Florin Chirculescu

n'autor

Solomonarul

NEMIRA

Romanul unei revoluții fără început și sfârșit

n'autor

Florin Chirculescu (de profesie chirurg toracic) s-a născut la București în 1960. A debutat cu proză scurtă în anul 1993, în revista SF *JSF*. A câștigat Premiul pentru Debut European la Euroconul de la Glasgow din 1995, dupa care Marele Premiu al Editurii Nemira din 1997 pentru romanul *Să mă tai cu tăișul bisturiului tău, scrise Josephine*, tipărit la aceeași editură. De-a lungul anilor, au urmat alte distincții. A colaborat cu varii ziare și reviste, unde a publicat nuvele și povestiri, și a fost redactor-șef al revistei *Nautilus*. Cu pseudonimul Sebastian A. Corn a semnat volumele*: 2484 Quirinal Ave* (Nemira, 1996), *Să mă tai cu tăișul bisturiului tău, scrise Josephine* (Nemira, 1998), *Cel mai înalt turn din Babylon* (Nemira, 2002), *Imperiul Marelui Graal* (Diasfera, 2006), câștigător al Premiului Vladimir Colin în 2006, *Vindecătorul* (Cartea Românească, 2008), *Skipper de interzonă* (Millenium, 2012), *Ne vom întoarce în Muribecca* (Nemira, 2014), *Iovik* (Millenium, 2014), *Eucronoza și alte nuvele* (Millenium, 2017). *Greva păcătoșilor sau apocrifa unui evreu* este prima operă de ficțiune pe care a semnat-o cu numele său real. Romanul a fost nominalizat în 2018 la Premiile Observator Cultural, Premiile Radio România Cultural și Premiul Național de Proză Ziarul de Iași. În 2022, publică *Solomonarul*, un roman despre un altfel de Eminescu, prins într-o revoluție fără început și sfârșit.

Florin Chirculescu

Solomonarul

Copertă: Adnan VASILE
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor: Eli BĂDICĂ
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Andreea IANCU
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHIRCULESCU, FLORIN
Solomonarul / Florin Chirculescu. - Bucureşti : Editura Nemira, 2022
ISBN print 978-606-43-1438-3
ISBN epub 978-606-43-1464-2
821.135.1
Florin Chirculescu
SOLOMONARUL
© Nemira, 2022
Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări, închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

„Sunt moartea, distrugătoarea de lumi.“
(*Bhagavad Gita*)

„Şi numai la Lubianka a înţeles că la Salamanca ar fi fost mult mai aproape de scumpa lui Neva...“
(Aleksandr Soljeniţîn, *Arhipelagul Gulag*)

1. Max. Sinaia. Sfârșit de mai

Max Murgescu, zis Macu, un grăsan scund și cu capul mare, a condus toată noaptea: grăbit să ajungă la vila lui W, grădinarul de odinioară al lui Carol I, nu s-a oprit de la Berlin la Sinaia decât de câteva ori. Pe vremuri, vila cu pricina avea păpuși la ferestre și era dosită în pădure; azi, lângă ea e Taverna Boului, cârciuma unui jurnalist dubios, iar păpușile au dispărut de la geam.

Max era în liceu când a fost prima oară la vilă. Cu acea ocazie, gazdele, doi bătrânei, l-au introdus în clubul lor ilegal de teozofie și i-au împărtășit o istorie stranie despre Emin, poetul național, care fusese văzut, pasămite, în Buenos Aires, la cinci ani după decesul oficial: se îngrășase, avea barbă de *lumbersexual* și obișnuia să danseze *milonga* cu Estrellita Wexler, o evreică originară din Fălticeni. Bătrâneii nu i-au relatat episodul de florile mărului, știau că Max era obsedat de poet. Aceeași obsesie îl aduce și azi la Sinaia, deși e președinte de bancă, ambasador al Ugandei la UNESCO și posesor al unui CV șocant; de pildă, la doar douăzeci și șase de ani, analiza bursele mondiale pentru Cabinetul 2 RSR – fusese, deci, intimul Elenei Ceaușescu, o feministă cu arțag.

Ajuns în dreptul reședinței de vară a ambasadorului american, Max face stânga pe Calea Codrului. Fură o privire la tatuajul înscris pe coapsa Galei, tovarășa lui de pat: „Atunci când team atins prima dată/ Mia fost frică să nu fac ceva rău/ Nu știam exact ce se întâmplă/ Dar la sufletul meu nu ia luat timp/ Pentru că el din prima clipă tea iubit mai mult ca pe el". Mesajul nu e pentru Max, Gala a vrut să-l șteargă când s-au cuplat, dar el n-a lăsat-o, căci acele rânduri i-o alungau din minte pe Sossa, dragostea lui stupidă și *embarassante*.

... și să mă cac pe țara asta de cretini! își zice Max, strecurându-se printre mașinile parcate mitocănește la Taverna Boului. Ferește doi maidanezi, trage pe dreapta și oprește CD-ul cu The National. „Sleep well, beast" se stinge, gata, nu se mai aude nimic. Aici, la capătul Căii Codrului, e mereu liniște.

În mașină e cald, s-a stricat climatizarea pe drum. Gala își ridică poalele rochiței de vară și-și face vânt între coapse. E solidă ca un husar, chipul îi e lăptăreț (femeile zic că aduce cu un pisoar) și are un ochi de sticlă, originalul fiindu-i scos de o sudaneză la Roma. N-o cheamă Gala, așa a numit-o Max când a restaurat-o cap-coadă; fusese cât pe-aci să-i schimbe și ochiul de sticlă cu unul *hi-tech*, dar ce-ar mai fi rămas din fiara lui Fisnik-albanezul? Acel ochi sterp îi amintea non-stop că o săltase dintr-un beci sângeros, făcându-l să înghită în sec.

„Să știi că și eu am suflet," se enervează ea brusc, „sunt proastă, da-nțeleg! De la Berlin încoa' doar muzică d-asta asculți!"

Max îi privește coapsele muncitorești, sânii ca bidoanele, gâtul gros, plin de sudoare. „Te rog," zice, „îmi cad ochii-n gură de oboseală".

„Mă lași? Ești cu mintea la *aia*, crezi că nu știu?"

„*Aia* îmi sapă groapa."

Cei doi ies din mașină, trântesc portierele. Răcoare, Bucegi etc. Telecabina cârâie ca un greiere metalic pe deasupra pădurii. Din vale se ridică *adhan*-ul unui muezzin: poftim, trenul cu refugiați văzut la Predeal, acum o jumătate de oră, a tras în gara Sinaia – să fi fost optzeci-nouăzeci de tone de oameni vrac, carne de tun pentru liberali-progresiști, îi evaluase Max.

Dracul să-i pieptene, se gândește, și o ia spre vila lui W, scoasă recent la vânzare – o clădire cu ziduri groase, grinzi masive din lemn și obloane zdravene, verzi, pe tipar nemțesc. Nu e cine știe ce casă, dar corporatiștii se înghesuie s-o cumpere, căci are povestea ei: W a fost peisagistul Împăratului Maximilian, a proiectat grădinile suspendate ale Palatului Chapultepec din Ciudad de Mexico, a irigat Parcul Alameda din același oraș, a aclimatizat arbori-de-cauciuc în Provincia Tiapas, numai că, ghinion: revoluția lui Juárez l-a obligat să dea bir cu fugiții în Europa. Ajuns în Münsterul natal, n-a ieșit din casă o lună, mulțumind Domnului că scăpase cu viață, după care, într-o bună zi, a compus un imn religios, „Căminul mi-e Ierusalim, curtea mi-e Eden", și dus a fost, pe malul Adriaticii, la Triest, unde s-a îngrijit de serele Palatului Miramar. Peste un an, stabilindu-se în România, a luat-o de la capăt cu proiectele de amploare: a amenajat parcul Peleșului, a înființat Grădina Botanică din București, a modernizat Cișmigiul, și a lăsat doi urmași de ispravă: fiul lui a întemeiat Facultatea de Horticultură

de la Șosea, iar unul dintre nepoți a murit pe frontul de Est de gangrenă gazoasă. În anii ’50, profesorul de horticultură a vrut să se pună bine cu comuniștii și a dăruit Academiei parterul vilei, dar partidul tot și-a bătut joc de el, deși zeci, dacă nu sute de uteciști făceau practică în casa lui, învățând după ierbarele, insectarele și planșele fostului grădinar. Acestea nu-și pierduseră prospețimea nici după un veac, iar parterul, o încăpere cu animale împăiate și plante în boluri de sticlă, cu gențiane presate ce-și pierduseră aroma îmbătătoare, cu flori-de-colț, prevestindu-i pe vânătorii-de-munte din Wehrmacht, cu anemone alpine zburlite, punk, cu păsări suspendate de plafon și cu gâze cărora le lipsea doar bâzâitul liniștitor, parterul, deci, era o *Wunderkammer* ce expunea o lume străină românului standard. Să mai zicem că Max ține minte și acum harta Ecuatoriei, rătăcită printre exponate, care parcă i-ar fi prezis c-o să aibă o linie de *ferry* pe Lacul Albert, al cărei profit îl va împărți *fifty-fifty* cu premierul Ugandei?

Mă rog, ține minte și altele, cum ar fi că aici, la vilă, un teozof, pe nume Vuia, se lăuda că avea un film în care tânărul Ronald Reagan era regulat pe la spate de o negresă, la Hollywood. Vuia mai zicea că, la ora filmării, viitorul președinte american semnase o cerere de intrare în Partidul Comunist (filiala California), și că Sid Kristol, șeful mafiei evreiești din LA, era în posesia ei, ceea ce, ciudat sau nu, avea legături cu politica de secol XIX a Habsburgilor, deci și cu W, omul Vienei. Auzind povestea, Max se gândise că iar erau băgați la înaintare evreii, dar își înghițise limba, fiindcă și Vuia era evreu. De atunci, își tot înghite limba, căci președinții de țări și de bănci nu mai sunt urmăriți doar de servicii și de mafioți, azi avem Google, Facebook, Telegram și VK, sprijinite de Departamentul de Stat, Pentagon, Kremlin și Gazprom.

Max intră în curtea vilei lui W. Îl strâng pantofii, abia i-a luat. Nervos, își zice că-i secetă, c-o să fie un an prost pentru agricultură. „Ți-a trecut?“ o întreabă pe Gala – ce-i drept, cam răstit. „Cum să-mi treacă? Asculți muzica *de-o* asculta proasta aia!“ „Te rog, mi-a ajuns Anca“ încearcă el să scape de tărăboi, dar Gala nu se lasă: „Anca nu te iartă! E fiică-ta, dar e bara-bara cu *tânpita* aia de ziaristă!“

Buzele Galei. Tremurul sânilor ei când scuipă cuvintele și, neîndoios, curul, bun de beatificat. E o *violent babushka*, dar are dreptate: fiica lui Max e prietena jurnalistei care a intrat cu cizmele în viața lui Max. „Tu n-ascultai muzică d-asta,“ reia Gala, „tu nu zâmbeai ca fraierul la volan! Afurisita te calcă-n picioare, și tu... Ce *fel* de om ești? De ce te-ai dat pe lângă ea?“ Huiduma se smucește când Max îi cuprinde umerii, ochiul de sticlă i se rotește în orbită. „Doar mă fuți: desfă, Galo, picioarele!“ ridică ea vocea. Lăcrimează din ochiul sănătos și Max nu-și dă seama: e sinceră? joacă teatru? Ea îi dă înainte: „De ce-ai vorbit cu pacostea *aia* de ziaristă, dacă-ți sapă groapa? De ce-a trebuit să mergem la Berlin?“

„N-am mai văzut-o pe Anca de doi ani, de-aia am mers la Berlin.“

„Păi, da, o ții în facultate și ea nici nu-ți răspunde la telefon! Te-a făcut hoț de față cu nemernica aia și, când i-ai zis că din bani furați face școală, ea ți-a zis că-i singurul lucru bun *de l-ai făcut* în viață.“ Soarele amiezii lucește în puful de pe obrazul Galei. Mamifer, se gândește Macu, lupoaică de Roma, cum s-ar zice. „De ce-ai întrebat-o p-*aia* ce muzică ascultă?“ o ține Gala pe-a ei. „De ce?“

„Ascult The National“, îi răspunsese Louise ieri. Era la Berlin, la un *rooftop party*, avea o insignă pe care scria *Je suis Hrant Dink* și-și începea revoluția vorbind cu Max doar cât să n-o pună pe Anca, prietena ei, în situație delicată. În fond, el trăia ca un grec și te îndatora ca un Rothschild – cum să-l înghiți? Ca să nu fie prea viperă însă, l-a întrebat: „Dar dumneavoastră ce muzică ascultați?“

„Mie îmi place Frank Zappa“, a mințit el.

Trăgea de timp: i se părea c-o mai văzuse cândva pe Louise, dar nu ținea minte unde. Apoi a primit un e-mail și a plecat la Sinaia, lăsând-o baltă pe tânăra jurnalistă.

2. Louise. Azilul. O zi de vară

E dimineață. Louise stă în pat, ascultă Frank Zappa. N-are chef de nimic, a dormit prost, și acum, poftim, s-a trezit cu fi-su' în camera de azil. Frumos ar fi să-i zică ceva, dar ea se zgâiește la el în tăcere: Andrei îi apare ca o umbră în cadrul ușii, seamănă cu un iezuit care face autostopul.

Dacă a venit Andrei, e miercuri, își spune Louise.

„Bună, mamă. Nu coborâm?" face el.

„Bună. Mă mai gândesc."

Louise nu vrea să iasă în curte, dar, dacă îl ia pe nu în brațe, Andrei o s-o bată la cap c-o ia dracul dacă nu face mișcare. Pe de altă parte, de ce să nu iasă cu el? Îngrijitoarea i-a schimbat pamperșii și Andrei n-o să se prindă că, din cauza amețelilor, Louise amână mersul la WC și mai scapă urină pe ea.

„Hai să mergem", se hotărăște ea într-un târziu. „Cum e p-afară?"

E cald. Bătrâna se dă la marginea patului, bucuroasă că n-o mai ajută ochii: nu-și vede genunchii diformi, ca două buzdugane. Pe vremuri, lui Max îi plăcuseră genunchii ei, îi privea pe furiș. Așa îl cunoscuse: cu ochii la genunchii ei, la o petrecere pe acoperișul unui zgârie-nori din Potsdamer Platz, când Max îi lăsase pe cap *și* o neliniște de care Louise nu scăpase nici azi.

„Cine cântă?" o întreabă Andrei.

„Unul, Frank Zappa. Oprești CD-ul, te rog?"

Andrei râde – biata de ea mai crede în CD-uri! Ar putea să-i spună: de mult nu mai sunt CD-uri, mamă, dar o lasă în ale ei.

Cei doi coboară în curte. Louise ghicește o întindere verde: gazonul. Mai e în față ceva înalt, voluminos, foșnitor (un cireș, poate), iar chestia albă de care se lovește trebuie să fie o bancă. Andrei o ajută să se așeze. Louise ar fi vrut să mai asculte Frank Zappa cinci-zece minute, chiar dacă nu era piesa care o bântuia de atâta timp, fără să știe când și unde a auzit-o.

Dinspre sala de mese vine miros de omletă cu brânză, felul ei preferat. Poate să ceară o porție și aici, în grădină, dar s-ar face de râs, căci dimineață refuzase micul dejun.

„Ești drăguț să-mi aduci o cafea?" îl roagă ea pe Andrei.

Normal, normal – fiul dă fuga, aduce cafea. „Auzi," începe el, chicotind, „află că iar m-a căutat ăla la telefon."

„Care ăla?" joacă ea teatru. „Ăla care vrea să-ți pun o cameră video ca să te vadă." „Și tu ce i-ai zis?" „Că n-ai chef de el." „L-ai înregistrat, cum ți-am spus?" Andrei râde: „Prietenii mei se plictisesc când se duc la părinți; eu, însă... Ei, l-am înregistrat, cum să nu?" „Adică," face ea, „dacă n-ar fi idiotul ăla, te-aș plictisi!" Și Andrei: „Of, mamă, de ce iei tu tot personal?" La care ea: „Pune-mi înregistrarea, te rog".

O ascultă, bucurându-se că e bătrână, că reacționează prea puțin, prea lent, prea târziu. Individul se interesa ce mai face Louise, cum ar putea să discute cu ea etc. „Măcar o cameră pe noptieră să-i pui, dacă nu mă lasă să vin s-o văd *face to face*", se ruga individul de Andrei, la sfârșitul înregistrării.

Louise se preface că ascultă o mierlă pitită în cireș. „Ce fițe pe tine," se hlizește Andrei, „cine-i tipul?" „A naibii să fiu dacă știu!" minte ea pe nerăsuflate. Schimbă vorba, întreabă ce mai e prin București. Andrei îi povestește, deși maică-sa nu mai știe pe nimeni: sunt alți politicieni, alte joburi, alte firme și, mai ales, alte războaie, cu deliruri în loc de morți, neuroleptice în loc de tranșee, aziluri în loc de gropi comune. Chiar și căminul în care se descompune Louise e un efect secundar al lumii noi: îl ține un ONG din Vilnius, cu angajate tunisience de religie mozaică, care plătesc taxe în ceea ce a fost Taiwan.

„*Taxe*?" pufnește Louise. „Vrei să spui că din pensia mea trăiesc niște birocrați din Taiwan?"

„Taiwanul nu mai e Taiwan, de ce te faci că nu știi?"

„Asta e numai mâna *gauleiterilor* din Silicon Valley!" izbucnește ea. „Au început cu tranzacții cu date personale și uite unde-au ajuns! Ne calcă pe cap!"

Mda. Louise visase în tinerețe la „abolirea motivată istoric a sexului și a națiunilor". Scrisese un eseu pe tema asta,

tradus în nu-știu-câte limbi, intitulat *Teritorialism & geocriticism*, îi mixase pe Marcuse, van Mises și Derrida, îi asezonase cu idei acceleraționiste, bazate pe zicala evreiască, „cu cât mai rău, cu atât mai bine“, și îl aclamase pe Donald Trump, răul necesar ce îmbrâncea capitalismul în hău, asta ca să nu spunem că, pentru viața de zi cu zi, propusese ca părinții să nu le mai dea nume copiilor, ca să-i scape de blestemul identității – noroc că abandonase ideea și că pe Andrei îl chema totuși Andrei. Lumea n-a ținut cont de ea, bineînțeles, iar din societatea pe care o imaginase Louise, o rețea coagulată de informații ce alergau liber printre inși cu sexualitate migratorie, rămăsese o cameră de azil și un dispozitiv de intimitate pentru senioare. În rest, omenirea trăsese apa.

Andrei se uită la ceas. Maică-sa îi simte plictiseala: „Hai, du-mă sus“, zice, dar, când să se ridice, se pomenește cu doi tipi lângă ea. Sunt jurnaliști, îi interesează un subiect acoperit cândva de Louise; nu, nimic serios, o asigură ei, scopul lor e, să spunem așa, academic: vor să-i pună câteva întrebări despre Max Murgescu, zis Macu, pe care doamna Louise Baghiu l-a investigat cu decenii în urmă.

3. Sinaia. Max citește un raport

Max înjurase ca un birjar la granița austro-ungară: după o săptămână în Occident, uitase de PET-urile, ambalajele și tampoanele menstruale din rigolele Răsăritului; în plus, de cum intri în țara gulașului, dreptele se curbează, geometria se tulbură, natura își reintră în drepturi, cu bunele și relele ei. Gala dăduse vina pe Louise și pe Anca pentru dracii lui, dar n-avea de unde să știe că, pe lângă jegul din jur (curve deșelate, burtoși care râgâie etc.), Max primea vești îngrijorătoare din București: „Nu te întoarce," îl sfătuia Sache, mâna lui dreaptă, vărul Galei, „*i nostri amici* îți dau adăpost, mi-au promis!"
„Ba mă-ntorc," a zis Max, punându-și „Heavenfaced" cu The National.
Acum, Max bate la ușa vilei lui W – ciudat, deasupra intrării e un basorelief ce reprezintă un hipopotam. Îi deschide o tipă la vreo cincizeci de ani: e rotunjoară, are ochi alunecoși, nu poartă sutien. În adolescență, îi scosese din minți pe stăpânii casei, cei doi bătrânei, fiindcă se regula excesiv și se uita cu silă la teozofi. Printre aceștia, Ana, mătușa lui Max, care-și căuta soțul mort în texte tibetane, și ambasadorul american, care-și proteja camarazii de club la adăpostul imunității diplomatice. Odată, americanul îl scosese din ghearele partidului pe Pârșu, criticul, după o prelegere ținută la Ateneu apropo de trupul astral (o erezie pentru comuniști), reflectat în muzica lui Bach și a lui Stravinski. Cu toate astea, nu primise în schimb, după cum voise, filmul cu președintele Reagan pus pe brânci într-o vilă din Hollywood.
„Silvana?" zâmbește Macu.
Femeia își ascunde cu greu uluiala: Max e *mai* scund decât în tinerețe, capul îi e mai mare și a devenit un obez, iar iubita lui, Doamne ferește, zici că-i un buldog uriaș. Oare cum naiba fac sex?
Silvana îi invită înăuntru. În hol e un tânăr solid, cu ochi sclipitori – gonflabilul ei, pesemne. Văzându-l, Max simte o amorțeală în perineu, dar e distras de dangătul clopotelor ce se ridică din vale, acoperind glasul muezzinului din gară.
Și Silvana, râzând: „Iar îi *trollează* popa Ticu pe arăbeți. Ia foc când îi vede! Cum ați zburat?" face ea voioasă, conducându-i pe Gala și Max în bucătărie.
„N-am zburat, am venit cu mașina."
„De la Berlin? Într-*o* zi?" se miră ea.
Și Max, zâmbind: „Nu te gândi că m-am grăbit, ca să-mi pui sula-n coaste."
„Ei, ce glumă e asta? Ne știm de mult, ce Dumnezeu..." Silvana ar mai zice ceva, remarca lui Max a deranjat-o, dar trece la subiect: „În fine, ideea e că vând casă, mobilă, cărți, tot... Ei, și când m-am apucat să fac ordine, ce să vezi? Am găsit o scrisoare și un bilet de la bunicul pentru dumneavoastră."
Odinioară, bucătăria mirosea a ochiuri și a pastramă; acum are o aromă de dezinfectant, iar un linoleum IKEA a luat locul gresiei-pișcot interbelice. Max simte un iz de usturoi. „E de la Taverna Boului," îi explică Silvana, văzându-l cum adulmecă, „fac cea mai bună ciorbă de burtă de pe Valea Prahovei".
Max se uită la ceas. Ora e aiurea pentru ciorbă, dar nu comentează.
Și Silvana: „Vreți un suc proaspăt de mere? Azi l-am făcut."
„Cum să nu, cum să nu", zice Max. „Pot să văd scrisoarea?"
„Bineînțeles." Silvana se duce la frigider, scoate sucul, îl toarnă în pahare, tacticoasă – mda, întinde pelteaua.
„Știți," îl ia pe departe pe Max, „vreau să mă car în State. Nu-i ușor pentru o femeie de vârsta mea, dar în România nu mai e de trăit."
„Corect", aprobă gonflabilul.
Al naibii sexos! se gândește Max, însă nu zice decât: „Bun, vrei să pleci și ai nevoie de bani. Cât ceri pe scrisoare?"
„Nu mi-e clar", zice Silvana, furând o privire spre Gala. „Are *multe* pagini."
„Și cam cât vrei pe o pagină?"
„Uitați," se moșmondește Silvana, „Pârșu mi-a zis că scrisoarea are peste o sută de ani. Cică și lui îi e greu s-o evalueze, căci conținutul ei e... cum a spus? Tulburător? Da, așa a spus, *tulburător*."

„Păi, să-l credem, chit că-i un nesuferit. Fă-mi totuși un preț.“
„Două mii de euro mi se par numai buni... Știți, vor și alții scrisoarea.“
„Pot s-o văd?“
Silvana o scoate din sân. „Două mii de euro nu-s cam mulți?“ se bagă Gala. „Doamnă, documentul e vechi“, intervine gonflabilul. Auzindu-l, Max simte o tensiune în scrot, însă depășește momentul: „Cine mai vrea scrisoarea?“ întreabă.
Un cunoscut de-al lui Pârșu, un activist anti gaze de șist, unul Bismut. Ce chestie, se gândește Max – nu trecuse decât o zi de când îl cunoscuse pe Bismut. Era la Berlin, la petrecerea de pe zgârie-nori, și o ținea pe Louise de mână, norocosul. Boul avea cur mișto, dar Gala era cu trei clase deasupra.
„Și de ce nu i-ai vândut lui scrisoarea?“ face Max.
„Fiindcă Pârșu nu-l place. Cică activist-activist, dar prea zâmbește ca un popă pus pe rele. Adevărul e că Bismut mi se pare cam gay.“
„Nu e gay“, își drege Max glasul.
„Cu atât mai rău“, face Silvana. „Oricum, Pârșu zice că *s-ar merita* să-i vând lui Bismut scrisoarea, căci nu s-ar prinde dacă ar fi *fake*“. Max izbucnește în râs: „Face Pârșu bancuri d-astea?“ „Păi, da“, râde Silvana. „Mai bine o iau eu,“ stabilește Max, „dar vreau s-o citesc înainte. Nici mort n-aș cumpăra un *fake*.“
„Vă rog, simțiți-vă ca acasă!“ ridică Silvana din umeri. „Nu vreți să v-arăt parterul?“ îi zâmbește Galei. „Am lăsat pe loc planșele lui W; agentul imobiliar le iubește, cică-s mai marfă decât orice pictură. Sunt utilitare, sunt *vintage*... O să iau bani cu ghiotura pe ele.“
Max ridică sprânceana: nu mai auzise de mult vorba asta, *cu ghiotura*, care o să se ducă dracului, căci Silvana o să plece în State, unde-o să spună *huge, plenty* și *tons of*.
Silvana, Gala și gonflabilul coboară în *Wunderkammer*. Rămas singur, Macu se gândește la Louise, dar de simțit, nu simte nimic; adevărul e că nu mai are douăzeci de ani, poate că nu mai are *cum* să simtă. Mă rog, despăturește scrisoarea și dă peste bilețelul scris de bunicul Silvanei: „Lui Max, din partea unui bătrân prieten. Amin, Aum, Emin!“ Max pune bilețelul de-o parte și se uită peste misivă. Ce chestie, începe cu un preambul, semnat de însuși W.
„Textul de mai jos mi-a fost oferit de Garoflid, care l-a sustras de la Majoresku de acasă, la o întâlnire a Junimii. Din ce zice Garoflid, Majoresku l-a plătit cu bani grei (o mie trei sute de franci), crezând că îi e destinat lui Rosetti, *der berüchtigte Frosch*, după cum îl numește Emin, când îl acuză de comunism. Eu am senzația, însă, că pe zgârcitul de Majoresku îl interesează mai mult felul în care *arată* hârtiile, care par tipărite și alta nu.
Așadar, am copiat textul și i-am poruncit lui Garoflid să-l ducă înapoi la Majoresku acasă, căci nu vreau ca junimiștii să-și dea seama că am acces la secretele lor, mai ales acum, când Emin înnebunește conform planului stabilit cu Peter, când *Societatea Carpații* e pe cale de a fi interzisă, și când Galli, directorul de la *L'Indépendence Roumaine*, e la doi pași de exil, pentru motivul stupid că nu e român împământenit. Ce-i drept, Galli a făcut o greșeală, a publicat discursul deplasat al lui Grădișteanu (n-a făcut-o niciun alt gazetar), discurs prin care i-a cerut regelui să *recupereze* Transilvania, Banatul și Bucovina de la Austro-Ungaria, comparându-le cu «nestematele lipsă din Coroana României». Regele e convins că discursul l-a iritat pe Bismarck și că de-aceea a amenințat Bucureștiul cu suspendarea relațiilor diplomatice, ba chiar cu războiul. Junimiștii s-au înspăimântat și, ca să-l îmbuneze pe neamț, au decis să-l expulzeze pe Galli și să interzică *Societatea Carpații*, căci și ea pretinde nestematele teritoriale cu pricina. Așadar, Emin a ales un moment prost ca să «înnebunească», dar vina e a mea, căci n-am mai vorbit cu el de mult.
Aminteam mai sus de aspectul uluitor al înscrisului. La prima vedere, pare tipărit, însă Regele zice că, probabil, avem de-a face cu un text scos dintr-o *mașină de scris*, precum cele văzute de Majestatea-Sa în campania din Schleswig-Holstein. Am aflat că în București sunt două asemenea mecanisme, unul la legația Germaniei, iar celălalt la Templul Coral de pe Sfânta Vineri, dar, după ce am făcut rost de documente scoase din cele două mașini, m-am lămurit că nu ele sunt sursa înscrisului. Cum-necum, am copiat primul rând al documentului pe o altă coală, prin *transparență*, ca să păstrez aspectul exact al literelor și să-l pot analiza pe îndelete. În altă ordine de

idei, n-am văzut nicicând o asemenea hârtie: e albă ca spuma laptelui, netedă precum sticla, textura ei aducând cu mătasea, numai că e mai rigidă cumva. Regele zice că nici la Cancelarie, la Berlin, n-a văzut așa ceva, iar eu, nedorind să pierd vreo dovadă, am tăiat niște fâșii înguste din partea de jos a colilor, le-am pus bine, și l-am informat pe Peter de existența lor.
Cine a scris acest text? La cine trebuia să ajungă? Oare temerile lui Peter B. și Emin au o bază reală? Cum-necum, povestea asta îmi dă senzația unei primejdii iminente, nu știu de ce."
Terminând de citit preambulul, Max scoate din plic fâșiile de hârtie tăiate de W. Are senzația că-s prea dure, aduc oarecum cu plasticul, așa că le bagă în buzunar (și el vrea să le studieze) și se apucă să citească scrisoarea, care trimite la un Emin radical diferit față de cel care ne-a fost băgat pe gât.
Lumea crede că poetul a fost înalt, slab, zăpăcit, deși a fost scund (un metru șaizeci și șase), voinic și plin de testosteron, adică *păros*. Mai mult, juca fotbal și înota excelent, uluindu-și amicii cu giumbușlucurile făcute în apele Târnavei, în timpul ședерii sale la Blaj, când a picat bacul. Lumea mai crede că Emin a fost buimăcit de Micle și că de la ea i s-a tras, pe căi incontrolabil-venerice, moartea, dar, să fim cinstiți, noi nu știm cine pe cine a buimăcit mai tare, căci nici Micle n-a scăpat teafără din relația lor. Ce-ar mai fi de spus? Că poetului îi plăcea ciorba de găină, că era mare cafegiu (cafeaua făcută de el omora și-un cal), că fuma ca un turc, că turba când discuta politică și că, deși critica ultraliberalismul american, era *workaholic*: scria, corecta și lucra la rotativă, fiind capabil să scoată de unul singur un număr de ziar. Se tundea la Cosmănescu, pe strada Episcopiei, într-o frizerie care există și azi, vizavi de restaurantul La Mama, se îmbrăca atent, purta cravate cu fundă, și, când se vedea cu Micle, se prostea punând pe cap un joben. Pe de altă parte, nu era OK să-l vizitezi acasă, căci a locuit doar în încăperi mizerabile.
Revenind la scrisoare, primul lucru care-i trece lui Max prin cap e că aduce cu *un raport*, deși textul începe abrupt, fără formulă de adresare:
„... iată-mă în București, un oraș înapoiat, cu o arhitectură mai degrabă rurală, cu bătături în curți și grădini lăsate pârloagă. În centru sunt câteva palate finisate ca naiba, de parcă mistria și nivela cu bulă (ei îi spun poloboc) nu și-ar avea locul *aici*, în timp ce străzile șerpuiesc și nu au trotuare pe care să mergi omenește. Referitor la apă, veștile sunt cumplite: Dâmbovița e mocirloasă și miroase infect, ceea ce nu-i împiedică pe mahalagii să se îmbăieze goi pușcă, la doi pași de mănăstirile din oraș. Într-un cuvânt, urbea e lăsată la voia întâmplării. Birjele și autotractatele, în schimb, sunt nou-nouțe, denotând adevăratul interes al bucureștenilor, și anume cel de a-și impresiona semenii. Trupește vorbind, în afara faptului că sunt discret burtoși și cam scurți în picioare (zici c-au crescut printre baclavale), localnicii n-arată rău – femeile, mai ales, sunt frumoase, aparțin genului voluptuos (sâni, cambrură etc.), dar păcătuiesc prin aceea că umblă cu nasul pe sus.
Un lucru bizar: cerul acestui oraș pare mai coborât decât în alte dăți când am fost *aici*. Impresia mea e că o împușcătură l-ar găuri; nu știu cum altfel să descriu criza de spațiu pe care o resimt, în special la ora amurgului, cu atât mai mult cu cât apusurile bucureștene au un *quelque chose* lânced și dureros. La fel de aiurea e și senzația că în București *e mai multă lume* decât de obicei; aglomerația e teribilă, vânzoleala e aproape lichidă, oamenii viermuiesc – ce văd azi nu aduce nici pe departe cu *ceea ce știam*. Inițial, am dat vina pe șantierele nou apărute: astfel, în locul Hanului Constantin-Vodă, se construiește o Gară Centrală, în timp ce la Șerban Vodă se lucrează la Palatul Băncii Naționale, asta ca să nu spun de nebunia inginerească de dincolo de Arsenal, unde se face un port ce va lega Capitala de Dunăre. Așadar, am crezut că Bucureștiul s-a umplut de muncitori (li se spune deja proletari), numai că cei ce se preumblă pe străzi nu lucrează cu brațele; din contră, sunt doamne, domni, domnișoare – ei colcăie acum în urbea care, cu alte ocazii, îmi lăsa impresia unui sat uriaș, părăsit pe trei sferturi.
Revenind la oile noastre, sunt sigur că *sieur* Emin pregătește ceva. V-am trimis discursul lui Grădișteanu, ținut la Iași – ei bine, poetul *nu l-a lăudat*, deși mă așteptam s-o facă, poziția poetului din ultima vreme fiind vădit antigermană și antiaustriacă. Adevărul e că toată presa a tăcut, mai puțin *L'Indépendence Roumaine*, care, făcând publică opinia lui Grădișteanu, a pus Austria într-o situație imposibilă, Imperiul neavând cum să închidă ochii la cererea de retrocedare a Transilvaniei, Banatului și a Bucovinei. Prin urmare, Viena a făcut scandal, Berlinul așijderea, iar Emin abia atunci a prins glas, făcând pe oripilatul și, culmea, atacându-l pe Grădișteanu («De așa

ceva avem nevoie acum, când criza politică ne ia pe sus?»). Cu toate astea, oamenii mei m-au informat că, înainte de discurs, Emin a citit la Junimea poezia *Doina* («De la Nistru pân-la Tisa/ Tot românul plânsu-mi-sa»), o capodoperă naționalistă, se zice, care i-a ridicat în picioare pe cei de față, și care, probabil, l-a stârnit și pe bietul Grădișteanu. Acesta din urmă a fost obligat să facă sluj la Viena după discursul nefericit, fiind adus în fața ministrului de externe de însuși Carp, ambasadorul itinerant al României în lumea de limbă germană. Cu acea ocazie, Grădișteanu a pretins că nestematele lipsă din coroana lui Carol nu erau decât o metaforă nevinovată («Românul e născut poet, iar eu am fost un dobitoc, Excelență!», a zis el ca un câine bătut).

Ulterior, *sieur* Emin *a mers pe burtă*, căci, după cum v-am scris, el elaborează un plan de invazie a Ardealului, împreună cu cei de la *Societatea Carpații*. În linii mari, au adoptat strategia lui Axente Sever, și anume concentrarea trupelor pe Olt, pentru a izbi pe linia Vârciorova-Caransebeș, deschizând calea pentru o ofensivă spre Arad. Din documentele *Societății* (am liste de prezență și procese verbale) reiese că Emin e gata să lupte *fizic*, dorința lui fiind menționată, textual, în notele informative trimise la Viena. De altfel, Împăratul și-a pus apostila pe respectivele note (*Gesehen!*), fără să știe că printre cei ce i-au pus, vezi Doamne, gând rău e *și* viitorul poet național al românilor, care, acum când scriu, e încă necunoscut maselor largi ale conaționalilor săi.

Din păcate, lucrurile scapă de sub control *și* în ce privește interesul nostru pentru Emin. Ieri, am descins la el acasă – am intrat fără grijă, căci oamenii mei nu-l scapă din ochi. Poetul era la o văduvă (o hiperponderală, fiică de pictor, care s-a pomenit cu poezii dedicate în ziare), iar polițistul pe care-l plătesc mi-a garantat că va sta mult la ea, legătura lor fiind extrem de energică: „Fute bine poetul, fute!“ spune Baroane mereu. Cât timp Emin a petrecut cu iubita, m-am uitat prin hârtiile lui și m-am îngrozit: am găsit câteva variante ale poeziei *La Steaua*, care, în alte secvențe, a fost imaginată mult mai târziu. Având în vedere substratul științific al versurilor cu pricina (relativism, viteza luminii etc.), indiferent de faptul că acestea sunt, sau nu, un plagiat după Gottfried Keller, precum și asocierea cu un set de formule (calcul diferențial, am impresia), dar și cu observația „cubul e finit, iar sfera infinită“, m-au făcut să realizez că suntem în criză de timp, acesta fiind motivul pentru care vă scriu înainte de termen.

În consecință, m-am dus la Predeal cu Alecu de Macédoine, cu scopul de a-l instrumenta. Alecu, un liberal (și el e poet, căci ăsta e blestemul acestei țări), a fost trimis de șefii lui în întâmpinarea contelui Bánnfy, un mare *coureur de jupons*, și, totodată, emisarul secret al Vienei. Alecu e un pezevenghi (poartă *pince-nez* și mustăcioară *à la* Hercule Poirot), iar planul liberalilor e cretin: vor să-i ofere contelui un țap ispășitor, și anume Emin, în speranța că, vânzându-i un gazetar, îl vor convinge pe Bánnfy să aibă încredere în Premier. Lăsând la o parte idioțenia acestei mașinațiuni, subliniez că asocierea cu Bánnfy nu ne-ar fi de folos, domnia-sa fiind extrem de imprevizibil. Să nu anticipez însă.

Odată ajunși la Predeal, Alecu a intrat în poșta din gară și i-a trimis lui Carada o telegramă: „am scăpat de kristol din cernăuți stop nu mai aducem galițience stop avem în schimb zece podărese bucureștene alese pe sprânceană stop excelența-voastră i-a convins pe seniori să vie la chef?“ Dictând telegrama, Alecu îmi făcea cu ochiul, asigurându-mă că podăresele erau verificate de Leibuș Han, doctorul de femei, și că, prin urmare, puteam să merg și eu, fără teamă, la petrecerea organizată pentru nesătulul de Bánnfy.

Când să ieșim de la poștă, lui Alecu i s-a pus pata pe un cerșetor care zăcea pe peron: „Ne faci Țara de râs, târtane! Ce-o să zică Măria-sa, contele, când te-o vedea?“ Telegrafistul a sărit și el la nenorocit, numai că ăla nu s-a pierdut cu firea și i-a suflat lui Alecu, rânjind: „Bă! Vezi că Emin o să vă tragă pe sfoară! Voi o să-l credeți mort și-ngropat, dar el (ha-haaa!), o să fie în Africa!“ Pe Alecu l-au apucat pandaliile: „Ce Africa, dobitocule? Tu cu cine crezi că vorbești? Te bag în mă-ta!“ Telegrafistul a luat și el foc: „Vreți să-l ia mama dracului pe *mbou'* ăsta? Ziceți, și-i trag niște pălmi!“

Am tăcut mâlc, căci am realizat cine era cerșetorul, și, când i-am văzut și toporișca de la brâu, am întors privirea, nădăjduind să nu fiu recunoscut.

„Nu ne mai facem bine, Excelență“, mi-a zis Alecu vesel, crezând că înjurăturile au fost de ajuns ca să-l pună cu botul pe labe pe solomonar.

După câteva minute a sosit trenul. Ceferiștii au ieșit din coșmelii, șeful de gară a fluierat ca un bulgar, câinii au

prins să schelălăie, iar cocoșii din curți au înnebunit într-un fel pe care nu l-am văzut niciodată *aici și acum*. Garnitura era maiestuoasă, se târa ca o cireadă de bivoli sătui înșirată pe șine; vagoanele luceau, la ferestre erau glastre cu trandafiri și femei coafate ca niște regine; totul era de o frumusețe ce m-a uimit, căci nu eram pregătit să dau peste asemenea minunății. Cât despre Alecu, m-a întrebat, făcându-se mic: „Păi, cu oameni care fac trenuri d-astea, să ne punem noi, românii?"

Locomotiva a fornăit, aburii s-au învârtejat pe peron, ceferiștii s-au aranjat în poziție de drepți și și-au încheiat nasturii. „Măcar în asemenea clipe să ne asemuim cu imperialii", a zis Alecu, adăugând ca un prost: „Of, ce limbă precară avem! E bună doar pentru Emin, lui îi ajunge româna, dar noi, ceilalți, ce ne *facem*? Spre deosebire de el, ne-am dat doctoratele în Europa, am studiat ca *vitele* și-am văzut pe sub ce furci caudine ne târâm, când folosim vorbe prea puțintele la trup pentru marile idei ale umanității... Ah, limba română nu ne mai încape, dar cum să priceapă Emin asemenea grozăvie?"

„Mie mi se pare un bun gazetar", am răspuns, dar Alecu se uita deja în altă parte, dovedind că românii nu vor să se audă decât pe ei.

Călătorii au prins să coboare. Printre ei, un lungan spilcuit, cu guler înalt și mănuși din piele de căprioară, care căra o raniță ce nu se asorta cu restul ținutei. Deîndată ce l-a zărit pe Alecu, a venit ață la el, luându-l ca din oală, căci nu aducea cu Bánnfy, acesta fiind, după cum știm, un grăsan roșu la față.

„*Bonsoir, monsieur*", a zis străinul.

„*Bonsoir, Votre Altesse! Vous êtes... ah... le comte de Bánnfy?*"

„*Jamais de la vie,* mă numesc W și nu sunt conte."

Afirmația m-a șocat, căci îl știam pe W din vizitele anterioare, iar cel din fața mea avea altă înfățișare. Câtă vreme am reflectat la această nepotrivire, din vagon au coborât doi valeți cu bagaje, iar Alecu, fâstâcit, i-a întins mâna lui W: „Sunt Alexandre de Macédoine," s-a prezentat, „trebuia să ne întâlnim?"

„*Natürlich*", i-a răspuns lunganul. „Sinaia nu e departe, nu-i așa?"

„Vreți să mergeți la Sinaia?" a făcut Alecu, buimac. „Dar eu... cum să zic... mă rog, așteptam pe altcineva... În sfârșit, nu mergeți la București?"

Lunganul s-a aplecat, șoptindu-i: „Ce să fac la București? Misiunea mea e să vă transmit că Alteța-Sa, contele Bánnfy, nu e în acest tren. Dânsul e în Orient Express, domnule, dânsul se duce în Capitală prin Vârciorova."

Alecu s-a îmbujorat: fiind român, are senzația că e bătaia de joc a tuturor; nu l-a ținut mult însă, și asta tot pentru că e român. În clipa aia, am simțit că încremenesc, căci l-am zărit în tren pe însuși Peter B. L-am salutat, el mi-a răspuns, iar din felul în care m-a privit W, mi-am dat seama că știa și el cine sunt, senzație ce mi-a fost întărită de graba cu care același W ne-a anunțat c-o s-o ia pe jos, peste munte (!), spre Sinaia – vă amintiți, însă, că W e puțin nebun.

„Pe jos? Noaptea?" s-a îngrozit Alecu. „Dumnezeule, Bucegii sunt plini de urși!"

„Doar n-or fi urșii mai periculoși decât revoluționarii lui Benito Juárez", i-a râs W în nas. „*Herr* Alecu," a reluat el, „mai e un motiv pentru care ne-am întâlnit. Fiți bun, rogu-vă, și anunțați-l pe Firfirică, Premierul, că pe contele Bánnfy îl însoțește monseniorul Paoli, trimisul Vaticanului."

Alecu a luat foc: „Ah, Emin e de vină pentru mizeria asta," a strigat, „el a agitat apele!" W l-a potolit; în opinia lui, Emin nu scrisese decât niște articole, ori presa, se știe, e o supapă *pour le chagrin des sans-cullotes*. „Dar v-a atacat, domnule, v-a atacat," s-a ambalat Alecu, „s-a opus ideilor europene! Întâi s-a luat de evrei, apoi de austrieci, de unguri, de catolici, de nemți... Nu-i place nimeni, domnule, e un *reacționar*! A scris, și asta s-o știți de la mine, un poet simbolist, a scris că Habsburgii ori izbutesc să propage catolicismul în România, și atunci și-au atins scopul de a ne dezromâniza, ori întâmpină o rezistență hotărâtă, și atunci înstrăinează țara de regele ei, care e *neamț*. Nu-mi spuneți că n-ați auzit de campania deșănțată a lui Emin contra Vaticanului!"

„Aceste aspecte mă depășesc", a tresărit W. „Rămas bun, *mein Herr*, și nu uitați: Bucureștii trebuie să se pregătească de *încă* un oaspete."

Când să plece, i-a ieșit în cale solomonarul, iar W, uimitor, i-a întins mâna. „M-am temut că nu vă mai prind. Pe unde o luăm?" l-a întrebat. Și solomonarul: „Știu o potecă. Aveți felinare?" Valeții aveau, așa că cei patru au luat-

o din loc, lăsându-l paf pe Alecu.
Așadar, călătoria la Predeal n-a adus date noi despre Emin; voi afla mai multe, însă, la petrecerea menționată de Alecu în telegramă. Planul meu e ca Alecu, din ura pe care i-o poartă viitorului poet național, să-l facă să vină la chef neinvitat – e greu să vă explic de ce Alecu, procedând astfel, e convins că-l face praf pe Emin: așa ceva nu înțelegi decât dacă trăiești ani de zile printre români. E cert, totuși, că apariția poetului la petrecere va fi catastrofică pentru imaginea lui, deja erodată de poziția radicală pe care a adoptat-o în editorialele sale din *Timpul*. În ce mă privește, interesul meu e să-l pun pe Emin față în față cu Bànnfy, ca să văd ce-și spun. Cred că poetul n-o să mă recunoască, căci am avut grijă acum treisprezece ani, când ne-am văzut ultima oară, să nu schimb decât câteva fraze cu el.
În final, voi trece în revistă cuvintele auzite doar *aici*. Iată câteva: wolfram, ciutură-ciuture, anconă-ancone, paradit-paradiți, lucs-lucși, trujbă-trujbe, pigmeu-pigmei. Menționez că toate aceste cuvinte au echivalent în alte limbi și că niciunul nu denumește ceva specific acestui fir. Veți găsi mai multe exemple în anexa pe care v-o trimit, în speranța că le veți cataloga cât mai rapid.
P.S.: În ce-l privește pe *sieur* Max, vă asigur că nu constituie încă o problemă.“

4. Un Rolls Royce apare la momentul nepotrivit. Un furt

„Au un pigmeu împăiat!“ strigă Gala, urcând în fugă din *Wunderkammer*.
„Un om? Împăiat?“ se scutură Max, împăturind în grabă scrisoarea.
„Ce om, n-auzi că-i pigmeu?“ face Gala.
Max nu-și amintește de pigmeu. Silvana îi spune că bunicului ei nu i se păruse potrivit să-l expună, dar lucrurile s-au schimbat între timp: azi, o piesă ca asta valorează greutatea ei în aur. „Piesă?“ exclamă Max. „E mort demult“, îl consolează Silvana, după care întreabă: „V-ați hotărât? Cumpărați scrisoarea?“
„Nu e ce credeam“, face Max, deși misiva l-a pus pe jar.
„Și n-o cumpărați?“ îi cade fața Silvanei.
„Ba da, dar speram că e altceva. Bunicul tău mi-a vorbit mult despre o scrisoare în care e consemnată o discuție a lui W cu Emin.“
„O caut, și dac-o găsesc...“ promite Silvana vag, grăbindu-se să ia banii.
Max bagă scrisoarea în buzunar, se duce cu Gala la mașină. La revedere, la revedere. S-a lăsat întunericul. Dinspre Bucegi coboară o boare rece. Pe o străduță, mai jos, două faruri luminează casa din care legionarii l-au săltat pe Iorga ca să-l ucidă. Max e luat pe sus de un gând: de unde și până unde i-a venit Louisei ideea că vom avea un război civil? Felul în care și-a amintit ce i-a zis ea la Berlin îi dă o senzație de *déjà vu*, dar își dă seama că e mai mult de atât – aerul e mai dens, luminile mai adânci, iar orologiul Peleșului, bătând ora opt, stârnește un ecou înfundat, ca și cum în Sinaia s-ar fi înstăpânit subit iarna.
Zgribulit, Max intră în mașină. O ia din loc, pune „The system only dreams in total darkness“ cu The National, numai că nu scapă de înstrăinarea ce l-a cuprins. Noroc cu Gala, care, maimuțărindu-l, îl aduce cu picioarele pe pământ: „I-ai ținut partea lui Bismut ca să-mi arăți că n-ai treabă cu ziarista: Bismut nu e gay, Bismut e serios!“ se mâțâie ea, vorbind pe nas. *Oare Sossa la fel m-ar toca*? se întreabă Max, în timp ce Gala nu-l slăbește: „Și-ai mai dat și două mii de euro pe scrisoare! De ce?“ Dar Max: „Mă lași? Scot banii ăștia din trei-patru articole!“
Nu minte: tariful lui e de cinci sute de euro pe material, fie că scrie despre relația dintre Putin și saudiți, ca să arate de ce crește prețul petrolului, fie că face o paralelă între inflația din Imperiul Roman, după ce Caracalla a crescut soldele, cu devalorizarea leilor românești, discret generată de pensiile speciale ale ofițerilor din servicii, care cresc an de an, la pachet cu numărul ofițerilor. Nu-l citesc mulți, dar, când publică, Max e sunat de la BNR, semn că cei de acolo știu că el i-a scris doctoratul lui Fănică, *gubernatorul*, în tinerețea lor socialistă.
Max iese din Calea Codrului, o ia spre DN1. Când trece pe lângă restaurantul Furnica, îl sună Teo Canta. Moșul e agitat: „Macule, a dispărut *caietul*, fir-ar al dracului!“
„Cum adică, a dispărut?“
„Adică a fost furat. Hai încoa’.“
Max n-are chef, zice că e rupt de oboseală și că, oricum, nu se poate concentra – procurorii îl înnebunesc, îi iau declarații săptămânal, cică până și la Berlin, când s-a dus, le-a cerut voie să plece. „Las’ c-avem noi grijă de procurori“, promite Canta. „Și pân-acum ce-ați făcut?“ se aprinde Max. Dar Canta: „Macule, e și Ristache aici, și Rușinaru... S-a furat *caietul*, pricepe.“
„Dă-te, bă, în pula meaaa! Hai odat’!“ se aude Ristache în telefon. „Nu vrei s-o faci pe jurnalista care ți-a tras-o? Hai, că e băgată și ea pe fir.“
„De când îmi porți tu de grijă, Ristache?“
„Bă, lasă prostiile, vino! Tâmpita vrea război civil, nu te-ai prins?“
Ieșirea lui Ristache pică la fix: „Noapte bună. Ne vedem mâine“, face Macu pe ofuscatul, dar se gândește: război civil, război civil – ce naiba au toți cu războiul civil?
Când intră pe DN1, îl sună Sache: „Șefu’, e naspa: vor *ăștia* să te salte! Ieri era liniște, dar, după ce ai trecut granița, au înnebunit toți. Canta nu te-a sunat?“
„Ba da, și i-am zis că mă duc să mă culc.“ Dar Sache: „O fi bine să te culci, șefu’?“ „Uite c-o s-o fac,“ i-o taie

Macu.
Trece pe lângă MEFIN, o fabrică pe care Max a băgat-o în faliment, ca s-o cumpere ieftin. Acum, are pus sechestru pe hale și utilaje, n-are chef să se uite la ele. Deodată, îl depășește o limuzină care saltă ca la rafting peste gropile de pe DN1. „Un Rolls Royce, un Rolls Royce!" strigă Gala. La care Max, în sinea lui: *parcă apărea mai târziu Rolls Royce-ul ăsta, parcă trebuia să-l văd în retrovizoare*, își amintește, fără să-și dea seama de unde și până unde ține minte așa ceva.
Ajunși acasă, Max și Gala se bagă direct în pat, nu se spală, nu se pupă, nimic. Deși îi cad ochii în gură de oboseală, Max nu adoarme: când și când geme fără să vrea, ca și cum cineva l-ar lua în antrepriză, gata să pună stăpânire pe el. În cele din urmă, îl cuprinde somnul, visează că e îndrăgostit – e un vis tâmpit, habar n-are pe cine iubește, dar ar dori ca împricinata să fie Louise, nu de alta, dar vrea să i-o tragă Sossei măcar acum, după atâția ani. E o dragoste grea, bătăile inimii îl gâtuiesc, ba-l ia chiar și spaima, căci n-are chef să iubească din nou. Dacă necunoscuta îl refuză, sau dacă-l acceptă și-l lasă mai târziu baltă, când el (așa i se pare) trăiește o dragoste *full*, nu doar jind și bucurie, ci și gelozie mixată cu un dor sfâșietor. Inima lui de obez tresaltă, trupul i se clatină ca la cutremur, groaza îl zăpăcește, numai că, odată trezit, realizează că l-au luat palpitațiile: pfuai, iar trebuie să se ducă la cardiolog! Caută numărul de telefon al doctorului, îl găsește și, brusc, realizează că mobilul pare mai greu, mai lucios.
Merge la baie, aprinde lumina, se uită în oglindă, atinge pereții, dă drumul la apă. Se duce în sufragerie, deschide televizorul și, simțind că tot nu e de ajuns, iese pe terasă. Rupe o frunză de iederă, se lasă scăldat de lumina lunii, se întoarce în casă, intră în birou, deschide sertarul cu fund dublu. Scrisorile primite demult, cele din care credea că făcea parte și scrisoarea cumpărată de la Silvana, dispăruseră.
Îl sună pe Sache: „Să vezi că am deranjat ceva la Berlin", îi zice. „Dă-o dracu' de oră și hai să mă iei. Mergem la Canta."

5. Azilul. Louise aduce vorba despre Emin

Cei doi jurnaliști se foiesc prin camera de azil. Pe de o parte, Louisei i se pare că-i aștepta; pe de alta, parcă nu trebuiau să vină. Ei sunt nemulțumiți de ce văd: comentează, verifică ușa, clanța, ciocănesc pereții.
„Care-i treaba?“ se încruntă Louise. „Azilul e foarte OK.“
„Fereastra nu e sigură. E prea joasă“, observă jurnalistul mai tânăr și scoate capul pe geam, de parcă ar vrea să scape de mirosul de bătrânețe din cameră.
La care Louise: „Abia ajung la fereastră, darămite s-o sar“.
Cei doi râd politicos, dar îi atrag atenția că asemenea așezăminte trebuie să ia în calcul și defenestrările: un accident ar duce la un dezastru PR, taie ei firul în patru. Totodată, îi preocupă liniștea din clădire, aglomerația potolită de pe culoare, bătrânii târând papucii, fără să se uite unii la alții, personalul cu zâmbete înghețate, care-i îndrumă pe clienți în șoaptă, ca pe retarzi. De regulă, clienții nu se opun, însă acum, unul face gât: vrea acasă.
„Of, tată, aici e curat, e frumos, ce nu-ți place?“ se opune fiică-sa. „Am zis că vreau acasă!“ strigă bătrânul, un amărât căruia nu-i lipsește decât fardul de pompe funebre ca să fie un om întreg.
„Nu vă plac azilurile“, își dă seama Louise.
„Ba da, ba da – cum să nu?“ se apără cei doi într-un glas.
„Vă plac pe dracu’. Am scris despre aziluri când eram ca voi. Mi se păreau un *exit* super tare, dar azi n-aș mai scrie la fel. Ca jurnalist, nu poți să ai aceleași convingeri mai mult de trei-patru ani.“
Cei doi râd. Louise îi privește bănuitor și, în câteva clipe, râsul lor se stinge jenant. Ca să depășească momentul, jurnalistul tânăr scoate reportofonul.
„Știi să-l folosești?“ face Louise.
Tânărul zâmbește: „Păi, îl pornesc și gata“.
Și Louise: „Tu n-ai aflat până acum că reportofonul n-ajunge? Mă rog, ce vrei să-ți spun despre Max?“
„Păi, pentru început, când l-ați văzut ultima oară?“ întreabă tânărul, roșu la față.
„Eu, una, aș fi luat-o altfel“, pufnește Louise. „S-au întâmplat atunci chestii mai importante decât ultima mea întâlnire cu Max.“
„Și noi de unde să știm ce a fost important? Luminați-ne. În fond, dumneavoastră ați declanșat revoluția.“
„Auzi? Vezi că nu suport periuța!“
„Vreți să spuneți că nu dumneavoastră ați declanșat revoluția?“
„Ei, mama se preface mereu că nu e cine e“, se bagă Andrei, înghițind în sec.
Și cine naiba sunt? se întreabă ea. *Mă piș în pamperși, le caut nod în papură îngrijitoarelor fiindcă-s evreice, chit că-s filosemită – asta sunt azi*. „Pentru cine lucrați?“ îi întreabă deodată pe jurnaliști. Ei îi dau un nume, ea spune că n-a auzit niciodată de el, după care îi înghesuie: „V-ați păstrat cetățenia?“ Ei zic că nu, cum s-o păstreze? „Ei, eu mi-am păstrat-o“, se hlizește ea. „Bizar,“ constată jurnalistul tânăr, „din ce-mi amintesc, ați scris că a fi român e un viciu“.
„N-ai priceput nimic!“ face Louise, privindu-i mâinile. Poziția lor îi spune ceva, nu-i e clar ce, dar îi spune; cât despre picioare, nu e sigură dacă tânărul *trebuia* să le țină întinse sau să le îndoaie sub scaun. Totodată, parcă acum se auzea toaca bisericii din sat; cu toate astea, liniștea e deplină. *Și eu care credeam c-am scăpat*! se gândește ea. Brusc, zice că i s-a făcut sete. Andrei și cei doi se reped după apă, dar Louise cheamă îngrijitoarea. N-o înghite, dar vrea să se enerveze, are chef să-i împungă mai tare pe jurnaliști.
Primește apa, o bea pe îndelete, întreabă: „Auziți? De ce vă interesează Max?“
„Păi, e un subiect… cum să zic… puternic“, zice tânărul cu reportofonul.
„Serios? Au fost inși mai tari decât el. Bismut, de pildă.“
„Știm cine e Bismut. Ne-am documentat, știm c-ați fost parteneri.“
„Află că nu era cine știe ce la pat“, se strâmbă Louise.
Andrei și jurnalistul în vârstă se albesc, iar cel cu reportofonul se grăbește să spună: „Ne interesează Max pentru

că a fost exponentul răului“.
„Poftim?“
„Păi, nu l-ați caracterizat dumneavoastră așa?“
„Dragul meu, eu nu fac metafore cretine.“
„Dar nu asta era ideea?“
Louise trage pătura sub bărbie. Se prinde însă că-și dezvelește picioarele, așa că le vâră la adăpost, de frică să nu i se vadă monturile. Și cel cu reportofonul: „Ați fost prietenă cu Anca Murgescu, fiica mai mare a lui Max, nu-i așa?“
„O, am fost cele mai bune prietene; atât de bune, c-am făcut-o să mi-l toarne pe ta-su,’ ca să-i arăt lui Bismut cu ce jurnalistă tare se culcă. Poftim subiect, tinere!“ I se face silă că i s-a adresat cu *tinere*, dar insul o merită – ce caută aici, după atâta timp? „Nu-i suportam pe banksteri,“ reia Louise, „iar Max era bankster. *Și* Bismut era bankster, dar, na, eu nu vedeam chestia asta fiiindcă aveam câteodată orgasme cu el. În plus, Bismut nu fura, spre deosebire de Max. Pe de altă parte, Max era înfiorător de deștept, așa că formularea ta c-a fost exponentul răului simplifică lucrurile. Mă urmărești?“
„Vă urmăresc“, face jurnalistul, încurcat. „Ne-am prins că Max a fost isteț, am văzut că le-a scăpat tuturor printre degete.“
„Ei, n-ar fi scăpat dacă mă culcam *și* cu el.“
„Mamă!“ exclamă Andrei.
Louise se uită în tavan. Nu știe nici azi ce s-a întâmplat cu adevărat: Bismut l-a terminat pe Max sau Max l-a terminat pe Bismut? Care din ei a declanșat revoluția? Au trecut enșpe ani de atunci, ea n-a aflat mai nimic și acum e bătrână, vârsta i-a arătat locul în haită. Totuși, chiar și așa, rablagită, artritică și cu ochii varză, se prinde că mâinile jurnalistului tânăr arată *altfel* decât trebuiau să arate.
„Max,“ reia ea, „știa o grămadă de lucruri. Ați auzit că era expert în Emin?“
„Emin, poetul?“ face cel cu reportofonul.
„Păi, cine?“
„Max îi știa poeziile, sau...“
„Ce poezii, domnule? Max știa cine *a fost* Emin.“
„Și la ce-i folosea?“ se bagă jurnalistul în vârstă. „Emin a fost un poet mediocru... Și incorect politic!“ ridică el degetul.
„Nu v-ați făcut temele“, dă Louise ochii peste cap. „Vreți să aflați cine a fost Max? Aflați întâi cine a fost Emin! Emin a dus campanii anticorupție, a fost laburist și s-a băgat în niște chestii de care n-ați auzit, fiindcă n-am avut *eu* chef să le scriu. Oricum, când le-am aflat, era prea târziu, nu mai era nimic de făcut. Voi nu v-ați prins câte găuri a avut ancheta mea despre Max?“
„Găuri? E o investigație bec!“ zice cel cu reportofonul.
„Naivilor“, oftează Louise, răsfirându-și pe pernă coama deasă, căruntă. E singurul *asset* trupesc care i-a rămas, dar până și ea îi simte mirosul stătut. Cât despre jurnaliști, să aibă cumva legătură cu cine a început să-i dea ghes la Berlin?

6. Berlin. O agapă ideologică

Barul Die Böse Buben e la doi pași de Friedrichstrasse Bahnhof, pe o stradă mărginită de case utilitare, fără copaci, tufe sau flori, cu carosabil pietruit și ziduri tencuite sărăcăcios – pe scurt, o machetă prusacă, adormită 24/7. În bar însă, haosul te ia pe sus: aglomerație, zarvă, mese negeluite, veselă ciobită, tacâmuri desperecheate; pe pereți sunt lipite cărți pătate de sosuri, pe tavan, un graffito cu Budha, pe duşumea scrie JESUSCHRIST TONANS.

Împins de la spate de chiote și fluierături, Bismut urcă pe scenă. Cât timp face probe de microfon, chelnerii îl încadrează între două postere alb-negru: unul cu Kurt Cobain sărind în mulțime, altul cu Matt Berninger făcând duș în smoking. De afară vine aer fierbinte, clienții transpiră angro, barul nu are climatizare. Încet-încet, se face liniște, iar Bismut începe cu glas mai degrabă șoptit:

„Va veni o zi când toți vor afla că politicii sunt expirați. Cât să mai plătim pătura lor superpusă, coruptă, incontinentă financiar? Ție" îl ia pe un tânăr, „ți-au rezolvat politicii vreodată ceva?" Din bar se ridică voci furioase: politicii nu fac nimic, au agenda lor, votul e un *flaps*. „Și-atunci, de ce să-i plătim?" capătă Bismut aplomb. „Ei spun că societatea e-n criză – OK, și ce soluții ne dau? Bat câmpii cu ideologii prăfuite, habar n-au să numere, la management sunt clei; ei nu știu decât să se cramponeze de partidele lor... Ne vând o democrație *fake*, n-au nicio legătură cu societatea, dar, ce să vezi, am apărut noi și i-am luat pe sus; noi vrem *know-how* și corectitudine, noi vrem proceduri, nu rotația unor cadre incompetente", ridică el vocea, cu ochii la un soviet ce-i traduce spusele unui refugiat musulman. „Vorbesc de schimbare, da? Vorbesc despre curățenie omenească, despre *revoluția* noastră blândă, care o să-i ia din oală pe politici, pe *raptori*, pe hoți! Cum, se întreabă ei, molaticii ăștia cu caș la gură vor să schimbe regula jocului? Ce-i cu visele astea prostești? Hai să-i cumpărăm, hai să-i ducem cu vorba, că-s doar niște pacifiști prăpădiți... Ce uită ei e că nici lui Gandhi nu i-au închis gura – nici cu biciul, nici cu banii! Chiar, Gandhi vi se pare OK?" Auditoriul aplaudă, și Bismut reia: „Dar de un Iisus ateu, ce părere aveți? Bun, bun," zâmbește el larg, potolind ovațiile, „știam că gândim la fel, dar voiam să fiu sigur că sunteți gata să vă puneți pielea pe băț! Ia spuneți: ce rost au națiunile, când oamenii au *aceleași* nevoi? Ce rost au *țările*, când mărfurile n-au naționalitate și când vămile se deschid? Dar guvernele – ce rost au?" „Niciunul, niciunul", urlă auditoriul. Iar Bismut, simțind că-i are în mână: „Politicii vor teritorii mari, incontrolabile, ca să pescuiască în ape tulburi, dar lumea, știți bine, are nevoie de arealuri mici, care se pot autoregla! Politicii vor birocrație, noi vrem inovație, politicii vor dividende, noi vrem redistribuirea profitului, politicii seacă natura, noi o îmbogățim! Banii trebuie să ajungă la firul ierbii; uite de ce *scriu* pe Facebook, pe Twitter, ba chiar și pe VK: la naiba cu politicii, toată puterea în mâinile cetățenilor! A fi liber înseamnă profit pentru toți, așa că hai să inventăm niște autorități în care să fim *acționari*, hai să inventăm niște teritorii restrânse, pe care *noi* să le administrăm! Vreți președinți, senatori și miniștri? Nici gând, voi vreți ca specia lor blestemată să dispară pentru totdeauna! Spuneți-le oamenilor că tot ce e uriaș se năruie, dați de știre că va veni o zi când politicii vor fi totuna cu noi, strigați din toate puterile că nu mai e mult și că monstrul va muri negreșit! Monstrul va muri, monstrul va muri!"

Auditoriul se aștepta la un discurs mai lung, așa că trec câteva clipe bune până ca cei din bar să izbucnească în urale, timp în care Bismut se duce la masă, aparent jenat de efuziuni. „Monstrul va mu-ri, monstrul va mu-ri!" scandează tinerii, pe când chelnerii dau fuga pe scenă cu boxe și stații, locul vorbitorului fiind luat de Trubadurii din Nürnberg, trupa de rock medieval a lui Ephraïm Münster.

„Super," îl bate Doru pe Bismut pe umăr, „ăsta *da* discurs de Calea Dreaptă!"

Doru Vuia e fondatorul Căii Drepte: începuse cu un site anticomunist și ajunsese, sprijinit de taică-său, la ditamai organizația care participase (fără succes) la alegerile locale de anul trecut. Bismut e o achiziție recentă, sau poate Calea Dreaptă e achiziția lui, cine știe, căci, odată lansat, făcuse furori, dând foc activismului politic pe *social media*.

Lângă Bismut, la masă, e Slav, culturnicul bucureștean: e slăbănog, îi cade părul în ochi, poartă papion și ține capul într-o parte, saturat parcă de obligații, după cum îi place să spună.

„Felicitări," îi întinde mâna lui Bismut, „unii vor zice că propui utopii, dar e singura variantă *validă*. Dă-le naibii de guverne, mai bun un consiliu de administrație! Stânga n-o să accepte nicicând așa ceva".
Slav a venit la Berlin special ca să-l vadă pe Bismut și e încântat: omul e tânăr, se înroșește când i se aduc laude și, spre deosebire de pseudosocialiștii burtoși, e înalt, palid și reținut. Totodată, are buze cărnoase și bărbie proeminentă, sugerând pasiuni lumești, impresie atenuată de ochii cu colțuri lăsate discret și de costumul sobru, de protestant pătruns de etica muncii. N-aduce nici cu pletoșii din 1968, nici cu hipsterii cu jeanși rupți, nu-i plac nici El Che, nici Cohn-Bendit, deci e *comme il faut*, adică de dreapta. Și mai e ceva: deși bine clădit, Bismut e sec, rece, non-hormonal. Nimeni n-o zice, dar toți se întreabă ce fel de relație e între el și Louise, căci ea *e* hipsteriță, are rucsac, șapcă, șosete progresiste și bluze lălâi, ca și cum ți-ar zice: sunt indisponibilă, marș! (după cum menționa consulul francez într-un raport, „*Louise Baghiu a un air français, un peu trop tire-au flanc, dirais-je; parfois, elle semble tout à fait prête pour être (ah, la, la!) defroquée*..." scria el, știind că șeful lui, fost colonel de parașutiști, degusta acest gen de aluzii).
Louise e și ea la masă: „Ce părere ai de speech?" o întreabă pe Anca, fiica lui Max. Anca nu răspunde, privește în gol. „Hei, ce-i cu tine?" o ia Louise.
„Nu-i bai, îmi trece."
„Las-o, nu-i e ușor" face Bismut.
„Și de ce, mă rog, să nu-i fie ușor? A făcut fix ce trebuie."
„Oi fi făcut ce trebuie," mormăie Anca, „dar când mă gândesc din ce bani trăiesc, îmi vine să dau naibii masterul."
„Te-ai țăcănit? Dai naibii masterul, da? Păi, atunci, dă naibii și *bieiul*, și bacul! Trăiești din banii *lui* de când te-ai născut, doar n-o să te omori!"
„Mi-e ciudă că tocmai mie mi se întâmplă așa ceva."
Slav se abține cu greu să nu râdă: îi e silă de clișee, dar tinerii sunt mulți, au energie, pot zdruncina regimul de la București, așa că le înghite banalitățile. „Fii liniștită, faci o treabă excelentă", o împacă pe Anca. „Chimir mi-a zis de tine – îl știi, nu? Are un ONG care le dă de lucru homelesilor."
„Normal că-l știu – ne-am cunoscut într-o tabără ecologistă. A fost și în ONG-ul meu, le ajutam pe puștoaicele care făceau sex comercial în Ferentari."
„Ah, chestiile astea," simte Slav nevoia să ofteze, „n-o să fie rezolvate de niciun politic. Dobitocii nu găsesc soluții nici dac-ar vrea. Alaltăieri am vorbit cu Crăcănata de la CroTV. Are un ONG pentru cei cu SIDA și spunea că..."
„Și Crăcănata a fost în ONG-ul meu", i-o taie Anca. „Băi, mă simt ca dracu'," revine ea la ce o macină, „mor de rușine".
„Cui nu-i e rușine, nu există", bagă Doru un slogan. „Eu ce să zic? Tata a fost general de Secu și-acum, uite, ține Calea Dreaptă în spate."
„Ei, domnul Vuia e un caz special", observă Bismut.
Și Anca: „Voi știți că sor-mea mă judecă? Îmi reproșează că mă iau de tata".
„Miha e mică", o ia Louise de mână. „Dă-i timp să vadă cine e tatăl vostru. Crezi că n-o s-o pună și pe ea în situații naspa, cum a făcut azi cu tine?"
Max apăruse la *roofparty* neinvitat. Anca a crezut că e pus pe harță, dar el a întrebat-o, potolit, de ce nu-i mai răspunde la telefon. Momentul era prost, căci cânta un *no name*, Bob Dylan, iar maestrul de ceremonii îl dăduse încet și lumea auzea tot ce spunea Max: cică se apucase de grădinărit și-și permisese s-o deranjeze pe fiică-sa fiindcă voia să-i ofere semințe de crin albastru, floarea ei preferată. S-a prefăcut că nu găsește semințele și, fără să-i pese că cei din jur se uitau la el, i-a amintit cum a învățat-o să înoate („Ce picioruțe aveai!"), cum o ducea la lecțiile de pian, cum o plimba prin parc: tertipuri de tată îndurerat, na. Dylan, pe scenă, se plângea că „*the times are a'changing*", chefliii se chiorau la Max, iar Anca s-a prins (noroc cu activismul) că trebuie să contraatace: „Din ce bani ai făcut grădina, tată?" l-a luat. „Hei, pentru grădinărit nu e nevoie de bani, ci de muncă fizică", a râs el. Dar ea: „Cât costă o sămânță de crin albastru, tată?" Dylan zbiera: „*senators, congressmen, don't stand in the*

doorway“, iar Max, crezând că punctează, a zis că semințele costau mai puțin decât întreținerea ei la Universitate. Și Anca, în aplauzele prietenilor: „Tu nu vezi că te faci de râs? Ăsta e singurul lucru bun pe care l-ai făcut în viață cu banii!“

„Hai să plecăm“, s-a înnegurat Gala. „De ce? Mă simt perfect“, a replicat el, după care, zâmbind, s-a dus la Louise. „În sfârșit, ne vedem“ i-a spus în loc de salut. Ea era frântă (venise de la Copenhaga, unde investigase contrabanda europeană cu freon), și i-a răspuns fără menajamente: „Puteam să ne vedem înainte să public articolul, dar m-ați refuzat“. „Iertați-mă,“ a replicat Max, „degeaba ne-am fi văzut: l-ați fi publicat oricum“. „Și-atunci, de ce vă cereți scuze?“ „Din bun simț“, i-a dat el peste nas. Louise a pufnit, drept care Max a întrebat-o dacă bunul simț e desuet în anii corectitudinii politice, ea spunându-i că hoția e hoție, indiferent de corectitudine politică sau de bun simț. Discuția s-a încins, îi urmăreau chiar și cei ce nu pricepeau o iotă, adică delegații Sovietelor și ai Crucilor Întreține sute, veniți la acea *trêve de Dieu* convocată de Bismut pe acoperișul zgârie-norilor din Potsdamer Platz. Bref, Max îi reproșa Louisei că articolul nu l-a convins, și asta nu pentru că era el la mijloc, ci pentru că ea lansase *niște* interpretări nesusținute de fapte, care l-au silit să dea piept cu prejudecățile sistemului judiciar din România.

„Păi, ăsta-i jurnalism sau propagandă?“ i-a bătut obrazul.

„Am opinii, nu-s computer“, a răbufnit Louise, adăugând că ziaristul e avocatul din oficiu al celor tăcuți: cum să nu scrie în numele lor? Cum să nu dezvăluie relațiile de putere ce subminează societatea? Max nu-și dă seama ce mizerii declanșează simpla lui semnătură? Nu realizează că acțiunile găștii lui pot declanșa până și un *război civil*? Nervoasă, era gata să-i spună că moare de plăcere când prinde în laț hahalere ca el, dar a lăsat-o pe altă dată.

„Vă rog, lăsați-mă cu lozincile“, s-a strâmbat Max. „Voi, jurnaliștii, nu v-ați prins că nu mai controlați *narativul*?“

Bismut a dat să se bage, dar Louise i-a făcut semn să tacă și i-a întors-o lui Max: „Dar dumneavoastră nu v-ați prins că s-au schimbat vremurile?“

„Ba bine că nu – mi-e foarte clar că trăiesc în Analistan!“

Tinerii au ciulit urechile, iar Max, ca să-i enerveze, a tradus din engleză în franceză discursul lui Enoch Powell, *Rivers of Blood*, despre dezastrul imigrării în masă. Discursul fusese ținut în 1968, în Parlamentul britanic, dar era valabil și azi, pretindea Max, fiindcă UE sprijinea o imigrație deșănțată. „Ce, nu știți franceza?“ a citit el perplexitatea în ochii celor din jur și a scandat discursul în germană, *à la* Hitler. Chelnerii au adoptat reflex poziția de drepți, tinerii i-au strigat lui Max că e un fascist împuțit, însă el i-a trimis la politica *basic* („Enoch Powell e conservator, nu nazist!“), lucru cu atât mai necesar cu cât, din ce se vedea, românii de față credeau că li se cuvin fotoliile puterii de la București, cele ce moșteneau dulceața și moliciunea divanurilor fanariote. Profitând de uluiala petrecăreților („*Who the fuck is Enoch Powell*?“ au gugălit ei), Max a întrebat-o pe Louise ce trupă cântă (îi luaseră unii locul lui Bob Dylan). Ea i-a zis că se numeau The National, el a observat că-s zgomotoși, ea l-a întrebat atunci ce muzică îi place, iar el a mințit-o, spunând că-i place Frank Zappa, naiba știe de ce. „Dacă tot îl apreciați pe Hrant Dink,“ a făcut semn spre insigna Louisei, „poate o să analizați cum se distribuie banii în societate, căci ăsta-i adevăratul *bullying* de azi. Sau dumneavoastră vă luați salariul vânzând la tarabe?“

Bucuros că a lăsat-o cu gura căscată, a rugat-o pe Anca să-l mai sune, după care, primind un email, a plecat, arătându-i Galei panorama ce li se așternea la picioare: Tiergarten, Memorialul Holocaustului și cicatricea ce brăzda Berlinul în zigzag. „Parte din locurile astea le-a văzut și Emin“, a spus el, aiurea, privind la gunoierii ce debarasau rămășițele luptelor de stradă din ziua precedentă: mașini arse, baricade din tomberoane, copaci doborâți, bannere pe care scria *Babylon, erwache!* A luat-o spre lift cu hangarul ăla cu țâțe, Doru a șoptit: „Frate, tipa asta are buca cât Reichstagul“, iar Louise s-a trezit că-și zice că parcă trebuia să-l fi întâlnit pe un *alt* Max, nu pe cel cu care tocmai vorbise.

Acum, la bar, Doru aduce vorba despre Gala. E gata să facă un banc tâmpit (Max o fi activ sau pasiv în cuplu?), dar nu spune decât: „Băi, Anca, lasă-l încolo pe taică-tău, că nu mai are carburant! Louise l-a făcut pilaf în articol, uită-l, gata!“

„Ție ți-e ușor să vorbești, dar mie mi-e ciudă de înnebunesc."
„Te înțeleg", se bagă Slav. „Tata a fost ilegalist, i-a adus în țară pe ruși. Mă crezi că n-aveam curaj să deschid gura în '90? Noroc că m-am adunat: am condamnat comunismul, l-am analizat pe tata, pe tovarășii lui... Nu-i ușor să-i critici pe ai tăi, dar, ce vrei, asta ne e crucea."
„Știi tu cum mi-e mie..." dă Anca ochii peste cap.
„Hei, ești de-ale noastre, nu mai pune la suflet", face Bismut.
„Așa e," zice un grăsan, „cât timp ești cu noi, speli mizeriile lui taică-tău!"
„De ce-a trebuit să spui asta?" se răstește Louise la grăsan.
„Ai turnat gaz pe foc, deșteptule", spune și Doru.
Grăsanul nu e om de înțeles, îi dă înainte: „Vreți să ziceți că Max nu e un ticălos? Ne-a provocat! Ce-a căutat la *roofparty*?"
„Chiar, ce-a căutat la cheful *nostru*?" sar tinerii. „Își imaginează că-i e permis orice," zice unul, „se poartă de parcă lumea întreagă ar fi a lui," zice altul, și, gata, izbucnesc toți: puterea corupe, toleranță zero, Max și ai lui au dus țara de râpă, fir-ar ai dracu' de derbedei! Auzindu-i, lui Slav i se face pielea de găină: sunt taman buni de carne de tun, dar trebuie puși pe direcția bună, le trebuie... le trebuie un reper moral.
„De-ați ști cât v-am așteptat", ridică el halba. „Noroc, băieți!"
„Hei, vedeți că suntem și fete", strigă una de la celălalt capăt al barului.
Și grăsanul, ambalat: „Se dă o țară coruptă, Rromânia! Cum o conducem? Tu știi?" se uită la unul. „Dar tu?" se întoarce la altul. „Unde vrei s-ajungi?" îl ia Louise. „Lasă-l, e democrație", face Slav. „Democrație, corect," se frichinește grăsanul, „întrebarea e: cum o punem în practică? Ce facem ca să nu se mai fure, că *asta* ne termină?"
Simțind că ochii tuturor se ațintesc asupra lui, grăsanul reia: „Politicii trebuie să *se dea în gât* unii pe alții, asta e concurența reală, nu alegerile lor de rahat! Până nu se toarnă unii pe alții la procurori, nu *stăvilim* corupția!"
Tinerii îl aclamă, ridică halbele, tropăie. Și grăsanul: „Max a furat ca la drumul mare, dar tu ești de-ale noastre, Anca! Speli rușinea lui zi de zi – eu cred în tine!"
„Corect, e de-a noastră", strigă lumea. Să se dea în gât, nemernicii, să facem o lege ca să se dea politicii în gât între ei, să se *hienizeze* unii pe alții! Anca de ce nu ține cont că Max e ta-su'? Ea de ce e *cinstită*? De ce nu fac toți ca ea?
„Încetați!" îi țintuiește Louise cu privirea.
Grăsanul cască ochii. Rumoarea scade, Slav dă din cap, Bismut pune un deget pe buze: orice cuvânt e de prisos.
„Energie avem," o dă Slav pe glumă, „cu organizarea stăm rău".
„Fiți serios", surâde Bismut. „Dacă respectăm procedurile, Calea Dreaptă o să meargă ceas, ca un *business*. Am putea să revitalizăm și partidul, ce ziceți?" îl scotocește pe Slav din priviri.
„Ei, mai vedem," evită Slav răspunsul direct.
La care Doru, făcând cu ochiul: „Băi, mi-e sete, mai au ăștia bere?"
Ephraïm Münster și trupa bagă din răsputeri: n-au voce, dar fac tot posibilul. Clienții chiuie, beau bere *draught*, vorbesc tare, în timp ce cântăreții lansează triluri de soprane scandalizate: gheișa-căpcăună a făcut prozeliți. Într-un separeu, doi bărbați se sorb din ochi. De pe mese se ridică miros de potol subversiv: ravioli și ciolan pe varză; doar Anca, traversând o perioadă vegană, ciugulește niște bame băloase în sos tomat. Tinerii trec la altele, speră ca articolul Louisei despre contrabanda cu freon să-i dea în faptă pe ruși; în fond, Moscova e canonul răului, nu? Louise se prinde că ceilalți se așteaptă ca ea să le cânte în strună, dar tace, căci contrabandiștii erau nemți și danezi.
Bun, ia să facă un pipi. Se duce la WC și, în lipsă de altceva, mintea îi zboară la Max, care, stând cu ochii în bugetul de stat, își trimitea prietenii oriunde era rost de supt bani: în minerit, petrol, energie, în construcții, IT și transporturi, în administrații locale și de partid; s-au întins în asemenea hal, că acum pășești pe asfaltul făcut de Max și de prietenii lui, mănânci fructe produse de Max și de prietenii lui, stropite cu aspersoare făcute de Max și de prietenii lui, copiii tăi învață în băncile făcute de Max și de prietenii lui, la spital ești tratat cu medicamente importate de Max și de prietenii lui, bei apa lui Max, respiri aerul lui Max, te îngropi în cimitirele lui Max și ale

prietenilor lui. Ceea ce nu-i e clar Louisei e de ce naiba are senzația că banii sunt mai mulți decât trebuie – apar din nimic și trebuie că vin la pachet cu mari datorii, altfel nu s-ar lăuda șmecherii că dacă n-ai datorii nu ești viu. Asta e și vorba lui Max, nu e interviu în care să n-o spună, mustăcind, gen proștilor, habar n-aveți de nimic... *Mda, cum de-a ajuns unul ca el (deștept, citit etc.) să fure în halul ăsta?* se întreabă Louise. *Pe de altă parte, la ce bun să fii bogat, dacă n-ai liniște? Ce faci cu banii când te înșfacă legea, mai întâi cu bună ziua și vă rugăm, iar apoi sugrumându-te, după cum meriți, într-un cor de zvonuri și comentarii de presă. În altă ordine de idei, când faci bani fără număr, n-ai timp să-i cheltui, și-atunci, de ce să mai fii bogat?* Ce-i drept, Louise nu știe cum e să te dea banii afară din casă – familia ei a fost pricopsită, corect, dar asta a fost cu mult înainte ca ea să se nască. Una peste alta, îi e greu să-l priceapă pe Max, cum la fel de greu îi e să înțeleagă și de ce și-a permis s-o privească *în felul ăla* la petrecere: *păi, el nu se uită în oglindă, nu se prinde că...? Uf, gândesc ofensiv*, își zice Louise, neputându-se împiedica să nu-i pară bine (totuși!) c-a făcut-o geloasă pe Gala.

Se ridică, se șterge, se întreabă dacă nu-s camere de luat vederi în WC și, de-a naibii, face pe exhibiționista: luați de-aici! *Tâmpito*, o umflă râsul, clipă în care aude glasuri din stradă. Sunt într-o limbă guturală; nu e ceva european, dar nici arab/turcesc. Se ridică pe vârfuri, se uită pe geam, dar nu vede decât un cerșetor tolănit pe trotuar. Brusc, i se pare c-o strigă cineva: „Hai, românco, vino cu noi!“ înțelege ea limba necunoscută. *Am băut doar bere și nu-s fumată*, își zice, în timp ce cerșetorul o privește cu ochi zâmbăreți, lucitori. *Dacă râde de mine, fiindcă mă zgâiesc la el dintr-o toaletă?* se gândește Louise. Cu toate astea, deschide fereastra și scoate capul afară, căci vocile se aud tot mai tare.

Nu, cu excepția cerșetorului, nu e nimeni pe stradă. „*Du bist nicht alleine*“, nu ești singură, citește Louise pe buzele milogului și se grăbește să închidă geamul: gata, se face liniște, doar apa susură în WC.

Ce chestie, sigur că da, nu sunt singură, râde Louise strâmb. Se duce la chiuvetă, se spală îndelung și, uitându-se în oglindă, încremenește. Clipește de câteva ori, se uită țintă la chipul reflectat, însă nu se schimbă nimic, *detaliul* e încă acolo sau, mai bine zis, detaliul *lipsește*. Își pune ochelarii, se gândește că e oglinda aiurea, dar nu, oglinda e OK. *Parcă m-aș fi născut așa, sunt eu, dar nu-s eu*, își zice, clătinând capul neliniștit-iritată – cu toate astea, imaginea din oglindă rămâne la fel. *Și-acum, ce mă fac?* se întreabă, clipă în care aude o cheie răsucită în broască. Cineva zgâlțâie ușa, se asigură că e închisă cum trebuie.

„Sunt aici!“ se repede Louise la clanță. O apasă, dar ușa, poftim, se deschide fără probleme. Pe hol, nici țipenie. *Vreau aer*, se gândește și, grăbită, o ia spre ieșire, simțind că mesele, zidurile, sticlele, afișele de pe pereți, parcă toate o iscodesc. Și clienții o privesc *altfel*, așa că mărește pasul, dar nici în stradă, printre cei ieșiți la fumat, nu scapă de impresia că e scrutată, ca și cum felinarele, tomberoanele, ba chiar și sirenele locomotivelor din Friedrichstrasse Bahnhof, n-ar avea loc de ea. *Și-acum, ce mă fac?* se întreabă iar. *Să-mi trag un selfie? Mai bine nu, fiindcă o să mă mint, o să-mi dau explicații; mai bine bag un joint, mai bine uit ce s-a întâmplat la WC*. Bine, ar putea să-și facă totuși un *selfie*, să i-l trimită maică-sii, dar mama i-ar spune sau să se ducă la doctor, sau s-ar speria, fiindcă a început să dea rateuri, săraca; ar mai putea să i-l trimită lui Ion, frate-său, dar nici asta n-ar fi practic, Ion fiind paratrăsnetul ei, voluntarul care mânca bătaie de la părinți pentru prostiile ei, drept care sau i-ar zice ceea ce ar simți că Louise vrea să audă, sau nu i-ar da niciun răspuns clar, ca să n-o tulbure, dar asta doar după ce ar descoase-o până i-ar scoate peri albi. *Băi, sunt moartă de oboseală*, își spune ea, încercând să-și recapete stăpânirea de sine, numai că mintea îi e tot mai încețoșată, iar ochii par să înregistreze imagini în reluare – *să vezi că-și face cineva loc în mine*, are Louise un gând idiot. Brusc, îl vede pe cerșetor pe strada alăturată. „*Du bist nicht alleine!*“ strigă la el. Milogul îi face semn că a auzit-o, fără să se uite la ea.

Louise se întoarce în bar. Între timp, sosise ambasadorul României: un obez cu burtoi de bondar și părul cănit. „*Oh, mademoiselle Louise*“, se înclină el. „*Bonsoir, Votre Excellence*“, se prosteşte ea, schițând o reverență stângace. „Articolul tău despre Max...“ începe el, dar Louise îi face semn că Anca e în spatele lui. Ambasadorul umflă fălcile, ca un puști prins cu ocaua mică, deși Anca n-a auzit nimic: netulburată, continua discuția cu grăsanul despre delațiune și politici – îi atrăseseră pe mai toți în conversație.

„Ei,“ se bagă ambasadorul în vorbă, „ideile astea trebuie cântărite atent“.

Și grăsanul: „De ce? Ni le asumăm, ca ea“, o arată pe Anca.

„Treaba e," se bagă prietena grăsanului, „că anumite drepturi sunt excesive".
„Doar nu vreți să dăm de-azvârlita cu ele", se oripilează ambasadorul.
„Eu fac științe politice la *Humboldtiana*," se sumețește amica grăsanului, „și știu că drepturile cetățeanului slujesc un sistem opresiv, venit la pachet cu corupție și concentrare de capital! Ce părere aveți de rata cezarienelor din România?"
Ambasadorul cască ochii: la *debriefare* i se spusese că gruparea tinerilor e de dreapta, numai că ce încasa acum aducea a discurs de stânga. „Mi-e greu să vă urmăresc", zice el neutru, într-un târziu.
„Mă mir", face amica grăsanului. „Dacă nu v-aș cunoaște, aș spune că sunteți de-ai *lor*!"
„Dumnezeule," exclamă ambasadorul, „n-am vrut să vă supăr".
Și amica grăsanului, nepricepând ironia: „Deocamdată suntem OK. În fine, uitați cum e cu cezarienele: în România, se fac prea multe din cauza șpăgilor date la ginecolog, iar în Germania, din cauza tarifelor uriașe, pe care le încasează *sistemul*. Ei, cine plătește oalele sparte? Vă zic eu: femeia! I se încalcă dreptul la naștere naturală, pentru că niște hrăpăreți sunt disperați să se îmbogățească".
Pe Anca o doare în cot de cezariene, se apleacă la urechea Louisei: „Îți dai seama că tata mi-a stricat feng shui-ul? A făcut circ fix când cântau The National! E adevărat că au fost plătiți de conglomeratul din Köln la care a lucrat Bismut?"
Louise n-apucă să răspundă: e prinsă între amica grăsanului, care dorește ca mamele să *nu* nască cu medicii care le-au urmărit, ci cu cine se nimerește (vrea să propună o lege în acest sens), și fiica lui Max, care, excitată de potența celor din Köln, îl întreabă pe Bismut despre afacerile lor de la Londra, Stockholm, Sidney. Louise se tot bagă în fața ei, încercând să-și dea seama dacă Anca remarcă bizareria ce-i sărise în ochi la WC, dar Anca nu vede nimic, trece la alta, zice că necazul cu taică-său i se trage de la păcatele bunicii, rostogolite biblic până în viața ei: „L-a lăsat pe bunicul și s-a încurcat cu un mahăr de la Consiliul Culturii Socialiste, care a făcut-o șefă la Trustul Carpați. A fost nomenclaturistă, ca tatăl lui Slav, dar, cât e de bătrână, ține cu noi".
„Înseamnă că nu mai vorbește cu Max", observă Louise.
„Cum să vorbească cu el? S-au certat! De fapt, nu s-au înțeles niciodată... Bunica e prima care mi-a zis că tata... uf... că umblă cu cioara vopsită. Din familie, doar *sor-mea* mai ține cu el: pur și simplu nu vrea să creadă că tata face mizerii. Cum să facă mizerii cineva care-l știe pe Emin pe dinafară, asta ne întreabă".
„Apropo," zice ambasadorul, „știți că Emin a locuit după colț?"
„Cum să nu," face Anca, „a stat pe Albrechtstrasse, la *Nummer sechs*".
„Ei," zâmbește ambasadorul, „unii zic c-a stat la *Nummer acht*, la hotel *Albrechtshof*. Pe hotel însă e doar o plăcuță cu Martin Luther King, care a dormit acolo o noapte. Nouă, în schimb, nu ne pasă de Emin și n-am pus nicio plăcuță".
„Și de ce să fi pus, Excelență?" pufnește Slav. „Emin a fost un ratat".
Încinși de bere, tinerii se apucă să facă mișto de poet: un scribălău de lumea a treia, „un ugandez al poeziei", după cum proclamă grăsanul. Anca ar zice că nu e așa, dar, având bube-n cap din cauza lui taică-său, tace.
Treptat, larma cuprinde barul, doar ambasadorul îndulcește atmosfera: „Vă rog," mustăcește, „eu reprezint statul român. Sunt obligat să susțin poziția guvernului apropo de Emin".
„Haida-de," zice grăsanul, „parcă n-am știut că țineți cu noi, strada".
„Care stradă? Nu chefuim la Die Böse Buben?" glumește ambasadorul, însă Slav nu se lasă: „Eu n-am treabă cu Guvernul, pot s-o zic p-aia dreaptă: Emin e supraevaluat! Macedonski, ei, da, ăla *poet*, ăla *european*, dar lumea îl urăște, fiindc-a dat de pământ cu Emin într-o epigramă nefericită. Suntem praf, ne leagă de Europa doar geografia, de vină sunt toți Eminii, de la Nistru pân'la Tisa, dracu să-i ia pe ei și pe exegeții lor!"
Anca înghite în sec, iar Louise, simțindu-se călcată pe coadă, nu găsește altă ieșire decât să spună că, bun sau rău, străbunica ei se lăuda că se înrudea cu Emin. „Serios?" se miră Slav. „Dap!" face Louise, admițând totuși că străbunică-sa le cam înflorea: „De pildă, zicea că o mătușă de-ale ei a fost soția guvernatorului Ecuatoriei, la – fiți atenți! – la Gondokoro".
„Gon-do-koro," scandează Doru, „zici că-i un *shooter* japonez."

„Ba e un oraș pe Nil," face Louise cu ochiul.
„Și a fost străbătușă-ta guvernatoare acolo?"
„Normal," râde Louise. Tinerii lansează un „Ooooh!" prelungit.
„Nu mi-ai povestit niciodată chestia asta", zâmbește Bismut.
Și ambasadorul, serios: „Cum o chema pe străbătușa ta?"
„Florica Sass. Cică era verișoara iubitei lui Emin din adolescență. Soțul ei a căutat izvoarele Nilului, iar Florica a bătut Africa cu el."
„O Florică în Africa... Asta-i curată dacopatie", se strâmbă Slav.
„Nu fiți invidios", îl amenință ambasadorul în joacă. „Florica Sass a existat, a fost măritată cu un englez. Ea și soțul ei au fost primii europeni care au văzut Lacul Albert", adaugă el privind lung la Louise, numai că ea avea să-și dea seama mult mai târziu că ochii lui exprimau îngrijorare.
„Ce voiam să spun cu dacopatia," dă Slav înapoi, „e că din elucubrații se trage așa-zisa valoare a lui Emin. Să fim serioși, a fost un versificator de duzină."
„Asta," șoptește Bismut, „ar trebui s-o discutăm doar între noi".
Slav ridică sprânceana: „Cum adică? Nu trebuie să fim transparenți?"
„Înainte de toate, să punem pe picioare societatea... *necesară*. Doar după aceea o să ne permitem să fim transparenți."
„Mă uimiți," face Slav, „vreți să dosim subiectul Emin, dar vorbiți în gura mare despre *anularea* țărilor".
„Eu, unul, n-am auzit nimic", zâmbește ambasadorul din colțul gurii.
Dar Bismut: „Să nu ne ascundem după deget. Avem nevoie de oameni care să nu țină cont de prejudecăți stupide, cum sunt națiunile."
„Și Emin tot o prejudecată e", nu se lasă Slav.
„Fără îndoială, dar n-are relevanță în acest moment", zice Bismut.
„Și dacă acel domn," intervine ambasadorul, uitându-se la grăsan, „vrea să punem bâta pe lume pentru că așa e relevant în acest moment?"
„Exagerați, Excelență."
„Credeți? L-am întrebat: cum adică, *să punem bâta pe lume*, iar dânsul mi-a zis că s-a referit la judecarea faptelor de corupție. Eu i-am spus că asta nu înseamnă a pune bâta, ci a aplica legea, dar dânsul mi-a reproșat că-s prea *soft*."
„Și vi se pare că n-are motive să fie supărat?"
„Toți suntem supărați, dar de-aci până la ce-am auzit... Prietena aceluiași domn vrea ca mamele să nu nască cu doctorii pe care și-i doresc, ci cu cine se nimerește. Asta cum vi se pare?"
„Ce vreți să spuneți, domn' ambasador?" se froasează grăsanul.
La care Bismut: „Te rog! Excelența-Sa e invitatul nostru de onoare."
„Invitat-invitat – dar nu vezi că se ia de noi?"
„Cine se iubește se *tachinește*, așa c-o să mă iau și mai tare de voi," le face ambasadorul cu ochiul. „Am auzit că membrii Căii Drepte care calcă pe bec, apropo de corectitudinea politică, găsesc pe net formulare ca să-și ceară scuze... public".
„Și ce-i rău în asta? Oamenii mint. E bine ca angajamentele lor să fie înscrise negru pe alb, ca să le vedem toți."
„Vă imaginați că minciunile o să dispară din cauza unor angajamente? În sfârșit... Pe urmă, mai e și lista rușinii, pe care ați pus-o pe net: X a cumpărat un teren de un milion de euro, Y a furat nu-știu-ce... Am căutat detalii, dar n-am găsit nimic pe portalul justiției; în schimb, am dat peste sute de comentarii care-i condamnau pe X și pe Y, parte din ele fiind preluate de presă cu surle și trâmbițe. Scuzați-mă că întreb, ce fel de societate vă doriți?"
„Una corectă", face Louise.
„Cu delatori?" se miră ambasadorul.
„Cu orice, dar să fie OK!" se bagă Slav. „De treizeci de ani o aștept."
„O fi bine ca frica să ia locul corupției?" îi iscodește ambasadorul.

„Așa ceva n-o să se întâmple niciodată“, zice Bismut sigur pe el. „Asta e invenția dușmanilor noștri.“
„Așa o fi, dar de ideea de țară v-ați luat! Cum adică, să anulați țările?“
„Pur și simplu! Țările sunt ghetto-uri, doar politicii trag folos din ele! Ne înșeală, ne fură – cât să-i mai suportăm?“
„De-asta v-ați aliat cu Sovieții și Crucile Întrețesute? Mediul diplomatic s-a șocat aflând că ați invitat extremiști la *roofparty*.“
„Păi, cum altfel să-i conving să înceteze violențele? În plus, le-am împărtășit o idee la care țin mult, iar ei, spre marea mea bucurie, au fost de acord. Vă e familiar conceptul de alegeri dinamice?“
„Alegeri dinamice?“ se îndreaptă ambasadorul de spate.
„Exact. Nu zicem noi că democrația e un miraj? Că-i chemăm pe oamenii la urne... ca să ce? Ca să le dea altora puterea! Întrebarea e: cum procedăm când aleșii ne mint? Cum îi *plesnim*, dacă nu-și respectă mandatul?“
„Eu întreb altceva“, face Slav. „De ce un analfabet are aceeași putere de vot ca un doctor în științe?“
„Poftim?“ cască ochii ambasadorul.
„Ei, nu-mi spuneți că v-ar deranja un vot cenzitar bazat pe valoarea IQ-ului.“
„Sper că glumiți.“
„Nici gând! Sunt fanul Constituției din întâi *vendèmiair*e“, se dă mare Slav, trăgând cu ochiul la tineri. Oh, i-a impresionat, îl privesc nu-știu-cum, Slav simte că, încet-încet își face loc în sufletul lor. „Ca să votezi,“ reia el, „trebuie măcar să știi să citești, să ai un job, să plătești taxe...“
„Corect, așa e, așa e!“ strigă lumea.
„Hai să lăsăm filozofia, vă rog,“ le-o taie Bismut, strângând din buze, „eu vreau să rezolv ceva practic: ce facem cu lichelele de teapa lui Max? Pentru ei am imaginat alegerile dinamice. Escrocii vor părăsi Parlamentul fără multă vorbă: cine fură, zboară pe loc, cine nu votează proiecte de interes public, dispare! Să plece, domnule,“ îi scapără lui ochii, „să le lase locul celor de bună credință, pe care îi vom vota *online*, ori de câte ori va fi necesar.“
Ambasadorul soarbe o gură de bere. „E adevărat,“ zice, „că aveți o listă neagră cu... ah, aceste lichele?“
„Și dumneavoastră aveți una. Să nu ne păcălim: toți știm tot despre toți, la fel de bine cum toți știm că votăm răul mai mic. Din patru în patru ani, asta pățim.“
La care grăsanul: „Mă credeți că habar n-am avut pe cine să pun ștampila la prezidențiale? Candidau doi proști! Și hoți, pe deasupra.“
Ambasadorul nu-l bagă în seamă: „Deci aveți o listă neagră“, îi spune lui Bismut.
Și acesta, ridicând din umeri: „E un instrument de lucru ca oricare altul“.
„Mda“, face ambasadorul. „Mulți își pun speranțe în dumneavoastră, dar nimeni nu e dispus să încaseze... mari *zgâlțâieli*.“
„Și ce vreți să fac? Să le pun pumnul în gură oamenilor?“ îmbrățișează Bismut barul din priviri.
Ambasadorul pufnește în râs: „Știți ceva? Mai bine am vorbi despre Emin“.
„Ah, nici eu nu-l plac“, admite Bismut. „Poezii infantile, idei inacceptabile... Insul reprezintă un trecut defect... Oricum, ciudată obsesia lui Max pentru el. De unde i se trage?“ o întreabă pe Anca.
„Nu poeziile îl interesează pe tata, ci viața lui. Cică Emin... Ei, tata pretinde că Emin s-a băgat în tot soiul de lucruri necurate.“
„Cum ar fi fofoloanca Veronicăi“, se frichinește Doru. „Mai dă-l naibii, Anca, Emin a fost un nenorocit de antisemit, un Vadim Tudor.“
„Nu știu cine a fost Vadim Tudor,“ zice fiica lui Max, „dar dacă Emin a fost antisemit, atunci tata... ce chestie... of, e aiurea...“
Louise schimbă vorba: „Crezi c-aș putea să vorbesc cu bunica ta?“
„De ce nu? Nu mușcă“, face Anca râzând.
După câteva minute, dând vina pe oboseală, Louise se retrage, dar, în loc s-o ia spre hotel, se plimbă pe străzi. Nu înțelege de ce își *amintește* că a avut un semn mărunt în frunte, cu atât mai mult cu cât nimeni n-a observat că a dispărut.

7. Un raport (I)

„... pe gazetarul ucis îl chema Chupka, avea cetățenie franceză, se născuse în Algeria și lucra pentru niște freelanceri din Copenhaga – el este cel ce îl investiga pe *sieur* Max. După asasinat, fișele lui au fost preluate de Louise. Faima ei (anchetă la Cernobîl, traversarea Balcanilor alături de refugiați etc.) ar fi îndrituit pe oricine să-i paseze cazul, dar eu nu cred în coincidențe și am făcut cercetări. Așa am aflat că, la o oră după crimă, freelancerii i-au trimis lui *sieur* Vuia, șeful Căii Drepte, fișele lui Chupka. Mare parte dintre ele se bazau pe turnătoriile unui angajat al lui Max, și anume *sieur* Igel, care nu-i vindea informații doar lui Chupka, ci și lui *sieur* Rușinaru, președintele unei firme îndatorate la Banca Tranzit, al cărei CEO e Max. (În context, menționez că Rușinaru e în cărți pentru postul de viceguvernator BNR.)

Acestea fiind spuse, e momentul să fac câteva precizări legate de Louise: tânăra e mai înaltă decât știam și aparține unui tipar antropometric pe care localnicii nu-l prețuiesc. Gustul public de *aici* încurajează anorexia feminină, în timp ce Louise e, indubitabil, o făptură estrogenică, caracteristici apreciate cândva, dar care au fost date uitării. Și felul ei de a fi e defazat de la normă, căci schimbă idei, deși obiceiul *de azi* e să-ți convingi interlocutorul de parcă ai fi *agitprop*. De altfel, baza ei comunicațională a rămas cuvântul, tânăra recurgând rar la emojiuri, poze și râsete goale. În ceea ce privește ancheta, travaliul ei s-a concretizat într-un articol pe baza căruia Parchetul i-a deschis un dosar penal lui Max, acuzându-l de acordarea unor credite ilegale. Cu toate astea, procurorii n-o înghit pe Louise, căci ea nu le «dă tot ce are», ceea ce mă încurcă, căci, dacă de la procurori aș afla câte ceva, de la Louise îmi e imposibil. În ceea ce-l privește pe Max, s-a ascuns într-o mahala, după cum face mereu, dar nu-mi dau seama dacă acest lucru ne e util, căci atmosfera se tensionează pe zi ce trece. Ca niciodată, *aici* au înflorit tot soiul de grupări extravagante, de la susținătorii unui capitalism deșănțat, până la partizanii unui colectivism abject, trecând printr-o masă de anarhiști care cred în solipsism social. Indiferent de ideologii însă, oamenii comunică *exhaustiv* (le-o permite tehnologia) în ciuda lexicului care, suferind o derivă majoră, transformă lumea într-un CyberTurnBabel. Totodată, au apărut sumedenie de cuvinte noi, neauzite până acum: «cept-cepturi, codalb-codalbi, hozer-hozerb, pagnos-pagnos, muon-muoni, mamut-mamuți, carlui-carluib», precum și multe altele (vedeți anexa). Lăsând considerentele lingvistice la o parte, vă atrag atenția că publicul e învrăjbit și că se consumă în dezbateri cumplite, asociate cu riscuri în ceea ce privește stabilitatea acestui fir.

Așadar, îl voi monitoriza pe Emin, cu atât mai mult cu cât a început să schimbe zilnic mesaje cu Peter B. În plus, am aflat că trecutul lui Peter e diferit față de cel pe care îl știam. Astfel, nu doar că strămoșii lui au fost protestanți năbădăioși, din cei ce au proclamat comuna din Münster abolind proprietatea privată, instituind poligamia obligatorie și pretinzând că orașul (atenție!) este Noul Sion, dar, totodată, străbunicul lui a organizat festivitățile de la nunta lui Leopold al II-lea, utilizând miraje și efecte de *trompe l'oeil* atât de înșelătoare, încât invitații au crezut că se uită la corăbii reale navigând pe Ocean, deși spectacolul avea loc la Palatul Hofburg. Mai mult, un alt străbunic de-ai lui a codificat cum să sune clopotele din Saxonia a veselie, a dezastru și a pericol iminent, ceea ce ne arată că Peter, pe lângă că a înființat blestemata de Hansă, provine *acum* dintr-o familie cu tradiții periculoase. Și, ca și cum toate astea n-ar fi de ajuns, Baroane a surprins un schimb de cuvinte bulversant între Peter și Emin: «Am rămas evreu în adâncul meu, dar nu caricaturizez eroismul», se pare că ar fi zis Peter. «Cred în tot ce e sacru,» a continuat, «Isaac, Iov și Iisus n-au fost personaje de operetă, n-o să le neg noblețea nicicând». «Și-atunci, de ce nu recunoști că ești evreu?» l-a întrebat poetul. «Pentru că azi împărtășesc un vis cu colegii din Hansă, dar dacă mâine se va porni un pogrom, mulți mă vor trăda. Câteodată, nu-s sigur nici de tine – și nu-mi spune că nu crezi în ce scrii!»

Conversația lor m-a dat peste cap. Nicicând nu m-am gândit că Peter ar putea fi evreu, situație în care amiciția lui cu Emin va induce reverberații în toată secvența de acum. Prin urmare, voi restrânge la minimum interacțiunea cu poetul; n-am cum să suspend întâlnirea cu el de la serata Frederikăi, aceasta fiind inevitabilă (o menționează *toate* scrisorile), dar Emin trebuie să aibă cât mai puține prilejuri de a mă vedea, căci, pe lângă că-l voi întâlni la cheful bucureștean despre care v-am scris, o voi face și cu alte ocazii, relația noastră în acest fir

necesitând interacțiuni repetate.
Am lăsat la sfârșit datele generale. Deși Bucureștiul a rămas disfuncțional, nivelul de viață e mai ridicat. Aerul e plăcut, chiar dacă temperaturile sunt mai ridicate decât cele știute. Spre deosebire de ultima oară când am fost *aici*, n-am simțit mirosuri la fel de urâte, iar cerul e la o înălțime potrivită. Apa e bună, numai că materialele de construcție, indiscutabil, sunt mai *poroase* decât data trecută.
P.S.: Dacă reușesc să împiedic întâlnirea lui Max cu tovarășii lui încă două-trei zile (el e în ascunzătoare, după cum am scris), se deschide posibilitatea să-i blochez acțiunile viitoare.“

8. Ascunzătoarea. O idee de contraatac

Max s-a ascuns în mahalaua Dudești, printre cuțitari, *dealeri* și hoți. Nu îi e frică, e obișnuit de mic cu tartorii de cartier: ei l-au învățat ce-i de făcut cu o fată, cum să spargă cauciucuri, cum să scape necaftit, drept care, când ăia îl strigau: „Vino-ncoa', bă, Manetă", el se executa. Tot de la ei a învățat să aibă mereu un plan de bătaie: de-aia s-a refugiat în coșmelia dărăpănată pe care n-o știe nici Gala. Când treaba se împute, dă-te la fund. Cât timp respiri, i-o tragi oricui.

E noapte. Max trece nume într-o rețea în funcție de cine ascultă de cine. Nu e o treabă ușoară. În primul rând, sunt mulți inși de luat în considerare, în al doilea, Max trebuie să fie obiectiv, căci nu o dată i s-a întâmplat ca unii dușmani să i se pară simpatici, iar pe unii prieteni să-i vadă așa cum erau, ceea ce-l făcea să-i urască preț de o oră sau două. Cum-necum, e în criză de timp, iar în minte îi răsună un vers, îl bântuie de când s-a întors de la Berlin: „a început anul-fiară, îmi dă roată Sabatul"; l-a citit într-o carte despre *pănimaișii* trimiși la muncă forțată, și e semn că trebuie să-i dea zor cu rețeaua.

Ultima oară când a făcut o rețea, Parlamentul dezbătea niște redevențe, iar el a găsit câțiva senatori care, deși din partide adverse, au dat peste cap planul Guvernului. Credința lui e că o amenințare bine plasată face prăpăd, căci oamenii nu-s atât de *complecși* pe cât par; de fapt, sunt binari: da/nu, alb/negru, zero/unu. Înfricoșează-i și ei sar la bătaie sau fug, înfometează-i și ei se răscoală sau se umilesc.

Când era copil, Max a văzut niște furnici umblând pe perete: nu mergeau de-a dreptul, ci șerpuiau și, deși ici-colo dădeau nas în nas, de parcă-și vorbeau pe fugă, își reluau marșul pe *aceleași* trasee întortocheate. Puștiul le-a trasat cu creionul și a așteptat tradiționala bătaie din partea mamei, dar bătaia n-a mai venit, căci pe mamă o durea în cot de perete, ea pregătindu-se de divorț. Pe undeva, el bănuise că va scăpa și, de atunci, se întreabă de ce oamenii sunt ca furnicile: încâlciți, însă calculabili – într-atât de calculabili încât, în zilele noastre, pentru Max e o joacă să evalueze intenții de vot, să destrame coaliții, să facă *lobbying* etc. Unii cred că folosește cine știe ce formule sociologice, dar adevărul e că, după ce schițează rețeaua cu nume și obediențe, el *vede situații*: uneori simte un miros, alteori aude un murmur sau simte că-l mănâncă genunchiul, după care vede că *cineva* din rețea prinde viață, declanșând întâmplări care, ca un făcut, au loc și în realitate. Canta, patronul lui spiritual, crede că Max face mișto când dă vina pe intuiție; pentru Canta, intuiția e legată de artă, de desfătare, n-are treabă cu aspectele practice de care se ocupă cei doi.

Acum, Max nu simte mirosuri, n-aude nimic, iar cei din tabel nu prind viață. Mototolește coala, ia alta, schițează rețeaua, pune în ea șefi de partide, de ONG-uri, de servicii, adaugă ambasadori, afaceriști, bancheri, influenceri și, vai, ajunge iarăși la Bismut, Louise și Anca. Prezența fiicei lui îl înnebunește, nu-și dă seama dacă Bismut nu-i dă prin ea un semnal sau dacă nu cumva îl amenință.

Rupe hârtia din nou.

„Of, Macule," îl luase Canta de dimineață, „cum de nu-ți vin idei?"

„Mai luați-mi un procuror-doi din spinare și-o să-mi vină. Măcar scăpați-mă de Gaftoi, că prea e pornit. Zici că nici n-am fi fost colegi, dobitocul!"

„Las' că și tu ai plusat. Te-ai întins prea mult."

„Și-am făcut-o singur?" s-a enervat Macu. Iar apoi: „Bismut e de-ai noștri?"

„Și dacă ar fi, ce?"

„Păi, una e să fie de-ai noștri și alta-i dacă-i de capul lui. Nu pricep de ce s-a aliat cu Parchetul, deși amicii lui din Köln susțin Crucile Întrețesute, care sunt ținta Parchetului."

„Macule, Bismut s-a aliat cu Parchetul ca să ia certificat de bună purtare, dar asta nu înseamnă că ăia din Köln sunt pe mână cu procurorii noștri. Kölnul e cu Berlinul, în timp ce Parchetul e cu Washingtonul, care Washington nu se are bine azi cu Berlinul – nu sută la sută, în orice caz. Pe scurt, nu știu ce joc face Bismut, dar nu *asta* contează acum."

„Poate că joacă cu rușii", se bagă Ristache, șchiopul.

„Dar mai lăsați-mă, domne', cu Bismut!" izbucnește Canta. „E pe pastile, e depresiv! Mie să-mi spuneți pe cine *izbim*, că n-am chef să mă trezesc cu periferii autonome, ca-n Occident. De-asta ești aici, Macule – sau tu vrei revoluție?"

În Dudești e răcoare. Max se uită pe geam: în mahala sunt bălți, case șui și bețivi, iar în oraș e ca naiba – anarhiștii din *squaturi* se iubesc cu imigranții din Orientul Apropiat, imigranții se pupă cu Sovieții, BOR se ia în brațe cu Crucile Întrețesute. Colac peste pupăză, caietul lui Emin și colecția de scrisori a lui Max au dispărut. Cine le-a furat? De ce acum? Dacă ia în considerare conținutul caietului, adică interesul nemțesc văzut prin ochii lui Emin, Max ar da vina pe Bismut, cu condiția ca acesta să-și fi păstrat obediența germană. Ce te faci însă, dac-a înclinat către Washington sau dacă, poftim, n-are obediențe?

Ce prostie, toți au obediențe, numai că, de la Euromaidan încoace, obediențele sunt greu de reconstituit, de parcă o ciumă informativă ar fi gripat lumea. Ce înseamnă asta? Că se schimbă alianțele? Ce se reîmpart fiefurile de pe Pământ? Poate că se pregătește o zguduială – oare de cât de sus?

Max își pune The National. În ultimii zece ani a trăit de fapt treizeci: bancă, politică, ședințe cu Canta, obsesia cu Emin, chefuri. Trecea de la una la alta ca și cum deschidea uși: dimineața cumpăra terenuri lângă Canalul Dunăre-Marea Neagră, la prânz urzea cu Șalăul-Fritz ca să-l dea jos pe președinte, seara afla că Emin, la douăzeci de ani după moarte, a fost legat de tânăra industrie newyorkeză de film, a doua zi vindea terenurile cumpărate ieri, fiindcă avea un *business* cu cei ce construiau Autostrada Soarelui. În seara asta, însă, ca niciodată, i-ar prinde bine să lase agitația deoparte și să se lase amețit de Louise, căci mintea îi sfârâie când îl năucește o femeie. Păcat că viața nu se rezumă la sex, căci Max *desțelenește* muierile, ceea ce ar trebui să-i ajungă unui faun chel și obez, numai că pentru el amorul e un desfrâu practic, creierul lui prinde aripi când își pierde controlul: învrăjbește lumea, spulberă concurența, își bagă dușmanii în comă – cât de ironic ar fi s-o termine pe Louise, dacă va reuși să se îndrăgostească de ea, după cum simte c-ar fi posibil? Pe de altă parte, doar puțin mai mult dac-ar *plăcea-o*, poate ar prinde viață tabelul.

În casa alăturată, un cuplu se regulează: el muge, ea strigă măscări. Patul lor bocăne, creierul lui Macu ia foc, hăulitul mârlancei îl face să tragă linii pe hârtie, crănțănitul saltelei îi arată cum să-i lege pe Bismut și pe primarul din Köln de un șef de servicii român, dar nu, nu obține nimic. Of, are *nevoie* de Louise, chiar dacă i se pare că e cam sașie, că ochelarii ei *à la* Fidel Castro o preschimbă în sufragetă, că e ipocrită când stă picior peste picior, fiindcă *nu i se văd gambele, coapsele, curul*, și că articolul ei despre el l-a forțat să se refugieze în Dudești.

Brusc, simte un iz amărui. Mintea i se limpezește, ținta capătă formă: Bismut, mucenicul de transnațională, oengistul zâmbitor, corpocratul carității... *Vrea revoluție? Revoluție îi dau*! se gândește Max, și sună la Sache, rugându-l să afle cine e medicul de familie al lui Bismut.

„Asta-i tot? Aflu într-o oră, șefu'."

„OK... ține aproape, că-ți dau loc în față la *show*."

„Hi, hi, hi", chicotește Sache. „Ți-a zis Ristache ce-a ieșit la analiza hârtiei din scrisoarea *de la Silvana*?" „Nu."

„Mă mir, c-a căutat de i-au sărit ochii. Doar o firmă face hârtie d-asta, dar n-a scos-o pe piață – e firma lui Casamonica, *nostro amico*, îți vine să crezi? Bine, știi că-i place luxul... E rafinat, șefu', chiar matale o spui..."

„Normal! Nu el mi-a făcut-o cadou pe vară-ta?"

Închide telefonul. Uită de Casamonica, uită de documentul lui W, dă mai tare The National. Matt și Desnerii lansează „The Day I die" peste mahala, iar Max se apucă să schițeze organizația cu care o să-l trăsnească pe Bismut.

9. Azilul. Din nou despre Emin

Zappa e dat la maximum, solo-ul de chitară din „Yo Mamma“ umple camera de azil. Cei doi jurnaliști au venit iar. *Mă încolțesc*, se gândește Louise, dar de vorbit vorbește ca și cum totul ar fi OK. „... unii au crezut,“ spune ea, „c-a fost o legătură între dispariția lui Max și răzmerița noastră“.

„Răzmeriță?“ se miră tânărul. „Toți o numesc revoluție.“

„Ei, revoluție... A fost o răzmeriță, iar eu nici până azi n-am aflat dacă n-a declanșat-o Max. Tu când crezi c-a început *totul*?“

„Păi, după funeraliile ultimului rege, nu?“

„Of, vreau la fereastră“, se supără Louise, jurnaliștii nu-și dau seama de ce. „Mda, e la fel de cald ca-n vara aia nenorocită“, mai zice.

„Cald? Am citit c-a plouat mai tot timpul.“

„Am zis că vreau la fereastră!“ Reporterii dau s-o ajute, dar Louise îi gonește. Se duce la geam, se așază pe taburet, se preface că nu-și găsește locul, doar-doar și-ar da seama dac-a scăpat urină. Nu, n-a scăpat niciun strop, dar tot pune picior peste picior ca să sigileze mirosul din pamperși. „Toți cred,“ reia ea, „c-a fost revoluție și c-a început după funeraliile regelui, numai că doamna Murgescu mi-a zis că mizeria a început într-o vară, la mare, când Max era puști... Proast-am fost! Nu m-am prins că la funeralii Max doar și-a pierdut urma“.

Ce vrea să zică? se miră reporterii. Din camera alăturată se aud gemete, icnete. Louise nu le bagă în seamă. „Max are două fete,“ continuă ea, „le-a iubit mult, dar cea mare, Anca, l-a urât așa cum și el a urât-o pe maică-sa.“

„Cum să-ți urăști părinții?“ tresare jurnalistul tânăr.

Louise tace. Se uită pe fereastră: nu vede bine, așa că scoate fiola egipteană de care i-a făcut rost îngrijitoarea și și-o injectează în *portocath* sub ochii căscați ai jurnaliștilor. „Voi știți,“ întreabă ea, „că și eu mi-am urât părinții?“

„Nu pot să cred!“ zice reporterul în vârstă.

„Tu când ai vorbit ultima oară cu ai tăi?“

El nu răspunde: zgomotele de alături sunt tot mai puternice, patul se hâțână, se aud gemete, bocănituri ritmice. Cei doi se uită unul la altul, dar Louisei nu-i pasă: „Deci? Când ai vorbit ultima oară cu ai tăi?“

Cică acum câteva luni, la o zi de naștere – jurnalistul în vârstă are o aplicație care-l anunță când sunt aniversările părinților, ca să nu uite de ele. „Concurența e serioasă, muncesc de-mi sar capacele“, se explică el ridicând glasul, ca să acopere gălăgia de alături: hâța-hâța, șoapte, icnete întretăiate.

„Nu te gândi la prostii,“ face Louise, „moare vecinul și personalul îl resuscită“. Reporterii înghit în sec. „Oare scapă?“ întreabă cel tânăr. Și Louise: „Știu eu? Trage să moară de-o săptămână“.

Zgomotul de alături încetează, în cameră nu se mai aude decât Zappa: cântă pe nas. „Nu puneți la suflet,“ face Louise, „suntem bătrâni și, cei mai mulți, nu ne permitem să intrăm în Enclavă. Ce ziceam? Ah, că Max și-a iubit fetele... Ei, a avut el *chef* să-i dea o lecție de istorie Mihăi, fiica cea mică, și a ieșit din vizuină: a luat-o împreună cu cea mai bună prietenă a ei, au cumpărat pizza și au așteptat catafalcul regal la Teatrul Național. Era lume ca la bâlci, iar Max credea că Miha o să simtă ce e aia să fii român, fiindc-așa simțise și el când regele a venit prima oară la București: s-a dus să-l vadă din curiozitate și, după două ore, era regalist. Pe atunci locuia la bloc – nu știu cum poți fi regalist când stai la bloc, dovadă că nici Max n-a rezistat: în câteva luni i-a trecut, dar și-a închipuit că patriotismul era ceea ce l-a făcut să tresalte văzând muncitori, artiști, doctori, lumpeni și ingineri tăvălindu-se pe limuzina regală. «Nu ne părăsiți, maiestate, sunteți regele nostru» se tânguia mulțimea. Nicicând n-au fost în București atâtea smiorcăieli, iar Max, ca un fraier, le-a considerat semn de solidaritate națională“.

„Sunteți sigură c-a fost așa? Asta n-ați scris nicăieri.“

„V-am zis că reportofonul n-ajunge!“ ridică tonul Louise. Se uită pe geam: oh, fiolele egiptene sunt marfă, n-au trecut decât cinci minute, iar ea deja întrezărește salcâmii din fața ferestrei, iarba ce-și pierde verdele de iunie și un cățel ce suflă cu limba scoasă, năucit de canicula. „Max,“ reia Louise, „le-a dus pe fete la ceremonie, dar ele, nimic: nu tu patriotism, nu tu solidaritate... El și-a zis însă că ceva-ceva tot o să le rămână în suflet și a acceptat

chicotelile lor."
„Scuzați-mă," o întrerupe cel cu reportofonul, „de unde știți toate astea?"
„Tu-ți divulgi sursele?"
„Păi, sursele..." începe el, dar jurnalistul mai vârstnic îi trage un cot.
„Ce-i cu sursele?" face Louise. „Nu le mai protejați?"
„Normal că le protejăm", o asigură cel ce a dat cu cotul.
Louise îl privește lung. „Eh," reia precaut, „Max s-a prefăcut că nu vede că fetișcanele râd de el și, când un trecător i-a spus verde-n față că regele a vândut țara rușilor (Stalin îl decorase și-i oferise un ceas), a pretins că n-a auzit bine și a replicat c-așa e, că Mihai a fost un mare patriot, că doar el îi putea aduce pe români laolaltă. «Ce aiurit!» au șoptit fetele, iar Max le-a zâmbit prostește, dându-și seama că le plictisea tot ce vedeau. *Să vezi că se șterge din lume ideea de stat* s-a gândit, fiindcă ăsta era el, un alarmist cum n-ați mai văzut. Nu și-a revenit decât când pe bulevard au ieșit Sutanele Negre, gașca nou-apărută pe piață. Mărșăluiau în anterie, încinși cu centuri, bocănind militărește, ca și cum bezna ieșise la defilare. Odată ajunși la Turnul Colței, s-au luat de jandarmi..."
„Turnul Colței?" face cel cu reportofonul.
„Da, vizavi de Palatul Suțu – de ce întrebi?"
„Ei, colegul se bagă în seamă", o dă celălalt pe glumă.
„Și tu-l cenzurezi", îi zice Louise, printre dinți. Nu-l place: e slab, palid, cu mustăcioară de frizer, pe când cel cu reportofonul e tânăr, are plete încâlcite și o privește cu ochi jucăuși. Păcat că n-are încredere nici în el, căci își *amintește cumva* discuția de azi, de parcă cineva i-ar trolla mintea. „Sutanele Negre," reia ea, „nu erau regaliști, dar erau puși pe harță. «Vă e frică de popor? Vă e frică de noi?» răcneau. La care Max: «Hai că se-mpute treaba,» le-a grăbit pe fete, fiindcă știa ce-o să iasă. În fond, el pusese totul la cale".
„Ce vreți să spuneți?"
„Că Sutanele Negre au fost invenția lui. Știți a ce mirosea Max atunci?"
Cel cu reportofonul își drege glasul: „Cum adică a ce mirosea?"
Și mustăcioară, dându-se aproape de ea: „Chiar așa, a ce mirosea?"
„A canal."
„Și credeți că asta avea legătură cu dispariția lui?"
„Normal... În fine, spuneam că *nu* atunci a început nebunia, ci mai demult și că dispărând, Max n-a făcut altceva decât... hai să zicem că s-a luat după Emin."
„Ah, laburistul acela despre care ne-ați spus data trecută", râde mustăcioară.
„De ce-ți bați joc? Știi că laburistul *acela* a umplut ditamai caietul cu însemnări diplomatice când a lucrat la legația României de la Berlin?"
„Doamnă, zău, pierd șirul", se amuză mustăcioară.
„Voi ați ales subiectul! Eu v-am zis: ca să-l pricepeți pe Max, aflați întâi ce e cu Emin. O fi fost el poet, dar la Berlin a avut acces la corespondența secretă, a lucrat cu cifrul; la un moment dat a fost trimis la Königsberg, să sustragă niște acte privitoare la politica Prusiei în Est... Vă mai povestesc sau vă documentați? Mă rog, de pe net n-o să aflați mare brânză despre teroristul Emin, chestie care-l obseda pe Max, *but it's up to you*."
Mustăcioară se întinde, închide reportofonul. „Știți," zice, „tema noastră e simplă: ne interesează un bancher corupt, punct".
Cei doi se ridică, vor să plece. *Așa, deci*, își spune Louise. Ar trebui să tacă, dar nu se abține: „Vedeți că șefii voștri o să vă trimită înapoi. Sunați înainte – la vârsta mea am nevoie de o zi ca să devin comestibilă".
La care tânărul: „Și totuși, când a început... *răzmerița*?"
„Erika Murgescu, mama lui Max, pretindea că începuse de ani de zile. Restul ți-l spun când te întorci."

10. București. O surpriză legată de Max

Seismic vorbind, Erika Murgescu locuiește în cel mai sigur bloc din oraș: Shell Oil se apucase să construiască un zgârie-nori pe Maria Rosetti, colț cu Vasile Conta, dar și-a luat tălpășița, lăsând în urmă o clădire neterminată, cu ziduri potrivite pentru ditamai turnul, nu pentru un zar cu patru etaje. Intrând în bloc, Louise are senzația că pătrunde într-un Empire State Building avortat, cu lifturi Art Déco ce miros a piele tăbăcită și a lemn vechi. Ajunsă la ușa Erikăi, bate cu inima îndoită (dacă mama lui Max o să-i facă o scenă?), numai că bătrâna îi deschide zâmbind. Are un apartament cu trei camere, mobilă cu intarsii de fildeș și o grădină interioară cu palmieri pitici, străbătută de un fir de apă subțire, susurând printre mușchi. Greu de înțeles cum de reușește Erika să întrețină toată botanica aia, dar Louise nu întreabă nimic: nu vrea să stabilească punți emoționale cu ea. Erika are cam optzeci de ani, cap rotund, păr creț, gambe ca două putini și buze negroide. Nici când surâde nu lasă senzația că a meritat un divorț răsunător, dar o fi avut alte înzestrări: o geometrie genitală aparte, un glas nu-știu-cum... Cert e că s-a cuplat în anii '70 cu un fin culturnic: deputat în Marea Adunare Națională, omul scria teatru proletcultist, traducea Shakespeare și-l susținea pe Andrei Șerban, regizorul avangardist pe care conducerea de partid nu știa cum să-l ia.

În ciuda aspectului sudic, Erika e pe jumătate săsoaică, dar nemți ca ea găsești și în *Kleindeutschland*: o peninsulă de ADN mediteraneean înfiptă în marea ariană. Mama Erikăi, o tipă îngrozitor de citită, mai negricioasă decât fiică-sa, făcuse bani ca *ghost-writer* în anii '50, scriind doctorate pentru cei mai buni fii ai patriei, activiștii. Lucra repede, pe *mindframe* nemțesc, iar faima ei a ajuns la centru, dat fiind că opera ei nesemnată ridica nivelul științific al membrilor PCR. Cu alte cuvinte, bunica lui Max a fost un *asset* de stat, comunismul făcându-și loc prin ea în fortul tradițional al burgheziei – intelectualitatea. Ulterior, ea și mahărul cultural au propulsat-o pe Erika într-o antrepriză de top, Trustul Carpați, unde mama lui Max a trasat linii și a trecut cote în planurile vaste ale Casei Republicii (vorbim de kilometri pătrați de calc), actual Palat al Parlamentului, mai bine cunoscut sub numele de Fosa Septică. Reputația însă, și-a dobândit-o dând jos casele de patrimoniu din cartierul Uranus.

„Vreți un ștrudel?" o întreabă pe Louise. „Eu l-am făcut."

Louise acceptă, o să-l mănânce chiar dacă-i de cauciuc. Se uită pe geam: nu merg semafoarele, e *traffic jam* pe Maria Rosetti. Se așază amândouă la masă, sparg gheața. Erika dă impresia că n-o costă să trăiască singură (culturnicul e oale și ulcele demult) și că n-a tulburat-o ancheta în care Louise a dat de pământ cu Max. De altfel, subliniază că e de dreapta (liberală spre libertariană) și că iese la proteste seară de seară, Calea Dreaptă fiind „dovada că românii nu s-au tâmpit de tot". Nu-l înghite pe Garfield-vomit, îl știe pe Bismut (minte, nu-l știe) și e apropiată de Slav și de Pârșu, care o vizitează fără s-o anunțe în prealabil; discută împreună angelologie, Balcani și morală istorică.

„De-aia nu mă înghite Max", conchide ea. „El are idei politice năstrușnice."

„Idei politice?" se miră Louise. I se păruse că Max e tehnocrat. Dar Erika: „E fi-*miu*', cum să n-aibă idei politice?"

„Cum ar fi?" „Cum ar fi că războiul e igienic; el crede că războiul ne scapă de gunoiul social acumulat în timp de pace. Asta, mai înțeleg, dar ce te faci când un antreprenor ca el vorbește de rata maximă de ocupație a forței de muncă?" „Poftim?" „Are o teorie tâmpită, cică lumea n-o să mai aibă de ce să lucreze. Zice că roboții există de ani de zile, că Amazon distribuie comenzi cu drona, că localurile se transformă în autoserviri hi-tech: la ce să mai ai angajați? E convins că mulți lucrători vor rămâne fără job și că patronii, deși ar putea să-i dea afară pe absolut toți, n-o fac de frică: dacă se pomenesc pe străzi cu un miliard de inși fără ocupație? Nu știu cum de i-a dat asta prin cap, o fi având nostalgia proletariatului, habar n-am, dar vorbește (țineți-vă bine!) despre un venit minim garantat pentru cei ce vor tăia frunză la câini... Ce ziceți de asta?"

Louise înghite în sec: și Calea Dreaptă dezbate subiectul, numai că ei vor să-i elibereze pe angajați de convingerile idioate legate de stabilitatea joburilor; n-are cum să recunoască așa ceva, însă, și sare la Sovieți și la Cruci Întrețesute, care-s tot mai greu de ținut în frâu. La care bătrâna: „Că România e praf, nu mă mir; Europa în schimb mă uimește: unde e autoritatea? Rahatul a început cu *laissez-faire*-ul din școli". Erika se montează, adaugă

că libertinajul din învățământ duce la tembelism, drept care Louise simte nevoia s-o potolească, zicând că nici mama ei nu pricepe ce se întâmplă în educație. Și Erika, răsuflând ușurată: „Pe vremea mea și-a mamei dumneavoastră nu era așa. Noroc c-ați apărut voi, Calea Dreaptă! Merg pe mâna voastră sută la sută, mai ales c-am auzit că Slav și Pârșu vi s-au alăturat. Sper să porniți, ah, o mare răscoală... Nu, nu-mi promite nimic, vreau fapte".

Și dispare în bucătărie, face cafea. Din stradă se aud claxoane. S-a lăsat seara, însă aerul e fierbinte. Louise observă cu glas tare că zidurile blocului sunt „teribil de groase", iar Erika recunoaște c-a scăpat de-o grijă: n-o atinge eterna teamă de cutremur a bucureștenilor.

„Cum de-a ajuns Max să fie... hm... *pasionat* de Emin?" întreabă Louise, după prima gură de cafea. Erika se pleoștește: „Ei, l-a luat ceva pe sus... Apropo, credeți că va fi arestat?" dă glas unei îngrijorări.

„Nu știu ce au de gând procurorii", răspunde Louise cam prea repede.

Erika se prinde că tânăra știe mai multe, dar schimbă vorba: „Ultima oară când am vorbit cu Max, m-am luat de Obama: ce-ți mai face negrișorul, l-am întrebat". „Și?" mimează Louise interesul, ca să-și mascheze sila, căci îl place pe Obama. Iar Erika, dându-și seama c-a dat cu bâta-n baltă: „Și el m-a întrebat de frigida de Merkel. De-atunci, nu-mi mai dă telefon, dar nici eu nu-l mai sun". Louise își drege glasul, iar Erika se prinde că mai bine revine la Emin. Din felul în care vorbește, îi dă Louisei senzația că *vrea să ascundă ceva*, deși subiectul e anodin, și anume că Max, la cincisprezece ani, s-a potcovit cu poetul național după ce o colegă, una Sossa, l-a dus la o slujbă de Înviere.

„Tolomacul se îndrăgostise! Nemernica de Sossa, deși ortodoxă, făcea pe catolica, fiindcă Occidentul era catolic, plus că la ei, în biserici, se cântă la orgă, în timp ce la noi, popii cântă pe nas. În fine, Max a mers cu Sossa la Înviere, la papistași, și s-a întors nebun după Emin. Până atunci, fusese doar curios," face Erika ochii mici, semnalând că idila cu *le poète national* era mai veche, „dar Sossa era *moartă* după bardul de la Ipotești și l-a tras după ea. Mă credeți că n-a trecut mult și fraierul de fi-miu' ne-a uluit cu ce a aflat despre poet? L-a scos din minți până și pe socrul meu".

Erika se oprește brusc, de parc-ar fi scăpat ceva ce nu trebuia. Dă cafeaua peste cap, o întreabă pe Louise dacă mai vrea una, dar Louise o întreabă cum de l-a scos Macu din minți pe socrul ei.

„N-are importanță", zice Erika, însă Louise își dă seama că are, și că, mai mult, Erika *dorește* ca Louise să-și dea seama că are importanță, numai că nu vrea să spună de ce. „Eu cred," reia bătrâna, „că *toate* excesele lui Max au legătură cu obsesia lui". Ei, nici chiar așa, zic ochii Louisei, dar Erika insistă: „Chestia cu Emin era veche și-l irita și pe *socră-miu* – să zic Dumnezeu să-l ierte?" o dă ea pe glumă. Și Louise, râzând strâmb: „De ce nu?" Erika râde: „Eh, Dumnezeu să-l ierte... Mă rog, știți c-a fost țărănist?"

„Țărănist? Cine?"

„Cum, cine? Socrul! Max credea că politica se transmite genetic și s-a băgat și el la țărăniști, darăia l-au dat afară în șuturi. Îl turnase cineva c-a făcut școala de la Grădiștea... Inteligența securistă, știți..."

Louise zice că n-a auzit de Grădiștea și că Securitatea e ceva vag pentru ea; cu alte cuvinte, nu-i e clar cât și dacă ne costă. Vuia, tatăl lui Doru, a fost securist, însă e OK, în timp ce pe ea o calcă pe nervi Garfield, Cocârț și restul ticăloșilor de la putere. Noroc că *establishment*-ul e-n agonie, mai spune, și că mediul online o să-i ia locul: grație rețelelor sociale și aplicațiilor, democrația e din nou agora.

Dar Erika: „Doar Garfield și Cocârț vă displac? Cu Sovieții ce facem? Cu Martirii Apusului și cu Crucile Întreținute cum rezolvăm?"

Louise scapă de răspuns, căci de afară se aude un scrâșnet de table urmat de claxoane, vociferări, zgomot de portiere trântite. „Chiar mă întrebam: scăpăm azi fără accident?" face Erika, repezindu-se la fereastră. Pe Maria Rosetti, îmbrânceli, zbierete. Bătrâna face un gest de lehamite și deschide televizorul: „Acoperă gălăgia, de-aia-l păstrez. Urăsc Bucureștiul".

Zapează și, negăsind nimic, profită de lipsa de emoție a momentului ca să se laude c-a învățat să prepare cafea de la un evreu bătrân.

„Și totuși," reia Louise, „de când e Max preocupat de Emin?"

„De la șase ani.“ Erika aprinde o țigară, dă drumul mai tare la apa ce curge în grădina interioară. „Eram la Mangalia. Atunci a început povestea pentru care-l investigați *dumneavoastră* și Parchetul.“

Sângele apă nu se face, își zice Louise, ducând ceașca la gură – n-are chef ca bătrâna s-o vadă îmbujorându-se. Dar Erika, surâzând: „Hei, n-o iau personal. Sunt hoașcă bătrână“. Și Louise, prefăcându-se că nu-i pasă: „Max nu era prea mic atunci, la Mangalia?“

„Mic-mic, dar... A trăit o chestie bizară. Dacă nu mă credeți, întrebați-l pe Radu, că știe mai mult. Cu mine, Macu n-a prea vorbit.“

„Radu de la noi, de la Calea Dreaptă?“ se miră Louise.

„El, el, nu v-a povestit? A fost prietenul cel mai bun al lui Macu, douăj’ de ani au fost nedespărțiți. Pe urmă însă...“

Prietenul cel mai bun, ah, îi cade Louisei fața, trăgând cu ochiul la TV: s-a terminat o etapă din Turul Italiei, Fausto Masnada a câștigat la Gran Sasso. Zici că e un cavaler în armură de poliuretan, scoate aburi pe nas și pe gură.

„Am impresia că vă e silă de mine“, zice Erika brusc. Louise dă din cap: „N-am nimic cu nimeni“, spune, însă Erika e circumspectă: „Asta o să vedem. Auziți, ați văzut-o la Berlin pe curva lui Macu?“

Louise se miră: de unde știe Erika de întâlnirea de la *roofparty*? „Am sursele mele,“ face bătrâna, „întrebarea e: ce mai face curva?“ Louise nu crede că e *curvă* și e surprinsă că o femeie vorbește *așa* despre altă femeie, ăsta-i un meme masculin. Erika strâmbă din nas: știe ea cine-i Gala, derbedoaica a *făcut* Italia, Max a luat-o din stradă.

„Freud are dreptate,“ găsește bătrâna o explicație, „fi-miu’ s-a cuplat cu ea fiindcă zdrahoanca are picioare groase, ca mine. Nenorocita! La fizic semănăm, dar în rest e făcută grămadă. Ce zicea proasta?“

„Mai mult a tăcut, dar nu mi s-a părut proastă.“

„De unde știți că nu-i proastă, dac-a tăcut?“

„După cum mă iscodea.“

„Păi, ce să înveți la italieni? Să tragi cu ochiul, atât! Fraierul de Macu... Mereu îi cad cu tronc tâmpitele cu picioare groase! Cică și Sossa avea picioare groase, dar ea era fată de general, era vecină cu Doru, îl știți, și el e la Calea Dreaptă. Tatăl ei și domnul Vuia, tatăl lui Doru, au fost colegi, dar și-au spălat păcatele, ca mine, de altfel. Auziți, cum mai e Doru, că nu l-am văzut demult.“

„E sclipitor“, lasă Louise de la ea, tuflită.

„Sclipitor? Și-atunci de ce a adus un comunist ca să vă cânte la Berlin?“

„Ce comunist?“

„Bob Dylan, cum ce comunist? Nu v-a cântat Bob Dylan la petrecere?“

„N-am auzit niciodată de el.“

„Păi, nimeni n-a auzit. Las’ că-i rog pe Pârșu și Slav să-l descoasă pe Doru: ce i-a venit să-l aducă p-*ăla*?“

„Nu cred c-a fost deliberat“, îl apără Louise pe Doru. Erika o aprobă: „Sunt convinsă că n-a știut pe cine invită! Dacă nu-l gugălea Slav pe *acest* Dylan, nici eu n-aș fi aflat că e comunist. Știți că lui Slav îi place *cacaua* cu lapte? Lui îi place *cacaua*, lui Pârșu îi plac ștrudelele... Când se-apucă ei doi de discuții, nu-i mai oprești. Spre deosebire de fi-miu’, ei știu *câte* parale face Emin... Vă dați seama că Popa Chibici nu e de acord cu ei? Mă dezamăgește din ce în ce, popa Chibici, îl știți?“

Louise nu-l știe, dar a auzit de el, ca mai toți. Zâmbind, Erika zice că-l cunoaște bine, cică-s apropiați, numai că-n ultima vreme popa e prea tranșant: s-a transformat într-un homofob radical.

„Păi, e preot ortodox, nu?“ îi găsește Louise circumstanțe atenuante.

„În primul rând e om de cultură,“ se răscoală Erika. „Îl bagă-n cofă pe Pârșu când se apucă de filozofie, dar uite c-a devenit homofob, ceea ce nu e permis, pur și simplu nu e permis! Iar Max, fir-ar să fie, seamănă cu el.“

„Max?! E homofob?!“

„Vai, nu, drăguță, mă refeream la pasiunea pentru Emin – din punctul ăsta de vedere, fi-miu’ e leit popa Chibici. Of, nu m-a moștenit, a luat mai mult de la dobitocul de ta-su’“, zice Erika plină de draci și închide televizorul.

„Vă place Ravel?“ se răstește. Tresărind, Louise face semn că da, iar Erika pune *Preludiu la după-amiaza unui*

faun, bufnind și trăsnind, de parc-ar dori să facă bucăți CD-playerul. „Tatăl lui Max a fost un cretin!“ spune la un moment dat. „Știți că s-a dus la școală în picioarele goale până-ntr-a opta? N-avea bani nici de pantofi, tembelul.“ *Și-atunci de ce te-ai măritat cu el și i-ai făcut și copil?* se gândește Louise, dar nu zice decât: „Bine că noi două suntem de aceeași parte a baricadei“.
Erika o privește lung, surâzând: „Mă bucur că v-ați dat seama de asta. Mai fac o cafea? Hai că am multe de povestit. Nu vreți să aflați *cine* e fiul meu?“

11. Mangalia. O tură la cai. Apare solomonarul

Erika se ridică de pe cearșaf, se uită peste trupurile întinse la plajă. Macu nu e nicăieri. Pfuai, lipsesc și ceilalți copii: Radu, gemenii Canta, Ana, Iovik.

„Unde-o fi animalul ăla mic?"

„S-o fi dus la leagăne", face *madame* Canta.

Nu, nu-i acolo, zici c-a intrat în pământ.

De fapt, Macu e pitit în spatele chioșcului cu articole de plajă, trage slipul pe el. Nu *suportă* nudismul: doar puradeii stau dezbrăcați, dar el are șase ani; în plus, nu suportă bancurile proaste ale mătușii – „Oh, ce ciucurel," face ea când îi vede puța, „oh, ce-o să vină fetele după tine"; mereu îl smotocește și-l gâdilă, enervându-i pe toți cu obiceiul ei idiot. Odată, l-a luat de ouțe și a exclamat: „Ei, așa da!"

Mda, uite-o și pe mătușă: e-n apă, se joacă în valuri. E frumoasă, dar ce-o fi având de-l chițăie așa? În sfârșit, dă-o-ncolo, acum Max are alte probleme: Erika e agitată, pesemne că i-a simțit lipsa. Cam prea devreme, se îngrijorează puștanul.

Nu e timp de pierdut: îmbracă tricoul, încalță sandalele și-și numără banii, are fix cincisprezece lei. Mai așteaptă puțin și, profitând că niște elevi urcă scările spre faleză, se amestecă printre ei. Odată ajuns sus, îi vede pe taicăsău și pe ceilalți babalâci la bere, la Cazino. *De ce beau bere mereu? E amară și-ți vine înapoi, zice mătușa*. Mă rog, grijuliu să nu fie descoperit, Macu o ia spre cinematograf cu elevii. Învățătoarea are glas de vrăbiuță și vorbește despre Emin, iar un tocilar îi cântă în strună. Macu a auzit de Emin, bunicul i-a povestit mult despre el, dar dă-l *naibii* de poet, puștiul trebuie să fie cu ochii-n patru! Inima-i bate repede, abia respiră, o ține așa până trece de cofetărie. De-acum, babalâcii nu mai au cum să-l vadă.

„Ha, ha, ha – plec în stațiuni!" își dă el frâu liber, țopăind ca ștrengarii.

Se duce în stația de autobuz de lângă toneta cu șuberec. Din tonetă se aud versuri la radio: „Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie..." Actorul are zvâc, zici că-i Roxana, colega de grădiniță a lui Macu, care recita de parcă o trăgea cineva de păr. Mama ei lăcrima auzind-o, dar Erika pufnea: „Așa mică și umblă cu cioara vopsită, ipocrita!" Erika nu i-a spus lui Macu ce înseamnă *ipocrită*, însă el așa o strigă de atunci pe Roxana: „Ipocrito!" Își amintește ușor cuvintele complicate, îi vin în minte fără să-și bată capul.

„Bre," strigă unul în șlapi la vânzătorul de șuberec, „pune Radio Vacanța, nu-l auzi p-ăsta că se cacă pe dumnealui?"

„... ca pe Marte-n glorii, să orbească-l face, când cu lampa zboară..."

Dar vânzătorul: „Nu pun nicio Radio Vacanța, că-ncepe «Floarea din Grădină» – hop, hop, hop!" joacă el în scaun, pocnind din degete.

„'i-al dracu' cu muzica ta populară," îl ia ăla-n șlapi, „cine mai ascultă azi muzică populară?"

„Io cu mă-taaa! Zi-i să nu-mi mai lase ruj pe coaieee, hop, hop, hop!"

Lumea râde, Max nu pricepe de ce: ruj, coaie – cum adică? I se pare că prinde poanta doar când crainica anunță c-au ascultat versuri de Emin; Max auzise cândva, la cei mari, ceva cu niște femei pe care bărbații dădeau cu frișcă, chestie ce-i aduce aminte de mătușă-sa și de chițăielile ei, numai că nu înțelege unde *duc* asemenea lucruri. O fi vreun joc, căci altfel n-ar râde lumea, n-ar face toți cu ochiul și n-ar zice Erika: „Vorbiți, domne, cu perdea, c-ascultă copiii!" Și, ca și cum asta nu l-ar fi buimăcit suficient, pe puști îl ia pe sus *și* faptul că la radio s-au *dat* versuri de Emin la cinci minute după ce învățătoarea cu glas de vrăbiuță a vorbit despre el. „Ce coincidență", își amintește Macu un cuvânt auzit la cei mari.

Mda, uite autobuzul: scârțâie, oprește, deschide ușile. Macu sare în el.

„Un' te duci, bă?" îl ia taxatorul.

Macu știe că în stațiunea Saturn e un manej, căci Mangalia e plină de afișe cu turiști străini ce călăresc pe malul unui lac luminos, cum e totul în socialism. Pe Macu l-au mirat mutrele călăreților de pe afișe, care, deși vesele, erau tâmpe. El n-a călărit niciodată, dar e sigur că s-ar bucura de cai, în niciun caz nu i-ar atârna picioarele ca

niște cârpe, după cum a văzut la acei călăreți plictisiți, veniți de peste mări și țări, din ce se aude.
„Mă duc la Saturn, domnule“, răspunde puștiul politicos.
Dar taxatorul: „Ce mă domnești, bă? Dă-mi cinci lei! Hai, *brusc*!“
Parcă biletul nu costă atât, își zice Macu, dar cum să te pui cu un om mare? Și apoi, părinții l-au învățat că doar mitocanii se ceartă în public – în familie, mai treacă-meargă, până și ai lui urlă când maică-sa se întoarce acasă noaptea târziu, dar în autobuz, cu necunoscuți de față...
Macu numără cinci lei alegând monede de cincisprezece și douăzeci și cinci de bani. La care taxatorul: „Ce, bă? Îți bați joc de mine? Ce-i *bisericuța* asta?“
Puștiul îngheață: „Ați zis că biletul e cinci lei. Sunt cinci lei, pe cuvânt!“
Taxatorul pufnește și-i dă peste mână. Monedele se răspândesc pe culoar, Macu se înroșește ca racul; nu știe de ce râde taxatorul, habar n-are de ce își dau coate călătorii. *Am făcut vreo prostie?* îl cuprinde rușinea.
Și taxatorul: „Ce-mi dai, bă, mărunt? Dă-mi hârtia aia de cinci lei!“
„Am păstrat-o special pentru cai“, face puștiul, ca și cum s-ar scuza.
„Mă cac pe caii tăi“, îl ia taxatorul. „Dă-mi hârtia de *cinci*, c-altfel te dau jos!“
Deodată, un domn cu păr alb strigă la taxator: „Nu ți-e rușine obrazului! După ce că-i iei trei lei în plus, îți și bați joc de el!“
„Hopaaa“, face taxatorul. „Ia-ți mașină mică dacă nu-ți convine, tataie!“
Călătorii hohotesc, iar taxatorul o ia printre scaune, vânzându-și biletele. Dar bătrânul: „Mai zi o dată ce-ai zis!“ îl înfruntă pe taxator.
Auzindu-l, șoferul oprește: „Ce-i, bă, te-ai sculat cu fața la cearșaf? Dă-te jos, că nu mai conduc! Io am responsabilitate, bă, io nu pot să conduc ditamai hărăbaia dacă mă *inervez*! Vrei să-i omor?“ se uită la pasageri.
Ăia tabără pe bătrân: „Ce-i, tataie? Ți s-a făcut de cucui?“
„Dă-i, domne, drumu’,“ strigă unul la șofer, „că p-ăsta bătrân îl dăm *noi* jos, dacă mai face gât!“
Max ar sări în ajutorul bătrânului, dar îi e frică. *Ce-am făcut?* se întreabă. Vrea să înceteze scandalul, dă să strângă banii de pe culoar, numai că-l ia la trei o slăbănoagă: „Un’ te duci, mă, în chiloți? Bagabontule! Dacă-ți trag o urecheală, îți scot plimbarea din cap! Știe, mă, ai tăi, unde ești?“ întreabă ea, făcându-i pe pasageri să-și dea coate.
În clipa aia, bătrânul vede un agent de circulație și bate cu palma în geam. Iar șoferul: „Ce-i, moșule? Îl chemi pe Pandelică? Am rupt gâtu’ la sute de beri cu el, las’ că vezi tu!“ Zicând asta, deschide ușa și i se plânge agentului: „Uite, bă, Pandelică, ce face turiștii...“
Dar agentul, zbierând: „S’trăiți *toaș*’ colonel! Ordin!“
Încremenesc toți, iar Macu se sperie și mai și: dacă copiii n-au voie să meargă singuri cu autobuzul? Dac-o să-l trimită colonelul la școala de corecție?
Până una-alta, colonelul îi zice agentului ce s-a întâmplat, îl pune să ia datele taxatorului, și apoi poruncește: „*Di-sea-ră*, vreau raportul tău la *mine* pe birou!“ „’nțeles, să trăiți!“ răcnește Pandelică. Nu înțelege ce caută tov colonel în autobuz, dar asta e, o să scrie raportul, taxatorul a îmbulinat-o. Aruncă un ochi la șofer, se zgâiește la călători, ăia se uită care încotro.
„Mergeți sănătos, *toaș*’ colonel, s’trăiți!“ strigă agentul.
„Și-acum,“ reia colonelul, cu glas tunător, „să ne continuăm drumul! Băiețelul vrea la Saturn, ’nțeles? Biletul nu costă decât doi lei, puiule“.
Taxatorul se apleacă după bani, dar Macu-i zice că nu-i nevoie, că-i ia el, așa că se târăsc amândoi pe jos. „M-am încurcat,“ zice taxatorul, „tov colonel are dreptate, biletul costă doar doi lei, dar mi s-a părut că...“
„Taci, dracu’, odat’,“ zbiară colonelul, „că *dau* cu tine de pământ!“
Macu răsuflă ușurat: a scăpat de școala de corecție. Se așază pe un scaun și se gândește la Radu. Îi pare rău că nu l-a luat și pe el, dar nu mai are ce face, nu poate decât să se uite pe geam. Afară e un fel de ceață albicioasă, așa e *pe caniculă*. Macu are chef să audă marea, însă n-are cum, căci autobuzul e zgomotos. Îi place mult marea, numai că se și teme de ea, căci Erika i-a povestit că-n apele ei trăiesc niște pești uriași, numiți delfini, de care lui îi e groază, chit că n-a văzut niciunul vreodată. Ieri, de pildă, n-a intrat în apă fiindcă i s-a părut că ghicește în valuri

niște delfini ce-l pândeau, iar mătușa, ca să-l împace, l-a luat în brațe și l-a pupat, făcând-o pe Erika să dea ochii peste cap, lui Macu nefiindu-i clar de ce: fiindcă se speriase el, ca netotul, sau pentru că mătușa îl ciugulea în felul ăla al ei?

Bun, ajunge în Saturn. Coborând, trage cu ochiul la slăbănoaga care a vrut să-l urecheze: călcâiele îi sunt crăpate și are varice. *Varicele sunt scârboase, dar carapacele țestoaselor sunt și mai și*, se gândește Macu.

Autobuzul pleacă, colonelul îi face cu mâna, iar Macu își dă seama că nu i-a mulțumit. Fuge după autobuz, strigă, cine știe, poate îl aude colonelul sau poate că-i citește pe buze, c-așa fac polițiștii din filme. Autobuzul însă e prea departe.

Numai prostii am făcut, își spune Macu, numărând banii. Mai are unșpe' lei, să vezi c-a pierdut o monedă în autobuz. *Atâta pagubă, totul e să găsesc herghelia,* își zice, și-o ia pe o alee umbrită de plopi. Miroase a mare, iar chestia asta, zice mătușa, face bine la plămâni.

„Bună ziua, nu vă supărați, unde-s caii?" îl întreabă Macu pe un vânzător de înghețată. Omul e sictirit de căldură și-i face un semn vag, trimițându-l de-a lungul șoselei: „Uite: caii e-n spate la cabinele alea un' se schimbă lumea".

Macu își dă seama că vânzătorul e analfabet (în fond, așa îi gratula maică-sa pe mai toți, atrăgându-i lui fi-su' atenția că lumea e tâmpită), dar mulțumește frumos. *Poate că dac-aș fi cumpărat înghețată, vânzătorul n-ar fi fost atât de morocănos*, își zice, pornind spre cabinele de schimb.

E zăpușeală. O minge ajunge lângă Macu, iar el îi trage un șut spre aschilabicul care a scăpat-o din mâini. „Mulțumesc!" zice ăla. „Cu plăcere" face Macu și-o ia de-a lungul plajei. Mintea i se duce la Erika: *de ce nu mai vine devreme acasă?* Noaptea, în pat, așteptând-o, se întreabă mereu dacă n-a pățit ceva. Mama se întoarce bine mersi, dar el tot se sperie – e prăpăstios, așa-s toți ai lui. De frică, a învățat să recunoască sunetul mașinii lor dintre zeci de motoare: hârâie ca un bondar toropit când Erika parchează pe alee. Întâi, farurile luminează tavanul din dormitor, apoi motorul se oprește, luminile se sting, iar Macu adoarme, cu condiția ca ai lui să nu se certe, căci dacă se ceartă, nu mai doarme nimeni pe scară. Peste ani și ani, Macu o să fie insomniac din pricina asta.

Acum, mergând pe lângă plajă, se preface atras de trupurile răstignite la soare, vede mii de pulpe, burți, nasuri acoperite cu frunze de vișin și cu apărători de plastic, dar ăsta e un subterfugiu, căci vrea să se lase *surprins* de caii peste care o să dea uite-așa, ca din senin. Se și imaginează cum, odată trecut de cabinele de schimb, o să-i vadă pe armăsarii ăia înalți, păscând liniștit, privindu-l cu ochi ce clipesc rar, plini de drăgălășenie. O să se plimbe printre ei, o să-i bată pe crupe, iar apoi o să-l caute pe șeful herghelii, ca să-i plătească biletul și să călărească. După aia o să se întoarcă la Mangalia și-o să-i zică lui tati că a călărit, iar tati o să-l lase la plajă în slip, nu în puța goală, fiindcă o să-și dea seama că Macu s-a făcut băiat mare.

Ei, și vorbindu-și așa, trece de cabine și zărește caii.

Sunt într-un țarc. Niște copii îi călăresc, învârtindu-se în cerc, în timp ce niște îngrijitori în cizme de cauciuc țin caii de dârlogi. Macu însă o să călărească singur, nu ca *proștii* ăștia. Ei de ce nu călăresc singuri? De ce nu ies din țarc? De ce nu *galopează*? Hm, și dacă nu e voie să galopezi? Dacă cei care galopează ajung la școala de corecție? Ei, și? Macu o să întrebe: „E voie la galop?" De fapt, mai bine nu întreabă nimic; mai bine îi dă bătaie și se duce pe malul mării, c-acolo are chef să galopeze. Așa ceva e mult prea frumos, cum să ceri voie s-o faci?

O ia spre țarc pe aleea ce șerpuiește prin păpuriș și, deodată, aude un glas: „Pst, Macule..." În stuf e un bătrân georsăit, cu barbă încâlcită, în pufoaică – în ciuda căldurii, are o căciulă de blană pe cap. „Macule, *dă* și mie un leu!" zice.

De unde mă știe? cască Macu ochii. E gata să se strângă de *oute*, ca atunci când vede pisici negre, paralitici și sluți. Dar arătarea, chicotind: „Nu-s nici pisică, nici paralitic, nici slut. Îmi dai, mă, un leu?"

Îmi citește gândurile! înghețată Macu. Nu știe ce să facă, fiindcă, unu, n-are bani de aruncat, și doi, i se pare că moșul e piază-rea. „Tata le dă întotdeauna bani nevoiașilor", găsește el o formulă de care e mândru, numai că moșneagul pufnește în râs: „Nevoiaș, auzi tu!"

Abia atunci observă Macu toporașul de la brâul arătării: „Ce faceți cu ăla?" Și arătarea: „Sparg gheața, că-s

solomonar. Vezi că s-au speriat Erika și Nelu“, mai zice. Macu înghite în sec: „Îi știți pe-ai mei?“ La care solomonarul: „Păi cum? Îs speriați și-o să se sperie și mai și după ce-o să înceapă ploaia. Într-un ceas o să se pornească un potop cum n-ai văzut. Zi, îmi dai leul ăla?“ „Poate vine tata și vă dă el.“ Macu e speriat, căci arătarea parc-ar avea ochii lui, nasul lui, *fruntea lui după ce va fi îmbătrânit*. „Nu-ți vine să crezi, ’ai?“ face solomonarul. Și apoi: „Dacă nu-mi dai un leu, măcar vii cu mine?“ „Unde?“ „În lumea mea cea greșită.“ „Ce lume greșită?“ îl ia pe Macu cu frig. „Of, nu vii... Bine, vezi că ți-a scris omul ăla, scrisorile te așteaptă sub pat. Credeai c-am bătut drumul degeaba? Află că într-o bună zi o să vezi niște *nepotriviri*; ai grijă ce faci pân-atunci, că te mai caut când o să fii copt. Și-acum, ia-te de oușe, nu fi prost!“

Visez, își zice Macu, și, auzind un nechezat, dă fuga la țarc și-și pune mânuțele tremurânde pe balustradă. Strânge bara din răsputeri și soarbe caii din ochi. *De unde știe moșul cum mă cheamă? Cum de a auzit de-ai mei? De ce seamănă cu mine? Ce lume greșită?* Sunt prea multe întrebări și, ca să scape de ele, își zice că pe solomonar l-au trimis ai lui ca să-i bage minților-n cap. E mâna lui tati și-a lui mami, e doar mâna lor, îi vine inima la loc.

Trec câteva minute. Ciudat, călăreții vorbesc în germană. Sunt blonzi și călăresc cu gurile căscate, de parc-ar avea polipi, c-așa spune Iovik: „Nu mai sta, Macule, cu gura căscată, ce, ai polipi?“ Cu polipi sau nu, nemții călăresc, iar puștiul se holbează la ei: *ce naiba, sunt singurul român de pe-aici?* se întreabă. Când și când, caii fornăie, iar puștiul, stârnit, își ia inima-n dinți și se duce la domnul responsabil cu caii: tocmai primise o bancnotă pe șest și-o vârâse în buzunar. Macu știe ce e asta, dar se face că nu vede nimic, fiindcă nu-i frumos să arăți că te-ai prins; în schimb, pune mâinile-n șold și privește în sus la îngrijitor.

„Bună ziua, domnule, vreau și eu un bilet pentru cai.“

Omul îl cântărește: *ia, un românaș*, își zice, *îi știi după tunsoare și slip*.

„Ai tu bani de călărie, ciutane?“

Macu nu știe ce înseamnă *ciutane*, dar i se pare că îngrijitorul vorbește frumos și prinde curaj: „Am unșpe’ lei, domnule, și-aș vrea să-nchiriez un cal“.

Îngrijitorul își îndreaptă umerii: „Eu te-am întrebat dac-ai *bani*“.

Replica n-are sens, căci Macu i-a zis că are bani, numai că, pricepe el, poate că unșpe’ lei n-ajung... *Să vezi c-am venit degeaba, să vezi c-am pățit ce-am pățit în autobuz pentru nimic, nimic, nimic!*

Îi dau lacrimile, numai că nici asta nu se face în public, așa că se întoarce cu spatele. „Băi, ciutane,“ îl ia îngrijitorul, „nu te mai cocoli, bidiviii se țin cu bani *mulți*. Nutreț, curățat, țesălat: toate astea costă o grămadă de bani, iar tu n-ai, că ești mic“. Macu însă n-are cum să lase să plutească o asemenea bănuială asupra lui (cum adică, să n-aibă bani?), și răspunde pufnind: „Are tata la bani...“

O zice ca și cum n-ar fi decât o chestiune de timp ca să vină tati cu banii și el să încalece. Nu e băgat însă în seamă, așa că-i vin în minte gânduri năstrușnice – le-a avut și în autobuz, le-a avut și cu alte ocazii, sunt gânduri rele: *poate* să le facă rău tuturor, e atât de ușor să-i facă o poză îngrijitorului când bagă bancnota în buzunar și s-o dea *știe el cui*; e atât de ușor să i se plângă maică-sii că taxatorul și-a bătut joc de el în autobuz pentru că știe ce-i poate Erikăi pielea. Până și nemților le poate arăta cine e: dacă dă foc la stuf?, dacă aruncă în țarc o conservă cu carbid, cum i-a văzut pe golanii de la bloc? El *e-n stare* de așa ceva, răzbunările sunt simple, și tocmai de-aia nu pricepe de ce nu-și face dreptate pe loc. *Totul e să nu-ți pese*, își zice.

În cele din urmă, o ia spre șosea, cu pumnișorii proptiți în șold, ca un boiernaș. Ajuns în stația de autobuz uită de răzbunare: acum trebuie să găsească o minciună, că doar n-o să spună c-a fost la Saturn, când nici măcar nu a călărit.

Să-i fi mers prost din cauză că nu l-a luat pe Radu cu el, prietenul lui cel mai bun?

12. Scrisorile. Bunicul lui Max

Erika l-a închis pe Macu în cameră – noroc că încăperea e întunecoasă, căci soarele l-a zăpăcit pe puștan când a hoinărit: arde, e buimac, îi zvâcnește capul.

În curte s-a întins masa. Aerul nu mai fierbe, a plouat de a rupt. Se mănâncă ciorbă, lingurile forfotesc în farfurii și Max se bucură că e pus la popreală: nu *suportă* verdeața din ciorbă, seamănă cu mătasea-broaștei. Una peste alta, nu doar c-a sărit prânzul, dar a scăpat și de un toc de bătaie, căci Erika nu-l cârpește de față cu străinii. Ce-i drept, i-a pus bunicul o vorbă bună, ca de obicei.

Plictisit, puștiul se uită la *Răpirea din Serai* de pe perete, un exemplar rar, după cum s-a lăudat gazda. „Cum adică, rar?“ s-au mirat ai lui. Omul a spus că în carpetele normale, tâlharii fugeau spre dreapta, în timp ce în carpeta lui fugeau spre *stânga*, și că de-aia dăduse o tonă de bani pe ea. Odată gazda plecată, Ana, fina mătușei care-l jughinește pe Max, a râs: „Mă, dar prost e găzdoiul nostru!“ le-a zis verilor ei, gemenii Canta.

„Ăștia-s mici, nu înțeleg“, a comentat Macu sfătos.

Ana a râs și mai și: „Și tu cum ești, mă, pișpirică?“

Acum, Ana, gemenii Canta, Iovik, Radu înghit ciorba în silă și-l invidiază pe Macu. Totuși, el recunoaște că-i mai fain în curte: stai sub bolta de viță în care se coc ciorchinii grăsani, vorbești cu lumea și, dacă ai chef, te uiți la rândurile de roșii și de mărar. Cândva, mirosul legumelor neculese îi va spune lui Macu ceva, dar acum îi arată doar c-a scăpat de scârboasa aia de ciorbă.

Se termină prânzul, se intră în camere, copiii se bagă în pat. E ora somnului de după-amiază. Erika nu vorbește cu Macu, îi pune în față o coală pe care a scris cu creion chimic: „Somn două ore. Te înveliști până la brâu. Nu dormi cu pernă, că-ți strici coloana!“ A naibii! De-aia l-a dat la franceză? Ca să învețe el să citească și ea să-i transmită ordine în scris?

Macu se execută. Adulții se întorc în curte, vorbesc în șoaptă, aprind țigări – fumează până și popa Chibici, profită că nu e în sutană, ci în haine civile.

După somn, copiii sunt îmbrăcați frumos, fiindcă părinții vor să tragă o tură prin stațiunile de la nord de Mangalia. Macu rămâne acasă, n-a scăpat de detenție. De altfel, Erika îi scrie pe coală: „Nu părăsești camera, clar?“

Clar. Max se uită în curte. Adulții se fandosesc: „Să mergem, copii, nu uitați jerseurile, că seara trage pe malul mării“, se îndeamnă unii pe alții, făcându-l pe puști să se întrebe ce naiba se *întâmplă* cu ei în concediu. În sfârșit, pleacă. O vreme, Max numără scoicile culese pe plajă, apoi se joacă cu o minge făcută din șosete, după care îl cuprind gânduri neliniștitoare: dacă taică-său l-ar fi prins pe când se ducea la cai, ar mai fi fost pedepsit?, dacă n-ar fi fost pedepsit, ai lui s-ar fi dus tot în stațiuni?, iar dacă părinții s-ar fi dus în altă parte, pe dig, să zicem, se vor fi schimbat, oare, întâmplările de deseară? Chiar, oare ce-o să fie *altfel* deseară, fiindcă Max a văzut caii la care visa?

Zgomot pe verandă: sunt vecinii, doi austrieci, soț și soție. Bărbatul mușcă cu sete dintr-un măr și azvârle cotorul în răsadurile cu roșii – poftim, și ei fac gunoi, deși Erika zice că doar românii sunt nesimțiți. Bărbatul se prinde c-a fost văzut și dispare în cameră. După o vreme, iese din curte cu nevastă-sa. Sunt veseli; și ei se bucură că s-a răcorit.

Mor de plictis, se gândește Macu și, brusc, își amintește: solomonarul, solomonarul, cum de-am uitat?

Se bagă sub pat. Arătarea n-a mințit: Macu găsește un pachet. Îl trage afară, se miră de grosimea lui, scoate scrisorile, le deschide pe rând. Ce chestie, unele-s scrise cu litere pe care Macu nu le-a văzut nicicând; n-aduc nici cu rusa, nici cu semnele chinezești, iar sub anumite cuvinte sunt desene atât de mărunte, încât e nevoie de lupă ca să le vezi. Și colile sunt ciudate, primele par vechi, iar cele din urmă par a fi fost scrise ieri, cât despre caligrafie, e cu brizbrizuri; în plus, fiecare scrisoare se încheie cu o hartă desenată de mână. Uluit, Max își dă seama că doar pe hârtiile din urmă apar câteva cuvinte pe care le înțelege, numai că sunt scrise greșit: de pildă, *revoliuție* și *dimension*, după care apare unul încurcat, *autotractee*, și, în fine, unul clar, și anume *motan*, urmat după două

rânduri de o ciudățenie: *cameleopard*. Ultimul paragraf e cel mai clar:
„Hafsi, copil al meu inolv! Iată k-ai primit iar scrisorile. Nuțcu nostru me asihură ke ziua e fastă, fiindcă ai auzit și vei mai auzi azi de mine. Știu ke acum nu sag mare lucru, dar fii liniștit, căci vei afla de ce-ți scribt din Charlottenburh, la scurt timp după ce am hozat cu Peter B., Benz și ceuxlud. Urum n-a început înka braha, semnele fiind ke tot în fista ta va începe. Nu se va întâmpla mura iute, așa k-ai timp să sag ce ne leahă și să-mi răspunzi, după coum ai făcut de atâtea ori. Bine-ar fi ka ceux auftl brandar Junker să nu-ți fure scrisorile și de astă dată; ka de obicei, vor să ne zădărnicească lucrarea preskimbând mici detalii, dar tu ține minte ke vashil nu se pierde, doar se amână. Gaio cumpătarea, Max, da?“
La finele paragrafului, o hartă: pare a fi un oraș, dar Macu e prea mic ca să-și dea seama la ce se uită, cu atât mai mult cu cât nu pricepe decât un înscris minuscul, sub ceea ce pare a fi un palat: *Chloßar vi Charlottenburh*. Rămâne cu gura căscată. *Cine mi-a scris?* se întreabă. *Am scris și eu vreo scrisoare ca asta?* Parcurge încă o dată ultima misivă, stăruind asupra desenelor abia ghicite de sub cuvinte. Sub *hafsi* e un soare la răsărit, sub *copil* e un bebeluș, sub *inolv* sunt două trupuri îmbrățișate, sub *iată* e un ochi, sub *ziua* e un soare în înaltul cerului, sub *scrisori* apare un vraf de plicuri... Revine la primele coli, se uită la litere, la hărți, dar tot nu pricepe nimic. Desenele mărunte apar abia pe la jumătatea corespondenței, unele par trasate cu tuș, altele par tipărite.
S-a întunecat. Max aprinde lumina, dar, când să ia din nou la mână hârtiile, aude gălăgie. S-a întors trupa, cu austrieci cu tot, s-or fi întâlnit în stațiuni. Erika bagă capul în cameră, se uită la puști fără o vorbă. El pune scrisorile la spate și face pe prostul: „Bună seara, mamă!“ Maică-sa trântește ușa și pleacă; pentru ea, nu s-a schimbat nimic, deși totul, *absolut totul*, după cum zice Ana, e altfel.
Ce zi! își spune Macu, ascunzând scrisorile în valiză, printre chiloți și maiouri. Se duce la geam. Cei mari au aprins un bec chior, stau sub bolta de viță. *Oh, iarăși bere* – se bea cot la cot cu austriecii, se râde, se fumează, se conversează în trei limbi. Copiii ies pe stradă. E noapte, n-au cum să se joace, dar vor să se sperie unii pe alții: un mangaliot zice c-a auzit de o carte în care e vorba de război, păsări cu cioc de fier, foc nuclear, cică lumea o să se facă bucăți, o să dispară ca și cum n-ar fi existat niciun om, niciodată. Înspăimântați, gemenii Canta tac, Ana e dusă pe gânduri, dar nici Max nu e mai breaz, căci e beznă, vorbele atârnă mai greu, plus că el trăiește deja o pățanie inexplicabilă. Doar Radu n-are chef de joaca de-a *sperie-mă ca să te sperii* și se uită la Max cu reproș: nu-i vine să creadă că prietenul lui cel mai bun a plecat la cai fără el. Încet-încet, se apropie discuția care o să-l schimbe pe Max: cinci, patru, trei, doi, unu, și gata, Teo Canta întreabă ce-ar fi fost dacă nemții ar fi câștigat al Doilea Război Mondial.
Ciudat, austriecii nu regretă că neamul lor a pierdut, zicând că aici, în Est, lumea nu știe chiar tot despre poporul german.
„Ba știm, noi am fi devenit *Untermenschen*“, face Erika pe deșteapta.
Tatăl lui Macu se enervează: „Care *noi*? Tu ești săsoaică, ai fi scăpat“.
„Săsoaică?! Nu te uiți la mine?“
„Erika arată a grecoaică“, observă doamna Vuia, făcând cu ochiul.
„Ei, și? Nemții *ei* ar fi scos-o basma curată“, nu se lasă tatăl lui Macu.
Erika se înfurie, tatăl lui Max ridică vocea, iar puștiului i se face inima cât un purice: dacă se iau la ceartă? Scandalurile lor sunt de pomină, până și copiii din bloc îl întreabă ce naiba se întâmplă la ei acasă, divorțează ai lui sau ce?
Discuția se încinge: „Dacă nu intra Hitler în Iugoslavia,“ face Canta, „nemții câștigau o lună și ocupau Moscova. Alta ar fi fost situația acum.“
„Asta e o răutate“, se supără austriacul.
„Mai încet,“ se sperie soția lui Canta, „că ne arestează *ăștia*“.
„Cin’ să ne aresteze?“ se hlizește Vuia. „Nu-s *eu* aici?“
Dar popa Chibici: „Fiți serioși, nu mai e o problemă să vorbești liber. Nu suntem în URSS“. La care tatăl lui Max: „URSS, da... Ideea e că dacă nemții ocupau Moscova, luau legionarii puterea și dracul ne lua!“
„Ei, asta-i acum,“ pufnește Canta, „ce ți-ar fi făcut, domne’, legionarii?“

„Ar fi fost rău cu ei“, se bagă fratele lui Canta, tatăl gemenilor. „Dacă puneau mâna pe țară, *rămâneam* ceferist, ca tata.“

„Ete, na“, îl ia Canta. „Crezi că nu mai făceai facultate? Și legionarii erau din popor, și ei îi urau pe burjui, numai că erau naționaliști. Știți că,“ schimbă el vorba, „Zelea și-a tras ideologia de la Emin?“

Iar Emin? se întreabă Macu, amintindu-și că în scrisoare scria: „ai auzit și vei mai auzi azi de mine“. Între timp, popa Chibici sărise la Canta: „Ce-are, domne', Emin cu Zelea? A fost el, poetul, arțăgos, dar ce treabă a avut cu legionarii?“

„*Wer ist Emin?*“ întreabă austriaca. (E mai frumoasă ca mătușa, simte Macu un ghimpe în inimă.)

„*Er ist unseren Nationaldichter*, e un Goethe, un Hölderlin!“ face Canta.

„Hölderlin?“ se miră austriaca. „De Goethe am auzit, dar de Hölderlin...“

„Cum să n-auzi de Hölderlin?“ se înverzește soțul ei.

„*Was willst du, Ich habe auf Hölderlin nicht gehört!*“ i-o întoarce femeia.

„Hölderlin e un poet romantic, *meine Liebe*“, intervine Erika. „Emin a fost și el un romantic – ultimul din Europa, se zice.“

„Când ai fost romantic cu mine ultima oară, Helmuth?“ se mâțâie austriaca. Helmuth îi umple paharul cu bere: „Uite-acum! *Prosit*!“

Clac-clac: mesenii se înveselesc, însă tatăl lui Max, negru la față, revine la poetul național: „Somnoroase bătrânele, în biserici se adună, vin jandarmii, bat la ele, noapte bună – ia mai lasă-mă cu aiuritul tău de ultim romantic!“, îi zice Erikăi, de parcă i-ar plăti o poliță.

Vuia pufnește în râs și-l bate pe spate pe tatăl lui Max, însă Canta le-o taie: „Eu v-aș ruga să lăsați mișțoul! Ce vă tot luați de Emin? Cum adică, *aiurit*, care *aiurit*? Ce știți voi despre jurnalistul Emin? Dar despre contrabandistul Emin? Le-a dus românilor din Bucovina cărți interzise pe sub nasul grănicerilor, asta a făcut *aiuritul*!“ Canta e nervos, iar popa Chibici îl susține: și Biserica Ortodoxă îi datorează lui Emin o șarjă editorială anticatolică, semn că poetul avea interese mai vaste decât crede lumea de rând.

Dar austriaca, șocată: „A criticat catolicismul?“

„Ei, nu cu catolicii avea ce avea, ci cu Habsburgii.“

„*Ach*,“ tresare Helmuth, „adică nu ne plăcea pe noi?“

„Făcea politică, nu se lua de cetățeni“, dă popa Chibici din mână.

„Știu eu?“ rămâne Helmuth pe gânduri. „Ce a avut cu Habsburgii? Nu era poet? La noi nu s-a auzit de poeți care să se ia de conducători.“

„La noi s-a auzit“, râde Canta. „Emin s-a luat și de regele nostru.“

„Ce răutăcios“ face Helmuth. „Eu știu că poeții sunt blânzi, scriu despre flori, dragoste, căprioare...“

„N-a fost, domne', răutăcios“, aprinde popa Chibici o țigară. Nevastă-sa îi trage un cot, nu care cumva să-i jignească pe străini, dar e prea târziu, Helmuth întreba deja, suspicios: „Ce fel de poet e *dieser Emin*, dacă s-a băgat în politică?“ „*Genau*,“ se încinge și nevastă-sa, „de ce să se ia de catolicism? *Bitte*, Helmuth, dă-mi o bere, că m-a luat cu călduri!“

Dar Canta: „Emin n-a fost un simplu poet. Oricum,“ dă el să destindă atmosfera, „n-a fost genul care să trăiască într-un turn de fildeș, *Hölderlinturm*, că tot ați vorbit de poeți, unde să-l țină pe casă și masă un prăpădit de *cizmar*!“

„*Herr* Canta,“ se îndreaptă Helmuth de spinare, „ce-aveți cu cizmarii?“

„Mai bine ar fi atent,“ zice Erika, „e riscant să vorbești despre cizmari“.

„*Wie so*?“ tresare Helmuth. „Tata a fost cizmar. Ce probleme au cizmarii?“

Dar Vuia: „N-o luați personal. Și șeful țării noastre a fost cizmar, la asta s-a referit Erika, dar a sărit nițeluș calul... Nu mai avem închisori politice, ne-am democratizat, credeți-mă. Chibici are dreptate, putem să vorbim liber“.

„*Und noch*, ce are *Herr* Canta cu cizmarii?“

„Nimic,“ zice Canta, „ei rezolvă micile încurcături ale vieții: flecuri tocite, tălpi dezlipite – ce, președintele Truman n-a lucrat într-un magazin de pantofi? Cu toate astea, a fost om serios, uite, a declanșat și Războiul

Rece“.
„Teo!“ face nevasta lui Canta. „Ai înnebunit?“
„Teo e prietenul meu“, o liniștește Vuia. „Eu n-am reținut decât că Emin a fost naționalist. Așa e și conducerea țării noastre – e cineva de altă părere?“
„Nuuu, nuuu“, răspund românii, râzând pe întrecute. Numai Helmuth e bănuitor: „Naționalist, *ach*...“
Dar bunicul lui Macu: „Naționalist pe dracu’!“ De obicei nu se bagă, așa că se lasă un moment de tăcere. Max e uluit, căci bunicul nu vorbește *urât*, numai c-acum rostise cuvintele de parcă-l plesnise pe Canta, căci la el se uita.
„Genule, nu mă lua din nou cu *Împărat și Proletar*!“ face Canta.
„Ce *Împărat*? Ce *Proletar*? Ziceai că Emin a fost naționalist – ei bine, nu e adevărat! De câte ori să-ți spun?“
„Și-atunci, de ce-a fost interzis, când ne dădeam *internaționaliști*?“
„Spune-le asta camarazilor mei de batalion și n-o să te creadă niciunul. Eu vorbesc din văzute, Teo, din văzute! Parcă n-ai ști...“
Cum adică, din văzute? Ce batalion? Ce vrea să zică bunicul? Bătrânul dă să schimbe vorba, dar mesenii se ambalează, chiar și austriecii, care nu pricep mare lucru, numai că-i excită ideea c-ar putea auzi o poveste de război. Bunicul e agitat, se ridică să plece, însă bărbații nu-l lasă. Femeile intervin, țin cu el, dar, în cele din urmă, Helmuth tranșează situația: „*Bitte*, *Herr* Genu, ne-ați pus pe jar, nu ne lăsați așa“.
Și bunicul, cedând: „Ei, s-a întâmplat o tărășenie când i-am bătut pe ungurii lui Béla Kun“.
„Béla Kohn, te rog“, îl corectează Canta.
„*Mein Gott,*“ râde Helmuth, „sunteți și antisemit?“
„Asta pot să înțeleg,“ zâmbește austriaca, „numai anticatolic să nu fie.“
Dar bunicul: „Kun, Kohn, ce contează? Unii l-au văzut atunci pe Emin“.
„Deci înnebunesc!“ face Canta, „Genule, Emin era mort de treij’ de ani!“
„O fi fost, dar noi l-am văzut viu. Ți-am mai zis, însă tu nu vrei să crezi.“
„Vă rugăm, *Herr* Genu, noi nu știm povestea“, insistă Helmuth. „Suntem numai ochi și urechi.“
Bunicul se mai codește nițel, dar îi dă drumul: „Eram în 1919. Noi luaserăm Ardealul, ungurii voiau să ne spulbere, numai că generalul Moșoiu nu-i ataca, de frică să nu ne pice rușii în spate. Ei, și într-o noapte ne pomenim cu un emisar venit de la Mahno, anarhistul, șeful Armatei Negre din Ucraina. După un timp, auzim că emisarul e însuși Emin, că-l recunoscuseră învățătorii, de care armata era plină pe atunci. La început am râs, căci Emin era mort demult, dar, la miezul nopții, aghiotantul lui Moșoiu a venit să-l caute pe pictorul din plutonul nostru. Când l-am întrebat ce se întâmplă, ne-a zis că nu ne privește și l-a dus pe pictor la Cartierul General. Când s-a întors, pictorul ne-a zis că mai bine chemau un *fotograf*, căci un pictor putea să picteze *orice*, cin’ să-l verifice? «Dar ce-a trebuit să pictezi?» l-am întrebat. N-a vrut să spună, că se legase cu jurământ și, ca să scape de noi, ne-a zis că emisarul venise însoțit de un negru și c-a adus vești bune: Mahno dăduse de pământ cu bolșevicii, nu mai aveau ei chef să ne atace. În zori, Moșoiu a ordonat să ne năpustim peste comuniști, în Ungaria. Îi batem, ne luăm după ei prin pustă și, când să intrăm în Budapesta, odată-l vedem pe trimisul lui Mahno c-o ia înainte, strigând: «Te salut, Viena mică! Credeai că nu mă întorc?» Comandantul de pluton a încremenit: «Bă, băieți, ne-a zis, al dracu’ să fiu dacă ăsta nu e Emin, numai că-i mai *obez*.» «Taci din gură!» a ordonat aghiotantul lui Moșoiu, dar, spre seară, toți discutau că omul cu pricina era poetul. Unii întrebau: de ce umblă cu Mahno, un socialist? Alții știau însă că Emin mai umblase cu de-ăștia în ultimii ani de viață – anii ăia de care știam noi, adică. Ca dovadă, după ce-am luat Budapesta, a venit o doamnă la Cartierul General, una Cornelia Emilian, care fuma ca șerpoaica și care-l știa pe Emin, că-l ajutase cu bani când a fost bolnav. Și ea era socialistă, iar șoferul lui Moșoiu ne-a zis că l-a luat pe Emin, cu negru cu tot, și i-a dus în Ucraina. Asta e povestea,“ încheie bunicul, „faceți ce știți cu ea“.
Helmuth îi deschide o bere: „Înțeleg,“ zice, „că *ihre Nationaldichter* murise și că n-avea cum să apară în acele zile. Interesant, interesant...“
Bunicul mulțumește pentru bere și adaugă: „S-a făcut și un raport, dar prea puțini l-au văzut. În plus,

aghiotantul lui Moșoiu a recunoscut în cerc restrâns că trimisul *părea* să fi fost Emin. Ei, ce voiam eu să spun e că un naționalist n-ar fi umblat nici cu un anarhist ca Mahno, nici cu socialista de *madame* Emilian".

Dar Canta: „Povestea e frumoasă, dar e doar o poveste, Genule".

Bunicul bea o gură de bere și se ridică, pretextând că nu se simte bine și că vrea să se culce. Se duce în dormitor, se așază lângă Max și-i face cu ochiul, semn că n-are nimic. Dar puștiul, încruntat: „Nu te-au crezut".

„Ei, și? Ție ți-a plăcut."

Cum să nu? Îi plac poveștile lui, până și pe-asta cu Emin ar vrea s-o mai audă o dată. Bunicul îi zice că știe și alte pățanii cu el, iar Max, încins de mister, scoate la iveală scrisorile găsite sub pat. „Pune-le la mata în valiză," îl roagă pe bunic, „să nu mă prindă mama". Genu se schimbă la față, dar n-apucă să răspundă, căci în curte s-a făcut gălăgie: se vorbește tare, lumea se agită, din casele din jur se aud televizoare date la maximum...

„Dumnezeule, nu!" țipă doamna Vuia. Bunicul fuge afară, copiii din stradă simt că ceva e-n neregulă și îngheață toți – doar Iovik desenează cu creta pe trotuar, neatins de nimic. *Ce naiba*? face Macu și, pentru că Genu a lăsat ușa deschisă, se repede în bucătăria de vară, la televizor.

Pe post vorbea un pletos în blugi (ciudat pentru Televiziunea Română), spunea că e gata să-și dea viața dacă o putere străină invada țara. Macu îngheață: *Războiul, războiul!* își zice. Nimeni nu pronunța cuvântul, dar acesta plutea în aer, îl simțeau și copiii opriți din joacă. După câteva clipe, dubiile au dispărut: crainicul anunța cu glas grav că tancurile sovietice intraseră în Cehoslovacia.

Concediul s-a întrerupt. Vuia a sărit în mașină în pantaloni scurți și-n șlapi, lăsându-și nepotul și nevasta (n-avea copil încă) să vină la București cu ceilalți. N-a trecut mult și Radu, nepotul lui Vuia, i-a reproșat lui Macu: „Ai văzut dacă nu m-ai luat cu tine la cai? Acum, uite, începe războiul. Io te luam cu mine! Io-s prietenul tău cel mai bun și-o să-ți spun tot, mereu, mereu, mereu!" i-a zis el, ca în filme.

Max n-a avut ce face, și, ca să-l împace, i-a spus de solomonar, dându-și seama, uimit, că de astă dată primise mai multe scrisori decât *ultima oară*.

13. Sediul Căii Drepte. Vuia, mult mai bătrân

Cufundată în gânduri, Louise iese din blocul Erikăi: când era mică, străbunica i-a spus o poveste despre Emin, care poveste pare să fi fost continuată de Erika azi. Ei și? Louise e pe strada Vasile Conta, 8 x 7 = 56, $(a + b)^2 = a^2 + 2ab + b^2$, Bucureștiul e la 44^0 25' latitudine nordică și 26^06' longitudine estică, are 2 milioane de locuitori, mașina lui Bismut (uite-o, nu e departe) are 90 hp și 1800 cmc, iar în rest, lumea scârțâie: poftim, dinspre Magheru răzbat chiote și sloganuri, semn că se protestează la greu – nu e nevoie de lucruri mai încurcate de atât. Louise mărește pasul. Neatentă, e gata să dea peste un cerșetor trântit pe trotuar: parc-ar fi cel de la Berlin, numai că cel de aici aduce cu o babă. *Nu te uita la el/ea, mergi la mașina de 1800 cmc*, își zice Louise, ziua are 24 de ore, blocul Erikăi e din beton armat, *mergi înainte, nu te gândi, nu te gândi* – există explicații pentru orice, totul încape în numere și formule.

„Nu-mi dai și mie un leu?" se roagă de ea cerșetorul.

E bărbat, totuși, se prinde Louise, intrând în mașină. Trage cu urechea la zarva de afară: pe Magheru demonstrează refugiații din Orientul Apropiat, se plâng că rațiile de la guvern sunt *haram*, că angajatele firmei de catering nu poartă *hijab*, că imamul trimis de autorități îi spionează cu nerușinare. *Asta-i tot, nimic altceva*, își repetă Louise. *Ba nu, mai e Max Murgescu și cu asta, basta, e suficient.*

Luând-o din loc, Bismut comentează protestul: nefiindu-i clar cum să se poziționeze, n-a scos Calea Dreaptă în stradă; cu toate astea, cei din *squaturile* anarhiste n-au ținut cont de el și au ieșit să facă scandal. „Trebuia să fiu mai agresiv, cred", îi spune Bismut Louisei, animat de dubii. Ea nu știe ce să-i răspundă, căci prigoana refugiaților e un bun cal de bătaie, numai că ăștia de pe Magheru sparg vitrine, dau foc la anvelope, în timp ce ei, Calea Dreaptă, sunt pacifiști.

Cei doi se îndreaptă spre Grădina Icoanei. E tare cald și cerul e gri. Imaginea cerșetorului îi mai dă ghes Louisei preț de câteva clipe, înainte să se dizolve, cu tot cu povestea Erikăi, în fațadele străzii Jean-Louis Calderon.

„M-am luat pe Facebook de Garfield", chicotește Bismut la un moment dat. Și Louise: „N-am văzut nimic, am vorbit cu mama lui Max". „Păcat! A fost *frumos*," se laudă el, „am atacat Guvernul pe chestiunea LGBT, au curs tone de sânge online... Postacii lui Garfield au sărit la bătaie, dar i-am *făcut* de nu s-au văzut. Ne-am ales cu jde' mii de *like*-uri, plus sute de simpatizanți noi, din ce zice Doru".

„Fii atent cu Doru, că nu e ca noi, nu-i suportă pe musulmani... Și încă ceva: el, Radu și Vuia se cunosc *bine* cu Macu."

„Păi, ne-au zis – n-au zis că-l cunosc de mic?"

„Au zis că-l *cunosc*, nu c-au fost prieteni la cataramă. Știi că-și făceau concediile împreună?" Bismut tace. Și Louise: „Deci așa, i-ai tras-o lui Garfield".

„Da, porcul are postaci noi. Ăștia scriu altfel, sunt bine plătiți. Mă rog, tot nu fac față."

„Una e să scrii pe bani, alta e s-o faci din convingere."

„Corect", râde Bismut și face stânga pe strada Columb.

Sediul Căii Drepte e într-o casă veche cu coloane groase și ferestre adânc îngropate în ziduri. La etaj e o loggia umbrită de un ulm, în curte sunt trandafiri cățărători și o magnolie, în spate e un havuz cu fason persan, ascuns de tufe de *Buxus* pitic, iar pe peluza de lângă intrare se lăfăie o plantă târâtoare – un *heirag* arctic, cu frunze roșii și bobițe violete ce miros a lăcrămioare de mai. Doar întâmplarea face ca vizavi de sediu să se afle Banca Tranzit, al cărei *boss* e Max, drept care Calea Dreaptă trimite fotoreporteri în Parcul Ioanid, ca să țină clădirea sub observație. Vin nume sonore acolo: Anderco, liberalul, Oli-Papainoage, partenerul de afaceri al lui Max, ba chiar și Rușinaru, actual candidat la postul de viceguvernator BNR și, totodată, fiul unui ex-director de bancă sub comuniști.

Doru îi întâmpină pe Louise și pe Bismut. Într-un colț, Radu vorbește la telefon pășind rar, apăsat, pătruns de importanța conversației; văzându-i pe cei doi, le face cu ochiul – *Doamne, se îngrașă pe zi ce trece*, își spune Louise. La capătul holului e biroul lui Vuia, șeful Căii Drepte: om hârșit, în etate, și-a păstrat legăturile de

dinainte de ’89, motiv pentru care pune nume cu CV-uri cu tot pe chipurile vizitatorilor Băncii Tranzit. Ușile biroului său sunt date de perete, ceea ce nu se întâmplă prea des, iar moșul, văzând-o pe Louise, îi iese în cale și-o sărută părinteşte pe frunte, în timp ce lui Bismut îi întinde mâna distant.

Nimeni nu știe cum să-l ia pe bătrân: pe Doru îl ignoră, deși îi e fiu, și e mai apropiat de Radu, care-i e doar nepot. Circulă și un zvon pe tema asta, ceva semi incestuos (cumnat + cumnată), însă gura lumii e rea. Despre Vuia se spune că a făcut bani vânzând carne de vită bazelor NATO din Europa și că în anii ’90 a făcut o afirmație intrată în folclorul urban: „Ceaușescu n-ar fi fost împușcat dacă le-ar fi dat românilor mâncare și căldură“.

Alegația a avut loc la un cocktail organizat de brațul logistic al Pactului Nord-Atlantic (NSPA) și a fost bine primită de participanți. Nimeni nu-i amintește lui Vuia episodul cu pricina, care, într-un fel, îl sustrage pe Ceaușescu demonizării, punându-i în cârcă doar un set de decizii greșite, concepție cu care Vuia *nu mai e azi de acord.* Mă rog, din banii obținuți vânzând carne de vită, omul a pus pe picioare o sumedenie de afaceri și a sprijinit Calea Dreaptă, un *outlet* de presă acuzat că promovează „un curent de gândire străin de Țară“: o găselniță neo feudală, zic detractorii, bazată pe imperialism sexual și capitalism de supraveghere. Răuvoitorii susțin că dacă Vuia le spune jurnaliștilor săi să sară, ei întreabă doar „cât de sus?“ ; cu alte cuvinte, Calea Dreaptă e o Pravda de sorginte occidentală, care proslăvește o democrație valabilă pentru oligarhi, publicul larg fiind doar o masă de șerbi cărora li se bagă pe gât sintagme *pentagoneze*, gen „inițiativă public-privată“, adică profit pentru bogătași pe bani guvernamentali. Prin urmare, pentru a termina cu cei de la Calea Dreaptă, opozanții propun oase rupte, sânge curgând pe străzi, ba chiar și război.

Cum-necum, Vuia s-a folosit de PR, ca să atragă pe site un *anumit* tip de tineri. Aceștia plătesc accesul la dosarele de corupție dezbătute pe site, șpăgile fiind o porcărie, normal, dar și un subiect generator de profit. Totodată, Vuia a avut grijă ca aleșii, inși cu venituri peste medie, să fie siguri că doar ei sunt acceptați în acel club select, dat fiind că sunt unicii arbitri ai interesului general. Acestor inși li se spune *zeloți*, nume care îi încântă, căci îi scoate din minți pe opozanți. Ca să se poziționeze, ei se și înțolesc ca niște zeloți: neasortat, cu bulendre desperecheate, uneori discret jerpeliți, alteori neîncheiați la șireturi, sugerând apartenența la un precariat din care n-au făcut și n-o să facă parte nicicând – sunt niște *clochards trendy*, atât. În schimb, Vuia, Bismut și Radu se îmbracă normal: bătrânul are costume cafenii, *British*, care îl fac să pară mai ciufut decât este, Radu poartă haine italienești, pe care le calcă singur, iar Bismut umblă în uniforma noului *Sturmabteilung*: Gucci sau Hugo Boss.

Când Louise și Bismut au intrat în sediu, lumea se pregătea de plecare, se terminase programul, mai toți ieșeau din birouri. Doar Radu, care terminase bla-bla-ul la telefon, stătea nemișcat. De la o vreme, Radu e cam prea gânditor, remarcă Louise.

„Cum a fost cu Erika?“ o întreabă Vuia.

„Pfuai, cât a vorbit! Vă dați seama că-l lua pe Max la demolări, în cartierul Uranus, ca să-l învețe *să se urce cu picioarele pe subalterni*? Cică-l pregătea pentru viață: șefii trebuie știuți de frică, Erika mi-a spus chestia asta de nu știu câte ori. O însoțea unul Relu, iar ăla...“

„Relu era șoferul ei, un munte de om. Ți-a povestit Erika despre el?“

„Ei, mi-a povestit multe,“ face Louise, simțind că lui Vuia nu-i convine că a vorbit fără martori cu bătrâna, „mi-a povestit cum urla la angajați, cum băga Relu frica în ei, cum se rușina Max... «Îl vezi p-ăsta?» l-a întrebat odată pe fi-su’, apropo de un inginer. «I-am spus să dea jos strada Sfinții Apostoli, dar el a lăsat șase case întregi, fiindcă-s monumente istorice; ei bine, o să-l trăsnesc, căci *noi* facem istoria, nu monumentele lui!» «Totul e să nu deveniți *voi* istorie», i-a dat Max peste nas. Erika și-a dres glasul, l-a dus după colț și, jap, jap, două palme. «Cum să devin istorie,» i-a spus, «sunt maică-ta, fac un București nou», dar Max i-a replicat că face un Phenian, nu un București. Jap, jap, i-a mai tras ea două palme: «Ești ca idiotul de tac-tu’» i-a zis, «ce Phenian?» Și Max: «Tata l-a dus pe Ceaușescu la Londra, nu la Phenian, așa că nu *el* e idiot!» La care Erika: jap, jap! Când s-au întors, Relu era crizat: observase că acoperișul mașinii era înfundat și-și înjura schimbul, futu-l, băga-l-aș... Locatarii din casele rămase în picioare văzuseră că Erika îl pălmuise pe Max și acum se chiorau la inginerul care, salvându-le locuințele, o încasa stând drepți, ca-n armată. «Voi la ce vă uitați?» a urlat Relu și a tras un pumn în capotă, îndreptând-o pe loc. Geamurile s-au închis, Erika a șters pe jos cu ăla care lăsase casele întregi, dar ce să vezi?

Omul avea pile și a scăpat cu tot cu casele de pe Sfinții Apostoli.“
„Of, Louise,“ dă Vuia ochii peste cap, „nu-mi spune că-ți place taica Freud! Crezi că Max s-a apucat de *tâlharii* fiindcă l-a pălmuit Erika pe strada Sfinții Apostoli?“
„Ei,“ se fâstâcește ea, „m-am gândit că Erika joacă teatru... E mama lui Max, poate c-a vrut să...“
„... să te aburească?“ îi ia Radu vorba din gură.
„Păi, da... Dac-a vrut să mă manipuleze?“ face Louise și, simțind că pe Radu îl deranjează unde duce discuția (prieteni vechi, de...), trece la chestii hazlii și anume la furiile lui Max, care-și ieșea din pepeni după ce se lovea de mese și scaune și le izbea de parc-ar fi vrut *să capete viață* și să simtă durerea. Radu și Vuia se uită unul la altul, posomorâți.
„Altceva n-ai mai prins?“ o ia Vuia. „O impresie, oricât de bizară.“
Bizar e că Max crede ce credem și noi, se gândește Louise, el îi zice rată de ocupare a populației, iar noi impas prin excesul forței de muncă; el e paranoic, se teme de mulțimi, însă noi știm că problema celor lipsiți de ocupație e plictisul pe care va trebui să-l ținem în frâu cu canabis, cu *gaming*, cu casnici trimiși să se bronzeze la capătul lumii, în *show*-uri TV. Orice, numai să nu-i exploatăm, orice, numai să nu se revolte...
Cum să-i spună însă lui Vuia așa ceva? Moșul ar crede că bate câmpii.
„Cel mai ciudat,“ răspunde Louise într-un târziu, „e că și Erika mi-a vorbit de Emin“.
„Iar balivernele astea?“ pufnește Doru.
„Baliverne-nebaliverne, toți cei cu care vorbesc despre Max zic că e obsedat de Emin. Nu te uita la mine așa, vreau să pricep care-i treaba“.
„Eu vreau să pricep de ce n-am ieșit azi pe Magheru, cu ăia din *squaturi*.“
„Apropo, avem o problemă“, se bagă Bismut. „Se comentează pe Facebook că suntem de stânga, fiindcă ne-am aliat cu anarhiștii din *squaturi.*“
„De ce schimbi subiectul?“ sare Doru ca ars. „Tu și Louise o dați cotită mereu!“
„Am spus doar că oamenii își pun întrebări.“
„Scoate-i în stradă și-o să le răspunzi! Ce ne tot iei cu dreapta și stânga? N-ai spus tu, cu gurița ta, că dreapta și stânga nu mai există?“
Plin de draci, Doru se apucă să-și frece palmele cu dezinfectant. Bismut se montează și el, iar Vuia, simțind că situația scapă de sub control, îi cheamă la el în birou. „Hai și voi“, îi invită pe Louise și pe Radu. *Acum să te ții*, își zice Louise, când bătrânul închide ușa în urma lor.
Biroul lui Vuia nu seamănă cu celelalte din sediu. Pe jos e un covor de Tabriz, reprezentând o vânătoare de lei; pe un perete e o pânză de mătase neagră, acoperită cu primele versuri din Șah-Namé, caligrafiate cu auriu; într-un colț e macheta *Porții lui Xerxes* (zisă și a Tuturor Națiunilor), din Persepolis, iar la fereastră e o masă de lucru, din lemn de nuc, dincolo de care se află un divan. Mai sunt câteva vaze din bronz și un samovar, plus sumedenie de taburete joase și perne-tambur din piele, teribil de incomode, dar Vuia detestă vorbăria, cu el trebuie să fii scurt.
Doru e pornit, zice că el, unul, nu se bagă peste alegerile dinamice, dar vrea ca Bismut, în schimb, să scoată din nou lumea în stradă, cu atât mai mult cu cât mediul online e al Căii Drepte, care dispune (nu-i așa?) de întreg armamentul PR necesar. Mai e nevoie doar de o scânteie, trebuie doar ca Louise să publice *tot* ce a aflat despre Max, și nemulțumiții vor da buzna de partea lor.
„Te rog, lasă-mă cu *armamentul*“, face Bismut. „Noi vindem idei.“
„Ba vindem ținte, și Max e ținta perfectă.“
„Ar fi ținta perfectă, dac-aș pricepe de ce e atât de interesat de Emin“, i-o taie Louise. „Prea mulți leagă chestia asta de nu-ș’ ce considerații politice.“
„Ai dreptate, Louise,“ îi ia Vuia pe toți prin surprindere, „de-aia ți-am arătat ieri ce ți-am arătat“. Ea tace, căci e vorba de un email în care Max îi scria Ancăi să nu uite ce i-a zis despre Emin, în cazul în care el, Max, dispare.
„Și eu vreau să aflu tot despre Max,“ reia Vuia, „așa că, *please*, ajută un om bătrân“.
„Ce naiba, tată,“ zice Doru, „noi vrem să terminăm cu porcii de socialiști! Spune-i Louisei să publice odată ancheta, că nu concurează la Pulitzer“.

Dar Vuia: „Drăguța mea, stoarce tot ce poți din ce ți-am povestit, da?“
Doru se înfurie: de ce o ia părtașă numai pe ea? Are senzația că e dat la o parte, vrea să-i atragă pe Radu și Bismut de partea lui: întreabă ce e cu secretele astea, zice că ei și-au luat un angajament față de zeloți, că scopul lor politic e clar, că se simte *ca un cur* ș.a.m.d.
Louise nu-l bagă în seamă, se simte prinsă în laț. Of, a vrut *ea* să înțeleagă care e treaba cu Max, a vrut *ea* să priceapă cum e cu dobitocia aia masculină, cu vorbe lansate într-o doară, semn că tu poruncești, tu pedepsești, tu dai premii. Acum, uite, trebuie să-și tragă de limbă prietena, fiindcă n-a plecat din biroul lui Vuia, trântind ușa, după ce a aflat că era vorba de un email hăcuit.
„Știi că-i investigația vieții tale, nu?“ o zădăre bătrânul.
Louise citește invidia în ochii lui Doru, dar, pe de altă parte, mai are puțin și isprăvește ancheta care l-a băgat pe Chupka în pământ. În fond, ce mare lucru s-o faci pe Anca să vorbească? La urma urmelor, nu-l înghite pe taică-său, iar Louise o înțelege perfect, căci nici ea nu l-a înghițit pe al ei.
„OK, mă ocup“, îi spune lui Vuia.
Și bătrânul, zâmbind: „Hai, că poate-ți mai speli din păcate. Ai uitat să ne spui sau ai ținut pentru tine ce ți-a povestit Erika despre Canta? Ți-a zis, nu, că și el umblă cu limba scoasă, ca să vadă ce-l leagă pe Max de Emin?“

14. Iași. Viena. Emin dă curs unei propuneri

Întreabă orice român cine e Emin și-o să-ți spună că e poetul național. Totul a început cu o campanie de PR inițiată de Negruzzi, preluată de profesori, critici, actori, revărsată apoi în milioane de extemporale și teze de bac, pentru ca, în final, să fie transformată în mit de statuile din piețe și de bancnotele emise de BNR.
Negruzzi a declanșat acțiunea printr-un discurs ținut la tribuna Camerei, solicitând o curatelă pentru poet. Pe atunci, Emin era la ospiciul Mărcuța și cheltuia bani publici fără acte-n regulă: neavând asigurare de sănătate, era exilat în patria asistaților social, printre edentați și mămăligari. Curatela a fost aprobată *după* decesul lui, astfel că ultimele zile ale poetului nu l-au împovărat pe plătitorul de taxe, care și-a băut berea nestingherit, în timp ce socialiștii îi fructificau boala: iată ce e capitalul, clamau, iată cum bogătașii lasă un geniu să piară în mizerie.
Se zice că Emin a murit de PGP, o complicație tardivă a sifilisului, pe care nici măcar tratamentul de ultimă oră (trituratul de spirochete, prescris de Koch) n-a putut să-l țină în frâu, făcându-l pe Benz, inventatorul autotractatelor și amic bun cu poetul, să provoace un tărăboi de pomină la spitalul *Charité* din Berlin, acuzându-l pe Koch de șarlatanie. Șarlatania, însă, era atât a lui Koch, cât și a lui Benz, cei doi jucând o piesă regizată în cele mai mici amănunte, căci Emin nu doar că n-a avut sifilis, dar nici n-a murit la data trecută în actele de stare civilă.
Bottom-line, nu știm când a murit poetul, dar noi nu-i cunoaștem nici anul nașterii (1849 sau 1850?), cât despre originea lui, nici atât. A fost român, adică cioban? A fost albanez, deci traficant? A fost rus (vodcă), suedez (sardine), armean (cafea), turc (Emin înseamnă „justiție" în turcește), tătar (biftec) sau polonez (vodcă)? Louise îi spunea maică-sii, care pretindea că între o strămoașă de-ale lor și Emin a existat *une liaison dangereuse*, că „românii numai evreu nu l-au găsit pe poet", deși nasul lui lătăreț și gura cărnoasă sugerau o tipologie semitică consacrată în legendele urbane. „Fii serioasă," făcea mama, „evreii noștri sunt galițieni, blonzi sau roșcați, pe când Emin avea părul negru ca pana corbului. Și încă ceva: ochii tăi visători sunt bucățică ruptă din el, iar evreul, să știi, nu visează, evreul stă cu mintea la bani." „O fi fost sefard, căci sefarzii-s bruneți și filozofează", obiecta Louise. „Ei, sefard," zicea mama, „venea pe jos desculț la Liteni – ce sefard?"
Evreu n-a avut *cum* să fie, căci a fost antisemit, zic unii. Ba n-a fost, zic alții, scoțând la iveală articolele în care Emin lăuda poporul ales, amintind totodată de numeroșii lui prieteni evrei. Unul dintre aceștia, Moșe Gaster, primul folclorist român, profesor universitar la București, haham al Congregației Evreiești Hispano-Portugheze din Anglia și coleg cu Einstein la Institutul Iudaic din Vilnius, Moșe Gaster, deci, l-a *acuzat* pe Emin de antisemitism, drept care raportul poetului cu chestiunea evreiască nu e lămurit, cu atât mai mult cu cât alt evreu, violonistul Dessner, din Fălticeni, se ducea des la Bellu ca să-i cânte lui Emin muzică lăutărească „la cap", după cum se spune în mahalale.
Tatăl lui Emin a fost căminar – ANAF-ul, i-am spune azi. Era puternic ca un taur, iar poetul, deși avea platfus, i-a moștenit forța fizică, ceea ce contrastează cu felul în care ni-l imaginăm. Percepția noastră greșită se datorează blestemului fotografic de la Praga, care ne prezintă un tânăr visător, în ciuda faptului că Emin venea de la o ședință de *shopping* când a fost pozat: căutase un aparat de faradizare cu specificații tehnice amănunțite, ca să i-l cumpere lui frate-său, un medic pe cale să devină faimos la Berlin. Așadar, viitorul poet era la curent cu gadgeturile anilor săi, chiar dacă nu prea îi plăcuse la școală. În fond, el a fost dromoman: a fugit de acasă cu o trupă de teatru și a ajuns să fie hamal în port, la Giurgiu, unde unchiul lui Caragiale, Iorgu, l-a găsit citind Schiller printre *bușelii* de grâu pe care, altminteri, îi căra în spinare.
A fi dromoman în România acelor ani era o dovadă de înverșunare, căci drumuri n-aveam. Se știe că Unirea Principatelor, venită la pachet cu ședințe parlamentare desfășurate la București, îi lăsa pe aleșii moldoveni la cheremul stihiilor: o ploaie mai aprigă îi împiedica să vină la corpul legiuitor, dat fiind că trăsurile nu puteau să străbată drumul dizolvat de precipitații ce lega Iașii de București. Mai mult, nici poduri n-aveam, românul fiind învățat de mic să forțeze râurile prin vaduri care, în condiții de potop, deveneau impracticabile. Astfel, strămoșii ieșeni ai neghiobilor care populează azi Fosa Septică erau obligați să se ducă la Cernăuți, să ia trenul spre Pesta, de

acolo să se îmbarce spre Giurgiu, iar în final să se urce într-un poștalion ce-i aducea în Capitală.
„Mă mir," îi zicea Benz lui Emin, „că cele mai grase comenzi de autotractate vin de la boierii din țara ta. Cum e posibil s-arunci cu banii, când n-ai pe *unde* conduce?" Emin îi spunea că boierii sunt o strânsură de bătuți în cap, care *mânau* trăsurile lui Benz prin miriști ca să-i sperie pe țărani, la care Benz comenta c-o să investească în proiectele lui Radetzky – acesta înălța baloane cu heliu și aer cald, pe care piloții le puteau duce unde pofteau. „Boierii voștri mai bine și-ar lua dirijabile, *astea*-s de folos când n-ai drumuri!"
Cu toate astea, poetului nu-i păsa de lipsa căilor de comunicație. Era antrenat: mama Louisei spunea că pentru el erau mai nimic cei patruzeci de kilometri dus-întors dintre Ipotești și Liteni, parcurși la fiecare două-trei zile („fiind băiet, păduri cutreieram"), ca să se bucure de aleasa inimii. Împricinata („din el ieși o tânără crăiasă") era însăși strămoașa Louisei, iar din întâlnirile ei cu Emin, consumate între două alergături, rezultase un copil, cu toate că femeia („îngerul blând cu trupul ei cel alb deplin") era măritată cu un tânăr din neamul Haidamacilor. Bineînțeles că soțul nu era la curent cu situația, fapt banal într-o căsnicie, dar un mare noroc pentru literatura română, căci a permis supraviețuirea fizică a lui Emin (Haidamac era de două ori cât poetul).
„Și zici că Emin venea *desculț* la întâlniri?" întreba Louise. „Normal" zicea mama. La care Louise: „Și străbunica nu se oripila? Cum să te pupi cu un tip plin de noroi pe picioare?" Și mama: „Crezi că ea era mai brează? Haidamac o fi fost el bogat, dar era răzeș. În plus, pe atunci lumea umbla desculță". „Sper totuși," se încrunta Louise, „că străbunica îl punea să se spele înainte să... hm... Adică, na, zi și tu, ce făceau cu picioarele alea mânjite de glod când se... în focul pasiunii, vreau să spun?" „Of, draga mea, răzeșii n-aveau apă curentă."
În concluzie, Emin s-a școlit pe apucate și a vagabondat. Să nu-i bagatelizăm educația, totuși: învățământul austriac l-a dedulcit cu *debate*-ul embrionar al epocii, potcovindu-l cu naționalismul ce înflorea în provinciile Imperiului. Nu-i mai puțin adevărat că românii nu prea săreau la gât, ei fiind un neam mai degrabă contemplativ, animat de arguții obsesive lansate la mișto, în cursul unor bairamuri interminabile. Dac-aș avea încă o mână, unde-ar fi bine să-mi crească? – iată genul de subiect pe care românul l-ar dezbate oricând. Spre deosebire de conaționalii săi, Emin era un revoltat; mai mult, spiritul conspirativ n-avea cum să nu-l atragă, căci ce tânăr din acele vremuri nu și-ar fi dat viața pentru o cauză nobilă? Pentru ei, cauzele înălțătoare nu erau subiect de flecăreală de club (iarbă, *dragging*, *one night stand*), iar viața nu făcea multe parale, așa că Emin a căpătat un *mindset* ilegalist, care nu l-a părăsit niciodată, dovada fiind că la Viena a participat la întruniri de taină unde, zic martorii, se purta ca un uneltitor înnăscut. Ciudat, însă: întâlnirile cu pricina n-aveau legătură cu naționalismul, ci cu un anume fel de utopism, ceea ce-i face pe unii să susțină că Emin deviase de la ideile tinereții și că excesele pe care le profera demonstrau „incapacitatea de a accepta prigoana celor slabi", semn că ceea ce-l îmboldea nu era sentimentul național, ci cel social. În altă ordine de idei, nu greșim dacă ne raliem opiniei tuturor analiștilor, cum că cel vinovat pentru românismul inițial al lui Emin a fost Aron Pumnul, un patriot *înrăit* – azi i-am spune activist pentru drepturile minorităților.
Pumnul a absolvit Institutul Teologic de la Viena, patronat de iezuiți. Indiscutabil, greco-catolicismul a fost pepiniera unioniștilor români, iar Pumnul, deprins cu clandestinitatea iezuită (cifruri, amăgiri, manipulări), s-a folosit de ea din răsputeri la 1848, lăsându-i-o moștenire lui Emin, care, la șaisprezece ani, a avut o ieșire exaltată de românism la vederea Blajului: „Te salut, Romă mică!" a răcnit el din adâncul bojocilor. Așadar, să fie naționalistul Emin urmașul ideologic al iezuitului românofil Aron Pumnul? S-a diluat ulterior naționalismul lui în altă formă de activism, despre care a scris zeci de pagini în caietul său rătăcit?
Odată ajuns la Viena, în 1869, Emin a trimis trei articole la ziarul *Federațiunea* din Pesta. Articolele *sună* straniu pentru un dromoman fără bac: argumentate exhaustiv (NYT, BBC, în perioada lor de glorie), au un *parti-pris* anti maghiar vehement, amintind de retorica de la *The Storm Trooper*, drept care Parchetul Ungar a deschis un dosar penal pe numele lui Varro, pseudonimul lui Emin, cu atât mai mult cu cât informațiile arătau că poetul promova un plan de invazie al Ardealului. Planul cu pricina convenea de minune sultanului, care avea la București un agent, Stephen Lakeman, *aka* Mazar Pașa, a cărui misiune era de a bloca avansul Austro-Ungariei spre Gurile Dunării și de a ține în șah Imperiul Țarist.
Lakeman luptase în Algeria, supraveghease pentru *handlerii* săi englezi revoluția din 1848 de la Paris și luptase cu

neamul xhosa în Africa de Sud, ocazie cu care modificase uniforma britanică – din roșie o făcuse kaki, pentru camuflaj, ceea ce i-a adus titlul de baronet și postul de atașat militar la Stanbul, calitate în care a inspectat forturile Gallipoli și Varna. Impresia pe care le-a lăsat-o turcilor a fost într-atât de bună, încât l-au făcut pașă, i-au dat un nume nou, în speță Mazar, și l-au trimis la București ca guvernator. Aici, Mazar a luat-o de nevastă pe Bujoreanca, văduva colonelului Filipescu, mutându-se în casa acesteia de lângă Biserica Ienei, situată pe unde e azi aripa nouă a Facultății de Arhitectură. Pe timpul mandatului său de guvernator, a avut loc Războiul Crimeei și, la îndemnul Londrei, Mazar a stabilit legături cu liberalii români, bănuindu-i, stupid, de loialitate. *En conséquence*, s-a împrietenit cu Ion Brătianu, zis Firfirică (absolviseră același liceu, *Louis le Grand*, din Paris), cu care a urzit în casa Bujorencei, casă pe care Emin avea s-o numească, peste ani și ani, Curtea lui Mazar Pașa. Acolo, în salonul ei uriaș, Lakeman a înființat PNL-ul în 1875.

Emin l-a intersectat pentru prima oară pe Mazar la Iași, cu câteva luni înainte să publice în *Federațiunea*, dar a fost o intersecție atât de subtilă, încât cei doi aproape că nu s-au băgat în seamă. De altfel, la întrebările *handlerilor*, care se interesau de autorul articolelor, Mazar n-a putut să-l descrie; ce-i drept, îl întâlnise într-o situație confuză, căci anarhistul Kascei venise la Iași cu gând să se strecoare clandestin în Rusia. Ohrana răscolea Moldova pe urmele lui, dar Kascei avea sprijinul lui Bakunin și-al lui Radetzky, cel cu dirijabilele, viitorul tovarăș al lui Emin, planul lor fiind ca, sub pretextul unei demonstrații aeriene, să-l urce pe Kascei într-un aerostat și să-l trimită în ascuns peste Nistru.

Din conspirație făceau parte și niște moldoveni. Printre ei, Haidamac, despre care Mazar știa că are legături cu utopiștii din vest. Deși *handlerii* i-ar fi spintecat pe toți utopiștii, aveau nevoie de Kascei în Rusia, căci un terorist instabil psihic în preajma țarului era aur curat. De altfel, Mazar venise la Iași ca să-l sprijine, așa că în seara de dinaintea demonstrației aeriene a luat cina cu Radetzky la Bolta Rece, unde l-a cunoscut pe Haidamac, venit cu familia. La masa alăturată era cămărarul cu tot neamul, gata să plece la Viena. Acesta se știa cu Haidamac, care, voind s-arate că e om de vază (cina cu un englez și se bătea pe spate cu un conte austriac), a făcut prezentările: cămărarul Emin – Mazar Pașa, cămărarul Emin – *Graf* Radetzky. Mesele s-au unit și junele Emin s-a pomenit lângă Mazar, neștiind că-n câțiva ani acesta avea să-i fie cal de bătaie gazetăresc. Mă rog, nici dac-ar fi știut nu l-ar fi interesat, căci nevasta lui Haidamac, gravidă în luna a șasea (era la a doua sarcină), stătea în fața lui, iar viitorul poet se prefăcea atras de discuții, când, de fapt, ar fi fugit cu femeia în lume, după ce amorul *de salvare* cu actrița Eufrosina Popescu dăduse greș. Nici Elenei, nevasta lui Haidamac, nu-i cădea bine revederea căci, bisericoasă fiind, credea că Domnul o încearcă, scoțându-i-l în cale pe cel cu care se iubise în picioarele goale în Codrul Voronei, la doi pași de Liteni.

„De ce nu mănânci, Mihăiță?“ îl împungea cămărarul pe fi-su’. „Nu vezi că ești străveziu?“ El, unul, nu mai prididea cu înfulecatul: sărmăluțe, ficăței, sturion afumat, ciorbă de prepeliță acrită cu borș, ceea ce-l făcea să i se plângă Celui de Sus că nu i-a dat trei guri, ca să îmbuce mai cu folos. „Nu, zău, Mihăiță, ce-i cu tine? Nu ți-i foame? Sau oi fi bolund?“

„Am o aprindere la stomac“, a zis Emin, privind în farfurie, de frică să nu se îmbujoreze dacă se uita la Elena.

„Păi, dacă te supără mațul,“ l-a luat taică-său, „ce fumezi atât?“

Dar Mazar Pașa, uns cu toate alifiile: „Ați încercat vreodată trabucele de Honduras, *sir*?“

Emin a recunoscut că nu – cum erau? Atât aștepta Mazar: i-a oferit un trabuc. Oh, ce aromă, ziceai că America Centrală se plăsmuia în aerul Boltei Reci, printre negustorii și boierii care schimbau vremurile fără să-și dea seama ce li se întâmplă.

„E excelent, *sir*, vă mulțumesc“, s-a înclinat Emin curtenitor.

„Aveți un aer algerian, domnule“, a continuat Mazar.

„Algerian?“ s-a mirat tânărul.

Iar cămărarul, încruntat: „Cum adică, algerian?“

„Fiul dumneavoastră,“ a reluat Mazar cu vioiciune, „îmi amintește de emirul Benzema, un zuav din munții Djurjura. Știți, am luptat în Algeria în 1847. Abia ieșisem din școala de ofițeri de la Sandhurst, îmi plăcea aventura și mă înrolasem în Legiunea Străină.“

Oh, ah! Discuția a luat-o pe panta asta, dar pe Emin îl durea în cot, chinul lui fiind să nu încrucișeze ochii cu Elena. *Ce-o fi făcând copilul meu?* se întreba. *De crescut, crește în casa lui Haidamac, ca un pui de cuc, dar ce* face*? O fi început să vorbească?* Of, degeaba se încurcase cu Eufrosina, căci simpla vedere a Elenei și gândul c-avea un copil cu ea îl făcea să-și pună sumedenie de întrebări: de câte ori se îndrăgostește un om?, dacă te îndrăgostești o dată, te poți îndrăgosti încă o dată și, dacă da, te puteai reîndrăgosti de cea pe care o iubiseși înainte?, pe de altă parte, puteai să ai doar *senzația* că te-ai îndrăgostit, fiindcă iubirea dinainte hiberna?

Neavând răspunsuri, Emin a aprins o țigară, prefăcându-se atras de povestea lui Kascei. Radetzky vorbea tare, fără să-i pese că anumiți mușterii îi sorbeau vorbele. De altfel, și Emin avea senzația că cineva era cu ochii pe el, iar asta nu de ieri, de alaltăieri, numai că, momentan, a pus-o pe seama discuției zgomotoase din local: Kascei în sus, Kascei în jos, regii și împărații erau tolomaci *in corpore*, Kascei și ai lui au adus lumea la răscruce și tot așa. Cei de față știau că anarhistul *era* la Iași; de fapt, știau și *unde* trăsese, numai că nu-l vindea nimeni, cu toți banii oferiți de Ohrană, căci Kascei nu doar că voia să le pună bețe-n roate *pănimaișilor*, dar nu-i înghițea (aha!) nici pe *nemernicii* de evrei.

„Să-l auziți ce zice de ei", s-a pornit Haidamac la un moment dat. „Cică de când i-a adus Domnul pe lume i-a însemnat cu zgârcenia fără seamăn cu care dăm piept azi! Bani, bani, bani! Știința de carte, cu care-i laudă liberalii, evreii o folosesc doar ca să facă bani, spune Kascei! Tu ai pământ, jidanul n-are nimic, dar el se umple de bani! Tu vinzi, jidanul n-are ce vinde, dar tot el face bani! De-aia te cumpără, de-aia, din stăpân, ajungi sluga lui!" Opiniile lui Kascei, expuse la lucrările Internaționalei I, fac valuri și azi. Unii pretind că omul nu era antisemit și că ieșirile lui se datorau conflictului ideologic care îl opunea lui Marx, dar alții susțin că un adevărat revoluționar n-ar fi proferat asemenea păreri, indiferent de emoțiile ce-l mânau, adăugând că distinsul Kascei nu era doar antisemit, ci și antifeminist, deci, conchid ei, „nu era un adevărat anarhist". În fine, alți cercetători atrag atenția că secolul XIX era antisemit în general și că însuși Marx susținuse atari opinii, rare, ce-i drept, când ataca marele capital, dus pe umeri de numeroși evrei. O poziție aparte au cei ce țin de *Critical Theory*, care, în zilele noastre, îi acuză atât pe Kascei, cât și pe Marx de inconsistențe morale, considerând că ambianța istorică nu constituie o circumstanță atenuantă.

„Așa e, așa e, Kascei are dreptate!" au luat foc mușterii, amintindu-și ba de un ovrei care îi cămătărea, ba de altul care le îmbăta țăranii, de nu mai munceau, ba de un al treilea, care-l prinsese la înghesuială pe nu-știu-cine și-i suflase averea.

„Și să mai știți ceva!" s-a montat Haidamac. „Kascei mi-a *demonstrat*, cu creionul în mână, că jidanul e un exploatator ordinar, un parazit care-i face pe ceilalți să robotească pentru el!"

„Așa e, domne', așa e! Cine-a văzut ovrei să muncească?"

„Și ne mai și urăsc, pe noi, pe creștini!"

„Păi, da, se cred neamul ales, grijania lor de tăiați împrejur..."

Și dă-i, mușteriilor li s-au aprins ochii, dând vina pe *pănimaiși*, căci de la ei se trăgea necazul: Țarul voise să-i bage pe ovrei la oaste, iar ăia fugiseră în Moldova cu zecile de mii. Curgeau țoalele de pe ei și-acum își făceau conace, li se lipeau burțile de spinări și-acum erau grași și frumoși. Păi, cine făcea speculă? Cine lua în arendă? Și, mai ales, cine le vindea boierilor, *domnule*, brățări, colane, cercei? Jidanii! Nu mai putea să-ți placă nicio muiere fără să nu le dai lor tribut! Blestem, blestem, mai buni erau turcii, cu ei, măcar, n-ajungeai datornic pe viață...

„Ehei," și-a rostogolit Haidamac ochii, „las' că nu-i iartă Kascei! Are el grijă nu doar de Țar, ci și de poporul ales!"

„Să-i mănânce fripți, căca-m-aș pe ei!" „Da, să-i belească!" „Cât le mai suportăm fonfăitul?" „Eu, unul," a zis un plăvan așezat într-un colț, „m-aș pune cu barosul pe ei! Ați auzit ce-a făcut Schechter?"

Și a povestit cum Schechter violase o copilă și-o omorâse, umplând trei ploști cu sânge de-al ei, pentru lucrările lor jidănești. *Animalul* fusese prins, dar scăpase basma curată, căci ai lui îi plătiseră cu bani grei pe juzii din Huși. Auzindu-l, mușterii s-au pus pe amenințări, c-o să facă și-o să dreagă, chiar pe loc, dacă-și puneau mintea, căci casele ovreilor erau la doi pași. Doar un ins mititel, străveziu, tăcea și, profitând de hărmălaie, s-a strecurat pe lângă perete, nebăgat de nimeni în seamă, cu excepția lui Emin. Era Kristol, cel care ținea scriptele primăriei din Fălticeni. Când să iasă, l-a ochit și Elena, care strângea din dinți, în timp ce în jur se zbiera, de ziceai că gata,

începe pogromul.
„Nu-mi place," i-a șoptit ea lui Emin, dar, înainte ca el să-i răspundă, Mazar s-a băgat între ei: „Nu-l plângeți pe Kristol!" Și apoi, celorlalți: „Schechter o fi filmat episodul cu copila?" „Filmat? Cum? Ce-i aia?" „O găselniță franțuzească: poze mișcătoare. Au ei, evreii, o bandă de scelerați, Rețeaua Galițiană, fac poze și filme cu... pricepeți... bărbați cu femei, femei cu femei, bărbați cu copii, bărbați între ei sau cu animale... Se vând și la noi, la Londra."
„Ptiu!" a scuipat în sân căminarul.
„Nu mă mir," s-a înroșit Radetzky, „la Pesta ne-au terminat cu pornografia".
„De, dacă le dai nas", a zis Haidamac, gânditor. „Deci așa, Kristol trăiește din măscări..."
„Nu-i de capul lui," i-a stârnit Mazar și mai și, „v-am zis că au o rețea. Și, credeți-mă, nu fac doar poze și filme! Răpesc femei sau le cumpără, le suie-n tren și, țușt!, la Viena, Triest, New York, Buenos Aires..."
„Și de ce nu-i belește, domnule, nimeni?" a tunat căminarul. „Credeam că Poliția Imperială e mai înfiptă!"
„Înfiptă?" a pufnit Mazar. „E mână-n mână cu ei! Borfetul galițienilor intră în alcovurile miniștrilor și ambasadorilor, ba chiar și-al revoluționarilor, al lui Kascei inclusiv! Trag cu urechea, le zic peștilor ce-au auzit și peștii, țup!, la Poliție. Trag cu urechea la oricine, domnilor, la bogați, la săraci, ba chiar și la voi, când vorbiți despre libertate. Nu mai poate omul cinstit să se bucure de nimic..."
„Măi, Mihăiță," s-a schimbat căminarul la față, „o fi bine să mergi la Viena? I-auzi ce nenorociri pe acolo..."
„Nu-mi plac jidoavcele", a răspuns Emin, plin de el.
„Puteai măcar să le spui evreice", i-a reproșat Elena tăios.
Dar Haidamac: „Ei, asta-i acum, doar nu vrei să le sufle și-n cur!"
„Doamnă," a luat-o Emin pe Elena, „de Jacob Brafman ați auzit?"
„Nu mă interesează", i-a replicat ea scăpărând din ochi.
„Păcat, căci e un evreu care i-a dat în vileag pe-ai lui. Nu le-a mai suportat măgăriile, pricepeți?"
„Poate că acest Brafman nici nu există", nu s-a lăsat Elena.
„Iertați-mă," s-a băgat Lakeman, „Brafman e un evreu din Minsk, dar a trecut la noi, la creștini... Mă rog, a trecut la voi, la ortodocși, a scris cărți în care ne-a arătat cum lucrează ovreii. Știți ce e Kahalul, doamnă?"
„Ar trebui?"
„Păi, ne-ar ajuta în discuție. Kahalul e adunarea prin care jidanii dintr-un anumit sat, să zicem, își reglementează problemele. Ei pretind că rolul Kahalului e religios, dar nu e adevărat, Kahalul dirijează întreaga viață a comunității."
„Din ce am citit," pufnește Elena, „de la 1830 nu mai există Kahaluri".
„Fiindcă nu mai e nevoie de ele. S-au reunit sub o conducere unică, *l'Alliance Israélite Universelle*, prezidată de domnul Crémieux, de la Paris."
„Și e ăsta un motiv să ne punem cu barosul pe ei?"
„Of, of, of," zâmbește Haidamac, îngăduitor, „uite de ce femeia n-are ce căuta în politică! Sunt situații când e nevoie de acțiuni hotărâte: să tai în carne vie, pricepeți, în carne *vie*! Bietele femei n-au cum să priceapă așa ceva".
Elena a înghițit în sec și Emin a tăcut; cum s-o mai contrazică pe fosta iubită, când Mazar părea c-o pălmuiește, explicându-i cu ce se ocupa Marele Kahal al lui Crémieux: sperjur, nepotisme, corupție, totul ca să conducă lumea, după cum Brafman, acel *converso*, dezvăluise scriind negru pe alb. „...fiindcă evreii, domnilor, se ajută între ei ca niciun alt neam." Clienții din Bolta Rece i-au dat dreptate, strigând pe întrecute, doar Elena a izbucnit: „Și-ați vrea să fie ca noi, ca românii, care ne rupem unii altora picioarele, pe unde apucăm?"
„Eleno, eu te rog să taci!" a bătut Haidamac cu pumnul în masă. „Ascultă-mă cât îți vorbesc cu frumosul."
„Tac, dar află că am dreptate!"
Ce femeie, s-a gândit Mazar. Păcat că nu putea să dea pe față tot ce știa, că sigur l-ar fi stricat pe răzeș cu nevastă-sa. În fond, Haidamac se îmbogățise pe lângă Kristol, erau tovarăși, făceau afaceri împreună; te pomenești că el i-o arătase lui Schechter pe copila violată. Mazar avea însă nevoie de Haidamac și, dând peste cap paharul, a zis din suflet: „Ah, că bine-i aici, la voi! La Londra n-ai cum să vorbești așa!"

„Și de ce, mă rog?“ l-a luat Haidamac.
„Păi, nu v-am spus că evreii au o putere teribilă? Am fi închiși pentru asemenea vorbe.“
„Ce prostie!“ s-a înfuriat Haidamac. „Ce se întâmplă, domne’, cu lumea? Ai voștri îi urăsc pe jidani, dar tac. Ăia, la Berlin, i-am văzut cu ochii mei, îi urăsc, dar și ei tac. Am o verișoară la Paris, îmi zice că și franțujii le-ar face bucata, numai că, ce să vezi, și ei tac! De ce, domnilor, de ce?“
„Fiindcă n-au un Kascei!“ a tunat căminarul. „Și vouă, nu doar rusnacilor,“ a ațintit el degetul spre Mazar, „și vouă v-ar trebui un Kascei!“
„Mai bine-l lăsăm Țarului, să se descurce cu el!“ a făcut englezoiul spășit, amintindu-le comesenilor de dâra de morți lăsată de Kascei în numele libertății.
„Fir-ar a dracu’ de libertate! Fir-ar ale *dracului* de vremuri tâmpite!“ a izbucnit căminarul și discuția s-a întors la nebunul de rus.
Încins de vin sau încercând să nu dea bănuieli că ochii-i fug spre Elena (of, viitorul poet știa că ea n-o să-l ierte nicicând pentru vorbele spuse despre evrei), Emin a ajuns să fie încântat de Kascei; doar cu bombele lui cu mitralii nu se împăca, deși, întrebat de Radetzky, a admis că, în caz de forță majoră, cetățenii erau *obligați* să-și arunce guvernanții în aer. Ideea îl însufleța, i se părea că eroismul revine în lume, nu mai era doar subiect de teatru: *Troienele* și *Macbeth* se reîntorceau printre oameni, slavă Domnului că zărghitul de Kascei se luase de piept cu tiranii!
Cu toate astea, calvarul cu femeia iubită nu-i dădea pace, căci Kascei locuia la însuși fratele lui Haidamac, un negustor de cereale, care le vindea *handlerilor* lui Mazar zeci de tone de grâu și porumb. Poetul a dat în clocot aflând că anarhistul intrase în vorbă cu Elena și că, mai ales, îi spusese că toate palatele din jur puteau fi *ale ei*. Pentru asta, ea nu trebuia decât să citească micuța lui cărțulie, *Predica Revoluționarului*, în care era analizată științific lupta cu dușmanul: în numele dreptății orice era legitim, dă-i dracu’ de morți și răniți! În plus, mai scria acolo că, pentru unul precum Kascei, exilul era o mândrie, iar statul la ocnă, titlu nobiliar.
Furios, Emin a bătut din picior: „Și domnia-ta ce-ai zis când l-ai auzit?“ l-a înghesuit pe Haidamac. Elena a tresărit, dar bărbat-so’ a râs: „Kascei o fi el strașnic, dar e un pitic și-o să-și ia tălpășița“, a hohotit el, urmat de ceilalți.
A doua zi s-au dus în tribuna din Copou, de unde lansa Radetzky baloanele – căminarul și ai lui aveau bilete în față. Lumea era îmbrăcată de parcă venea domnitorul, femeile își scoseseră potăile la plimbare, pe stradă se vorbea în două-trei limbi. Toți erau cu ochii la nenorocitele alea de aerostate și la țapinarii tirolezi ce le propulsau prin forța picioarelor, căci Radetzky inventase un mecanism din pedale și curele, care învârtea niște elice ca cele desenate de Arhimede. Cât despre țapinari, erau mai dihai decât Haidamac, aveau coapse și buci de parc-ar fi fost cai frizieni.
Toată lumea era fericită, doar *pănimaișii* erau cu nervii la pământ: dădeau peste trecători, scotoceau, fără să-l găsească pe piticul de Kascei. După un timp s-au potolit, dar, văzând că din Tătărași s-au ridicat două aerostate de care nu știau, s-au gândit că cine știe ce viclenie făcuse Radetzky și au pornit călări în urmărirea aparatelor propulsate de tirolezii ăia cu copane de bivoli. Lumea aclama, neștiind pe cine să încurajeze mai mult: pe zburători sau pe cuirasierii ce stârneau praful, galopând peste coline și lunci.
Proștii! Kascei nu luase niciun aerostat: Mazar și Radetzky profitaseră de *show* ca să-l urce într-o căruță mânată de un țigan. Acesta l-a strecurat în Rusia târâș-grăpiș, pe pământ, ca pe șerpi, dar Kascei, fiind un adevărat revoluționar, s-a lăudat că a fost primul om care s-a dus pe calea aerului ca să ia viața unui monarh.
„Cât despre Emin, a mai văzut-o pe Elena după patru ani,“ a zis mama Louisei, „numai că ea nu i-a arătat copilul. Kascei o dăduse peste cap“.
„Nu-mi spune că s-a îndrăgostit și de el“, a râs Louise.
„Nu, doar a zăpăcit-o. I-a găsit circumstanțe atenuante pentru antisemitism, a început să fumeze pe stradă, s-a făcut sufragetă...“
„Uau! Și Emin ce-a zis când n-a putut să-și vadă copilul?“
„L-a durut în cot – era bărbat, ce vrei?“

Asta era o minciună sfruntată, dar cum să-ți contrazici mama?
Revenind în Copou, Kascei n-a fost singurul care a profitat de spectacol: în timp ce Emin se holba la aerostate, s-a pomenit cu boierul Carp lângă el. Îl știa de la Cernăuți, unde obișnuia să-l viziteze pe Pumnul, și se văzuseră și cu alte ocazii, la care Carp a făcut deîndată aluzie. „N-am nevoie de explicații," i-a tăiat-o Emin, „vă aștept".
Boierul a ținut-o pe-a lui, i-a reamintit că *Herr* Majoresku îi pusese o vorbă bună și că „viitorul îl aștepta cu brațele deschise". „Ce-am de făcut?" l-a luat viitorul poet, înțepat. La care Carp: „Să-mi scrii cât mai des după ce ajungi la Viena, căci Hansa aceea, de care ți-am zis, vrea să ne spulbere. Sper că ești la fel de hotărât ca atunci când ne-am cunoscut".
„De asta să nu vă-ndoiți!" a zis Emin. Iar Carp: „Și eu, și *Herr* Majoresku avem încredere-n tine. Ceilalți, mai puțin: ei cred că un visător ca domnia-ta n-o să facă față intereselor noastre sfinte. Încă poți da înapoi, să știi".
Emin a clătinat din cap: cum să dea înapoi? Simțea românește, va merge până-n pânzele albe. Și Carp: „Așa să-ți ajute Domnul!" După care, dându-i un bilet: „Citește-l, ține minte numele scrise pe el și rupe-l în fața mea".
Emin l-a citit, dar de rupt, nu l-a rupt: a răsucit o țigară din el și a dat să se îndepărteze mimând plictiseala, după cum credea că fac complotiștii hârșiți. Iar Carp: „Fii atent la Mazar! Dintre toți, el trebuie ținut în cea mai mare neștiință".
„E doar un englez", s-a strâmbat Emin și a plecat trăgând din țigară.
N-a mers prea departe: sub schela de lemn a tribunei a dat peste un cerșetor: „Măi, Emin, ți-au venit scrisorile! Îmi dai un franc că ți le-am adus?" Tânărul a crezut că i-a scris Elena și i-a dat cerșetorului nu unul, ci trei franci.
Abia atunci i-a văzut barda mică de la brâu: „Parc-ai fi solomonar", i-a zis. „Păi, asta sunt", a recunoscut ăla. „Of, nu gândi rău despre mine: scrisorile nu-s de la cine crezi dumneata. Dacă n-ai chef, nu le deschide."
„Cine, Doamne iartă-mă, să-mi scrie, dacă nu Elena?"
La care solomonarul, făcând buzele pungă: „Cineva dintr-o lume greșită."
„Hm," a pufnit Emin, despăturind prima scrisoare din pachetul ăla teribil de gros. După câteva clipe, căsca ochii: nu pricepea nimic. A dat foaie după foaie și doar în ultimul paragraf al ultimei scrisori a înțeles câte ceva, numai că nu-și dădea seama când să fi scris *el* scrisorile cu pricina și-n ce fel o făcuse, căci habar n-avea slovele alea, unde mai pui că nu știa nici *cine* era femeia care-i scria, nici ce revoluție începuse și unde, după cum nu-i dădea prin minte nici *cui* îi fuseseră furate scrisorile de ajunsese acea necunoscută să-i scrie, rugându-l să facă în așa fel încât să fie trimise înapoi celui de la care au fost sustrase – un bărbat pe nume Max, care se pricepea să vadă... *nepotriviri*. Ah, și încă ceva: la sfârșitul fiecărei scrisori era o hartă desenată de mână.
L-a luat amețeala. Zgomotele sunau altfel, mirosul Iașilor părea mai prăfos și nici cerul nu se arăta ca acum câteva clipe: era mai palid, mai coborât, de parcă o maree nevăzută îl apăsa spre pământ. „Ia stai așa," i-a zis Emin solomonarului, numai că acesta se mistuise.
Din acea zi, Emin a început să viseze într-un fel nemaivăzut. Se băga în pat dar, în loc să adoarmă, era bântuit de Elena: își închipuia cum se întâlnesc, cum își vorbesc, cum reacționau cei din jur dându-și seama că cei doi se iubesc; ce mai încoace și-ncolo, imaginația îl ținea treaz și nu mai punea geană pe geană. Tot drumul până la Praga a fost asaltat de asemenea transe, ajungând să umble buimac, nedormit; pe cealaltă parte, viziunile i se îmbogățeau, căpătau coerență, umplându-l de lungoarea plăcută a familiarului, de parc-ar fi încălțat niște pantofi purtați îndelung. De-acum, pătrundea pe tărâmuri bizare, cunoștea oameni noi, făcea planuri cu ei, unde mai pui că, de câteva ori, i s-a părut c-o vede pe tânăra despre care citise în scrisori.
Odată ajuns la Viena, din Elena rămăsese un fundal, dragostea nu mai era decât călăuza spre acele meleaguri halucinante, iar Emin, de frică să nu înnebunească, și-a zis că un poet asta face, zugrăvește lumi noi, și că salvarea lui era să devină poet cu adevărat; în fond, avea antecedente. Într-o noapte, l-a întâlnit *acolo* pe solomonar, clipă din care transele au căpătat consistență: zidurile din viziuni puteau fi atinse, drumurile puteau fi parcurse, ușile puteau fi deschise, apa putea fi băută, ba, mai mult, a văzut lucruri de neînchipuit, mașini zburătoare mai grele decât aerul, autotractate rotunjite, ca niște amfore, mecanisme prin care vorbeai la mari depărtări. Părea că nu mai are scăpare, căci curând a întâlnit o mulțime de inși îmbrăcați simplu, sărăcăcios, deși banii îi dădeau afară din case, care își imaginau lumi noi, iar în final, șoc: s-a văzut pe sine întrupat în statui, fotografii, tablouri.

Nemaiputând tolera acea viață paralelă, a dat să-i vorbească solomonarului, dar ăla i-a spus: „Nu acum, nu acum“, și i-a întors spatele. Neînțelegând ce și cum, viitorul poet s-a izbit dinadins cu fruntea de zidul unei case din vis. S-a trezit imediat, realizând că transa îl agitase în asemenea hal, încât căzuse din pat și se lovise de podea. Între timp, Emin prinsese pulsul Vienei și, cu excepția nopților nedormite, trăia ca orice student căruia i-au pus pilă Majoresku și Carp. Nu-i uitase. Ca s-o zicem pe-a dreaptă, el nu plecase *doar* ca să învețe, ci și pentru că i se încredințase o misiune a cărei povară îl apăsa de când părăsise Iașii: cineva – o tânără care îi făcuse ochi dulci în tren – o luase pe urmele sale. Înaltă, subțire, cam prea machiată și cu rochie șic, avea un glas grav, promițător. Dragostea-i una, aventura, alta, așa că Emin a intrat în vorbă cu ea, deși femeia era însoțită de un bărbat.

„Ce faci?“ l-a luat soră-sa, Harieta, în șoaptă. „Nu vezi că-i o ușuratică?“

„Ce știi tu ce treburi am eu?“ i-a replicat Emin.

Surâsuri, bătut din gene, chicoteli: până la Praga, tinerii se sorbeau din ochi. Căminarul pufnea, se foia, se răstea („Vin-aici!“), dar Emin își continua asaltul, scoțându-i pe-ai lui din minți.

Pe tânără o chema Matilda. Era numai zâmbet și șerpuială, iar la Praga, înainte să coboare din tren, și-a dat întâlnire cu viitorul poet în Piața Venceslas. Căminarul a exclamat: „Degeaba l-ai auzit pe englezul ăla la Bolta Rece! Poate iei vreo boală lumească, tâmpitule!“. „Las' că are cine să aibă grijă de mine“, a făcut Emin și, sub ochii uimiți ai familiei, a intrat în primul oficiu poștal, prefăcându-se că trimite o telegramă. Cui? N-a vrut să spună, făcea pe misteriosul.

A doua zi după ce s-a trezit, când a tras draperiile ca să facă lumină în cameră, l-a zărit în stradă pe însoțitorul Matildei: vorbea cu recepționerul hotelului la care trăseseră. Recepționerul îi arăta fereastra dindărătul căreia iscodea Emin, iar bărbatul din tren scria de zor într-un carnețel, ca după dictare. Cât despre Matilda, se învârtea pe trotuar, cu ochii la trecători.

Așa, deci, s-a gândit Emin, hotărând să-i trimită o telegramă *reală* lui Carp. Ieșind cu ai lui la cumpărături, a intrat în prima poștă și a scris la Iași că i se pare că e urmărit. Nu exagera, căci la prânz, ducându-se să facă poze cu familia, s-a pomenit cu Matilda în cale. Căminarul a icnit, Harieta a zis: „Curva dracului!“, dar Emin le-a șoptit liniștit: „Nu vă temeți, mă descurc“. *Deci asta e viața conspirativă*, se bucura el, ca un prost, simțind mâncărici în tot trupul.

Seara a așteptat în holul hotelului, reușind să pună mâna pe telegrama lui Carp chiar când îi era înmânată recepționerului. Acesta l-a privit cu ochi micșorați, a lăsat pe altcineva în locul lui și a șters-o. Emin a fost tentat s-o ia după el, dar a preferat să vadă ce i-a scris Carp.

Boierul se interesa dacă urmăritorul era scund, gras, șchiop și dacă avea un accent turcesc. Oh, nici pomeneală: cel ce-i luase urma era slab și avea o atitudine impertinentă; părea mai degrabă evreu. Cât despre Matilda, nu era brunetă, după cum bănuia Carp; avea părul roșu ca focul și era plină de pistrui, ca o galițiancă pursânge. În final, boierul scria că dacă Emin se simțea amenințat trebuia să ia legătura cu pan Rotislav, cel ce ținea berăria Trei Raci de lângă Piața Pulberăriei.

De cum s-a înnoptat, Emin s-a dus la poșta din gară. I-a scris lui Carp și s-a prefăcut că pleacă, numai că s-a ascuns în spatele unui mărfar. N-a trecut mult și însoțitorul Matildei a dat buzna în oficiu. *Dacă intru acum peste el*, s-a gândit Emin entuziast, *vor trimite pe altcineva după mine, așa că mai bine încerc să văd cine e omul ăsta*. N-a avut noroc: insul a ieșit de la poștă, a luat-o pe străduțe, a intrat într-un depozit abandonat și și-a pierdut urma. Emin a luat o caleașcă și a dat fuga în Piața Pulberăriei. Berăria Trei Raci se afla la capătul unui gang întunecos, iar pan Rotislav, un scundac spân, cu ochi mici, era la tejghea. „Când pleci la Viena?“ l-a întrebat pe viitorul poet. Emin i-a zis că peste trei zile. „E prea din scurt ca să aflu ce vrei“, a clătinat spânul din cap, adăugând c-o să-l pună la curent după ce va fi ajuns în Austria.

În dimineața următoare, Emin i-a scris iarăși lui Carp, care i-a răspuns că nu trebuie să-și facă probleme, căci el, unul, *se aștepta la așa ceva*. Totodată, i-a recomandat să se vadă cu Matilda. Viitorul poet l-a ascultat, dar întâlnirea a fost benignă: nu s-a lăsat decât cu niște sărutări pe fugă și cu promisiunea că se vor revedea, căci tânăra (ca să vezi!) avea la Viena o mătușă care ținea o croitorie vizavi de Catedrala Sfântul Ștefan. Revenind la Carp, boierul sublinia că planul pus la cale la Iași nu se schimba, așa că, ajuns la Viena, Emin i-a călcat pragul

unui oarecare Popovici. Acesta îl sprijinise pe Carol I când călătorise incognito spre București, găzduindu-l la el acasă, pe Fleischmarktstrasse. Banii de drum și paza viitorului monarh fuseseră asigurate de alt complotist, pe nume Dumba, un bancher aromân putred de bogat.

Pe atunci, Viena era un șantier. Printre altele, se ridica Turnul lui Olbrich-Tatăl, o construcție din șine și arcbutanți din oțel, de forma unei colivii prelungi, gigantești. Turnul susținea grădini suspendate la patruzeci, optzeci și o sută douăzeci de metri înălțime și, la fel ca în cazul Teatrului Nou, alcătuirea sa putea fi văzută de sus până jos: conducte din bronz, ornamente din *hydrargir* turnat în țevi întortocheate din sticlă, pompe, motoare cu aburi și niște platforme mobile, numite escalatoare. Aflat la doi pași de Palatul Hofburg, Turnul era ambiția Austriei de a-l pălmui pe Otto von Bismarck: ne-ai refuzat *Grossdeutschland*, ei bine, iată de ce suntem în stare. Într-o zi, plimbându-se pe Ring, Emin a dat nas în nas cu Radetzky, cel cu baloanele. „*Herr* Emin, știam c-o să ne revedem," l-a luat contele vesel, invitându-l în Turn, pe șantier, unde nu urcau decât Olbrich, inginerii și muncitorii lui. Emin l-a urmat, ajungând pe cea mai înaltă terasă: o placă din oțel cenușiu, de pe care se vedea întreaga Capitală a Imperiului Dualist. „Crezi că niște oameni capabili să înalțe așa ceva pot fi înfrânți cu una, cu două?" l-a întrebat contele. Circumspect, Emin a răspuns că Imperiul a pierdut deja Schleswig-Holstein, de parcă ce-ar fi înțeles el era că Austria voia să înceapă un nou război cu Germania. Radetzky a râs de *malentendu* și l-a chemat pe Olbrich-Tatăl; i-a reprodus replica poetului, Olbrich a râs și el, după care, aflând că Emin era amicul lui Popovici și al lui Carp, i-a spus că trebuie să-l cunoască pe Dumba, bancherul, făcându-l pe poet să se întrebe dacă nu cumva Radetzky și Olbrich o puseseră pe Matilda pe urmele lui.

Pe seară, viitorul poet i-a scris o epistolă lungă lui Carp. La început, a avut un ton frivol: „Boierule, află de la mine că vienezii sunt tare urâți! Cine a zis că muierile lor sunt arătoase? N-am văzut decât iepe șleampete și brânzeturi verzi ambulante – parcă-s stricate din naștere... Cât despre bărbați, sunt slăbănogi, palizi, chei și cad din picioare! Să mai zic că toată lumea de aici e neîngrijită? Nu le pasă cum arată, se îmbracă ca niște coțcari, arată cu naiba, îți jur! Și-atunci, să mă mir că-s cel mai chipeș bărbat din Viena? Pederaștii îmi fac cu ochiul, femeile se înroșesc când mă văd, atât de urâți sunt cei de pe stradă." În a doua parte, însă, a trecut la chestiuni serioase: ce era cu Matilda? dar cu Radetzky și Olbrich?

Răspunzându-i, Carp l-a asigurat (după ce i-a scris să-și bage mințile-n cap) că singurii în care se putea încrede erau Dumba și Popovici; în rest, nu băga mâna-n foc pentru nimeni, cu atât mai mult cu cât Haidamac, o jucărie în mâna lui Kristol, umpluse Iașiul cu zvonul că Emin era omul lui Carp. Totodată, îl anunța că pan Rotislav aflase cine era însoțitorul Matildei: îl chema Petrusz Lansky, se mutase din Grodno la Cernăuți și, cât timp stătuse la Praga, îi trimisese trei telegrame lui Kristol. În ce o privea pe Matilda, era din Odessa, dar, la vârsta de doisprezece ani, se mutase și ea la Cernăuți. „Nu te teme, am ac de cojocul lor, iar asupra ta o să veghez, după cum ți-am promis," își încheia boierul mesajul.

Peste o săptămână, Emin era invitat la Frederika Bognar, actrița. Viitorul poet național intrase în lumea bună a Vienei, lucru menționat în caietul lui rătăcit, cu o satisfacție oarecum *snobbish*.

15. Serata

Apartamentul Frederikăi e la primul etaj al unui *blockhaus* de forma literei U, aflat la câteva minute de mers de Parcul Belvedere. Intrarea se face printr-o poartă de stejar ce dă într-un gang, din care pornește o scară în spirală ce duce la Frederika acasă. În antreu te întâmpină un curmal pitic, *des chinoiseries* și trei manechine ce-o întruchipează pe Ofelia în variantele jucate de actriță la Viena, Budapesta și Berlin. Salonul din față, cu mobilier Biedermaier, tablouri de Makart și Aivazovski, privește spre stradă, iar sala de muzică, biroul și dormitorul, situate în spate, dau spre curtea interioară a clădirii, în care un inginer japonez a amenajat o grădină măruntă. Înainte să fie cumpărat de Frederika, apartamentul aparținuse unui general – acesta achiziționase pe un preț de nimic un lot de puști date la casare și folosise paturile dure, din lemn de nuc, în loc de parchet. Din pricina asta, interiorul are un aspect oarecum marțial.

În seara despre care vorbim, grădina japonezului era de nevăzut, fiind îngropată în nămeții celei mai năprasnice ierni care lovise Viena în ultimii ani. Totuși, vremea rea n-a ținut lumea bună în casă: bancheri, scriitori, liberali de tip nou, muzicieni și savanți au venit la agapă. Momentan, conversează cu toții în salon, încălzindu-se în jurul căminului.

Printre invitați și Emin. N-are stare, umblă de colo-colo. Amuzată, Frederika îl întreabă la un moment dat: „Cum de-ai reușit, *meine lieber*, să-ți faci dușmani atât de crunți? Kálnoki, procurorul, te caută disperat... *Unser Freund hat eine so schöne Denkerstirne*," îi ia ea martori pe invitați, „dar mintea nu-i stă la poeme: scrie eseuri politice, ca un saltimbanc. Ce ți-a venit să te iei de maghiari?"

„Îmi... îmi cer scuze", se bâlbâie Emin, făcând-o pe Frederika să pufnească în râs. Iar el: „Of, niciodată nu-mi dau seama când glumești..."

„Iar eu niciodată nu-mi dau seama de ce vii la mine: mă placi sau îți amintesc de iubita ta? Cum o cheamă *deja* pe actrița care ți-a sucit mințile?"

„Te rog", se înroșește Emin.

„Aha, deci o mai iubești! Cum o cheamă?" se întoarce Frederika la generalul Wolff.

„Eufrosina, dar se aude că alta e aleasa gândurilor lui."

„Doamne, *câte* femei vrea să nenorocească? Pe cine iubește, de fapt?"

Wolff pune un deget pe buze: „Mă tem că nu pot să-ți spun".

Lui Emin îi vine să intre în pământ, simte că invitații sunt ochi și urechi la discuție. Noroc că o pală de viscol zgâlțâie geamurile și lumea trece la altele: de mult n-a mai fost o iarnă ca asta! Pe Ring sunt troiene cât omul de înalte, zăpada ajunge la primul cat, trenurile nu mai circulă de o săptămână. Doar copiii sunt fericiți, se dau pe ghețuș pe Dunărea Veche.

Și Frederika, privind drăgălaș la Emin: „Urgia vine din pustă și-ar trebui să-ți amintească cât de cumpliți suntem noi, maghiarii. Așa e, *Herr* General?"

„Eu, ca român," spune Wolff îndrăzneț, „cred că-i doar gura de voi".

„Răutăciosule," îl amenință Frederika cu degetul. „Pentru ce-ai zis, fă-mi o favoare: spune-mi, rogu-te, ce înseamnă Eufrosina?"

„Cea prietenoasă," răspunde Wolff.

„Să fie un nume frumos suficient ca să-ți ia mințile?" comentează actrița. „Oricât de dureroasă ar fi dragostea, e nepotrivit ca bărbații să fugă în brațele altor femei ca să scape de dezastrele inimii. O femeie, da, are acest drept", stabilește ea, dar, văzând că Emin se face roșu ca racul, sare din fotoliu și-l îmbrățișează: „*Oh, du, böse bube, du bist ein albern!*"

„Numai prostuț nu e", se bagă lunganul de Junker. Pân-acum stătuse de vorbă cu Brahms și cu Heissler, dirijorul; cel dintâi îl făcuse arșice pe Chopin pentru sonatele sale zaharisite, pentru ca apoi să se laude c-a adormit în timp ce Liszt *izbea* clapele unui pian. Lipsit de tact, Junker a zis că muzica era ca politica: dacă azi o făceau niște inși șovăielnici, mâine o s-o facă cei ce dau cu pumnul în masă, drept care cineva l-a întrebat: „Vreți să spuneți că

Liszt e tiran?“
Junker e un *Freiherr* din Danzig; înalt și subțire, știe opt limbi; a fost prieten cu Marx, până să vadă că amărâtul n-avea simț practic. Bietul Marx! Perfidul Albion îl nenorocea: conservatorii dădeau duminici libere, interziceau lucrul copiilor în mine, scurtau ziua de muncă... „Porcii îmi fură revoluția!“ se înfuria el, iar când Junker îi zicea că are cine să facă revoluții, căci Țarul n-o să dea nicicând asemenea legi, filozoful răspundea că revoluția rusă e imposibilă, căci mujicii nu știu decât să se roage și să dea foc. Văzând că Marx face doar teorie, Junker a căutat prietenia lui Peter B., a cărui viziune politico-industrială avea avantajul că putea fi evaluată prin calcule, numai că asta l-a stricat cu Frederika și tovarășii ei, care nu-l aveau pe Peter la inimă, după cum nu-i aveau nici pe ceilalți din Hansă. Wolff zicea că-i desparte ceva profund: Hansa nu voia o republică egalitară, ci un Reich infinit, la fel ca încuiatul de Bismarck – cu alte cuvinte, Junker era *tolerat* în salon.
„Emin nu e prostuț“ repetă el în vreme ce aprinde o țigară. „Dar cum e?“ îl ia Frederika. Și Junker: „E trecut prin multe și nu vorbesc doar de dragoste“. „Mă cunoașteți?“ se miră Emin. „Nu, dar mi-au fost traduse articolele dumneavoastră și am înțeles de ce vă caută Kálnoki. Acest procuror e o hienă, a trimis oameni și pe urmele mele... Aveți curaj, domnule.“
„Fiți serios, am pus cap la cap niște lucruri și am scris despre ele, atât.“
„Păi, asta l-a înfuriat pe Kálnoki. Ficțiune diplomatică, Frederika, așa a scris acest domn despre țara ta! Popor guvernat de o coterie, stări excepționale solicitate în mod scandalos, inși ce mistifică unde nu pot contesta...“
„Noroc că prefectul din Pesta mi-e prieten!“ clipește Frederika des. „E un dulce. Știe pe unde umblă poetul nostru, dar îl duce cu vorba pe Kálnoki.“
Junker pufnește în râs: „Păi, nu cred că-i e greu! Domnia-sa și Kálnoki se cunosc bine, se uită nopțile împreună la filme de Cernăuți“.
Câțiva bărbați își dreg vocea, alții râd pe înfundate; femeile, în schimb, se înroșesc. „Nu mi se pare cea mai potrivită remarcă“, observă Frederika.
„Ați atins un subiect delicat“, spune și Wolff. „Vi se pare că merită?“
„De ce nu?“ face Junker. „Mă doare inima când aud de sclavie. Dumneavoastră ce părere aveți?“ îl ia pe Emin.
„Despre ce?“
„Cum, despre ce? Despre banda ticăloșilor de galițieni, care fac comerț cu copile. Le amăgesc că le fac actrițe, iar după aceea, numai teatru nu fac.“
Parcă i-ar da lui Emin una în cap: teatru, actrițe – cum să nu i-o aducă în minte pe Eufrosina? Nenorocirea e că de la Eufrosina la Elena e doar un pas. *Am pierdut-o, am pierdut-o de tot*, își spune Emin și strânge din dinți.
„*Mein Herr*,“ îl ia Frederika pe Junker, „fiți atent cu tânărul nostru poet, se aprinde ușor.“ Generalul Wolff (de fapt îl cheamă Lupu și e din Zarand) intervine râzând: „Zici că-i rus!“ se uită el la Emin. „Rus, chiar așa,“ face actrița, „doar un rus s-ar folosi de mine ca să uite de o oarecare Eufrosina.“ „Eufrosinei i-am scris poezii cândva, ție ți le scriu acum,“ intră Emin în jocul ei. „Iată-te și diplomat, *du, böse bube*! Ne păcălești pe toți cu aerul tău blând. Ah, știți că domnul poet sare la bătaie?“ îl dă ea în vileag. „Ia uitați ce cucui are în frunte! Și-a apărat două vecine, pe una o cunosc, e croitoreasă la teatru. *Unser Freund* e un Don Juan,“ mai zice actrița înainte să schimbe vorba: „Hei, noi nu jucăm nimic în seara asta?“
Junker, care voia să discute politică, se strâmbă și se duce cu ceilalți în salonul de muzică, transformat ad-hoc în sală de joc; e la fel de ciufut ca Brahms, care ar fi preferat să se contrazică cu Heissler pe probleme de contrapunct. Emin profită de forfotă și-o întreabă pe Frederika: „De ce-ai adus vorba despre Eufrosina?“
„Fiindcă-ți place să-i auzi numele,“ i-o trântește actrița. Și apoi: „Nesuferit om, Junker! Apropo, ai schimbat gazda, după cum te-am rugat?“
„M-am mutat, dar mi se pare o prostie“. La care Wolff: „Prostie? Crezi că Garibaldi procedează altfel?“ „Nu-l înghit pe Garibaldi“, se încruntă Emin. „Nu-ți cer să-l înghiți,“ i-o întoarce Frederika, „ci să fii precaut ca el“.
„Degeaba sunt precaut, cineva e mereu pe urmele mele! Dacă e și aici, la serată?“ „Dacă e aici, o să-l aflăm – n-am aflat-o și pe Matilda?“ „Matilda! Carp mi-a scris că amărâta îl acoperea pe cel care mă iscodește cu adevărat, iar de acel om nu știm nimic!“ pufnește Emin, plecând în sala de joc.

Nu mai găsește loc la mese. Se grăbește să intre în vorbă cu Brahms, doar-doar l-ar împiedica să se așeze la pian: poetul înnebunește când aude muzică clasică, are impresia că-n loc să muște o fleică, roade un os. N-are noroc, căci la pian vine o năsoasă, târând după ea un violoncelist, și începe: bang, scârț, miau! „Iar Schubert?" se holbează Brahms. Heissler îi strecoară lui Emin la ureche: „Azi nu-i intri în voie, are hemoroizi", îl scuză pe compozitor, după care-și amintește că fostul domnitor, Cuza, refugiat la Viena, i-a făcut onoarea să asiste la un concert.
„Parc-a slăbit", remarcă dirijorul.
Și Emin: „Așa mi s-a părut și mie, când i-am urat de Crăciun".
„*Wer ist Cuza*?" se bagă Brahms.
„Un fel de ex-rege român", face Heissler. „Prea a slăbit, zău așa!"
„O fi bolnav?" se interesează Frederika.
Privirile se întorc către Junker. Se vede pe chipul lui că știe mai multe, dar el aduce vorba despre mizeria de la Versailles: după ce l-a înfrânt pe Napoleon III, Bismarck a proclamat nașterea Imperiului German în Salonul Oglinzilor, umilindu-i pe broscoii de franțuji. Invitații se încing, unii zic că Bismarck, lăsând Viena pe dinafară, a făcut o Germanie șchioapă, pe când alții dau ca sigur că Garibaldi a pornit cu voluntarii contra Prusiei și c-o să-i arate el Cancelarului. Cei în vârstă râd pe înfundate: „*Mein Gott, aber wer ist Garibaldi*?" În fundal, pianista și violoncelistul se dau de ceasul morții să cânte; ea e o scorpie, se uită la tovarășul ei pândindu-i greșelile: scârț, scââârț! „Adevărul e că Schubert e un idiot", îi spune Emin lui Brahms, lăsându-l cu gura căscată.
Iar Wolff, trăgându-l pe Emin deoparte: „Cum merge cu banii?"
„Merge, dar sper că n-a aflat nimeni ce pocinog am pățit."
„N-avea grijă. Nu se știe nimic."
„Mi-ar crăpa obrazul dacă ne-ar vorbi ăștia de rău."
„Lasă prostiile. Aniversăm Putna cu orice preț, da?"
Măcar de-ar aniversa-o, după ce trezorierul ardelean furase banii anul trecut, lăsând jubileul în aer. Rămas lefter, Emin dăduse vina pe războiul franco-prusac că, vezi Doamne, de-aia s-a *amânat* sărbătoarea, dar studenții i-au zis: „Anul jubiliar a trecut, ce mai sărbătorim? Patru sute și *un an* de la înființarea Putnei?" Iar Emin: „Prea ușor ne lăsăm păgubași, de-aia ne înghit toți!" Wolff, care fusese de față, îi ținuse partea; de altfel, zice și-acum că festivitatea trebuie să aibă loc, căci românii sunt la coada Imperiului; restul popoarelor *se mișcă*, slovacii, cehii, croații s-au vârât pe sub pielea liberalilor vienezi și e vorba ca funcționarii nemți de la Brno să învețe slovaca, iar cei din Zagreb, croata, „ceea ce nu-i cazul cu româna, despre care nu se spune nimic", constată Wolff afanisit.
„Iar vă certați?" îi ia Frederika. „Mai bine îmi chemam colegele de la *Burgtheater*, s-avem parte de o serată omenească, nu de un *männerbund* idiot."
„Of, Frederika", se înmoaie Wolff, „știi bine în ce situație suntem".
„Serios? În ce situație sunteți, mă rog?"
„Suntem un popor mic", începe Wolff în șoaptă.
Frederika îl oprește: „Mic? Mai degrabă neghiob! Uite, aici, la Viena, trăiește un domn care crede că strămoșii erau drepți și frumoși, că zeul lor, Wotan, era falnic, că nu întorcea niciodată obrazul... Dacă vreți, vi-l prezint, și vă învață să fiți un mare popor."
„Avem și noi unul," pufnește Emin, „îl ridică în slăvi pe Zamolxis. Și al vostru, și al nostru umblă după cai verzi pe pereți."
„Sunt doi ticăloși," observă actrița, „dar își cunosc bine lecția. Oamenii de rând vor povești; decât să le ții dizertații, mai bine încântă-i!"
„Să înțeleg că și tu vrei să-i ducem de nas?"
Frederika îl privește dintr-o parte: „Auzi? Tu de ce-i asculți pe Popovici și pe Carp?"
„Cum, de ce? Vreau o țară liberă."
„Și crezi că oamenii de rând ar ști ce să facă cu ea? Ei au nevoie de Wotan, de Zamolxis, de Dumnezeu... De ce nu ne-am folosi de credința lor?"
„Ca să nu mințim," face Emin pe naivul, ca să-și mascheze nemulțumirea.

„Să nu mințim, ah," mormăie Frederika. Strânge din buze. „Am impresia," reia ea, „că te-ai văzut din nou cu cerșetorul acela... Cum i-ai spus?"
„Solomonar", pune Emin ochii în pământ.
„*Du, böse bube,* din cauza lui nu mai crezi în noi? Ce-ți zice? Vrea și el un Sion, ca Hansa? Atunci, ia-l de mână și mergeți la Peter B., că el visează la pământuri virgine. Of, *Herr* General, ai idee cine e acest solomonar?"
„Am încercat să aflu, dar zici că-i picat din cer, nu se știe nimic."
„Eu am vorbit cu doctorul Ratz despre el. Dânsul crede că avem de-a face cu un impostor care amăgește lumea cu egalitarisme lipsite de sens! Hei, ce faci?" se miră actrița, văzând că Emin, schimbat deodată la față, se pregătește să plece. „Nu rămâi la proiecție? Am două filme noi, unul cu tigri siberieni și altul cu schimbarea gărzii la Sankt Petersburg."
„Îl așteptam pe Popovici, dar dacă n-a apărut..." inventează Emin un motiv.
„Când îți spun că vii la mine din pricina Eufrosinei, faci pe neprihănitul", îl amenință actrița cu degetul, în glumă, după care adaugă: „Să știi că nu mai vreau s-aud de solomonar! De când l-ai cunoscut, ești alt om. O să-i scriu și lui Carp".
„Carp!" izbucnește Emin. „El m-a acoperit în fața lui Kálnoki sau von Theiss, că asta am înțeles din ce i-ai spus lui Junker."
„Și dacă te-a acoperit von Theiss, care e problema?"
„O fi Junker un mizerabil, dar apropo de von Theiss, are dreptate. E vârât până-n gât în povestea cu filme porcoase, nu-mi spune că n-ai auzit."
„*Meine liebe*," șoptește Frederika, „eu am colege care au *jucat* în asemenea filme. Vorbesc de cele norocoase, căci tovarășele lor au intrat în pământ!"
„Și-atunci, de ce nu dăm pe față porcăriile evreilor din Cernăuți?"
„Fiindcă vrem să-i emancipăm și pe ei. Nu ți se pare cinstit?"
„Ce să emancipăm la ei?" turbează Emin, pe când Wolff, disperat, îi face semn să tacă. „Evreii ne conduc: au bănci, căi ferate, uzine... Dictează până și-n artă: știi c-au pus preț pe fiecare cuvânt publicat? Știi?"
„Și ai tu un arbitru mai bun decât banii? Sau vrei să fim ca țăranii despre care scrii cu atâta patos, pe care-i lauzi că-și iau casa în spate, ca să fugă de năvălitori? Noi ne luptăm ca să le oferim oamenilor demnitate, ce-i aia să fugă?"
„Și evreii fug," ia foc Emin, „își iau averea în boccele și duși sunt."
„Îți dai seama că n-ai logică, nu?" îi scapără Frederikăi ochii. „Dragă Wolff, fă ceva cu prietenul nostru. Presimt c-o să aibă probleme".
„Mai bine să am probleme decât să ajung ca ei," zice Emin și face semn spre niște bărbați ce-și dau coate în colțul salonului, împărtășindu-și obscenități. „Nu i-ai auzit? De la tine se duc direct pe Mohrengasse, la fetele evreilor galițieni. Mâine o să se știe peste tot ce s-a vorbit aici, peștii lor o să vândă informațiile cui plătește mai bine."
„Poftim," își plesnește palmele Frederika, „vorbește ca un antisemit!"
„E artist," râde Wolff mânzește, „o fi făcut vreo pasiune pentru Wagner".
„Te rog, Wagner e un circar", i-o taie Emin.
Cei doi pleacă. Deîndată ce ies din apartament, Wolff tabără pe poet: „Ce te-a apucat? Nu știi că Frederika a fost *intimă* cu von Theiss?" „Tocmai că știu și mai știu că multe copile de-ale noastre putrezesc în bordelurile lui."
„Doar nu crezi că prietena noastră are legătură cu asta!" „Nu, dar să nu-mi țină lecții", spune Emin, luând-o pe scări, clipă în care dă nas în nas cu Popovici.
„Scuze, am întârziat", face acesta, suflând greu, după care, nici una, nici două, întreabă de banii pentru Putna, adăugând că, dacă n-ajung, el și Dumba o să pună diferența din buzunar. „Jubileul trebuie să aibă loc neapărat, înțelegeți?" „Fac tot ce pot", se apără Emin. Dar Popovici, privindu-l pe Wolff: „Se-ncinge treaba, domnule general! Avem nevoie de aliați din afară". „Să n-aud!" se înfoaie Emin. „Nu se poate altfel," îl contrează Popovici, „nu reușim fără ajutor străin. Pân-acum ne-am jucat cu mortăciunile de la Stanbul, dar de-aci înainte... Crede-mă, știu ce zic, până și conul Carp îmi dă dreptate, iar el e un român mai al naibii ca noi toți."

Emin ar mai zice ceva, dar Wolff n-are chef de scandal și, grăbindu-se să-și ia rămas bun de la Popovici, îl târăște pe poet în stradă. Viforniţa s-a înteţit, vârtejuri de fulgi izbesc felinarele. Doi cai trag o sanie împotmolită în nămeți și nechează speriați, îndemnați de un vizitiu negru, uriaș, cu joben.
„Ce naiba se întâmplă cu tine?“ îl ia Wolff pe Emin. „Zici că te-ai stricat la cap.“
„Sunt bine, fii liniștit.“
„Serios? Și cu solomonarul ăla ce e?“
„Te rog, nu mă lua ca Frederika.“
„N-am vrut să zic de față cu ea, dar află că și Carp întreabă de solomonar.“
„Să-ntrebe, dacă poftește, dar să facă bine să priceapă că eu nu-s ca cei ce l-au dat jos pe Cuza.“
„Iar tu să faci bine să pricepi că fără Carp erai în temniță, la Pesta.“
„Vrei să spui că și Carp a fost intim cu von Theiss?“
Wolff oftează: „Nu fi copil“. La care Emin: „Mă, mă înnebuniți! Nu știu cum dracu’ faceți, dar am senzația că ne afundați într-un hău. Scăpăm de turci? Dăm de rusnaci! Scăpăm de rusnaci? Dăm de austrieci! Cât s-o mai ducem așa, Lupule?“
Wolff nu-i răspunde, se uită la ceas: pfuai, s-a făcut zece. Auzindu-l, Emin dă ochii peste cap și spune că la ora asta trebuia să fi ajuns deja la pictorul Müllner, c-așa promisese.
„La Müllner?“ se încruntă Wolff. „Cu ăsta ce treburi ai?“
„Mă crezi că vorbim despre artă? În plus, într-un gang, lângă atelierul lui, îl văd pe solomonar când și când.“
„Vezi că Müllner e prietenul lui Radetzky, omul Hansei!“ Emin se face că plouă, dar Wolff nu se lasă: „Și zi așa, solomonarul îi dă târcoale lui Müllner!“
„Păi, da, poate-mi zice el cu cine vrea Popovici să ne aliem. Iar dacă nu-mi spune el, poate-mi zice Radetzky, fiindcă voi sunteți prea suspicioși. Ce Dumnezeu, ați uitat că Radetzky m-a dus la Dumba? Ați uitat că Müllner i-a făcut portretul lui Carp?“
„Nu te juca cu focul, că nu știi chiar tot! Vezi c-aici nu suntem la Iași!“
„Ce știi tu ce știu eu, înalt-prea-înstelatule?“ râde Emin.
Și Wolff, oftând: „Ba, câte ceva știu și eu. Crezi că n-am aflat că o cauți pe o oarecare Louise? Cine e? Are legătură cu solomonarul? Sau e doar o galițiancă, precum Matilda?“
Emin îi face cu ochiul, îl pupă pe amândoi obraji și dispare în viscol, fredonând: „Sieg-fried♪, Sieeeg-fried♫, *über a-a-alles…“ Băi, ăștia-s cu ochii pe mine*, își spune pe drum; *ce-ar fi s-o invit la plimbare pe cucoana nou venită în târg? Cum o cheamă? Micle, Micle o cheamă și e mai frumoasă decât Eufrosina. Să ies cu ea, că poate mă scapă de glumele nesărate ale Frederikăi și de aluziile lui Wolff la Louise; cu puțin noroc, poate mă scapă și de Elena!*
E tot mai frig. Viscolul s-a înăsprit și mai și. Vârându-și capul între umeri, Emin mărește pasul. Nu trece mult și, intrând pe ulicioara ce duce la Müllner, încremenește: sania văzută la Frederika acasă trăsese lângă atelierul pictorului, iar vizitiul negru vorbea cu solomonarul.

16. Louise evocă o întâlnire cu fiica lui Max

E cald. Din crângul de lângă azil se aude o drujbă. Intrând în camera Louisei, jurnaliștii o găsesc cu telefonul fix la ureche: „De ce nu vorbești?“ întreba. Pesemne că nu a primit răspuns, căci a trântit receptorul în furcă.
„Ce muzică“, exclamă jurnalistul tânăr în loc de salut.
Clac: „Purple Haze“ cu Hendrix se întrerupe. Drujba din crâng tace și ea. „Ce vânt vă aduce?“ se prostește Louise.
„Am aflat lucruri noi“, zice mustăcioară. „Anii ăia, când cu *răzmerița* dumeavoastră, au fost mai încurcați decât ni s-a părut la prima vedere.“
Și ea: „Hai să vorbim în grădină. Au pus o canapea nouă sub cireș.“
Coboară toți trei. Louise calcă mai bine, vede mai clar și nu mai miroase a bătrânețe, s-a dușat în draci după ce jurnaliștii i-au zis că trec pe la ea. Afară e o boare plăcută. Probabil că-n curte sunt crini, căci li se simte parfumul îmbătător. De zărit, Louise nu-i poate zări, deși fiolele egiptene i-au ascuțit privirea, dar o să-și mai ia o cutie: ține morțiș să vadă ce culoare au crinii.
„Știți, am impresia că nu doar Max a făcut mizerii atunci,“ reia mustăcioară.
„Max a fost putred,“ spune Louise, „dar n-a fost de vină *chiar* pentru tot. Era haos; atâta haos, că ne temeam c-o să înceapă războiul.“ „Păi, n-a început?“ se miră tânărul. „*Aș zice* că nu. Străbunica mea a prins trei războaie, dar ea vorbea de invazii, lagăre, bombardamente.“
Cei doi nu pricep: s-a tras, s-au pus bombe, s-au ciocnit trupe, dezastrul a cuprins piețele – ce naiba, ăla n-a fost război?
„În fine,“ lasă mustăcioară de la el, „ce-a fost a fost. Ce am vrea noi să ne spuneți e de ce a început... hm... *răzmerița*.“
„Păi, nimeni nu mai credea în nimeni. Partidele voiau bani, sindicatele erau la remorca partidelor, naționaliștii te bubuiau dacă erai globalist, LGBT-ul te rupea dacă erai naționalist, tradiționaliștii te trăsneau dacă erai LGBT, neutrii o încasau de la toți. Max spunea că nu mai fusese așa din comunism, cică doar atunci se vorbea la TV o limbă și pe stradă alta. Auzindu-l, săream ca arsă: *voi* ați fost lași, compromisurile *voastre* ne-au adus aici... Vara aia a fost fierbinte, în iulie au căzut primele frunze – asta v-o zic ca să știți de ce ne întâlneam noaptea pe răcoare la Turnul Litvak, în Piața Unirii. Ne strângeam tot mai mulți, dar ce să vezi? și noi ne mâncam între noi! Unii ziceau că-s de dreapta și-i acuzau de comunism pe cei ce se bătuseră cu comuniștii, alții ziceau că-s de stânga, dar se făceau că nu văd că banksterii bagă bani în proteste, alții ziceau că stânga și dreapta nu mai au sens, căci tehnologia anulase *lupta de clasă*. Totuși, după ce Bismut a zis într-o noapte: «Va veni o zi când nu vom mai face politică, ci referendumuri», piața i-a răspuns într-un glas: «Monstrul va muri, monstrul va muri!» Ei, din clipa aia, ne-am unit...“
„... și i-ați zăpăcit pe toți“, o întrerupe tânărul, amuzat.
„... inclusiv pe noi“, îi ia Louise vorba din gură. „Vă dați seama c-am inventat o valută pentru zeloți? *Notgeld* am numit-o“.
„Păi, *notgeld* se folosește și acum în Enclavă. E o monedă foarte OK.“
„Mda, cât se poate de OK, eu am avut ideea să facem *notgeld* și Enclava îmi dă azi cu flit. În sfârșit, atunci am răsturnat totul cu fundul în sus.“
„Și vă pare rău?“
„Referendumurile nu ne-au făcut fericiți și am rămas pe cap cu dihonia; vă dați seama că până și animalele aveau draci? Știți că în București se luptau zilnic pescărușii cu ciorile?“
Cei doi cred că Louise face o glumă, dar, văzându-i chipul inert, își zic c-așa o fi fost. Jurnalistul tânăr întreabă apoi despre începutul *răzmeriței*: ce rol a avut Max în declanșarea ei? Din ce aflase el, reieșea că la Calea Dreaptă se vorbise mult despre un email pe care Max l-a trimis fiicei sale.
„De unde ai aflat de email?“ tresare Louise.

Tânărul face cu ochiul: „Am *spart* contul lui Max și am găsit un mesaj pe care i l-a trimis unui tip pe nume Canta. Max îi scria că ați convins-o pe Anca să vă dezvăluie ceva, la care el făcuse aluzie într-un email anterior. Așa e?“

„Așa e“, face Louise. Se preface că i-a intrat ceva în ochi, așteptând întrebarea următoare, care o s-o muște din carne vie, dar jurnaliștii sunt sau blânzi, sau idioți, căci vor doar să afle dacă dezvăluirea Ancăi a fost de ajutor Căii Drepte.

„Bineînțeles că ne-a ajutat,“ răsuflă Louise ușurată. „Max voia să ne-o tragă, noi nu știam cum, dar amicii lui Bismut din Köln ne-au sfătuit să creștem presiunea în mediul online și în presă, *înainte* de a afla ce plănuia Max. Doru a reluat legătura cu hackerii lui ruși, Radu a vorbit cu banksterii cu care lucrase, iar Vuia și-a sunat vechii colegi, chiar și pe Canta, care i-a reproșat că s-a luat prea tare de Max. I-a zis că Max făcuse și chestii OK, c-avea relații suspuse, printre alții cu Kruger, Nobelul pentru economie, cu care se contrase la CNN, dar și cu Cocârț, președintele, cu care se îmbătase la Haga, unde același Max discutase cu seniorul X în spatele ușilor închise.“

„Un tâmpit acest Canta,“ rânjește mustăcioară. „Cine era seniorul X?“

„Finanțistul Casei Regale Olandeze. Lumea îngheța când auzea de el.“

„Ei, și? Până la urmă ați câștigat, cu tot cu X.“

„Oare? În sfârșit, la ora aia nu știam clar *ce* o să facem, Max era doar pretextul ca să-i radicalizăm pe ai noștri.“ Louise se uită la cei doi, se întreabă dac-a scăpat de întrebarea jenantă. Poate că nu, căci tânărul zâmbește ironic.

„Și ziceți că Max,“ reia ea, „i-a scris lui Canta despre emailul trimis Ancăi?“

„I-a scris. Vă miră?“

„Mă mir că n-am aflat că i-a scris. Eram zi și noapte cu ochii pe el, voiam să-l termin, căci... ei, credeam că Max întruchipează «puterea malefică a autorităților de a manipula o lume care se credea liberă», citează ea pe nerăsuflate dintr-un program, ceva, numai c-o face cam sarcastic.

Tânărul ridică sprânceana: „Vreți să spuneți că Max nu era așa?“

„Vreau să spun că n-ai cum să nu te murdărești dacă vrei puterea.“

„Puterea corupe,“ face mustăcioară cu ochiul. Dar Louise: „N-ai înțeles: te umpli de rahat doar dac-o *vrei*“.

„OK,“ zâmbesc cei doi, „*dorința* corupe“.

„Exact,“ spune ea și revine la firul discuției: „Max făcea parte dintr-un grup pus pe picioare de securiști ca să facă trecerea la capitalism. Noi aveam ochi și urechi în grupul cu pricina: un procuror, unul Gaftoi, care juca la două capete, deși făcea parte din grup de când luase ființă, în anii ’80, la școala Securității de la Grădiștea. Gaftoi era un *măgar*: ne vârsa tuturor informații pe jumătate, noi aflam doar în linii mari ce făcea gașca lui Max, lucru valabil și pentru gașca lui, apropo de noi. Cum-necum, Gaftoi ne-a zis în ce fel voia Max să ne tamponeze, drept care i-am pus microfoane acasă. Ideea a fost a mea“.

„Era legal?“ se hlizește tânărul.

Dar Louise: „Știți cum e să se ia de tine colegii?“ Cei doi clatină din cap. „Mă vorbeau pe la spate, ziceau că nu public *tot*, fiindcă mi-era frică să nu mor ca Chupka. Eu n-aveam grija asta – când ești tânăr, spargi tot, știți cum se spune, eu voiam să aflu cât mai mult despre Max, de-aia am insistat să stăm cu urechea pe el. Așa am aflat că Gala avea probleme. O suna un tip și-o băga în sperieți, fiindcă ea nu-i spunea unde s-a ascuns Max. De știut, nu știa nimic, amărâta, căci l-ar fi turnat, bag mâna în foc.“ Louise face o pauză. *Mai bine zic tot*, se gândește, *fiindcă ăștia* sigur *știu care-i treaba cu emailul trimis Ancăi*. „Eh, la un moment dat,“ reia ea, „cineva ne-a debranșat microfoanele. Fără scandal, fără poliție, fără nimic – nici până acum n-am aflat cine a fost. În cazul ăsta, nu-mi rămânea decât să merg la Berlin, la *prietena mea*, ca s-o fac să mi-l toarne pe taică-său. Știu, am fost o nenorocită, însă protestele se întețeau, refugiații, potoliți până mai deunăzi, se radicalizau și, după cum ne avertizase Gaftoi, Max organiza o mișcare ortodoxă, Sutanele Negre, v-am zis de ea. Ei, când au auzit de Sutane, ăia din Köln s-au îngrozit, căci și ei aveau probleme cu Crucile Întrețesute, bisericoșii lor“.

„Erau atât de importanți cei din Köln?“ întreabă tânărul.

„Mai important decât ei,“ râde Louise, „a fost netul. Aveam cel mai rapid net din lume, de-aia a început iureșul aici, nu altundeva. Nu ne spălam pe dinți, ne căcam în șanț, dar eram *conectați* și am devenit ceva ce Max n-a

înțeles niciodată. Funcționam ca un roi, dar el credea că suntem fumați... Mă rog, ziceam c-am plecat la Berlin. Ieșind din aeroport, am luat baclavale de la un turc și, pac, la Anca! Cât pe-aci să n-ajung, căci Crucile se băteau cu Sovieții, se dusese naibii armistițiul semnat la *roofparty*. Am scăpat cu greu din încăierare și, când mi-a deschis Anca, să-mi dau palme: se îngrășase ca naiba și eu îi aduceam baclavale! N-am comentat, normal, după cum n-am comentat nici că umbla goală pușcă, cu capul înfășurat într-un prosop alb, care contrasta cu bronzul ei de mall. Pusese *Portico Quartet*, că știa că-mi plac, m-a pupat, a pus prăjiturile în frigider, iar lângă ele, la rece, prosopul. Frigiderul era plin de prosoape; de altfel, a scos altul, înfășându-l pe cap în locul celui dinainte. «Mor de cald», mi-a zis și m-a întrebat de cafea. Auzise de bârfele legate de mine și mi-a spus că mă înțelege: «În fond, *why should you put your life on the line*? Cine te mușcă de cur, să se pună în pielea ta! Îți dai seama că Chupka a fost înjunghiat în față? Cum naiba să înjunghii un om în față?» I-am zis că n-am o problemă cu asta: dacă e să mori de cuțit, că-l iei în piept sau în față, tot aia. Ea m-a privit lung, și-a făcut vânt cu prosopul, dar transpirase rău, așa c-a dat fuga la frigider, a îndesat prosopul lângă baclavale, a luat altul și m-a întrebat: «Prăjiturile astea îmi fac cu ochiul, nu vrei și tu?» N-am vrut, mi se răsculase stomacul văzând prosoapele asudate, puse la rece. Și ea, înfulecând dintr-o baclava: «Deci nu ți-e frică. De ce m-au mințit colegii?» Ar fi trebuit s-o întreb cine au fost ăia, dar am preferat să nu pierd timpul. «Mi-e mai frică,» am zis, «să nu dispară taică-tău definitiv. Vuia a pus mâna pe un email din care reiese că...»

Parc-am apăsat-o pe buton: a luat-o prin cameră și a ținut un discurs: m-a asigurat că e de-a noastră, că vrea o *lume nouă* în care să nu se fure, să nu se ucidă, dar în rest să fie totul permis, cu condiția să se respecte suveranitatea persoanei și dreptul de a fi uitat de motoarele de căutare, ce mai, doar *Fuck Google* n-a zis. Respira repede, avea ochii umezi și, când și când, spunea că moare de cald. Încăperea dospea ca-n etuvă, pe geam se zărea soarele reflectat pe sfera Turnului de Televiziune, desenând faimoasa cruce strălucitoare, iar Anca s-a enervat și mai și: „Soare împuțit, iar o să fac herpes! Știi că faci Alzheimer de la herpes? Ah, tata", a revenit, trântindu-mi un fel de revistă a presei: cum Max a falimentat întreprinderi ca să le ia moca, cum a speculat ilegal la bursa pe care tot el a înființat-o, cum a folosit banii unora fără să le ceară permisiunea, cum i-a șpăguit pe Cocârț și pe Garfield în campaniile electorale, cum a ajuns ambasadorul Kampalei la UNESCO, cum din cauza lui n-aveam școli și spitale, cum din cauza geneticii lui de rahat, ea, Anca, era scundă și grasă, cum nemernicul n-o mai băga în seamă pe maică-sa, cum o *futea* pe mamuta din Ferentari... «Gala e din Pantelimon, nu din Ferentari», i-am atras atenția. «Să fie și din Manhattan, e o țoapă și-o cheamă Asineta!» mi-a zis. Iar apoi: «Vreau să fumez!»

A aprins o țigară. Fierbea aerul din apartament, dar noi nu știam că era ultima zi însorită din an: aveau să urmeze luni de ploi abundente, care au pus pe butuci Europa. «Of, tata!» a reluat Anca. «Tu știi cum se laudă? Știi?» Și mi-a zis cum a făcut Max primii bani: era puști, avea meditator la mate, dar, neavând nevoie de el, îl trimitea acasă și împărțeau amândoi banii de meditații. «*Win-win*, se bucura tata de escrocherie, *win-win*,» s-a răstit Anca la mine. «Ții minte cum făcea pe tristul, la *roofparty*? I-po-criii-tul! Știi că, după ce a plecat, și-a cumpărat pantofi *Bärschuhe* de o mie de euro? Eritreea moare de foame și el își cumpără *Bärschuhe*, îți dai seama ce varză e-n capul lui? Și să-ți mai spun ceva: știi că tata crede că e ca noi? Crede că dacă e politicos și susține sexul consensual, e totuna cu noi! Păi, noi de politeți avem nevoie, când schimbăm lumea? Pe de altă parte... uf, nu-l scuz, dar Canta l-a manevrat, *el* l-a zădărât apropo de banii rătăciți la revoluție, ba chiar și despre...» Brusc s-a oprit, a strivit țigara în scrumieră, s-a dus la frigider, a schimbat prosopul și, clamând că vrea să scape de rușinea de-a avea un tată ca Max, mi-a destăinuit ce scria în email. Parcă mi-a tras un pumn: cum să spun așa ceva la Calea Dreaptă, când Doru oricum zicea că umblu după potcoave de cai morți? Ce mai tura-vura, cică Max îi scrisese despre *coincidențe*."

„Poftim?!" cască jurnaliștii ochii.

„Co-in-ci-dențe! Ca să priceapă unde a dispărut Max, Anca trebuia să țină cont de coincidențele ce-l legau de Emin. Asta i-a scris în email."

„Ce-i prostia asta?" sare mustăcioară de-un cot. „Fiți *matură*!" Dar Louise: „Dacă nu vă place, ieșiți". „Vă rog, vă rog, nu vă supărați," se bagă tânărul, „așa e colegul, și la redacție ne scoate din minți. Ce-aș vrea eu să aflu e dacă ați avut senzația că aceste coincidențe... cum să zic... *lucrau*?"

Louise ridică din umeri. „Data viitoare, ține-ți colegul în frâu! Ce pot să-ți zic e c-am aflat de coincidențe trăind una eu însămi: de la fereastra Ancăi vedeam vechea clădire a legației României, unde Emin a lucrat ca secretar. Mă rog, Max se referea în email la canalele de sub oraș – cică nenorocitele alea erau *coincidența* care-l lega de poet. Ciudat cuvânt a ales!"

„Aha," fac cei doi într-un glas. „Anca a procedat corect!" exclamă tânărul, recuperându-și eul distinct. „S-a comportat lăudabil", admite și mustăcioară, după care se reped *amândoi* să întrebe ce legătură au coincidențele cu banii furați, cu lobby-ul ilegal, cu firma de *ferry* de pe Lacul Albert ș.a.m.d.

„Eu v-am zis", spune Louise, „că banii sunt doar o fațetă a problemei. Pe de altă parte, nu cred că veniți aici doar ca să aflați cum a declanșat Macu răzmerița".

„Cinstit să fiu," spune tânărul, înflorind într-un zâmbet, „eram curios dacă v-ați dus la Canta după ce v-ați întors de la Berlin".

„Bineînțeles că m-am dus. Dacă-s coincidențe, coincidențe să fie: în fond, și Vuia îi ceruse ajutorul lui Canta."

17. Un raport (II)

„... deși Bucureștiul e plin de camere de supraveghere, Poliția nu l-a găsit pe asasinul lui Chupka. Crima a avut loc pe Lipscani: ucigașul, ieșit din spatele unei tonete în care se vând crenvurști, l-a înjunghiat pe gazetar în *față* de câteva ori, a lăsat arma la locul faptei (un cuțit Solingen, furat de la IKEA Băneasa) și a fugit, fiind surprins de o cameră pe strada Șelari, de o alta pe Chei, după care a dispărut. De vină nu e magia, ci un contract de mentenanță expirat, camerele înregistrând cum dă Dumnezeu, ca să reproduc o vorbă frecventă *aici*. Pe de altă parte, deși Poliția are programe de recunoaștere facială, făptașul n-a fost identificat, căci purta glugă. Comisarul de caz consideră că asasinul e profesionist și că n-a fost vorba de o crimă pasională, după cum susțin vecinii lui Chupka, care dau vina pe certurile zilnice dintre gazetar și iubitul lui.

Ca să aflu mai multe, am sunat la freelancerii danezi, șefii lui Chupka. Ei mi-au zis că nu discută decât cu Poliția, numai că, atunci când comisarul s-a dus la Copenhaga, nu doar că le-a găsit biroul închis, dar nici n-a reușit să-i mai contacteze vreodată. Plin de draci, a luat-o pe urma articolelor lui Chupka, dar, ghinion, niciunul din foștii patroni nu-l văzuse pe jurnalist *face to face*, Chupka obișnuind să lucreze pe baza unor contracte de colaborare, garantate de calitatea materialelor furnizate (excelente, se zice). După zile întregi de căutare, comisarul a dat peste câteva poze în care gazetarul dansa la chermeza unor ziariști francezi; din păcate, nu i-au fost de folos, căci ziariștii cu pricina nu și-au amintit nici de Chupka, nici de fotografii, nici de chermeză.

Ulterior, comisarul s-a întâlnit cu Louise în Parcul Tei. Ea îi știa pe danezi și i-a sunat imediat, dar nu i s-a răspuns, fapt care a deranjat-o vizibil. În cursul discuției, comisarul s-a interesat dacă informațiile lui Chupka despre *sieur* Max sunt fiabile. «Sunt beton», a admis Louise, adăugând că depășeau din multe puncte de vedere, unele aparent absurde, cazul pe care ea îl făcuse public. «Trebuie să mai fac *research* înainte să scot tot materialul», a mai zis, iar la întrebarea lui, „Cum adică, puncte de vedere absurde?», ea i-a arătat fișele care certificau interesul lui Max pentru Emin și Peter B., «un tip care a dorit să întemeieze o țară de la zero». «Glumiți», i-a spus comisarul. «Nicidecum», a zis ea.

Odată discuția ajunsă aici, polițistul s-a interesat de integritatea mentală a lui Max, la care Louise i-a răspuns că nici integritatea ei mentală nu era strălucită, din moment ce avea impresia că Chupka a surprins ceva relevant. La întrebarea comisarului, «Pe ce vă bazați?», tânăra a spus că nu se pronunță, căci n-are dovezi. Comisarul a întrebat-o atunci dacă *sieur* Vuia îi împărtășește opinia apropo de relevanța fișelor respective, dat fiind că a preluat, peste capul ei, ancheta de la freelancerii pe care-i cunoștea *ea*. Louise n-a apucat să răspundă, căci polițistul a adăugat, lăsând-o mască: «Realizați, sper, că Chupka pare să nu existe».

La fel cred și eu și iată de ce: am o adresă eliberată de Primăria din Oran, Algeria, din care rezultă că la ei nu s-a născut *niciun Chupka*, deși în CV-ul lui scrie că a văzut lumina zilei la maternitatea El Feth din oraș. Dacă la asta asociez faptul că foștii lui șefi, freelancerii, și-au pierdut urma, putem conchide că Chupka e o invenție, că niște indivizi i-au creat o biografie factice și că danezii le sunt complici. Părerea mea e că ancheta despre Max a fost pusă în cârca așa-zisului jurnalist cu scopul de a-i pasa Louisei informații obținute pe alte căi, iar ea să le *albească* prin semnătură. Menționez că tânăra e oripilată de escrocherii (e activistă) și că a reacționat dur după ce așa-zisul ei coleg de breaslă a fost ucis, cu atât mai mult cu cât investiga acte de corupție. Unii zic că Louise s-a ambalat excesiv în articolul despre Max, încălcând deontologia profesională, numai că *azi și aici* toți fac excese, reflectând nebunia ce a cuprins lumea: controversele dau în insulte, luptele de stradă se înmulțesc, înțelepții taie punțile ce-i leagă de semenii lor. *Sieur* Bismut, de pildă, iubitul Louisei, e socotit un astfel de înțelept; la prima vedere, pare om liniștit: îl preocupă zăcămintele poluante de gaze de șist, dar, ori de câte ori ține un discurs, își excită susținătorii în asemenea hal, încât aceștia pleacă pe străzi, gata să spulbere tot. Ca să-i înțelegeți influența, e suficient să arăt că a condus o acțiune de strângere a gunoaielor în zona Portului București, la care au participat mai bine de zece mii de inși. Așadar, îl voi supune și pe el observației, mai ales că faptele lui interferează deja cu intențiile noastre.

Din nefericire, asta nu e tot. Zilele trecute, am aflat că binecunoscutele deliruri cu ochii deschiși ale lui Emin au

survenit *mai devreme decât sunt amintite în scrisori*. Pictorul Müllner m-a avertizat că transele îl conduc pe poet la idei îngrijorătoare, cea mai șocantă fiind pretenția de a crea o cosmogonie, asta când nu afirmă (atenție!) că va scrie un poem apropo de mitologia conexă cu apariția unei țări din nimic. Acest delir (Müllner afirmă că Emin are senzația de «dumnezeire prin scris») este semn că nu mai e mult și acțiunile poetului vor intra în coliziune cu interesele noastre. Prin urmare, mă aștept la asocierea lui prematură cu Peter, drept care voi încerca să le întârzii întovărășirea, instrumentându-l pe *sieur* Carp.

În final, datele generale. 1) S-au pornit niște ploi cum n-am trăit în niciun fir precedent. Localnicii dezbat situația în fel și chip, numai că nu văd pădurea din pricina copacilor, după cum se spune *aici*. 2) Referitor la cuvintele nou apărute, lexicul se umflă de la zi la zi. Iată niște exemple: «brandar» (familie), «sasso» (a înțelege), «gutapercă» (o substanță plastică, extrasă din latex), «libelulă» (goil), «braha» (ceartă), «fluviu» (nadra), «cal» (preh), pe lângă multe altele. Deriva lexicală nu pare a fi spontană, senzația mea fiind că aduce cu experiența trăită la Roma, atunci când i-am scos-o în față pe Gala lui Max. Mă întreb dacă nu cumva se acționează deliberat în acest sens, pentru a contra ajustările, ceea ce mă determină să vă solicit mai multă libertate de mișcare.“

18. Sex. Roma - Delea Veche. O nuntă țigănească

„... îs cai de furat," spune Gala, „îi trec Dunărea la bulgari".
Max a parcat pe mal, între sălcii. Plouă de rupe. Niște tipi trec râul cu barca, trag după ei șapte-opt cai, care înoată de zor. Gala strânge din ochi și se arcuiește cât e de mare: îi place când Macu o muncește *așa*. „Să știi că n-am zis nimic," spune, „a dracu' să fiu dac-am zis ceva. Pământălul credea că mă sperie și că gata, pică fufa la pat... Of, Macule, vreau să-i faci!"
El tace, se uită la Dunăre, se preface că asta e tot. Nici ea nu se uită la el, ai impresia că se bucură de priveliștea fluviului bătut de ploaia torențială. Totuși, mâinile nu le stau locului. Pe vremuri, Macu lăsase baltă multe fete mișto. Le găsea cusururi: ba că le jucau călcâiele în pantofi, ba că li se vedeau gingiile când râdeau, ba că erau din șeptelul de Vama Veche; la barosane ca Gala nici nu se uita. Și-acum, poftim, îi face matahalei ce-i face.
„Cum îl cheamă pe pământălău?" o întreabă. Ea răspunde cu voce întretăiată. Și Macu: „Nu-l știu. Las' că-l pun pe Sache să întrebe de el".
Gala înghite în sec. Macu se face că nu-și dă seama, se uită la caii ce trec Dunărea, se întreabă ce-i cu potopul ăsta care nu se mai termină. Brusc, își amintește de Sossa: se gândește la cea de acum treizeci de ani, nu la cea de acum. „De ce te-ai oprit?" face Gala. „Nu m-am oprit." Și ea, mișcându-se în gol: „Ți s-a înnegrit părul." Da, așa i se pare și lui, plus că, de când cu tărăboiul, se simte mai în puteri, i-au trecut și durerile de genunchi. „Dacă n-ai... uh... asculta muzica *ăleia*," geme Gala, „parc-am fi la început... Mai bine nu ne-ntorceam... c-aveam liniște..." Suflă repede, dar nici Macu nu e mai breaz: mormăie, i se împăienjenește privirea, spune: „Canta... spune la fel." „Canta... are nevoie de tine... Vrea să-l scapi de Gaftoi... de procurori... Să-i ia dracu'!... Of... să vezi că se prinde Sache."
Normal că se prinde, dar îi place că are șef tare, îl laudă la prieteni, le zice cum o dă pe Gala cu cracii-n sus și cum face ea ca ursoaica: e vară-sa, e bucuros pentru ea, a avut viață grea, săraca. Acum, Sache e într-o mașină la cincizeci de metri în spate, scanează lunca Dunării. Max i-a lăsat telefonul, n-are chef de vreun apel idiot, vrea să se bucure de tremurul Galei, vrea s-o audă, s-o miroasă, să-i citească pe coapsă: „Atunci când team atins prima dată..."
Sache, ești pavăza mea, îi trece lui Macu prin minte stupid.
Sache a fost șoferul Ceaușescăi, de-acolo îl știa Max. După decembrie '89, l-au *dat* la circulație, să dirijeze traficul, să amendeze, să tragă pe nas gaz de eșapament. După câteva luni, Sache le-a arătat noilor săi colegi cum se face în RO cu mașinile furate din Vest: în ce ateliere se șterg seriile motoarelor, în ce birouri se contrafac actele, cine cui dă și cât. Șefii l-au ridicat în slăvi și după aceea l-au *zburat*, iar Sache s-a cărat în Italia, la un șef nou, pâinea lui Dumnezeu, care făcea legea la Roma. De-acolo l-a cules Max, sunt ani de zile de-atunci, l-a luat la pachet cu *gingishana* de Gala, pacheboata cu deplasament megatonic.
„Mia fost frică să nu fac ceva rău", citește Max pe coapsa ei. O fi Gala antrenată și i-o fi plăcând ce-i face Max, dar nu mai rezistă, tremură, zvârle din cap, trage cu ochiul la șlițul lui desfăcut: „Hai *pe normal*," îl roagă. Dar el: „Nu-i voie", îi atrage atenția, amintindu-și că Gala a smuls cândva valvele din mâinile unui ginecolog, încordându-se *jos*. „Ce bărbat fericit!", l-a invidiat doctorul ăla pe Max, făcându-l să se umfle în pene.
Max auzise de Gala dinainte ca ea să se nască, că-i spusese obeza de soră-sa, curva de cartier, că mă-sa e iarăși gravidă. El n-avea acces la grasomegă și, chiar de-ar fi avut, nu-i dădea prin cap că o balurdă l-ar putea interesa altfel decât în fantasmele lui, în care, vai, *nu* de sex era vorba deși, în cele din urmă, s-a ajuns și aici, cu amândouă surorile, într-un arc întins peste timp, după cum se spune.
Tatăl lor era lipovean și lucra la un depozit de țevi pe Lacul Pantelimon. Fugise din Jurilovca, că-l prinseseră că fura pește la ecluză – o deschidea un pic, cât să țâșnească apa, iar șuvoiul revărsa chintale de somotei și șalăi în lotcă. Ajuns la București, își făcuse o coșmelie pe strada Debutului, dincolo de ruinele de azi ale Uzinei 23 August; avea chiar și o *banya* cu aburi într-una dintre camere, bașca un război de țesut, la care nevastă-sa făcea prețuri, vândute apoi prin vecini. Macu se întrebase mereu cum de Gala și ai ei, uriași cu toții, încăpeau în căsuța

aia puchinoasă, în care n-aveau cum să intre dacă nu se îndoiau de la mijloc.
Pe strada Debutului, numai cafturi și buzunare la burtă. Ca s-ajungi acolo, treceai de betoniera de la capătul troleibuzului 92, lăsai în urmă ultimele blocuri ale orașului, traversai calea ferată și te afundai într-un smârc presărat cu vișini sălbatici. Casa lipoveanului se vedea de departe: din curtea lui, dintre oțetari și salcâmi, se ițea o cupolă din fier-beton cu diametrul de șapte-opt metri, care aducea cu un radiotelescop. Pe atunci, bucureștenii se căzneau să prindă televiziunea bulgară, ridicau peste tot antene, doar-doar ar vedea ceva la TV, iar lipoveanul credea că, înălțând o structură ce semăna cu radarul văzut în armată, o să-i prindă nu doar pe bulgari, ci și pe sârbi, ruși și italieni. Vecinii s-au dus la inaugurare, dar pe ecran n-au apărut decât niște pureci pârâitori, așa că s-au pus pe băut și-au trântit pe foc, lângă antenă, niște gâște șmanglite din satul Pantelimon. La prima ploaie, antena a căzut într-o rână, iar tatăl Galei a zis: „Măcar acum ține umbră casei".
După ani și ani, Macu a găsit-o pe Gala la Roma: fugise de la Londra, care o îngrozise cu iureșul ei. Muncise în paralel în mai multe aziluri pentru o agenție de tip *gig economy*, Waikiki Ltd, îngrijea muribunzi și paralizați, folosind contractori independenți („partenerii patronatului" îi numeau), pe care-i lăudau că-și iau soarta în mâini, cucerind umăr la umăr cu firma *hospice*-urile din City, Kensington și Tower Hamlets, până în Havering. Gala era obișnuită cu greul, căci taică-său o „închiriase" unor șmecheri în adolescență, deci se descurca, punea *osul*; s-a trezit totuși că, fugind de la un așezământ la altul, într-un oraș cu reclame stroboscopice, care arăta la fel peste tot, trebuia să se ia după *soare* ca să găsească drumul înapoi la studioul ei de cinci metri pătrați, fără WC, unde mai pui că nu umbla decât cu autobuzul, de frică să nu se piardă în metrou. Fiind blondă cu ochi albaștri, îi irita pe patronii nigerieni (aveau șuste cu NHS-ul) care, londonezi vechi, o considerau o venetică: mai devreme sau mai târziu, ziceau ei, rudele clienților o să se prindă că „*this white cunt*" e din rasa lor și că e „*a Christian bitch*" pe deasupra; dacă nenorocita le lua caimacul? De Crăciun, dispecerul a *făcut*-o: Gala avea o entorsă, dar el a pus-o să-și scoată gipsul și să muncească, filozofia la Waikiki Ltd fiind că Gala nu era angajată, ci antreprenoare, ceea ce, i-a atras nigerianul atenția, implica spirit de sacrificiu, responsabilitate, dorință de profit. Așadar, Gala a lucrat cu glugă de Santa Claus pe cap, ascultând „Let it snow" cu Dean Martin în toate azilurile unde-a spălat bătrâni și a frecat podele de sărbători. A doua zi, durerile au zăpăcit-o, s-a dus la doctor; ăla a obligat-o să-și pună gipsul la loc, iar ea i-a plătit consultația din buzunar. Fiind propria ei patroană, nu-și achita dările pentru sănătate, normal.
Odată scos gipsul, a șters-o la Roma: n-a mai dat peste rasiști, dar a pus gheara pe ea fiul lui Casamonica, care i-a oferit un fel de job pe nesimțit de mulți bani, numai că ea a locuit mereu într-un mic *compound*, alături de douăj' de români înghesuiți ca sardelele. Printre ei, Sache. El avea camera cea mai mare și nu muncea, fiind prieten cu bătrânul Casamonica; pleca de-acasă doar când îl lua un BMW alb – care dracu' știe unde-l ducea, căci Sache nu spunea nimic nimănui. Într-o seară, BMW-ul a venit, dar nu l-a luat: șoferul, tânărul Casamonica, a azvârlit un sac pe acoperișul *compound*-ului, iar Sache și Gala l-au acoperit cu o folie de plastic. Au venit carabinierii, dar pe casă nu s-au urcat, fiindcă Sache a ieșit să fumeze cu ei. Unul a văzut-o pe Gala și a întrebat cine-i huiduma, numai că Sache i-a strecurat ceva la ureche și ăla a zis: „*Va bene*".
După șase luni și-a făcut apariția Max, iar un bancher din Calabria, don Simone pe numele lui, i-a oferit o noapte de neuitat. Don Simone nu doar că-l știa *bine* pe Max, dar îi și împărtășea pasiunea pentru *descensus ad inferos*, căci l-a însoțit atât la evenimentul la care voiau să-și dea foc simțurilor, cât și la nunta ce-l preceda, căci totul, ca un făcut, se desfășura în același loc: la localul lui Fisnik-albanezul. Sache i-a zis lui Max că e nebun, Casamonica l-a sunat pe don Simone și i-a spus că face o prostie, dar cei doi n-au ținut cont de ei. „*Sei due tori*", s-a enervat Casamonica, „*fai quello che vot*", le-a mai zis, dar l-a pus pe Sache să nu-i piardă din ochi.
Sache era fotograful nunții; cel ce-i făcuse lipeala era un român de etnie romă, care o ardea la Palatul Chigi, în birourile ce răspundeau de minorități. Îl chema Cântăbine pe bună dreptate: violinist trecut prin Conservator, sărea de la jazz la lăutărești fluierând. El îl pusese pe Sache în contact cu țiganii, la un club care mirosea a canalizare, ținut de albanezii lui Fisnik.
Vine ziua nunții, pleacă ei cu mașina la șatră; pe drum, fac un pipi lângă un apeduct antic. Sache și Cântăbine profită de moment și le spun lui Max și lui don Simone că încă pot da înapoi. „Nici nu ne gândim", zic cei doi

într-un glas. Sache îi pune atunci trepiedul în brațe lui Max și-l întreabă pe don Simone: „Le ai cu computerul?“ Deși în vârstă, don Simone spune că da, cu ochi licărind. „În cazul ăsta, o să fiți ajutoarele mele“, le-a zis Sache, îmboldindu-i în mașină.

Șatra se afla într-o parcare împrejmuită cu garduri înalte de sârmă. Țiganii n-aveau voie să le sară, căci dincolo erau curțile unor gospodari care-i reclamaseră că le fură țapii grăsani ca să-i vândă în piețele bio din Roma. Parchează Sache, îi pune pe Max și pe don Simone să-i care trepiedul, laptopul, camerele și, uite-așa, intră în șatră. Cheful se încinsese, fumul focului de tabără se ridica precum ciuperca unei mini-bombe atomice. Sache și Cântăbine erau agitați, dar Macu și don Simone râdeau – trăseseră pe drum dintr-o *beastie* și nu le păsa de nimic.

„Care ești, bă?“ îi întâmpină un pălărios cu sabie la brâu; ziceai că-i Zorro, numai c-avea burtă. „Ce-i, bre, nu mă știi?“ îl ia Cântăbine. „Și dacă te știu, ce? Te-ntreb ce vrea pula mea!“ Cântăbine se enervează: „Lasă vrăjeala!“ Dar Zorro: „Ce-i, buric, ai mâncat de pe jos?“ Și către Sache, Macu și don Simone: „Domnii cameramani, hai la poze, c-am venit cu frații dîn Bari! Pă pizdulice ăsta dă un' l-ați scos?“ se uită la Max.

„E ajutorul meu“, face Sache. Și Zorro: „N-ai bani, de iei d-ăștia cu doi la leu?“ Se strâmbă, se duce spre un foculeț care arde mai hacana și răcnește: „Băăăh, Sache! Ăștia-i frații mei, vikingii dă la Strehaiaaa! Vrem poze! Poze, poze, poze!“

Râzând în hohote, Macu și don Simone montează trepiedul. Vikingii de la Strehaia îl privesc scârbiți: să vezi că boul de Cântăbine a adus cameramani dilii! Sache încearcă să-i aranjeze în cadru, trage două-trei fotografii, numai că vikingii se frichinesc ca viezurii și nu iese nimic.

„Stați, mă, la un loc!“ urlă Cântăbine. „Ce strigi, bă?“ îl ia Zorro. Dar Cântăbine: „Stați dracu', să termin odată, că n-am venit pentru voi! Am treabă cu tânărul *cluplu*“. „Tânărul *ce*?“ Dar un viking: „*Cluplu*, bă, *cluplu*!“ Și Zorro: „Morții mă-tii, crezi că nu știu?“

Iese o îmbrânceală, flutură niște cuțite; Max și don Simone încremenesc, dar țiganii se joacă. Cântăbine strigă la ei: „Bă, io am treabă cu nașul, cu bulibașii, nu cu papagalii de voi!“ „*Bă* să-i spui *la* mă-ta,“ îl repede Zorro, „că noi s'tem verii lu' nașu, s'tem verii lu' Vică-Sabie dîn Bari!“

„Dacă-s din Bari,“ șoptește don Simone, „avem noroc. Mă am bine cu don Anselmo“. Și Macu, râzând: „Ete, na!“

„Tu, ăla mic, ce rânjești fasolea?“ se dă Zorro la Macu. „Fă poze, fă poze! Noi s'tem vikingii dă la Strehaiaaaa!“

Le fac poze, scapă de ei, se duc la cortul central. Mirii stau muți la masă și socrii se ceartă pe bani. „Păi, astea-s țâțe?“ o arată socrul mare pe noră, „Câți plozi crește ea, mă, cu sfrijiturile ei?“ Socrul mic ia foc, cică muierile lui sunt lăptoase, că nu mai dă niciun euro, bătuseră palma, ce paștele mă-sii! Se bagă și mirele (dacă are cinșpe' ani), spune că-i place fata și-așa, fără țâțe, dar ta-su' îi *fute* o scatoalcă: „Prostule! Ce vorbești ne'ntrebat? Te iei după fătălăii d-aci? Voi ce vă holbați?“ îi vede în sfârșit pe pozari.

„Am venit cu cameramanii“, face Cântăbine și râde ca un idiot.

„Da' câți ai adus, vere? Nu-ți dau niciun euro-n plus!“

„Da' ce, ți-am cerut eu ceva?“

„Băăă,“ mugește socrul mic, „ieșiți afară! Nu vedeți că mă cert?“ Iar socrul mare, ca să nu se lase mai prejos: „Are dreptate, și io mă cert!“ Mireasa (are doișpe'- treișpe' ani) începe să plângă: „Da' mi-ați promis că mă-nsooor!“, zice, moment în care mă-sa intervine cu schepsis: „Să iasă domnii cameramani, c-avem de *disputare*, na!“

„Nu iese nimeni!“ tună nașul, ridicându-se de pe un scaun de pescuit. „Vreau poze!“ se răstește la Sache.

„Probleme, *boss*?“ se năpustesc în cort vikingii. Au săbiile scoase și-și rostogolesc ochii. „Hopaaa“, face don Simone încântat. „Tu ce cârâi, bă?“ îl ia Zorro. Dar Vică-Sabie: „Mucles, Zorro, că-ți dau mațele la peștii dîn acvariu!“ Și apoi, lui Max: „Bă, zgâmboi, știi să faci poze?“ „Știu, șefu'!“ pleacă Macu ochii, ca pe vremea când i se spunea Manetă și-i dădeau golanii băscuțe. „Ia să văd,“ spune Vică, „da' dacă nu-mi place, te belesc de la *ginocchio* în jos!“ „Hei, eu sunt cameramanu',“ se bagă Sache speriat, „ăsta-i doar căcănarul meu“.

Vică-Sabie se încruntă. „Păi, fă-mi poze, ce stai? Le văd pe loc, da?“

Sache se conformează, Max și don Simone intră-n viteză, în treij' de secunde scot pozele pe *display*. „Ce dracu' m-ați făcut, bă, cu burtă?“ se scârbește Vică. „Alooo, voi s'teți gabori, cumva?“ blește el ochii la Max și la don

Simone.
„Ce gabori?“ sare Cântăbine ca ars. „Îs cameramani, în pula mea!“
„Las-că-i văd io ce cameramani e!“ se sumețește Vică. „Faceți poze, da’ fără burtă! Nu vedeți ce brand am?“ își încordează el brațul.
„Nu te mișca!“ prinde Sache momentul. Îi trage câteva cadre, îi îmbrâncește pe Max și pe don Simone, se repede la laptop: fotoșopează, bagă culori, scapă de 75% din burta nașului. „Vezi, bă, că știi?“ se bucură Vică-Sabie: „Auziți?“ îi ia pe socri, „hai să-i dăm drumu’, că mor de foame! Tu,“ îl ia pe socrul mic, „mai bagă cinci mii ca să fie bine!“
„Frate Vică, dă-o-ncolo,“ se smiorcăie ăla, „ne-am înțeles o dată...“
„Uite că *mai te înțelegi* o dată“, face Vică-Sabie și strigă la lăutari: „Băgați, băăă, băgați! Tu nu cânți ceva?“ se uită la Cântăbine.
„Nu-ți place ție, bă, ce cânt eu. Vrei un Jean-Luc Ponty?“
„Ei, să-mi bag pulaaa!“ se repede Vică la Cântăbine. Macu îngheață, don Simone pune mâna pe telefon, dar Vică se oprește la un centimetru de Cântăbine, rânjind: „Noroc că te știu de mic, futu-te-n *arípă*!“
Și dă-i muzică. La țambal e un chior, violonistul are doi metri, saxofonistul umflă obrajii de parcă-s ditamai bucile de hotentotă, chitaristul scoate limba de-un cot. Afară plouă, în cort se pornește jocul: vikingii de la Strehaia țopăie, scot șișurile, urlă ca vierii înjunghiați, vor poze, multe poze. „Da’ lăsați-mă, bă, să-i pozez *și* pe miri!“ se înfurie Sache. „Ba fă-ne nouă,“ răcnesc vikingii, „că plecăm la Bari, mânca-ț-aşşş’! Pe cârlani îi vezi și mâine, le faci și film dacă vrei!“
„Băăă,“ zbiară și Vică, „făceți poze la toată lumea, că vă ia mama dracului! Hai, căcănarii, zburdați, zburdați, că vă dau la rechini!“
Căcănarii, Max și don Simone, se duc de colo-colo, pun genunchiul jos, se apleacă – așa cred ei că se fac pozele de artă, dar ce să le ceri? Pe lângă faptul că trăseseră din *beastie* pe drum, băuseră și zaibăr țigănesc. Sache nu mai prididește, trag toți de el, că-l știau din cluburi, îl filmase și pe Copilu’ Minune când venise la Roma, era faimos în toate taberele de rulote din Peninsulă.
Bun, vine momentul dezvelirii fetei, iar Vică-Sabie și vikingii îi trimit pe Sache și pe căcănari în rulota socrului mic, împreună cu mirii. Max înlemnește și-l întreabă pe Sache: „Doar ăștia nu vor să...“ „Vezi-ți de treabă,“ zice Cântăbine, „nu fac ei d-astea. Vor să pozăm rochiile și cadourile. Dup-aia, jup, la nuntă!“ „Păi, acum unde suntem?“ Și Cântăbine: „Bă, da’ prost ești! Nunta începe după ce-și dă fata jos vălul! Ce, credeai că rămânem în șatra asta de căcat? Mergem la Fisnik-albanezul, pretenaru’ lu’ Vică-Sabie“.
Se duc în rulota socrului mic. Soacra mare o ia după ei, se uită la țoalele miresei, le alege cu soacra mică, iar căcănarii o pozează pe puștoaică probând tot soiul de rufe. După aceea mamele o smăcuiesc, dar ei nu-i pasă: a pornit plasma, se uită la *Tom și Jerry* și râde din răsputeri. La un moment dat, se bese.
„Pfuai, avem noroc!“ chiuie soacra mare.
Sache face poze, zici că mitraliază. „Să iasă și asta“, îi arată puștoaica plasma. „E-n cadru“, o liniștește Sache, numai că fata vrea să se vadă secvența cu câinele cel solid, care-l face afiș pe motan cu un pumn.
„A ieșit și schelălăitu’ la pisică?“ întreabă ea.
„Cum dreac’ să nu iasă?“ zâmbește Sache ca un idiot.
„Și-acu’, marș afară!“ strigă soacra mare. „Intră fi-miu pe *enteres*!“
Rămâne doar fata în rulotă. Băiatul intră fercheș nevoie mare. În cort începuseră geamparalele, jucau țiganii de ziceai că-s pescărușii, se răsuceau și dădeau cu petarde de parcă trăgea antiaeriana. Până și țapii vecinilor se strânseseră la gard, se uitau la paranghelie, rumegând ca o șleahtă de proști.
„Pfuai, ce muzică!“ se bucură don Simone, dând din cur, numai că nu-l duce spinarea – deh, e cam bătrâior. „Nu te mai chiorî la femei,“ îl face atent Cântăbine, „că te taie ăștia“, și-i dă un pahar cu zaibăr, ca să-l răcorească.
„Iuiuiuiu-iuiuiuiu, că deseară batem cuiuuuu’!“ zbiară una, iar ăla cu chitara înnebunește și se zbenguie ca și cum n-ar avea oase, boul! Iar Cântăbine, invidios: „Ce cvartă mărită pă tine, mânca-ț-aaaaș’!“
„Să-i zici lu’ mă-ta c-am iubit-ooo!“ scapă Vică-Sabie hățurile, mimând o bătaie sinistră cu vikingii: „Haț! Haț!

Haț!"
„*La verità è*," face don Simone, „că țiganii cântă *come i diavoli*!"
„*Tutti sono diavoli quando cantano gli zingari*!" se flocăie Macu.
„Ai ceva cu țiganii?" se bagă Zorro între ei.
„Lasă-i, domne, în pace, că-s proștii mei!" îl repede Sache.
„Ho, bă, că mă joc", pufnește Zorro. „Nu mai știi de glumă? Ete la tine, parc-ai fi *progresisto* d-ăla nou..."
În clipa aia apare soacra mare zbierând: „Gataaa!" răsucește ea un cearșaf pătat cu sânge deasupra capului. Romii chiuie și se reped la mașini, ca o cireadă de beleuzi. Mireasa e dusă pe brațe într-un Lincoln Continental cu farul din stânga-față ciobit; socrul mic se sperie, știe povestea mașinii, dar Vică îl potolește, cică vorbise cu carabinierii și n-o să se ia de ei *azi*: „Mâine, însă, vezi ce faci, bine? Ți-am zis de luna trecută c-o vreau. Ți-o cumpăr, bă, n-o iau moca!"
Pleacă ei la Roma, ajung la Fisnik („Pe Via Appia?!" se miră don Simone), nuntașii năpădesc localul. „Și-acu, poze, domnu' cameramanu', poze!" tabără vikingii pe Sache, dar el are draci, că n-apucase să-i fotografieze pe miri: „Huși, huși, vă fac mai încolo!" îi îmbrâncește pe reclamanți. Mirii dansau *finescu*, vals, tango, alea-alea, făcându-i pe socri să belească ochii: „Ce face, bă, ăștia?" cârâie socrul mare, dar nașul e mai modern, mai înțelegător: „Lasă-i, bre, nu toți e țărani ca tine... Oh, Vetooo!" își pierde el controlul, că trăsese și-o liniuță pe drum. Dans, muzici, pocnete din degete, chitaristul iar face de-ale lui și-i dă plăceri lui Cântăbine, ținând-o din falset în falset: „Mă cac pă Bonamassa, băăă!" răcnește el la un moment dat și lumea se repede la masa din mijlocul sălii, crezând că s-a dat drumul la dar. „Stați, bă, proștilor, nu acu'!" îi zburătăcește Vică, clipă în care mirele scoate o bancnotă de o sută de euro și-o face bucăți, aruncând-o ca pe confetti printre nuntași. Sache dă să-l pozeze, dar n-apucă, fiindcă sar ăilalți pe el („Poze, bă, poze!"), plus c-au pretenții: să scoată fotografiile pe loc, că ei *vrea* să plece acasă.
„Alooo, *trebe* să vă trec în catastif", se înfurie Sache. „Sunt plătit să-i pozez pe miri, nu pe voi, tâmpiților!"
„Da' ce, bă, banii noștri nu-i buni?"
„Ce bani, bă? Voi plecați cu pozele și nu plătiți!"
„Ba te plătim, nehalitule!"
„Mă plătiți pe dracu'! M-a mai lăsat unii cu buza umflată."
„Da' ce, bă? Noi s'tem ăia?"
Sache n-are spor și-l pune pe don Simone să-i noteze, ca să știe cine și cât are să-i achite. Deși lucrează în Calabria, don Simone s-a ocupat de finanțe în California, la studiourile de la Hollywood, *plus că-i bancher* și fost angajat guvernamental, deci face o listă conform procedurilor, numai că romii sunt hoți, îi dau nume aiurea: Bibi-Giumbușluc din Oravița, Nae-Și-Un-Coi din Vadu Lat, Michi-Bușeală din Sighișoara. Prinzând șmecheria, Sache ia foc, nu-i mai lasă pe căcănari să printeze nicio fotografie până nu se vede cu banii-n mână, obligându-l pe însuși Vică-Sabie să intervină, dar câțiva o taie cu pozele și așa.
La un moment dat, vine socrul mare la Sache, plin de draci: „Bă, domnu' cameramanu', mai rupe fi-miu mulți bani? A făcut praf o mie de euro: filmează-l, naibii, până nu mântuiește pagnosul!"
Sache mârâie și-l filmează: băiatul se prinde, drept care chiuie și, scoțând trei sute deodată, le face bucăți-bucățele. Lui Vică-Sabie îi ies ochii din cap: „O duceți bine, în pula mea!" îl trage pe socrul mare de mânecă. „E nuntă, mânca-ț-aș!" încearcă cel din urmă să scape. Dar nașul: „Nuntă-nuntă, da' ia să văd darul, că n-am venit de pinguin!"
Se strigă darul, chitaristul bagă un *shred à la* AC/DC, dând din cap ca bezmeticul, de se vâră pirandele una-n alta: „Ăsta ne omoarăăă!" zbiară ele, în timp ce socrii, plini de draci, dau cu pahare de plastic în chitarist: „Asta-i muzică, bă, Păsărilă?" „Țăranilor," strigă ăla la ei, „îs mai tare ca Steve Vai!" „Cine gura mă-sii e Vai-vai ăsta?" răcnește Vică-Sabie. În fine, se decartează: ăla dă două mii, ăl'lalt trei, unii mai puțin, alții mai mult. Când ajunge strigarea la Cântăbine, el bagă trei sute; se face liniște, dar împricinatul se smiorcăie: „Fraților, sunt un amărât de bugetar, statul italian e sărac, a *dădut* lumea afară..."
„Nu-i mai dați, bă, să tragă pă nas!" se înfurie Vică. „Funcționarii n-are voie la liniuțe, iar el a tras trei de când a

venit." „Stai cu ochii pe mine?" se zbârlește Cântăbine. „Stau, că pe tine nu te ia carabinierii." „Da' pă cine ia, bă, pă cine?"
Pe la cinci dimineața, când să se spargă cheful, soacra mare îl trage pe Macu deoparte: „Faci mișto de noi, piticot? Vezi că-i zic la Vică și te dă la *bildogi*!" Macu îngheață: „Dar nu fac mișto de nimeni, doamnă". „Ete, na," îi flutură piranda în față un CD, „mi-ai zis c-astea-s pozele, da' mă uit la tigaia asta și nema: nici băiatu', nici fata, nici daru'!" Macu bleștește ochii, n-are cuvinte, noroc că vine Vică și-i arată ăleia cum să pună CD-ul în laptop; numai că, fiind smucit, rupe CD-ul și jumătate rămâne înfipt în slot. „Futu-i, futu-i, futu-i!" geme Sache din cealaltă parte a sălii. Dar Vică: „Te plătesc, bă, te plătesc!" și-i azvârle peste capul tuturor o punguță cu prafuri plăcute narinei.
„Nebunule," strigă Cântăbine la el, „crezi că nu te-am văzut?"
În sfârșit, localul se golește, rămân doar țicniții care știu care-i treaba. Apare și Fisnik: „Sunteți siguri că vreți să asistați?" Ăia zic că da. Socrul mare și nevastă-sa o mai ard la masă, numărând banii, dar, auzind glasul răgușit al albanezului, se dopănesc imediat. Iar Fisnik, privind la ceilalți în silă: „Hai!"
Țicniții se iau după el pe o scară îngustă, coboară într-o hrubă. „Vii și tu?" îl ia Vică-Sabie, mirat, pe Sache. El dă vina pe vară-sa, cică vrea s-o vadă la treabă. „Și-ți iei și căcănarii?!" cască Vică ochii la Max și la don Simone. La care don Simone: „Sunt prietenul lui don Anselmo, *signor* Vică!" Vică-Sabie îl privește lung. Iar apoi, lui Cântăbine: „Garantezi pentru ei?" „Garantez, să moară mama! Și Vică, șoptindu-i lui don Simone: „Dacă ești de-ai lui don Anselmo, zi-i ce fac albanezii! Numără banii de pariuri și spune-i cum lucrează Fisnik aici!"
Don Simone clipește scurt. Gata, se așază toți spectatorii, se aprind luminile, marfa e scoasă la iveală, se pun pariurile. Vică se uită la don Simone, de parcă i-ar atrage atenția asupra sumelor, iar spectatorii vorbesc tot mai rar, tot mai încet, până nu mai mișcă nimeni; doar ăla cu pariurile trece de la unul la altul, ia banii și înregistrează care, cât și pe cine a pariat. După aceea, liniște.
Nu e de zis ce se întâmplă, căci mulți n-ar crede, uitând c-am exterminat mamuți și c-am ars recolte la greu, c-am bombardat și c-am trimis oameni în toate Gulagurile de pe pământ; hruba ia foc: *trupuri* ce dau viață dăruiesc sânge, iar Macu încasează un fel de operație de schimbare de sex. *Ah, blasfemia e maximă*, își spune, *sunt viu!* Nu-l încurcă decât întrebarea pe care și-o pune de mic, pe când își *imagina* ce vede acum: *dacă e viață după moarte, ce-o să zică bunicul dacă mă* vede*?* Dar uită tot, căci lumea exultă, aruncă cu bani, iar don Simone îl strânge de mână, zicând: „*Dio, Commodus è rinato ed è in mezzo a noi*!"
Gata, se termină. Văzând sângele și auzind icnetele de final, spectatorii sar în picioare, urlă, doar Max rămâne în scaun. „*Grazie molto*", îi spune lui don Simone. „Pentru mine a fost cam dur, am închis ochii," recunoaște don Simone afabil, „dar te înțeleg".
Între timp, în hrubă iese scandal. Fisnik n-avea cum să plătească pariurile, căci treaba ieșise pe dos față de ce plănuise. „Hai că se lasă cu gros", face Sache.
„Am de ridicat niște bani", se opune Macu.
„Dă-i dracu'!" îl zgâlțâie Sache.
Și don Simone e îngrijorat: lumea zbiară, iar liniuțele nu fac decât să pună paie pe foc. Sache iese cu cei doi în restaurant. Dau peste doi coloși albanezi. „V-ați luat banii?" fac ăia privind vulturește. „*Non abbiamo bisogno di nulla*", spune Sache și-i scoate pe Max și pe don Simone în stradă. Chemase un taxi: „Plecați la Castel Gandolfo. L-am sunat pe Casamonica, să știe de voi".
Din hrubă se aud răcnete, bubuieli, iar dintr-o fereastră situată la rasul solului miroase a ars. Când apare taxiul, Sache îi îmbrâncește pe cei doi înăuntru. „Tu nu vii?" face Macu. Dar Sache: „Trebuie s-o scap și pe vară-mea". „Om serios, Sache," face don Simone pe drum, „Casamonica mi-a vorbit de el". Max nu comentează, se gândește că fiicele lipoveanului din Pantelimon își dau mâna peste ani, jalonându-i plăcerile: obeza *l'a depucellé, tout proprement*, iar cea pe care avea s-o cheme Gala l-a făcut să-și vadă visul cu ochii. Ce dacă s-a născut într-o mahala? Ce dacă ta-su' a făcut un radiotelescop cretin? Ce dac-a șters la cur englezi ramoliți? Doar ea îi poate lua locul Sossei, e singura care-i poate da foc.
Acum, pe malul Dunării, Max și Gala au terminat. Fumează, deschid geamurile, stropii de ploaie îi răcoresc. El

citește pe coapsa ei: „Dar sufletului meu nu ia trebuit timp să realizeze nimic“. O veveriță țâșnește dintr-o scorbură și dispare-n frunziș. Caii ies din apă pe malul bulgăresc, abia se văd. Pic-pic-pic. Gala scoate șervețele umede, se curăță amândoi. Ea e latră, lungă și groasă, e Venus din Willendorf, dacă desface picioarele dă naștere globului terestru, dar uite că n-a reușit să ia locul Sossei, după cum sperase Macu la Roma.
Sache, venit pâș-pâș, bate în capotă. „Vești bune, șefu'!“ „Cât de bune?“ face Max, dar Sache se uită la Gala cu înțeles. Și ea, zâmbitoare: „Dă-i drumul, n-avem secrete“. „Verișoară,“ șuieră Sache, „bagă-ți mințile-n cap!“ Max iese din mașină, o ia prin ploaie. „Am fișa medicală a lui Bismut,“ începe Sache, „omul e cu capu', șefu', e pe tratament!“ „Super“, face Max. „Și încă ceva,“ adaugă Sache, „zelotul mi-a dat mesaj. Ăia, la Calea Dreaptă, au ședință, și Louise a vorbit despre Delea Veche“. „Poftim?“ tresare Max – are o casă conspirativă pe Delea Veche, doar n-a aflat ticăloasa de ascunzătorile lui. „A zis ea, la ședință, de Delea Veche?“ întreabă el încruntat. Și Sache, întinzându-i telefonul: „N-a vorbit în gura mare, i-a zis doar lui Bismut. Zelotul a înregistrat-o, poftim“.
Max pornește înregistrarea. Se aud conversații, râsete. Vuia vorbea în engleză despre coordonarea unor acțiuni la nivel european, iar cineva îi răspundea, naiba știe de unde, căci avea glasul distorsionat de un difuzor. Deodată, se aude șoapta Louisei: „Ce vis cretin am avut“. Bismut râde: „Eu nu mai visez de mult“. Dar ea: „Eu am un vis recurent, tot ajung într-un cartier prăpădit, Delea Veche se cheamă“.
Max mai trage un fum și aruncă țigara într-o băltoacă. Ploaia l-a răcorit, mirosul de fluviu uriaș îl face să respire adânc. *Oricât aș calcula*, se gândește, *ceva tot mă ia prin surprindere*. „*Merci*, Sache, stai mai departe cu ochii pe Louise. Vezi, n-o brusca.“ Se duce la mașină, se apleacă spre Gala, o pupă. „Mi-e tare bine cu tine“, îi spune, dar e cu mintea la Delea Veche, în care s-a visat pentru prima oară când era puști și locuia într-un bloc din cartierul Titan.
În anii aceia, statul *dădea case* pe criterii egalitare, iar Max (tată diplomat, mamă arhitectă) avea vecini strungari, medici, chelneri, vânzători, ingineri. Comuniștii sperau ca mixul locativ să spulbere diferențele sociale, dar au dat chix, căci apartenența la burghezo-moșierime fusese înlocuită de diploma de studii superioare. „Prost e Cutare, dar ce pretenții să ai? Ai lui sunt cizmari/frezori/ospătari“, auzea Max în familie. Totuși, copiii se jucau fără să țină cont de școala părinților, drept care Erika îl bârâia pe fi-su' că puștii nu-l *meritau*: câți aveau bibliotecă acasă?, uite, nici doctorii de la doi nu se comparau cu ei! În plus, Murgeștii aveau cărți interzise, le salvase Genu de la topit, scoțându-le de la serviciu în coperțile unor cărți de partid, ca să nu-l ia Securitatea la ochi.
„Ce porcărie!“ se scârbise Max de povestea cărților deghizate. Dar Erika: „Cândva comunismul va fi ce trebuie, iar cărțile vor fi *toate* la loc de cinste“. Pe parcurs, ea s-a adaptat la capitalism sau poate că atunci, demult, se adaptase la comunism, cine știe? Max crede că-n sufletul ei n-a fost loc nicicând pentru seceră și ciocan, căci altfel l-ar fi lăsat să se joace cu toți copiii, chiar și cu cei răi, care îl cafteau fiindcă era scund, crăcănat și cu capul cât o găleată.
Blocul lor avea patru etaje și se afla la doi pași de Lacul IOR. Vizavi de bloc era un câmp, iar pe câmp era o baltă cu păpuriș – balta a fost asanată și în locul ei s-a ridicat o spălătorie Nufărul, preschimbată recent în sală de bal pentru interlopi. Ei, acolo unde azi dau din buric traficanții de zăpadă și de ființe umane se juca Max când era mic. Trecuseră ani de zile de când îl întâlnise pe solomonar; se gândea rar la el, deși îi căra scrisorile peste tot, ca să nu le găsească Erika, și nu se dădea niciodată mare cu ele, căci *încă nu le venise vremea*.
Într-o zi, Max a tras cu praștia după o vrabie. Nu credea c-o s-o nimerească, dar pasărea a căzut în iarbă, respirând agonic, omenește, iar Max a zis plictisit: „A naibii, mă enerva“, deși în sinea lui se gândea: *am ucis-o, am ucis-o!* Îl cuprinsese jalea, era gata să plângă – n-avea să mai simtă așa ceva decât când se va îndrăgosti, ca și cum pentru el dragostea nu era dragoste decât dacă avea legătură cu mila; în fond, de-aia îl pusese pe un golănaș s-o bată pe fetița care-i plăcea: lacrimile ei, chipul speriat și trupul micuț ce tresărea în suspinuri îl umpluseră pe Max de o duioșie amețitoare, cu care nu știa ce să facă. Revenind la pasărea ucisă, atunci s-a prins că răutatea *se merită*: cruzimea lui mincinoasă i-a speriat pe copii, făcându-l să-și dea seama că, dacă sărea la ei, i-ar fi bătut și pe cei ce-l băteau mereu.
După o oră, gașca de la blocul vecin i-a atacat. Max și ai lui au tulit-o pe baltă, cu o plută făcută din cofraje, din cele în care se turna cimentul pe șantiere, și duși au fost. În fugă, Radu și-a pierdut un pantof – inițial, pe Max l-

a umflat râsul, dar apoi l-a trăsnit imaginea pantofului ridicat de dușmani într-un gest de triumf. De atunci, a pus semn egal între nenorociri și pantofii pierduți: Stalingrad, Berlin, Sabra & Shatila, Ierusalim, Belfast, Turnurile Gemene – oriunde aveau loc dezastre, lui Max îi săreau în ochi pantofii pierduți. Până și faptul că vedea acasă, în hol, pantofii așezați ordonat, toc lângă toc, cu vârfurile deschise la treizeci de grade, îi amintea că prăpădul are ca semn încălțări nemișcate, puțin tocite, eventual scâlciate, dar obligatoriu lipsite de picioarele care le poartă.

Visul din acea noapte a început cu *bătălia* cu copiii de la blocul vecin: au pierdut și în vis, iar Radu s-a pus iarăși pe alergat. „Nu fugi spre vrăbiuță!“ i-a strigat Macu absurd și, dintr-un salt, a fost lângă el. Au zbughit-o spre bulevard, dar dușmanii nu i-au slăbit. Speriați, cei doi s-au agățat de scărița din spatele troleibuzului 92 și au mers o stație, până la Potcoavă, numai că vrăbiuța, plină de sânge și ciripind bezmetic, se înverșuna să le arate umăritorilor încotro fugeau. Max și Radu n-au avut de ales, s-au repezit printre blocuri, pomenindu-se cât ai bate din palme în Delea Veche: făcuseră opt stații într-o clipită. S-au liniștit, căci ceva le spunea că ceilalți nu mai au cum să-i prindă. Ciudat, nu erau în Delea Veche pe care o *știau*; cu toate astea, *erau* în Delea Veche: era clar că dacă vor face prima la stânga, vor nimeri între casele unor negustori, iar dac-o vor lua la dreapta, aveau s-ajungă la niște vile cu acoperișuri rotunjite, în care se aflau sere susținute de stâlpi metalici înguști, împodobiți cu iederă din bronz. Pe străduțe, piatră cubică, pe cer, aerostate ce sunau din sirene coborând spre aerogara pe care Max o *știa*, la fel cum știa că teama pe care o resimțea era semn că lumea din vis se pregătea de un mare război.

Din acea noapte, odată la câteva luni, Max visa Delea Veche. Se plimba printre casele liniștite, cu chipuri sculptate deasupra ferestrelor, privea copertinele din fier forjat ce acopereau intrările, o lua pe ulicioarele întortocheate, de târg vechi, își potrivea ceasul după un orologiu stradal cu mecanism la vedere. Dac-o lua spre periferie, nimerea într-un cartier agitat, plin de fabrici, dacă se ducea spre centru, ajungea la Casa Socialismului, fiica uriașă a Sălii Palatului din realitate.

În al treilea vis, a văzut primii oameni. Erau mulți, mult mai mulți decât trebuiau să fie și decât își amintea el că au fost, deși n-avea *cum* să-și amintească așa ceva. După alte câteva vise, a auzit primele glasuri: veneau dintr-o casă cu pilaștri ce închipuiau niște femei cu aripi de liliac, strânse pe lângă corp. „*Sieur* Canta nu mai e om de înțeles, *fos mu*“, zicea un bărbat. „Și crezi că *varț* scăpa de el atât de ușor?“ a întrebat o femeie. „Nu știu, dar o să încerc, *sassom*?“ „*Sassot*“, a spus femeia, cu glas resemnat, după care a lansat un reproș: „Și-atunci, de ce l-ai chemat aici pe Emin, când a venit prințul Gagarin? De ce m-ai lăsat singură cu el, dându-i a înțelege că e la Canta acasă? Credeai c-a uitat cine locuiește aici?“ „O fi uitat, *fos mu*. El a fost aici altcândva, acum *mura* mult timp.“ „A fost aici de două ori, cum să uite că asta e casa Haidamacilor?“ s-a supărat femeia. Și bărbatul: „Că Emin a uitat sau nu, de Canta tot trebuie să scap.“

19. Louise îl cunoaște pe Teo Canta

Satul Corbii de Piatră, situat la poalele Făgărașilor, se întinde de-a lungul unui râu clisos, dincolo de un pod rupt. Pe mâna dreaptă, cum vii de la șes, e primăria: o casă albă, străjuită de steaguri ferfenițite, cu mușcate la ferestre – florile sunt singura pată de culoare de pe strada principală. Alături, e un fost magazin comunal devenit bar, cu trei mese de biliard, la care nimeni n-a jucat niciodată, unde se strâng sătenii ca să bea țuică și bere la PET. Vizavi de bar ruginește chioșcul stației de autobuz, iar în spatele primăriei, dincolo de râu și de un crâng de plopi, se ridică o stâncă înaltă de treizeci de metri și lungă de o sută, dominând un heleșteu. Heleșteul își are izvorul într-o peșteră labirintică, în care localnicii se ascundeau de *cotropitori* – lucru de necrezut, în sat încă se folosește acest cuvânt.

Louise știe că un străunchi de-ai ei a bătut munții din zonă după al Doilea Război Mondial. Dac-ar fi s-o creadă pe maică-sa, omul cu pricina era nepotul lui Emin, trăgându-se din fiica poetului cu Elena, dar Louise nu pentru el a venit aici. Oricum, satul nu-i place, iar puținii localnici o privesc chiorâș: sunt urmașii partizanilor din anii '50, care s-au împușcat cu Securitatea, cot la cot cu străunchiul ei. Azi, sătenii cresc vite și taie păduri, mândri că n-au fost comunizați, dar asta nu-i face mai cu moț, căci nicicând nu le-a dat prin cap să-și facă trotuare sau să tragă apă curentă. Nu-s nici măcar fericiți: cei avuți își zic „stăpâni de munte", însă sunt vai steaua lor, tinerii au fugit la oraș, iar ei sunt stăpânii nimănui.

Louise parchează. Deasupra stâncii din spatele plopilor, pe un platou înierbat, e cula cu observator astronomic a familiei Canta; Louise n-are cum s-o vadă de unde se află, chestie care o irită, n-ar ști să spună de ce. O fi obosită, pornise la drum după o noapte albă petrecută la sediu, unde o enervaseră toți: Anca, venită de la Berlin, se plângea că nu mai mănâncă creier de vită, fiindcă nu-i iese din minte că vita *gândise* cu ce mânca ea, Doru își freca mâinile cu spirt de frica microbilor, iar ceilalți, deși puneau la cale cu frații de-afară proteste la Paris, București și Cracovia, lăsau senzația că se zbenguie la o *worldwide pyjama party*.

Louise traversează strada principală în fugă (s-a pornit o măzăriche scârboasă) și ajunge în fața unei curți cu bujori, dalii și gura-leului. În curte, o casă cu pridvor înalt și poartă masivă, ce duce într-un beci, iar în pridvor, un bătrân elegant, deșirat, cu chelie. E Teo Canta.

„Ah, ați ajuns," strigă el, „intrați, vă rog! Nu vă temeți, n-am câine".

Știe să strige, își spune Louise, urcând în pridvor. „Au zis la radio c-o să fie o zi însorită," începe ea, „și, când colo..." „Ce post era?" se încruntă Canta. Louise îi dă numele. Iar el: „Ah, au avut ei un scop dac-au mințit *și* la timpul probabil".

Nu ne înghite, se prinde ea. Teo o invită să ia loc. „Ceai? Cafea?" o întreabă, Louise refuză, așa face mereu, ca să nu dea ascendent interlocutorului. Bătrânul râde: „Eu o să-mi fac o cafea mai încolo, am *Celebes Toraja*, nu știți ce pierdeți. Nu v-a zis Doru că, dacă-mi propun, sunt simpatic și fără să beți din cafeaua mea?"

Futu-l în cap, se gândește Louise, dar nu spune decât: „Doru mi-a zis doar c-o să meargă cu dumneavoastră la Chișinău".

„Punct ochit, punct lovit", zice moșul. Pe nepusă masă, pornește o răpăială cumplită. Cei doi fac armistițiu, comentează descărcarea de nori. „Fir-ar al naibii," observă Canta la un moment dat, „o să se rupă drumul..." Și apoi, zâmbind larg: „Mda, deci îl vreți pe Max. Ce-aveți cu el?"

Louise spune sec: corupție, trafic de influență, iar acum, poftim, a dispărut.

„Vă jur că habar n-am unde e", ridică Teo din umeri.

„Nu de-asta am vrut să vorbim. Mă interesează niște chestii mai vechi."

Și el, făcând buzele pungă: „Mmm... sigur nu vreți cafea?"

„Cum spuneați că se cheamă?"

„*Celebes Toraja*. Nu e cafea mai bună pe pământ."

„OK, dar o plătesc."

Moșul îngheață, iar Louise râde, scoțând o hârtie de o sută dintr-o șarjă de *notgeld* pentru protestatari.

„Oh“, îi joacă lui ochii. Ia bancnota, se uită la ea. „Unde o tipăriți?“
„La sediu, în strada Columb.“
„O sută... Nu-i cam scumpă cafeaua mea?“
„Azi fac promoție“, surâde Louise. Dar Teo: „Și cam ce poți lua de o sută?“ „Două bannere și-ți rămâne și rest“, clipește ea complice, venindu-i să-și dea palme fiindcă n-a fost în stare să păstreze distanța. „În ritmul ăsta,“ observă moșul, „vă paște inflația. Acum o săptămână, cu o sută luai patru bannere“. „Ei, folosim *notgeld* doar între noi“, zice Louise. „Din ce am auzit,“ face Teo, „Uberul acceptă moneda voastră“. „Sunt simpatizanții noștri, iau *notgeld* în semn de solidaritate.“ „Ei, solidaritate... E un embrion de circulație monetară, ca mâine vă luați și hotdogi de la simpatizanți. Inflația nu e OK, sfătuiți-vă cu Max pe tema asta“, încheie moșul, plecând să prepare cafeaua.
Ajuns în bucătărie, pornește un *espressor* ce aduce cu o locomotivă în miniatură: pufăie, zici că pleacă la drum. E în ton cu mobilierul: scaune cu speteze rotunjite, o masă cu picioare arcuite, o pendulă din lemn de nuc ranforsat cu vergele de bronz, un aragaz burduhănos, auriu. Pe perete e o reproducere după Mucha. Mda, nimic n-are legătură cu Corbii de Piatră.
Cafeaua e așa și-așa. Teo aprinde o țigară. Aerul e plăcut, răpăiala a încetat. Louise habar n-are, dar Max se gândește la ea – știe că e la Corbii de Piatră și și-o imaginează în pridvor, afișând o mină mirat-scârbită: *să vezi că, de-a naibii, n-o să-i placă* Celebes Toraja, zâmbește în sinea lui.
Și Teo, de parc-ar simți toate astea: „Max mi-a zis că veniți“. Dar Louise: „Știam că Max e deștept și fără să-mi atrageți atenția. Nu inteligența lui e problema“. „Ah,“ îi sticlesc ochii lui Teo, „nu-i acordați circumstanțe atenuante“. „O, nu! E un individ... imoral?“ Teo soarbe din cafea: „*En voilà des beaux mots. Vous voulez qu'on parle immoralité*?“ Louise își drege glasul: „*Puisqu'on parle de Max, l'immoralité est y comprise*“.
„Păi, dacă *est y comprise*, de ce nu-i atacați pe cei mai răi decât el?“
„Pentru că despre el am probe.“
„Ei, probe... Max e convenabil. Știți că procurorul Gaftoi îl urăște?“
Louise nu mușcă momeala: „Scuzați-mă, am dovezi că Max e corupt“.
„Până la dovezi mai e cale lungă, articolul dumneavoastră e mai mult un rechizitoriu. Vă plac procesele populare?“
„Eu nu fac procese, doar dau pe față mizerii“, scandează ea.
Și Canta: „De când vă plătiți softurile din computer, domnișoară?“
Louise ia foc. Să se ridice? Să-i zică vreo două? „Mi-ați spus,“ se calmează ea, „că sunteți dispus să vorbim, dar văd că mă provocați. Vi se pare *fair*?“
„*Fair*, adică corect?“ face Teo, după care o întreabă ce vrea: generalități? clarificarea implicațiilor legale ale activității lui Macu? un *insight* asupra ideilor lui politice? „Chiar doresc să vorbim,“ o asigură moșul, „sper să vă conving că Max nu e bestia pe care ați zugrăvit-o în articol“. *Încearcă să mă manipuleze*, își spune Louise. Dar Teo: „Hm, n-aveți încredere“. „Ba da, ba da... Of, o să vi se pară ciudat, dar aș vrea să discutăm... hm... despre interesul lui Max pentru Emin.“
„Acest așa-zis interes,“ se strâmbă Teo, „e un zvon. Dă bine în conversații“.
„Un zvon e un zvon, nu iese fum fără foc“, înăsprește ea vocea.
„Oh,“ se montează moșul, „uitasem că pentru voi zvonurile sunt *fair*! Pentru un zvon, tăvăliți omul în noroi și scutiți cheltuielile cu procesul, pentru un zvon, impuneți norme și cine se abate e eretic. Ați inventat un argou și cine nu-l folosește e *anulat*; scuzați-mă, asta e intransigență de stânga!“
„Stânga și dreapta,“ își dă Louise seama prea târziu c-o să spună o lozincă, „nu mai există“.
„Păi, ce nevoie e de doctrine când vizezi vârful lanțului trofic?“
„Mi-ați dat cafeaua ca să mă puteți jigni?“
„Scuze,“ se înmoaie Teo, la fel de brusc cum se ambalase, „dar, pe cuvântul meu, aveți câteodată un ton...“
„Știu, știu,“ dă și Louise înapoi, „dar nu trebuia să-mi vorbiți de *procese*, fiindcă judecătorii țin cu voi mai mereu“.

„Hai s-o lăsăm așa. Sunteți sigură că povestea cu Emin are importanță?“
„Habar n-am, dar parcă totul a intrat în vrie după ce a dispărut caietul cu însemnările lui. Pare stupid, nu?“
„Domnișoară,“ mijește Canta ochii, „ce căutați, de fapt?“
De peste drum se aude un pian. *Idiotul de Mozart*, pufnește Louise *in petto*. Ea și-ar pune The National, ba chiar și Frank Zappa, în niciun caz floricelele traforate de Mozart, cu care o chinuise în copilărie *Frau* Hreabcă, profa de pian.
„E fata învățătorului“, face semn Teo spre casa de vizavi. „E un fel de geniu muzical, n-are decât nouă ani.“
„Păcat că, din cauza celor ca Max, fetița se pierde.“
„Ba, s-avem pardon, Max o sponsorizează. I-a montat Skype și-i plătește cursuri cu profesorul Peters, de la *Musikverein*, din Viena.“
„Mai că-mi vine să vă cred“, face Louise.
„Vreți să mergem la fată acasă și să stați de vorbă cu Peters pe Skype?“
„Bine, vă cred,“ lasă Louise de la ea, „dar povestiți-mi despre Max și Emin“.
„O ziaristă vrea să asculte un basm. *On aura tout vu*“, face Canta, cântărind-o din ochi. Louise e somptuoasă, are păr des și degajă o energie molipsitoare, iar el e bătrân, așa c-o să-i spună povestea. Și Louise, în sinea ei: *Ce naiba, doar nu crede că…*
Canta dă vina pe Genu, bunicul lui Max: el își stigmatizase nepotul cu obsesia pentru Emin. Canta l-a cunoscut pe Genu în anii ’50, după ce a scris o carte despre contracte comerciale. Cartea s-a epuizat, s-a mai scos un tiraj, s-a vândut și acela, iar Canta s-a îmbogățit. PCR a interzis tirajul al treilea, dar aici s-a băgat Genu pe fir, multiplicând cartea pe blat – nu i-a zis nici măcar lui Canta cum a făcut, căci pe atunci, Louise n-are cum să înțeleagă, lumea credea că PCR are o mașină de citit gândurile, ca să te poată băga mai ușor la zdup. Mă rog, cu acea ocazie, Canta s-a prins că Genu era nebun apropo de Emin: printre altele, nu credea că poetul murise la data știută de toți. Nu era singurul, căci *și* directorul Băncii Agricole, unul, Rușinaru, susținea același lucru, fiindcă citise în *Veac Nou* că Emin ajunsese în Argentina, după așa-zisul lui deces.
„Rușinaru… E rudă cu noul viceguvernator BNR?“ se interesează Louise.
„E ta-su’, iar Max, *vicegubernatorul* și *gubernatorul* au fost colegi la Banca Agricolă. Max le-a scris celor doi doctoratele, dar el nu și l-a dat. Degeaba i-am zis «dă-ți-l, băiete!», că nu m-a ascultat și a rămas fără doctorat, ca Emin“, râde Teo, după care revine la Genu. Paradoxal, bunicul lui Max nu-l plăcea pe poet, nu-l scotea din anacronic și semi plagiator, dar înțelegea că amărâtul se pomenise într-o situație imposibilă: a fost printre primii români *sensibili* care au dat piept cu civilizația occidentală fără a-și face un scop practic din asta. Nu-l interesa nici politica, nici administrația – voia doar să priceapă pe ce lume e, fapt absolut dezarmant pentru un ins provenit dintr-un popor alfabetizat în proporție de doi la sută. Cu alte cuvinte, Emin n-a avut de ales și a *internalizat* Europa pe repede înainte,
egiptplatoncezarpaveltomad’aquinocharlemagnedavincishakespearelockehegel, numai că l-a prins din urmă furia iredentistă (în fond, asistase la cursurile lui Dühring), amorsând un cocktail exploziv. Totuși, în ciuda criticii *internaționaliste*, Genu nu credea că poetul a fost un antisemit sadea. În primul rând, ăsta era trendul în secolul XIX, iar în al doilea, se punea întrebarea: ce fel de evrei urai? Aveai probleme cu prăpădiții din ghetouri sau cu bogătașii din palate? Cât despre evreii înșiși, ei ce voiau? Să se asimileze sau să-și păstreze identitatea? Să se bucure de particularitățile ce-i făcuseră cândva starurile saloanelor europene sau să tragă folos din conceptul de rasă aleasă, după cum voia Disraeli, premierul britanic?
„Doar nu vreți să spuneți că Emin n-a fost antisemit“, pufnește Louise. Și Teo, ca nuca-n perete: „Știți că o rudă de-ale dumneavoastră s-a bătut pe *aici*? Ani de zile s-a ascuns în munți… El s-ar fi bucurat să vadă că începeți să aveți dubii, căci *era* un antisemit veritabil, ceea ce e ciudat pentru… hm… familia dumneavoastră. În sfârșit, ideea e că pe vremea lui Emin, două treimi din liberalii români erau antisemiți. Dar nu ei contau, mai important era Otto von Bismarck: chestiunea evreiască, zicea el, se rezolvă doar dacă armăsarii teutonici se împerechează cu iepele evreiești“.
„Ceea ce nu-l scuză pe Emin“, tresare Louise.

„Dar nici pe Stroussberg, regele căilor ferate, și nici pe Rothschilzi, care se lăudau că nu vor mai fi războaie în Europa, fiindcă băncile lor n-o să le finanțeze. Cu toate acestea, Europa a fost răvășită de războaie făcute pe banii lor...“

„Vorbiți de cazuri particulare“, face Louise.

„Cazurile particulare,“ observă Teo trist, „ne-au dus la Auschwitz“.

În ce-l privește pe Max, nu-i era clar când a pus botul la basmele lui Genu, fiindcă multă vreme n-a fost interesat de poet. Lui îi plăcea matematica, mergea la olimpiade, calcula traiectorii stelare, stabilea sub ce unghi intersecta cometa cutare planul eclipticii, prevestea alinieri planetare la secundă; altminteri, era cu capul în nori: dacă-l trimiteai după usturoi, venea cu mărar. Prin clasa a zecea s-a gândit să clasifice infinitul, pe care l-a împărțit în trei căprării, dacă-și aduce Canta bine aminte. Devenise atât de tare în rahatul ăla abstract, că Erika, într-un moment rar de mândrie maternă, l-a pus să le țină o prelegere invitaților la un chef. Max știa că mesenii erau bâtă, dar a făcut grafice pe o planșă atârnată în sufragerie și a rostit cuvinte precum „imanent“, „sincron“, „congruență“ peste *hors d'oeuvres*, salate de crudități și pahare cu whisky. Convivii îl priveau uimiți, în timp ce afară (Murgeștii locuiau la parter) se adunaseră golanii cu care Max vorbea despre chiul și gagici. „Oh, ah“ făceau invitații; în schimb, derbedeii zbierau: „Bă, lasă școala, fute și tu ceva!“ „P-aia de desen, p-aia de desen!“ strigau. Max, nimic, dă-i înainte: infinitul oțios, infinitul-nod, infinitul pulsator, ca premisă a nemuririi teoretice, ba chiar și a unei potențiale repetitivități a evenimentelor (oho!), pierzându-i pe invitații ce-și puneau gheață în pahare și înfulecau sardine frecate cu unt. Deodată, enervat de hărmălaia golanilor, Teo a izbucnit: „Cine dracu-s ăștia?“ Și Erika: „Copiii *muncitorilor* de la bloc“. Iar Genu, mâhnit: „'s-ăia care m-au bătut la gunoi“. „Cum adică, te-au bătut?“ s-a încruntat Teo.

Expunerea lui Macu s-a dus naibii, căci Genu a povestit că într-o seară, pe când ducea gunoiul la ghenă, derbedeii l-au doborât între tomberoane, prinzându-i picioarele cu un laț. „Și Miliția ce-a făcut?“ s-a băgat Vuia, care tăcuse până atunci. (Louise tresare, auzind de el.) Ei, Miliția nu s-a băgat: atacul a avut loc pe întuneric, iar Genu n-a avut cum să-i vadă pe agresori; degeaba a zis că-i știa după voci, căci sectoristul nu s-a sinchisit.

„Și mie de ce nu mi-ați spus?“ a fulgerat Vuia din priviri.

Genu, Erika și tatăl lui Max au pus ochii-n pământ. Cică se simțiseră *minoritari*, ei erau cu mapa, iar vecinii, cu sapa – cu alte cuvinte, erau priviți cu o ură nemărturisită, pe care o citiseră și-n ochii milițienilor. Ce conta un moș de care s-au luat niște pușți? Când e beznă și duci gunoiul sunt riscuri, ce vrei?

„Și dacă vă urăsc din alte motive?“ s-a aprins Vuia. „Unde e telefonul?“

În zece minute, derbedeii au fost ridicați. N-au fost scoși de la secție decât la intervenția Erikăi: părinții prinșilor se rugaseră de ea cu cerul și pământul să li se dea drumul. Dar Radu, fratele de cruce al lui Max: „Altădată să-mi zici când aveți belele, Macule... Habar n-ai ce prieteni am!“

Nu mințea. După o săptămână, derbedeii au încasat-o, Genu fiind răzbunat omenește de golanii pe care-i știa Radu. Tot atunci, Max a lăsat matematica baltă, căci „i-a șters-o cineva din cap cu buretele“. Motivul? „*Cherchez la femme*,“ face Teo cu ochiul, „o chema Sossa, ea l-a trăsnit. Și-acum mă întreb dacă parșivul de Genu n-a pus totul la cale“, adaugă el, observând că, din cauza Sossei, care vorbea întruna despre Emin, Max a citit *kilogramic* despre poet, numai că, după o vreme, pe ea n-a mai interesat-o Emin și i-a dat papucii lui Max. „Am rămas fără fată și m-am potcovit cu poetul“, râdea Max, deși admitea că și Genu îl frăgezise în acest sens; în fond, de la el auzise de caietul ăla nenorocit, care, iată, a dispărut, și despre care Canta și Vuia aflaseră pe căi *specifice* că Moruzov, ctitorul Serviciului Secret Românesc, l-a dorit nespus. Se pare că Moruzov cheltuise *en gros* ca să-l recruteze pe poet, având în vedere că prezența lui în tabăra lui Mahno, anarhistul ucrainean, îl preschimbase într-o mină de aur din punct de vedere informativ.

„Nu-mi ziceți c-a fost și spion!“ răbufnește Louise.

„N-ați dorit să vă spun un basm? Emin a petrecut mai bine de doi ani alături de Nestor Mahno... Nu-mi spuneți că n-ați auzit!“

„Păi... De ce-ar fi trebuit să aud?“

Și Canta, făcând ochii mari: „Ce chestie, nu mă așteptam“. Pare încurcat, învârte aiurea linguriță în ceașcă.

„Auziți," reia el, „Bismut nu v-a zis că ne știm?" „Nu", face Louise. Deși uimită, privește țintă la Teo, dorind să-i dea a înțelege că informația nu era atât de importantă, încât să-i fie împărtășită.
„Ei, de fapt, îi cunosc familia", o scaldă moșul. „Unchiul lui Bismut a fost camaradul rudei dumneavoastră, s-au luptat amândoi cu Securitatea în munți, asta ne-a adus împreună. Of, cum au trecut anii... Mă rog, ideea e că și Bismut era interesat de Emin – nu era obsedat ca Max, dar știa multe și el."
De astă dată, Louise pufnește: „Mie nu mi-a zis nimic".
„Poate nu-l mai interesează subiectul. În fond, de ce și-ar bate capul cu așa ceva? Rețineți însă," râde Canta, „că nici chiar o jurnalistă ca dumneavoastră nu poate afla tot. Jurnalismul e despre oameni, nu despre motoare".
Se joacă, își spune Louise, *îmi toarnă rahatul ăsta ca să-mi vândă un altfel de Max. Fir-ar să fie, degeaba am venit, n-am aflat decât niște nume: Rușinaru, director de bancă și tată de* vicegubernator *BNR, Moruzov, șef de serviciu secret, și Nestor Mahno, un anarhist mort. Pe de altă parte, iar a apărut Vuia în poveste; of, parcă aș investiga o urzeală de familie, în care și-o trag toți între ei. Și totuși, ce-a vrut Vuia să spună când le-a zis Murgeștilor că „poate erau urâți pentru altceva"?* Louise îl întreabă pe Canta care a fost treaba, dar moșul ridică din umeri: „Nici eu n-am cum să aflu tot", răspunde amuzat.
Ploaia se pornește din nou, o dă în furtună: vântul jumulește copacii, perdele de apă curg în pridvor. „Nasol," strâmbă Teo din nas, „o să se strice drumul... Of, cum plecați?"
„Mă descurc", face Louise. „Le am cu condusul."
„Nu știu ce să zic", îi arată Teo râul care se revarsă pe stradă. „Mereu pățim așa. Avem un primar cretin."
Fetița de vizavi scoate capul pe geam, privește furtuna. Louise se uită la ceas: e patru după-amiază și vijelia nu dă semne c-ar sta. *Ce mă fac?* se întreabă, clipă în care începe să dea cu piatră. „Repede," zice Teo, „aduceți mașina în garaj". Louise se codește. Dar el: „Haideți, grindina asta se face cât oul de porumbel!"
Ia o tablă de lângă casă, o ridică deasupra capului, dă fuga cu Louise la mașină: rap-rap-rap, țăcăne gheața. Teo deschide poarta, Louise bagă mașina în curte, grindina se mărește, bușește în parbriz. Teo îi arată pe unde s-o ia. „Florile," face ea semn, „calc florile". „Dați-le naibii, se face mașina praf." Gata, Louise intră în garaj, mașina scapă întreagă.
După o vreme, grindina se oprește, dar plouă năprasnic. Deodată, vântul smulge un ulm din rădăcini și-l trântește în mijlocul drumului. *Am belit-o*, își spune Louise, *să vezi c-o să împart acoperișul cu moșul ăsta nebun*.
Sună la Bismut, dar el o întreabă de ce nu caută un hotel, o pensiune, ceva. Da, e potop, înțelege, dar cum să dormi în aceeași casă cu secătura de Canta?
Trec orele. Vine o săteancă, întinde masa, cei doi iau cina. Teo mai zice câte ceva despre Max, dar Louise îl oprește: „Vă rog, nu stăruiți. Nu mă convingeți să-l las în pace". „Nu asta mi-am propus, vreau doar să nu-l mai credeți pe ticălosul de Gaftoi. Ca mulți procurori, e un nemernic, credeți-mă."
Se întunecă. Louise se retrage – e terminată, n-a dormit de ieri dimineață. Săteanca îi face focul. Louise dă să intre în vorbă cu ea, dar femeia răspunde cu da și nu. Afară trăsnește, bubuie, toarnă de rupe, zici că se spulberă stânca de lângă sat, cu tot cu observatorul lui Canta.
Louise se dezbracă, pune hainele pe un scaun, ca la armată. Ce chestie, numai mobilă Art Nouveau în cameră: scrinul ce te înghite când te așezi să scrii, canapeaua cu nervuri unduioase, patul, ba chiar și schița hotelului Tassel din Bruxelles, cu măsurători cu tot, semnată (să fie un original?) de însuși Victor Horta.
Louise o ia desculță spre pat. Se miroase la subsuoară: s-a spălat la lighean, dar merge. Când să se bage în așternut, privirea îi e atrasă de o statuetă așezată într-o geodă, deasupra căminului: un bust de femeie, cu brațele precum două aripi de liliac, strânse ca o pelerină în jurul trupului. *De unde naiba o știu?* se întreabă, în timp ce scoate din rucsac cartea cumpărată ieri dimineață. N-apucă s-o deschidă: Teo vorbește la telefon, râde în hohote în camera de alături. Louise se duce pâș-pâș la ușă. „Nu te mai da mare," făcea moșul, „noi cum eram la vârsta lor?" *Și dacă râde de mine?* se gândește Louise. „Exagerezi", zice Teo, după care se plânge că l-a luat frigul și gata, închide. Apoi, liniște.
Și pe ea o ia frigul: țuști în pături! Se zgâiește la statuetă, deschide cartea, o frunzărește. Deodată, dă peste o pagină cu colțul îndoit, de parcă i-ar fi pus cineva semn, deși abia a scos volumul din țiplă. Se uită la colț, îl

îndreaptă, îl îndoaie la loc – e un semn mărunt dintre cele pentru care o certa maică-sa, îl făcea mic de tot, ca să scape de frecatul ridichei: „ce tot îndoi paginile, Louise?“ În sfârșit, deschide la prima pagină și, în secunda doi, azvârle volumul pe jos. Cartea îi e dedicată lui Nestor Mahno, iar Louise și-o amintește bine de tot – din ea aflase de războiul cel mare, care venea, venea, venea.

Gata, i-a sărit somnul. Câte investigații făcuse de când se știa? Opt? Nouă? Nu contează, important e că au avut început și sfârșit. Acum, nu se mai termină: se apucase de Max, de la Max a ajuns la un poet care nu a fost doar poet, iar de la poet s-a pomenit pe cap cu un anarhist. Bine, putea să nu-i pese de Emin și de Mahno, dar cum să ignore coincidențele despre care i-a vorbit Anca, citându-l pe Max? În fond, Louise simte deja că face parte din ele, numai că n-o să mărturisească așa ceva nimănui, nici măcar lui Max.

20. Un exod peste Nistru. Apare și Moruzov

Nestor Mahno, zis Batko, e scund, are păr negru, zburlit, și ochi lucitori. Plin de draci, iese din adăpost și o ia printre corturi: cât vezi cu ochii, oameni care își curăță armele, cai, muniție, bucătării de campanie, plopi de baltă și smârcuri care puiesc țânțari. Bate vântul, dar e cald. Undeva în apropiere e Nistrul.

Batko e înțolit în uniformă de bolșevic: dacă ar fi după el, ar rupe și-ar scuipa steaua roșie, dar n-are încotro.

„Fir-ar a dracu' de uniformă," spune, „abia aștept să mă piș pe ea!"

„Las' că mai e puțin și scăpăm", îi strigă un soldat.

„Cum adică *scăpăm*? Crezi că nu ne întoarcem?"

Ei, cum să nu se întoarcă, dar vor să-și tragă sufletul, ce Dumnezeu! Se bat de un an încheiat: la est de Nipru, la vest de Nipru, în stepa Kubanului, în munții Crimeei; s-au luptat cu cazacii roșii, cu pușcașii letoni, cu Frunze, Blücher, cu Eideman... Batko a fost rănit de unsprezece ori și l-au vârât de fiecare dată în *tacianka*, sub mitralieră, scoțându-l din încercuiri, ca să ucidă mai mulți cekiști, mai mulți bolșevici, după ce omorâse ruși, austrieci, nemți, ucraineni de-ai lui Petliura. Se zice că a ucide e o porcărie, dar dacă la mijloc e libertatea, pușca ți-e nevastă și baioneta ți-e soră: moarte dușmanilor, *smert voroham*!

„Cu românii nu ne-am bătut, nu-i așa, Mișa Gheorghevici?" râde Batko. La care Emin: „Știu eu, *batiușka*?" Batko se miră: „*Batiușka*? Ai șaptezeci și trei de ani, ce-mi spui *batiușka*? Hei," îl apucă de umăr, „n-o lua în față, că nu mai ești armăsar! Și tu la fel, *diadia* Yaya, c-o fi luminăția-ta negru păcură, da-ți scârțâie oasele."

„*Inshallah*," zâmbește Yaya „n-avut frică, noi plini de noroc azi."

„Așa scrie în cărțile voastre?" se întristează Batko, Emin și Yaya nu-și dau seama de ce. Și lui Emin: „De când n-ai mai fost în România?"

„De doi ani, de când a vrut Bela Kun să ne ia Ardealul."

Pfuai, *sraka* de Bela Kun! Până și Lenin credea că-i un idiot: când secretara a transcris discuțiile de după căderea Budapestei, a șters cuvintele „cretin", „imbecil", „prostănac", cu care Lenin îl gratulase pe Bela, iar transcriptul ieșise cu jumătate mai scurt. Cu toate astea, Lenin tot pe el l-a trimis să negocieze cu Batko, ocazie cu care Bela i-a oferit o sută de poze în care apăreau amândoi alături de membrii Internaționalei a III-a. „Tovarășe Mahno," i-a zis dobitocul, „ești un luptător neînfricat pentru cauza țăranilor și a proletarilor! Să ne unim!" Apoi, *pizdeț*, l-a vorbit pe la spate, bolșevicii au trimis doi cekiști să-l ucidă, iar Armata Roșie s-a repezit peste Armata Neagră a lui Batko, fiindcă, ce să-i faci, Batko făcuse cu bolșevicii la fel. Emin știe toate astea, dar îl place pe Batko, plus că i-a promis lui Peter c-o să țină aproape de el. Prin urmare, Emin și Batko sunt frați.

„Piotr ți-a zis c-o s-avem noroc?" îl întreabă Batko pe Yaya. Negrul tace. Iar Batko: „Ți-a zis, cumva, și dacă azi biruim?"

„Asta nimeni știut. Noi doar scris ce faci."

Batko se înnegurează: „Voi și visele voastre... Dacă nu-mi zicea Piotr de voi, vă-mpușcam! Era bine sau rău?"

Emin râde și-și răsucește o țigară, dar n-o poate aprinde de vânt. Și Batko: „Îl ții minte, Mișa, pe Nikita din Mirgorod? Dacă nu erai tu, îl împușcam, și-ar fi fost rău, căci Nikita s-a azvârlit în râul năvalnic al revoluției și, datorită lui, am spulberat unitatea de elită Drozdov."

„Nu eu l-am scăpat pe Nikita. Tu i-ai lăsat viața, nu eu."

Batko rămâne pe gânduri. Le cheamă pe nevastă-sa și pe fiică-sa. Se ciucește lângă fetiță și-i vorbește în șoaptă. Maică-sa lăcrimează: „Nu-i drept, *batiușka*, nu-i drept", spune, mângâindu-și soțul pe chipiul blestemat cu stea roșie. Dar Batko: „Nu e, dar scăpați de chin". Se ridică. „Unde-i Zinkovsky?"

„Aici", răsare unul mare cu păr roșu. Se strâmbă când îl vede pe Yaya: nu-i plac negrii. Iar Batko: „Ai înțeles ce vreau?" „'nțeles, *batiușka*!" Zinkovsky e între două vârste, se știe bine cu Mahno, are voie să-i zică *batiușka*. Cei doi au pornit la drum împreună, i-au topit pe naționaliștii lui Petliura, care Petliura îl înlăturase pe Skoropadsky, omul nemților, care Skoropadsky îl alungase pe Wilhelm de Austria, cel ce voia să fie rege la Kiev, în contul Vienei. Daaa, numai imperialiști împuțiți în Ucraina! Ce-i drept, l-au ajutat pe Emin: marile puteri se îmbulzeau

în asemenea hal, iar cancelariile europene trimiteau atât de mulți emisari, încât Peter B. (Piotr, după cum îi zicea Batko) reușise să-l întâlnească de câteva ori pe poet, luându-i caietele acoperite cu scris mărunt. „*Brüder, du schreibst so hässlich*! Frate, scrii atât de urât! Nu înțeleg mai nimic. Fă-i ceva, potolește-l!" îl ruga Peter pe Yaya, râzând, după care o ștergea în Polonia.

Acum funia s-a apropiat de par, Peter nu mai are cum să vină aici, iar Batko e prins ca într-un clește. Uită-te la el: se plimbă cu mâinile în buzunare, fără o vorbă, privind în pământ.

Și Zinkovsky: „Păi, să-i dăm drumul, *batiușka*", îi spune de parcă i-ar cere voie.

Mda, și el poartă uniforma Armatei Roșii, de-aia e încruntat. Cheamă doi tovarăși, se pregătește să iasă din tabără, iar Mihail Gheorghevici, cât e de bătrân și de gras, dă să-i însoțească. Dar Batko: „Rogu-te, Mișa, fii cuminte!"

„Vreau să văd cu ochii mei ce se întâmplă."

„Las' că-ți spunem noi. Ce zici, vine omul tău?"

Cum să nu, Moruzov se ține mereu de cuvânt. Batko e îngrijorat, însă: ar fi vrut să vină Piotr, doar în el se încrede. Emin ridică din umeri, deschide caietul și se apucă să scrie, în timp ce Yaya îi șoptește ceva. „Iete," face Lev, artileristul fără un ochi și fără tunuri de-acum, „zici că Domnul a făcut lumea ca s-o povestiți voi!"

Batko și Emin se schimbă la față. „De unde știi ce treburi au Mihail Gheorghevici și *diadia* Yaya?" se repede Batko la artilerist. Dar ăla: „Ușurel, Batko! M-ai învățat să nu mă las prigonit, așa că nu mă prigoni". „Al naibii să fie ăla care te prigonește, dar de împușcat, te împușc, dacă mai deschizi vorba despre ce scrie Mișa, 'nțeles?"

„Bine, bine, nu vreau să te supăr... Iertați-mă, Mihail Gheorghevici, și măria-ta, *diadia* Yaya!" se prostește artileristul.

Și Batko, întorcându-se la Emin: „Nu-mi spune că transcrii și vorbele astea!"

Emin nu răspunde. Yaya întinde covorașul de rugăciune, iar Emin lasă naibii caietul și o ia către Nistru. A îmbătrânit, nu vede bine, vrea să se ducă pe țărm ca să se uite spre România, dar străjile îl opresc. *Și dacă Peter greșește?* se întreabă poetul. *Dac-am greșit amândoi? Dacă solomonarul își râde de noi? Poate doar Louise să știe mai multe, dar uite că ea nu-și scrie scrisoarea, cât despre Max, n-am aflat nici până azi ce-i cu el… Peter, Peter, cum o scoatem la capăt?*

Despre Peter se spunea că-i un geniu: la treisprezece ani studia istoria la Heidelberg, la cincisprezece făcea matematici la Humboldtiana, dar, dacă-l întrebai unde a învățat cel mai mult, îți povestea cum se ascundea noaptea, copil fiind, în muzeul lui Lepsius, printre mastabale și sarcofage. Lepsius avea ideile lui apropo de muzee și-ți împlinea senzația de Egipt cu fresce ce expuneau Nilul, deșertul și piramidele, cu ibiși, flamingo împăiați, tufe de papirus și bazine cu apă răspândite pe holuri și în saloane. Lepsius crease în Muzeul Nou o uriașă *Wunderkammer* în care, odată intrat, uitai de Stadtschloss și Tiergarten, crezându-te la Gizeh sau Luxor.

Drumul lui Peter se intersectase cu al Hansei la o conferință: „Să fie istoria o știință?" stârnise el publicul, jucându-și cozile de rândunică ale mustăcioarei. „Dacă e o știință, cum arată experimentul istoric? Ce substanțe folosești, în ce eprubete le vâri, cum reproduci experiențele? Nu ne-a învățat Al-Hazem, studiind camera obscură, că știința reproduce experiențele altor savanți? Priviți în jur," și-a încolțit auditoriul, „trăim în plină epocă pozitivistă, de ce nu ne descotorosim de pseudoștiința numită istorie? Cum îl măsurăm pe Pericle? E corect să-i facem lui Buda statui? Să-l ridicăm pe Napoleon în slăvi sau să-l azvârlim la gunoi? Asta trebuie să *măsoare* istoria în unități precum gramele, metri și wații, căci altfel o lăsăm pradă umanioarelor care nu demonstrează nimic! Știința e pașaportul spre libertate! Ne așteaptă un scop măreț, misiunea noastră e să dezvrăjim lumea, s-o conducem după principii clare etc. etc."

Seara, Radetzky l-a invitat la bancherul Bleichröder, crezând că-l atrage în Hansă, când, de fapt, Peter captase Hansa în contul lui, cu o viclenie pe care nu i-o bănuia nimeni atunci. Cu ce-i amăgise? Cu propunerea de a crea o societate programabilă, bazată pe criterii raționale, care să arunce la gunoi partizanatul politic, acesta nefiind decât „parazitul" interesului general. Pe Adam Smith, cu *laissez-faire*-ul lui liberal, îl considera haotic, preferându-l pe Friedrich List, care avea convingerea că „pomul care face fructe e mai valoros decât fructele în sine". Peter B. voia un stat tehnocrat.

După întâlnirea cu pricina, Peter și-a început experiențele într-o hală transformată în *Wunderkammer*, pe o hartă în relief, întinsă pe planșeu, populată cu tabele și figurine ce închipuiau guverne, uzine, căi ferate, mine, drumuri, armate ș.a.m.d. Problema era că experimentul istoric trebuia să țină cont *și* de climă, bursă, agricultură, salarii, sentimente populare, ba chiar și de banalele dorințe personale, susținea Peter, sprijinit de Sanderval, Yaya și Kelvin, cei mai noi membri ai Hansei. În consecință, pereții halei s-au umplut cu tabele, pe hărți s-au înmulțit figurinele, experiențele analizau tot mai multe cote și variabile, iar Emin, uimit de lumea paralelă ce se umfla sub ochii lui, îi trimitea lui Carp depeșe după depeșe, care cuprindeau arbori genealogici dinastici și ai marilor industriași, cursuri de schimb, grafice cu resurse, liste cu miniștri, simulări de conflicte. „Asemenea experimente ne-ar fi tocmai bune", scria poetul, numai că îndoielile îi dădeau ghes: *de ce mă gândesc doar la România? n-ar fi rațional să cântăresc lumea* întreagă*? ce-i aia, o țară, de fapt?*

Într-o bună zi, Peter a cerut membri noi: muzicieni, pictori, actori, poeți. „Noi lucrăm cu numere și formule," a explicat el, „dar știința e plină de goluri. Ei bine, sarcina noastră e să le plombăm, scopul nostru e să ducem experiențele cât mai aproape de adevăr. Întrebarea e: cine știe să umple aceste goluri? Cine peticește realitatea? Artiștii, *natürlich*! Eu sunt sigur că neștiința se va stinge cândva și că arta n-o să mai aibă motiv să existe, dar, până atunci, artiștii sunt obligați să ne dea iluzia coerenței, speculând hiperbola și metafora, mijloacele lor de producție! Iată de ce-i chem lângă noi, iată de ce avem nevoie de acest proletariat al incertitudinii! Noi, ca savanți, trebuie să ținem lumea în frâu".

După un an, însă, membrii Hansei au înțeles (tot la îndemnul lui Peter) că *încă* umblau cu jumătăți de măsură. De fapt, au stabilit ei, experimentul istoric avea nevoie de o țară ridicată de la zero, idee pe care a îmbrățișat-o și Bismarck, dat fiind că Reich-ul beneficia de pe urma lucrărilor Hansei fără să scoată niciun ban din vistierie. Of Peter, Peter, zâmbește poetul amar, la doi pași de Nistru, *die Welt, nicht mein Schreiben, ist hässlich*, lumea e urâtă, nu scrisul meu.

Aprinde o țigară. Iar l-au năpădit mâncărimile – îl luaseră în Africa, fir-ar să fie, și nu mai scăpase de ele. Ce-i drept, acum are draci: i se pare că firul în curs e pierdut. Măcar de-ar ieși bine în următorul! Pentru asta, însă, trebuie să-și scrie că-i musai să-i zică lui Peter, cât mai devreme, că l-a întâlnit pe solomonar. Acolo, la Bolta Rece, după jubileul Putnei, atunci i-o va spune și, ca nu cumva să rateze momentul, o s-o roage și pe Louise să-i amintească ce are de făcut. Condiția e ca ea să-și scrie scrisoarea.

„Pregătiți-vă, Mihail Gheorghevici!" îl îndeamnă străjile cu blândețe.

„Mișa, hai odat'!" îl repede Batko. Emin aruncă țigara. Se cațără cu greu în *tacianka*, căci nu doar c-a îmbătrânit, dar e și obez. De altfel, deîndată ce se așază sub mitralieră, se apucă să înfulece din colțunașii făcuți de nevasta lui Batko.

„Ce-i, Mișa, ți-e frică?" îl ia Batko râzând. Și apoi: „Hai c-o scoatem la capăt, totul e să fie omul tău pe celălalt mal." „Nu m-a mințit niciodată", face Emin. Batko pufnește: „Ce naiv ești... Și ce naiv sunt și eu: dacă mă vinzi?" Emin îl cunoaște bine pe Batko, nu se supără: „Nici să fi vrut," zice, „nu puteam să te vând, căci n-am voie. Nu mă lasă Peter". „În Piotr am încredere," spune Batko gânditor, „păcat că nu ne așteaptă el pe celălalt mal. Și-n tine am încredere, Mișa, dar sunt revoluționar, nu las nicio piatră neîntoarsă".

„Mai bine," se bagă Yaya, „nu vorbit despre asta."

Emin face un gest de lehamite. *Numai Mahno să nu fii acum*, își spune, *căci dracul știe dacă lupta lui a avut sens: ai crede, mai degrabă, c-a fost înfrânt, din moment ce fuge în România. Of, când am fost mai nebun*, se întreabă, *când am fost în sanatoriul lui Suțu, când am urzit cu Peter sau acum?*

„Acum!" strigă aghiotantul lui Batko. *Tacianka* o ia din loc. Pe lângă ei, pe un catâr, e evreiașul ăla, Kristol, care-l enervează pe Emin. A venit tocmai din America, de la Hollywood, ca să-l filmeze pe Batko. Călărind, își unduiește spinarea ca șarpele și învârte de manetica aparatului lui – naiba știe cum face, dar nu clatină imaginea niciodată. Emin n-are încotro, zâmbește în obiectiv, întrebându-se dac-o fi rudă cu Kristolii din Fălticeni.

După câteva minute, dinspre pichetul de grăniceri se aude Zinkovsky glăsuind tunător: „De ce-ați chemat în ajutor Cavaleria Roșie, netrebnicilor?" Grănicerii răspund cu jumătate de gură, cică n-au cerut ajutor. Dar Zinkovsky: „Vă bateți joc? Sunteți cumva bestiile albe ale lui Petliura?" „*Tavarisci*, *tavarisci*", se bâlbâie ăia, clipă

în care rămășițele Armatei Negre țâșnesc dintre plopi: călușii din Kuban zboară și, de pe singura *taciankă* rămasă, se trage cu mitraliera. Călăreții întind săbiile, pistoalele bufnesc, șarja îi zburătăcește pe grăniceri de parc-ar fi broaște. „Suntem de-ai voștri, *tavarisci*, de-ai voștri!“ răcnește unul.
„*Strielai ty, idiot*! Trage, prostule!“ îl bruftuluiește comandantul. „Nu-s ai noștri, e Mahno!“
Se lasă cu hărmălaie și pe malul românesc: puștile plesnesc ca la bâlci, dar românii-s făcuți grămadă, n-ar nimeri nici niște viței toropiți de căldură. Emin înalță capul, se uită cu ochii scoși la încăierare, în timp ce Batko trece pe lângă el, cu calul în spume: „Mișaaa,“ îi strigă, „să scrii frumos despre șarja asta! Pe ei, pe ei! Urrrraaa!“
Capete sparte, plumbi sfârtecând bojoci, lănci dând mațe afară, brațe retezate de săbii, pichetul e făcut zob, iar sângele curge gros în pământ: să vezi recoltă la anul! Kristol e fericit, filmează învălmășeala de pe spinarea catârului, zâmbind ca un dobitoc. *Cu cât l-or plăti americanii ăia ai lui?* se întreabă Emin.
Grănicerii o iau la sănătoasa. Luptătorii lui Mahno urcă pe bac. Doar din *taciankа* se mai trage cu mitraliera după fugari. Dincolo, pe malul românesc, aleargă un grăsan, strigă la militarii lui: „Nu mai trageți, *mboilor*, nu mai trageți, că-i așteaptă la București! Opriți focul, futu-vă-n cur!“
„Ăla e Moruzov?“ face Batko. „El e“, zice Emin. Și Batko: „Ei, nu știu dacă lui Piotr îi iese ceva din războiul meu, dar s-a ținut de cuvânt“. „Știința e totdeauna cinstită,“ proclamă Emin, ca fraierul, mușcând dintr-un colțunaș. Și Mahno, ridicând din umeri: „Unii plâng că mor, alții că scapă cu viață. Dacă nu era Piotr, îți putrezeau oasele, Mișa, iar pe tine,“ se uită la Yaya, „te mâncam fript! Așa m-am ales cu doi prieteni! Sper s-aveți dreptate cu țara aia nouă și să-i cinstiți pe toți morții războiului, fiindcă știința voastră i-a băgat în pământ!“
Râde, urcă pe bac, în câteva minute ajung cu toții pe țărmul românesc. După sălcii așteaptă două mașini și câteva camioane. Mahnoviștii s-ar trânti pe jos, că-s rebegiți, dar grăsanul nu-i lasă: trebuie s-o șteargă, și încă iute. Bun, se duc la mașini, Kristol filmează tot. Camioanele sunt pline cu merinde, cu apă, cu țoale uscate, cu vin – românul e primitor, ce paștele mă-sii! De pe malul sovietic se aud răcnete: „Trimiteți-i înapoi! Sunt bandiții lui Mahno, au ucis mii de suflete, prăpăd au făcut! Dați-i să-i ducem la Tribunalul Poporului!“
Izbucnește o târguială neașteptată, bolșevicii amenință, iar grăsanul zbiară la ei peste râu, înjurându-i de mamă și de dreptul internațional: „Faceți cumva, să nu începeți război și cu *noi*!“ Bolșevicii se înfurie, trag, dar o fac la nervi, țintesc coroanele sălciilor, nu vor să rănească pe nimeni. Egrete și gâște își iau zborul, iar o vidră se repede bezmetic în mijlocul Nistrului – vrea să scape de imbecili. Răsare și un cekist printre bolșevici: se duce la comandantul pichetului și-l împușcă în cap, după care vine pe mal, face doi-trei pași în apă, pune mâinile în șold și se uită spre malul românesc. E bronzat, înalt, slab.
„Lasă-l“, îi spune Batko lui Zinkovsky, văzându-l că duce pușca la ochi.
„E nemernicul de Junker, omul lui Eideman, el a ucis-o pe Marusia.“
„Junker?“ se miră Emin. „Andrei Wilhelmovici Junker?“
„Nu-mi spune că-l știi,“ pufnește Batko.
„Îl știu pe taică-său. S-a ținut scai după mine. Fi-su’ chiar e cekist?“
Cekist, cekist. Emin se miră: *al dracu’, spion ca ta-su’, aș chia nu sare departe de trunchi!* Convoiul pornește. Batko, Yaya și Emin urcă-n mașină cu grăsanul. Drumul șerpuiește printre coline molcome și dealuri acoperite de vii. În depărtare, un codru secular, frate cu românul etern, dar-ar naiba în ele de poezii!
„Eu m-am ținut de învoială,“ zice grăsanul. Batko se înroșește și scoate un caiet, făcându-l pe Emin să pufnească în râs: „*Batiușka*, și tu ții jurnal?“ „Eu nu scriu prostii“, spune Batko, dându-i caietul grăsanului. Ăla îl frunzărește: „Sper c-acum aveți încredere în noi“, spune el mustăcind. Batko ridică din umeri: „Am încredere doar în Mișa și-n Yaya, pentru că nu vor nimic“. La care grăsanul: „Hm, ceva-ceva vor și ei“. Emin deschide tașca și scoate din ea un caiet. Grăsanul parcurge câteva foi: „Unii-și imaginează“, adaugă el, „că totul începe în numere. Eu cred că e mereu loc de pățanii incalificabile.“
Emin o dă la întors: „Depinde cum țineți minte lucrurile“. Și grăsanul: „V-am văzut acum doi ani, în Ardeal, nu v-ați schimbat cine știe ce. Asta e o problemă, căci s-a vorbit mult de reapariția dumneavoastră. În fine, să nu-l plictisim pe *gaspadin* Mahno, avem de discutat treburi mai importante“.
Și-l pune pe Batko la curent cu aranjamentul care a dus la trecerea Nistrului. Lui Batko nu-i vine să creadă că

Mișa participase la lucrătură – în fond, e poet. „*Batiușka*, *batiușka*," îl bate pe umăr, „ziceai că n-ai voie să te bagi." Emin face pe aiuritul, nu spune că însuși Peter i-a cerut să intervină, după ce văzuse câți oameni aveau interes ca Mahno să treacă Nistrul. De altfel, grăsanul îi enumeră, uimindu-l pe Batko, căci printre ei e Rakovski, un bolșevic de prim rang, amic cu Caragiale, care Caragiale a fost amic cu Emin. Rakovski trimisese grosul Armatei Roșii în Polonia, ca să mai subțieze pichetele de grăniceri de la frontiera cu România.
Batko n-o fi el prea citit, dar pricepe: „Dacă s-a băgat Rakovski, nu mai văd eu Ucraina!" spune el amărât. Se întreabă dacă n-a căzut din lac în puț, dacă nu e cazul să scape sărind din mașină – de ani de zile doar asta face: scapă și mușcă, fuge și sfârtecă, zici că-i lup. Cel mai mult i-a plăcut când i-a trecut prin foc și sabie pe junkerii lui Lenin, cu tot cu Brigada de Cavalerie Internațională, la Mihailovka. Iar acum? Cu ce s-a ales? Ce a ieșit din Anabasis-ul lui în care, în loc să zbiere „*Thalassa, Thalassa*", a strigat: „România, fir-ar al naibii, România!"
Dar grăsanul: „Nu fiți pesimist, bolșevicii n-o să rămână în Ucraina pentru totdeauna. Am stat de vorbă personal cu oamenii scoși de Wranghel din Crimeea."
„Wranghel mi-e dușman", mârâie Batko.
„Da, dar ofițerii lui cunosc starea de spirit din țara dumneavoastră. Țăranii vă idolatrizează, iar mulți bolșevici zic că vă urăsc doar pentru că le e frică de politrucii roșii. Când o să începem războiul cu comunismul, Armata Neagră ne va fi de ajutor, dar, până atunci, trebuie să vă oferim probitate. La treaba asta," se întoarce către Emin, „prietenul dumneavoastră e maestru neîntrecut".
„... ba maestrul e nebun", se scălămbăie Emin.
„Poftim, iar o ia de la capăt", râde Batko, îmbrățișându-l. Se uită apoi la grăsan: „Ce probitate să-mi ofere Mișa? M-am bătut cu tiranii, ce altceva să scrie?"
„Șefii lui Rakovski de la Kremlin o să vă zugrăvească în cele mai negre culori: că sunteți însetat de sânge, c-ați ucis oameni nevinovați și, atenție, că v-ați dat la evrei." „N-am nimic cu evreii", se răscoală Batko. Dar Moruzov: „Eu spun ce-o să zică bolșevicii, iar nouă, românilor, nu ne-ar pica bine ca presa să ne acuze că ne aliem cu un bandit care, pe deasupra, e și antisemit. Cum să-i convingem pe occidentali că ducem un război just în Est? Credeți, cumva, că Kristol vă e prieten? Credeți că nu i-a filmat pe anumiți comandanți de-ai voștri, când... Hai, că știți mai bine ca mine: Kurilenko a făcut prăpăd printre evrei la Tsarekostiantinvka!"
„Iar eu i-am pus în vedere să nu se repete, fiindcă-l împușc!"
„Ei, și? Kristol a filmat măcelul."
„*Gaspadin* Moruzov," spune Batko, „l-am învestit pe Kristol cu toată încrederea mea. De ce mi-ar face rău?"
„Pentru că pe el l-a învestit altcineva, și nu cu încredere! Vreți să vă spun cu cât e plătit? Nu, nu vorbiți la nervi, c-o să vă pară rău! Ăia, la Tsarekostiantinvka, sunt morții lui, pricepeți! Face ce vrea cu ei și lumea o să-l creadă, fiindcă sunt morți cu adevărat, gata, *kaputt*, iar Kristol e faimos: femeile schimbă zece batiste la filmele lui de dragoste, iar bărbații pleacă direct la bordel după ce-i văd producțiile licențioase! Știți că l-a înregistrat și pe Cicerin, ministrul bolșevic de externe? Cicerin e curlandist, domnule, *mare* curlandist, și Kristol l-a filmat în ascuns."
„Doamne, l-am avut în mână, puteam să-l omor!" scrâșnește Batko.
„Lăsați omorul! O să recurgem la talentul de jurnalist al lui Mișa Gheorghevici. Dânsul se pricepe la tărăboaie de presă. În plus, e nevoie de diplomație, căci treaba e încurcată: uite, Sovietele pretind că Basarabia e teritoriul lor ocupat samavolnic de România, așa că trebuie să fiți de acord că șansa dumneavoastră e să bateți palma cu Petliura."
Batko ia foc: păi, el a început războiul tocmai ca să-l ucidă pe câinele de Petliura! Grăsanul îi amintește că Armata Neagră a dat mâna cu Armata Roșie în ciuda urii ce-i despărțea, „plus că v-ați încălcat principiile, *gaspadin* Mahno, vă dați seama? Bolșevicii, ați zis-o mereu, sunt niște bestii și, cu toate astea, v-ați aliat cu ei. Vă rog, vă implor, împrieteniți-vă cu Petliura! Nu-mi răspundeți acum, doar gândiți-vă la propunerea mea".
„Tu ce zici?" se întoarce Mahno la Emin, dar e prea nervos, nu-l lasă să răspundă: „Știu, știu, n-ai voie să te bagi, nu te lasă Piotr. Of, e musai să vorbesc cu el... Dacă se alege praful de mine, cum s-a ales și de Kascei?"
„Putut da eu sfat, Batko," se bagă Yaya cu blândețe, „dar trebuit mult poze". „Poftim?" se miră Mahno. Și Yaya:

„Noi avut mare *marabout*, Suware, care trăit în Delta Interioară Niger. Păgâni atacat la el și Suware dat seama că, dacă nu ținut piept, poporul lui, pfui, mort! Cum făcut război, când tu predicat pace? Suware vorbit atunci cu învățăcel, învățăcel tăiat obraz Suware cu cuțit și Suware zis că păgâni atacat când făcut rugăciune. Ai noștri, iartă Allah la mine, prefăcut că crezut minciună și plecat la război. Rana ta, Batko, plumbul de săptămâna trecut", întinde Yaya degetul spre obrazul lui Mahno, acoperit de fețe însângerate. „Arătat rana oamenilor, spus că pus pielea pe băț pentru ei! Dacă Suware făcut așa, putut și tu, iar lume urmat la tine, chiar dacă împrietenit cu câine Petliura, *inshallah*."
„Asta... asta..." se bâlbâie Batko, „asta e înșelătorie curată, Yaya!
„Ba e politică, *gaspadin* Mahno", zice Moruzov.

21. Max. O revedere îndelung așteptată

Mahno n-a revăzut Ucraina nicicând: după ce a trecut Nistrul, s-a dus în Polonia; din Polonia s-a dus la Danzig, apoi la Berlin, iar în final la Paris. Ajuns în Franța, a intrat în Grupul Anarhiștilor Ruși din Străinătate, a publicat în *Dielo Truda*, a redactat Platforma Program a Comuniștilor Libertarieni și a muncit ca tâmplar la fabrica Renault și la Operă. A murit de TBC în 1932, fiind cremat și depus la Père-Lachaise, în urna 6685, lângă Isadora Duncan și Maria Callas, la doi pași de mormintele lui Yves Montand și Jim Morrison, pe care îi bântuie în raiduri lansate de pe lumea cealaltă. Batko a fost scorpion, iar astrograma îl apropie de Bono și Giselle Bündchen (Venus opus lui Neptun), dar și de Elvis Pelvis și Mark Fuckerberg (Marte sextil ascendent *or something*).
Onoarea lui Batko a rămas neștirbită, iar asta nu din cauza războiului său uimitor. Neînduplecat, n-a cedat nici după ce a fost înfrânt și, spre deosebire de Joe Stalin, Wolffy Hitler, Burhana Merkel & Obamov (manipulări, pusee imperiale, cetățeni irosiți în țările lor și aiurea), Batko n-a promis luna de pe cer și nu le-a dat apropiaților sinecuri. *Ce-i drept, nici n-a câștigat*, își spune Max invidios, el fiind un libertarian, pentru care forța justifică orice. Azi însă, Max își resimte opțiunea, căci a făcut avere alături de Oli-Papainoage, iar articolele Louisei se bazează pe ingineriile puse la cale de el pentru vechiul său partener. Cu toate astea, Oli nu-i mai răspunde la telefon, ba, mai mult, Max nu-și poate accesa contul din Grenada, Oli fiind singurul care are habar de el. Faptul e cu atât mai frustrant, cu cât cei doi s-au cunoscut de mult, la Sinaia, în casa lui W, și au fost colegi la unitatea Securității din Grădiștea, de pe zidurile căreia se uitau la Delta Neajlovului și la *setting*-ul bătăliei de la Călugăreni. Acolo au fost colegi cu Gaftoi, procurorul care le instrumentează cazurile, iar dacă Gaftoi l-a strâns pe Oli cu ușa, Max își poate lua adio de la banii din Grenada. În mod normal, ar trebui să-i blocheze și el conturile lui Oli, numai că are nevoie de *cash*: nu-l *faci* pe Oli plătind un hacker de rând, iar Max tocmai la *cash* n-are acces, după ce Gaftoi i-a pus sechestru pe avere.
Mai sună o dată la Oli: nimic. Închide, sperând ca porcul să nu-l fi vândut și în ce privea telefonul, căci atunci, Gaftoi i-ar lua urma. Deodată, piuie computerul. E Sobek, directorul televiziunii publice. Max e surprins de mesaj, căci Sobek e apropiatul lui Oli. Cândva, petrecuseră pe yachtul celui din urmă împreună cu un jurnalist, unul Lică, amic cu Doru de la Calea Dreaptă, dar Lică fiind pe partea cealaltă, în sensul că și el avea un tată general de Securitate, numai că al lui, spre deosebire de Vuia, era în tabăra socialistă. Când Max, Oli și Sobek plecau la pește, Lică rămânea pe yacht cu soția lui Oli, care ba avea rău de mare, ba o durea capul, ba o încerca nu-ș' ce indispoziție femeiască, făcându-l pe Max să-și spună că Oli, deși genial în afaceri, avea slăbiciunile lui. „Te-au dat ăștia în urmărire", îi scrie Sobek lui Max. Și Max: „Ei și?" La care Sobek: „Oli mi-a spus c-ai făcut aripi". „Cum adică aripi?" „Adică Seychelles, Trinidad, Nagorno-Karabach." Max se gândise la asta, dar acum e în Dudești. „Momentan," scrie, „sunt la Vaduz". Sobek umple ecranul cu emoticoane ce râd cu lacrimi: „Nu ești la niciun Vaduz. Ai nevoie de bani?"
Are, dar nu recunoaște. Of, nu era mai bine să fi stat în banca lui, să pretindă că n-a venit capitalismul sau, mă rog, ceea ce azi se cheamă capitalism? Ce-are lumea cu el? În fond, s-a *jucat* ca Batko, numai că raidurile lui financiare n-au omorât pe nimeni. Mai bine stătea cu nevasta, mai bine își trăgea un job liniștit, c-așa pornise la drum: după facultate, lucrase la sonde, în Caraș, unde locuise într-o baracă încălzită iarna la douăzeci și șase de grade, în timp ce în București se dârdâia în apartamente. Amicii lui se mirau că nu-și pune pilă să vină în Capitală, așa că el îi întreba dacă aveau apă caldă (n-aveau) și la ce se uitau la TV (cică la bulgari), după care îi lua la mișto, căci el prindea sârbii, iar ăia băgau pornet sâmbăta; așadar, la ce bun să se întoarcă în București? În cele din urmă, ai lui *l-au dat* la Grădiștea, printre medici, ingineri, gestionari, arhitecți, procurori. Beau whisky și vin de „pinacotecă", după cum zicea țăranul de Gaftoi, fumau *americane*, ca niște paraziți ai patriotismului ce erau și, între două cursuri de capitalism intensiv, ascultau Pink Floyd și Police. Trăiau în societatea ideală: artă și *loisir* de stânga, într-un falanster consumerist.
„N-ai nevoie de bani?" mai întreabă Sobek o dată.
„Nu", scrie Max înapoi.

Trece un minut. E cald, dar Max are frisoane, nu știe de ce. Îl chinuie și un nenorocit de junghi în stomac și nu e din pricina muzicii pe care și-a pus-o ca să înțeleagă ce e cu Louise. Mi minor, Si minor, Re minor, așa curge „The Mercy Seat", cu mortăciunea de Nick Cave. Of, de ce e fata asta așa de supărată pe viață? De ce ascultă Nick Cave? Mă rog, îl atrage chiar și cu muzica asta zgrunțuroasă, numai că, fir-ar să fie, nu-i dă foc. *Nu mai* simt *ca înainte*, își spune Max, *și, dacă nu mai simt ca înainte, ce să înțeleg? Că eu nu mai sunt eu? Că sunt un handicapat?*

Cândva a fost tare la *îndrăgostire*. Iubea la comandă, își tura sentimentele, le înghețа; greu de zis *de ce* o făcea, căci dragostea i se părea o comoditate deprinsă în colectiv. Bine, nici n-a dezbătut subiectul, cei din jur purtându-se de parcă iubirea era menționată în hituri, filme și cărți ca element fantastic, de coloratură. Știa doar că dacă-i face pe ceilalți să creadă că a pus ochii pe o tipă, se simțea minunat la gândul că-l bârfeau și ajungea să se îndrăgostească *pe bune* de împricinată; mai știa și că, dacă scăpa caii apropo de o femeie, el, Max cel scund și cu capul mare, pornea într-un *heroinless trip*. Odată l-au lăsat genunchii văzând-o pe cea pe care se ambiționa s-o iubească, altă dată i-au plesnit tâmplele din cauza unei gelozii pusă de el însuși la cale, dar cel mai tare a fost când a simțit că *oarece* s-a umflat brusc, în dreptul rinichilor, ca un balon cu gaz expandat, luându-i aerul – numai vederea sângelui a lipsit atunci; doar asta și expirul final l-au despărțit de perfecțiune.

Îi dă *mute* lui Nick Cave. L-au luat frigurile. *O să se întâmple* ceva, își zice. Trage cu urechea în mahala: ploaia păcăne pe acoperișuri, câinii latră, se aud manele. Da, o să se întâmple ceva.

„Dacă vrei bani, fă-mi semn", scrie Sobek. Continuă să scrie, dar se răzgândește și șterge, căci mess-ul afișează un creionaș trasând litere nevăzute. „N-ai încredere în mine", dă drumul mesajului într-un târziu. „Nu-i vb de asta," face Max, „sunt urmărit și am draci". „Eu credeam că fuți negrese în Trinidad", textează Sobek. Dar Max: „Am fututnegrese. Sunt ca ale noastre", scrie, după care întreabă: „Doar ai vb sau te-ai și *văzut* cu Oli?" „Cum să-l văd? Am o funcție!" face Sobek grăbit, înainte să lanseze o rafală de litere: „De ce te-ai întors din Germania? Era liniște până să fi venit". Max se încruntă: „*Merci* că nu m-ai uitat", tastează înapoi și gata, închide mess-ul.

Se duce la geam, se uită la ploaie, computerul piuie iar. E o alertă, Louise a postat niște poze cu un drum desfundat, plin de gunoaie și mortăciuni: ONG-ul lui Bismut luase în vizor o firmă ce prospecta gaze de șist, al cărei plan de afaceri era semnat de Max, la rugămintea premierului Garfield-vomit. „Ce-ar fi ca politicii care-și bagă nasul unde nu le fierbe oala să fie demiși *instant*?" lansa Louise o întrebare, după care proclama: „Susțineți alegerile dinamice!"

'te-n mă-ta, face Max și dă fuga pe pagina de Facebook a Sossei. Deîndată ce-i vede poza de profil, îl ia moleșeala, deși ea n-a făcut altceva decât să posteze imagini din Trinidad. Mda, uite de ce i-a scris Sobek ce i-a scris! „Un loc pentru oamenii liberi", trecuse Sossa banal sub fotografii. *Louise*, își spune Max, *nu e banală, dar ce folos?*

Mess-ul piuie iar. De astă dată, îi scrie un necunoscut: „N-ai un leu? Vezi că-s acolo unde amâni să te duci".

Din mahala se ridică un vaier adânc. Max uită de frisoane, de junghiul din stomac, trupul îl ia pe sus, se mișcă reflex, simte tot, zici că privește Dudeștiul din satelit, că vasele lui de sânge au devenit canalizarea acestei capitale mizere. I se face mai frig, se scutură ca drogații, însă ia cópiile scrisorilor primite demult, ia și răspunsul lui, cu tot cu harta pe care a desenat-o, trage pe el un *hoody* și pleacă. Face pe șchiopul. Era pregătit, așteptase momentul: noroc că solomonarul i-a dat mereu semne, că Max a îmbătrânit și că, așa cum se întoarce să verifice dacă n-a lăsat aragazul aprins, tot așa umblă cu plicul *ăla* uriaș după el, plin de cópiile scrisorilor furate, gata oricând, ca pionierii. Păi, da, i-a trimis lui Casamonica, la Roma, benzile de hârtie decupate din scrisoarea lui W, iar Casamonica i le-a trimis împreună cu un top de coli din atelierele lui. „Unde ai găsit hârtie de-ale mele?" se mirase *il mafioso*. „O să-ți zic", i-a promis Macu, după care și-a scris răspunsul la scrisorile primite demult, pe minunatele coli ale lui Casamonica.

Max pleacă din mahala șchiopătând. Intră la metrou. Inima îi bate cumplit, dar își spune c-așa trebuie să fie, nu altfel. Ia primul tren, iese la Unirii, se plimbă pe la Fântâni, flanează printre copacii plantați de boii de la Primărie, face pe orășeanul care ia aer. Ajunge la Hanul lui Manuc și, văzând că nu i-a luat nimeni urma, se întoarce în subteran, ia metroul spre Gorjului. Acolo locuiește Louise. Când iese, o sună: *hai, răspunde, că poate mă scapi!* E noapte, plouă, dar în Militari e plin de viață, curvele navighează, papagalii se uită pe sub sprâncene,

puțoii se scarpină între picioare, arabii vând șaorme. În piață, unii descarcă legume și fructe, îi ajută niște refugiați înțoliți atât de aiurea, că-ți vine să crezi că dintre tarabe sunt gata să sară lei, tigri și leoparzi. Pe bulevard trece un convoi al Crucilor Întreținute; refugiații fug după blocuri, dar ăia din camioane nu-i bagă în seamă. Declic: Louise răspunde, alo, alo, dar Max doar ascultă. „'te-n mă-ta!", face ea și închide, de parc-ar trage cu pușca. Max tresare și o ia șontâc către blocul ei. Ce chestie, deși telefonul e închis, cineva vorbește în el. Max se uită în ecran: nimic. Vocea îi dă înainte, se aude și o adiere agitând niște copaci, apoi sirena unui tren, răsunând între munți, după care vocea izbucnește în râs și o a doua se prinde în conversație: vorbesc despre o călătorie în Africa, iar asta durează până ce Max îl vede pe solomonar, un tip scund, cu cap de hidrocefal, care trage discret un picior după el. Brusc, solomonarul se uită la Max. În secunda doi, bulevardul se preschimbă, dar nu cine știe ce: pe blocuri parc-ar fi o igrasie verzuie, iar aerul miroase vag a canal, numai că așa trebuie să fie, nimic nu-l surprinde pe Max. Își continuă drumul spre blocul Louisei; de-acum *chiar* șchioapătă, nu se preface, are *ceva* la picior și nu de ieri, de alaltăieri. „Așa trebuie să fie," își spune, „nu altfel". O rază măturătură norii, ca emisă de un far, și Max își dă seama că angajații Turnului Litvak din Piața Unirii au pornit marele reflector, deși, pe de altă parte, nu-și amintește să fi știut până acum de acest Turn, dar și asta trebuie să fie așa.
Ajunge la scara Louisei. Solomonarul îl aștepta. „*Havno*!" zice. Max știe ce înseamnă *Havno* și-l salută la fel. Iar solomonarul: „*Ceuxlud* așteaptă scrisorile, dar tu le-ai pierdut. Mai *varț* provoca *braha*?" Max confirmă: nu e clar c-a început să înțeleagă ce *scribt* în scrisori? În plus, are cópii după ele, uite, le-a dat și răspuns. „La ce bun să răspunzi, dacă n-ai scrisorile? Mai bine nu mă-ncurcam cu tine, căci degeaba vezi *nepotriviri*", spune solomonarul. Macu îl apucă de cot: „Fii atent pe ce hârtie am scris! Și uite-te și la astea", îi atrage atenția, întinzându-i fâșiile tăiate din scrisoarea lui W. „Aha", spune solomonarul și, plecând, îi lasă lui Max o poză alb-negru din Delea Veche, așa cum apărea în vis.

22. Calea Dreaptă. Un fost director de bancă. Berlin

Plouă de o lună încheiată, *mother nature* răzbună anii de încălzire globală, alungă publicul *in their cool master bedrooms*, după cum zic papagalii din *real estate*. Cu toate astea, lumea are alte îngrijorări. Agențiile de știri tac, dar la Stockholm și Bruxelles s-au înființat imamate, docherii din Kiel au constituit un Soviet, în Siria de Est a apărut zona libertariană Rojava, în Tirol se antrenează Crucile Întrețesute. Mai degrabă a încetat pacea decât a izbucnit războiul, dar veștile bagă frica în toți, cu atât mai mult cu cât presa nu le dezbate.

În sediul din strada Columb e scandal. Doru le reproșează zeloților că pierd teren și, ca să le arate că are dreptate, deschide fereastra: în ciuda ploii torențiale, dinspre Magheru se aud huiduieli și lozinci.

„Știți ce vor oamenii?“ le dă Doru ghes celorlalți. „Vor lideri și Calea Dreaptă nu mai face nimic. Ați auzit că anarhiștii din *squaturi* sunt gata să se desprindă de noi?“

Bismut se uită în colțul mesei, Vuia tace, ceilalți se foiesc. Tumultul de afară se aude mai tare, demonstranții au intrat în Piața Romană. Și Doru: „Știți, nu, că scădem în sondaje! Și cum dracu’ să nu scădem, când Louise a noastră umblă după cai verzi pe pereți? Toți sunt cu ochii pe ea, dar ea tace mâlc, n-a mai scris niciun rând. De ce nu crești presiunea, Louise?“

„Crește-o tu, dacă crezi că de aici ni se trage. Calea Dreaptă nu stă doar în mine, scoate lume în stradă, fă tărăboi, fă ce crezi că-i mai bine! Treaba mea e să termin ancheta.“

„Păi, termin-o! Nu te-ai prins că ăsta e momentul tău? Nu te-ai prins că, de când cu articolul, *tu* atragi lumea de partea noastră? Te-ai lăsat pe tânjeală și ne-au ieșit vorbe, se spune că Max ne-a închis gura cu bani. În concluzie, nemulțumiții nu ne mai bagă în seamă, ies la proteste cu celelalte grupări.“

Se lasă cu vociferări, zeloții se uită strâmb la Louise. *Ce chestie*, se gândește ea, *până acum dezbăteam norme, convingeri, și uite ce-am ajuns să tratăm: treburi practice. O fi normal?* Ostilitatea colegilor o apasă, îi dă senzația că s-a făcut prea cald în birou; pe de altă parte, știe că nu ea e de vină și nu-și dă seama ce i-a apucat pe toți dintr-odată – să fie Doru gelos pe Bismut? În cazul ăsta, ceilalți de ce-i dau dreptate? Vuia de ce tace? Singur Gaftoi e de partea ei: susține că ea a scris articolul despre Max, că el, Gaftoi, s-a bazat pe articol când a redactat rechizitoriul (moșul dă ochii peste cap auzindu-l), că tot el, Gaftoi, a emis un mandat de arestare și că poliția aleargă cu ochii scoși după Max; ce Doamne iartă-mă să mai facă Louise?

„Să publice *tot* ce a aflat despre Max!“ izbucnește Doru. „Nu înțelegeți că, dacă ne ținem de el, clătinăm toată clasa politică? Max e un simbol, noi îl putem juca la maximum, dar Louise nu bate fierul cât e cald. De ce nu te vezi cu colegii lui tata?“ se răstește la ea. „Zi-le lor tot ce știi și fă-ți după aia ancheta până n-oi mai putea!“

„Doar nu-ți imaginezi că serviciile nu știu tot despre Max!“

„Păi, tocmai, poate îți mai scapă ceva informații și termini naibii articolul.“

„Crezi că-s tâmpită să mă bag cu ei?“

Serviciile să-i fi *dat semn* aseară? Primise un sms: „În fața ușii te așteaptă un plic. Te sărut“. S-a dus să vadă ce e, a găsit plicul (era gol) și s-a pomenit cu alt sms: „Ce pijama cu pisici ai!“ Nu-l vedea pe cel ce scria, dar îl auzea cum șchiopăta, coborând scara în grabă. *O fi Max, că el e șchiop*, s-a gândit, după care a mai primit un mesaj: „Te văd, te văd!“ „Labagiu împuțit!“, i-a suflat și a încasat alt sms: „Tu nu te masturbezi niciodată?“ Atunci Bismut a strigat-o din casă: „Unde ești?“ Și Louise, de pe hol: „Am dus gunoiul“.

„Gunoiul pe care-l trăim,“ reia Doru, „trebuia să te convingă chiar și pe tine să te bagi cu serviciile. E război, orice e permis.“

„*Talk to my hand*“, face ea.

„Oh, da, ai principii... Din cauza ta ne împotmolim, dar tu ai principii!“

„Uite că am! Ieși în stradă și pune-te în fruntea protestatarilor, dacă te-ai împotmolit din cauza mea. Nu sunt de neînlocuit, bine?“

Louise primește un sms: „Las-o și tu mai moale“, scria Bismut. *Mai moale?* se enervează ea. *Fir-ar al dracu’ să fie!* Își ia șapca, rucsacul, se pregătește să plece. Nu se uită la Bismut: și-ar fi dorit ca el să *zică* ceva, chiar s-o critice,

nu să tacă și să-i trimită mesaje stupide. *Auzi tu, las-o mai moale!*
Iese trântind ușa. Se urcă în mașină, o ia spre Piața Rosetti. Toarnă de rupe. Pe străduțe, omor: circulația e deviată din cauza protestului. *Să fie adevărat că-i pierdem pe anarhiștii din* squaturi*?* se întreabă Louise, blocată în cârdul de mașini. În fine, scapă, intră pe bulevardul Carol, își pune „I wanna be your dog" cu The Stooges, trece de Biserica Grecească, face dreapta la Școala Ianculuи și ajunge în rondul din Delea Veche. Cartierul nu arată ca în vis, dar tot o cuprinde teama de un război cumplit, resimțită ori de câte ori se visează *aici*.
Rușinaru, un bătrân uscat, în cămașă hawaiană, o aștepta sub un pom: „Ce-i?" o ia, văzând-o că se zgâiește la gâtul lui. „Ai ceva cu cruciulița mea? Vă știu eu p-ăștia, cu brățări de concert," face el semn spre colecția de pe *poignet*-ul ei, „zici că vă cazați la *all inclusive*, nu c-ascultați muzică!"
E nebun, își zice Louise, strecurându-se printre hortensiile clătinate de ploaie. Odată intrați în casă, moșul nu știe unde s-o așeze; în cele din urmă, îi face loc sub un tablou ce înfățișează șarja husarilor zburători ai lui Jan Sobieski. Camera e întunecoasă, pe jos sunt blănuri, pereții sunt pardosiți cu icoane, iar Louise își spune că n-a intrat într-o casă, ci *într-un somn adânc* – e bizar, dar așa își spune. „Dacă-ți place muzica, chiar și-aia proastă," se înmoaie Rușinaru, în timp ce desface o Fanta, „ceva-ceva înțelegi tu din viață". Louise oftează, ciulind urechea la piesa pusă în surdină. „Errol Garner," pufnește bătrânul, „habar n-avea să cânte după note, tâmpitul!" Fuck*, o să mă asasineze cu jazz*, își dă seama ea.
Rușinaru a fost directorul Băncii Agricole sub comuniști. Cândva, PCR l-a dat jos și l-a trimis la un CAP, căci omul luase în râs producția de cereale cu care se lăuda propaganda – zisese că un hectar românesc trebuia să aibă peste douăzeci de mii de metri pătrați ca să scoată grâul de care se vorbea la plenare. După exilul lui, exportul s-a dus naibii, străinii amenințând că, fără Rușinaru, în care aveau încredere, nu semnează niciun contract. Ca să nu rămână cu marfa nevândută, PCR l-a adus înapoi, dar nu pentru asta e faimos moșul, ci pentru ce a făcut în 22 decembrie '89: angajații băncii voiau să iasă la demonstrațiile anticomuniste, directorul adjunct nu-i lăsa, drept care Rușinaru a deschis *personal* poarta instituției, trimițându-i pe străzi.
„Asta o să vă coste, tov director", i-a rânjit adjunctul în față. Și Rușinaru: „De când mă iei tu cu *tov*? Pentru tine am fost mereu domn' Rușinaru".
După fuga Ceaușeștilor, Rușinaru a ieșit din birou și a strigat: „Scaunul meu e liber! Cine-mi ia locul?" Angajații au înghețat. „S-a *terminat*," a zis el, „care te-așezi pe scaunul meu?" Nimic. Și Rușinaru: „Cutare! Te-am adus de la Cucuieți! Hai în birou!" Cutare nu s-a încumetat. Rușinaru a zbierat la altul, dar nici ăla nu s-a mișcat. Doar adjunctul voia să-i ia locul, însă Rușinaru nu-l invita. El, unul, l-ar fi înscăunat pe Max, numai că distinsul Manetă era la CC, că-l chemaseră șefii cei mari să analizeze situația explozivă din stradă – în fond, *asta* învățase la Grădiștea. Acum, moșul nu i-ar mai oferi lui Max niciun post, căci *boul* s-a certat cu fi-su', și încă urât de tot, dar atunci, Dumnezeule! n-ar fi ezitat.
„Banca a mers bine în anii '90", îi explică Louisei. „În primul rând, c-am rămas consilierul noului director," rânjește moșul, „iar în al doilea, încă aveam specialiști, nu ca acum. Se știa *clar*, de exemplu, cum e cu cerealele. Voi ați învățat c-am fost grânarul Europei, dar asta e o prostie: am avut probleme cu exportul încă din secolul XIX, de când SUA au inundat piața cu grâu și porumb, după Războiul de Secesiune. Și știi care-i culmea? Primul care a analizat bursa agricolă a fost Emin, dar cin' să-l asculte? Maniu? Zelea? Dej? Ceaușcă, Ilici, Băligărescu-Cocârț?" se schimonosește el la numele președintelui în exercițiu.
Louise oprește reportofonul. „Ce s-a întâmplat?" se încruntă Rușinaru. „Nu-mi spune că l-ai votat pe Cocârț!"
Louise izbucnește în râs: o doare în cot de Cocârț, dar s-a mirat că Rușinaru a adus vorba despre Emin, la care moșul, pufnind, îi atrage atenția c-a adus vorba despre Macu, de fapt. „Să nu crezi," adaugă el, „că dac-am fost de acord să vorbim, o să ți-l dau în gât. I-aș rupe capul, dar de turnat, nu ți-l torn".
Și Louise, amuzată: „Hei, nu v-am întrebat nimic pân-acum!"
„Scrie pe mine că-s prost?" ridică el tonul. „Îți zic ce poftesc, bine?"
Perfect, Louise asta și vrea, căci Max nu-i un subiect de duzină; pe ea a ajuns s-o intereseze mai mult ce fel de *om* e, iar legătura lui cu Emin...
Rușinaru i-o taie: „Știu ce vrei, că vorbește lumea în oraș, sau tu crezi că despre tine nu se vorbește? Hai, pornește

reportofonul, nu mă intimidezi“, mai zice el, și reia: „Finanțe și Emin, finanțe și Emin, la asta-i stătea capul lui Macu, *dinainte* ca Vuia să-i pună pilă la Grădiștea, unde Emin l-a luat cu totul pe sus. Mă rog, Vuia i-a pus pilă și la mine. De fapt, i-a pus pilă la toți“.

„Eu am auzit,“ spune Louise (bine că n-a tresărit, auzind de Vuia), „că *părinții lui* i-au pus pilă la dumneavoastră“.

Nu, cică-i mai încurcat. Murgeștii aveau poziții importante, dar nu cât să-și permită să-i ceară favoruri lui Rușinaru, iar asta nu pentru c-ar fi fost el așa și pe dincolo, ci pentru că fiecare, chiar și în comunism, avea un loc definit în societate. E drept că amantul Erikăi, mahărul de la cultură, *ar fi putut* să intervină, numai că n-a vrut. Pe de altă parte, Max nu s-a mutat propriu-zis la Banca Agricolă, căci banca era doar o sinecură, el fiind detașat la Grădiștea, unde-și pregătea Securitatea elita. Acolo, lui Max i-a fost arătat un caiet scris de Emin, care l-a scos din minți.

„Tot aud de caietul ăsta“, spune Louise. „Aveți idee ce conține?“

„Nu prea, că nu l-am văzut. Am auzit doar că Emin copiase în el niște documente referitoare la Moldova și Muntenia. Din ce povestea Max, era ceva ce ținea de politica externă a Prusiei.“

„Știți mult pentru cineva care n-a văzut caietul“, surâde Louise, scârbită c-a pus botul la *captatio benevolentiae*. Dar Rușinaru: „Vezi că nu înghit d-astea!“ Și: „De caiet am auzit când am fost cu Max la Berlin, într-o delegație, la o întâlnire CAER. Nebunul m-a zăpăcit atunci cu Emin: mergeam la Universitate, îmi spunea c-acolo studiase Emin; mergeam la Poarta Brandenburg, îmi arăta pe unde o lua Emin spre casă; vorbeam despre cursul valutar, el îmi recita un vers, «bismarqueuri de marcă falsă», făcând aluzie la înlocuirea talerului cu marca, știi, nu?“ Louise zice un „da“ vag și Rușinaru îi dă înainte: „Max a făcut atunci o... nu știu cum să-i spun... Pe vremea aia, Berlinul era rupt în două de nenorocitul de Zid – mare porcărie, să știi! Ei, când am fost noi acolo, a avut loc faza cu Running, canadianul: se ducea zilnic la Checkpoint Charlie și intra doi pași în RDG, pe banda de asfalt ce înconjura Zidul. Esticii nu voiau să se facă de râs, arestându-l pentru atât, iar el profita, intra un metru în țara lor și *înțepenea*, în timp ce jurnaliștii îl filmau. Nemții comentau: îi plesnește canadianul pe comuniști? Apoi s-a aflat că Running ura *și* capitalismul și că-i ușuia pe ziariștii vestici, ceea ce le-a dat apă la moară comuniștilor. Era o asemenea agitație, încât Macu a propus să-l vedem pe scandalagiu, iar gazdele n-au zis nu, fiindcă sperau ca Running să pună Occidentul în situație delicată“.

„Îmi place Running ăsta“, constată Louise.

„Te cred. Era anarhist, ca tine.“

„Nu sunt anarhistă,“ se sumețește ea, „sunt doar pragmatică“.

„Vezi să nu confunzi politica cu rentabilitatea“, se strâmbă Rușinaru. „Ei, și plecăm noi la Checkpoint Charlie, iar în Potsdamer Platz, hop, Running: un moș cu sacou în carouri, care mergea *pe* Zid! «E groasă», îmi spune Jana, cehoaica, logodnica mea de delegații,“ face Rușinaru cu ochiul, „și-mi arată niște grăniceri care fugeau după canadian cu o scară. «Nu vă uitați la ei», ne roagă o nemțoaică, «că-i *full* de Stasi pe-aici!» Dar idiotul de Max: «Ia să ne lase Stasi în pace și să vadă de-ai *voștri*», face el semn spre niște tineri care înfigeau steguleț negre în crăpăturile din asfalt. Nu trece mult și miliției îi saltă pe tineri cu duba; m-a luat durerea de inimă văzând că, în afara lor, esticii erau ca și *morți*: măreau pasul când treceau pe lângă Running și priveau în pământ, fără să le pese că moșul se plimba pe Zid în contul lor, nu al altora. Vesticii, în schimb, aclamau, ne făceau semne de încurajare din blocurile de vizavi. Nu le-am răspuns, căci nemțoaica ne speria cu Stasi; în schimb, boul de Max a zis tare, ca să-l audă toți: «Doar unii care-au făcut Auschwitz-ul puteau să ridice Zidul ăsta infect!» «*Herr* Murgescu, *bitte*», i-a zis nemțoaica, făcându-se că nu-i vede pe miliției ce-l dădeau jos pe Running, în huiduielile vesticilor. Dar Max: «Zici neamț, zici imperialist», a trântit-o, înghețându-ne. Buuun! Pe seară, mergem la *Friedrichstadtpalast*, un Moulin Rouge socialist: muzică, fete mișto, nu cuiere ca azi. După *show*, ne ducem la un bar, iar acolo Max mă umple de draci: nemțoaica speriată de Stasi se foia în jurul lui, de parcă zvonurile despre el ajunseseră la Berlin, dar dobitocul n-o băga în seamă. Nu cred că știi, dar pe Max l-a dezvirginat o umflată, o țoapă, fiindcă a vrut el să-i dea peste nas maică-sii, care-i reproșa că prea stă cu golanii de cartier. După aia, grăsana a zis că viața e o curvă, fiindcă l-a blagoslovit pe unul ca Max cu asemenea podoabe: nu

era sigură cine a deflorat pe cine, cică nu trăise așa ceva nici cu cei mai aprigi masculi. Făceau toți mișto de ea; boarfele, mai ales, ziceau că voia să li-l bage pe Max pe gât, ca să nu se facă de râs că se culcase cu *monstrul*, dar după aceea el a mai prins-o pe una și i s-a dus buhul; ce mai, femeile făceau coadă la el. Mă rog, ideea e că speram ca Max să răspundă avansurilor nemțoaicei, că prea o enervase cu Running, numai că el mi-a zis: «Să v-arăt ceva». «Ești tâmpit,» zic, «pică nemțoaica la pat, e mai înaltă ca tine când stă pe scaun, ce *mai* vrei?» El a făcut un semn de lehamite, iar eu am crezut că era supărat din cauza telefoanelor pe care le dădea la București. Suna de *en* ori pe zi și, zău, nu era ușor atunci cu telefoanele internaționale. Când aflau că se sună în România, centralistele spuneau: «*Zigeuner, zigeuner*»; eu mă enervam auzindu-le, dar lui Max nu-i păsa și suna iar. «*Wieder diese Zigeuner auf Bukarest?*» îl știau alea, că fraierul o verifica pe Ina, nevastă-sa, o tipă superbă, lăsată acasă de capul ei. Așadar, el îmi zice: «Să v-arăt ceva». Ieșim și mă duce la o casă șantalie, unde proclamă: «Aici a stat Emin în primul an de studii». «Fir-ar al dracu'», zic, «pentru *poet* ai lăsat-o p-aia?» Max însă, nimic, dădea ture, se uita ba la plăcuța memorială de pe hotelul alăturat (Martin Luther King dormise acolo), ba la bomba de vizavi, și se plângea că n-are blitz. «Dă-l naibii de blitz,» zic, «venim mâine, pe lumină, faci câte poze vrei», dar el era ca un copil îmbufnat, voia să facă poze *pe loc*! Mă înfurii, îi zic că-i un prost, că-s șeful lui și-i ordon s-o reguleze pe nemțoaică, dar el se purta de parcă era pe altă planetă. «Mai bine mă duc la hotel, *trebuie* să sun la București», spune. Atunci explodez: «Fir-ar a dracu' de gelozie, te-ai țăcănit?» Și el, căscând ochii: «Ce gelozie? Credeam... of, credeam că sunteți la curent...»"

„Cu ce să fiți la curent?" îl întrerupe Louise.

„Nu știu, că nu mi-a zis niciodată și nici eu nu l-am întrebat. Cu toate astea, treaba nu s-a sfârșit aici. Când ajung la București, mă ia deoparte securistul din minister și mă întreabă: «Ce-a făcut Max la Berlin, tov director? I-a înnebunit p-ăia la Stasi». Și eu: «Ce mă fuți pe mine la cap? Max e al vostru, iar ăia la Stasi sunt niște tâmpiți, ce-au avut cu amărâtul de Running?» Și securistul: «Care Running?! Dumneavoastră știți ce *fel* de telefoane a dat Max?» «Ce telefoane să dea,» l-am luat, «suna la nevastă». Și el: «Ce nevastă?! Of, nu știți, nu știți», se lamenta securistul, după care mi-a dat una-n cap: «Dar că Max a scos din țară un document secret, și-anume un caiet de la Grădiștea, știți?» Atunci eu i-am zis să se ducă dracului, că nu mai suportam s-aud de caietul ăla cu care îmi împuiase Max capul... Mda," își trage sufletul Rușinaru, „Teo poate să-ți zică mai multe. Cred c-a și văzut caietul cu pricina. Of, mi s-a făcut sete..."

Louise râde, beau amândoi Fanta. Și ea, după ce-l lasă să-și tragă sufletul: „Domnul Canta pretinde că n-a văzut notițele lui Emin".

„Canta e un farsor... Ei, de fapt e un tip mișto, dar aveți voi, generația voastră, mania persecuției. Când noi facem bancuri, voi ne dați în judecată."

„S-a notat: Teo Canta e un tip mișto și generația mea n-are umor."

„N-aveți *pic* de umor! Te enervez?"

„Nu", tresare Louise.

„Păcat. Auzi, *care* te interesează mai mult: Max sau Emin?" „Amândoi." Rușinaru se ridică, o ia prin cameră: „Și-o faci din curiozitate," întreabă, „sau pentru că...?" „Cinstită să fiu, nu mi-e clar dacă Emin a murit în 1889." Și Rușinaru: „Îți dai seama că-n anii '60 au atacat unii subiectul ăsta în presă? Revista *Veac Nou* susținea că Emin a fost văzut în Patagonia în 1892, dacă nu mă înșel. Cică bătea jaful ăla de țară cu un evreu, unul Popper".

„Revista *Veac Nou*? Din ce an?"

Rușinaru nu-și amintește. Nici despre articol nu ține minte prea multe, căci în București s-a comentat mai degrabă că s-a *permis* publicarea unui asemenea material, nu și conținutul lui. Cu alte cuvinte, lumea *nu* discuta miracolul că Emin ar fi fost viu după 1889, chestie privită ca o fâsâială menită să facă valuri, ci că PCR îl scosese din carantina la care ne obligase socialismul de tip moscovit asociindu-l, culmea, cu un evreu. „Teo," adaugă Rușinaru, „cunoaște bine problema. Eu țin minte doar că era un articol lung și că avea două fotografii: una cu un Emin mustăcios, îmbrăcat în jiletcă neagră, și o alta cu el alături de Popper. Știi că Macu a fost în Argentina?"

„Pe bune?"

„Păi? S-a dus la mormântul lui Popper, la cimitirul Recoleta din Buenos Aires. A fost și la Santa Fe, ca să-i caute

pe urmașii Estrellitei Wexler, iubita poetului, dar cică femeia nu prea făcuse purici pe acolo. În fine, Max s-a ales din călătorie cu o poză, mi-a arătat-o și mie, costase trei sute de pesos. În poză era Emin călare, se plimba cu Estrellita prin pampas. Ea era blondă, cred, că avea părul deschis la culoare, iar el avea barbă și arăta plin de nerv, chit că habar n-avea să călărească! Era un imbecil fericit, se vedea după cum îi zâmbea Estrellitei."

Louise pufnește în râs: „N-am cum să public așa ceva!"

„Păi, adevărul nu-i publicabil. Îți mai zic una?" râde Rușinaru pentru prima oară de când s-au văzut.

„Să opresc reportofonul?" intră Louise în jocul lui.

„Cum vrei. Uite, ți-l citez pe Max. Cică Emin a desenat în caiet o hartă cu Regatul Ruteniei, Regatul Ucrainei, Uniunea Comitatelor Baltice și Regatul Micii Polonii, toate conduse de regi nemți."

„Și-o Românie făcută praf!" exclamă Louise amuzată.

„Ți se pare de râs?" se înnegrește Rușinaru. „Zi: ți se pare de râs?"

„Scuze", dă ea înapoi. „Mă rog, nu mă pricep la Emin, dar nu-l văd să se bage cu unii care promovau un *Lebensraum*. I-ar fi costat și pe români, nu?"

„Și dacă Emin stătea cu ochii pe ei? În fond, ce alt motiv ar fi avut cei de la Grădiștea să studieze un asemenea material?" Brusc, Rușinaru se pleoștește: „Dacă mă aude careva, o să spună că-s idiot". „Da, dar n-ar avea umor. Nu pricep, totuși," surâde Louise, „de ce e Max obsedat de povestea asta? În fond, îl preocupa dinainte să ajungă la Grădiștea". Și Rușinaru, ridicând un deget: „Max are dreptul să fie obsedat de orice: e un finanțist genial".

„O fi genial, dar fură."

„Ei, a furat doar de la cine a vrut să se lase furat ca să câștige mai mult. Pentru Max, banii sunt un potențial. N-a inventat el asta, dar o speculează ca nimeni altul. Când l-am întrebat cum de-i ies șmecheriile, mi-a zis c-a învățat la bloc, în copilărie, îmbrobodindu-i cu minciuni gogonate pe golanii care, de regulă, îl băteau. Ăia, cică, *adorau* să fie mințiți. Adevărul e că toți adorăm să fim mințiți, iar Max excelează în a duce lumea cu preșul, îl știu, l-am văzut cum negociază."

„În cazul ăsta, poate că el a inventat harta lui Emin."

„Nu, sigur nu! Teo mi-a zis c-a văzut-o cu ochii lui."

„Spuneți-mi, vă rog, domnului Canta i-ați spus de vizita mea?"

„De ce întrebi?" o scotocește Rușinaru din ochi.

„Pentru că-i luați apărarea lui Macu la fel ca dumnealui."

„Dumnezeule, atât de mult am decăzut?"

„Ei, domnul Canta a fost mai puțin diplomat", zâmbește Louise.

„Și Vuia?" o ia Rușinaru pe nepregătite. „Vuia cum a fost?"

„Dânsul n-a fost nicicum. Nu l-a apărat niciodată pe Max."

„Și nu ți se pare ciudat? El și Teo l-au inventat pe Max, iar acum, unul hăis, celălalt cea... Auzi, de ce, Doamne iartă-mă, zici că faci o anchetă jurnalistică? Tu umbli după cai verzi pe pereți!"

„Oh," râde Louise, „mi s-a mai spus asta azi".

„Tot legat de Macu?"

„Tot! Fac doar o anchetă, ăsta-i adevărul adevărat."

„Le fel și Teo... Poate că și Vuia", observă Rușinaru. Louise dă să închidă reportofonul, dar el o întreabă: „Cum ai ajuns la subiectul ăsta?" Ea îi spune de zvonuri, de ponturi, chestiile obișnuite din jurnalism. „Vrei să spui," reia moșul, „că nu știi *cine* te-a împins pe urma lui Max și-a lui Emin?" Louise zice că o luase doar pe urma lui Max, dar Rușinaru se strâmbă: „De ce tocmai el, dacă vorbim de corupție? De ce nu Anderco, Alioșa sau Papainoage? Dacă la mijloc e *altceva*? Interesul nu pare să fie legat de ticăloși, ci mai mult de Emin; dacă povestea asta a lui trimite la naiba știe ce subiect?"

Louise își calcă pe inimă și-i spune de Chupka, de Igel, dar moșul o oprește: „Ai curaj să-l întrebi pe Vuia de ce ți-a dat o anchetă la cheie?"

„Asta mi-o spuneți fiindcă Igel îl spiona pe Max pentru fiul dumneavoastră. Vreți să nu mai am încredere în ceea ce i-a spus Igel lui Chupka."

„Bă, voi, zeloții, mă înnebuniți cu suspiciunile voastre! Află că ți-am zis-o în contul tău, căci Igel e mai apropiat de tine decât crezi. Pe urmele lui n-ai luat-o?“

Louise se înroșește. *Deci știe*, își spune, dar nu spune decât: „Igel e de negăsit“.

„Și Max e de negăsit. Oare nu te-a pus Vuia să-l cauți ca să dea peste niște lucruri în care tu sau eu nu credem decât dacă ne facem curaj?“

În clipa aia se aude scandal afară: urlete, alergătură, frâne, „pune mâna pe ei, pune mâna pe ei!“ În scuarul din fața casei e iureș, câțiva protestatari se retrăseseră în zonă și erau fugăriți de jandarmi. Tinerii huiduie, țopăie, zbiară, sunt puși la pământ: „nu mai da, nu mai da, m-am predat!“ Toți iau bastoane pe cârcă, dar nu se opun, niciunul nu dă pumni înapoi, nici nu înjură măcar. Doi sar în curtea lui Rușinaru privind îngroziți, ca iepurii orbiți de faruri la braconaj.

„Băga-v-aș în *pizda* mamelor voastre!“ se înfurie moșul, repezindu-se să deschidă. „Hai încoa’,“ strigă la tineri, „nu intră nimeni după voi! Nu în casa *mea*!“

Împietrită, Louise privește afară: în rond e fum, curge sânge, se crapă oase, fețe, ficați, rinichi, coaie, ovare, ce nimeresc jandarmii.

„Doamne, doamne...“ se smiorcăie protestatarii. Sângerează ca porcii, se cacă pe ei de frică, vor să se vâre sub canapele.

Și Rușinaru: „Dar voi de ce nu dați, mă? Păi, așa se fac revoluțiile? Noi am fost generație de sacrificiu, dar voi sunteți generație de repaus, futu-i!“

23. Un jubileu. O reîntâlnire

La Viena e caniculă de trei săptămâni. Le Verrier, directorul Observatorului Astronomic din Paris, dă vina pe o masă de aer saharian blocată de un front polar ce acoperă Europa de Nord, dar restul savanților îl contrazic: ei cred că gazele n-au cum să stagneze atâta timp. Cum-necum, Dunărea seacă pe zi ce trece, vaporașele de agrement sunt trase la mal, orașul e încins spre insuportabil, lumea bună fuge la munte, studenții o șterg la casele lor. Pe șantiere, totuși, se muncește din greu: inaugurarea Turnului Olbrich e programată în noiembrie, în Döbling se ridică un terminal pentru aerostate, iar în Prater s-a deschis un front larg de lucru, pregătind Târgul Mondial de peste doi ani.

În ciuda căldurii cumplite, Emin a rămas în oraș: dimineața de 6 august îl prinde pe Ringstrasse, plimbându-se cu Popovici la umbra platanilor.

„M-a cam luat plictisul", mărturisește poetul la un moment dat.

„Las' că de mâine îți trece și mama plictisului", îl umflă râsul pe Popovici.

Dar Emin: „Auzi? Fii atent ce vis am avut".

Se făcea că era în Delea Veche, la birtul lui Gaftoi, ca să guste faimoșii lui cârnați *prujnici* cu *trujbe* murate. Deodată, în ușă apare un alergător de la *brandar* Canta și-i spune: „*Sieur* Canta se scuză că nu *vorț* primi *mura* devreme". Emin își dă seama că pentru Canta venise, de fapt, și se ridică, zicându-i lui Gaftoi că se întoarce la cină. „Iertare," face alergătorul, „dar sunteți așteptat cu masa întinsă".

Intrând la Canta acasă, Emin e întâmpinat de o tânără ce se dovedește a fi Louise; culmea, e un pic rudă cu Elena, iubita lui din adolescență. Tocmai s-a întors de la Berlin, unde a văzut premiera lui *Nosferatu* (cică a întors-o pe dos), după care, nici una, nici două, îl face paf pe Emin: „Câți ani au trecut de când nu ne-am văzut?" Poetul se uită într-o parte, ca să-și ascundă uimirea; n-o văzuse nicicând pe această femeie cu păr bogat, ochi șugubeți și surâs băiețesc, după cum e moda la nemți. Pe de altă parte, voia de mult s-o întâlnească și-i dă apă la moară: „Nu știu câți ani au trecut, dar sigur au fost prea mulți", riscă el o replică pe muchie de cuțit.

Se duc în seră. Emin se așteaptă să apară și Canta, dar ăla, nimic. Vine, în schimb, un fecior cu *bombons*, cafea, biscuiți: e puțin pentru înfometatul de Emin, dar na, se chinuie să nu înfulece ca nemâncatul. Pe nepusă masă, Louise spune că lumea s-a rupt în bucăți: „Socialiști la Berlin, conservatori la Londra, libertari la Paris: se *braha* precum nebunii, e un *hozer* al surzilor, ai văzut?" Emin face un gest în doi peri, căci tânăra face aluzie la o veche discuție (ea îi zice *hoz*), de care el n-are habar. Nu trece mult și Louise îl atacă în contul Elenei („De ce nu-i mai dai niciun semn?"), numai că, văzându-i mâhnirea, sare din nou la politică, și anume la discuția pe care au purtat-o, vezi Doamne, cândva: „L-ai citit pe Comte, cu dizertația lui despre altruism?" Poetul nu l-a citit și, cinstit să fie, l-ar băga în paștele mă-sii, căci i s-a făcut dor de Elena, dar bâiguie ceva despre generozitate, dându-i tinerei foc. După ea, părerile ce se bat cap în cap, apropo de drepturi și egoism, au apărut fiindcă religia a fost măturată, lumea alegând știința ca să caute unități de măsură pentru lipsa de omenie; dar așa ceva este imposibil, societatea nefiind alcătuită doar din arii, viteze și mase, ci și din imponderabile. „Care va să zică," îi reproșează ea lui Emin, „ca să rezolvăm reaua voință, am înlocuit basmele pentru omul de rând cu demonstrații pentru experți. Vezi vreo ieșire din asta? Mi-ai promis c-o să *hoz* pe îndelete cu *nuțchii* tăi".

Emin e buimac: de unde, Doamne iartă-mă, îl știe atât de bine Louise? Când vorbiseră? Și apoi, de ce i-a împărtășit Elena supărările ei? Or fi rude, dar cum să abordezi asemenea intimități? După cum se întâmplă în vise, îl ia o spaimă inexplicabilă, cu atât mai mult cu cât nu e la curent cu situația de care-i vorbește Louise: spre groaza lui, ea spune că vor izbucni noi războaie din pricina doctrinelor diferite („Peste câțiva ani, Germania va ataca Polonia și-o să atragă lumea într-un nou cataclism", îl avertizează), plus că, enervându-se, revine la reproșurile legate de felul mitocănesc în care procedase Emin cu Elena: abandon, fugă la studii, îndrăgostire (*inolvir*) de Eufrosina Popescu. „De ce taci," îl înghesuie, „când ai plecat, ai promis că-mi dai un răspuns. Am *hoz* mult despre asta și-ai îmbrobodit-o și pe Elena, spunându-i că ești *obligat* să pleci. Sau, de fapt, ai mințit-o și n-ai fost *inolv* de ea nicicând?" Emin încropește justificări, spune la ce cursuri a asistat la Viena, însă tânăra dă în

clocot, îi spune că nu de Viena îl întreabă, ci de Ecuatoria, Patagonia, Ucraina. Emin nu mai rezistă, zice că n-a fost niciodată acolo, dar ea îi dă peste nas, amintindu-i de întâlnirea lor din Crimeea, când el fusese cooperant. La care Emin: „Sunt *mura* tânăr, când să fi fost atât de departe?“ , numai c-atunci își zărește chipul reflectat în geam și-și dă seama că a încărunțit, că s-a îngrășat nepermis de mult și că totul îl plictisește: nu-l mai uimește nimic, are explicații pentru orice. Unde-s mirările din tinerețe? Unde e bucuria resimțită pe când citea *Gordon Pym*? De ce nu mai tresare gândindu-se la Rodrigo Triana, primul marinar care a văzut America de pe caravela lui Columb? De ce nu mai construiește nimeni ceva fascinant, aidoma celui dintâi dirijabil zărit peste Codrul Voronei, pe când se ducea la Elena? Inflația de plictiseală îl irită, nu mai are chef de Louise, dar ea nu-l slăbește: „Cum *varț* să-mi *hoz* că n-ai avut când să călătorești? Cum cutezi să *hoz* c-ai fost doar la Viena? Uite-ne pe amândoi la Bahcisarai, în bazar, cu Nestor Mahno!“ scoate ea o fotografie. „Iar ăsta, la Danzig, nu ești tu?“ scoate ea înc-o poză. „Chiar nu-ți mai pasă de ce se întâmplă? De ce pretinzi că n-am *hoz* așa niciodată? Vrei să scapi de obligații? Doamne, credeam că ești progresist!“ exclamă ea, scăpărând din ochi, și visul se isprăvește.

Dar Popovici, pe Ringstrasse, râzând: „Te-ai stricat la cap! Ești sigur c-o să faci treabă la Putna?“

„Stai, că n-am terminat. Uite ce mi-a dat azi Müllner, la prima oră“, scoate el din jiletcă un obiect lucitor, cât un deget de lung. „Un ornic?“ se miră Popovici. Dar Emin: „Nu-i doar ornic, e și busolă și dă și lumină“, trage el de o pârghie, făcând cadranul să lucească. „Și-acum, fii atent: ce spui că Louise avea un ornic la fel azi-noapte în vis?“

„Ce să spun? Că te obsedează Louise, dar na, ești poet, ai voie să te îndrăgostești de fantasme. Mă supără în schimb că vorbești cu Müllner. De ce n-ai rupt-o cu el?“

„De ce s-o rup? Ne avem bine. Ți-am spus că mi-a făcut portretul?“

„Portretul?“ cască Popovici ochii.

„Da, l-a botezat *Siegfriedkopf*, habar n-am de ce.“

„Frate, noi vrem să intri în Hansă și tu te bați pe burtă cu Müllner? Müllner e dușmanul Hansei, ce Dumnezeu...“

„Și-atunci, de ce e prieten cu Olbrich-tatăl?“

„Nu te cred“, face Popovici privind reflex spre Turnul neterminat, lucitor în soarele dimineții.

„Ba, să mă crezi. Ce, ai impresia că ăștia aici nu mint? Hai, c-o știi mai bine ca mine. Deosebirea e că ei fac turnuri de sute de metri, în timp ce noi ne târâm în noroi.“

„Măi, băiatule, turnurile-s doar inginerii, las’ c-o să facem și noi.“

„La București de când n-ai mai fost?“ i-o întoarce Emin și se apucă să-i zică de Podul Mogoșoaiei, plin de colb vara și plescăind în mocirlă toamna: e rupt, pute, iar sub el bâzâie o țânțărime ucigătoare: malarie scrie pe orășeni.

„Dacă-i pe-așa, de ce te-ai băgat cu mine, cu Carp și cu Wolff?“

„Fiindcă nu mai suport mizeria de-acasă! Nu-l suport pe Panu, care poartă ghete maro la pantaloni negri, nu-l suport pe Ureche, cu pomponul lui înflorat.“ Popovici pufnește în râs, dar Emin e pornit, îi amintește de idiotul de Mureșanu, care fugise cu banii de jubileu: „Ții minte, nu, cum îi dădeau lacrimile când zicea că Putna e Ierusalimul românilor, bată-l Dumnezeu de ardelean cinstit, că și Slavici m-a zăpăcit cu recomandările: să punem casier ardelean, că ăștia-s cu frică de Ăl-de-Sus. Mizerie, îți spun, mizerie românească...“

„Gata, ho, acum avem bani! Ne vedem de treabă la Putna, da?“ Emin îl aprobă anemic. Și Popovici: „Ia zi, ai mai învățat despre Hansă?“

Emin bombăne: îndemnat de Carp, s-a apucat să-l citească pe Peter B. și s-a luat cu mâinile de cap. A priceput el că istoria e totuna cu „lupta dintre rețele și citadele“, a priceput că băncile și industria sunt rețele, iar țările, citadele, dar cum să creadă că va veni o zi în care rețelele și citadelele vor *coopera*, ca într-o „uniune cosmică, naturală“, și cum să fie de acord cu ideea că națiunile sunt un moft? Dacă Peter e socialist? Ce-i cu Sionul ăla, despre care scrie?

„Vezi de ce dorim să intri în Hansă?“ face Popovici. „Avem nevoie de ochi și urechi acolo. Pe Peter o să-l cunoști curând, deci ai grijă: ticălosul trebuie să te accepte cu orice preț.“

Cei doi dau să traverseze Ringul spre Serele Suspendate, dar un șir de calești iese din Hofburg, blocând bulevardul. În prima e contele Wittelsbach, șeful Poliției Secrete, iar în a treia e Frederika Bognar, care, văzându-l pe Emin, îi scoate limba, numai că nici el nu se lasă mai prejos.
„Ai înnebunit?" se sperie Popovici. „Scoți limba la Wittelsbach?"
„Peter B. scrie că Austria nu mai e ce a fost", mormăie poetul îmbufnat.
Trec Ringul, o iau printre Serele Suspendate, găsesc o băncuță la umbra unui castan. Emin scoate ornicul, se foiește: de ce întârzie emisarul? dac-a fugit și ăsta cu banii? Popovici îl potolește, dar și el stă ca pe ace. În fine, iată-l pe emisar, e un puști. Le dă o valijoară ca o gentuță de doctor și pe-aici ți-e drumul. Dar Emin: „Îi vezi p-ăia?" face semn cu bărbia spre doi bărbați. „Erau și pe Mariahilferstrasse, când ne-am întâlnit."
Popovici îl ia pe Emin de cot și-o pornesc amândoi printre Sere, domol, prefăcându-se că discută banalități, până când, zărind o birjă, Popovici îi suflă poetului la ureche: „Ori la bal, ori la spital" și hop, în birjă. „*Zum Nordbahnhoff! Schnell, bitte!*"
„La Nordbahnhoff?" se miră Emin. „Trenul de Cernăuți nu pleacă de la Nordbahnhoff." „Ei și?" face Popovici. Se uită peste umăr și-i vede pe cei doi că sar și ei într-o birjă. „Fă ce știi, numai pierde-i p-ăia!" strigă la vizitiu. Vizitiul pocnește din bici, o ia spre Universitate, dar face brusc dreapta spre Pasqualitahaus, unde a stat Marele Surd, se repede spre Schottenbastei, se bagă pe ulicioare, trece de Bischoff Bierhalle, unde se întrunea societatea de chefuri *Gorila* și unde Emin dăduse un festin plătit din pantalonii amanetați ai lui Slavici, apoi mână ca vântul prin spatele statuii lui Metternich, înfuriindu-l pe poet, căci nu suportă nici Jugendstil-ul, nici politica arogantă a prințului. În fine, scapă, ajung la Nordbahnhoff, numai că Popovici îl târăște pe Emin peste peroane.
„Unde mă duci?" se sperie poetul, țopăind ca iepurele, dar Popovici e mai *klug* decât pare și sare într-o autotractată, poruncind să fie duși la Donauhafen, de unde Emin (oroare!) o să ia un aerostat. Poetul zbiară, se zbate, îl îmbrâncește pe Popovici: „Știi că mi-e groază să zbor!" N-are încotro și urcă în aparat, cu atât mai mult cu cât biletul fusese luat sub un nume fals, ca să-i încurce pe agenții lui Wittelsbach.
A doua zi debarcă la Cernăuți, unde-l întâmpină colegii veniți dinainte ca să pregătească jubileul. Se așteptau la mii de participanți: aceștia deja soseau cu trenul la Vatra Dornei, de unde erau duși la Putna cu trăsuri și căruțe, pentru a fi cazați la țărani. În așteptarea festivității, studenții ridicaseră un cort lângă mănăstire, unde aveau să hrănească norodul, punând la bătaie o sută de vite și un bou uriaș, taman bun de înfipt într-o frigare de cinci metri. Aduseseră și două sute de steaguri, cinci sute de lampioane, cinci mii de candele și o sută de știubeie cu rășină, ca să le dea foc, să lumineze împrejurimile. Totodată, zidiseră cuptoare de pâine, pitiseră în păduri tunuri pentru efecte pirotehnice, înălțaseră arcuri de triumf împodobite cu flori și crengi de molid, și-au adus și o fanfară, bașca nenumărați lăutari conduși de faimosul Vindireu, la care se adăugau, pentru studenții din străinătate, orchestra lui Lanner, fiul marelui compozitor vienez, plus un negru cu muzicuță și banjo. Cortul pentru crăpelniță, arcurile de triumf și scena de pe care aveau să se rostească discursurile fuseseră proiectate de Epaminonda Bucevschi, pictor bisericesc (mudre ortodoxe, priviri pierdute de sfinți), elevul lui Feuerbach din Viena, faimosul pictor al Medeei și al amazoanelor, Bucevschi fiind și cel ce regizase spectacolul cu focuri aprinse pe dealuri, artificii și salve de tun. Nu mică i-a fost mirarea lui Emin când a aflat că pe lângă pictor se învârtea însuși Peter B., un mustăcios deșirat, care-i sugera pictorului modificări, împlinite fără preget. Situația li se părea tuturor bizară, iar câțiva l-au întrebat pe Emin cine era mustăciosul, dar poetul a pretins că era prea ocupat ca să dea explicații, obligat fiind ba să alerge la gospodării, ba să le supravegheze pe țărăncile de la cuhnii, ba să se asigure că șeptelul avea să ajungă la timp, pentru a fi sacrificat și gătit.
Ghinion: cu o zi înainte de serbare, jandarmii au sistat pregătirile. Emin a dat să sară la bătaie, dar Slavici, elev la școala de ofițeri din Viena, l-a potolit, promițând că se ocupă de chestiune, și a șters-o la Rădăuți. În cele șapte-opt ore cât a lipsit, Emin l-a luat deoparte pe Peter pentru o discuție al cărei conținut nu e clar: nu s-a aflat decât că neamțul a profitat de convorbire ca să studieze ornicul lui Emin, a cărui ciudățenie îi mirase pe toți. Când Emin a fost descusut în privința lui Peter, a dat o explicație cam răsucită, cum că acesta, fiind matematician, era ofițer de geniu și, totodată, coleg cu Iorgu, fratele lui Emin, cel ce se impusese prin viziune în armata prusacă, astfel că însuși Kaiserul auzise de el. Totuși, la adăpost de urechile lui Emin, se spunea că de Iorgu se auzise

fiindcă-i oferise lui Bismarck o corespondență secretă din București. În fine, puținii martori ai întâlnirii au observat că, deși Emin era îngrijorat că n-o să se țină serbarea, s-a liniștit după ce Peter i-a zis că din *Wunderkammer* se deducea (?) că totul va ieși bine și că, mai ales, românii vor propăși în ciuda fițelor lor. „E doar o chestiune de cuvinte alese atent", se pare c-ar fi zis Peter, doct.

În acele ore, Slavici era la Rădăuți și discuta cu șeful garnizoanei, un căpitan pe nume Renei, român get-beget, care voia și el ca jubileul să aibă loc conform planului, cu atât mai mult cu cât fuseseră eliberate toate aușvaisurile. Dar primise un ordin de ultim moment, și anume să blocheze manifestația, pentru că cineva (cine?) era îngrijorat de ce se putea întâmpla dacă o mare de români se aduna la mormântul lui Stephan der Grosse. Slavici l-a liniștit, dându-și cuvântul că serbarea n-o să degenereze în răzmeriță, dar Renei nu știa ce să facă. Să nu uităm că-n acei ani hidra naționalismului se dezlănțuise, popoarele îmbulzindu-se spre autonomie ca oile ce se repezeau la adăpătoare, lucru ce nu le convenea nici chiar liberalilor vienezi (de unguri ce să vorbim?), care stabiliseră cine *merita* să devină popor și cine nu, misiunea lor fiind de a administra un imperiu pe ducă, gata să fie zdruncinat de psihanaliză, Secesiune, adulteruri în masă și bâlbâieli politice ce alimentau pangermanismul. Așadar, în ciuda promisiunilor lui Slavici, Renei se temea, drept care și-a chemat apropiații și, pentru a nu fi auzit de nepoftiți, au continuat discuția în grajdul Jandarmeriei. Ce nu știau Renei, Slavici și ceilalți era că în grajd era un rândaș, care, văzându-i, s-a pitit în fân și a tras cu urechea. Renei a început prin a-i mărturisi lui Slavici că, deși bun român, solda și-o lua de la Franț Iosif: ce garanții îi dădea Slavici că jubileul n-o să scape de sub control? Dacă se încingea tărâța-n români? Dacă se îmbătau, dacă înjurau, dacă făceau, într-un cuvânt, *revoluție*? Slavici s-a mai pus o dată chezaș, i-a enumerat pe organizatori, însă tocmai numele lor îl înspăimântau pe Renei care, ca român, voia să-i lase să serbeze, dar ca militar nu-și găsea liniștea. Din fericire, cineva a dat buzna în grajd cu ultimul număr din *Czernowiczer Zeitung*, un ziar guvernamental ce publicase un articol binevoitor legat de festivitate (uraaa!), ceea ce l-a făcut pe Renei să răsufle ușurat, deși cei cu minți înfierbântate zic că știrea l-a enervat, căci soarta îi împiedica pe ai lui să se răscoale după cum *se cădea*, precum Garibaldi, Gambetta și alții ca ei. Cu toate astea, să fim cinstiți, să recunoaștem că Renei i-a pus condiții lui Slavici, după cum certifică mărturia rândașului: „Sărbătorim, domnule Slavici, cuminți, respectuoși, fără gălăgie! Dacă Emin rostește vreun discurs subversiv, aveți cuvântul meu că intru peste voi!" Un lucru ciudat: articolul din *Czernowiczer Zeitung* era semnat de fratele de lapte al guvernatorului Bucovinei, care îl cita la loc de frunte pe Peter B., făcând totodată aluzie la o amnistie ce-i cuprindea pe jurnaliștii români condamnați la Pesta pentru scrierile mizerabile publicate în *Federațiunea*. Printre amnistiați, Varro, care, ne amintim, era însuși Emin. Condiția ca amnistia să nu fie ridicată era liniște, liniște, liniște.

Slavici și Renei au ieșit din grajd fericiți, numai că trei jandarmi au rămas înăuntru, discuția lor îngrozindu-l pe rândaș, căci aceștia, deși români, voiau să-l ucidă pe Emin. Din ce a priceput rândașul, asasinatul era pus la cale demult (pumnale, carotide), ca să-i zădăre pe cei adunați la Putna și să aprindă flacăra revoltei în românime. Așa se face că, pe când Slavici se întorcea la mănăstire cu vestea cea bună, rândașul i-a așteptat pe complotiști să plece din grajd, pentru a da fuga, la rându-i, ca să-i înștiințeze pe organizatori de mașinațiune.

Rândașul a ajuns la Putna la timp ca s-audă corul în care se prinseseră românii drept mulțumire că Viena le permitea să socializeze. „*Gott erhalte, Gott beschütze*!" cântau ei în cinstea lui Franț Iosif, om indulgent, dar ghinionist (dragoste neîmpărtășită de Sissi, lipsă a urmașilor, viitor atentat la Sarajevo), care Franț nu se dezmințea, oferindu-le alor noștri un binemeritat cadou. Cei susceptibili s-au speriat auzind de articolul din *Czernowiczer Zeitung*: dacă i se dăduse drumul doar ca românii să se strângă la un loc și să fie ușor de luat cu japca? Cu acea ocazie, Gedem, jurnalistul de la București (scria la *Românul* și *Sărsăilă*, ziare antidinastice), care aproape că se înecase în butiile de Cotnar, i-a râs în nas lui Emin: „Frate Mihăiță, lasă-le bozgorilor Ardealul! Bărbații o să are pământul și noi o să le arăm femeile!" Emin n-a gustat gluma: „Tu... tu..." i-a suflat lui Gedem, strângând pumnii, dar n-a apucat să facă nimic, căci Peter l-a tras deoparte, clipă în care au dat ochi cu rândașul de la Rădăuți. Acesta le-a zis tot, drept care Emin l-a chemat pe Slavici, iar Slavici a fluierat după doi inși, din care unul, ditamai namila, a primit poruncă să nu-l scape din ochi pe poet. Naiba știe de ce, rândașul a zis că ține și el aproape. Din păcate, la întrebările celorlalți a mărturisit că n-avea cum să-i recunoască pe conjurați, fiindcă

nu îndrăznise să scoată capul din fân când ăia vorbiseră.
N-a trecut mult și au apărut invitații de onoare: Tocilescu, arheologul, Xenopol, istoricul (încă n-avea sifilis), Kogălniceanu (el avea să scape de sifilis *malgré lui*), veselul Alecsandri și colonelul Boteanu, care făcuseră *lobby* României la Paris, plus o droaie de progresiști, conservatori și gură-cască. Toți erau bucuroși, numai Tocilescu, în calitatea lui de arheolog, era circumspect, căci studiile îl obișnuiseră cu perspective scandalos de lungi și zicea că doar peste o sută de ani se va vedea dacă steagurile aduse la Putna vor fi avut un rol întru propășire. La un moment dat, a apărut și Renei, purtat pe brațe de românii ce veneau de la Vatra Dornei. Lăsase jandarmii la Vicov, departe de festivități, chit că (asta nu se știa) stabilise semnale în caz că era nevoie de ei. Slavici l-a pus în temă cu planul de asasinare a lui Emin, ceea ce l-a făcut pe Renei să înghețe și să le poruncească agenților ascunși în mulțime să fie cu ochii-n patru. Noroc că lumea nu bănuia nimic și că sărbătoarea n-a avut de suferit, așa că, până la lăsarea serii, s-au adunat mii de suflete. Era atât de multă lume, încât s-au cumpărat încă cincizeci de vite și o sută de păsări (găini, curcani, bibilici), căci bani, slavă Domnului, de astă dată erau, arză-l-ar focul pe ardeleanul de Mureșean, care emigrase la *Iașington*, după cum pronunța Slavici. Flăcările jucau sub cazanele cu tocană, mii de sarmale fierbeau în ceaune, sute de pite ieșeau din cuptoare, vinul curgea valuri, muzicanții se bâțâiau și se frichineau.
După ce s-a înnoptat, s-au aprins rugurile și au început cuvântările. Primul a vorbit Slavici, care a băgat ceva pro-austriac: i-a cântat în strună lui Franț Iosif, dar Slavici, se știe, a fost antiunionist până la moarte. Câtă vreme a perorat el, unii și-au dat coate, înjurându-l că-i laș, iar alții s-au bucurat că nu dădea prilej de zaveră, drept care, fiind vorba de români, a ieșit scandal: că de ce vorbește Slavici așa, că de ce nu zice nu știu ce, că cine *dracu'* l-a adus aici, că las' că-i mai bine așa... E fricos, au zis unii, ba e cumpătat, au zis ceilalți; unii observau că Emin n-a vrut să fie de față la discursul lui, pe când ceilalți spuneau: ba uite-l, e lângă scenă, nu vezi că nu comentează? Pfuai, și el s-a înmuiat? În fine, au mai luat unii cuvântul, printre care Xenopol, care sâsâia, și parc-a vorbit și Alecsandri, dar cine să-i bage în seamă? Se împărțeau jimblele și sarmalele: erau calde, abureau, dă-le naibii de personalități, burțile cu burțile, boierii cu boierii! Apoi, printre râgâituri și chiote, a cântat la vioară Ciprian Porumbescu, după care, odată cu ciocnirea primelor pocale de vin, au tras tunurile și s-a dat drumul la artificii, de s-a pierdut cu firea negrul cu muzicuța: a tras un pârț cu ecouri, acoperind hărmălaia și făcându-i pe toți să înghețe. După toate cele, s-a cântat „Deșteaptă-te române", dar mai mult pe tăcute, căci Renei s-a înecat auzind versurile și a dat fuga la Slavici: „Domnule Slavici, domnule Slavici, păi, așa ne-a fost vorba? Mă nenorociți, mă lăsați fără pâine".
Noroc că s-a isprăvit pălăvrăgeala și a venit cheful. Emin parc-atât aștepta și, însoțit de Peter, s-a dus în clopotniță, unde-l așteptau studenții ca să le țină un curs. Unii zic c-a vorbit pe teme istorice, alții c-a fost o cuvântare politică, iar alții, din contră, c-a vorbit doar pentru c-așa era trecut în program. Să fi fost speriat din cauza complotului sau a dat dovadă de prudență, sfătuit fiind de Peter? Nu se știe, dar cert e c-a zis: „Se va ridica simțul național, aproape adormit pân-acum, și va lua avânt, iar studenții, veniți din toate părțile, vor fi propagatorii cei mai zeloși ai ideii că, lucrând uniți, vor contribui la deșteptarea și mărirea neamului lor". Același lucru îl ziseseră și prăpădiții de Cavour, Bismarck și Montefiore, și ei vorbiseră de mama-țară, de strămoși neînfrânți, de *Blut und Eisen* și de *Hanukkah* la Ierusalim. „Și popoarele dorm", a încheiat Emin, clipă în care un haidamac s-a repezit la el cu un șiș, împreună cu nămiletele pus să-l păzească.
Dacă rândașul n-ar fi sărit la ei, atrăgându-i și pe studenți la bătaie, poetul ar fi fost spintecat. Naiba știe ce căuta negrul pe-acolo, dar, văzând caftul, a început să cânte într-un fel nemaiauzit, iar studenții, uimiți, au fost cât pe ce să-i scape din mână pe ucigași. Colac peste pupăză, s-au ivit doi popi beți, zvâcnind din șale în ritmul banjoului: „Piei, Sărsăilă!" au zbierat ei la negru, pe când studenții și conjurații își trăgeau pumni, țopăind fără putința de a se opri. S-a iscat un asemenea tărăboi, că lumea s-a strâns în jurul clopotniței, care cu un copan în mână, care cu o sarma, iar Renei, îngrozit, și-a pus gornistul să sune. Negrul cânta cu noduri, popii răcneau că Satana a intrat în sfânta mănăstire, studenții și ucigașii icneau, se bușeau. Cin' se bate? urlau cei de jos. De ce în clopotniță? Ce drac de muzică-i asta? „*Ach*," a exclamat Lanner, dirijorul, ținând tactul cu negrul, „o fi o gigă sau un Mozart ritmat?" „Ba-i o țigănească cu falseturi", a opinat Vindireu. Și protopopul, bâțâind: „*Gică*, Mozart sau

țigănească, opriți-l, că ne ia dracu'!" Slavici urla: „Ce-i cacofonia asta?" Dar studenții: „Haideți, domnule, cântă un negru, ce-aveți cu el?" Popii însă răcneau că negrul e diavolul („Ridicați-l în furci!"), Renei își rostogolea ochii (*Ce mă fac? ce mă fac?*), muierile chiriau, scuipau în sân („Doamne apără și păzește!"), așa că iureșul a cuprins treptat mănăstirea, iar niște țărani, nemaisuportând gălăgia, au urcat în clopotniță și și-au vărsat nervii pe studenți („Numai *mboii* ăștia care-și dau aere-s de vină!").

A ieșit caft general: pumni, îmbrânceli, trupuri date de pereți; cineva a făcut țăndări banjoul, dar negrul s-a cățărat pe o grindă, suflând bezmetic în muzicuță, în timp ce restul lumii (țăranii se dezmeticiseră) îi juca în picioare pe criminali. „Ajutor, ne-au plătit de la București, noi n-am vrut!" striga un conjurat, privind îngrozit la nămiletele care, făcut mic, se ruga: „Nu mai dați, bă, nu mai dați!", dar cum să oprești furia maselor populare? Urlând au vrut să urce și alții în clopotniță, enoriași, studenți, beleuzi, numai că Dumnezeu, plictisit, a rupt scara cu ei. Și Emin, privind la Peter cu ochii scoși: „Tu l-ai adus pe negru?" „Normal, n-ați zis că vreți chef?"

Disperat, Renei voia să pună mâna pe cântăreț, dar cum s-ajungă la el când scara se făcuse fărâme? „Aduceți altă scară," a zbierat, „aduceți, naibii, o scară!" Ăia de sus îi dădeau înainte, spărgeau, rupeau, trăsneau. Atunci Peter i-a șoptit ceva lui Emin, iar poetul, tremurând, a răcnit: „Nu-i omorâți, bă! Să nu întinăm această sfântă zi cu o crimă!", numai că un ciorchine de bătăuși a căzut din clopotniță, gata-gata să-l tragă și pe poet după ei. Iar Renei, găsind o portiță de salvare: „Asasinii sunt ruși! I-a trimis Ohrana! Complotiștii sunt ruși! Umflați-i!"

„Nu cunosc niciun rus, să moară mama!" s-a tânguit nămiletele.

„Ba cunoști," a urlat Renei, „cunoști tot soiul de ruși, dobitocule!"

S-a făcut, în sfârșit, liniște, serbarea a revenit la normal, lumea s-a pus din nou pe băut, pe înfulecat și pe chiuit. Emin era în stare de șoc, mulți zic că nu de frică (în fond, avea un ochi umflat, se bătuse și el), ci, mai degrabă, din cauza lui Peter, care-i vorbea la ureche de parcă-l călăuzea prin noianul acela de pățanii amețitoare. „Ești sigur că Bucureștii i-au trimis pe ucigași?" l-a auzit lumea că-l întreabă pe Peter. „Vorbim mai încolo, bucură-te c-ai scăpat", i-a răspuns neamțul.

După serbare, Emin și Peter s-au dus la Ipotești, unde au stat câteva zile, iar apoi la Iași, la acea faimoasă ședință a Junimii, în care s-a vorbit despre hala cu minunății a Hansei. De la *Wunderkammer* n-a fost decât un pas până la subiectul la modă, și anume iluzia realității (Emin îi zicea, fițos, „irealitatea realității"), iar de acolo, la Pitagora și la Budha, care, ce chestie, trăiseră cam în aceeași perioadă, dăruind lumii doctrina metempsihozei sau, mai pe înțeles, a reîncarnării. Emin era tânăr și se simțea ca naiba să se ia de niște bărbați în etate, dar n-a rezistat, căci doi dintre ei nu pricepeau *nimic*. Panu și Pogor erau fie necitiți, fie imbecili, fie amândouă, iar poetul, proaspăt înarmat cu Schopenhauer, a pus piciorul în prag: „Și dacă nu fiecare ființă în parte se reîncarnează? Dacă *toată* realitatea o ia din nou de la capăt?" Lui Panu i-a căzut falca: „Ce-i asta? Ai început cu irealitatea realității, iar acum spui că realitatea, deși nu există, se și reia?" „Dacă-i citim pe hinduși, am putea să presupunem așa ceva", s-a căznit Emin să nu-și piardă cumpătul. Carp i-a atras atenția: „Speculezi, domnule!" Și Emin: „Poate, dar n-ar fi minunat să am dreptate? Dacă realitatea ar lua-o din nou de la capăt, moartea n-ar mai avea de ce să ne sperie. Dacă acesta e infinitul, de fapt?"

„*Herr* Majoresku," a intervenit Panu năbădăios, „păi, de-asta-i trimitem pe tineri *afară*? Să vie să ne-mpuie mintea cu zărgheli? Noi vrem credite, căi ferate și fabrici: asta-i realitatea, nu ce spune domnul poet."

Dar Peter: „Eu v-aș ruga," și-a jucat mustățile, „să pricepeți că toate fac parte din același tot: și gândurile, și fabricile, și creditele, și jubileul Putnei, și infinitul... Ba chiar și dumneavoastră, *Herr* Panu."

„Infinitul e infinit, domnule, ce Dumnezeu?!" a izbucnit Panu.

„Ba nu e chiar infinit", s-a sumețit Peter. „În *Wunderkammer* se vede că evenimentele se structurează într-un fel care, *ach*, pare să se repete." Și Panu, ca o nevăstuică: „Să presupunem că e așa, la ce ne ajută? Noi vrem să ne construim țara: la ce bun să știm c-am mai construit-o o dată, 'ai?"

Emin a dat-o pe glumă: „Pentru mine e mai simplu: o să scriu o nuvelă cu acest subiect. O s-aleg un nume de personaj, ca să sugerez haosul – Dionis, de exemplu – , și o să-l pun să se reîncarneze, astfel încât tot omul..."

„Care tot omul?" s-a holbat Negruzzi la el. „Cui îi mai vând *Convorbirile Literare* dacă public un asemenea text? O să-mi dea abonații cu gazeta-n cap!"

„Eu cred," s-a băgat Carp, zâmbind cu jumătate de gură, „că tânărul nostru dorește să le dea șah lui Goethe și Schiller. Poate și lui Jean Paul."
„Corect," admite Emin, „vreau să arăt că suntem totuna cu occidentalii. E o aventură, știu, iar eu o să particip la ea ca scriitor. Ziceați de căi ferate, *Herr* Panu? Eu vă zic de citadele de cucerit! Fiecare scriitor și-o cucerește cum poate, unii doboară ziduri, alții se preschimbă în iscoade, câțiva fac chiar moarte de om, dar toți vor același lucru: să ia în stăpânire cetatea cu comorile ei! Dionis al meu? E aventura prin care o să intru în Europa pe poarta misterului".
„Dar ce nevoie avem, domne', de Europa?" s-a ismenit Panu, clipă în care Majoresku a izbucnit în râs: „Ho, ho, ho, Emin are dreptate... Pe *Herr* Peter, însă, nu-l înțeleg. Ce vreți să aflați din *Wunderkammer*? Vă imaginați, cumva, că vă ajută... că vă ajută la ce?"
Peter a mărturisit că nu știe încă, lăsându-i cu gura căscată. Au urmat clipe stânjenitoare. Panu și Pogor dădeau din cap de parc-ar fi spus: „Nu poți să pui bază pe vestici, uite-i cum despică firul în patru, asta ca să nu menționăm obiceiurile lor păcătoase". Bine că Peter nu e englez, că ăia-s pidosnici deși, la cât e de slăbuț, mai că-ți vine să spui că se fute-n cur. Simțindu-le neîncrederea, Peter s-a grăbit să explice că, în ciuda faptului că deocamdată n-avea o imagine clară a puterii camerei cu minunății, credea c-o să-l ajute să-i înțeleagă pe Bismarck, pe Țar, pe Gladstone, ceea ce, cei de față trebuiau să admită, le-ar fi fost și lor de folos.
Discuțiile au devenit atât de înfocate, încât s-au dus la Bolta Rece, ca să se răcorească. Tot drumul, Emin a mers încruntat: of, bietul Pumnul, el visa la libertate, dar libertatea-i una, înțelegerea lumii, alta, iar arta e foc; în fond, nu e crimă mai mare decât să le tai mâinile lăutarilor și să le scoți ochii pictorilor! Jubileul Putnei? Emin l-a pus la cale pentru Țară, dar, mai departe, ce-i de făcut? Până să plece la studii, crezuse că Țara ține loc de orice, numai că lucrurile se vedeau *altfel* de la Viena: ce era România? dar *el*, Emin, ce era? avea dreptul să *vrea* în contul altor oameni? Și-a amintit de visul cu Louise și l-a cuprins ciuda: ce știa el despre tărâmurile despre care vorbise ea? ce fel de oameni trăiau în Crimeea? cât despre sălbaticii din Patagonia, ce-și doreau? La Viena, Emin văzuse chinezi, arabi, negri, ba chiar și doi irochezi, la o expoziție – poftim, irochezii ce voiau de la viață? Și, dacă tot a luat-o pe calea asta: cu ce erau mai breji românii decât irochezii? În fond, aveau răzeșii WC-uri mai răsărite decât neamul Mohawk? În altă ordine de idei, de ce se înțelegea el, Emin, mai ușor cu un neamț decât cu un român ca Panu, când dezbătea subiecte abstracte? Nici nu și-a terminat bine gândul, că s-a blestemat: dac-am zis asta, Pumnul a trăit degeaba!
Și, tot mergând și punându-și întrebări, Emin a simțit deodată că-i lipsește aerul. I se părea că-i altcineva, că lumea din jur se mișca mai alene, ca și cum teii foșnitori de pe marginea uliței, iarba ce vibra în curți, alături de părăluțe și năsturei, ba chiar și casele, ar fi slobozit un zumzet auzit doar de el, dându-i de știre c-avea să dea ochi dintr-o clipă în alta cu...
... solomonarul era lângă Bolta Rece, trântit pe trotuar: „N-ai o țigară pentru mine, dulce Emin?" l-a întrebat. *Ăsta-i momentul*, și-a zis poetul, amintindu-și de sfatul primit în scrisori – că și-l dăduse el însuși, că i-l dăduse Louise, nu conta. A scos tabachera: „Ia două... mai bine, trei!" l-a îndemnat pe cerșetor, după care a înghețat: *și-acum, ce fac? cum îi zic lui Peter?* Ce prostie: îl luase *rușinea*, i se părea că se laudă ca un mocârțan dacă îi spune lui Peter că-l știe pe solomonar. Și apoi, cum să începi o asemenea destăinuire, fir-ar cuvintele ale naibii să fie? Noroc că Peter l-a întrebat, micșorând ochii: „Îl cunoști pe acest om?" „Cum să nu," a răsuflat Emin ușurat, „ne-am văzut la Viena, stă într-un gang, lângă pictorul Müllner. Într-un fel, suntem amici."
„Amici?" s-a îndreptat Peter de spinare.
„Amici, amici," s-a grăbit să zică Emin, „îți vine să crezi că mi-a oferit o corespondență uriașă cândva?"
„Fantastic," a spus Peter, „să vezi că ne cunoaștem mai bine decât credeam".

24. București. Un procuror. 22 decembrie ’89

Procurorul Gaftoi o ia pe sens interzis și iese de pe strada Columb, înjurând-o în gura mare pe Louise: „I-a intrat în cap că-i mare scul㠄 de ziaristă și-acum mă fute pe *mine* în gură, fute-o-aș *eu* în cur!“

Plouă. Bulevarul Magheru geme de demonstranți. *Care or fi ieșit?* îl bate un gând pe Gaftoi. *Ai noștri, ai lor, ăia de-afară? Poftim, sunt refugiații musulmani și anarhiștii din* squaturi; *of, dacă Doru Vuia are dreptate? dacă Louise trebuie să facă mai mult tam-tam?*

Procurorul trece de Universitate, ajunge la Turnul lui Litvak, face dreapta spre Fosa Septică. Plopii de pe bulevard aduc cu niște rufe fleșcăite de ploaie – cic-ar fi fără soț, fiindcă Ceaușescu ținuse să facă aluzie la Emin în infecția asta urbană.

„Fir-ai al dracu’, Emin!“ strigă Gaftoi. Un coleg de trafic se holbează la el. „Fir-ai al dracu’, Macule, cu Emin cu tot!“ blestemă din nou procurorul.

Înainte de a fi om al legii, Gaftoi a fost ofițer și, ca student militar, se dusese cândva la balul bobocilor din ASE. Civilii nu prea dansau, așa că el s-a apucat să dea din cur ca americanii și să facă fițe cu degetele, în speranța că le agață pe fete. Alea însă, nimic. Colac peste pupăză, un civil l-a luat la mișto: „Băi, *homălăule*, n-ai haine, de-ai venit în uniformă?“ Remarca a stârnit râsete, iar Gaftoi s-a dus la nemernic, un pitic crăcănat și cu capul mare, zicându-i că l-a insultat, numai că ăla l-a întrebat de ce dansează în cămașă: unde îi e vestonul? asta-i uniforma, mai nou? Luat ca din oală, tânărul s-a speriat (dacă încălcase regulamentul?), dar a replicat: „Nu-i treaba ta, bă, să mă-ntrebi de veston. De ce te iei de *haina militară*?“ „Fiindcă mă cac pe ea“, i-a zis piticul. Gaftoi a sărit la bătaie, dar piticul era cu gașca.

Tot în gașcă era și la Grădiștea, când s-au revăzut după mulți ani, iar Gaftoi, ce să facă, s-a lipit de ei. Altminteri, era fain la școala Securității; nu pricepea el chiar *tot* (de pildă, pisălogeala legată de caietul lui Emin îl scotea din sărite), dar știa c-o să aibă viață bună după absolvire. De altfel, când s-a întors la Mangalia, în port, la unitate (era ofițer de transmisiuni), a cules roadele. Colegii se purtau mult mai frumos, iar Gaftoi mergea cu pieptul înainte, spunându-și ori de câte ori saluta un superior: *Te salut eu primul, dar dacă mă enervezi, te fut! Te* fut!

Primele zile ale revoluției l-au prins la post. Deși ordinul de la Grădiștea era să stea locului, Gaftoi a hotărât să plece la București, ca să-și vadă părinții; erau bătrâni, se temea pentru ei. A cerut o permisie de trei zile (o solicitare ciudată, în contextul alarmelor din decembrie ’89), dar superiorii i-au dat-o, crezând că cine știe ce ordin primise de la Securitate. Nu voiau să se ia în bețe cu el.

Gaftoi s-a îmbrăcat în civil și a plecat. În tren, mai toți ascultau Europa Liberă. Știrile erau nașpa: șaizeci de mii de morți la Timișoara, lupte în București, RDG făcea și dregea, Occidentul era cu ochii pe noi, Gorby ne ținea palma la cur. Prinzând curaj, câțiva tineri au zis c-abia așteaptă să pună mâna pe un securist, ca să-i „stoarcă coițele“. Precaut, Gaftoi s-a dus la WC și și-a zburlit părul, dar, orice-ar fi făcut, ceafa îl dădea de gol. *Pizda mă-sii, fie ce-o fi*, s-a gândit.

Trenul mergea ca după mort, se oprea între stații, urca la lume în el de ziceai că-i război. Pe la opt dimineața, s-au întețit zvonurile, iar unul dintre ele l-a zăpăcit pe Gaftoi: cică Securitatea minase podurile ca să blocheze afluxul revoluționarilor spre București. Ce paștele mă-sii? Ăia, la Grădiștea, lăsaseră să se înțeleagă că treaba era vorbită, că n-aveau *de ce* să se bage. Deși știa toate astea, pe Gaftoi l-a cuprins frica și, la pod la Cernavodă, și-a băgat capul între genunchi, ca pentru o aterizare forțată. Speriați, cei din jur au făcut la fel; la treizeci de metri sub ei, Dunărea curgea mocirlos, plină de pești. Au avut noroc, au trecut podul vii și nevătămați, iar Gaftoi abia atunci și-a dat seama că luase cu el, ca boul, *casetofonul* cumpărat de la vaporeni, deși cu zvonurile alea (tancuri la Inter, rafale pe Magheru, morți și răniți), numai de casetofon n-avea nevoie. Costase o mie de lei și era cât două cartușe de țigări Kent mai înguste, un giuvaer Telefunken nemțesc: dacă-l spărgea în violențele ce răscoleau Capitala?

Ajuns în Gara de Nord, a aflat că nu merge nici metroul, nici ITB-ul, noroc c-ai lui stăteau lângă Cișmigiu, unde putea să ajungă pe jos într-o jumătate de oră. A luat-o pe Dinicu Golescu, dar, la prima intersecție, niște milițieni l-au întors din drum. Lumea cârtea, Gaftoi a dat să scoată legitimația de ofițer; s-a răzgândit și a pornit-o pe

Griviței, ținând strâns casetofonul la piept. A făcut dreapta, spre Sf. Iosif, și a coborât pe Theodor Amman cu mulțimea; unii făceau gură, dar cei mai mulți n-aveau curaj să se uite în jur. Gaftoi s-a luat după cei din urmă, a mers cu ochii în pământ. Odată ajunși la farmacia din Luterană, colț cu Știrbey Vodă, s-au oprit: un cordon de gărzi patriotice bloca circulația. Gaftoi a dat să facă stânga împrejur, dar din urmă veneau sute de oameni. N-a mai putut s-o ia înapoi.

„Un' vă duceți?" întrebau cei ce blocau strada. Iar omul nostru, arătându-le coloanele de demonstranți ce veneau de pe Știrbey Vodă: „Un' se duc și ăia din spatele vostru". Abia atunci i-a văzut șeful gărzilor patriotice: „Ai naibii, au ajuns *și* aici! Domnule," i-a zis lui Gaftoi, „situația e de necontrolat în Piața Palatului". La care Gaftoi: „Nu merg la niciun Palat, mă duc acasă, stau în apropiere", a scos el actele. Ăla s-a uitat în buletin și a ridicat sprâncenele ca și cum nu-i venea să creadă că Gaftoi locuia pe Brezoianu. Ofițerul i-a arătat atunci casetofonul de sub palton: „Vin de la Mangalia, le-am adus alor mei un cadou de Crăciun". Zâmbea, dar nu mai era cazul să se strofoace, căci lumea a rupt cordonul, dând buzna pe Știrbey Vodă, amestecându-se cu mulțimea de acolo. „Bă, vezi că spargi casetofonul!" a strigat șeful gărzilor patriotice după el, „bă, Brezoianu e-n partea *ailantă*!" Ofițerul a săltat din umeri, ca un bursuc, și s-a lăsat dus de gloată spre Ateneul Român. Era tot mai aglomerat: unii înjurau, alții cărau pancarte, lui Gaftoi nu-i era clar dacă erau hotărâți sau numai speriați.

„Vin și ăia di pi platforma douăș'trii August, îs cu noi, îs cu noi!" zbiera un tip masiv, tuns scurt, care se repezea prin înghesuială, în contracurent.

Ajuns în fața Ateneului, Gaftoi a fost luat pe sus de protestatari, pomenindu-se târât spre CC. Inima i-a bătut mai tare: în fond, cine mama naibii erau comuniștii? Nu i-a iubit niciodată, nici chiar p-ăia la Grădiștea; dacă se gândea bine, el doar își făcuse loc în viață, doar executase ordinele, căci altfel înjura cot la cot cu taică-său conducerea de partid și de stat. *Futu-i în gură, mi-au mâncat tinerețea!* a simțit ofițerul că devine totuna cu ceilalți.

Nu mai privea nimeni în jos. Era o îmbulzeală teribilă și Gaftoi a strâns casetofonul la piept, dus de demonstranți până sub balconul CC-ului. Striga, blestema Securitatea și dictatura, înjura, se lua după cei din jur. Momentan, și-a dat el seama, profesional, lumea nu era organizată, făcea ce-i trăsnea prin mintea ei colectivă, dar undeva în piață, la Atlantic Bar, niște tipi tăcuți iscodeau. Gaftoi a crezut că recunoaște un chip, dar n-a știut de unde să-l ia.

Brusc s-a auzit un motor: vuia, stârnind ecouri între clădiri. „Aviația, bă!" a zbierat cineva. Oamenii s-au speriat și au dat să fugă, dar unde? Erau mulți, se loveau cap în cap. În secunda doi, au prins glas ăia de la Atlantic Bar: „Fuge, dictatohrul fuge! Am învínss, am învínss, dictatohrul fuge cu *methresa* lui!"

„Ce *metresă*? Cum adică, *metresă*?" întreba lumea, dar le-a trecut când au zărit un elicopter decolând de pe CC. Pentru o clipă, au crezut c-o să pice pe Magheru, numai că pilotul l-a redresat și l-a dus spre Piața Romană, zburând într-o parte, câinește. N-a trecut mult, și ușile de la intrarea în CC s-au dat de perete, iar niște inși au dat buzna în mulțime: „Am învins, am învins", urlau, azvârlind cu nenorocitele de cărți roșii cu programul partidului, cu lucrările congreselor PCR, cu *mutra* lui Ceaușescu. Ce mai, era clar c-au învins, chiuiau, își luau avânt, se simțea și-un embrion de organizare, căci se scandau lozinci, se bătea ritmic din palme: publicul revoluționar simțea momentul, răcnea „Ole, ole, Ceaușescu nu mai e!", ziceai că-s la derby, la fotbal.

Și Gaftoi? Gaftoi se întreba dacă cei din jur pricepeau ceva. Aveau habar ce se-ntâmplă la doar treizeci-patruzeci de metri distanță, în CC? *Pfuai, să vezi că... să vezi că...*

Și-a adus aminte de învățămintele de la Grădiștea și a ieșit din mulțime, zvâcnind din trup, strângând casetofonul la piept. S-a dus la intrarea din stânga a CC-ului, păzită de un civil cu banderolă pe braț și de un *lent* de intendență. Doi papagali.

„Hai noroc, îs Gaftoi, de la Mangalia," a fluturat el legitimația, „mă așteaptă amiralul Plăvițu cu situația din portul militar!" „*Care* situație," s-a încruntat civilul, „dă ordinul de drum!" Gaftoi s-a uitat în sus, plictisit, și l-a luat pe locotenent: „Ia întreabă-l pe *civilașul* ăsta dacă știe unde e portul Mangalia? Crede că umblu cu situațiile prin țară de prost?" a bătut el cu palma în casetofon. „Mă așteaptă amiralul, tâmpitule!"

Civilul a dat să se ia de el, dar *lentul* l-a pus la punct: „E o chestiune militară, eu hotărăsc! Vă rog să intrați...

domnule căpitan!“ a înghițit el în sec, nevenindu-i să creadă că pronunță domn în loc de tovarăș.
Gaftoi a intrat în hol ca năluca, dar s-a prins că nu știe încotro s-o ia. Ei și? S-a băgat în lift, a urcat două etaje, a ieșit, numai că habar n-avea unde ajunsese: era prima oară în CC. Brusc, a auzit rafale, strigăte, pași zdupăind, și s-a năpustit într-un birou. Înăuntru, o secretară vâra un vraf de dosare într-o cutie de carton. „Ce faci *aici*?“ a luat-o. „Ce-i cu dosarele *astea*? Dă-le încoa’, dă-le *încoa*!“
„Nu mă nenoroci,“ a făcut femeia, „te *rog*, nu mă nenoroci... Îți fac tot ce vrei, dar nu mă nenoroci!“ Și Gaftoi: „Zi-mi cum te cheamă, unde stai?“ Ea i-a zis, i-a arătat actele, el a notat nume, adresă, tot. „Șterge-o!“ a repezit-o apoi, luându-i dosarele. „Cară-te, o să te caut eu.“
Tipa a ieșit, Gaftoi a văzut că n-avea verighetă, îi plăceau curul și cracii ei, dar nu era momentul pentru așa ceva. A ieșit și el din birou, a găsit un steag, l-a rupt, a încropit o brasardă și a pornit pe culoare. Deodată, a dat peste un soldat: „Am de dus dosarele astea la comandament“, i-a zis. „Ce comandament?“ a căscat ăla ochii, năuc. Dar Gaftoi: „Unde-i șeful mare? Unde-i *șeful*?“
Militarul s-a făcut mic, a salutat, i-a arătat pe unde s-o ia, a mai salutat o dată. Gaftoi a urcat pe scara de serviciu și s-a trezit pe un hol plin de lume: civili cu brasarde, militari de toate armele, plus unii întinși pe jos, luați la șuturi, la care se urla. Bătuții tăceau, doar unul cerea să fie dus la comandanți. Dar bătăușii: „Noi suntem comandanții, băăă“, trosc, bum, paf!
„Tu ce cauți aici?“ l-a luat unul pe Gaftoi.
„I-am prins pe unii care *vroiau* s-arunce niște dosare pe geam“, i-a arătat el cutia de carton. „Erau mulți, n-am putut să-i rețin.“
Ăla l-a văzut transpirat, i-a văzut brasarda, așa că i-a arătat sala din capătul holului, acolo erau șefii cei mari.
Gaftoi a luat-o prin înghesuială, a sărit peste niște morți și răniți care zăceau pe podea. Într-un colț, un ins striga din adâncul rărunchilor – curgea sângele din el ca din porc. Un doctor încerca să-i pună un garou, dar îi tremurau mâinile, o fi fost d-ăla de dădea pastile.
„Un’ te duci așa?“ i-a pus un vlăjgan mâna-n piept lui Gaftoi.
Gaftoi i-a vândut și lui basmul cu dosarele. Între timp, casetofonul i-a alunecat pe sub palton, gata să cadă, dar Gaftoi a reușit să-l blocheze cu cotul. „Arată-mi ce e-n cutie!“ a făcut vlăjganul. Gaftoi n-avea cum s-o deschidă: casetofonul ar fi picat pe podea și s-ar fi făcut țăndări, așa c-a pus cutia pe jos, a scos din ea un dosar, două, trei, și le-a văzut și el, în sfârșit: erau pline de nume, de adrese, de numere de telefon.
„Aha,“ a dat vlăjganul din cap, „tu ești ăla de la MApN?“
„Eu sunt, ’s-căpitanul Gaftoi“, a zis Gaftoi.
„Ei, să-mi bag pula, unde-ai fost? Te caută ăștia de-o oră.“
I-a deschis o ușă înaltă cât un TIR și Gaftoi a intrat în ditamai sala, plină de fum de țigară. Lume ciopor, telefoane, ordine, contraordine. Gaftoi nu cunoștea pe nimeni; ba nu, într-un colț era un pitic cu capul mare, Manetă, Max Murgescu, *ciumecul*. Îl smotociseră, îl interogau, iar el, culmea, habar n-avea ce să răspundă. Max l-a văzut și el pe vechiul coleg de la Grădiștea, dar era antrenat, s-a făcut că nu-l știe.
„Dumneavoastră?“ a răsărit lângă Gaftoi un bărbos. Semăna cu Guevara și-i atârna un AKM cu pat rabatabil de gât.
Gaftoi i-a turnat povestea cu dosarele: nu știa el să facă planuri, ca Max, dar la fraierit revoluționari era numai bun. Între timp, vârâse casetofonul sub curea, așa că putea să deschidă cutia fără să-l scape pe jos. Guevara părea să știe ce era cu numele din dosare, a râs în hohote și a dat fuga la un individ de vreo șaizeci de ani – ăla și cu încă unul, înțolit într-un pulovăr, erau șefii cei mari.
Gaftoi n-avea ce pierde, poate doar casetofonul, așa că i-a făcut lui Guevara cu ochiul și s-a dus într-un colț. Guevara, după el: „Ce-i?“ „Îl știu p-ăla“, l-a arătat Gaftoi pe Max. „Serios?“ a făcut Guevara. „Am fost colegi,“ a jucat Gaftoi cartea sincerității, „el făcea analize, planuri, știa cum e cu banii“. Guevara a oftat: „Știm că dădea rapoarte financiare la Cabinetul 2, dar nouă nu ne zice nimic. Te pricepi la bani?“ Gaftoi a recunoscut că nu, era doar căpitan de transmisiuni la Mangalia. „Și cum ai ajuns aici?“ s-a interesat Guevara „Știam ce se pregătește. Și Macu știa. Mă rog, direcția ne-a ordonat să lăsăm lucrurile să curgă, să nu ne băgăm.“ Guevara nu înțelegea:

despre ce direcție era vorba? cu ce se ocupa? „Cu d-astea," a făcut Gaftoi un gest larg, „acum însă ni s-a zis să stăm locului". „Ei, tu nici n-aveai ce să faci la Mangalia", a observat Guevara. „Credeți?" a pufnit Gaftoi, adăugând că i-au fost cerute tot soiul de informații din port; pe șefi îi interesau, în special, rapoartele serviciilor de radiolocație și traficul aerian dinspre Crimeea. S-a dovedit că și pe Guevara îl interesau chestiile astea, iar Gaftoi a profitat și l-a liniștit: n-avuseseră de-a face decât cu false alerte pe mare și în spațiul aerian.
„Auzi? Tu mai ai treabă la Mangalia?"
Gaftoi i-a zis că-n două zile termină permisia, dar Guevara a pufnit în râs: „Și ce? N-are cin' să-ți țină locul? Rămâi aici, vorbesc eu cu ăia din *port*. Cu ceilalți, mai vedem", s-a uitat Guevara la Max. La care Gaftoi: „Manetă n-o să vă spună nimic". Dar Guevara: „Ești sigur?"
Spre seară, s-a pornit un tir nebunesc, se trăgea cu mitraliere și AKM-uri, iar sala cea mare a fost baricadată. Cei din jur au uitat de Macu, au pus un soldat să-l păzească și și-au văzut de treburi: aveau de condus o țară, de Manetă o să aibă ei grijă mai târziu.
La unsprezece noaptea, în plin schimb de focuri, Guevara i-a zis lui Gaftoi că vrea un om de încredere la Primărie, ca să asigure paza revoluționară a clădirii. Gaftoi a dat să se bucure, dar i-a trecut imediat, căci nu era șef unic: Guevara mai trimitea pe cineva cu el. „Hai, rapid, îmi raportați când ajungeți", le-a ordonat.
Cei doi au țâșnit din CC sub protecție de trasoare, au ajuns la Continental, au stat o vreme la colț, ghemuiți, după care s-au repezit pe Victoriei, alergând de la un stâlp la altul. Când s-o ia în jos, pe Matei Millo, a răpăit un pistol automat. S-au aruncat la pământ, iar Gaftoi, dându-și seama că aterizează pe casetofon, s-a răsucit în cădere. „Te-au lovit?" s-a speriat celălalt, dând să se târască la el, dar *pleosc*, capul i-a tresărit, împroșcând smocuri de păr, eschile osoase și sânge, înainte de a pica pe Gaftoi, îngrozindu-l: *Doamne, îmi umple casetofonul de borș!*
Odată ajuns la Primărie, Gaftoi a arătat *aușvaisul* de la Guevara și s-a apucat de treabă: doi soldați acolo, o santinelă dincoace, nu-știu-câți la etaj, câte unul la ferestrele de la demisol, cinci-șase pe acoperiș și tot așa.
I s-a repartizat un birou. Pe masă erau aliniate stilouri șmechere și câteva caiete cu coperți de piele, pe care Gaftoi le-a frunzărit, dând peste rapoarte, chestionare, programări de întâlniri – îi dăduseră biroul securistului, normal. S-a gândit: *Văd caietele mai târziu, acum am altele pe cap*. A scotocit sertarele, a găsit niște bani, un pistol Carpați și trei inele de aur. Securistul era curățel: avea un săpun Fa de la bișnițari, un deodorant, un plic cu prezervative, iar în dulap ținea un costum fain de la Apaca și o pereche de pantofi fini. „Luați ce vă poftește inimioara," i-a zis lui Gaftoi cel ce-l condusese în birou, „de-acum, tot ce-a fost al lor e al nostru".
„Adu-mi un expert în tehnică de ascultare", i-a tăiat-o Gaftoi. „Poftim?" a căscat ăla ochii. „Vreți să spuneți că..."
„Ești bătut în cap? Ce nu-nțelegi?" l-a repezit Gaftoi și l-a dat afară. Abia atunci și-a adus aminte de casetofon și l-a scos, punându-l lângă caiete. Securistul avea unul mai performant, cu stație, boxe, tot tacâmul – un Funai.
Gaftoi l-a sunat pe Guevara. I-a zis de însoțitorul ucis pe Matei Millo și i-a raportat cum a organizat apărarea Primăriei. Guevara tăcea și, când Gaftoi a terminat, în telefon s-a lăsat liniștea. Iar apoi: „Te descurci?" „Să mă scape ăștia de microfoanele din pereți și mă descurc." „Bine", a făcut Guevara, gata să închidă, dar Gaftoi l-a întrebat: „Manetă a spus ceva?" „De ce te interesează?" Glasul lui Guevara se înăsprise. Și Gaftoi: „E un plan, știți, l-am discutat la Grădiștea. Dacă țin bine minte, Ceaușescu *trebuia* să fie deja la Târgoviște". „De ce la Târgoviște?" s-a mirat Guevara. „Așa a fost planul. Ăștia, la radio, zic că nu se știe unde a fugit, dar dacă s-au ținut de plan, Ceaușescu e la Târgoviște. E o unitate specială acolo, antrenată pentru situații d-astea." Pesemne că Guevara acoperise telefonul cu palma, căci se auzea un fâșâit. „Și cum trebuie s-ajungă la Târgoviște?" a întrebat. Gaftoi a zis că el, unul, propusese să fie dus pe calea aerului; Manetă însă avusese alt plan: o fugă cu mașina, cu minimum de escortă, pe drumuri secundare.
Guevara a râs: „Cam șubred planul lui Manetă".
„Așa am zis și noi, dar el ne-a luat la mișto: numai elicoptere aveți în cap, dar la o Dacie hărtănită, cu care să-l trimitem pe blat la Târgoviște, nu vă gândiți!"
„O Dacie hărtănită, aha", a făcut Guevara.
„Ăsta a fost planul lui, nu știu ce-au ales șefii, habar n-am dac-au ținut cont de ideile noastre." Și Guevara: „Află că le-a plăcut Dacia hărtănită. Auzi? Dacă te prind cu minciuna, te-mpușc!"

De Crăciun, Ceaușeștii au fost judecați, iar revoluționarii din Primărie au urmărit procesul la televizor. Erau fericiți: ziceau că *și-au luat rația de libertate*, după cum se spunea pe atunci, ca aluzie la uleiul, zahărul și orice altceva mai dăduseră comuniștii pe cartelă, inclusiv programul TV. Doar un magistrat și-a permis să observe că procesul e o mascaradă, că avocatul se purta ca un procuror, că nu se respecta legea și că Guevara, fiind în completul de judecată, ar fi trebuit să nu-i lase să-și facă mendrele. „Chestia asta o să ne coste," a conchis, „sângele lui Ceaşcă o să cadă pe noi, căci am comis o crimă în ziua sfântă a Naşterii Domnului". Hopaaa, s-au gândit ceilalți, dar n-au comentat. După mitralierea cuplului, Gaftoi l-a sunat pe Guevara, raportându-l pe magistrat: în general, avusese dreptate, dar cum de nu s-a gândit, Doamne iartă-mă, la situația excepțională prin care treceau? „Bine că mi-ai spus," a făcut Guevara, „singura greșeală de la proces e că n-am aflat unde-s conturile lui Ceaușescu. Ai grijă ce faci", a mai zis, înainte să închidă.

Gaftoi a stat la Primărie trei luni. N-a luat costumul și Funai-ul securistului; pe-alea le-a șutit un revoluționar care avea grijă de ajutoarele din străinătate. În altă ordine de idei, după o lună, Gaftoi a aflat că Max voia să intre în PNȚCD. Venise unul din Anglia, Rațiu, și lumea se năpustea în primul partid românesc condus de un tip cu accent străin, de ajunsese un amic al lui Guevara să facă lista cu aderenți pe *propriul* lui buletin, ca să termine cu listele false ale celor ce se băgau prin față. La ora aia, Gaftoi avea deja un om în PNȚCD și i-a spus cine e Max: unde a lucrat, unde l-a prins revoluția, ce prieteni avea. „Nouă ne-a zis că-i țărănist din tată-n fiu", a replicat ăla. Dar Gaftoi: „Țărănismul nu se transmite prin futut". În concluzie, Max a fost dat afară în șuturi, cu atât mai mult cu cât mai avea un dușman în partid, în speță fostul adjunct al Băncii Agricole. Guevara i-a reproșat lui Gaftoi manevra, întrebându-l dacă credea că le strica „o pereche de ochi" în plus la țărăniști (!), dar el a zis că mai bine-i tăiau aripile: „Cu Manetă nu știi niciodată", s-a explicat. După o oră, s-a pomenit în birou cu un general, unul Vuia, de care auzise la Grădiștea. „Eu te-aș ruga," a spus Vuia, „să nu te mai folosești de *încurcătura* din jur ca să-ți rezolvi problemele personale. Vreau să găsesc niște bani și tu te pui travers". Gaftoi l-a întrebat dacă Guevara e la curent cu doleanțele domniei-sale, la care Vuia a răspuns că „vremurile sunt tulburi" și a părăsit biroul.

Gaftoi l-a sunat imediat pe Guevara, raportându-i întâlnirea; acesta n-a comentat, dar i-a mulțumit – părea impresionat, după glas.

Cât timp a stat la Primărie, Gaftoi n-a ieșit decât de câteva ori, când s-a dus să-i vadă pe ai lui. Lumea râdea de el, căci s-a aflat că fugea prin Cișmigiu, rotind capul ca un tembel și gonind în zig-zag, de frica *sniperilor*. La prima ieșire, luase casetofonul și un salam de Sibiu; pe atunci, salamul de Sibiu era o raritate, dar la Primărie aveau, căci le era adus din depozitele fostului PCR.

După ce situația s-a liniștit, Guevara l-a chemat la el pe Gaftoi și l-a luat direct: „Auzi, și ce altceva făceați voi la Grădiștea? De masoni vorbeați?" Ofițerul nu era la curent cu interesele ezoterice ale lui Guevara, dar i-a simțit interesul și i-a răspuns în doi peri: „Șefii abordau tot soiul de teme". La care Guevara, grăbit: „Discutau și despre Emin?"

Lui Gaftoi i-a căzut cerul în cap: iar *ăsta*? Mă rog, a zis ce și cum, recunoscând totuși că subiectul nu l-a interesat. De caiet însă i-a spus și, la finele întrevederii, Guevara l-a sfătuit să lase milităria: „Vreau să dai examen la Drept. Am nevoie de tipi ca tine, procurorii de ieri nu fac față *la cerințele* zilei de azi. Apropo: magistratul ăla supărat pe mine e pe linie moartă. N-o să-l primească nimeni în niciun barou". Gaftoi a înghețat și i-a reamintit lui Guevara că la Grădiștea nu-l studiau *doar* pe Emin, dar revoluționarul i-a râs în nas: „*Eu* te trimit la Drept, deci nu-s probleme. N-ai idee cât m-ai ajutat, în special când mi-ai zis de Vuia. Banii sunt ochiul dracului, știi?" i-a zâmbit el pentru prima oară de când se știau. „Și încă ceva: însoară-te! Fute ce vrei, dar însoară-te."

Gaftoi l-a ascultat. În 1991 s-a căsătorit cu secretara din CC de la care luase dosarele, iar în 1994, sprijinit de Guevara, devenea procuror.

25. Zeloții. O tranzacție

Gaftoi e nevoit să oprească: în rond, la Piața Coșbuc, se bat două haite de câini; vin puzderie dinspre Mitropolie și Trafic Greu, se sfâșie, chelălăie, sar pe mașini. Apar pompierii, poliția, SMURD-ul, dar nu rezolvă nimic, traficul rămâne blocat. În cele din urmă, maidanezii o șterg ca din pușcă și Gaftoi își vede de drum. Se duce în strada Agnita, la o casă proaspăt restaurată, cu gazon și aspersoare în curte. Acolo îl aștepta șeful lui.
„Ei?“ îl ia ăla.
„Scârba de Louise nu vrea să ne zică nimic. I s-a suit jurnalismul la cap.“
„Păi, să n-o fuți în gură, Gaftone? Să n-o fuți? Cin’ se crede ea?“
„Mai încet“, face un al treilea tip. „Bismut e alături, la ședință.“
Și șeful: „Să-l fut și pe el, da-n cur! Bate apa-n piuă de juma’ de an“.
„Vă rog, mai încet,“ se bagă al treilea, „le sare mușchiul una-două“.
„Păi, n-ajung ei, mă,” mârâie șeful, „la pula noastră?“ „Potolește-te,“ îl ia și Gaftoi, „că *ei* dau din gură, ei conving lumea“. La care șeful, roșu la față: „Da, dar trag și foloasele! Noi rânim în căcat și ei fac pe deștepții!“
Ușa sălii de ședințe se deschide, Slav se repede la toaletă. „Să trăiți!“ se înclină cei trei. „Să trăim, să trăim“, face Slav cu ochiul. Și apoi, lui Gaftoi: „De ce nu intrați? Fac un pipi si mă-ntorc imediat“, zâmbește el complice.
Gaftoi intră în sală. La prezidiu sunt Pârșu, Școlici și Bismut, îi freacă ridichea unui bărbos. Omul, vechi activist în partidul zeloților, intrase în conflict cu conducerea: „... și vă asigur,“ se apăra el, „că țin la principii!“ Școlici i-o taie: „Nu confunda principiile cu interesele personale! Părerea mea e că ești frustrat, colega“. „Cum să nu fiu? M-ați trimis la Brăila, am făcut filiala de la zero, am găsit o personalitate locală utilă pentru partid, numai că mi-ați interzis s-o contactez, fiindcă avea un trecut dubios.“ Școlici îl oprește, spune că-s la curent cu povestea, însă bărbosul zice că ei or fi, dar cei din sală nu sunt. La care Școlici, ironic: „Să înțeleg că vrei să ne înfierezi proletar?“ Și bărbosul: „Păi, vi se pare normal s-o puneți prima pe lista electorală chiar pe tipa despre care spuneați că are un trecut așa și pe dincolo? Vi se pare normal ca ea să vină noaptea la mine-n birou, să se așeze pe scaunul meu și să mă scoată din lista pentru Senat? De ce nu vreți să dezbatem situația? Nu pricepeți că de-asta am pierdut alegerile?“
Pârșu face un semn de lehamite: „Cam comunistă retorica, dragă“.
Câțiva l-ar asculta pe bărbos, dar cei mai mulți zic că le e de ajuns dacă Pârșu & Școlici cunosc situația. Slav revine de la WC și, bineînțeles, e de acord cu majoritatea. „Păi, se putea?“ face bărbosul. „Ăsta nu-i partid, e o gașcă, voi vreți să nu mai crâcnim!“ Dar unul din sală: „Gata, bă, lasă-ne!“ Și altul: „Cine ești tu, ca să candidezi? Scutește-ne!“ „Așa e, să ne scutească!“ zic mai toți în scurt timp.
Bărbosul face stânga împrejur. Se mai ridică cinci-șase: „Vă bateți joc de societatea civilă! Rușine! Iar o să pierdem alegerile!“ fac ei hărmălaie. Și Școlici, tresărind când ăia trântesc ușa: „Doamne, nu ne mai facem bine“.
Slav și Pârșu îi dau dreptate și trec la problema curentă, *rebrănduirea* partidului: OK, au dat chix în alegeri, dar acum știu ce au de făcut, cu atât mai mult cu cât zeloții stăpânesc mediul online și piața protestelor. Bismut îi contrazice: „Să nu ne cramponăm de partid. Un partid e un pariu riscant în ziua de azi, dac-o să se spună că suntem ca ceilalți? Mai bine forțăm din *stradă* adoptarea alegerilor dinamice, după care vă *dau scris* că îngropăm clasa politică“.
Luați prin surprindere, Pârșu și Slav nu comentează; oricum, sala izbucnește în aplauze furtunoase, prelungite. La un moment dat, Bismut dă ochi cu Gaftoi (acesta, ridicat în picioare, îl aclama) și-i face un semn din care procurorul deduce că trebuie să aștepte afară, căci ședința nu mai durează mult. E o neînțelegere, dar Școlici, dorind să fie binevoitor cu Bismut, îi arată lui Gaftoi ușa, iar acesta, dacă pân-atunci avea dubii, iese din sală, verde la față. *Poftim, eu îi fac oameni, și ei mă tratează cu curul!* își zice. Episodul a stârnit o dispută între Canta, care pretindea că Bismut provoca *deliberat* neînțelegeri pentru a stabili o ierarhie *subînțeleasă*, și Max, care nu-l credea pe Bismut atât de subtil. „Curva frumoasă nu dă bine din cur“, susținea el.
Între timp, lumea din sală ajunsese să-i cânte în strună lui Bismut: mai bună o *mișcare* decât un partid! Un partid

ar cădea pe mâna politicilor de profesie, situație foarte probabilă, din moment ce zeloții nu-și văd capul de treburi: au afaceri, ONG-uri, sunt *corpocrați*, antreprenori, bașca șoferi UBER și cicliști GLOVO, doar n-o să lase cioara financiară din mână pe vrabia politică de pe gard. În fond, aplicațiile pot ține loc de birou de partid, iar managementul poate fi *externalizat*, drept care, zice Pârșu, trecând la următorul punct de pe ordinea de zi, „ne rămâne doar să găsim noi surse de finanțare".

Ochii se întorc către Bismut. El pare să nu se prindă, e absorbit de telefon. Dorind să-i atragă atenția, Școlici spune cu glas tare că nu se pot folosi de *notgeld* la nesfârșit. „Ba putem," zice Bismut, cu privirea tot în ecran, „Martirii Apusului din Regie au comandat opt milioane de unități *notgeld*".

„Opt *milioane*? Cum așa?" exclamă Școlici.

Și Bismut: „Dau la noi zece bani pe unitate, o vând la Bruxelles cu paisprezece bani, iar când Martirii de acolo vin aici, cumpără cafea și șaorme, cum facem și noi la proteste. Mă rog, dă-l naibii de *notgeld*, hai să ne concentrăm pe proteste și pe mediul *online*, că nu ne costă nimic. Avem nevoie de o masă critică de susținători; cum o obținem, asta-i problema. În fond, pregătim o explozie, nu?"

Se discută mai bine de o oră pe tema lansată de Bismut și, la ieșirea din sală, zeloții sunt storși. Doar Slav prinde viață, văzându-i pe procurori: „Ei," îi întreabă, „ați dat de Max?"

Ăia îi fac semn că au de vorbit și se retrag într-un separeu cu ferestre largi, acoperite de draperii grele, din catifea verde. „Nu știm unde-i Max", începe Gaftoi, încruntat. Iar șeful lui: „Nu-l găsim pentru că nu avem *toate* datele. Scrupulele *unora*, iertați-mă că vă zic, ne încurcă", zice, privindu-l pe Bismut.

„E inadmisibil!" face Școlici. „Ne-am chinuit să creăm *momentul* Max, ce se întâmplă, de ce nu puneți mâna pe el?" Și Gaftoi: „Păi, nu suntem ajutați". Simțind unde bate discuția, Bismut ridică vocea: „Vă rog să nu vă luați de Louise, ea face *doar* jurnalism". „Jurnalism, jurnalism, dar are date sensibile."

„Ce vreți să spuneți, că nu înțeleg?" se bagă Pârșu, iar pe Gaftoi îl pune dracul să amintească de caietul furat al lui Emin.

„Iar Emin?" se înfurie Școlici. „Ce-i bătaia asta de joc?"

„Ce aveți, domnule, cu Emin?" se enervează și Slav. „Facem reforme sau vindem tabloide? De ce nu publică Louise restul anchetei? Ce treabă are ea cu Emin?"

„Nu Emin o interesează," face Bismut, „ci caietul lui. E sigură că, dacă-l găsește, o să afle sumedenie de lucruri despre *sumedenie* de indivizi".

„Serios?" se miră Școlici. „Așa crezi și tu?" îl întreabă pe Gaftoi.

„Toți amicii lui Max au treabă cu caietul ăla nenorocit. Treaba e că nu-i leagă doar caietul, ci și banii după care umblu de la Revoluție încoace, iar Louise, regret c-o spun, ține informații doar pentru ea", face Gaftoi. Înghite în sec, se gândește: *gata, am zis-o, Vuia o să afle c-am vorbit despre blestemații ăia de bani!*

„Domnule procuror", îl ia Slav, dar Gaftoi e preocupat de Bismut, care scrie pe telefon – *poftim, deja mă dă în gât la Vuia*, își spune. „Domnule procuror," insistă Slav, „cum să *depindeți* de o jurnalistă? Ce-i nebunia asta?"

„Nu e nicio nebunie. Louise știe lucruri pe care noi nu le știm, asta e."

„Păi, faceți-o să vi le spună, cum să vă bage bețe în roate?"

„Eu v-aș ruga," i-o taie Bismut lui Slav, „să-i lăsați pe jurnaliști să-și vadă de treaba lor și pe procurori de a lor."

„Serios? Și pe Max Murgescu cum îl terminăm?"

„Fără să amestecăm presa cu justiția. O să fim diplomați."

Slav izbucnește: „Dumneavoastră credeți că suntem în Vest? Aici dai pumni, domnule, pumni! Cum altfel să-i terminăm pe comuniștii de la putere?"

„Vă rog, nu e nevoie de pumni. Un război rece civil ne e de ajuns."

„Un război rece? Și dacă se încinge? Dacă iese război pe bune?"

„Nu iese, domnule, n-are cum. Scopul nostru e simplu: vrem ca șpaga de azi să fie profitul taxabil de mâine, atât și nimic mai mult. Pentru așa ceva nu e nevoie de niciun război; nu trebuie decât să vindem niște imagini convingătoare."

„*Imagini*?! M-ați omorât! Până și grevele idioților de proletari de pe vremuri veneau la pachet cu morți și răniți!"

„Domnule Slav, nu mă interesează ce făceau proletarii, eu am un alt plan."
„Și anume care? Să alerge Louise după un caiet?"
„Slav, încetează!" face Școlici.
Dar Slav, furios: „Dacă Louise o mai ține așa, o să-l scoată în față pe scribălăul ăla nenorocit, ori noi trebuie să *scăpăm* de el, dacă tot vorbim de imagini! Emin e o piatră de moară legată de picioarele noastre, știți, domnule Școlici! Când ați pornit la drum cu editura, grație domnului Pârșu..."
„Să nu dramatizăm", se schimbă Pârșu la față.
„Da, știu, subiectul e delicat, dar suntem între noi... Țelul nostru a fost să întemeiem un pivot cultural, să ieșim la lumină, am vrut Occident, Europa, și acum uitați-vă cum ne împotmolim... Of, o cunoașteți de mult pe Louise, domnule Pârșu! Sfătuiți-o să-i dea lui Gaftoi informațiile pe care le are, rugați-o să nu care cumva să-l menționeze în articole pe acel *poetastru*."
„Nu m-asculta nici când îi eram șef", observă Pârșu mohorât.
„Mda, nici Vuia nu a convins-o", comentează Gaftoi.
„Așa e ea", intervine Bismut. „E suspicioasă, verifică... Nu crede în Parchet, nu crede în colegi, nu se crede nici pe ea însăși, până nu se prinde care e treaba."
„Și ăsta e un motiv ca să-i facă PR lui Emin? Realizați ce circ o să facă socialiștii dacă Louise scoate tema asta pe piață? E plin de naționaliști, partidul ăla al lor... Apropo, Max cum se are cu ei?"
„Ei, cum", mormăie Gaftoi. „Sobek, de pildă, nu-mi mai răspunde la telefon, că-i e dator lui Max după ce i-a dat credit ca să-și facă postul TV. Și tot el," îi zice lui Școlici, „abia așteaptă să se ia de editura dumneavoastră".
Spunând asta, se uită la Slav, pe care același Sobek îl *inventase*, dezvăluind niște așa-zise amenințări cu care Securitatea îl hărțuia, transformându-l dintr-un chimist angajat la un institut de cercetări într-un geniu bun de difuzat la TV.
Se face liniște. Pârșu oftează, Slav și Școlici se înnegresc. Al naibii trecut! Idila lor debutase după lansarea unei cărți despre Gnoză, transmisă la postul TV al lui Sobek. Pare ciudat, dar a fost o vreme când *show*-urile culturale cu public aveau nișa lor, unde mai pui că trăgeai bani de la buget pentru asemenea emisiuni, pe care Sobek, *creativ*, le ținea într-o hală dezafectată din IMGB. La lansare, gazdă a fost Slav, iar lumea venise ciotcă să-l vadă, căci el era vârful de lance al intelectualității dâmbovițene; în plus, era de bonton să apari la TV, în haine de seară, printre freze și raboteze iluminate *à giorno*. În fond, de ce nu și-ar fi dorit și bucureștenii propriul Beaubourg?
Slav n-a dezamăgit în prima parte a emisiunii: a prezentat cartea, a vorbit despre creștinismul timpuriu și a făcut trimiteri la matematici înalte, menționând seria lui Fibonacci și Raportul de Aur, semn că, după decenii de ateism științific, reveneam la cele sfinte pe ușa din dos a speculației. Evenimentul ar fi decurs fără incident dacă pe Slav nu l-ar fi contrat un student în sutană: acesta a remarcat că volumul cu pricina, tratând Gnoza, n-avea legătură cu Fibonacci sau, mai bine zis, cu Pingala, indianul care, dorind să arate cum se înmulțesc iepurii, a descris șirurile numerice *înaintea* lui Fibonacci. În opinia lui, asocierea „copacului Gnozei" cu șirurile era o farsă, dovedind un *bias* de confirmare (hait!) specific *inteligheției* bucureștene, care priza metafora, fie că era vorba de Dumnezeu, haos sau profit. Rânjind, Slav a contraatacat cu trimiteri la șirurile convergente ale lui Riemann și la estetica miracolului (infinit – infinit = π), făcând o paralelă între profețiile Gnozei și previzibilitatea șirurilor riemanniene (aici, o tipă era să cadă din scaun), numai că junele teolog, IT-ist *undercover* (lucrase la Google, dar Domnul îi luase mințile), avea rezerve față de miracole, uluind publicul care credea că popii sunt *by default* exegeții minunilor. În plus, tânărul susținea că șirurile lui Riemann n-aveau *cum* să fie legate de profeții, ele fiind totalmente imprevizibile prin permutări, acuzându-l pe Slav, deci, de extrapolare a gândirii euclidiene în zone în care n-avea ce căuta.
Controversa era penibilă, căci junele era plin de păcate (trufie, băgarea în mă-sa a numelor consacrate), plus că se izmenea, în timp ce Slav, roșu la față, a început să se bâlbâie. Noroc că alt invitat a preluat controversa (ăla *știa* religie) și l-a scos pe Slav din rahat, amintindu-i tânărului teolog (îl chema Paisie, nu uitați!) de iubirea aproapelui. „Măcar să-i fi dat Cezarului ce-i al Cezarului," a replicat Paisie însuflețit, „măcar să fi recunoscut că Fibonacci l-a plagiat pe Pingala, indianul! Îl supără faptul că Pingala e *un fel* de rom? De unde atâta rasism?

Doamne, Dumnezeule, eurocentrismul o să ne piardă!“ și-a împreunat el mâinile, privind în tavanul halei, ca într-o boltă de catedrală. La care Slav, ca să aibă ultimul cuvânt: „*Un moine gauchiste, elle est bien bonne, celle-là!*“ Slav n-a mai vorbit niciodată cu Sobek. Era sigur că scandalul fusese regizat pentru rating (lansarea făcuse furori), iar Școlici, aflând de ruptură, l-a preluat pe culturnic în portofoliul editurii sale, primită cadou de la Pârșu, pe când acesta fusese ministru.

Să revenim în separeu: „Pe mine mă interesează informațiile practice, mă doare-n cot de Emin!“ își lămurea Gaftoi poziția. Și Slav, nervos: „Corect, s-o obligăm pe Louise să vă dea tot ce are. Treaba ei dacă vrea să întârzie publicarea întregii anchete“. „Nu-i puneți sula în coaste, că nu obțineți nimic“, îi face atenți Pârșu. Dar Bismut, ca un copil bine-crescut, care știe că face o necuviință: „Ce-ar fi să ne folosim de încurcătura asta? Hai să lăsăm să se înțeleagă că suntem supuși unor presiuni și că de-aia nu publicăm toată ancheta“.

„Asta n-o să m-ajute să pun mâna pe Max“, răbufnește Gaftoi. „Înțelegeți, sunt pe urma unor bani, vorbesc de bani publici!“

„Cam cât de mulți?“ nu se poate abține Școlici, numai că brusc răsună un trăsnet și se pornește grindina: bucățele de gheață sar pe gazon precum zarurile, plac-plac-plac! Iar Slav: „Of, domnule Bismut, vă rog din suflet, convingeți-o pe Louise să colaboreze cu Gaftoi“. „O să încerc, dar și domnul procuror trebuie să-și convingă prietenii, *chiar și pe cei de la Grădiștea*, să ni-l dea nu numai pe Max, ci și pe tovarășii lui“, zice Bismut, făcându-l pe șeful lui Gaftoi să simtă un fior.

„Ia-uite,“ spune Pârșu, „plouă cu broaște!“

Nu-s broaște, ci brotăcei: căzând din tării, se sleiesc de gazon. Câțiva mai au viață în ei și se târăsc, buimaci, până grindina îi zdrobește de tot.

„Sărăcuții,“ se întristează Bismut, „of, sărăcuții“.

Serecuții, serecuții, îl îngână Gaftoi în barbă. *Ce are moșcoșitul ăsta și eu n-am?* se întreabă. *E un nemernic, un trântor care se crede indispensabil...* De spus, nu spune decât: „E-n regulă, o să vorbesc cu ai mei“ și, ca să-și arate buna credință, scrie ceva în grabă pe telefon, numai că mesajul îi e adresat soției: o roagă să intre *prin spate* în mobilul lui Bismut, ca să vadă cu cine a schimbat mesaje în ultima oră. Apoi ia legătura cu Guevara, care se are bine cu Sobek (amândoi sunt masoni), și-i solicită ajutorul, amintind că „e vorba de banii *ăia*“.

Între timp, ceilalți s-au dus la ferestre. Grădina e doldora de brotăcei storcoșiți, femeia de serviciu îi strânge deja, ca să nu se împută. Ce fenomen bizar, comentează toți. Școlici, în schimb, e animat de neliniște: dacă grindina i-a îndoit capota lui Parsifal, după cum și-a botezat BMW-ul?

Furtuna se termină. Lumea iese afară. Când să plece, lui Gaftoi îi răspunde soția: Bismut n-a trimis niciun mesaj, doar s-a prefăcut că scrie în telefon. Și procurorul, întorcându-se către Bismut: „Vă duc undeva cu mașina?“

26. Un raport (III)

„... *sieur* Igel juca nu la două, ci la trei capete: unu, îl slugărea pe Max (îi făcea cafea, îi învârtea linguriţa în ceaşcă, îi trăgea storurile când era soare); doi, îi vindea tânărului Ruşinaru secrete de-ale lui Max; trei, îi împărtăşea lui Chupka escrocheriile aceluiaşi Max, dar şi frânturi de informaţii despre *caietul lui Emin*, pe care le afla fiind intim (!) cu şeful lui. Vă amintesc că Chupka nu pare să fi fost cine se zice c-a fost şi că cel care i-a pasat Louisei cazul lui Max i-a băgat totodată pe gât şi problema *caietului* – dar nu numai.

Astfel, consultând fişele aşa-zisului gazetar, tânăra jurnalistă a aflat că Max îl considera pe bătrânul Ruşinaru un om de ispravă, iar pe fiul lui un scelerat ce săpa Banca Tranzit, profitând de renumele tatălui. «Trăieşte pe banii *voştri*», le-a zis Max într-o seară acţionarilor băncii. *Sieur* Ristache i-a replicat: «Şi ce vrei să facem? Are proptele politice la ai noştri». «Atunci» a tunat Max, «ai noştri să nu-mi mai ceară credite *mie*, ci lui Ruşinaru! Porcul să facă bine să ne dea datoriile, că-i trimit avocaţii pe cap!» «Cu cine ai vorbit?» s-a interesat Ristache (mai multe despre el, în anexă). Max i-a dat numele unui avocat, neştiind că Igel transmitea informaţia mai departe, pe sub nasul lui, pe Whatsapp.

Fişele menţionează şi faptul că Max a fost chestionat de ministrul de interne apropo de caietul lui Emin, sub pretextul că Sobek, actualul director al televiziunii publice, se interesa de el. Max i-a spus «cinstit» că n-a văzut caietul de ani de zile, iar ministrul n-a insistat (în fond, venise pentru un credit), dar, după întrevedere, Max l-a sunat pe Sobek, avertizându-l că «ăla de la Interne pune întrebări *critice*». Fiind în oficiu, Igel l-a auzit pe Max râzând, deducând că şi Sobek se amuza la celălalt capăt al firului (vorbeau de pe fix). După o oră, în birou s-a înfăţişat Guevara, care a analizat cu Max demersul ministrului. Guevara era îngrijorat, nu pricepea cum de un «amărât de ministru» a aflat de *caiet*, dar Max i-a zis să nu-şi facă probleme, căci documentul e în mâini sigure. Cu toate astea, Guevara a plecat clătinând din cap, Chupka (sau, mă rog, cel ce pretindea că e Chupka) fiind convins că fostul revoluţionar se temea pentru soarta caietului.

A doua zi, Max l-a chemat pe Igel la el şi l-a luat aşa: «Ce ai vrea să *nu* se afle nicicând despre tine?» Igel a spus că n-are nimic de ascuns, dar Max i-a arătat câteva poze ce-i probau homosexualitatea (ce ironie!), după care l-a întrebat dacă soţia şi fiica lui erau la curent cu situaţia. «Patima e ceva groaznic,» a observat Max, pe când Igel transpira, «ştim că nu e *bine* ce facem, dar nu ne putem abţine. Pe mine nu mă costă, că nu-s însurat, iar fetele mele sunt mari, dar pe tine...» Apoi l-a luat tare: de ce credea Igel că tânărul Ruşinaru l-a contactat pe avocatul lui Max? De ce i-a făcut o contraofertă? În plus, cum de a auzit tânărul Ruşinaru de *caiet*? Firește, această fişă e plină de semne de exclamare, indicând temerile lui Chupka, pasămite, pentru siguranţa sursei sale.

Făcătura din fişe se simte de la o poştă, şi eu mă mir că Louise nu pricepe în ce joc a intrat. Apropo de ea, e interesant de ştiut că *aici* NU e măritată cu Bismut. Cei doi locuiesc într-un bloc, lângă Port, dar n-am găsit niciun act care să probeze că ar alcătui, după cum scrie în corespondenţă, o familie. Ce-i drept, acest termen are conotaţii mai degrabă peiorative printre oamenii (mai ales tinerii) de *aici*.

În ce priveşte asasinatul lui Chupka, poliţia nu are nimic nou, deşi comisarul i-a vizitat pe Vuia, pe Canta şi pe un imam al Martirilor Apusului, venit la refacere în căminele din Regie. Ţin să subliniez că poliţistul s-a abonat la Biblioteca Naţională, stârnind râsul colegilor, iar textele pe care le caută (v-am trimis lista lor, în anexă) sunt din jurnalistica lui Emin.

Aparent, bat pasul pe loc, dar sper că evenimentele ne vor fi favorabile, căci Max e în corzi, iar Louise se mişcă între jaloanele trasate de noi. În schimb, mă îngrijorează Emin: i-a împărtăşit lui Peter, mai devreme decât e consemnat în scrisori, că l-a întâlnit pe solomonar; prin urmare, cei doi dezbat aprins înfiinţarea Sionului, ori de câte ori se plimbă (şi o fac des!) pe terasele Citadelei Prenzlauer Berg. Din ce spune Baroane, omul meu, Emin foloseşte frecvent cuvinte precum «veşnicie», «eternitate», «peren», făcând totodată referiri la metempsihoză; de altfel, are proiecte literare în acest sens (*Sărmanul Dionis*, *Faraonul Tlà*), pe care Peter le aprobă încântat. Părerea mea e că cei doi *au început să priceapă ce şi cum* după ce l-au întâlnit pe solomonar şi mai cred, totodată, că alianţa lor prematură, secretă pentru restul Hansei, va stârni turbări omeneşti în arealurile în care se practică

politici suboptimale.
În consecință, o să instrumentez cu prudență evenimentele: 1) îl voi pune în temă pe *sieur* Carp cu jocul periculos al poetului, sperând c-o să-l țină în frâu (deși influența lui scade); 2) voi trimite un tânăr ca să interacționeze frugal cu Louise, astfel încât ea să priceapă că zeloții nu pot face orice le trece prin cap.
Apropo de aceștia din urmă, au atins masa critică, dar ideile lor, dobândite pe orizontala netului, nu se compară cu cele la care se ajunge clasic, *en puisant en profondeur*. Astfel, ei nu pricep că de la protocomunismul Fraților Gracchi și de la *the gender flux* din timpul lui Heliogabal s-a încercat absolut tot, fără succes. «Toate-s vechi și nouă toate», a scris Emin, spre deosebire de «*We want the world and we want it now*», după cum clamează Louise, visând că va pune capăt oprimării ce n-a încetat nicio clipă de la Facerea Lumii.
În rest, potopul despre care v-am scris nu dă semn că s-ar isprăvi, azi-noapte a plouat chiar cu broaște. Din păcate, nu doar excesul climatic e alarmant: mai nou, presa scrie că animalele se comportă din ce în ce mai straniu. Câinii latră fără motiv, pisicile își atacă stăpânii, păsările de curte se înecă deliberat în bălți, vitele mugesc fără încetare, iar dobitoacele de la Zoo, cuprinse de furie, sunt agresive între ele și cu vizitatorii. Nu știu dacă aceste aspecte au o semnificație, dar am simțit nevoia să vi le împărtășesc, pentru a fi incluse în arhive.“

27. București. Biblioteca națională. Tatăl Louisei

E patru dimineața. Afară e potop. Louise a avut un coșmar din care nu-și amintește decât o replică: „Se întâmplă din nou“. Bismut doarme, are erecție, penisul lui face cort în pantalonii de pijama. „Se întâmplă din nou“, răsună vocea din vis, dar tânăra se face că n-o aude, se uită la Bismut, uimită de autonomia organelor omenești. Inima, de pildă, bate non-stop, o simți doar când fugi, când te sperii sau ai emoții. O mai simți și când ești bolnav, își amintește ea de taică-său, numai că inima lui dădea semne îndepărtate, și anume la glezne, care se umflau bocnă.

Louise îi scuză lui Bismut erecția – în fond, știe ce vise are și ea. În plus, sexul e ca micțiunea, ca foamea, nu are de-a face cu ceea ce îndeobște e numit om. Contează cum mănâncă frații Dessner, de la The National, cum stă Pârșu pe WC, cum regulează John Oliver sau cât de mari i-au ieșit transaminazele lui Gore Vidal? Trupul e doar carcasa, e moartea.

Mda, deschide fereastra cu grijă, nu vrea să-și trezească iubitul. Pe pervaz sunt zeci de brotăcei morți. Bucureștiul miroase a smârcuri, văzduhul e plin de pescăruși ce hohotesc omenește, aerul rece al nopții ploioase intră în dormitor. Lui Bismut i se face pielea de găină: dă să se învelească, penisul i se fleșcăiește, fesele i se încordează. *Are cur mișto, n-ai zice c-a lucrat în finanțe*, se gândește Louise. *Ei, l-or fi pus ai lui să muncească în gospodărie de mic, la el acasă, în Malul cu Flori… Ce gând ofensiv!* realizează, încurcată. *Ce dacă Bismut e la bază* țăran*? Știe să se poarte, avem aceleași idei și el nu uită* de mine, *cu atât mai mult trebuie să-l prețuiesc, cu atât mai mult trebuie să… Mai bine am fi doar trupuri,* își dă ea *shutdown* deodată: *când ți-e sete, bei, când ți-e foame, mănânci, când ai chef de orgasm, te regulezi*, așa-și zice, ca să n-o cuprindă nodul cel rău din gât, de care nu scapă de atâția ani.

Închide fereastra, aude: „Se întâmplă din nou“. Se duce în bucătărie, scoate o Cola din frigider. *Sunt trează*, își zice, dar n-are scăpare, căci masa are *altă* textură, Cola i se pare *prea* dulce, cât despre pardoseală, e mai *rugoasă* decât aseară. „Se întâmplă din nou.“ Adică ce? Ce să se întâmple? Louise *știe* ce va face: se va duce la Biblioteca Națională, va lua la puricat colecția revistei *Veac Nou*, va găsi articolul de care i-a zis Rușinaru și…

… brusc, pierde hățurile: își amintește articolul despre Emin și Popper. Erau în Patagonia, vorbeau despre Orașul Cezarilor, care se înălțase în acel capăt de lume, dându-i lui Popper motiv să remarce c-a mai fost acolo un Sion. Urma o polemică amicală (Popper zicea că românii sunt delăsători, Emin spunea că evreii sunt hrăpăreți), Popper interesându-se cum de-a ajuns un naționalist ca Emin în Hansă. „Doar cretinii nu se răzgândesc“, a râs poetul, după care s-a întristat: deși avea o iubită evreică la Buenos Aires, îl bântuia o dragoste veche și nu era vorba, vai, de Micle, amorul în care îl distribuiseră criticii literari.

Bismut intră în bucătărie: „N-ai somn“, zice. Și Louise: „Cam nu“. El o împacă, o sărută, iar ea, dusă pe gânduri, *îi răspunde*, după cum se spunea cândva. „M-a enervat Gaftoi“, zice el. „Părea rezonabil“, se miră ea. Dar Bismut: „A spus de față cu toți că nu ești cooperantă“. „Boul!“ face Louise. „Gaftoi e un om *rău*“, spune Bismut și tace. Poftim, are chef de ea. Ea n-are, dar e ca și cum ar fi prins-o ploaia fără umbrelă. O femeie normală ar pune piciorul în prag, dar ea nu e normală: ea vede că lucrurile se *preschimbă*, găsește pagini îndoite în cărți scoase din țiplă, ține minte lecturi ce n-au avut loc. Chiar așa, Chupka o fi citit colecția revistei *Veac Nou*? Louise îi dă lui Bismut o contră, gata să fugă la laptop, dar se prinde că pe cel dinainte (nodul din gât!) nu l-ar fi alungat și-și face loc pe masa din bucătărie.

După cafea, pleacă la bibliotecă. Plouă. Străzile duhnesc a putreziciune, în oraș e o liniște suspectă după protestul de ieri. Louise se gândește că poate Slav are dreptate: ce contează Emin? Importantă e revoluția lor fără ghilotine și fără tunuri cu apă – ce treabă au ei cu o legendă urbană? Ei vor să-l *facă* pe Max, care nu s-a încârdoșat doar cu politicii locali, ci și cu mafioții adevărați – acolo să fi investit el banii lui Ceaușescu, după care aleargă Gaftoi? Demult, Max cumpărase zeci de tone de poșircă pentru niște calabrezi. Le suise pe un vapor, le plimbase doi ani pe mări și oceane și le îmbuteliase la Bari, sub forma unui *cru* de excepție, vândut cu treizeci de euro sticla, după ce costase douăzeci de bani litrul. Louise i-a povestit tatălui ei tărășenia, ca să-i arate ce-i aia să fii jurnalist (proful ei făcuse ancheta), dar a primit o replică sictirită: „Ei, și?“ Louise a dat să se certe, să spună că snaga neamului lor

înghețase în Agapia, străbunică-sa, sărind trei generații până să revină în familie, dar s-a răzgândit, căci, pe lângă că era bolnav, taică-său o încasase în 1956, când cu revolta studenților. Dacă nu era laș, cum credea ea? Pe de altă parte, de ce a tăcut toți anii ăia? Și-a văzut de avioanele lui, ca și cum restul vieții intrase în *silenzio stampa*. Și totuși, în tinerețe, ținuse discursuri stradale, asigurându-i pe bucureșteni că voia o rebeliune anticomunistă *di granda*, nu doar îndepărtarea staliniștilor din PCR, după cum cereau ceilalți studenți. Auzindu-l, colegii înnebuneau: „Baghiule, ești tâmpit? Fii realist, hai să le arătăm șefilor noștri contradicțiile dintre ce zic și ce fac, hai să le arătăm că nu ăsta e idealul comunist!“ Dar tatăl Louisei: „*Care* ideal comunist?“

Colegii susțineau, însă, că n-aveau cum să zguduie lagărul socialist, trebuiau doar să-i sprijine pe șefii umani, pe Chișinevschi și Miron, de pildă, care pledau pentru liberalizare. Disperat, Baghiu le dădea argumente de la BBC, *Voice of America* și *Vocea Rezistenței*, postul de radio clandestin românesc. Azi așa, mâine așa, până când unul i-a zis: „Baghiule, tu sau ești sărit de pe fix, sau ești securist“. „Securist? Ai mei au avut păduri, case, afaceri și *ăștia* ne-au luat tot.“ Atunci, colegul l-a întrebat cum de l-au lăsat comuniștii să intre la facultate, dac-a avut afaceri și proprietăți? De ce ai lui n-au fost *măcar* arestați?

În concluzie, l-au caftit, și ăsta i-a fost norocul, căci, în ciuda asigurărilor, Occidentul n-a ridicat un pai când mișcarea a fost înăbușită, studenții fiind închiși, ciomăgiți, deportați, dați afară din facultăți. După câteva luni, Baghiu a fost avertizat că se știa de implicarea sa în mișcare, dar Agapia, bunică-sa, l-a salvat: ea cunoștea niște mahări din Securitate și, după ce l-a scos din rahat, i-a zis să stea *dracului* la un loc, c-a doua oară n-o să-i mai meargă.

Baghiu a băgat la cap și în decembrie ’89 n-a ieșit din casă decât ca să repare Dacia din spatele blocului. L-a luat pe Ion, fratele mai mare al Louisei (el voia la revoluție, dar tatăl nu-l lăsa) și au demontat mașina: au pus-o pe o prelată, piesă cu piesă, curățind șuruburi, bujii, *culbutori*, pompe, în timp ce în oraș răsunau focuri de armă și din televizoare se ridicau cuvântări. După aia, au pus Dacia la loc, s-au dus acasă, iar tatăl i-a zis mamei să închidă televizorul și s-a culcat în hol, la intrare, păzind ușa, ca să nu iasă Ion pe străzi.

A doua zi, iar au demontat Dacia. A treia zi, tatăl l-a lăsat pe Ion să desfacă singur mașina și, când s-a întors în apartament, a găsit-o pe Louise țopăind ca o capră: cică Ceaușescu fusese prins și avea să fie „supus judecății“. Baghiu s-a înfoiat, a întrebat-o pe nevastă-sa de ce a deschis televizorul – nu stabiliseră să-i pună Louisei Chopin? Cum voia s-o educe? Dorea să dea de pământ cu anii în care se străduiseră să scoată din ea o fată „cum trebuie“? Uitase de sutele de ore de muzică clasică ce-i însoțiseră gestația, când tatăl o așeza pe mama gravidă lângă pick-up, pentru a modela *in utero* mintea *copilului*? Dar cu lecturile lui, de când fata abia vorbea și el îi citea *Legendele Olimpului* și *Istoriile lui Tacit*, pe care ea, evident, nu le pricepea, dar el *persistase*, sperând că ceva tot o să-i penetreze subconștientul – și de astea uitase? Să-i aducă aminte cum o ridicau pe Louise de lângă pat când se ruga în genunchi, pentru că n-aveau chef ca fetița lor să devină bigotă? „Dar tu ai uitat,“ l-a luat mama, „când *fata* a trântit capacul pianului, zicând că nu mai suportă să studieze cu *Frau* Hreabcă? Era să-ți strivească degetele, de asta de ce nu vorbești?“ „Nu mă contrazice de față cu copiii!“ a strigat tatăl. „Se schimbă lumea,“ a izbucnit mama, „copiii trebuie să fie martori la ce se întâmplă!“ Dar Baghiu: „Lumea nu se schimbă! Închide televizorul, pune Chopin!“ „Pune-ți-l singur, eu vreau să văd cum îl *omoară* pe Ceaușescu!“

Speriați de scandal, Ion și Louise au plecat în dormitor. El a zis printre lacrimi că „ține cu mama“ și că vrea la revoluție, numai că „îl pune tata să repare mașina“. „Taci!“ s-a enervat Louise, cât era de mică, știind că frate-său era *mort* în fața ei. „Repară, naibii, mașina,“ i-a pus ea sare pe rană, „hai, repar-o, dacă nu ești în stare să ieși în oraș!“

Louise intră în Biblioteca Națională. Dac-ar fi fost mai mare în decembrie ’89, ar fi fugit de acasă, ca să se ia cu comuniștii de piept. Ion însă, ca *toți bărbații* din familia ei, era un molâu: cum să repari o Dacie când lumea moare pe bulevarde? Cât despre tatăl ei, ce dacă s-a speriat în ’56? Trecuseră treizeci și trei de ani, avusese timp să scape de spaime, dar el, nimic, s-a mulțumit cu tăcerea, ba mai mult, și-a făcut doctoratul la Moscova, fir-ar să fie!

Louise se duce într-o sală uriașă, deschide computerul bibliotecii, revede în minte articolul despre Emin. Deodată se prinde că un tip o examinează atent. O fi știind-o de la proteste? Mă rog, ăla vine la ea zâmbitor și,

nici una, nici două, o invită *la o cafea*. „Eu. Cafea. Cu tine“, face Louise și, ca să-l sperie, îl pozează cu telefonul, după care își vede de treabă. Individul se îndepărtează spășit, ei i se face milă de el, dar găsește articolul și uită de nesăbuit.

Articolul. În plus față de ce-și amintea, era menționat un tip de culoare, Yaya, care-l însoțea pe Emin. Totodată, discuția dintre poet și Popper era mai amplă, cel din urmă dorind ca cei doi să-și facă un rost în Patagonia, după cum plănuiseră la o ședință a Hansei. Nimic nu a șocat-o mai mult, totuși, decât prezentarea Steluței Wexler, iubita lui Emin la un moment dat, o evreică din Fălticeni. La vârsta de cincisprezece ani, într-un context neclar, aceasta plecase cu un oarecare Kristol la Cernăuți, unde făcuse bani pozând pentru pictorii din oraș. După o vreme, ajungea la Triest, unde i-a fost foarte bine: era intimă cu șeful Poliției, se vizita cu un arhiduce și îl primea la ea pe Lord Milner, viitorul administrator colonial britanic. Aici, la Triest, i-a venit lui Kristol ideea s-o facă actriță, drept care a dus-o la New York unde, ajutată de Petrusz Lansky, Steluța a devenit celebră, studiourile bătându-se să facă filme cu ea. După doi ani, a lăsat totul baltă și a șters-o în Argentina. Din articol nu reiese dacă plecarea ei fusese precipitată de vreo belea, ci doar pentru că trebuia să-l întâlnească, naiba știe de ce, pe Emin.

Ajuns aici, autorul articolului comentează că Steluța n-a fost ușă de biserică, dar că nici nu purta vina destrăbălării de una singură, căci Lansky și Kristol se folosiseră tot timpul de ea pentru a căpăta informații. De altfel, cei doi dispuneau de sumedenie de inși (femei, pederești, copii), pe care-i vârau, în scop similar, nu doar în paturile notabilităților din America, ci și în ale celor din Austro-Ungaria.

Ce chestie, își zice Louise, aflând că personalul feminin al celor doi avea un nume de cod, *Divizia Amazoane* (!). Uimită, se uită la semnatarul articolului: e un tip Ivanciuk. Îl caută în baza de date a Bibliotecii și descoperă alte materiale scrise de el, din care unul are ca subiect bandele de traficanți de carne vie din tunelurile bucureștene. Poftim, Lansky apare și aici, a avut legături cu peștii locali, care-și „piteau sclavii în subteranele Capitalei“, înainte de a-i trimite la Viena, Londra, Constantinopol, Madras, Shanghai; totodată, e menționat și fiul lui Kristol, care se lansase într-o spectaculoasă carieră de fotograf peste Ocean.

Cine naiba e Ivanciuk? Louise parc-a auzit de el. Deschide laptopul, caută în fișe și, ce să vezi? Ivanciuk e numele de fată al soției lui Max. Louise revine la articolul cu Emin și cu Popper, dar nu e atentă: nu-i ies din minte Steluța, Kristol, Lansky. *Tunelurile bucureștene*: *o mai fi ceva de capul lor?* se întreabă.

Când iese din bibliotecă, e cât pe-aci să dea peste o cerșetoare; amărâta e atât de mizeră, că nici Louise, mama năpăstuiților, n-o poate privi fără repulsie. Ca de obicei, sila îi dă o senzație fizică, simte că-i amorțește vaginul, ca și cum zonele ei intime ar pune un baraj în calea decrepitudinii. Deodată, primește un sms: „Te văd!“ scrie sub o poză luată de pe pasajul Mărășești, de lângă statuia Cailor Năzdrăvani ce par să țâșnească din Dâmbovița. Fotografia o reprezintă pe Louise în fața Bibliotecii, față în față cu cerșetoarea care întinde mâna spre ea, rugător. Nu trece mult și mai sosește o poză, în care o bătrână plină de riduri, cu genunchi deformați de artroză, vorbește cu doi tineri într-o cameră de azil. Aparent, bătrâna își face o intravenoasă, iar tinerii o înregistrează cu un reportofon. „Te văd!“ scrie și sub această fotografie, făcând-o pe Louise să tresară, căci unul dintre tineri e cel care a invitat-o la cafea, în Bibliotecă.

28. Berlin. Un conclav al Hansei. Ecuatoria

La doi pași de Schlesischer Bahnhof, pe malul Spreei, e un fost antrepozit de gutapercă. Nu are valoare imobiliară, căci e pe trei sferturi acoperit de pasarelele și clădirile avântate spre cer, ale Citadelei Prenzlauer Berg. În schimb, e perfect ca sediu al Hansei: turnul pentru aerostate e alături, așa că în jur e aglomerație permanentă. Asta ne e de folos.

Azi ne-am strâns toți la ședința convocată de Peter: Benz, Radetzky, Kelvin, Algernon, Koch, Paul, Olbrich, Malatesta, Milner, Sanderval, Yaya, plus un republican francez, al cărui nume n-am dreptul să-l scriu, și alții, aleși pe sprânceană. Ultima experiență, finalizată sub ochii noștri, a fost un eșec: harta din *Wunderkammer* ardea, iar Kelvin, văzând-o, a răbufnit: „Asta nu e știință, Peter! Mai facem Sionul sau batem pasul pe loc?“ Zeflemitor, Peter i-a răspuns că Sionul e o antrepriză facilă, totul e să aibă la dispoziție tehnicieni nemți, constructori englezi, artiști francezi, balerini ruși, negustori evrei, bucătari greci și „români responsabili cu băşcălia“.

Eram amândoi agitați: sosise ziua cea mare, voiam să demarăm proiectul ce-l îngrozea pe Kelvin; ei, da, de Sion era vorba. Ne așteptam la opoziția celorlalți (era prea devreme, se comenta), dar, pe de altă parte, experimentele din ultima vreme îi scoseseră pe toți colegii din minți, așa că speram că vor înghiți propunerea noastră, chiar dacă o vor face cu noduri.

Experiențele par simple la prima vedere. Membrii Hansei sunt grupați în filiale naționale și, ca prim pas, primesc informații: ce negocieri diplomatice au loc, ce mărfuri se schimbă, ce mișcări fac armatele, ce uzine apar, ce căi ferate se construiesc, ce exploatări se deschid, ce revolte au loc, ce molime se întind, ce supărări țin prima pagină și tot așa. Filialele le studiază, ne transmit ce decizii ar lua dacă ar avea puterea în țara lor, după care intrăm în viteză: 1) introducem deciziile în tabele și le trecem pe hartă; 2) matematicienii analizează cum interferă deciziile respective; 3) Peter trage concluziile și le transmite filialelor, menționând ce efecte ar încasa fiecare din ele, ciclul reluându-se iar și iar, până ce rezultă un deznodământ sau, mai degrabă, o *tendință*. Mult timp, regula a fost ca membrii dintr-o țară să nu afle tot ce știu colegii din alte țări, deși nu erau sancționați dacă obțineau informații pe căi discutabile.

E minunat să-ți imaginezi că schimbi lumea la adăpost de pericol. În cursul ultimei experiențe, până și cei mai cuminți, adică Paul-franțuzul, lordul Kelvin și Episcopul din Trier, au *mințit*, făcându-l pe Peter să remarce că, oricât de deștept ai fi, politica te tâmpește. Paul, mai ales, ne-a uimit: el, un pictor liniștit, obsedat de fenomenele optice, dar și un catolic fervent, a urzit cu Episcopul (îi stârnise politica anti papală a lui Bismarck) și i-a păcălit pe englezi că Radetzky construia aerostate ce puteau bombarda Londra. Episcopul, care voia să-i tragă lui Bismarck, *neamț ca și el*, preșul de sub picioare, a împrăștiat minciuna, așa că lui Paul i-a fost ușor să alieze Franța cu Anglia împotriva Cancelarului, cu atât mai mult cu cât Kelvin i-a sprijinit, căci ura din suflet Germania. În consecință, nemții și rușii din Hansă s-au aliat, iar maiorul von Schlieffen, membru al Hansei și el, a trimis trupe de hârtie la granița cu Franța.

În *Wunderkammer* s-a ajuns la doi pași de război. Peter n-a avut încotro, a oprit experiența și a hotărât să-i pună pe toți la curent cu ceea ce știau și ceilalți; spera ca, în acest fel, să le taie elanul belicos. Când le-a trimis din nou informații, multe erau nou-nouțe și una m-a dat peste cap: Junker, omul pe care îl cunoscusem la Frederika, voia să-l alieze pe Bismarck cu Sultanul. Nemernicul! Le dăduse târcoale lui Marx și lui Peter și acum, poftim, era intimul Cancelarului... I-am scris lui Carp, punându-l în gardă, iar el mi-a răspuns că auzise de zvon, conchizând că „ăștia au cercuit România ca pe butoaie“. Revenind la experiment, alte informații erau că *Deutsche Bank* pompa bani în calea ferată Berlin – Bagdad, că Țarul și Franz Iosif sprijineau Internaționala Anticatolică a lui Bismarck și că evreii achiziționau pământ în Țara Sfântă. Cea din urmă știre l-a făcut pe von Schlieffen să tabere pe Peter: „Ești nebun? Cum să difuzezi așa ceva? Serviciul secret ne citește telegramele!“ De atunci, specialistul nostru în cifru a codificat *tot*, scoțându-i din minți pe colegii maiorului din *Deutsches Heer*. Dacă Hansa nu s-ar fi bucurat de aprecierea Cancelarului, ne-ar fi luat dracul; așa, însă, ne-am văzut de experiment și am ajuns, ca data trecută, în prag de război.

Cu toate astea, Peter nu s-a lăsat păgubaș și a adus membri noi: industriași americani, ruși din Cercul Ceaikovski, care s-au pomenit lângă absolutiștii lui Iusupov și anarhistul Kascei, dușmanii lor naturali; au mai venit geograful Réclus, niște libertari spanioli, trei ceasornicari elvețieni comuniști, câțiva bancheri din City, o mână de colectiviști de-ai lui Thoreau, ba chiar și secretarul lui Montefiore, Rudy Wexler, un sionist. Când am reluat experiența, Peter a adăugat știri despre holeră, despre petrolul persan și nihilismul rusesc, despre Turcia, care trăgea să moară, și Rusia, care voia s-o sfârtece, despre România, care juca țonțoroiul la Gurile Dunării, și despre Polonia, care făcea circ în Galiția, despre canalul Suez, care falimenta colonia Capului, despre prăbușirea acțiunilor din New York, despre inflație, aur, grâne, bumbac. A ieșit un *kriegspiel* întins peste mări și țări, noi sperând că, cu cât mai mulți participă la experiment, cu atât mai înțelepte vor fi deciziile. Nenorocirea e că lumea are nevoie de conflict ca de aer, așa că, în câteva zile, am ajuns iar la război. Bizar a fost că experiența a dat același rezultat ca înainte, pe harta Europei apărând niște state inexistente: Rutenia Albă, Regatul Ucrainei, Uniunea Comitatelor Baltice, o Polonie cu obediență austriacă, precum și o Franță redusă la *des miettes*, care-l încânta pe Bismarck. În ce-l privește pe Peter, deliciul lui erau coloniile evreiești din Palestina („*J'en crois pas mes yeux*“, făcea republicanul francez), în timp ce interesul meu și-al lui Carp arăta ca naiba: din România rămăsese ceva răsucit ca un vreasc, sub forma unui șarpe culcat la nord de Dunăre.

Mă rog, țelul meu și al lui Peter fusese atins: de-acum puteam să ne convingem colegii că băteam apa în piuă, așa că i-am invitat să vadă harta greu încercată din *Wunderkammer*. Câmpiile Europei arseseră, munții de mucava erau înnegriți de fum, orașele erau praf și pulbere, petele roșii, unde lovise holera, se întinseseră ca uleiul, căile ferate, uzinele și armatele erau topite pe trei sferturi. Flăcările mistuiseră tot, urmând indicațiile scandaloase ale membrilor noștri care, văzând ce dezastru au provocat, s-au retras în fumoar, ofuscați. Kelvin a dat glas nemulțumirii generale, zicând că Hansa trebuie să se reorienteze, iar ceilalți l-au susținut, deși mulți se aveau ca șoarecele cu pisica.

Peter a profitat și i-a luat ca din oală: „Domnilor, aveți sută la sută dreptate. De fapt, de-aia v-am invitat azi aici: vreau să vă anunț că activitatea noastră se va schimba radical“.

„Ai de gând să ne *și* omori?“ l-a întrebat Kelvin sarcastic.

„Să vă omor?“ a râs Peter. „Oh, nu, vreau ceva mai complicat de atât.“

„*Mai* complicat? Of, Peter, teoria ta e splendidă, dar, de la o vreme încoace am dubii... Degeaba creștem complexitatea experiențelor, tu nu vezi că nu iese nimic? Pe undeva, e explicabil: să-ți zic prin ce chinuri trec ca să fac un *automaton* care anticipează o banală maree? Să-ți zic ce înseamnă să proiectezi un mecanism meschin, care rezolvă niște amărâte de ecuații? Eu, unul, lucrez cu inci, uncii și volți, pe când tu vrei să arunci în haos o sămânță de ordine, dar ordinea, nu te face că uiți, e doar în mințile noastre.“

„Dar eu nu caut ordinea, Lord Kelvin! Eu nu doresc decât ca, de azi înainte, să lucrăm cu un teritoriu real.“

„Dumnezeule!“ a exclamat Kelvin. Și Kascei, pufnind: „Ne tot spui de teritoriul ăsta real, dar cine ni-l dă?“ „Sper că nu vreți să-i smulgeți Franței mai mult pământ“, s-a încruntat republicanul francez. Și Peter, jucându-și mustața: „Doamnă, domnule, vă rog să intrați!“

În fumoar și-a făcut apariția un cuplu: aveau amândoi chipuri bronzate și, deși trecuseră de prima tinerețe, se mișcau dezinvolt. Bărbatul purta barbă și avea o privire tăioasă, iar Lord Milner, care-l știa, mi-a șoptit că era un vânător înrăit: doborâse elefanți, urși, lei și bizoni în toată lumea. Femeia avea ochi mirați, nas drept, gropiță în bărbie și-mi amintea de Elena. Era îmbrăcată în pantaloni largi din piele maro, cămașă cu mâneci bufante și vestă din muselină albastră, în timp ce tovarășul ei purta o redingotă roșie din cea mai fină casa, asortată cu o lavalieră bleu de mătase. Și el avea pantaloni din piele, numai că erau negri.

„*Florica und Samuel Baker*“, i-a prezentat Peter, adăugând că soseau din inima Africii, unde descoperiseră un lac uriaș. *Florica? De unde și până unde?* m-am întrebat, dar Peter dădea deja lămuriri: soții Baker trăiseră dincolo de Sudan, într-o regiune în care Samuel fusese guvernator, după ce lucrase ani de zile ca inginer la calea ferată Cernavodă – Constanța. În ceea ce o privea pe femeie, englezul o răpise de la târgul de sclavi din Vidin și o luase de soție la București, înainte să plece în Africa. Scopul vizitei lor era să ne povestească despre Ecuatoria, un nume ce mi-a trezit amintiri imposibile, căci n-auzisem nicicând de acel pământ, necum să fi fost vreodată acolo. *Peter,*

Peter, m-am gândit, *de Ecuatoria n-ai zis nicio iotă, deși ne-am promis că ne spunem tot!*

„Ecuatoria așteaptă să fie colonizată," i-a dat drumul Samuel, cu ochi sclipitori, „numai că *a typical colonization* ar fi un cataclism pentru băștinași. Sclavia face ravagii acolo și ar deveni mai cumplită dacă *anumiți* semeni de-ai noștri vor pune mâna pe zonă..."

Lord Milner l-a oprit mânios, întrebându-l dacă i se pare că europenii sunt „o pacoste atât de sinistră" pentru Africa. În fond, ce era Ecuatoria? O tabără pentru corișți? Un tărâm al păcii? Din ce știa el, negrii se războiau și se luau sclavi unii pe alții bine mersi, asta când nu ucideau femei, bătrâni și copii de-a valma; deci, ce voia Samuel să spună prin *a typical colonization*? de ce folosise un ton atât de recriminant?

Peter l-a potolit, spunând că *Sir* Baker nu voia decât să ne dea niște date despre Ecuatoria, o regiune în care Hansa putea să ridice o țară. La urma urmelor, până și evreii, a adăugat Peter, susținut printr-un zâmbet de secretarul lui Montefiore, până și evreii găseau că meleagurile cu pricina erau taman bune de administrat.

Luând iar cuvântul, Baker ne-a descris un teritoriu cu munți, câmpii și lacuri, binecuvântat cu un regim pluvial echilibrat și temperaturi constante ce permiteau culturi permanente. În ceea ce-i privea pe localnici, se îndeletniceau cu creșterea vitelor, șeptelul lor fiind alcătuit din cornute mari, Ecuatoria putând aclimatiza așadar rase precum Siementhal, Holstein și Angus. Pe de altă parte, deși pământurile erau mănoase (Florica dădea din cap, întărindu-i spusele), localnicii le lăsau pârloagă, semn că nu-i anima dorința de a *poseda*; și-atunci, nu era păcat de acei zeci de mii de acri abandonați? Mai mult, nici subsolul nu era exploatat, Ecuatoria având zăcăminte de fier de care băștinașii *nu știau* să profite, chiar dacă erau meșteșugari pricepuți și prezentau tendințe vădite la urbanizare. „Au târguri," s-a aprins Baker, „și-și doresc binefacerile modernității: cratițe, furculițe, linguri și pușți. Ei știu că asta înseamnă prosperitate, dar, vai, sunt dependenți de noi! De pildă, ei nu pricep de ce două cuțite pot să arate identic, deși, altfel, înțeleg abstracțiuni, mai ales când vorbesc de relația dintre suflet, chinuri și zei".

Ecuatoria beneficia și de alte *assets*, cum ar fi Nilul, navigabil la nord de Gondokoro, Lacul Albert, bogat în pește, dar și un râu ce se vărsa în mărețul Congo, după ce traversa o pădure de abanos și mahon. „Vorbesc despre ape ce pot fi străbătute cu barje" s-a montat Baker, „ca în Anglia, Franța, Olanda". Cu alte cuvinte, Ecuatoria dispunea de fluvii ce puteau ține loc de căi ferate, era înzestrată cu o populație educabilă, ceea ce, adăugat la pământul fertil și la zăcăminte, înmănunchea trăsăturile unui spațiu gata de a fi transformat în stat. Singura problemă, a atras el atenția, erau arabii ce-i luau pe băștinași în sclavie, dar asta însemna că populația ne-ar fi recunoscătoare pe veci dacă ne-am duce acolo, căci noi, nu-i așa, ne-am opune comerțului cu ființe umane. Aici Florica i-a zâmbit cald – of, ce mult semăna cu Elena!

Baker a trecut la probleme administrative: Ecuatoria era a Egiptului, numai că Egiptul contractase datorii infernale și avea să ajungă la sapă de lemn, nefiind capabil să se opună unei eventuale secesiuni. Lord Milner l-a contrazis: după el, Londra va lua locul guvernului de la Cairo, „condus de acel imbecil de khediv", dat fiind că Anglia era principala lui creditoare, astfel că secesiunea Ecuatoriei îi părea mai mult decât improbabilă.

„Anglia nu va avea pretenții la un teritoriu nesigur," a alungat Peter ideea cu un gest plictisit, după care, nici una, nici două, a anunțat că Ecuatoria va fi noua noastră *Wunderkammer* – Sionul, de fapt.

S-a stârnit hărmălaie. Réclus și Malatesta au amenințat că anarhiștii vor da pe față acest plan abject, dar Peter, care se sfătuise cu Benz și cu bancherii din City, le-a întins proiectul nostru de țară: „Veți avea coloniile voastre autonome, examinați documentele, domnilor", i-a îndemnat, înainte de a zice gânditor: „Cândva, a mai fost așa". Auzindu-l, mi-a venit să-i crăp capul; noroc că nu l-a întrebat nimeni ce-i cu asta, căci toți lecturau proiectul. Peter a adăugat că nu voia răspunsul pe loc, fiindcă afacerea n-avea să înceapă mai devreme de zece-doisprezece ani, după o pregătire ce presupunea sprijin politic, alianțe cu regișorii locali, transporturi pe mare și, indubitabil, prezența unei forțe armate.

„Contez pe banii dumneavoastră", s-a uitat el la bancheri și a mai invitat pe cineva înăuntru. Noul venit era firav, scund, cu o privire aparent visătoare din cauză că era miop. Îl chema Eduard Schnitzer, vorbea în șoaptă, era din Oppeln și-l știa bine pe Wexler, sionistul, fiind evreu ca el. Povestea lui ne-a cutremurat, dar Schnitzer era maestru în a-și folosi glasul pentru a dobândi mila; cum-necum, fusese mâna dreaptă a lui Hakki Pașa, guvernatorul Albaniei, și călătorise de-a lungul și de-a latul Imperiului Otoman. Hakki murise, iar Schnitzer,

dezlegat de obligațiile ce-l legau de fostul patron, voia să meargă la Cairo, ca să-l cunoască pe succesorul lui Baker, și să plece cu el dincolo de Sudan.
„Cred," a încheiat el, „că observațiile mele și-ale generalului Gordon (cel ce-i lua locul lui *sir* Samuel) vă vor fi de folos. Din ce-am auzit în peregrinările mele, Ecuatoria e teritoriul ideal pentru planul domniilor-voastre."
Dar Sanderval, contrariat: „Africa are și alte teritorii bune; Yaya, aici de față, le știe. De ce tocmai Ecuatoria?"
„Corect!" s-a băgat și doctorul Koch. „Asemenea teritorii sunt și în America de Sud, nu-i așa, Rudy?" s-a întors el spre secretarul lui Montefiore.
„Ei," a zis Wexler, „și eu am momente când visez la sudul Argentinei, dar hai să dăm o șansă Ecuatoriei. Montefiore e pur și simplu îndrăgostit de ea".
La care Kelvin: „Nu-mi place, Peter! Mi-e greu să nu mă gândesc c-ai făcut aranjamente prin spatele nostru. Ne-ai vorbit de un Sion impalpabil, de Ecuatoria n-ai zis nimic! Nu era firesc să dezbatem ce teritoriu alegem?" „*My sweet Lord*," a intervenit un bancher din City, „eu eram la curent cu acest plan". „Poate că dumneavoastră erați, dar eu habar n-am avut. Mă întreb ce-o să zică profesorul Mendeleev când va afla că, după un experiment care a costat trei mii de guinee, Peter ne-a propus, nitam-nisam, înființarea unei colonii." La care Peter: „Să-ți amintesc că n-am făcut niciun pas fără a-l supune la vot?" Și Kelvin: „A face din Ecuatoria o *Wunderkammer* e un demers teribil de scump", a început el, dar bancherul din City i-a tăiat-o: „Dumneavoastră veniți cu ideile, de bani ne ocupăm noi". „Dacă vreți, închid subiectul, Lord Kelvin", s-a prefăcut Peter că dă înapoi, numai că Réclus s-a grăbit să intervină: „De ce să-l închizi? Eu ți-aș spune *da* și acum, mă încântă ideea să dăm viață cooperativelor de care ai scris în proiect, numai că am nevoie de timp ca să reflectez".
„Eu aș dori să fac niște calcule", a mormăit un industriaș din Massachusetts.
„Iar eu vreau să vorbesc cu oamenii mei", s-a zbârlit Kascei. „Un Sion african spulberă visul nostru în Statele Unite ale Siberiei..."
„O țară în Africa, deci..." a zis Sanderval.
„În Africa, în Africa", a zis Peter, privind peste noi.
După o oră, plecam, amestecându-ne cu călătorii ce ieșeau din turnul pentru aerostate. Peter m-a luat de braț, șoptindu-mi: „Știu, ești supărat că nu ți-am zis tot, dar n-am făcut-o de capul meu. Iartă-mă și ia piatra asta de tanzanit, o să te ajute să-l găsești pe Max". „Cine e Max?" am întrebat, dar Peter mi-a zis că nu i s-a spus nici lui mare lucru; înțelesese doar că trebuia să-i scriu acelui om, fiindcă se pricepea să vadă *nepotriviri*. Apoi, fără alte vorbe, ne-am despărțit.
Am găsit o birjă pe Köpenickerstrasse, vizavi de ghețăriile hughenoților, și-am dat fuga la taverna de lângă Sfânta Hedwiga, prinzându-l pe Carp pe picior de plecare: se plictisise așteptându-mă. I-am zis doar ce voiam să audă, povestea Ecuatoriei inclusiv, iar el, nebănuindu-mi trădarea, m-a întrebat părintește de ce n-am vorbit cu Florica. O știa, cică o ducea rău. Nu era vorba de bani, ci de cum o tratau englezii, fiindcă a fost sclavă, fiindcă purta pantaloni bărbătești, fiindcă a fugit cu Baker în lume fără să se mărite după un rit consacrat.
„Sunt sigur c-o doare-n cot de prostiile astea", am zis.
„Fii serios, gura lumii te macină", mi-a spus Carp, după care a luat Hansa peste picior: nu pricepea cum de atâta lume luminată picase în plasa lui Peter. „V-ați zbătut," a râs el, „să vârâți istoria în legea paralelogramului, când ce vă trebuia era rezultanta forțelor ce apar într-un *tesseract*". N-am întrebat ce e ăla un *tesseract*, căci mă gândeam la Florica: *Doamne, cât de mult semăna cu Elena!* În fine, m-am pregătit să închei și i-am zis că din ultima experiență ieșise o Românie ce semăna cu un șarpe culcat. Carp s-a schimbat la față: „De ce te smiorcăi?" s-a răstit și m-a privit bănuitor. „Vezi c-ai început să faci pe prea-românul cu mine! Ce, ți-a băgat Peter gărgăuni în cap? Visezi și tu la Sion?"
Să-i fi spus adevărul? Să-i fi zis că-mi *aminteam* de Ecuatoria, țara cu ierburi cât trei staturi de om, cu baobabi uriași, cu târguri pe malul marilor lacuri, cu observator astronomic în Munții Lunii, cu mine de cărbuni în bazinul Ngaka, șosele și turnuri pentru aerostate? Cum să recunosc așa ceva? De-acum, Peter mi-era frate de cruce, nu Carp.
Ne-am despărțit. M-am dus la Brandenburger Tor, unde trag birjele, dar birje ioc. Într-un târziu, a venit una și,

când să urc, un hăndrălău m-a îmbrâncit. „*Bitte, Ich war vor Sie!*“ am strigat, dar vizitiul a dat bice cailor. Am așteptat, birje n-au mai venit și cum omnibus nu era la ora aia, am luat-o spre casă pe jos. Era frig, bătea vântul, iar dinspre Spree adia putoarea muncitorilor aciuiați în coșmelii și-n barje trase la mal: erau beți, zbierau și dansau în jurul focurilor, încercând să se încălzească. Peste ei, peste mine, peste Coloana Victoriei ce aducea cu o gospodină amenințând Europa cu mătura ei aurită, se așternea fumul înecăcios revărsat din oțelăriile lui Borsig din Moabit și din fabrica de porțelan industrial a lui Siemens din Kreuzberg; scame pluteau, aduse de vânt de la filaturi, în Potsdamer Platz bubuiau presele uzinei lui Benz, iar peste Hackescher Markt zbura un dirijabil Radetzky, reflectând în burta lui arămie flăcările furnalelor din Citadela Prenzlauer Berg. Locomotivele lansau vaiere de bivoli înjunghiați, vapoarele urlau din sirenele lor coclite, în timp ce în Tiergarten, preumblându-se printre bălțile pestilențiale ale Chicagoului din Marea Câmpie Germană, bântuiau curve, multe curve, aleile erau rezervoare de curve, vreo două mi-au făcut ochi frumoși. Sunt 2749 de prostituate înregistrate la Berlin, cincisprezece la sută au sub șaptesprezece ani, restul sunt până-n treizeci și cinci și cele mai multe sunt familiste. E atâta jeg de când s-au înălțat uzine, gări și depozite, e atâta duhoare, că Bismarck vrea s-o șteargă la Kassel, Berlinul devenind de nesuportat: prea mulți liberali, prea mulți socialiști, prea multă presă, prea mulți evrei. La Kassel e liniște, dar ce să facă Bismarck acolo? S-ar duce la vânătoare cu dogii lui grași, ar suge beri la masa de seară, ar dormi tun, nu i-ar mai curge prin vene oțel topit, n-ar mai lăsa dâre de praf de pușcă pe continent, ar deveni naturist, s-ar apuca de nudism, de drumeții, de regulat chelnerițe păroase.
O birjă se târa agale dinspre Ku'damm. M-am repezit la ea: „*Bitte, bitte*“, am strigat, dar, stupoare! Din tufe a ieșit o piticanie, urmată de un colos cu mustăți pe oală, și au sărit în birjă: „*Leck mich am Arsch*“, mi-a zis piticania. Ai fi zis că e o întâmplare, dar vizitiul mi-a șuierat: „*Meine lieber* Emin, Peter e cu ochii pe tine!“
Bine, bine. Ajung acasă. Milly a făcut focul. La ora aia, ce să vorbesc cu ea? E nemțoaică, se culcă la ore fixe. Trag un *schnaps*, mă pregătesc să mă bag în pat și, când să dau plapuma, ce să vezi? Un bilet. Îl despăturesc, recunosc scrisul lui Peter: „Te rog, convinge-l pe Kelvin să sprijine proiectul Ecuatoria! Dacă ne toarnă la Bismarck, ne-am ars! Cancelarul, știi bine, are alte planuri cu noi“.
Peter, Peter, crezi c-o să las Hansa pe mâna lui Bismarck, să facă ce poftește din ea? Mai bun e Sionul, măcar e departe de România, căci ai mei sunt vai mama lor! Îi știi, *kleine Nation, kleine Träume*, o mână de fraieri la margine de imperii: dacă n-au fost goții, au fost pecenegii, dacă n-au fost pecenegii, au fost turcii, dacă n-au fost turcii, au fost rușii. Are dreptate Carp, mă plâng ca prostul, n-am decât râul, ramul și niște ciobănași care put a zer, dar atunci de ce mi se *rupe* inima când mă gândesc la ai mei, mai ales că Sionul nostru, Peter, e mai dihai decât orice țară de pe Pământ? O fi din cauza liniștii de la noi? Din cauza mirosului din dormitor, după ce freacă mama podeaua? Sau de vină-s femeile, căci muieri ca ale noastre, mai va! Elena, Eufrosina, Veronica și câte-or mai fi (oare Louise cum arată?) mă trimit încoace și-ncolo ca pe o bilă de biliard, toate mă buimăcesc, toate mă fac să vreau una sau alta, dar ca Elena, Elena, Elena, nu-i niciuna! Când am văzut-o ultima oară, în conacul din Delea Veche, crezusem că mi se luase de ea; când colo, după ce m-a cântărit, cu colțurile gurii ușor coborâte („Ce poamă-mi ești!“ parcă-mi zicea), m-am topit și n-am mai fost în stare să-i urmăresc pe conul Carp și pe boierul Delea. Amărâții voiau să-l îmbuneze pe prințul Gagarin pe care ni-l trimisese Junker pe cap, zicându-i c-am putea să cădem la pace, dar ăla le-a dat peste bot: „*Am fi putut*, dar voi v-ați pus prinț german“. „Majestatea-Sa Carol vorbește despre Țar ca despre un frate“, a replicat Delea, numai că Gagarin i-a retezat-o: „Ba, s-avem pardon: Carol nu e rege! E prinț, ca mine. Deci, ce vrei să-mi spui despre Alteța-Sa, căci Majestate nu e?“
Elena a clipit speriată. N-avea ce căuta la masă cu noi, dar Delea, unchiul lui Haidamac, o adusese ca să-l domolească pe muscal. Aveam multe de zis despre gestul lui, dar cum să vorbesc după ce-o lăsasem pe nepoată-sa cu burta la gură? Totuși, ceva am făcut: „C-avem domnitor, prinț sau rege,“ i-am spus lui Gagarin, „suntem ortodocși ca voi și-am trăit clipe de glorie împreună. Nu l-aș aminti decât pe Cantemir Vodă“. Gagarin l-a iscodit pe Carp: „El e poetul?“ „El e, Alteță, e însuși Siegfried, dacă-mi permiteți, cred că Junker v-a povestit“, a glumit Carp. „Bagă-ți mințile-n cap, Siegfried câteodată trădează“, l-a trăsnit Gagarin. Iar apoi, privindu-mă: „Iertați-mă, Carp trebuie pus la punct și fără motiv. Mă bucur c-ați amintit de Cantemir, căci Petru cel Mare l-a prețuit. Din păcate, domnul vostru s-a vârât într-o aventură prea straşnică pentru țărișoara lui. A fost om de cuvânt însă,

iar Țarul l-a omenit cu o gubernie mai mare decât Moldova și-a iubit-o și pe fiică-sa, *pour la bonne bouche*“.
Elena s-a îmbujorat, eu m-am înverzit: *îl omor pe Gagarin!* mi-am zis. Lângă farfurie era un cuțit de argint, prințul era în fața mea, doar nițel să mă fi întins și-i luam beregata, scurt și cuprinzător! Eram la o răspântie istorică, după cum zici tu, Peter, eram într-un nod din care se despletea timpul, căci puteam să opresc un război, să schimb o alianță sau doar să mă răcoresc.
Dar boierul Delea: „Emin v-a reamintit că între o țară uriașă și un ciot mărunțel se pot naște alianțe frumoase. Dacă un Țar, precum Petru, a găsit de cuviință să ne facă onoarea de a-i fi aliați, de ce n-ar face-o și Măria Sa, Alexandru al II-lea?“ „Eu pricep,“ a zis Gagarin, „dar ce vă faceți cu englezoiul ăla de-și spune Mazar Pașa? Oamenii lui nu m-au slăbit de când am ajuns aici, băga-l-aș în pizda mă-sii!“ a înjurat el muntenește. „Vă știe și pe dumneavoastră, domnule poet, știe cu ce treburi vă învârtiți prin Berlin.“
„Vreți să-i rup capul englezoiului, Alteță?“ s-a încrâncenat Delea. „Doar să vorbesc cu starețul postăvarilor și harșt!“
„Of,“ s-a plâns rusnacul, „noi suntem un popor mare fiindcă știm s-așteptăm. Lăsați-l în viață pe nemernic, dar luați aminte la el, căci pocitania lui de regină l-a trimis să ne amețească; nu vreți mai bine să-l amețim noi pe el? Voi și noi, românii cu rușii, ca frații, ce ziceți?“
Frați cu rușii? m-am întrebat și atunci, și acum, în cămăruța în care a făcut Milly focul. Noi și rușii împotriva nemților? Mai bună o *Wunderkammer* în Ecuatoria, mai bună una în Argentina sau Siberia, *que viva el Siòn*!
Am adormit greu. Milly se tot foia, afară a prins să ningă, pe drum se auzea tropot de cai: ulanii se duceau la Spandau pentru manevre, iar zgomotul molcom al copitelor în zăpadă m-a cufundat în vis.
A doua zi, când să ies, solomonarul mi-a aținut calea. „N-ai o marcă?“ m-a întrebat. Pipăia zidul casei, care, nu știu de ce, îmi părea *altfel*. „Peretele ăsta e mai zdravăn, nu-i ca ăla de la mine“, a zis el scârbit. Și apoi: „Ți-a dat Peter tanzanitul?“ I-am zis că da. „Of,“ a dat solomonarul ochii peste cap, „îmi scoateți peri albi cu tanzanitul ăsta nenorocit, alerg după el ca năucul. În fine, îmi dai marca?“ I-am dat-o. Iar el: „Scrisorile, Emin... *Ceuxlud* au nevoie de ele“.
Am făcut cale întoarsă. Milly ștergea praful. „*Ke*-ai uitat?“ a râs. „Nu mi-am făcut tema, *daka vorț* să-ți imaginezi“, i-am zis, scoțând nesfârșita corespondență vârâtă sub pat. M-am așezat la masă, simțind cum în adâncul meu se năștea un fel de dorință, sau obligație, sau imbold, nu-mi era clar, făcându-mă să-i *scribt* pe fugă acelui necunoscut pe care-l chema Max. La sfârșitul epistolei, i-am desenat harta *Charlottenburh*-ului, unde locuiam, de parcă un alt eu, unul cu ochi mai ageri și voință mai aspră, îmi ghida mintea, trupul, mâna. Eram eu, dar nu eram eu. *Când* să plec, Milly m-a îmbrățișat plină de *inolv*, rupându-mi inima, căci, *strânhând*-o la piept, mi-am amintit de Elena, mama copilului meu, băiat, fată, *ke*-o fi. Atunci mi-am dat seama că trebuie să *adauh* ceva și am trecut sub hartă, grăbit: „Ieri am aflat *ke* Ecuatoria e Noul Sion“.
Ciudat: parcă nu era prima oară *când scribt* așa, numai c-atunci *când* o mai făcusem *paketul* cu scrisori nu era la fel de *hros* ca *urum*.

29. Doi amici. O discuție într-o barcă

Mostiștea: un lac în Bărăgan, cu țărmuri chele, fără copaci, între holde de grâu auriu și parcele mov de lavandă. Cerul e acoperit, plouă mărunt. Pe mal, la capătul unui drumeag, două mașini. Doi bărbați ies din ele și se duc către o barcă gesticulând. Unul șchiopătează – e Ristache. Celălalt, gol-pușcă, burtos, cu păr negru, țepos și ochi discret bridați e Sobek, directorul televiziunii publice.

„Ai înnebunit!“ se zburlește Ristache. „*De ce* dracu’ să mă dezbrac?!“

„Ca să te ia soarele“, mormăie Sobek, sărind în barcă.

„Crezi că dacă am chef nu te înregistrez și-așa, dezbrăcat?“ face Ristache.

„Coane, dă jos textila.“

„Păi, atunci, duc mobilu-n mașină. Dacă ne fură țoalele careva?“

„Las’ c-au grijă șoferii. Hai!“

Bombănind, Ristache se dezbracă, lasă țoalele pe un petec de iarbă și-o ia șchiopătând către barcă. „Tu când te pișI,“ întinde degetul spre burtoiul lui Sobek, „îți mai găsești scula?“ Sobek nu răspunde, pune mâna pe vâsle, se îndepărtează de țărm. Nu reușește să-și ia ochii de la coapsa lui Ristache: e plină de cicatrici. „Te-au aranjat sârbii“, zice. „Nu sârbii, albanezii“, face Ristache și gata, iată-i în mijlocul lacului. Mașinile abia se văd, șoferul lui Sobek fumează. Din depărtare se aude un tractor care ridică tone de praf.

„Deci,“ face Sobek, „vreți să iau bani de la voi ca să-i dau lui Macu. De ce nu-i dați direct voi?“

„Ei,“ evită Ristache răspunsul, „noi știm c-ai promis că-l ajuți, dar banii tăi nu-i ajung ca să iasă din țară.“ Și Sobek: „De ce să iasă din țară?“ „Cum de ce? O fi el de-ai noștri, dar a sărit calul.“ „Bă, v-a făcut oameni!“ i-o taie Sobek. La care Ristache: „Și pe tine te-a făcut om“. „Te rog,“ ridică Sobek un deget, „între mine și Macu n-a fost vorba de bani“.

Pe Ristache îl umflă râsul, îi amintește lui Sobek de împrumutul cu care a demarat postul TV, dar Sobek zice că Macu n-a avut nicio legătură cu asta.

„Dă-te, bă, în pana mea,“ face Ristache, „ați stat bot în bot ani de zile“.

„Da, dar nu pentru bani. Ne interesau alte chestii.“

„Cum ar fi?“

„Cum ar fi geografia, istoria, călătoriile...“

Ristache e cât pe-aci să cadă din barcă: „Ce istorie, ce călătorii?!“ Iar Sobek: „Voiam să fac un *National Geographic* local. Lui Max îi plăcea ideea“.

Ristache rămâne pe gânduri. Îl știe pe Sobek de mic, de când locuia într-un subsol cu luminator la nivelul trotuarului. Pe atunci, Sobek se lăuda c-o să devină cineva în artă – voia să-și impresioneze vecinii, căci taică-său era fochistul blocului, le băga apă caldă în calorifere. Culmea, în cele din urmă, a pus pe picioare un post TV care găzduia teatru și operă, plus că picta (voia să ajungă un Kandinsky, un Cézanne, voia să fie un creator de școli), unde mai pui că dădea citate faimoase și conversa spumos. Muncise din greu pentru asta. El și Ristache fuseseră prieteni cândva, dar s-au răcit după ce Ristache, intrând în belele cu banii, s-a împrumutat de la unii ca să-i plătească pe alții de la care se împrumutase înainte și tot așa.

„Mare lucru că nu te leagă *mălaiul* de Max“, face Ristache. „Ideea e ca el să se care. Trinidad, ziceai?“ Și Sobek: „Vezi de ce discutăm dezbrăcați? De ce mama naibii stați cu ochii pe mine?“ „Pentru binele tău“, ridică Ristache din umeri. „*Merci*. Auzi, de ce nu vorbiți cu Gaftone? E de-ai voștri, poate slăbește șurubul.“

„Nu-l slăbește, futu-l în cap! Nu vezi cu cine umblă mai nou?“

„Și cine-i de vină că nu mai umblă cu voi?“

Ristache se fasolește: „Asta-i o țară liberă, umbli cu cine vrei. Ce? Tu n-ai umblat cu Macu? Cu Oli n-ai fost amic? Dar cu Alioșa? V-ați împărțit banii, femeile... Ești om serios, băi Sobek, cum să fii prieten cu Alioșa?“

„Prieteni e mult spus. Ne-am și certat din cauza *lu’ boul* de Lică... Alioșa i-a pus pilă la mine și Lică uite-l ce face acum.“

„Te fute-n gură de nu te vezi“, râde Ristache, de parc-ar grohăi. „Și zi așa, i-a pus Alioșa pilă la tine...“ „Dap.“ „Deci ați fost amici“, face Ristache. „Am fost tovarăși de drum“, o scaldă Sobek. Și Ristache: „Hopaaa!“ Sobek se strâmbă: „N-ai, bă, cum să-nțelegi, ăsta ești tu“.

Ristache înghite jignirea, dar o ține pe-a lui, și Sobek, ca să scape, spune care a fost treaba: când Alioșa era Premier, soția lui Lică îi făcea felații la Guvern, deși se zicea că Alioșa e gay. Gay sau nu, lui Alioșa îi plăcea, iar femeia l-a rugat să-i pună pilă lui Lică, un jurnalist faimos, ca să fie angajat de Sobek la TVR. Alioșa i-a transmis lui Sobek dorința amantei, dar Sobek, nimic, știa că Lică e lepră. Soția a insistat, Alioșa i-a reamintit lui Sobek de Lică, însă el s-a făcut că plouă, sperând ca Premierul să uite de jurnalist. Povestea era plină de miez: Lică își înșelase nevasta cu soția lui Oli, acum nevasta îi plătea polița, dar își spăla păcatul făcând trafic de influență pentru cel care o înșelase cu nimeni altul decât cu amantul *en titre*, în timp ce Sobek trona peste ei, arbitrându-le poftele. Păcat că Oli n-o regula pe soția lui Alioșa, căci cercul s-ar fi închis.

Într-o zi, Sobek a fost sunat de la Guvern: Alioșa avea o criză de nervi și-l *înjura* ca la ușa cortului, ceea ce nu-i stătea în caracter, Premierul fiind stilat, instruit – hoț-hoț, dar a fost printre ultimii politici români pricepuți la ceva. Sobek a dat fuga în Piața Victoriei, a intrat în clădirea aia fascistă, a refuzat liftul cu circuit închis și a luat-o pe scări, găsindu-l pe Alioșa, un dolicocefal uriaș, prăbușit în fotoliu, cu brațele în lături, privind în tavan. Ziceai că stă la ultraviolete. „Ce-i cu tine?“ l-a luat. Și premierul, cu glas stins: „O dată te-am rugat și eu ceva... Am crezut că suntem prieteni“. Sobek nu-l mai văzuse în asemenea hal și a dat să-l împace, dar Alioșa a izbucnit: „Știi, mă, cum e să te bată *una* zilnic la cap? (adică soția lui Lică.) Știi că s-a aliat cu nevastă-mea? Vin la birou, aud: ce faci cu Lică? Ajung acasă, mă ia nevasta: l-ai rezolvat pe Lică? Mă întorc la birou, o încasez: ce-i cu Lică? Scap de una, mă ia ailaltă, îmi zic amândouă că-s incapabil să rezolv un rahat în țara pe care o conduc! De ce-ți bați, mă, joc de mine? De ce, mă, de ce?“

„De-asta te-ai enervat?“ a răbufnit Sobek. „Trebuia să-mi spui clar: angajează-l, bă, pe *boul* de Lică și *ți*-l angajam, băga-mi-aș pula-n gura lui!“

„De ce vorbești *urât*?“ i s-a gâtuit glasul lui Alioșa. „Nu suport să se vorbească urât, știi, *știi*!“ A tras o palmă într-o glastră, i-a dat și-un șut, și apoi s-a întors la Sobek: „Scapă-mă de nebune! Vrei să-ți cad în genunchi?“

„Te scap, dar să nu uiți că tu m-ai forțat!“

Și l-a angajat. N-a trecut mult și Lică, jurnalist la TVR de-acum, l-a *notificat* pe Sobek că are acceptul lui Oli-Papainoage pentru un interviu, deși Oli era avar cu aparițiile publice. Nota părea suspectă, iar Sobek, urmărind interviul, a recunoscut „servitele“ lui Lică, cărora Oli, mimând reflexia, le răspundea afectat. Nu-i păsa că-l intervieva fostul amant al soției lui.

Furios, Sobek l-a sunat pe Oli, amintindu-i că-l rugase să nu-i mai corupă personalul, dar Oli a zis că i-a fost imposibil să se abțină, căci se simțea trădat: Gaftone, tovarășul lui de la Grădiștea, îl ancheta. Sobek i-a zis: „Bă, sare-n ochi că interviul e aranjat!“ La care Oli: „Chrezi c-am făcut-o special? Am vhrut să fie ceva cuhrat, dahr Lică e idiot! I-am trimis înthrebările cu o zi înainte și boul n-a putut să le-nvețe. Am thras zeci de duble ca să iasă bine... E un chretin, iahr eu, mai chretin, i-am dat zece mii de dolahri! Mă chrezi că niciodată n-am plătit un tâmpit cu atâția bani? Dacă ehra angajatul meu, îl zbuhram! Dă-l, naibii, afahră!“

A doua zi, Sobek l-a chemat pe Lică la el. Ăla, bățos, vorbea despre dreptul la informație, despre munca plină de riscuri a jurnalistului care se aruncă în gura lupului (luase interviul în salonul de protocol al aeroportului Otopeni); cu alte cuvinte, îi dădea peste nas lui Sobek, fiindcă se baza pe Alioșa. „Dar ăia zece mii de dolari,“ i-a tăiat-o Sobek, „tot pentru dreptul la liberă informație i-ai băgat în buzunar?“

Lică a întors-o fără să clipească: „Am fata la liceu în Elveția, șefu’! Elveția e scumpă, taxele-s mari, ce să fac?“

„Și-acum Lică mă înjură în ziarul lui,“ conchide Sobek în barcă, „și-l face albie de porci *și* pe Alioșa. Zici că-l plătește Calea Dreaptă, boul“.

Ristache hăhăie, avertizându-l pe Sobek că povestea asta îl leagă de Max, căci în interviu Oli protejase Banca Tranzit, care-i înmulțea banii lui Alioșa. Acum, dacă la banii lui Alioșa se adăugau și cei după care alergau, de la revoluție încoace, Guevara, Gaftoi și alții ca ei, Ristache habar n-avea, dar lumea își punea întrebări.

Sobek nu mușcă nada: „Eu ți-am zis că Max v-a făcut oameni pe toți!“

„Corect, doar pe tine nu. Deci nu vrei să-l ajuți.“
Deși în curul gol, Sobek are țigări. Aprinde una și întreabă: „Cine vrea să-l vadă pe Macu plecat din țară? Alioșa?“ Ristache tace, prefăcându-se că se uită în zare. Și Sobek: „Sau nu vreți să-l vedeți plecat?“
„Bă, îl ajuți sau nu?“
„Vă e frică de el sau aveți *nevoie* de el?“ Ristache, nimic. Și Sobek: „Dacă Max își dă drumul la gură, Oli pică de tot, și dacă Oli pică de tot, Alioșa mai pică o dată. Pe de altă parte, doar Max poate să vă scoată din rahat“.
Ristache pufnește, iar Sobek i-o *trage*, zice că știe ce vor șefii lui: le ard scaunele sub cur, căci treaba se duce dracului; Sovietele, Crucile Întreținute, Martirii Apusului și, mai nou, Calea Dreaptă, i-au prins cu chiloții în vine, și la noi, și afară. „Eu cred,“ conchide Sobek, „c-aveți nevoie de Macu ca să vă facă o strategie“.
„Ce strategie?“ se prostește Ristache.
„Ce strategie, ce strategie“, se frichinește Sobek. „Vă e frică de stradă, vreți să vă scape Macu de ea, și vreți să aflați *și* ce-i cu caietul ăla furat. Iar ăia, la Calea Dreaptă, îl vor pe Macu, fiindcă ar putea să le încurce... să-i zic *revoluția*? Uite că-i zic: *revoluția*! Și-apoi, vor și ei să vadă ce scrie în caietul lui Emin, ce te faci că nu știi?“
„Bă, tu te-auzi? Mă piș pe caietul tău de rahat... Nu-mi spune că crezi în el.“ Sobek tace. „Căca-m-aș,“ cască ochii Ristache, „crezi!“
Sobek zice că nu contează ce crede el, din moment ce șefii lui Ristache și ai Căii Drepte cred: „Toți vreți caietul, vă imaginați că Emin a scris cine știe ce secrete în el. *Deutschland*, *Deutschland über alles*, așa-i? Sau ai tăi nu-ți zic nimic?“
„Bă, eu am venit să vorbim despre bani. Batem palma? Rămânem prieteni sau crezi că Alioșa nu-ți mai atârnă de picioare?“ Nu trebuia să zică așa ceva, căci Sobek coboară glasul: „Ascultă, Ristache, eu vreau să te țin minte ca băiat de gașcă. Ce mă tot fuți la cap cu Alioșa?“
Dar Ristache: „Și tu ce mă tot bârâi cu Emin?“
„Deci nu vrei să afli de ce aleargă ai tăi după Macu“, face Sobek.
„Mă doare la bască.“
„Pe bune? Hai, Ristache, gândește, gândește, cum zic frații masoni?“ îl ia Sobek peste picior.
„Frații masoni! Le-am zis vreo două despre jidani și s-au supărat! Chiar de Emin era vorba, le-am zis c-a fost antisemit (bravo lui!) și c-a scris în caietul ăla cum fac jidanii ca să conducă lumea...“
„Bă, da’ prost ești... Știi că Emin, că tot ai zis de antisemitism, a bătut Patagonia cu un evreu, unul Popper? Știi c-au fost prieteni la cataramă?“
„Ce face?“ cască Ristache ochii. „S-a dat și el cu jidanii?“
„Nu s-a dat, domne, cu nimeni, dar nu mai era naționalist.“
„Cum să nu fie? Era român!“ tună Ristache.
„Era, dar îl durea... cum ai spus? Îl durea la bască de naționalism.“
„Nu te cred!“
„Ba, să mă crezi: Emin și Popper erau nedespărțiți. Când Popper a avut o belea la minele lui de aur, Emin s-a dus cu el la Buenos Aires. Voiau să meargă la primul ministru, Emin a redactat chiar și un raport, dar Popper a murit înainte de audiență. Când Macu a fost acolo, ca să verifice...“
„A fost Macu la Buenos Aires?“
„A fost; și a aflat că pe Popper l-a ucis un tip, Junker, din ordinul lui Bismarck. După aia, planul lui Popper de a face un oraș în Țara de Foc s-a dus naibii și, odată cu el, linia maritimă din Strâmtoarea Magellan, privând Argentina de controlul traficului spre Pacific, adică fix ce voia Bismarck. Macu a auzit toate astea la Moisesville, orașul iubitei lui Emin, una Estrellita, evreică și ea, ca să știi. Urmașii ei l-au dus pe Macu la muzeul local și i-au arătat un tablou cu Emin braț la braț cu Estrellita – ea era mai înaltă ca el, iar el fuma trabuc. Am văzut și eu tabloul, mi l-a arătat un călugăr, unul Paisie, un tip *foar-te ta-re* pe net.“
„Care Paisie?“ cască ochii Ristache.
„Unul tânăr, îl știu de la o lansare de carte. E sihastru în munții Buzăului.“
„Asta-i culmea! Îl cunosc: o spovedește pe nevastă-mea.“ Și Sobek: „Ce chestie, și eu mă spovedesc la el“. Ristache

hăhăie: „Nu-mi spune că-i pune și lui Max patrafirul în cap!“ „Ești idiot“, face Sobek, dar Ristache cade pe gânduri: „Și, zi așa, Paisie le are cu netul“. Iar Sobek: „Sparge și alta nu. A lucrat în Silicon Valley“. La care Ristache: „Ce-au devenit sihăstriile astea...“

Ceva bocăne în bordaj – înotând agale, niște țestoase lovesc barca. „Ce capete, zici că-s șerpi“, se strâmbă Ristache. „Mda, scârboase“, se scutură Sobek. Soarele iese din nori, iar ici-colo, pe lac, tresar mici fulgerări: a ieșit puietul la suprafață, țopăie însuflețit. „Mă crezi sau nu,“ reia Ristache oftând, „îmi vine să las totul baltă și să mă mut aici... Moisesville, ziceai?“

„Moisesville. Acolo s-a ascuns Emin de Junker, ca să-și piardă urma. A reapărut la Turda, în 1919, intrând în atenția Siguranței, dar a făcut un aranjament în 1921, oferind caietul serviciilor noastre. Caietul a rămas în custodia lor, de acolo a ajuns la Securitate și pe urmă la boșii tăi. Macu zice că însemnările se referă la un fel de *Lebensraum*: un rege austriac în Albania, unul neamț în Țările Baltice, unul austriac în Ucraina, unul neamț la noi...“

„Pfuai, ce marfă ar fi fost!“ face Ristache. „Scăpam de țigani, de jidani...“

„În locul tău, nu m-aș plânge. Uite ce cap rotund ai: n-ai moacă de arian, *arbeit macht frei* scria pe tine.“

„Da, bă, da-mi dădeam viața pentru o cauză nobilă“, hăhăie Ristache. „Deci despre d-astea vorbeai tu cu Macu...“

„Și despre d-astea.“

„Și nu vrei să-l ajuți?“

„De ce să-l ajut? Sunt sigur că așteaptă o ofertă de la voi, de la Gaftone, de la zeloți... Dacă, de fapt, *lumea* îl vrea pe Alioșa? Alioșa contra Macu: ce zici?“

Ristache se schimbă la față: „Te-ai tâmpit?“ Dar Sobek: „Hai, Ristache, recunoaște: Alioșa ne-a fost șef, dar Max ne-a fost prieten, ce naiba... Știi ce-o să fac? O să vorbesc cu Radu, de la Calea Dreaptă. A fost frate de cruce cu Max, poate-l conving pe el să slăbească șurubul“.

30. Gala citește ceva. O convorbire telefonică

Macu trântește mobilul în pat. Încercase s-o convingă pe Ina, fosta nevastă, să le ia pe fete și să fugă în Canada, în Thailanda sau în Africa de Sud, unde le putea aranja; îi era teamă că Oli, speriat că Macu putea să-l toarne, avea să-l atace unde-l durea mai tare, Oli fiind un tip sulfuros, cu relații printre interlopi.
Dar Ina n-avea chef să plece.
„Nu vrea, nu?“ face Gala.
„Nu.“
Gala se ridică în capul oaselor, goală cum a făcut-o mă-sa. „Ți-e frică?“ îl întreabă pe Macu.
„Nu.“
„Și-atunci, de ce-ai sunat-o pe Ina?“
„Ca să m-asigur că fac tot ce pot pentru fetele mele.“
Gala se sprijină-n coate, dă din picioare ca fotbaliștii la antrenament. „În locul lu' Ina,“ zice, „eu mă căram. Mi-e frică de Oli, Sobek mi-a zis ce nenorocit e“. Și apoi: „Știi că Sobek a vrut să mi-o pună?“
„Ei, na!“
„Păi? Când ne-am întors de la Mostiștea, *odată* m-am trezit cu mâna lui pe picior. «Nu ți-e rușine?» i-am zis. Pe el l-a umflat râsul și l-am plesnit. «Iartă-mă,» a zis, «nu mai fac». Nu-i obișnuit să-i dea femeile flit.“ Macu zice că nu, nu e. Și ea: „Nici tu. Fața aia, ziarista... spune drept, i-ai pus-o?“ El clatină din cap. „Și-atunci, de ce asculți muzică de-a ei?“ se pisicește Gala, crezând că-l încinge, numai că, prea târziu, i-a adus-o în minte pe Louise.
Max o văzuse recent în oraș – mda, felul ei de a păși și de a se uita la lume nu era ce-i trebuia *lui*. Altă impresie i-a lăsat la Berlin: acolo, gesturile îi erau OK, iar părul, răsfirat, de parcă nu-i purta grija, nu l-a invitat la săruturi și la mâini rătăcite în bluză, ci doar să se gândească la ea mai mult decât era necesar... Și-acum, uite-o: purta țoale lălâi! Oare când a fost cuplată cu cel de dinainte de Bismut, la fel se îmbrăca? În cazul ăsta, de ce a simțit Max nevoia s-o urmărească pe străzi? Ce l-a făcut să se ia după ea?
„Hai, Macule, c-asculți muzică de-a ei“, îl aduce Gala înapoi cu picioarele pe pământ. „M-am uitat la tine în telefon când ai fost la baie.“
„Mi-ai umblat în telefon?“ râde el.
„Și ce, tu nu umbli-n al meu?“ râde și ea. „Vrei un șuberec?“
Normal că vrea. Gala sare din pat ca zvârluga, nu zici că e gogeamite barosana, fuge în bucătărie, de unde aduce șuberece calde cu mentă. Prin ușa deschisă, Macu vede în hol un pepene uriaș. E de la Jurilovca, mama Galei i l-a trimis împreună cu o bucată de miel care a eșuat, tocată mărunt, în șuberec.
„Cum e?“ îl ia Gala pe Macu. El râgâie, ca să-i facă plăcere. „Zi-i maică-tii că-i mulțumesc din suflet,“ zice întinzându-se. Gala râde, fură o privire unde-i place mai mult și-o șterge în bucătărie: uitase s-aducă ayran.
„Bă, Galo, nu s-au luat *ăștia* după tine, nu?“
Cică nu. Ea știe că-s cu ochii pe ea: Gaftone, pe-o parte, Oli, pe alta. „De frică,“ zice, „am fost la Ema, aia cu cristalele“. Macu n-a auzit de Ema și Gala i-o povestește: o tipă marfă, dă în bobi, vindecă, *te pune în acord cu viața*. Zilele astea a ținut o conferință la Sala Palatului, iar Gala a dat patru sute de euro, ca să se *reînnădească* cu ea, că mai mersese o dată pe mâna ei, la Roma, iar Macu, uite, a adus-o de acolo aproape întreagă.
„Sper că nu ți se pare cheltuiala prea mare,“ îl privește Gala dintr-o parte, „dar mă cac pe mine când văd câtă lume vrea să ne facă rău“.
El zice că patru sute de euro sunt OK ca să-ți cumperi liniștea; problema e: pentru cât timp? Gala crede că le ajunge un an, căci a fost multă lume la Sala Palatului, s-au ținut de mână, s-au rugat, ba, mai mult, a doua zi ea a ars tămâie în casă, ca să atragă vibrații benefice. Păcat că din cauza fumului s-a dat alarma și au pornit aspersoarele, însă pompierii veniți de urgență au fost drăguți, căci Gala le-a zis că, dacă tot arsese tămâia, o să se roage pentru întregul lor echipaj.
„Bine-ar fi,“ râde Macu, „să mă scoată Ema asta a ta din rahat“.

„Până una-alta, ți-a ajutat. Uite, Sobek ți-a dat bani."
„Mi-a dat", zice Macu, dus pe gânduri. O vede cu coada ochiului pe Gala cum se arcuiește ca o balenă ieșind din ocean. Ticăloasa, se gândește, dar nu zice decât: „Sache mi-a zis că Sobek și Ristache au stat mult în barcă, pe lac".
„Las' c-o să afle el, Sache, tot ce-au vorbit! Cine-i Radu?"
„Unul de la Calea Dreaptă. Pe vremuri am fost cei mai buni prieteni."
„Porcul!" face Gala. Și apoi: „Aici te-ai pitit zilele astea?"
Macu minte, zice că da. „Vai de capul tău," se plânge huiduma, „și când mă gândesc c-acum o lună m-ai dus la hotelul ăla... cum îi zicea?" „Adlon Kempinsky." Ea face ochii mici: „Pfuh, ce marfă a fost! Mâncare fainâ, vinuri beton... De lume, nu mai zic... Chiar, tovarășii tăi de afară de ce nu te-ajută?"
„Ei se bagă doar pentru bani." Max scoate de sub pat un dosar cu coperți plastifiate și foi trase la xerox, îl deschide la întâmplare și i-l pune Galei pe coapse. „Știi câți vor să vadă ce vezi tu acum?"
Ea dă paginile, sunt scrise de mână, au multe ștersături și adăugiri. Ochii îi cad pe o frază: «În atare situație, Otto a convocat Conferința de la Berlin, deși nu-l interesau coloniile Africane, dar cum altfel să i-o coacă lui John Bull?»
„Ce-i asta?" se încruntă namila.
„Ce să fie? Copia caietului furat."
„Și e scumpă?"
„Nu contează cât costă, contează că lumea vrea s-o citească."
„Ha, și-acum o citesc eu", se bucură ea. Parcurge un alt fragment: «Carp a învățat la liceul franțuzesc din Berlin și a locuit în casa unui hughenot. Așadar, cine a fost mai deștept? Carp sau taică-său, care l-a expus de la cea mai fragedă vârstă atâtor influențe distincte?» Și Gala: „Cine-i Carp?"
„A murit demult."
„Și ce a făcut?"
„Numai încurcături", râde Max. „De pildă, a negociat tratatul secret dintre România, Germania și Austria."
„Și pentru foile astea te urmărește Gaftone? Macule, minți!"
„Normal", face el și o împinge în pat. E minuțios, răbdător; doar după ce o face să mormăie se apucă de escaladă: *ce carne*, își zice, *oare cât din ea se trage din Neanderthali? Sigur mai mult decât noi ceilalți, că prea e compactă.* O palpează, îi evaluează pielea, îi iscodește ochiul de sticlă – marca ei, sloganul ei, întunericul ei. *Regulez bio*, pufnește Macu în râs, dar mastodoanta nu se prinde, căci pe de-o parte gâfâie, pe de alta a închis ochiul cel bun. *I-o fi pus-o Sobek?* îi trece lui prin minte un gând fugar și gata, se andochează, dracul împielițat și dihania s-au împerecheat. El stinge veioza, se preface că vede în beznă părul Louisei, dar nu merge, căci Gala e tunsă scurt și are păr drept. Icnete, tresăriri, fitness, ea-și zice că Max a întinerit, dacă n-a luat viagra cumva; între timp, el trece femei în revistă, are infantilismele lui: poeta din liceu, care-l credea un mascul blazat, Milka, pianista, care cerșea declarații de dragoste, nevastă-sa, care făcea gălăgie, avocata, care mințea că are un orgasm pe minut, jurnalista, care dădea ochii peste cap, ofițereasa STASI de la Berlin, care icnea de parcă tăia lemne. Sare apoi la bărbați: A.N., care, cât era de robust, se feminiza în asemenea hal că-l zgâria pe Macu pe spate, Igel, care scâncea ca un pușți, ca să arate că e gelos și, peste toată masa asta de carne fremătândă, însuși el, distinsul Manetă, rătăcit printre membrele tuturor. Treptat, îi uită, Gala nu e degeaba în așternut; de-acum el e un Zburător coborât în *rassemotte* peste matahală, îi scanează jamboanele, o adulmecă, face o voltă, urcă, *he's diving right now*, procedează ca la casele mari, noroc că orgasmul îl păcălește, e cadoul venit negreșit, nu-i pare rău decât că n-a fost în stare să-și imagineze părul Louisei pe pernă, dar nu face nimic, nu face nimic, căci a sosit clipa să-și amintească de Sossa: Sossa, Sossa, ce mai zici, ce mai faci...
Max fumează. Fiara e răstignită. Câțiva ani o s-o mai jugănească el pe ea, după care, cine știe, poate o s-o pună pe Gala să facă pe mascula, asta dacă nu...
„Și zi așa, ți-e frică de Oli", face el după un timp. Fix atunci, sună telefonul.
Sobek s-a ținut de cuvânt, la telefon e bătrânul Vuia. Era mai bun Radu, dar fostul prieten al lui Max poate că n-

are tupeu să vorbească.
Vuia salută puțin stingherit, după care se grăbește să spună că a cumpărat un mobil special pentru discuția lor.
„Așa e“, se aude Sache din fundal. Și moșul, dregându-și glasul: „Macule, ai dat de dracu’!“
„Știu“, zice Max. „Și-acum, ce să fac?“
„De pildă, să te predai.“
„Dacă m-ați sunat pentru asta, mai bine nu vă luați un *burner*.“
„Măi, ai făcut-o lată!“
„Nu pe cât de lată zice Gaftone. Am greșit, dar, unu: n-am furat banii nimănui, și doi: nu mi-am tras beneficii din banii cu care am operat.“
„Macule, vezi că nu sunt Gaftoi! Ai escrocat, punct. Cât despre faptul că n-ai beneficiat de bani, lasă-mă: ai firme, pământ, birouri...“
„Firmele și pământul nu fac obiectul anchetei și, ca președinte de bancă, n-am făcut bani negri de pe urma tranzacțiilor.“
„Tu nu, dar Oli? Dar Alioșa? Dar prostănacul ăla de candidat la președinție? Și-apoi, aud că ți-ai tras și tu ceva bani, numai că n-ai cum să te atingi de ei.“
„N-am cum să mă ating de *niciun* cont, iar asta e ilegal, știți.“
Vuia oftează: „De când ne cunoaștem, Macule? Îți zic eu: de când erai în scutece. De aflat cine-mi ești, însă, n-am aflat decât când s-a însurat Doru. Ții minte?“ Macu nu răspunde; i-ar reproșa și el câte ceva moșului, dar n-are chef să se certe de față cu Gala. Și Vuia: „Ții minte?“ îl mai întreabă o dată.
Ține minte, normal. Când s-a însurat Doru, Vuia, șeful rezidenței românești din Iran, sosise la București cu o oră înainte de nuntă, fără să știe că cel mai bun prieten al lui fi-su’ s-a cuplat cu o evreică. Chestiunea nu l-ar fi deranjat (vom vedea de ce), dar nu cadra cu obligațiile unei nunți militar-socialiste. Cu toate astea, amicul lui Doru nu putea să lipsească de la petrecere, așa că Max i-a sugerat să se așeze cu fata mai acana și să plece mai devreme decât ceilalți invitați.
Zis și făcut. Amicul lui Doru a stat cu evreica la adăpost și, cu o oră înainte de final, s-a dus să-și ia la revedere de la însurăței, socri și nași, în timp ce fata se furișa spre ieșire, după cum era blestemul neamului ei. Băiatul a prins-o din urmă, dar, când să iasă, Vuia i-a tăiat calea: „Frumoasă ovreicuța!“ i-a făcut cu ochiul, zglobiu.
A doua zi, la ciorba de potroace, Doru și Radu au sărit pe Vuia: de unde s-a prins că fata era evreică? „Băbăieți,“ i-a luat el, „am făcut trei semestre de *gestica* popoarelor în facultate“. Ei nu l-au crezut, au zis că face mișto, îl tot înghesuiau, sperând să afle cine-i turnase. Dar Max: „Mai bine-i puneam evreicei balene în eșarfă!“ Și Vuia, uimit: „Balene? De ce?“ Max a zis că văzuse că fata întorcea privirea cam prea *neconstrânsă*, iar asta nu doar pentru o persoană străină de grup, dar chiar și pentru cineva care se știe cu toată lumea, plus c-avea un fel aparte de a trage cu ochiul; în fine, ideea era că dacă i-ar fi pus balene la gât, poate o mai strunea. „Al dracu’ ce ești, așa e,“ i-a dat Vuia dreptate, „ochii și degetele au trădat-o! Nu vreau să forțez nota, dar cred că fata e din Haifa“. Chestia asta i-a lăsat mască, fiindcă ea *era* din Haifa.
„Păcat de mintea ta, Macule“, îi zice Vuia acum la telefon.
Max ar putea să se apere, să spună că n-a făcut aranjamente de capul lui, dar tace, căci restul beneficiarilor, indiferent de partid, nu-s puși la index. Adevărul e că-n orice țară există privilegii nescrise, dar știute de toți, statul nefiind o sumă de legi și regulamente, ci țesătura unor relații. În ce-l privește pe Max, era la curent cu acordurile tacite ce puneau România în mișcare, el însuși a fost un agent ce-i menținuse urzeala, livrându-le recompense celor din capul mesei, numai că azi, totul se dizolva, puterea lui era lovită la rădăcină, iar el, ce să înțeleagă? Că statul se auto devora? Că din rolul lui s-a ales praful? Și dacă i-l luase altcineva?
„Mă gândeam c-am putea să negociem“, zice într-un târziu.
„Adică?“
„Pot s-ajut cu informații, cu planuri...“ continuă Max în șoaptă.
„Dacă vrei să mă îmbrobodești cu caietul, îți reamintesc că discutăm din alte motive. În fine, îl ai?“
„Nu, cum să-l am?“

„În cazul ăsta, să înțeleg că vrei să vorbim despre partenerii tăi de afaceri?“
Max se înverzește: „Domnule Vuia, domnule Vuia...“
„Hei, ce te șifonezi? Îți imaginezi că ăia-s duși la biserică? Cine crezi că te-a dat în gât?“
„Eu mă gândeam la o colaborare. Aveți planuri mari, iar dumneavoastră știți că mă pricep la asemenea lucruri.“
Pâc-pâc se aude în telefon: Vuia aprindea o țigară. „Faci ce faci,“ zice el, „și tot la caiet mă aduci. Macule, eu nu cred nici în masoni, nici în grupul Bilderberg, cum să cred în caietul ăla?“
„Totuși, atunci, la Haga...“ începe Macu.
„Lasă Haga,“ i-o taie Vuia, „noi doi nu credem în povestea aia. Planul nostru a fost altul, corect?“ O zice pe un ton atât de ciudat, încât Macu se grăbește să-i dea dreptate: „Corect! De fapt, vorbeam despre mine, nu despre caiet“.
Și Vuia, mâhnit: „Păcat că n-am putut înregistra convorbirea. Te-aș fi putut ajuta dac-o dădeam unde trebuie. Ce vrei, am îmbătrânit, nu mai am influența de odinioară, iar banii cu care te-ai îmbogățit tu și i-ai îmbogățit și pe alții, of, aud că nici n-ar fi existat. Cum să negociez cu așa ceva? Max Murgescu falit, auzi tu...“
Dar Macu, zâmbind: „Mă bucur că spuneți că sunt falit. Mă rog, dacă vreți înregistrarea convorbirii, v-o dau oricând. Poate găsiți cui s-o duceți“.
Vuia izbucnește în râs. „Mă șantajezi?“
„Dumnezeule, n-aș face așa ceva!“
„Te joci, Macule“, se posomorăște Vuia. „Mereu te-ai jucat, asta-i pacostea ta. Totuși, eu țin la tine și-ți vând un pont: ce-ai zice dacă Gala ar fi pe statul de plată al lui Kristol, vechiul meu amic de la Hollywood? Kristol, don Simone și Casamonica se iubesc, nu știai? Hai, pa!“ termină bătrânul brusc și închide.
Macu închide și el, cu gesturi măsurate. Iar Gala: „Ai reușit? Zi-mi c-ai reușit, zi-mi că-i *spargi!*“
„Dar tu ce faci pentru asta?“ se răstește Max. „Te-ai lenevit, Galo, te-ai lenevit, și nu-mi spune că nu mai ai vârsta!“ îi zice, după care-l sună pe Sobek: „Hai, fă-o, bagă filmul ăla de rahat!“

31. Louise. Fosta soție a lui Max

Louise e în scaunul cu rotile, Andrei a scos-o la plimbare pe drumul de lângă azil. „Ce muzică!“ zice el, trăgând cu urechea la căștile maică-sii.

„«The Pusher», cu Steppenwolf,“ face ea cu ochiul, „iarbă, prafuri, pilule“. Jurnaliștii se uită de la unul la altul, nu-i știau meteahna asta. „Nici n-am avut-o“, îi simte Louise. „«The Pusher» însă e super: uite, din cauza ei ați ajuns și voi aici. Îi plăcea lui Max, mi-o punea des.“

De fapt, nu e atentă la Steppenwolf, îi iscodește pe jurnaliști. Își zice că ar putea căuta poza făcută acelui tânăr, cândva, la Biblioteca Națională, dar i-ar lua luni în șir să se uite prin stickuri, deci mai bine nu. Se lasă în voia momentului, e călduț, Andrei împinge scaunul cu rotile: drii, drii, drii, scârțâie o osie. Deodată, Louisei îi vine în minte piesa care o bântuie din copilărie, o temă cu suflători majestuoși și acorduri vaste ce par să dea startul în marile descoperiri geografice; rememorând-o, are senzația că-i intră sângele în microfonie, dar întrebarea e: când și unde a auzit-o? Ani de zile a căutat-o, dar n-a găsit-o. Drii, drii, drii.

Adulmecă. Dinspre București vine un fum negru, plutește peste sălciile de pe marginea drumului. Jurnaliștii spun c-a luat foc Casa Islamului din Regie, cică pompierii stropesc blocurile din jur ca să nu se întindă incendiul, dar n-au spor, căci accesul e interzis în insula musulmană.

Și Louise, plictisită: „Am auzit că tăpșanul ăsta,“ se uită ea în dreapta, „e plin de cârtițe. Mai bun un tăpșan cu cârtițe decât un gazon. Nu *suport* gazonul!“ Se întoarce la cei doi jurnaliști: „V-ați supărat c-a venit și Andrei?“

Nici gând, oricum o să-i dea și lui materialul înainte să-l publice. „De ce să i-l dați,“ face ea, „informația trebuie să circule liber“. Ar mai zice ceva, dar o ia tusea, căci fumul abătut dinspre București se îngroașă din ce în ce.

„Am auzit că focul ăsta a fost pus dinadins“, observă Andrei.

„Foarte bine!“ zice Louise. „La fel a fost și când m-am dus la Ina Ivanciuk, fosta nevastă a lui Max, s-a dat foc în București.“

Nebunia pornise de la un postare pe Facebook, în care Max, analizând bugetul de stat, descoperise că serviciile plăteau pensii din fonduri proprii, deși legal pensiile *spionilor* erau vărsate prin Ministerul Muncii. Ce era cu banii ăia? Să fi fost solde pentru ofițerii acoperiți? În acest caz, calculele arătau că democrația din România plătea un număr de trei ori mai mare de acoperiți decât blestemații de comuniști.

Postarea a făcut vâlvă, iar la Calea Dreaptă a ieșit scandal: zeloții au tăbărât pe Louise, acuzând-o că stă cu mâinile-n sân, în timp ce un urmărit general răspândea *fake news* din cine știe ce vizuină.

„Aveau dreptate“, admite bătrâna. „Trebuia să fi pus tunurile pe el, numai că mi se părea aiurea să public o anchetă incompletă. Cu toate astea, Vuia îmi reproșa că nu vrea ceva *bec*, ci o chestie de efect. Mă pisa atât de rău, că-mi spuneam că n-ai cum să faci jurnalism corect decât dacă ești rentier; altfel, ori publici ce vrea șeful, ori crăpi de foame. Mda, nu știam ce să fac, dar, după postarea lui Max, Sobek a băgat la TVR un documentar despre cum ar arăta Bucureștiul dac-ar fi blocat de o... i-au zis ca voi, *revoluție*; atunci, n-am mai stat pe gânduri și am publicat ce aveam. Jurnalistic vorbind, am greșit, dar materialul a scos în stradă mai multă lume ca niciodată. Toți se luau de Guvern că protejează corupția.“

„Am citit c-a fost mare bucurie pe străzi“, observă mustăcioară.

„Păi, nesupunerea îți dă aripi, te face să crezi că schimbi lumea. Păcat doar că am schimbat-o în rău.“

„Mamă!“ face Andrei.

Dar Louise, temându-se că n-o să mai aibă acces la fiolele egiptene: „Cine dracu’ a pus foc în Casa Islamului?“

Jurnaliștii nu știu. Ea îi întreabă dacă au de gând să facă o anchetă, dar ei spun că musulmanii nu prezintă interes: în Casa Islamului e pace mereu. „Și-atunci, de ce s-o incendiezi?“ se miră Louise. „Când s-a dat foc pe vremea *mea*, se adunase atâta ură, că nu mai vedeam decât o scăpare: revoluția.“

„Deci a fost revoluție!“ crede c-a prins-o mustăcioară.

Dar Louise: „Vreau s-o iau desculță prin iarbă. Și vreau s-ascult muzică fără căști. Am transpirat în urechi“.

Scoate căștile și dă telefonul la maximum. „The Pusher“ se termină, începe altă piesă, celor trei tineri li se

strepezesc dinții când o aud. Louise râde: „Ziceți mersi că n-am pus «One Phone Call», căci Miles e sobru în bucata asta... Mda, nu prea mă brodeam cu Macu la muzică, dar Miles și Steppenwolf ne plăceau amândurora“. OK zic ceilalți și o iau pe tăpșanul cu mușuroaie de pământ afânat, lăsând în drum scaunul cu rotile. Iarba e umedă, miroase a flori de tei – mireasma lor se combină cu izul de fum. Alături, într-un tufiș de flori violete de digitală, un păianjen și-a întins pânza, lumina soarelui se refractă în împletitura ei fină. Pârâul din apropiere a secat, noroc că o pompă scoate apă din adâncul freatic, cu zgomot liniștitor. Se aude un fâlfâit: o coțofană speriată se ridică în aerul static al după-amiezii, acoperind pentru câteva clipe trompeta lui Miles Davis.
Și tânărul jurnalist: „Cine a dat foc când ați scos lumea în stradă?“
Louise nu-l bagă în seamă: „Ina, soția lui Max, era avocată“, începe ea. „Locuia în Cartierul Francez, într-un apartament minimalist, cu mobilier din ciment și sticlă. Fusese voluptoasă, dar dăduse în obezitate, avea ochi verzi și era plină de fițe: printre altele, asistase la îmbălsămarea bunică-sii ca s-arate că e *cool*. Pe atunci, emoțiile erau considerate de prost gust, așa că Ina și Max au fost de față când s-au scos plămânii bunicii («Vedeți? n-a fumat!»), splina («Vai, ce calcificări!»), ficatul («Este că bătrâna trăgea la măsea?»), uterul, care o găzduise pe mama Inei, și așa mai departe. Faza a avut loc pe canapeaua din care baba se uita, vie fiind, la TV, și în care mama Inei, trecută de prima tinerețe, se regula cu bărbații care-i plăceau – de pildă, cu Sobek, cel ce dăduse reportajul despre o posibilă revoluție. La final, au aruncat la WC mațe, rinichi, ovare, și Max a tras apa, în timp ce ăia de la medicină legală o umpleau pe bătrână cu vată și formol. După câțiva ani, Ina și-a pus mama să-și înregistreze testamentul în telefon, deși îl avea și în formă scrisă, ca să fie sigură că n-are probleme, căci se certase cu frate-su pe o casă. Femeia s-a filmat cu spirit de răspundere, vorbind sacadat, cu ochii scoși, trăgând oxigen dintr-un aparat... Hei, mai am pân-atunci!“ râde Louise când ceilalți devin livizi. Se așază pe iarbă. „Ce plăcut,“ spune, „vedeți că mi-l mai pun o dată pe Miles...“
Și-l pune. Trompeta sfâșie aerul, Louise anunță că bașii îi fac sutienul să tremure. Andrei dă fuga la cărucior, aduce o pătură. I se pare că maică-sa e fericită, dar ea e bătrână, poate că doar rânjește: „Aflați,“ zice ea, „că-s trăită în oraș, de-aia vreau să mă obișnuiesc cu pământul“.
„Fiți serioasă, arătați foarte bine“, o complimentează tânărul jurnalist.
„Foarte bine n-am arătat nici la treizeci de ani. În schimb, eram *deșteaptă*, de-aia trăgeau bărbații la mine.“ Se întoarce la Andrei: „Ai aflat cine mă sună și nu-mi vorbește?“
Nu, n-a aflat. Curioși, jurnaliștii vor să afle care e treaba, dar Louise revine la întâlnirea cu Ina, o tipă înțepată, directă, care credea că are dreptate mereu.
„Ați dat foc orașului,“ o întâmpinase ea pe Louise, „unde arde?“
„La Arhivele Statului și la unitatea de pompieri de pe Chei.“
„Ce vă mai place!“ a comentat Ina, râzând.
Și Louise: „Nu-i ironic că arde o unitate de pompieri?“
„Ba da, cum de v-a dat prin minte?“
„Să fiu cinstită, n-a fost ideea Căii Drepte. Nu ne plac excesele. Anarhiștii din *squaturi* au dat foc.“
„Aha“, și-a aprins Ina o țigară. „Voi, zeloții, nu dați foc, doar îndemnați la război civil. Sunteți niște editocrați.“
„Editocrați?“ s-a mirat Louise. Și Ina: „Ei, stânga e îndrăgostită de noblețea lexicală. Aveți nostalgii boierești“.
„Iertați-mă, stânga și dreapta nu mai există“, s-a răsculat Louise, scârbită că, de-atâtea enunțuri, sloganul cu pricina devenise un clișeu. „Te rog,“ a zis Ina, „e găselnița stângii să spună că opoziția dreapta-stânga a dispărut. Treaba e că stânga din Est se teme să admită că e de stânga, căci ar fi acuzată de comunism. Cât despre voi, ați importat o mașină de stânga, crezând că-i un bolid de dreapta... Lasă-mă să termin,“ a ridicat tonul, văzând că Louise dă să se apere, „că și noi am făcut aceeași greșeală! Am ascultat tone de rock, crezând că ne branșăm la capitalism când, de fapt, puneam botul la un comunism edulcorat. La fel și voi, numai că nu vorbiți despre capital, ci despre sex: sunt femeie, bărbat sau nu-s sigur/sigură încă. Plângeți după balene moarte și zebre împușcate și nu mai întrebați *where is the money*, că v-au trimis bogătașii după țigări: ei fac bani și voi schimbați sensul cuvintelor. În plus, sunteți români, iar cu românii nici *establishment*-ul n-o scoate la capăt“. Ajunsă aici, Ina a izbucnit în râs: „Ești de acord, sper, cu noțiunea de *establishment*“. Louise a zis că da, dar numai cu

termenul, căci *establishment*-ul trebuia făcut praf. Și Ina: „Doamne, sunteți sinucigași? Problema la noi e că politicienii sunt o mână de mameluci: pe cine dracu' să ungă *establishment*-ul ca să facă opoziție când nu-i convine ceva? N-are pe cine și-atunci vă încinge pe voi, strada". „Credeți că *establishment*-ul mă plătește să scriu?" „Iartă-mă, din ce bani trăiești?" a strivit Ina țigara în scrumieră. „Să zicem că mă plătește *establishment*-ul; cum împăcați asta cu un protest așa-zis de stânga?" „Max zice că între *establishment* și stânga e o cârdășie. Tu nu simți că voi, zeloții, îi scăpați de culpă pe bogătași? Ce contează cum au făcut banii dacă voi scrieți că domniile-lor sunt de partea bună a baricadei? Înainte, ca să n-aibă mustrări de conștiință, bogătașii făceau caritate – azi vă finanțează pe voi din prea plinul lor. Sunteți în simbioză cu ei, zice Max, sim-bi-o-ză! Mda, ăsta-i el, jonglează cu vorbele." Brusc, Ina s-a schimbat la față: „Of, m-a prostit, m-a prostit", dă ea semn că a copleșit-o un gând pe care încercase să-l țină sub preș. *So, it's all about feelings*, și-a zis Louise, gata s-o încolțească. Știa că face o porcărie, dar voia s-o taxeze pentru ce-i zisese și a întrebat-o cum de a prostit-o Max. „Piticii au sula mare", i-a trântit-o Ina. „În plus, e deștept. Cu el să nu te iei după prima impresie. Emoția corupe mai rău decât banii, *chérie*."

Îl cunoscuse la munci agricole, căci în socialism studenții strângeau recolta. Max arăta ca naiba și era șchiop, așa că Ina s-a lăsat greu, dar, după un chef în care s-au îmbătat cu fiertură din pastă de dinți și alcool absolut, a ajuns cu el într-un pat cu rame de fier, într-o cameră uriașă, alături de alte cupluri la fel de bete, căci orgia avea loc într-un cămin de nefamiliști. „Max era pe măsura mea," s-a hlizit Ina, „n-avea experiență, era doar bine dotat, iar eu i-am făcut tot ce știam; ce mai, l-am lăsat fără aer. Ei, și el m-a sleit (Doamne *fe* de bătaia mutului și de futaiul șchiopului!), dar dup-aia venea la mine ca ursul la miere. Adevărul e că abia-l așteptam, că mă și întrebau fetele: «Ce naiba are ăsta, tu?» «Ce să aibă, nimic», ziceam. Și ele: «Tu te-ai auzit cum faci?» Iar eu: «Dar voi l-ați auzit pe el?» Credeam că sexul e arma perfectă, însă m-am înșelat. Vreau să zic că pot să pledez la fel de bine ca *Stoica și fiii*, dar de regulat, n-o să regulez niciodată mai bine *ca alea* de pe centură: oricând e una mai bună ca tine la pat, ține minte! Bref, m-am cuplat cu el, cu atât mai mult cu cât milionul despre care-mi vorbea nu era de necâștigat..."

„Ce milion?"

„Cum, nu știi? Max mi-a împuiat capul cu banii pe care voia să-i facă în plin socialism. Îți dai seama că vorbea de un milion de dolari?"

„Pe bune?"

„Pe bune! Culmea e că putea să-l facă! Și, uite-așa, sexul, milionul și inteligența lui m-au făcut să-mi pierd capul. Ce mai, n-am ținut cont nici că el... eh... și *cu* bărbații..."

„Poftim?"

„Nu-mi spune că ai probleme cu subiectul!"

„Vreți să ziceți că...?"

„Știi că Macu are fantasme cu iubitul tău? Mi-a zis-o, că încă *discutăm* sex ... El voia să-mi aleg o destinație exotică, să fug cu fetele și, când i-am spus că nu plec nici moartă, mi-a zis că l-ar deflora pe Bismut, ca să se detensioneze, fiindcă tu și Gaftoi i-ați scos peri albi."

„L-ar *deflora*?" s-a îndreptat Louise de spinare.

„Bineînțeles! Cică Bismut are un cur mișto! E adevărat?"

„Nu... Adică da... De fapt, vreau să spun că *fundul* lui..."

„Ce *fund*?" i-a tăiat-o Ina. „Vorbim despre *cur*! Are Bismut un cur mișto, da sau nu? Lui Max îi place, pe bune."

„Și mie!" s-a scăpat Louise.

Acestea fiind zise, Ina a trecut mai departe: după căsătorie, Max se dusese în Caraș. Lucrând „în petrol", câștiga bine, avea sporuri mari; totuși, nu făcea banii pe care ar fi putut să-i facă, așa c-a pus la cale o *roată*: și-a convins colegii că-i umple de mărci, dolari, lire (orice voiau!) și a transformat puiul lor de fond mutual în ditamai contul de investiții. Granița cu sârbii era aproape, ăia aveau cafea, blugi și supe la plic, Max cumpăra de la ei angro, după care trântea marfa în România, cu amănuntul, la preț de *dumping*. Văzând că le fură caimacul, bișnițarii din Timișoara i-au pus gând rău, dar când să-i taie tendoanele *de la călcâie*, Max s-a mutat la București, la Banca

Agricolă – de fapt, la Grădiștea, unde niște cretini i-au arătat un caiet, reamintindu-i de fantasmele lui cu Emin.
„Fantasmele cu Emin, aha...“ a făcut Louise.
„Nu-mi spune că n-ai auzit... Le avea de mic, mi le-a împărtășit. Of, n-ai prins comunismul, nu știi ce-i plictisul, nu-ți dai seama cum îi sorbi unuia vorbele, doar ca să scapi din rahat. Comuniștii sunt escapiști, nu știai? În fine, m-a prins povestea lui cu Emin... Îți vine să crezi că *asta* ne-a spart casa? Și știi de ce? Știi? Emin îl interesa *și* pe Alioșa, de-aici ni se trage! Max era Secretar de Stat la Economie, iar Alioșa, Ministru de Externe pe-atunci, auzise de caietul lui Emin și voia informații despre nu-ș' ce tratate secrete nemțești. S-a mai întâmplat și nenorocirea cu Freddie...“
„Freddie?” a exclamat Louise.
„Freddie Mercury! A murit, iar vestea l-a afectat *groaznic* pe Max. A vrut să se ducă la Londra, dar pe atunci n-aveam bani. Ei, și află Alioșa că Max e expert în Emin și-l cheamă la el; Max scoate copia caietului...“
„Are o copie?“ a tresărit Louise.
„Normal! Așadar, Max se dă cu Alioșa, Alioșa îl ia la Londra, când cu cremațiunea lui Freddie, și, după ce s-au întors, n-a trecut *zi* fără să nu dea ochi cu nemernicul! Cu toate astea, era stresat. Noi aveam o viață sexuală... Hm, ești pudică?“ Louise n-a apucat să răspundă, că Ina a reluat: „Ne întâlneam cu mai mulți, pricepi? Eram liberi: sexul e sex, sufletu-i suflet, nu le amestecam, făceam așa din luna de miere, când Max a fost încântat să mă vadă cu altul în pat! Ce să zic, aveam un *savoir faire* sexual *beyond limits*. Ei, și văzându-l stresat, am făcut pe dracu-n patru ca să aflu ce are: l-am regulat pân-a scuipat sânge, iar el m-a dat pe spate cu ce mi-a spus. Trebuia (nu râde!) să *umfle* protocronismul românesc. O mai făcuse cândva, la Grădiștea, când securiștii i-au dat o țară ca loc de joacă și Max a umplut samizdaturile cu texte așa-zis ezoterice, care legau Arcul Carpatic de Valea Indului. Max e cel care a lansat pe piața neagră o litografie a *Daciei Preistorice* de Densușianu, el a propus să fie trase la xerox cópii după Guénon și alți ocultiști, după care a dat lovitura, punând sumedenie de jurnaliști să scrie în almanahuri despre conexiunile dintre daci și hinduși. Aveam, chipurile, o filozofie comună, mituri comune, bașca toponimice, gen Vădastra, Bihor, Călcata, Stupi, situate pe nu-ș' ce itinerariu inițiatic, parcurs de un tip din Mahabharata“.
„Și... au fost oameni care au crezut așa ceva?“
„Dac-au crezut?! Își smulgeau almanahurile din mâini! Atunci a înflorit ezoterismul la noi, atunci s-a făcut teozof Pârșu, atunci s-a apucat România de yoga! Alioșa și Max ce și-au zis? Băi, ce pâine de mâncat! Și, uite-așa, au organizat niște conferințe protocroniste și-n anii *postsocialiști*. Au dat bine la public, iar Alioșa și-a consolidat poziția printre idioții cărora li se zicea că românii sunt prima civilizație a lumii, că am inventat scrisul, filozofia, limba latină... Max însă era *îngrozit*, spunea că nu poți da drumul unor prostii ca astea într-un stat în care propaganda nu e controlată, ca-n socialism. Zicea că dacă bagi steroizi în naționalism o să vină unii *infailibili*, care, mai devreme sau mai târziu, o să pună cărți pe rug. În plus, nu era atras de putere! Știa că Alioșa voia să-l pună șef peste mașinăria de zvonuri și-și dădea seama că tot ce se străduia să ascundă în adâncul lui, vise defecte, plăcerea de a se juca cu lumea, cruzimea, minciunile, tot!, aveau să iasă la suprafață. Un singur om pe scaunul potrivit poate stârni Holocaustul, spunea. Tot atunci s-a apucat să facă harta unei zone din București – Delea Veche, o știi?“ Louise a simțit că îngheață, dar a zis că n-a auzit de ea. Și Ina: „E un cartier vechi, dincolo de Foișor... În fine, harta Delei Vechi creștea, Max desena pe ea străzi și clădiri ce *nu existau*, ba chiar și o mănăstire. M-am gândit c-o face ca să se destreseze; nu-mi dădea prin cap că se punea problema *și* de futut în cur (abia atunci am aflat!), că asta-l încârligase cu Alioșa în aranjamente din care prostovanul de Max nu și-a tras nici faimosul lui milion“.
„Doar nu vreți să cred că n-a făcut bani cu Alioșa?“
„Crede ce vrei, dar n-a făcut niciun leu de pe urma lui.“
„Și-atunci, cum rămâne cu pământurile, cu firmele, cu...“
„Auzi? Max nu e un înger, dar n-a *prea* furat. N-am de ce să-l apăr, doar ce-l văd cu *hipopotama* aia și dau în clocot! Doar Anca mă mai răzbună,” a surâs Ina, amar, „îl face pe taică-su' în foi de viță, nu-l bagă în seamă, îi dă peste bot... Nu mă mir că sunteți prietene.“

Louise s-a pleoștit: „Anca s-a supărat pe mine“.
„În locul ei, tu nu te-ai fi supărat? Cu ce se ocupă tatăl tău?“
„Tata e mort. A fost inginer de aeronave.“
„Condoleanțe... Ei, dacă cineva ar *pretinde* că din cauza lui s-a prăbușit un avion, cum ți-ar fi?“
„Greșelile trebuie plătite“, s-a încrâncenat Louise, chestie care nu i-a scăpat Inei: „Eu zic,“ a jucat ea cartea blândeții, „că greșelile trebuie anchetate *corect*, înainte de a-l pune pe om să plătească. Una-i una, alta-i alta“, a adăugat, după care, profitând că Louise tăcea, i-a reproșat c-a făcut din Max „un țap ispășitor, iar asta nu e *fair*, orice-ai zice“. Și Louise, tresărind: „N-am scris cu rea credință; în niciun caz n-am făcut-o pentru că m-ar fi plătit cineva!“
Pe chipul Inei s-a ghicit încântarea că-i vârâse un cui în suflet și și-a permis să dea înapoi: „N-am zis că scrii cu rea credință, ci ca să semnalizezi: priviți-mă, sunt Jeanne d'Arc“.
„Noroc că Jeanne d'Arc nu e de stânga“, a dat Louise să glumească.
„Nu, dar de extremism mesianic nu pot s-o scutesc.“
Acum, pe tăpșanul cu cârtițe, Louise le mai spune celor doi jurnaliști: „Max a fost arestat pe când stăteam de vorbă cu Ina. La un moment dat, Bismut, tipul cu cur magnific, m-a sunat: «Deschide televizorul», mi-a zis, «Max e pe toate canalele, l-au prins pe Ștefan cel Mare, lângă Obor». Ina a pornit plasma ei de patru metri pătrați și ne-am uitat la Breaking News – acum mai sunt Breaking News?“ Jurnaliștii zic că da, numai că nu-s două la fel, căci fiecare vrea știrile *lui*. „Mă rog,“ reia Louise, „Max era stors, avea părul vâlvoi, dar părea împăcat. Ieșise din dubă și, șchiopătând pe trepte la IGP, se strecura printre colegii mei, care-i puneau întrebări cretine: «De ce ați furat?» «E adevărat c-ați privatizat fraudulos fabrica de armament din C.?» Ina a făcut atunci un comentariu bizar: «Din câte-l știu eu pe Max, sau tocmai s-a regulat cu hipopotama, sau v-a *făcut*»“.
„Cum adică?” se bagă jurnalistul tânăr. „Păi, nu era prins?“
„Ina zicea că dădea doar *senzația* că era prins. Iar când a auzit c-a fost săltat la ieșirea dintr-un magazin cu firma complet imbecilă *Second Hand – haine cu trecut și cu viitor*, a fost sigură că liniștea de pe chipul lui arăta că era stăpân pe situație. «V-a fraierit, s-a lăsat capturat fiindc-așa a avut chef», mi-a zis. N-am înțeles care era treaba cu magazinul, iar ea n-a vrut să-mi spună.“
Louise povestește apoi c-a plecat de la Ina pe jos, deși ploua cu găleata, gândindu-se nu la Max, nu la zeloții care ieșeau iarăși în stradă, nu la incendiile de la Arhivele Statului și de la unitatea de pompieri, ci la faptul că *trebuia* să-și facă un post de radio clandestin, doar așa putea difuza exclusiv ideile ei. N-o înghițea pe Ina, corect, dar asta nu însemna că femeia nu simțise că ancheta nu fusese finalizată cinstit, chestie care o scotea din minți: cum să planeze asupra ei suspiciuni? Dacă Ina credea sincer că Louise era plătită ca să scrie ce scrie? Gândurile au făcut-o să se oprească în ploaie, cuprinsă de panică: *să vezi că unii mă bănuiesc că scriu pentru bani!* «Louise Baghiu scrie la comandă» vedea ea burtiere, titluri pe prima pagină, comentarii pe Facebook... *Of, trebuie să fac radioul ăla nenorocit*, și-a zis, dorind să scape de angoasa ce-i năpădea mintea, coborându-i în brațe, în picioare, gata s-o pună jos... Mă rog, Louise nu le-a mai spus și chestia cu radioul celor doi jurnaliști.
Deodată o ia cu frig. Să fi stat prea mult pe tăpșan? Îi roagă pe tineri s-o ducă înapoi la azil și gata, rămâne singură. *Fir-ar să fie*, se gândește, *am vorbit prea mult, iar despre Delea Veche nu era cazul să amintesc, fiindcă acum...*
Se uită în jur: poate că n-ar fi trebuit să ia fiolele alea egiptene, căci, iată, din cauza lor vede atât de bine, încât își dă seama că pereții au o culoare mai palidă decât când ieșise afară. Să fie ăsta un semn că-și amintește în alt fel discuția de azi sau, mai rău, că ține minte o conversație care n-a avut loc?
Fir-ar să fie, rău a făcut că a vorbit despre Delea Veche!

32. București. Un chef. Politicieni, protipendadă, cultură (I)

Buimac, Titu coboară din birjă. Pe drum, Zizin îl pusese la curent cu o bârfă aiuritoare: cică Emin făcea harta Delei Vechi, numai că nu era harta reală, ci una pe care o *visa*, dacă poți să crezi. Titu vrea să afle mai multe, dar, privind în jur (e la biserica Scaune), simte că-l ia cu frig: „Aici trebuia să venim? La conul Dinu acasă?"
„Păi, locul e numai bun", face Zizin.
„Bun pe dracu'! Mă rog, vezi ce faci, c-ai inima slabă." Și apoi, cu mintea rămasă la poet: „Mă, ești sigur că-i adevărată povestea cu Delea Veche?"
„Titule, am oamenii mei..."
„N-or fi înțeles bine."
„Fugi, domne', de-aici, parcă n-ai știi că Emin e nebun!"
Cei doi se uită încoace și-ncolo, se strecoară ca nălucile în curte, bat la ușa lui Dinu. „Îți dai seama, coane, ce *proști* suntem," face Zizin, „lumea se distrează, și noi..." „Tu fii cumpătat," îl ia Titu, „că n-am chef să te pierd! O fi Dinu băiat-salon, dar e liberal, plus că ni se duce buhul dacă pățești ceva. Facem asta doar pentru conte, clar?"
„Ei, nu te supăra, ziceam și eu, așa... Oricum, conul Dinu e tare – Brătienii, tot Brătieni!" Titu rânjește: „Vorbim de lup și lupul la ușă".
„Prin spate, prin spate", le șoptește Dinu ieșind din casă. „Și ți-am zis, Zizine, ți-am zis să veniți prin spate!"
„Corect!" se înverzește Titu și-o ia prin curte, grăbit, urmat de Zizin. Sunt cât pe-aci să intre în coșmelia servitorilor, dar Dinu le face semn să se ducă în beci. „În beci?" se enervează Titu. „Păi, io-s om de beci?" Și Dinu: „E mai sigur. Din beci *le* ducem în casă fără să le vadă nimeni".
„Mda", îi dă Titu dreptate.
Dinu ia sfeșnicul și coboară pe scări. Din curte se aud niște găini. *Al dracu' cocoș, le calcă!* se frichinește Titu. *Și dac-am face asta mai des*, se întreabă, *dac-am chefui și noi ca franțujii, ca englejii, ca rusnacii? Doar prusacii nu dau în clocot, dar ei sunt bătuți în cap, știu doar militărie,* links*,* recht*,* links*,* recht*!*
„Le-ai ales după cum ți-am zis?" îl întreabă Titu pe conul Dinu.
„N-am avut încotro și-am adus d-alea tinere."
„Cât de tinere?" se schimbă Titu la față.
„Las' că le vezi", face Dinu intrând în beci. E iluminat de candele, fir-ar paștele mă-sii să fie, păi, candele trebuiau în situația asta? În sfârșit, înăuntru sunt zece muieri. „Dinule, îs *cam* crude," se holbează Titu la ele, „cin' să creadă că-s nevestele noastre?" Dar Dinu: „Fii serios! Bánnfy o să înnebunească când o să le vadă. N-o să se prindă". Titu se înfurie: „Și dacă se prinde? Noi suntem aici cu o treabă, ai uitat?" „Și-acum, ce vrei?" se stropșește Dinu. La care Titu, roșu la față: „De-aia merge totul prost în țara asta, de-aia! Fiindcă nu suntem riguroși!"
Saurma, ambasadorul Germaniei, fusese un domn și-i avertizase că Bánnfy punea mereu ochii pe câte o soție de demnitar, ca să-i facă felul. Nimeni nu-l înfrunta, căci Bánnfy nu doar c-avea puteri nemăsurate, dar nici nu ierta afronturile: ori mârlea o cucoană, ori dădea naibii negocierile! Și-acum, poftim, podăresele aduse de Dinu erau *prea* tinere! Mai bine ar fi mers pe mâna lui Kristol, peștele din Cernăuți, după cum plănuiseră la început; animalul ăla avea muieri de toate vârstele și de toate culorile; în fond, aproviziona Curtea de la Viena, cabaretele din Paris, Deutsche Bank, căile ferate rusești, minele din California, Congresul american...
Podăresele mormăie („Ce dracu' vor ăștia?"), Dinu le potolește, îi zice lui Titu: „Am vrut s-aduc unele mai purii, dar borfetul îmbătrânește urât". „Ei, na?" se miră Titu. Dar Dinu: „Lasă vorba, alege una, c-acum vine Saurma! În genunchi m-a rugat să-l chem mai devreme, ca s-aleagă primul".
„Și dacă Saurma vrea *altceva*?" devine Titu bănuitor. „Dacă ne-a mințit că Bánnfy face și drege, ca să punem de-un chef? O știi pe nevasta lui Saurma? Ce bărbat ar duce-o în așternut?"
„Știm noi ce le place nemților?" deschide Dinu brațele neputincios.
„Oricum, un porc, Bánnfy", comentează Titu. „Cum să iei nevasta altuia?"

Dinu își drege glasul, se întreabă: *Dar Titu ce cusur are? Nu regulează și el în dreapta și-n stânga, ca descreieratul?* Mă rog, fiind bine-crescut, nu zice decât: „Ce să-ți fac, Titule, dacă ești germanofil? Ia să fi făcut școala cu noi, la Paris, te învățai cu rafinamentul: la franțuji e de *bonton* să te înfiripezi cu nevestele altora".

„Bánnfy e maghiar, nu franțuz!" face Titu.

„Ei, și? Umblă cu ștremeleagul sculat! E strănepotul lui Attila, bate, fute și omoară!"

Lui Titu îi cade monoclul. „Ești nebun", zice aruncându-și ochii asupra șeptelului. Mda, țâțe, cururi, ochișori – femei, na! Ce s-aleagă? Aia care-i place e prea înaltă, Bánnfy ar putea să se prindă că nu-i e nevastă. Mai e o buzată, ventuză și alta nu, dar se vede de la o poștă că-i damă de consumație.

Deodată se aud pași pe scări. „Saurma!" tresare Dinu.

Nu mai e timp de pierdut, Titu o ia p-aia înaltă și Zizin alege o curcă plouată. „În seara asta te cheamă Mite. Mite!" îi zice Titu ăleia înalte. Dar Zizin, în șoaptă: „Coane, fii atent!" „Am vrut să zic Clara," se înroșește Titu, „am fost la Kremnitzi și-am rămas cu mintea la ei", găsește el o scăpare copilărească.

„*Guten Abend!*" se aude un glas voios. Saurma e în uniformă de gală, are fireturi, burtă și picioare subțiri. „Gutute-n abând!" răspunde Dinu. Dar Saurma: „Am onoarea să vă salut, *meine Herren*, mă bucur c-ați ținut cont de sfatul meu. *Herr* Bánnfy e un taur, despică femeia în două, în do-uă!" Iar apoi, cântărindu-le pe podărese: „Frumoase fete, *ja, jaaa*. *Ach*, românce – parcă-s lupoaice! Uită-te la gurițele lor, la crupele lor, la *ihren wunderbare Titten, mein Gott!*"

„*Herr Botschafter*," începe Dinu ca idiotul, „conu' Titu se întreba dacă n-ai dat vina pe Bánnfy ca să ai parte și dumneata de un chef".

Titu îngheață. Și Saurma, mirat: „Chef?! Ce chef? Ce chef am vrut, Titule?"

„Dinu face glume tâmpite", îngaimă Titu.

Dar cretinul de Dinu: „Titu zice c-ai făcut-o special, ca s-aducem femei".

„Așa ai zis, Titule?" îi scapără ochii lui Saurma.

„Dinule, ești un mincinos și-un zevzec!" se înfurie Titu.

„Bineînțeles", îi face Dinu cu ochiul lui Saurma, care, fiind neamț, nu gustă mișmașul. *Mari panglicari valahii*, își zice, *niciodată nu știi dacă-s serioși sau glumesc! Fac ceva pe postul ăsta – București, pfuai...*

„*Good evening, gentlemen!*" se aude un glas. E *Sir* Stephen, faimosul Mazar Pașa. E încântat, cică nu s-a mai distrat așa de la Paris. Nu pierde timpul, alege o țigancă superbă. La rândul lui, Saurma pune mâna pe ventuza aia buzată, după care întreabă: „Ce noutăți aveți, *Sir* Stephen?"

„Mi-a scris generalul Gordon din Țara Sfântă. Ați auzit de el, cred, e fostul guvernator al Ecuatoriei, cel ce l-a lăsat în loc pe Emin Pașa."

„Emin?" tresare Saurma.

„*Of course*", face Mazar, dar își dă seama imediat de *malentendu*: „Oh, nu-i vorba de gazetarul de aici. Mă refeream la Emin Pașa alias Isaak Schnitzer".

„*Ach, dieser schmutzige Jude*, evreul acela murdar!" dă Saurma ochii peste cap. „Ce nume predestinat: Emin, jidanul, ne trage pe sfoară de ani de zile, iar Emin, gazetarul, urzește cu Hansa, *die Idioten*! Gazetarul e tot jidan?"

„*Bitte*, Anton," îl ia Titu cu blândețe, „am convenit că evreii au nevoie de o păstorire civilizată, ba chiar și de-o țară a lor".

„Am vorbit despre evrei, nu despre jidani! Bleichröder, bancherul, e evreu, Stroussberg, cu căile ferate, e tot evreu, iar Montefiore, la fel. Emin Pașa, însă, e jidan de ghetou și cu asta am spus tot!"

„Mă tem că Emin Pașa nu mai face parte din Poporul Ales", observă Mazar. „E musulman sută-n sută! *He's a bloody egyptian now*, e faraon!"

„Tot jidan de *schtetl* e", face Saurma. „Mai bine zi-mi ce-a scris Gordon."

„Cică i-a făcut regele Leopold o ofertă: îl vrea ca guvernator în Congo și Charles nu știe ce să facă, fiindcă Londra vrea să-l pună mare șef de trib în Sudan."

Saurma râde din gât: „*Ach*, ați pus ochii pe Ecuatoria! Mda, presimt că Emin Pașa o să devină un vierme frecventabil pentru Ministerul meu de Externe".

„Hei," zice Titu deodată, „ia fă lumină, Dinule!"
Dinu trimite servitori după sfeșnice. „Ce e?" întreabă Mazar. „*Mein Gott*," exclamă Saurma, „*diese Frauen* sunt prea... cum spuneți voi?, prea *sulemenite*! Bánnfy o să-și dea seama că nu-i lucru curat". Dinu duce mâna la gură: *pfuai, podăresele sunt smăcuite ca naiba, le crapă obrajii de vacs!* „Să vină slujnicele să le aranjeze", poruncește el cu glas tunător.
Până vin alea, se face aglomerație în beci. Apare consulul Rusiei, vine și Schuyler, ambasadorul american, ba chiar și doi ziariști, un austriac și un franțuz, plus hoțul de Firfirică, fratele lui Dinu, premierul României *à perpétuité*. Oh, dar iată-l și pe Miclescu, de la *Românul*, omul de casă al lui C. A. Rosetti-Broscoiul.
„Pe slinosul ăsta cin' l-a chemat?" mormăie Titu.
„Sst," face Dinu, „ni l-a băgat Broscoiul pe gât. A zis că dacă-s de față un austriac, un franțuz și un neamț, să fie și un român".
„Și noi ce paștele mă-sii suntem?"
„Români, dar nu noi scriem istoria, scribălăii de gazetă o fac."
„Prost am fost că nu l-am chemat și eu pe Emin", se înfurie Titu.
„Nu vorbi, coane, aiurea! Dacă venea Emin, se lăsa cu morți și răniți. Auzi, ce-i cu Hansa de care vorbește Saurma?" „De ce întrebi?" se încruntă Titu. „Dar tu de ce nu-i răspunzi?" se bagă Firfirică, premierul etern. Și Titu, mieros: „Dacă vreți să aflați mai mult despre Hansă, întrebați-l pe Junker, ziaristul neamț, că e și el invitat. Cică nici n-ar fi gazetar; se pare că-i consilierul secret al lui Bismarck, îi deschide scrisorile ce nu i-au fost trimise nicicând. Vă încumetați?"
„Du-te naibii!" îi zic Brătienii într-un glas.
În beci apare și coana Eugenia, soția amfitrionului, le ajută pe servitoare să le desulemenească pe podărese. Alea-s nițeluș *iritate*, se bâțâie. „Stai, dracului, fă!" o ia o zdrahoancă pe lungana lui Titu. „Vorbește frumos, elefanto! Îs nevasta la don' avocat și mă cheamă Clara, băga-mi-aș!" În pivniță miroase a apret, a mosc, a lavandă, iar slujnicele dau zor să le înfrumusețeze pe podărese, dar cu măsură – ceva imposibil la București.
Se aude zgomot pe uliță. Poftim, o autotractată trage la scară, o vede coana Eugenia prin oberliht: „Dumnezeule, honvedul, Bánnfy!" strigă. Toți ochii se întorc spre Dinu, iar el, încruntat, scoate ceasul din buzunar. „De ce-o fi venit așa de devreme? Eu i-am zis că petrecerea începe la șapte!"
„Sigur i-ai zis la șapte, aiuritule?" scrâșnește prim-ministrul pe viață. Dar coana Eugenia: „Ce te iei de el, Ioane? Nu-ți ajunge că mi-ai făcut casa tractir?" „Am făcut-o pentru binele patriei," se apără premierul pe veci, „întrebarea e: ce caută contele aici la ora asta? Bănuiește ceva?" Dar Eugenia, chiorându-se prin oberliht: „Avem noroc, o ia spre biserică".
„Spre biserică?!" se miră toți. „Să vezi că n-a priceput un' să vie..."
Dar un nou venit: „Dă-l naibii, ăsta pricepe tot".
E boierul Corneanu, din Argeș, a venit cu Canta, vechilul lui. „Tu i-ai chemat?" face premierul la urechea lui frate-său. „Nu eu," se mâțâie Dinu, „i-a adus Eugenia, ca să stea cu ochii pe mine". Și hoțomanul de prim-ministru, ieșindu-i argeșeanului în întâmpinare: „Bun venit, coane! Îl știi matale pe Bánnfy?" „Păi, nu vânăm împreună?" se ismenește Corneanu. „Cine-i cu el?" mai întreabă premierul care, fiind scund, n-ajunge să vadă prin oberliht. „Cum, cine?" face Eugenia fețe-fețe, „Alecu, năpârstocul! Scriitooorul, poeeetul de l-ai pus prefect în Bugeac și l-ai dat jos după o lună".
Firfirică înghite în sec, se uită la Titu: „Cam mulți scriitori pe-aici. Miclescu, matale, Alecu..." Dar Titu: „Ce să facem, coane, e nevoie și de scriitori". La care premierul: „Mie-mi place Carada, știi că și el scrie, nu?"
Titu știe, normal – chiar, pe Carada de ce nu l-au chemat? întreabă marele critic. Și Dinu, chicotind: „E ocupat, face franceză cu copiii lui Ion". „Mai bine făceau germana", se bagă Junker neîntrebat, căci sosise și el între timp.
„Pentru germană s-au inventat translatori", i-o taie Firfirică, ridicându-se pe vârfuri, ca să se uite afară.
„Dumnezeule," cască el ochii, „ați văzut autotractata lui Bánnfy?"
Lumea se înghesuie: pfuai, ce lucioasă, ce spițe subțiri, ce scaune tapisate! Dar lungana lui Titu: „E Benzu' ăl nou, în doi cilindri". Premierul își drege glasul: „Ah, Benzul cel nou... O să-mi iau și eu unul". Iar apoi, lui Dinu:

„Unde-l duce Alecu pe Bánnfy?“ „Alecu e al nostru,“ face frate-său, „dar e un mangafache. «El n-o să-și mai vadă nici cort, nici soție, nici larga pustie ce-n veci treiera...»“

„Dinule, isprăvește!“ îl fulgeră Eugenia.

„Să vezi că-l duce în Târgul Cucului“, observă boierul Corneanu.

Dar Eugenia: „S-a mântuit Târgul Cucului, la tine-n Argeș nu s-a auzit?“

„O fi vrând să-i arate niscaiva cai“, se bagă Saurma. „Cică se aduc cai frumoși la Sfântul Gheorghe.“

„Așa o fi“, face Ion. „Bánnfy e honved, trebuie că-i plac caii, mai ales dacă-s de furat.“

„Lăsați prostiile!“ schimbă Dinu tonul, uimindu-i pe toți. „Mai e nițel și sosește monseniorul Paoli. De cum intră-n casă, ieșiți unul câte unul, cu aleasa la braț, și vă duceți frumușel în salon. Iar noi,“ îi zice Eugeniei, „hai s-o facem pe gazdele, că destul ne-am hlizit!“

33. București. Un chef. Politicieni, protipendadă, cultură (II)

Când să ieșim cu autotractata de la ambasada Austriei, îl zăresc pe Paoli într-o birjă și i-l arăt lui Bánnfy. „Îl știu," face contele un gest de lehamite, „vine des pe la mine. Cât e el de cardinal, călărește ca un husar. Fă-te că nu-l vezi," îi strecoară șoferului, „lasă-l s-o ia înainte".

Îmi place Bánnfy, nu se încurcă cu plevușca. Când s-a dat jos din tren, a stat pe gânduri dacă să-i întindă mâna toată sau doar două degete lui papa Kogălniceanu. Noroc că papa i-a dat a înțelege (sprânceană ridicată, pufnet pe nas) că-i întoarce *dosul* dacă umblă cu șoalda, așa că Bánnfy i-a arătat ce înseamnă un suflet nobil: l-a îmbrățișat pe papa de parcă-l știa de o sută de ani.

„Ciudat oraș," face contele, „unde vă sunt forturile?"

„N-avem", zic. Bánnfy se miră, el credea că Bucureștiul e întărit. „Nici vorbă, Alteță", îi spun. „Să pici tu jos," mă ia el pe românește, făcându-mă să casc ochii, „ce țară e aia, care nu se pregătește de război?" „Iubim pacea, Alteță." Dar el: „Ce prostie! Ca mâine-poimâine vom fi aliați, faceți naibii și voi *ceva*, nu vă bazați doar pe noi! Turcul nu-i mort de tot și rusul mușcă zăbala".

„Ruși sau turci, tot aia: niște *asiatici*!" rânjesc.

„Și noi, maghiarii, suntem asiatici", rostogolește contele ochii. „Noroc că pe noi ne-a civilizat Sfântul Ștefan, nu mai suntem mujici."

Îmi place Benzul lui nou, stai în el ca-n puf. Ieșim din Calea Victoriei, o luăm pe lângă șantierul Băncii Naționale. Deși soarele n-a apus, inginerii au aprins electrica pe schele: zici că Lipscaniul e bântuit de un strigoi prăfuit uriaș, cu zeci de ochi luminoși. Facem stânga pe Colței, trecem de Sfântul Gheorghe Nou, intrăm pe străduțele săpunarilor și gata, ajungem la Dinu. Iar Bánnfy, surprins: „Aici stă fratele lui Brătianu?"

„Păi, da, însuși Premierul a ales casa, ca să nu bată la ochi", mint eu pe nerăsuflate, căci ideea a fost a lui Carada. Tot el a plănuit și cum să procedăm cu muierile, ceea ce mi-a arătat că nu suntem cu totul pierduți: *românii nu-s* totdeauna *tembeli*, m-am gândit când am aflat de aranjament.

Coborâm din Benz. Ciudat, Bánnfy vrea la biserica Scaune, cică d-aia am plecat mai devreme. Intrăm în naos, contele își face cruci de-ale noastre, se înclină cuviincios: s-a schimbat într-o clipă, al naibii! Colac peste pupăză, apare și popa, care, spre uimirea mea, se pupă cu Bánnfy. Contele mă întreabă: „Pot să am încredere în tine?" „Cum să nu!" îi răspund. Iar popa: „Să te știi de cuvânt, fiule, că enoriașii mei sunt măcelari!" Schimbă apoi două-trei vorbe cu Bánnfy, în șoaptă, după care ne scoate în curtea din spate, la umbră, și pune un tâmpit de fecior să ne aducă cofeturi. Trântit sub un prun, e cerșetorul din gara Predeal. N-apuc să mă mir, căci contele, surprinzându-mi privirea, înflorește într-un zâmbet, ca și cum ar avea și el tristeți, bucurii, regrete. „Omul ăsta", face semn spre milog, „mi-a spus că l-ai cunoscut pe W".

„Așa e, Alteță, l-am întâlnit la Predeal."

Popa dă din cap, de parc-aș dezvălui un mare secret. Și Bánnfy: „Fii atent cu W, bine? Ia zi-mi, rogu-te," schimbă el vorba, „ce fel de om e *Herr* Dinu?"

„Păi, n-ați auzit ce-a făcut, când cu proclamarea Regatului?" trag eu de timp.

„Ba da. Ați fost tare necugetați! Convenția a fost că vă dăm dreptul de a fi Regat, în schimbul Gurilor Dunării, numai că șeful tău, Firfirică, e un *schmuck*. S-a grăbit să proclame Regatul și nu ne-a mai dat Dunărea."

„Zău dac-am știut, păcatele mele," mint eu ca un porc, „n-am fost nicicând mai mult de prefect".

„N-am spus că e vina ta. Cei doi Brătieni, Ion și Dinu, ei ne-au mințit."

„Ei, cred că situația se va clarifica. Domnul Carp a promis că..."

„Are *Herr* Carp atâta putere?" mi-o taie Bánnfy. „O fi el om serios, dar trăiește printre români... În sfârșit, mai povestește-mi despre *Herr* Dinu."

Dinu ieșise la rampă când hotărârea Camerei de a proclama Regatul l-a șocat, chipurile, pe Firfirică, fiindcă îl împiedica să-și respecte cuvântul dat cancelariilor europene, apropo de Gurile Dunării. Așadar, a demisionat și l-a chemat pe frate-său, Dinu, care era ambasador la Stanbul, să fie *el* Premier, să se spele *el* pe cap cu Occidentul,

căci românii își băteau joc de lume și Firfirică nu-i mai putea suporta. Ajuns Prim-ministru, Dinu a ținut la Cameră un discurs fulminant: nu, n-avea program de guvernare, căci politicienii noștri nu erau de încredere, meritau fie ocna, fiindcă furau, fie sanatoriul de boli mintale, fiindcă erau cretini. Și nu, nu-l interesau nici Gurile Dunării, el venise în fruntea Guvernului ca să termine dracului cu corupția!
După cuvântare, a sărit în birjă și hop, acasă! Începând de a doua zi, ambasadorii s-au dus peste el, dorind să afle dacă România intenționa, totuși, să-și respecte promisiunile, numai că, de cum le auzea pașii pe scară, Dinu se pitea sub birou (era cu Galli, jurnalistul, și râdeau ca doi idioți), feciorul fiind învățat să spună că stăpânul era plecat. Degeaba veneau în procesiune neamțul, franțuzul, austriacul: Premierul n-avea cum să-i primească, fiindcă bătea țara în lung și în lat ca să țină corupția în frâu.
A ținut-o așa până-n 10 Mai, când s-a proclamat Regatul. Atunci ne-au vizitat capete încoronate (neamțul, austriacul), dar pe Dinu l-a durut în cot și a întârziat la ceremonie. Când a sosit, purta pălărie slinoasă și pantofi scâlciați – s-a scuzat, pretinzând că venea direct de la Giurgiu, unde-l prinsese pe prefect cu mâna în bani, și că nu găsise birjă sau autotractată ca să ajungă mai repede.
„Eu cred," îi mai spun lui Bánnfy, „că Dinu era de conivență cu ziaristul acela încă de atunci". „Cu Galli?" îi sclipesc ochii contelui. „Nu, cu Emin, fiindcă tot în 10 Mai Emin a publicat *Scrisoarea a III-a*, în care reproducea, cuvânt cu cuvânt, ideile susținute de conu' Dinu în Parlament." „Și când te gândești că e liberal", se bagă popa. „Nici pomeneală, Emin e conservator!" zic. „Vorbeam de conu' Dinu," se zburlește popa". La care Bánnfy: „Ce liberali, ce conservatori? De Hansă n-ați auzit?" Auzisem, cică erau un fel de masoni. La care popa: „Îs mai răi ca masonii!"
Contele se uită la ceas. „E ora", îmi atrage atenția. Ne ridicăm, mulțumim de tratație, iar Bánnfy, ciudat, se înclină în fața cerșetorului. „Când pornești la drum?" îl întreabă. Iar ăla: „Mâine. Plec în Congo", zice, oferindu-i contelui un cilindru mic din metal. „Mi-au trimis vorbă piticuții", adaugă. „Oh, piticuții", se bucură Bánnfy. Congo, piticuții, aha! În fine, ne luăm la revedere de la popă și de la milog și pornim agale spre casa lui Dinu. Aerul fierbe, ulița e încinsă, fir-ar al naibii de București! „Uf", suflă contele greu, că-i ditamai grasul, „din câte văd, nu poți să te bazezi pe români". „Nu toți suntem așa," îl asigur, „oricum, nu-i vrem pe turci nici morți, iar de ruși ne e groază. Credeți-mă, iubim sincer Austria".
„Ei, politica e vânătoare de struți!" râde Bánnfy.
Batem la ușă la conul Dinu. Până să ni se deschidă, contele îmi șoptește: „Aud că Emin are o ladă plină de scrieri. Cum pun mâna pe ea?" „Vă pierdeți timpul," pufnesc, „Emin e depășit de când cu Baudelaire și Rimbaud". Dar el: „Fac ceva pe Baudelaire și Rimbaud! Îmi trebuie lada aia, *meine Lieber*".
Intrăm în casă. Îmi place la conul Dinu, dar azi e atât de cald, că mă trec toate apele. Servitorii udă draperiile trase, răcorind aerul, în timp ce în colțuri sunt vaze cu gheață, pline cu garofițe de câmp ce miros pipărat. Pe pereți văd tablouri noi, franțuzești (*des impressionistes, parbleu*!), ceea ce e bizar, căci Dinu preferă regiciduri pictate de clasici: Ravaillac asasinându-l pe Henri IV (*couic*!), Iacob II descăpățânat la Londra (*It's rather cold*), Louis XVI ghilotinat la Paris (*Ça ira)*. Singur Napoleon III era viu și nevătămat pe pereții lui Dinu, în amintirea atentatului eșuat în care se vârâse Firfirică, ca s-arate că era și el ca ceilalți *roșii* din lume. Emin făcea des aluzie la acel eșec: „Cum de-și permitea Ion să conducă o țară", întreba, „dacă n-a fost în stare să ducă la capăt un atentat?" Într-un fel, avea dreptate, căci nu s-a pomenit insultă mai mare decât cea pățită de Firfirică, singurul complotist iertat pe Pământ de cel pe care n-a putut să-l omoare: Napoleon III l-a grațiat, ceea ce ne costă și azi când negociem cu Parisul.
„Doamna Eugenia Brătianu", o introduc contelui. Zâmbete, mâini sărutate și o privire cam lungă lansată de Bánnfy în ochii Eugeniei. Ea se uită la el ca la un gard și, invitându-l pe canapea, îl îmbie: „Nu poftiți un șerbet de la gheață?"
„Gustă-l, e excelent!" se aude un glas.
E Paoli, nunțiul papal. O boare agită draperiile și servitoarele se grăbesc să le dea la o parte. S-a mai răcorit. Pe fereastră se vede lazaretul bisericii Colțea, iar dinspre Bărăție se aude *Wachet auf ruft uns die stimme*, acoperit când și când de bocăneala ce vine dinspre șantierul gării Constantin Vodă. Peste oraș plutește miros de smârcuri, dar

cui îi pasă? Dinu ne servește cu țigări de foi, aroma delicioasă a tutunului stinge duhoarea dâmbovițeană.
„Nu ți-a fost teamă să vii aici?“ îl ia Bánnfy pe Paoli.
„Fii serios, conte, suntem în casa unui Premier.“
„Câțiva inși hotărâți ar fi totuși de ajuns.“
„Ei, am un plan de salvare“, se uită Paoli la un zdrahon.
„Oh, vechilul lui *bojar* Corneanu!“ îl aprobă contele zâmbitor. „Dacă *Herr* Canta face parte din planul dumitale, nu mă mai tem de nimic.“
Ha, ha, ha. O servitoare ne aduce șerbet și apă de la gheață, iar contele o privește de parc-acum o s-o răstoarne pe canapea. Dar Paoli, care simțise ironia lui Bánnfy: „Nu-l am doar pe *Herr* Canta, *caro mio*. *Signor* Dinu mi-a arătat intrarea într-un tunel ce pleacă de sub casă și iese pe Chei. Știi, gazetarul acela trist, care ne atacă...“
„Emin?“ îl întrerupe contele. „Îl cunoști?“ tresare Paoli. Și Bánnfy, gustând din șerbet: „Da, e un tip arogant“.
„Arogant, corect! Putea să rămână poet, dar s-a băgat în politică.“
Dinu, fiind amic cu nebunul, intervine: „Domnilor, Emin e doar un... Pfuai, e un jurnalist, ce treabă are el cu politica?“
„Are!“ se bagă lunganul de Junker, care, din ce am auzit, nu e un simplu gazetar, ci și un biolog eminent, preocupat de reptile. Sigur pe el, Junker susține că Emin n-are cum să *nu* facă politică, din moment ce e apropiatul unui oarecare Peter B., care face la Berlin *experiențe* politice.
„Păi,“ observă contele, „asta înseamnă că *nu* face politică, cine a auzit de experiențe în politică?“
„Noi, la Vatican!“ recunoaște Paoli sec. „Mă rog,“ revine el la subiect, „începusem să-ți spun că Emin e un *connaisseur* al tunelurilor bucureștene. E un anarhist, fără doar și poate“.
„Ei, asta-i acum!“ îmi scapă. Bánnfy izbucnește în râs. Dar Paoli: „Nu râde, *caro mio*! Săptămâna trecută, la hotel *Continental*, Emin a ținut o dizertație despre subteranele bucureștene în camera unui amic de-ai săi“.
„Dumnezeule, monseniore!“ exclamă Bánnfy. „Nu-mi spuneți c-ați avut oameni acolo, la hotel!“
„Ce voiați să fac? Emin ne urăște fiindcă vrem să punem episcop la București. Știți că la întâlnirea cu pricina s-a văzut cu unii care voiau să mă arunce în aer? Le-a dat harta tunelurilor de sub oraș și le-a arătat pe unde să fugă după ce pun bomba! Păi, asta-i treabă de gazetar? Noroc că Excelența-sa,“ îl ia Paoli martor pe von Mayr, ambasadorul Austriei, „îi avea sub observație pe ticăloși și mi-a dat de știre la timp. Oamenii noștri au lucrat excelent împreună“.
„Domnule ambasador,“ se supără Dinu, „de ce nu m-ați anunțat că Emin vă face probleme? V-aș fi dat o mână de ajutor.“
„La ce bun să vă anunț, Excelență?“ ridică von Mayr din umeri. „V-am zis de nu știu câte ori că Emin e nebun... I-ați citit articolul în care scria că Vaticanul e pumnul înmănușat în catifea al Austriei? Iertați-mă, ce vorbe sunt astea?“
„Se știe și la Viena de el“, mormăie contele. „Până și Majestatea-Sa Imperială a auzit de Emin și de *mizeria* de aici!“
Bánnfy ar spune mai multe, dar sare în picioare, căci Mazar Pașa intră în salon: nu că l-ar respecta, dar îl însoțește o țigancă cu un decolteu care îți lasă gura apă.
„Tot aici vă găsesc?“ îl ia contele pe Mazar. „V-ați îndrăgostit de România?“
„Soția mea,“ se uită Mazar drăgăstos la superba lui pațachină, „are o moșie mai rodnică decât a mea din Kent. În plus, România e mai libertină cu taxele“.
„La Stanbul vă mai duceți?“ îl înțeapă Bánnfy.
Și englezoiul: „De ce aș face-o? Poșta merge brici în Balcani“.
La care contele, prefăcându-se jignit: „Of, vedeți că nu-s feldmareșalul Coronini. Nu mă păcăliți atât de ușor“.
Mazar râde, constată că de la Coronini încoace alianțele s-au schimbat de trei ori, însă Bánnfy îl întreabă unde-am ajunge dacă imperiile ar uita ce-au făcut vechii lor aliați, deveniți dușmani și apoi din nou aliați, după care închină o cupă pentru „felul în care Mazar a înființat partida liberală din România“. Dar Dinu: „Liberalii sunt aici de la pașopt'!“ Intervin și eu, amintind că suntem aliații de nădejde ai Austriei (încrucișez degetele când o

zic), numai că Bánnfy mă îndeamnă să-l întreb pe Mazar cât de loiali suntem. Mda, face aluzie la faptul că i-am trădat pe patronii englezoiului, turcii, trecând de partea rușilor, care...
„Vă rog," intervine consulul rus, „așa și-au dobândit românii independența!"
Mi se pare sau se încing spiritele? Noroc că apare Ion cu *nevastă-sa*: a nimerit o grăsuță – urâtă e, Doamne! Coana Eugenia face prezentările, iar Firfirică se poartă, cât e de scund, ca un mare om de stat: face gesturi puține, nu știu cum de se ține în frâu, el, care e atât de energic. Prinzând ultima parte a discuției, îl atacă pe conte direct: „Dacă noi, liberalii, nu suntem loiali, de ce nu vă aliați cu prietenii poetului de care vorbeați?" Bánnfy, sunt convins, îl înjură în sinea sa, însă nu comentează, doar zâmbește politicos.
Treptat, vin toți invitații. Titu, mai ales, e impresionant cu barba lui *à la* Jules Verne și cu nevasta aia perfectă – te pomenești că Bánnfy o s-o aleagă pe ea, fiindcă e *soția* unui conservator. Apar și niște vioriști, o alegere tristă pentru un musafir vienez, căci la muzica de cameră suntem jalnici. Noroc că lăutarii au ritm: Paoli, în special, e încântat de ei, dar se știe că monseniorul e un țăran din Puglia, care s-a pomenit cardinal.
Contele vrea să-l cunoască pe Titu mai bine, iar coana Eugenia îi așază unul lângă altul. Dau s-o șterg, însă Bánnfy mă strânge de umăr și-mi zice să stau locului. Titu nu comentează, iar eu, ce să fac, încremenesc privind la *nevastă-sa* – mă încinge chiar și pe mine, un om dedicat spiritului, visării, concilierii...
„Încântat să vă cunosc, *Herr* Majoresku!", se înclină Bánnfy. „Aud c-ați studiat la noi, la Viena, la *Theresianum*".
Contele aprinde o țigară, făcându-l pe Titu să înghită în sec: de o lună se chinuie să se lase iar de fumat. Cei doi se lansează într-o discuție despre educație și, în scurt timp, ajung la concluzia că învățământul trebuie să se rupă în două, căci, spun ei, un om nu poate învăța tot: unii se pricep la științe, alții la umanioare, iar majoritarii sunt buni doar de târnăcop. Se tatonează, e clar, iar Bánnfy profită ca să tragă ocheade spre podăreasa lui Titu, dar marele critic e nepăsător, nu vrea decât o țigară. Contele îl simte și-l tratează din tabachera sa.
„De ce nu-mi ceri mie?" sare ca arsă *soția* lui Titu. Îi smulge țigara contelui din mână și aprinde una de-ale ei, strecurând-o între buzele lui senzuale: „Ia vezi! Trăiești clipe?" Titu se îngălbenește, trage un fum, iar Bánnfy înghite în sec: *„Ach, diese wundervollen rumänischen Frauen! Wie ein glückliches Volk!*" „*Glückliche, aber zu kleine*", se plânge Titu, ca un adevărat patriot. „Nu vorbiți așa," se întristează Bánnfy, „sunteți un popor curajos."
Lungana îi dă și lui o țigară, iar contele trage din ea până-i ies ochii din cap. Și apoi: „*Herr* Majoresku, nu știu cum să încep... Gazetarul acela despre care vorbea monseniorul, of, se zice că e omul dumneavoastră".
„Emin e poet, de aici excesele, sunt sigur că înțelegeți."
„Cu toate astea, ați putea să-l controlați. Von Mayr, care, altminteri, vă prețuiește, m-a avertizat că s-a ajuns într-o situație imposibilă."
„Domnul ambasador vine dintr-o țară stabilă, e firesc să fie oripilat de exagerările lui Emin. Pe de altă parte, noi, românii, ne bazăm pe o presă liberă ca să recuperăm deceniile de dezbateri pe care voi le-ați avut și noi nu."
„Cu condamnări publice la moarte?" exclamă contele trăgând din țigara podăresei. *„Ach*, această țigară e ca un editorial românesc: te bagă-n pământ! *Herr* Titu, eu, unul, nu-l plac pe Firfirică, dar chiar să-l condamnați la moarte în ziar?"
Și se apucă să depene povestea de acum un an, inițiată în gazeta ce-l condamnase pe Firfirică la moarte și isprăvită cu atentatul la viața lui, când niște idioți au încercat să-l omoare cu un cuțit ruginit. Bánnfy știe că, inițial, Emin a luat apărarea Premierului, deși îl dezavua; știe și că cincizeci de complotiști au pus crima la cale, ca să-și ajute țara (*Patria o Muerte*!), și mai știe că articolul care a relatat intriga respectivă se încheia cu formula biblică: „Ale tale dintru ale tale, Brătiene!" Ulterior, aflând că cei ce doreau să-i ia viața lui Firfirică erau liberali și că primiseră sinecuri de partid, Emin a luat foc, acuzându-l pe Premier că și-a înscenat atentatul, fiindcă românii au o dambla: țin cu victima, cu cel doborât. Prin urmare, prin așa-zisul asasinat, Firfirică urmărea să obțină un scor bun în alegeri.
„Excelență, am condamnat în repetate rânduri aceste practici!" se apără Titu.
„Știu, dar Emin n-a ținut cont, și, când ne-ați tras clapa cu Regatul, fără să fi rezolvat chestiunea Dunării, Emin l-a atacat pe singurul ins moral din acest *mâl* politic." „Alteță, mă opun cu tărie acestei formulări", îi scapără ochii lui Titu. Și contele: „În regulă, nu e mâl – e o birocrație cretină. Cum-necum, Emin l-a condamnat la

moarte în *Timpul* pe singurul om serios pe care-l aveți, comparându-l cu Cain. Știți, nu, că *ale tale dintru ale tale* e un citat din pilda lui Cain și Abel."
„Dacă vă referiți, cumva, la generalul Lecca..."
„La el mă refer, da!"
„Eu nu l-aș considera un reper moral."
„Înseamnă că avem definiții deosebite pentru moralitate."
Lungana habar n-are nemțește, dar simte că cei doi se contrează: „Dă-l naibii, e un căcănar!" îi suflă lui Titu în ureche. El însă n-o bagă în seamă, vrea să se certe: „Lecca a fost comandantul gărzii lui Cuza și l-a vândut complotiștilor; dacă asta se numește la Viena moralitate, prefer definiția de la București".
„Și-atunci, de ce v-ați aliat cu liberalii, că ei au fost complotiștii?"
„Din rațiuni superioare, ce n-au de-a face cu morala."
„De-asta se consideră Emin îndrituit să condamne la moarte un general?"
Titu dă să-i răspundă (al naibii avocat!), dar lungana se ridică și-și pune mâinile în șolduri. Noroc că Eugenia o trage deoparte: „*Chérie, venez, je veux vous montrer mes magnifiques roses de Constantinople.*" „Lasă-mă, cucoană!" se smucește lungana. „*Venez, je vous en prie*", insistă Brătianca. Dar podăreasa, privind la Bánnfy cu ochii scoși: „Îți iau gâtul, bondar veninos *care* ești!"
„*Entschuldige, bitte,*" se scutură Titu, „*meine Frau* nu-l înghite pe Lecca".
„E femeie, ar trebui să înghită de toate... Mda, sunteți un popor căruia nu-i place să fie tras de mânecă, dar n-am de ales, trebuie să v-o spun: aceste condamnări sunt o mizerie! Aud că ieri a mai fost condamnat astfel un jurnalist! Statul e cel ce condamnă, *Herr* Majoresku, nu presa!"
Titu e luat ca din oală, habar n-are de scandalul de ieri și dă înapoi: admite că nu e de acord cu articolele respective și că la Cameră sunt dezbateri încinse pe tema libertății presei. Iar Bánnfy: „Corect! Presa trebuie controlată! Con-tro-la-tă! Altfel, orice jurnalist poate să-i pună un pistol în mână unui nebun. Ce Dumnezeu, vreți anarhie? Exemplul Moscovei nu vă e de ajuns?"
În clipa aia se stârnește un murmur, toate privirile se întorc spre intrare. Ah, planul meu a dat roade: Emin intră în salon cu Micle la braț.
„Ce... de ce... cum...?" se bâlbâie Titu.
„Ce se întâmplă?" se încruntă contele.
„A venit Emin," mă prefac eu uluit, „Emin, nebunul!"
Dar Bánnfy: „Ce femeie superbă are!"
Micle? Superbă? Are chip lăbărțat și buze subțiri, doar dacă-i tai capul scoți din ea ceva mai atrăgător. Văzând-o, invitații fac mutre, iar Firfirică strânge din dinți și se uită la frate-său. Dinu e nepăsător însă, zici că l-a adus măsa pe lume special pentru situații penibile, așa că dă fuga la Emin și-l îmbrățișează.
„Credeam că-i mai înalt și mai slab", observă Bánnfy.
„Of, mă duc la el, ca să nu creadă că-l persecut", șoptește Titu. „Cum de-a aflat de petrecere?"
„I-o fi zis Chibici, sau poate Cula, când s-au văzut la *Continental*."
„Îl bag în mă-sa pe Cula!" se *oftică* Titu, cu atât mai mult cu cât Emin, cunoscându-le pe soțiile tuturor, nu-și dă seama ce caută podăresele aici. Vioriștii parcă-i simt uluiala și trec la o sârbă îndrăcită, ca să-l bine dispună; cântă atât de bezmetic, că până și contele bate tactul. Emin e tot mai uimit, pe când Micle, suspicioasă, privește de jur-împrejur; nici el, nici ea nu-l bagă în seamă pe Titu, care le vorbește, râzând încurcat; se uită amândoi la muieret, se freacă la ochi, iar când Eugenia trimite un fecior cu o cupă de șampanie pentru Veronica, Emin, buimac, i-o ia femeii din mână și o dă peste cap.
„Am neapărată nevoie de scrierile lui Emin", îmi strecoară contele.
„O să le aveți."
„Am auzit că grădinarul W le apreciază nespus... În sfârșit... Zi-mi, rogu-te, acel Cula, despre care vorbea *Herr* Majoresku, e inginer de căi ferate?"
„Da", casc eu ochii, mirat de cât de bine și-a făcut contele lecțiile. Cula e amicul lui Firfirică, numai că, bizar, l-a

ales pe Emin ca să-și facă auzit glasul, drept care zevzecul s-a luat în *Timpul* de Garnier, constructorul de căi ferate: de ce construim căi ferate înguste, când nimeni nu le mai face așa?, ce șpăgi s-au dat? Emin dădea a înțelege că banii îi sălta ministrul de interne, care-și ridica un conac în Pantelimon, dar, una peste alta, situația era aiurea: Premierul îl sprijinea pe Cula, iar Emin scria ce-l învățase același Cula, la Hotel Continental, de parc-ar fi fost omul de casă al Premierului, pe care, altminteri, îl făcea albie de porci în *Timpul*.
„Complicată e politica!" îi spun lui Bánnfy.
„Fii serios, e ca atunci când îți înșeli nevasta și nu vrei să fii prins."
Emin se apropie. Micle e numai zâmbet, dar poetul e negru la față și, când dă ochi cu lungana lui Titu, încremenește. Ipocritul! Ce, el n-a pupat-o cu limba pe Mite, acasă la ea, când fiul ei se juca în camera alăturată? Mă rog, ne salutăm, că doar n-o să ne omorâm de față cu Bánnfy. Contele se ridică, îi sărută mâna coanei Micle, ea clipește mai des, el nu-i dă drumul mâinii, Emin face fețe-fețe.
„Încântat să vă cunosc, *Herr* Emin! *Ach*, dați-mi voie să vă spun că *votre femme est plus que charmante*!"
Emin, care e un fel de urs de peșteră, bâiguie un fel de răspuns, iar Micle oftează: „*Wir sind noch nicht verhairatet*, nu ne-am căsătorit încă". Și Bánnfy, prefăcându-se c-a gafat din neștiință: „Nimic nu se compară cu bucuria logodnei, *Fräulein*". La care Emin, tăindu-le macaroana: „*Unbestreitbar*, indiscutabil!"
Ne înghesuim pe canapea. Micle se plânge de căldură, dar contele zice că și la Viena e cald și că Opera Nouă a iscat un scandal: pe cât îi uimise pe vienezi domul din sticlă și grinzi de oțel, pe vremea când era ridicat, pe atât îi scârbea acum temperatura din timpul spectacolelor: se transpira, rimelul curgea, gulerele apretate se înmuiau din primul act. „Ne întrebăm ce-o să ne facem la iarnă," glumește contele, „dacă înghețăm la *Aida*?"
Ăsta e un banc nemțesc, dar na, râdem, doar Emin se încruntă. Din ce văd, Bánnfy vrea să spargă gheața, însă Emin, nesimțit, nu-i dă șanse. În cele din urmă, contele își ia inima-n dinți și-l întreabă: „Credeți că v-aș pune într-o situație delicată dacă v-aș prezenta monseniorului Paoli?"
„Nicidecum", zâmbește Emin.
„Haideți și dumneavoastră", o îndeamnă Bánnfy pe Micle. „*Vous êtes ravissante*, iar monseniorul, cu tot legământul de castitate depus, apreciază frumosul."
„Vreți să vi-l povestesc pe monsenior de-a fir a păr?" se acrește Emin.
„*Herr* Emin, *bitte*", se sperie Titu.
Dar Bánnfy: „*Mein Herr*, sinceritatea e drumul cel mai scurt spre înțelegere".
„Of, câtă dreptate aveți!" se bagă și Micle privind la Emin cu ochi triști.
Știu ce înseamnă asta și, dracul să mă pieptene, mi se face milă de ea – adevărul e că noi, românii, ne batem joc de femei. În fine, mergem la monsenior și-l găsim asudând ca un bivol în patrafir. Ne surâde, Emin îi răspunde, așa că surâdem toți. Coana Eugenia poruncește să se aducă scaune și, în câteva clipe, ne așezăm în jurul monseniorului, ca niște enoriași cuminți. Doar lungana lui Titu cârâie: „Paranghelia când începe? Hai odată, că m-am ambetat!" Dar Majoresku: „Mucles!" Emin nu-i aude, fiind preocupat să-mi dea peste nas:
„Ha, ha, ha! Degeaba l-ați făcut tembel pe Cula în gazetele voastre! Până la urmă, Ion a dat de pământ cu Garnier și franțujii lui." N-apuc să răspund, că se bagă Bánnfy: „*Herr* Cula a studiat la Viena, am încredere în domnia-sa. De altfel," adaugă el, „și dumneavoastră, *Herr* Emin, ați studiat la noi".
„Așa e, dar mi-a plăcut mai mult la Berlin", dă poetul cu bâta-n baltă.
„Oh, de asta sunt sigur", face Bánnfy. „Viena n-are personalități precum Peter B. E adevărat că l-ați cunoscut prin *Herr* Theo?"
Theo Rosetti fusese șeful legației noastre de la Berlin, pe vremea când n-aveam drept să avem o legație, iar Emin lucrase cu el. „Nu cred că domnul Rosetti îl cunoaște pe Peter", dă poetul un răspuns evaziv.
„Serios?" se strâmbă contele. „Hm, eu auzisem că și *Herr* Theo face parte din Hansă. L-ați mai văzut în ultimul timp?"
„Nu, din păcate."
„Emin e prieten cu domnul Rosetti," intervine Titu împăciuitor, „a petrecut câteva luni la moșia lui, la Solești".
„Normal, a tradus *Geschichte der Rumänen*!" face Bánnfy tăios. „Și eu pot să-l povestesc de-a fir a păr pe domnul

poet! Mda... Știți ce mă miră? Că, deși *Herr* Emin e apropiatul lui Theo, pe C. A. îl urăște."
„Ură, da," observă monseniorul Paoli, ca un sfinx. „Ură, ură, ură..."
„Vă rog," face Emin, „eu nu urăsc. Sunt doar gazetar".
„Ei," clatină Titu din cap, „câteodată ești *răuț*, recunoaște".
Emin pune ochii în podea. Bánnfy profită și-și mută privirea între *țâțele* lui Micle, dar ea rămâne stană de piatră.
„Să știți," îl ia Emin pe conte, „că n-am nimic cu dumneavoastră". Și Bánnfy, surâzător: „Vă cred, despre mine n-ați scris nimic". „Nu încă", face Emin, continuând oarecum stânjenit: „Pentru mine, oamenii nu există ca *atare*, sunt un aliaj cu evenimentele. De aceea, urmăresc doar faptele, iar la oameni mă uit eventual *după*, încerc să le înțeleg ipocrizia prin care își trag spuza pe turtă. Cu alte cuvinte, mi-e imposibil să știu când, dacă și ce o să scriu despre dumneavoastră".
„O ziceți pe un asemenea ton, că mă simt ca un naufragiat", face Bánnfy. „Vorbiți de parcă n-aș exista, *Herr* Emin."
„De existat, existați, dar să nu vă imaginați că aveți puterea de a alege."
„L-ați auzit, *sir* Lakeman?" întreabă contele. „Acest tânăr domn nu crede în *human agency*!"
„De ce vă mirați?" face englezul. „Așa l-a învățat istoria poporului lui."
„Vă rog," se încruntă Emin, „istoria e la fel peste tot: nu are eroi salvatori sau mari vinovați".
„Haide-haide! Vreți să spuneți că un tip ca Napoleon n-a contat?"
„Napoleon a contat fiindcă a contat Robespierre, Robespierre a contat fiindcă au contat Bourbonii, Bourbonii au contat fiindcă a contat Casa de Valois și tot așa, până în Grădina Edenului, unde treaba se încurcă... Cine a păcătuit? Eva, mușcând din măr? Dumnezeu, care voia ca ea să *nu* muște din măr? Șarpele, care a provocat-o? Și dacă Eva era însetată? Știm noi cât de cald era în acea zi? Dacă Dumnezeu a dorit s-o provoace? Cât despre Șarpe, de ce a zădărât-o pe Eva și cum se face că Dumnezeu l-a scăpat din ochi? Putem să despicăm firul în patru la nesfârșit și, dacă ar fi să vă răspund direct apropo de Napoleon, am începe o discuție interminabilă: a fost nevoie de Revoluția Franceză?, Vechiul Regim era alcătuit doar din ratați?, a greșit Ludovic XVI, sprijinind America, supărându-i, deci, pe englezii domnului Lakeman, care au urzit contra lui? Of, și eu *vreau* explicații simple, dar nu le găsesc! N-am enumerat decât câteva cauze mărunte, care au dus la apariția lui Robespierre, iar până la Napoleon, mai avem; vă dați seama că vorbim despre un naționalist francez, care a plecat la drum ca iredentist corsican? Totul e context, și atunci, cine e Napoleon? Dar Ion Brătianu? Dar dumneavoastră? Cine sunt cei de aici, din salon? E vreunul el însuși? Nici despre mine nu-mi permit să cred că sunt de capul meu... Înotăm în curenți agitați, *Herr* Bánnfy, mai degrabă nu existăm."
„*Mein Gott*, dar știu că vă disprețuiți semenii... De-aia vă atacați oponenții în asemenea hal? Îl disprețuiți pe Premier, îl disprețuiți pe C. A..."
„Recunosc, pe Premier nu trebuia să-l terfelesc; domnia-sa nu pune mâna pe bani! C. A. însă, o merită cu vârf și îndesat."
„Iertați-mă," se bagă Firfirică, „C. A. e ca dumneavoastră, un patriot". Dar Emin, ridicând tonul: „El? Patriot? E un străin!" „Cum să fie străin? E născut aici!" „Vă rog, n-are nici sângele meu, nici al dumneavoastră; străbunii lui sunt din Fanar și Genova. E un comunist îndrăgostit de bani, atâta tot! *Geld*, *Geld*, *Geld*!" i se ascute lui Emin glasul, în timp ce-și freacă degetele, de parc-ar număra bancnote.
Titu oftează, Firfirică dă să mai spună ceva, dar Bánnfy i-o taie: „Nu e vorba numai de bani, *Herr* Emin".
„Bineînțeles că nu, e vorba și de Gurile Dunării, ha, ha, ha!"
„Of, aveți dumneavoastră, gazetarii, un talent să simplificați! Dar, dacă tot ați deschis subiectul, dați-mi voie să întreb: pot românii de unii singuri să construiască porturi, să facă poliție fluvială, să facă sigură navigația la Cazane?"
„Când vă zic că e vorba de bani... Noi n-avem bani pentru Dunăre și voi profitați. Vă dăm voie să fiți Regat, ziceți, dar dați-ne în schimb Dunărea."
„Iar voi ați fost de acord, dar nu v-ați ținut de cuvânt: ați proclamat Regatul și n-ați mai dat Dunărea! În această problemă, *mein Herr*, purtați o parte de vină. Editorialele dumneavoastră i-au stârnit pe cititori într-un mod

nepermis, i-ați înarmat cu ură, domnule, după cum a spus monseniorul Paoli, ură pentru Austria, ură pentru Germania."
„Nu urăsc nici Austria, nici Germania. Mă enervez însă când ne băgați pe gât principii pe care voi înșivă nu le respectați."
„De-asta ne răsplătiți cu promisiuni politice neonorate?"
„Vă rog, nu-mi reproșați *mie* așa ceva! Eu n-am bătut palma cu nimeni!"
„Nici n-aveați cum", intervine Firifirică, „ați fost tot timpul în opoziție!"
„Ce opoziție? Eu nu fac politică, scriu la gazetă."
Și Firfirică: „Știu eu dacă scrieți corect? Eu cred că de multe ori vă duceți cititorii de nas."
„Iar eu cred că vreți să-mi puneți pumnul în gură", sare Emin în picioare. „Eu cred că vreți să puneți presa sub obroc, eu cred că vreți să-i faceți cadou Dunărea!" ațintește el degetul către Bánnfy. „Vreți să-i dați țara, vreți să ne faceți Dakota de Sud a Vienei, vreți să fim Congoul Berlinului, asta vreți! Vă imaginați că trebuie să fim colonia lor ca să propășim? Sunt și alte căi, Dumnezeule, sunt și alte căi..." se prăbușește el pe canapea lângă mine.
E nebun, se gândesc toți, dar nimeni nu scoate o vorbă. Mă uit la Micle: îi ard obrajii, se uită în pământ. Firfirică îl fulgeră din priviri pe Dinu, iar el se apropie grijuliu de Emin. Doar Bánnfy e calm și, aprinzând o țigară, rostește în liniștea ce s-a înstăpânit în salon: „*Omnia in mundo*!"
Emin tresare, iar contele, nici una, nici două, scoate niște fâșii de hârtie înguste din cilindrul primit de la cerșetor și le oferă dementului.
Paoli se încruntă. Titu se prinde că ceva e-n neregulă, dar, ca și mine, nu pricepe nimic. Până și Firfirică e zăpăcit și mă soarbe din ochi, de parcă m-ar întreba: tu înțelegi ceva? Clipele trec, Bánnfy îl privește pe Emin atât de intens și Emin se uită la el cu ochi atât de lupești, încât îmi îngheață sângele în vine. Țicnitul însă se potolește și-i spune lui Bánnfy, făcând semn spre Junker: „Ați văzut, nu, că acel domn e numai ochi și urechi la noi?"
„Ei, și?" face contele, „eu cu dumneavoastră vorbesc. Sunteți o mână de latini într-o gloată de slavi, o insulă ortodoxă într-o mare latină, deci, ce alegeți: rușii sau nemții? Monseniorul Paoli sau Patriarhul Rusiilor?"
„Vă rog", se pleacă Titu la urechea lui Bánnfy. „Sunt câțiva ani de când *Herr* Carp vă dă dovada bunelor noastre intenții."
„Și dacă-l prostiți și pe el?" face contele. Iar apoi, zâmbindu-i Veronicăi: „Domnișoară, dar tare iabraș e logodnicul dumneavoastră!"
„Oh, și încă n-ați văzut nimic!" zice ea cu glas stins.
Contele se albește, Micle îl dresează ca pe macaci. Cu toate astea, Alteța-sa nu pierde firul discuției: „Sunteți sigur că Emin e omul dumneavoastră?" îl întreabă pe Titu.
„Sunt sigur, dar îmi scoate peri albi, Alteță, peri albi!"
„Și-atunci, de ce scrie la gazeta domniei-voastre?"
„*Timpul* nu mai e al meu!" ia foc Titu.
Emin cască ochii: „Ce faceți, *Herr* Bánnfy, mă lucrați pe la spate?"
Ah, a sosit momentul să intervin: „*Mon cher poète*, dar nu e-n caracterul contelui să se bage în treburile noastre!"
Izbucnesc toți în râs, mai puțin lungana lui Titu deși, până la urmă, behăie și ea. Iar Bánnfy: „Nu mi-o luați în nume de rău, *Herr* Emin, dar prea vă consumați... De ce nu plecați în lume? Călătoriile sunt cel mai bun doctor de suflete. Ați uitat că Max, prietenul nostru comun, v-a îndemnat să porniți pe căi neumblate? Ascultați-l, c-o să-i prindă bine și dumneaei", zice contele privind-o pe Micle, de parcă ar fi gata s-o muște.

34. Herr Majoresku are dubii. O întâlnire cu Carol I

Două zile a fost tărăboi. Cum de a aflat Emin de chef? A avut informatori sus-puși? Ce-l leagă de Bánnfy? Cine e Max?

Așa a auzit Bucureștiul de Peter B. și de experiențele din antrepozit, de unde alte întrebări: ce e Hansa?, ce misiuni împlinește pentru Bismarck?, cât despre conte, pentru cine lucrează?

Altminteri, planul lui Carada a fost un succes: doamnele orașului au scăpat nepătate. În schimb, urzeala lui Alecu s-a dus de râpă: Bánnfy n-a reușit s-o seducă pe Micle, căci ticăloasa i-a dat cu flit. Ca să-și scoată pârleala, contele a săltat-o pe lungana lui Titu, dar aia fusese ocnașă, avea tatuaj lângă păsărică (cinci puncte de zar, singură între patru pereți) și-și coafase părul pubian în formă de inimă, drept care Bánnfy, pricepând lucrătura, și-a promis c-o să se răzbune. Nici Emin n-a scăpat ușor, fiindcă l-au apucat dracii când contele a vrut să i-o sufle pe Micle. Zici poet, zici zăpăcit: deși Micle își păstrase virtutea, lui Emin i s-a părut că îl excitase de-a naibii pe țapul ăla bătrân.

Bineînțeles că muieretul știa că Micle nu făcea d-astea; doar sora lui Emin, Harieta, și nemernica de Emiliancă (feminista, socialista din Iași) dădeau cu noroi în Veronica, celelalte cucoane fiind la curent cu mizeriile poetului: știau că Emin îi trăgea clopotele lui *madame* Poenaru (grăsana), închinându-i și o poezie care, pusă pe note, era cântată de țârcovnicii din mahalale, știau și de Mite (bietul Kremnitz!), precum și de o blondă din Sărindar, ba chiar și de Elena Haidamac, adevărata iubire a dementului. Cu alte cuvinte, poetul era un golan, dar na, Bucureștiul era oraș bărbătesc: masculii făceau politică, femeile reproduceau specia și, dacă Titu zicea că Micle era ușuratecă, nu încăpea îndoială c-așa era.

În ce-l privește pe Titu, îl îngrijora faptul că Emin primise acele fâșii de hârtie de la conte, care și zisese, bizar, *Omnia in mundo*. Criticul auzise de noua obediență a poetului și i-a cerut lămuriri lui Carp. Pe atunci, acesta făcea naveta Viena – Berlin, ungând alianța prin care Germania și Austria aveau să obțină Dunărea, vitele românești, bașca femeile, copiii și zeflemeaua noastră. Ca Bismarck, care se simțea tras pe sfoară de Hansă, Carp își dădea seama că-l scăpa pe poet din mână și i-a răspuns lui Titu așa: „...vom intra în hora unei *Grossdeutschland*, căci Germania și Austria vor fi una din punct de vedere politic, iar noi, românii, cât suntem de mici, vom cataliza această uniune nesperată. Acum înțelegi de ce Emin, cu campania lui de presă germanofobă, îmi strică apele? Ține-l în frâu, Titule, te implor, căci, deși știu multe, habar n-am ce și-a propus Hansa! Dacă ticălosul de Peter B. a găsit calea, prin experimentele din *Wunderkammer*, să ne folosească țara în scopuri inavuabile?“

La o seară după chef, Titu l-a invitat pe poet la cină. Pentru început, au vorbit despre limbi exotice, căci Emin se lăuda că s-a reapucat de sanskrită. Alecu de Macédoine pretindea că Emin studiase sanskrita doar o zi-două, ca să se inspire pentru *Scrisoarea I* (cică plagiase *Mahabharata*, de fapt), dar se știe că pe cei doi îi unea o ură limfatică, de scriitori, care n-avea să se lase cu sânge. În sfârșit, terminând cu sanskrita, Titu i-a arătat țicnitului o hartă pe care Bánnfy i-o trimisese într-un cilindru mărunt din oțel. Emin a tăcut, Titu l-a privit fără o vorbă, iar femeile, simțind că e groasă, au ieșit din sufragerie. „E scrisul tău“, i-a vârât Titu poetului hârtia sub ochi. „Da“, a admis Emin. „Zizin mi-a zis că faci harta Delei Vechi“, a adăugat Titu. „Da, dar nu *asta*“, a bătut Emin cu degetul în hârtie. „Să vorbesc cu doctorul Marinescu?“ l-a luat Majoresku. Și poetul: „Mă credeți nebun?“ „Nu, doar ți-am arătat ce mi-a trimis Bánnfy. Ce treburi ai cu el?“ La care Emin: „Niciuna. Recunosc, fac o hartă a Delei Vechi, dar nu *asta*!“

Auzind de discuție, contele și-a frecat mâinile și s-a dus la Premier, unde a deschis subiectul Emin. Firfirică era perplex, căci remarcase că pe poet și pe Bánnfy îi lega o relație destul de apropiată, deși schimbaseră replici dure la chef; acum, însă, contele îl toca pe Emin, acuzându-l că punea bețe-n roate alianței României cu Germania Mare prin campania deșănțată din *Timpul*. La un moment dat, ambalându-se, Bánnfy a amenințat cu trupe de ocupație: „N-aveți nici forturi măcar“, i-a trântit-o lui Firfirică, făcându-l să înghită în sec, după care i-a explicat că există soluții împotriva cuvântului scris: cuțitul, glonțul, otrava. „E adevărat că Micle,“ a mai întrebat contele,

„a avut un amant ofițer?“
„Ei, e o lucrătură. Cea care a pus-o la cale n-o înghite pe Micle. E Emilianca, o sufragetă, o *socialistă*, Alteță!“
„Lucrătură-nelucrătură, ia să-l stârnească Emilianca pe acel ofițer împotriva poetului! Voi, liberalii, vă aveți bine cu socialiștii.“
„Până una-alta, noi, liberalii, ne aliem cu două puteri conservatoare“, a replicat Premierul, subtil.
„Ce vreți, politica e vânătoare de struți... Știți, nu, că asta e vorba celor din Hansă“, a zâmbit contele, mărturisind că zicala cu pricina e singurul lucru demn de respect la ei. Și Firfirică: „Se vorbește mult despre Hansă în ultima vreme. De ce Dumnezeu n-o spulberați?“
„Mai bine stăm cu ochii pe ea; credeți că ne jucăm?“
Pe la prânz, cei doi au dat fuga cu Titu la Peleș, punându-l în temă pe rege (grădinarul W era și el de față) cu articolele antigermane ale poetului, care, au avertizat ei, se încrâncenau de la zi la zi. A doua zi, întorși la București, ghinion: când Firfirică a deschis *Timpul* (prinsese frică de Emin și-i lua zilnic foaia), a dat peste un editorial vehement: poetul ataca biserica catolică la baionetă, spăla pe jos cu Paoli și, ca să pună capac la toate, făcea trimiteri la discuția dintre rege, Premier și Bánnfy, de la Peleș.
„V-am zis că W e parșiv“ s-a înfuriat contele, „el ne-a turnat lui Emin! Nu pot să vă spun chiar tot, dar noi, la Viena, stăm de mult cu ochii pe acești indivizi!“
„*Ces types, ils commencent à m'embêter*“, a făcut Firfirică, amintind totuși că W le atrăsese atenția că Emin scăpa hățurile și că necesita ajutor medical specializat.
„Fiți serioși, domnilor!” a izbucnit Bánnfy. „W ne-a fraierit. Ne-a dat acest sfat ca să scape basma curată. Și dumnealui e de-ai Hansei, credeți-mă.“
„Ne-a fraierit, nu ne-a fraierit, nu știu“, a spus Firfirică. „Auziți,“ l-a luat pe Titu, „e Emin un poet atât de mare?“
„E, domnule, dar n-are măsură: pentru el, poezia și gazetăria sunt totuna. La dânșii,“ s-a uitat Titu la conte, „poetul își permite să rămână poet, căci jurnaliști găsești pe toate drumurile, pe când la noi, cum pui mâna pe unul care știe carte, îl faci om la toate. Avem criză de oameni școliți, parcă n-ați știi!“
Firfirică nu scăpa de bănuieli, însă. De ce i-a dat Bánnfy lui Emin acele fâșii de hârtie? Ce semnificație aveau cuvintele *Omnia in mundo*? I-a împărtășit lui Carp suspiciunile într-o telegramă, dar boierul a închis nemțește subiectul: „Nu știu ce învârte contele, dar, dacă ne iese aranjamentul cu Berlinul și cu Viena, nici că mă interesează! Dumneavoastră nu trebuie decât să aveți grijă ca Emin să nu ne încurce! P.S.: Ați reușit să aflați cine e numitul Igel? Cei doi spioni pe care îi am în Hansă mi-au transmis că Emin îl caută și pe el.“

35. Un raport (IV)

„... *sieur* Igel e blând, trist și a încărunțit prematur. Ieri l-am întâlnit în triajul gării Constantin Vodă. Bietul om mi-a relatat că Sache l-a bătut crunt; în plus, după cum mă privea, am impresia că *sieur* Max, animat de libidoul său excesiv, l-a supus și unui viol, pe care Igel, jenat, nu l-a menționat.
Am crezut că dorința de răzbunare o să-l facă să mintă apropo de Max, dar, culmea, Igel mi-a atras atenția că anumite acuzații la adresa fostului său șef sunt *false*. De exemplu, Louise a publicat recent un articol despre vânzarea unei fabrici de armament, în care era implicată Banca Tranzit; ei bine, Igel mi-a spus că Max n-a avut legătură cu afacerea respectivă și că, prin urmare, n-a avut *cum* să-i dea lui Chupka atare informații. Totuși, *sieur* Gaftoi a scris în rechizitoriu că Max era băgat până în gât în vânzarea fabricii, stârnind opinia publică într-un hal fără de hal, cei de *aici* fiind sensibili apropo de siguranța națională. În treacăt fie spus, Igel a cerut să intre într-un program de protecție a martorilor, dar nu a primit răspuns, drept care comisarul l-a învățat cum și unde să se ascundă. De altfel, comisarul era și el în triaj, stătea cu ochii pe noi.
«Ați încercat,» l-am chestionat pe Igel, «să vorbiți cu Gaftoi?» El mi-a zis că i s-a recomandat să n-o facă, după care m-a întrebat: «Știți ce înseamnă *Omnia in mundo*?» Uluit, i-am spus că habar n-am și, din vorbă în vorbă, am aflat că auzise deviza Hansei din gura polițistului. Acesta e tot mai băgăcios, căci și el a descoperit ce hram poartă Chupka. De altfel, cercetând afacerea fabricii de armament, a sunat-o pe Louise, care i-a spus că verificase informațiile așa-zisului jurnalist și că datele din fișele acestuia erau beton. La o oră după discuția lor, pe comisar l-a sunat comandantul, care i-a pus în vedere că misiunea lui constă *doar* în ancheta unei crime. «Nu te întinde mai mult decât ți-e plapuma», l-a avertizat, iar polițistul a abandonat, cel puțin oficial, pista fabricii de armament.
În anexă aveți fotografia lui Igel, un personaj întâlnit pentru prima oară *aici*. Mai gravă decât apariția lui, însă, e legătura dintre Max și o oarecare Sossa, pe care n-o menționează nicio scrisoare. Din ce am aflat, Sossa a exercitat un efect critic asupra lui Max: el a iubit-o în adolescență, dar ea l-a abandonat pentru un hocheist. Într-o zi, pe când Sossa se plimba cu noul iubit, Max a întâlnit-o și a salutat-o din politețe, enervându-l pe hocheist, care l-a bătut măr. Bătaia cu pricina a costat-o pe fată imaginea atât în familie, tatăl ei fiind un ofițer strict, cât și printre prieteni, aceștia acuzând-o că nu s-a băgat când hocheistul i-a făcut praf pe Max și pe *sieur* Radu, care era și el de față.
Aici, relația celor doi bărbați e mai amplă decât cea descrisă în scrisori, căci Radu i-a purtat lui Max o afecțiune profundă, deși Max e tot omul distant pe care îl știm. Cert e că, pe când Max era agresat, Radu i-a sărit în ajutor, în ciuda diferenței de gabarit dintre el și hocheist, și a mâncat o bătaie soră cu moartea. Ce-i drept, a doua zi a fost răzbunat: Radu era prieten cu bătăușii de cartier, care l-au băgat pe hocheist în spital.
Revenind la Sossa, menționez că ea încă îl incită pe Max, scriindu-i pe Facebook. Având în vedere că această femeie (n-am reușit s-o localizez) și Igel produc perturbări ce-l îndepărtează pe Max de Louise, am decis să-i apropii pe ultimii doi, conform celor scrise în corespondență, instrumentându-l pe *sieur* Pârșu: domnia-sa trebuie s-o covingă pe Erika s-o îmbuneze pe Louise, căci un lucru e clar: Max e singurul care o poate bloca pe tânăra jurnalistă.
În final, trebuie să admit că instrumentarea Louisei a fost o greșeală. După ce i l-am trimis pe acel tânăr pe cap la Biblioteca Națională, scoțându-i în față și informații la care ea nu avusese acces, Louise a coborât în canalizarea orașului ca să afle mai mult despre «amazoanele» lui Ivanciuk. Starostele din subteran i-a povestit că afacerea persistă, tunelurile de sub București fiind un hub cu tradiție în branșă. Starostele nu e un declasat, cum s-ar crede; din contră, e arhiva vie a businessului ce a tranzitat și mai tranzitează orașul. Astfel, i-a arătat Louisei că, înainte să se nască *sieur* Emin, subteranul bucureștean a fost un popas pentru femeile, copiii și bărbații vânduți în Imperiul Otoman, și că, pe vremea poetului, destinația se schimbase: sclavii erau duși la Pesta, Viena, Berlin și Triest. «Amazoanele» lui Ivanciuk au apărut târziu, după Războiul Crimeei, ele nefiind unelte sexuale propriu-zise, ci surse de informații politice sau de afaceri. Cartierul lor general era la Pesta, Poliția Maghiară și Rețeaua

Galițiană dându-și mâna pentru o afacere *win-win* pentru ambele părți. Bucureștiul, în schimb, era un centru de pregătire, dacă putem să spunem așa, fiindcă aici se întâlneau toate aspectele științei de alcov, de la *know-how*-ul de pat khazar (orgasme întârziate) până la cel teutonic (coloratură BDSM) și Kama Sutra (acrobații). Începând din 1870, britanicii au avut un cuvânt greu de spus în hub-ul din Balcani, deoarece parte din «șeptel» (termenul le aparține) era direcționat spre Egipt, ei având un necesar de informații crescut în acea zonă, datorită construcției Canalului Suez. Totodată, britanicii foloseau amazoane la Londra, New York, Boston și Baltimore. Starostele susține că Steluța Wexler a trecut și ea pe la București, țința pe care i-o rezervaseră Kristol și Lansky, *handlerii* ei, fiind New York. Interesant e că după ce ea a făcut carieră pe Coasta de Est (a fost manechin și a jucat în câteva filme, din care unul despre bătălia de la Little Bighorn), Kristol a fost contactat de un personaj din Berlin, care l-a convins s-o trimită în Argentina, Steluța devenind astfel Estrellita. N-am reușit să aflu cine a fost acel individ, dar interesul lui era distrugerea Hansei, nume pe care starostele i l-a menționat și Louisei, neștiind să spună mai mult despre organizația lui Peter B. Bănuielile mele se îndreaptă asupra contelui Radetzky, care, deși membru al Hansei, aderase în secret la Cooperația Vieții Noi, un club socialist britanic, preocupat, ca și Peter B., de dirijism social, de conducere rațională a populației și de control demografic prin eugenie.
Ca o ironie, pe când jurnalista vorbea cu starostele, *sieur* Max era în apropiere, trăgând cu urechea dintr-o încăpere igrasioasă a tunelurilor bucureștene, unde se ascundea de procurorul Gaftoi.“

36. Sentimente materne. O turnătorie

Se aude mai întâi bubuitul ușii de la intrare, apoi un tropot de pași furioși. E Erika, a dat buzna în sediul din strada Columb. Louise o întâmpină, dar bătrâna îi pune mâna în piept: „Cu tine am terminat-o! Unde e *porcul* de Vuia?“

Louise tresare: „La el în birou“.

Erika o ia înainte, dă nas în nas cu Radu: „Te știu de când erai un rahat cu ochi! Ai fost prietenul lui cel mai bun și-acum îl *vinzi*, măgarule!“

Radu își mușcă mustața. Apare și Bismut. Iar Erika: „Tu ce zâmbești ca popa la Bobotează?“ „Doamnă, nu noi v-am arestat fiul“, răspunde Bismut încurcat.

„Nu, doar i-ați făcut public dosarul! În ce țară mai are presa acces la dosare? Asta e justiția la care visați? De-aia zbierați în piețe că vreți dreptate?“

„Erika,“ încearcă Radu s-o potolească, „Max știa că are zilele numărate“.

„Tu să taci! E a doua oară când îl trădezi!“

Dorind să aplaneze scandalul, Bismut își cere scuze și spune, aiurea, că Max a călcat strâmb, stârnind-o pe Erika și mai și: „Strâmb?! Fiindc-a făcut Bursa? Fiindc-a închis firme falimentare? Fiindcă le-a salvat p-alea cu viitor?“

„Firmele salvate de el au băgat miliarde în buzunarele amicilor lui, socialiștii de cumetrie“, zice Bismut.

„Și ți-e ciudă că tu n-ai pupat nimic?“

„Doamnă, eu nu v-am jignit.“

„Ba da! Mi-ai jignit *inteligența*! Nici eu nu-i înghit pe socialiști, dar tu te iei de ei de parcă a avea opinii e un delict. Cine nu-i cu noi e împotriva noastră! Și știi ce mă uluiește? Că atâta lume pune botul la lozincile tale! I-ai aburit pe atât de mulți, încât uneori am impresia că *eu* sunt nebună... Bine că m-a trezit popa Chibici!“ Naiba știe cum se brodesc clipele alea, dar Louisei îi pică ochii pe pantofii bătrânei: model vechi, cu toc pătrat, plini de praf, care o fac să arate nu ca o arhitectă, ci ca o precupeață, cu atât mai mult cu cât începe să strige: „Am opinii, deci sunt vinovată! E un *delict* că exist și că l-am crescut pe Max! Fir-ar al naibii, o să mă fac socialistă doar ca să vă dau peste nas!“

„Doamnă,“ încearcă Bismut să se explice, „n-am nimic cu socialiștii, dar toți amicii lui Max au obediențe *maligne* de dinainte de ’89, din PCR...“

„Mă, voi mai știți să vorbiți normal? Auzi la tine, obediențe maligne... Dar de *obediențele benigne* ale lui Vuia, ce spui, tov Bismut?“

„Nu-s tovarăș!“

„Oh, nu! Tu te îmbraci ca negrișorul de Obamov, cum să fii tu *tavarisci*?“

„Să vă zic ceva...“ dă el să-i țină piept, numai că Erika îl împunge: „Dispari! Era plin PCR-ul de d-ăștia ca tine, la fel se *coiau*, la fel se căcau pe ei ca să pună mâna pe sinecuri!“

„Bună, Erika,“ iese din birou Vuia, „mi-a zis Pârșu că vii“.

Se face liniște. Cu excepția Erikăi, toți zâmbesc jenați. Doar dintr-un birou se aude Slav dezbătând subiectul zilei: un maidanez îl mușcase de femurală pe un tip, într-un hol de bloc, ucigându-l, și ajunsese într-un centru de plasament. De ce nu-l adopta nimeni pe bietul cățel, întreba Slav, de ce nu primea avocat din oficiu?

„Aziluri pentru oameni nu faceți,“ strigă Erika, „câinii dau mai bine pe Facebook! Dar, na, ce să-i ceri unuia căruia-i place *cacaua* cu lapte?“

„Erika, te rog“, spune Vuia.

Ea intră la el în birou trântind ușa.

„Comunista naibii!“ face Slav, ieșind pe culoar. Dar Louise: „Știu eu dacă-i comunistă? A fost la proteste cu noi“.

„Vrei să zici că e recuperabilă?“ se hlizește Slav. Louise nu-i răspunde, se întoarce la Radu: „Vezi de ce nu împart informațiile cu Gaftoi? Ai auzit-o pe Erika: dosare, presă, legalitate...“ La care Slav, furios: „Mă lași? Cine se uită la Erika? E mamă de corupt, e știrsă de pe fața pământului“.

„Și ți se pare corect?“ îl ia Bismut.
„Să-i dăm jos pe socialiști și vedem *după* ce e corect!“ face Slav, dar își dă seama că a rostit cuvinte prea angajante pentru unul ca el și o șterge la toaletă.
„*Welcome to Romania!*“ îi spune Louise lui Bismut. „Nu-ți era mai bine la Köln?“
Vuia scoate capul pe ușă: „Louise, vrei să vii?“
Tânăra o găsește pe Erika fumând, așezată pe unul dintre taburetele joase, puse de Vuia ca să descurajeze vorbăria: „Ați făcut din Max singurul cal de bătaie,“ zicea bătrâna, căutând o poziție comodă, „vă purtați de parcă doar el a furat...“
„Bine, bine“, face Vuia, de parc-ar împăca un copil. Și apoi: „Louise, explică-i, te rog, situația. Erika e supărată, dar e o *persoană* rațională“.
Ce să-i explice? Că pe lângă corupție mai era și porcăria cu Igel, bătut, violat și băgat în spital, despre care nu scrisese nimic? Că Sobek difuza emisiuni în care analiști de doi bani îi luau apărarea lui Max? Că amicii aceluiași Max, Louise o știa, pregăteau contralovitura?
„I-ai distrus viața, fetițo!“ spune Erika. „Ziceai că ești prietena Ancăi, cum crezi că se simte ea când scrii despre taică-său că e un escroc?“
„Anca a știut tot timpul ce fac.“
„*Credea* că știe ce faci, nu că scoți basme din pălărie! Ce treabă a avut Max cu fabrica de armament?“ o scotocește Erika din priviri: „Erați haioși la început, acum sunteți niște Stalini, vă bateți joc, inventați, sunteți mână-n mână cu ăia care au furat mai mult decât Max. Tu-l judeci? Tu?“ se întoarce la Vuia.
Louise ar putea să-i arate Erikăi documente apropo de fabrica de armament, dar abandonează ideea, căci se simte ca naiba, vrea să scape de momentul penibil. Îi vine să se preschimbe în praf, mai ales că o cuprinde *și* jena, căci bătrâna, stând pe taburetul ăla nenorocit, se chinuie să-și acopere genunchii cu fusta.
„Nu pune la suflet, Louise“, o ia Vuia. „De fapt, Erika vrea să-ți spună ceva despre Oli.“
„Dacă are ceva de spus, să-i spună lui Gaftoi“, mormăie Louise.
„Ce? Te temi de Oli?“
„Nu mă tem de niciun Oli, dar n-o să înmoi campania împotriva lui Max, orice mi-ar spune doamna Murgescu.“
„Ți-a cerut cineva asta?“
Și Erika: „Nu vrei să știi cum a ajuns Max partenerul lui Oli?“
Louise se uită la Vuia, se întreabă de ce nu curmă odată situația, numai că moșul o înghesuie: „Zi, Louise, te bagi?“ Dar ea: „Doamna Murgescu e supărată fiindc-am scris despre fiul dumneaei. De ce-ar vrea să-mi vorbească?“
„Ca să pricepi că nu totul se rezumă la bani“, zice Erika cu glas stins.
Păi, n-a spus nimeni că-i vorba numai de bani, se gândește Louise. *Pe lângă conturile după care umblă toți de la revoluție încoace, mai e și crima lui Chupka, și afirmația Inei Ivanciuk că Max doar părea prins, și povestea starostelui din canalizare, care aparent cuprindea totul într-o țesătură de fapte imposibil de redat într-un text sau un podcast. Ce interes are Vuia în ghemul ăsta?* se întreabă Louise, dar nu zice decât: „OK. Pornesc reportofonul?“
„Nu e cazul“, răspunde Vuia, zâmbind. „Am unul cât toată camera.“
Louisei nu-i place replica și mai întreabă o dată dacă pornește reportofonul, după care își scoate carnețelul, așa cum obișnuiește mereu.

37. Mătușa lui Max. Aflăm cine e Oli. Un dosar

Max l-a cunoscut pe Oli la vila lui W, în cursul unor reuniuni ezoterice la care participanții își vedeau *și* de treburi lumești. Dezvăluirile Erikăi sunt jenante, făcând-o pe Louise s-o judece aspru; totodată, află lucruri atât de bizare, încât se întreabă de ce a vrut Vuia ca ea să audă așa ceva; în fond, e și el implicat, căci supraveghease grupul teozofic de la Sinaia din poziția sa de general de Securitate.

Istoria e încurcată și începe cu un accident rutier petrecut în copilăria lui Max când, ocolind niște rațe, Erika intrase într-un copac. Ea și fi-su' scăpaseră întregi, dar în mașină era și bunica lui Max, care s-a ales cu clavicula ruptă și cu o groază de cioburi ce i-au intrat în mână și antebraț. După accident, Ana, mătușa lui Max (cea care-l smotocea la plajă) a luat-o pe bunică la ea acasă, ca s-o îngrijească, în timp ce bunicul a rămas mai departe în apartamentul Murgeștilor.

Într-o zi, Erika și Max s-au dus să vadă ce face bunica. Au găsit-o singură, iar Erika, ciudat, și-a cerut iertare de când a intrat în casă, în timp ce bătrâna se purta de parcă scuzele i se cuveneau cu vârf și îndesat. *Ce vină are* mama *c-au sărit rațele în fața mașinii?* s-a mirat Max. *A fost un accident, n-a intrat de-a naibii în copac.* Bunica era însă neagră de supărare: își exhiba vânătăile, se plângea de dureri, observa că mai are cioburi „în carne". La un moment dat, Erika a izbucnit în lacrimi și, luând cu blândețe mâna bunicii, s-a apucat s-o caute de nenorocitele alea de cioburi. Când să le ducă la gunoi, bătrâna i-a strigat furioasă: „N-arunci nimic! Ana le strânge într-o batistă".

N-a trecut mult și a venit mătușa: „Ce cauți aici, *nemernico*?" a luat-o pe Erika. „Mai ai tupeu să vii în casa mea? Maică-ta e prima generație încălțată, de unde să știi *tu* să șofezi? Ah, și i-am zis lui frate-meu că ești neam prost, i-am zis să nu se însoare cu tine! Crezi că n-am auzit ce-ai făcut în excursia aia, în URSS? Toată lumea vorbește, atârnai pe lângă colegi, cereai bani împrumut, netrebnico, *cerșeai*! Pleacă de-aici, era s-o omori pe *mămica*!" a zbierat Ana arătându-i Erikăi ușa. Își împingea sânii în față, ochii îi ieșeau din orbite, iar taiorul ei de tergal și pantofii din piele de șarpe o făceau să arate ca o boieroaică ce țipa la idioata ei de subretă.

În timp, dușmănia s-a stins, românește, iar Ana, fiind văduvă, a dat în patimi de femeie singură: spiritism, viață de apoi, ezoterism – doar pechinezi n-a crescut. Max o vizita des și, după ce a împlinit șaisprezece ani, s-a pomenit că mătușa l-a dus la Sinaia, la teozofii ei, după care s-a apucat să-i arate rosturile vieții, căci i se părea că Max e prea cu capul în nori: de ce-i plăcea o singură o fată?, de ce bătea câmpii cu tâmpenii filozofarde?, ce-i ăla, *infinit pulsator*? Lui îi trebuia un *depucellage*, trebuia să afle de *madame* Blavatsky, de reîncarnare, ce tot vorbea despre legile particulare ale sistemelor circumscrise, exprimate (tadaaam!) prin incoerență?

„Ce mai face prietena ta?" l-a întrebat într-o zi. El i-a zis c-au fost la Înviere. „La Înviere?" a căscat Ana ochii. Și Max: „Păi, da, am dat o palmă socialismului". „O palmă! Socialismului! Aha... Și după aia v-ați distrat, nu?" El s-a pleoștit: cum naiba să te distrezi, când Sossa nu e sigură pe ea?

„Cum adică nu e sigură?" s-a mirat mătușa. „Păi, ce treabă are *ea*?"

„Ei, Sossa nu mă place *așa* cum vrei tu."

„Of!" Ana l-a mângâiat și i-a spus că are nevoie de întuneric: au dansat ei vreodată în beznă? „Nu", a recunoscut el. „Păi, vezi? Asta trebuie să faci." Max însă nu suporta să danseze. La care mătușa: „Dă-l naibii de dans, trebuie doar să găsești prilejul să-i pui mâna pe *șezut*". Lui Max i s-a lungit fața, a spus c-o iubea pe Sossa, ce treabă avea șezutul cu asta? „Biiine!" a făcut Ana și s-a apucat să-l școlească.

Pe de o parte, Max era încântat, pe de alta, simțea că ceva era în neregulă: mătușa îl ațâța cu vorbe decente (sâni, penis, vagin), dar astea, vezi bine, erau simple cuvinte, căci ea era exuberantă cu *conținutul*: spunea că trupul e o hartă a plăcerii și că harta asta are butoane care fac să nu conteze că ești scund și cu capul mare – de pildă, mamelonul, zis și *sfârc*, care, supus unei umectări potrivite și unei aspirații ritmice, prin scăderea presiunii din cavitatea bucală, generează un set de unde și tresăriri, conducând la... Ce mai tura-vura, l-a zăpăcit. Ana își punea ochelarii cu rame de baga și, privindu-l cu ochi reci, cataloga extazul carnal de parcă citea cotele râurilor. *Ce naiba vrea?* se întreba Max. *Unde-o să ajungem? Nu-i e teamă c-o spun mamei?* De spus, n-a spus nimic nimănui,

iar mătușa îi făcea scheme din ce în ce mai temerare cu pozițiile din Papirusul Turin, de pe cupa Warren și din cărțile erotice Koshokubon, fiecare cu avantajele și dezavantajele ei, motivate fizic, biologic, *astral*. După ea, sexul avea o logică inatacabilă, la fel ca spiritismul și teozofia, despre care Max aflase câte ceva la Sinaia, în casa lui W. Nu și-a aplicat învățătura pe Sossa, căci s-au despărțit, dar mătușa nu s-a lăsat și, de gura ei, Max s-a combinat cu poeta liceului, pe care a smotocit-o la un *ceai* (așa se numeau petrecerile atunci). Iar Ana, încântată: „Bun! Mergi mai departe!" „Doar n-o s-o violez!" s-a speriat el. Mătușa n-a comentat, dar, în scurt timp, a contactat-o pe sora mai mare a Galei și a plătit-o din buzunar. „Cucoană, ți-l îndoi!" rânjea obeza, numărând sutele. Dar Ana: „Nici ție n-o să-ți pară rău, crede-mă!" „Cum să-mi pară, la banii ăștia? O să-i iasă ochii din cap ca la melc."
Au fost bani cheltuiți cu folos: Max și-a descoperit vârtoșenia, dându-și seama că putea să fie și de două ori mai scund, că n-avea importanță, grăsana a rămas lată, nevenindu-i să creadă că Manetă o regulase în asemenea hal, iar Ana a răsuflat ușurată că-și rezolvase nepotul.
N-a trecut mult și l-a introdus oficial în grupul de la Sinaia. „L-ați văzut că-i *ager*", le-a zis teozofilor. „E olimpic la mate, citește mult și, poftim, e pasionat de Emin. Să fie o întâmplare că în casa lui W o să vină un pasionat de Emin?" „E un semn, e un semn!" au exclamat teozofii, o gașcă de poeți, profi, arhitecți, securiști, ambasadori, medici, bișnițari, ingineri. Printre ei, Milka: o pianistă din Bulgaria, specialistă în Rahmaninov, care se ducea în munți cu niște yoghini europeni de baltă. Șmecheră, Ana i-a arătat lui Max niște poze luate în căldările glaciare ale Masivului Rodopi, unde o mână de slăbănogi în chiloți, cu priviri serene spre tâmpe, se așezau pe malul unor lacuri alpine, în jurul Milkăi, o tipă cu un chip pe care l-ai fi crezut gânditor, dacă n-ar fi fost contrabalansat de curbele ce-i alcătuiau carcasa; mda, pianista făcea toți banii, gașca teozofilor fiind indicată, vezi bine, nu doar pentru călătorii astrale, ci și pentru *agățament*, dracu' să-l ia de ezoterism! De altfel, primul lucru aflat de Max, odată primit în grup, a fost legat de educația sexuală la care-l supusese mătușa: urmașa lui W i-a zis că Ana încercase o terapie de substituție care le-a prins bine amândurora, din moment ce Ana n-avea un bărbat și Max n-avea o prietenă. În fond, explica ea, o absență analizată n-avea cum să nu țină loc de *lipsa* cu pricina. „Sex în aer, dragul meu, a fost sex în aer! Suntem deschiși, ne mână dorința de a ne armoniza cu universul." Așadar, Max s-a armonizat cu bulgăroaica, ascultând Rahmaninov într-un mediu ales: stătea în lotus și rostea, când și când, „*Aum mani padme hum*".
Cu trei săptămâni înainte de admiterea la facultate, când el era în focuri, Ana s-a dus la Sinaia. Veniseră toți, până și bulgăroaica (s-a întristat, văzând că Max n-a apărut), ba chiar și ambasadorul american, plus generalul Vuia, pentru a *împlini* ritualul de solstițiu, într-un stagiu de *acordare energetică*. După ritual, Ana l-a sunat pe Max și i-a povestit cum a decurs întâlnirea, începând prin a-i zice că au luat telecabina la trei noaptea, ca să prindă răsăritul pe platoul Bucegilor.
Cine a pornit telecabina la ora aia? s-a mirat el. Să se fi dat șpăgi? Dacă da, cine le-a dat? Așa a auzit Max de Oli, regele fleicilor, ducele țigărilor Kent și herțog al cafelei de peste mări. Ca orice gestionar socialist, Oli hrănea cohorte de nemâncați, de la miliției până la secretari de partid și oameni de cultură înaltă. El plătise telecabina să plece cu noaptea-n cap, iar Vuia aranjase cu șeful de post să închidă ochii, căci de ce n-ar fi fost interesați și ei de *madame* Blavatsky, de spiritism sau de-o pianistă trăsnită? În acel sejur, ambasadorul american a negociat cu Vuia achiziția filmului în care tânărul Ronald Reagan interpreta un rol sexual pasiv. Fără succes, însă.
Mă rog, ajung ei pe platou, fac mudre, rostesc mantre și, la răsărit, Anei îi cad ochii pe o pietricică iluminată de prima rază de soare: ceva mic, colțuros, cenușiu-albastru, ieșind în evidență pe pășunea alpină. „Nu pot să cred," a exclamat urmașa lui W, „uite tanzanitul! E un semn, e un semn!" a strigat fericită. Oli s-a uitat la piatră și a întrebat cât costă, dar urmașa lui W i-a tăiat-o cu aer *hautain*: „Nu contează banii! Dac-am dat peste tanzanit, e semn că ne-am acordat energetic. Știți de când îl caut?" Dar Ana: „Pfuai, i-l dau lui Max, ca să-i poarte noroc". Când Max s-a dus să ia piatra, l-a găsit pe Oli la mătușă acasă: mânca ochiuri în bucătărie și asta spunea tot. Ce să-ți fac, părea să-i zică privirea Anei, după care, ca să-i îndulcească pilula, l-a asigurat că teozofii s-au rugat ca tanzanitul să-i poarte noroc la admitere.
„Poți să nu mai înveți nimic", a rânjit Oli, pipăind-o pe mătușă fără jenă. Ea însă l-a sfătuit să învețe, căci n-avea de gând să-i jertfească viitorul ca să verifice energiile *amorsate* în ședințele lor de grup.

Max a șters-o, enervat de efuziunea din bucătărie. Acasă, a ascuns tanzanitul în sertarul cu fleacuri: o lămâie uscată din Grecia, dăruită de poeta școlară, o bandană ca a lui Jim Morisson, pe care cususe nasturi desperecheați, și câteva caiete minuscule, de doi pe doi centimetri, în care-și trecuse teoriile legate de legea locului circumscris și alte idioțenii care o scoteau pe Ana din minți. Neinspirat, a făcut greșeala să nu ia mereu tanzanitul cu el, după cum făcea cu scrisorile, pe care le-a cărat *și* la admitere, trântindu-le ostentativ pe catedră, ca să nu fie acuzat că a adus copiuțe. În fine, cert e că, după ce a pus piatra în sertar, a încuiat ușa și și-a descărcat surplusul, gândindu-se la picioarele mătușii, care, în ciuda vârstei, aveau trei clase peste ale Sossei, semn că sexul și dragostea nu-s totuna. Cu câteva clipe înainte să-i vină, a mixat imaginea Anei cu cea a pianistei și a trăit clipe perfecte.

La admitere a fost cap de listă. *Al naibii tanzanit!* și-a zis și, cu inima cât un purice, a dat fuga la sertar, l-a deschis, dar ia tanzanitul de unde nu-i. Furios, s-a luat de maică-sa, care făcea mereu ordine în lucruri, numai că ea, știind că sertarul era locul lui privilegiat, nu-și băgase nasul. Cum-necum, cei doi au răscolit camera, dar piatra intrase în pământ, dracu' s-o ia!

N-a trecut mult și peste Max s-a abătut un nemilos șir de sincronicități. La început a fost vorba de oameni: își amintea de cineva pe care nu-l văzuse de mult și, în două-trei zile, îl întâlnea. Asta putea să admită, căci în telepatie *credea*, dar apoi au fost cărțile, iar aici telepatia nu avea treabă: deîndată ce auzea de o carte, după o zi-două dădea peste ea, ba în bibliotecile prietenilor, ba în librăriile din oraș. Apoi a *visat* un dosar cu coli galbene, scorojite, pe care i-l dăruia Sossa. Erau în acel București pe care Max îl visa odată la două-trei luni, numai că de astă dată nu era în Delea Veche, ci lângă Operă. Spre deosebire de clădirea lui Doicescu, fațada Operei din vis era alcătuită din opt coloane și un fronton uriaș ce privea spre apus, de-a lungul Dâmboviței, către un labirint din granit, în care copiii se dădeau cu rolele și îndrăgostiții se sărutau pe ascuns. „Ce bine c-ai *varț* să vii!" l-a întâmpinat Sossa, în timp ce Max își zicea: *Încă o* inolvesc*, o* inolvesc mura *mult*. S-au așezat pe o bancă la intrarea în labirint, iar ea i-a dăruit dosarul: „Nu-l citi *uhal*, *sasso* că nu e bine!" i-a spus, iar Max s-a trezit. Îl durea inima.

A doua zi, s-a gândit că sincronicitățile aveau să se lase cu ceva legat de Emin, *căci mai pățise așa*. Cel mai simplu ar fi fost s-o sune pe Ana și să-i împărtășească pățaniile ce-l răvășeau, dar s-a ținut tare: era supărat pe ea după ce Oli îi umblase sub fuste. În plus, cei doi se căraseră la Sinaia.

Pe la prânz, l-a sunat Radu și i-a zis că are chef de o tură pe munte. Unde? În Bucegi, *bien sûr*. Au luat cortul, au stat două zile la Omu, căcându-se în WC-ul cu cea mai tare panoramă din lume, iar la sfârșit Max a zis că vrea la Sinaia, în Calea Codrului, căci îi trecuseră dracii pe mătușă. „Macule, Macule," i-a zis Radu, „hai mai bine la București". Avea lacrimi în ochi. „Nu-ș' de ce," a adăugat, „dar simt că vila lui W îți poartă ghinion". Macu, însă, nimic.

„V-am zis eu c-apare?" s-a împăunat Ana văzându-l. Deși era vară, studenții nu veniseră în practică, așa că grupul s-a strâns în *Wunderkammer* printre păsări împăiate, planșe cu coleoptere și ierbare. Oli era de față: bea coniac franțuzesc și citea, cum altfel?, din dosarul cu coli galbene, scorojite.

„Un document *monumental*", se frichinea el. „Explohratohrul Stanley a pohrnit din Congo, unde Leopold al II-lea voia să facă o nouă Amehrică, și s-a dus în Ecuatohria lui Emin Pașa, unde Bismahrck voia să facă o nouă Amehrică, dar s-a ales phraful de tot și de toate, fiindcă și fhrancezii voiau să facă o nouă Amehrică, numai că a lohr ehra în Fouta Djalon. A ieșit un asemenea tăhrăboi și s-au tras atâtea covoahre de sub picioahre," a continuat Oli, privind într-o parte, de parcă-l rușinau privirile respectuoase ale celorlalți, „încât Emin Pașa a fost ucis. Ei, cine chredeți c-a plănuit crima? Omul lui Bismahrck, unul, Junkehr. Nu cunoști matehrialul?" i-a întins lui Macu dosarul.

„Eu nu voiam," s-a scuzat Max, „decât să aflu ce e cu tanzanitul."

Și urmașa lui W: „Nu știu nici eu, căci tata nu mi-a spus tot. Oricum, dispariția pietrei mă neliniștește... Tu ai reușit să afli ceva?" a întrebat-o pe Ana.

Privind în pământ, Ana a făcut semn că nu.

Max a luat dosarul, l-a frunzărit și, după câteva clipe, a uitat unde se află, deși Milka îl privea numai zâmbet. Poftim: documentul era scris de însuși Emin, poetul național al tuturor Românilor, care bătuse jungle, deșerturi

și munți, în căutarea unui *Lebensraum* african.
„Dumnezeule, cum a ajuns dosarul ăsta aici?“ a întrebat Max.
La care urmașa lui W: „L-a trimis Emin cu poșta din Buenos Aires“.
„Din Buenos Aires, ah!“ a făcut Max, dându-și seama că discuția avea loc sub portretul lui Oigăn Carada, întemeietorul Băncii Naționale, un tip cu ochi visător-exoftalmici, pe care Emin îl ura.

38. București. 1883. O zi călduroasă de iunie

E trei dimineața. E zăduf și sunt lac de sudoare. Cineva bate la ușă: „Coane Oigăn, coane Oigăn!“ mă strigă. E Trică. Deschid și încremenesc: nu e lună, dar copacii par acoperiți cu o spuzeală de argint, cât despre stele, nicicând n-au fost atât de strălucitoare, zici că un viscol luminos a înghețat peste Calea Lactee.
„Ce-i, coane?“ se sperie Trică de ochii mei. „Nu-i nimic,“ dau din cap, „nu-i nimic“. Iar el, aducându-mă pe pământ: „Coane, e tărăboi la Slavici acasă“.
„Ce tărăboi? Nu s-a dus Slavici la Halle?“
„S-a dus, nu s-a dus, nu știu. Știu doar că-i scandal acasă la el.“
Cică Emin țipa la Szöke, iubita lui Slavici, din cauza debaralei infecte pe care cei doi i-o închiriaseră, iar Szöke îl făcea pe poet nesimțit, căci, cu cincizeci de lei pe lună, locuia aproape pe gratis. „*Dor*, la ce să te *óștepți* de la un *nécredincious* ca tine?“ îl bruftuluia femeia (ah, cum o imită Trică!). „Un *oum* care *o* scris *mizerobil în* contra episcopului *Po-oli* nu poate fi decât un *íngrot éretic*!“
Trică zice că-n casă zbierau doar Emin și Szöke și că, dacă era și Slavici de față, tăcea, că doar n-o să se pună cu Szöke, care-l face să grohăie ca un urs. Altfel, Slavici ține la tăvăleală: e amic cu Emin, e iubitul lui Szöke, e ofițer austriac și e ardelean – greu să știi partea cuiva fiind toate astea deodată. Titu zice că Slavici ține totuși cu noi, cu românii, căci participă la întrunirile Societății Carpații, pe care i le relatează pe larg, dar eu mă întreb: i le relatează doar lui sau scrie și la Viena, la *Kommandatur*, ca un oștean loial? N-am încredere în el, căci bancherul Dumba mi-a scris că Franț Iosif știe tot despre Societate și despre Emin de la un spion – ei, dacă spionul ăla e Slavici?
„Dacă nu l-ai auzit pe Slavici,“ zic, „s-o fi dus la Halle, după cum a spus“.
Trică face buzele pungă, zice că prea s-au adunat multe și că mai bine verificăm. Sunt de acord, căci, cine știe, dacă e mare tam-tam la Szöke, poate găbjim caietul lui Emin. Toți fac pe neprihăniții când vine vorba de caiet, dar numai eu știu câți bani sunt puși în joc ca să fie sustras. Eu aș da trei mii de taleri, adică o șeptime din banii cu care am vrut să-l răstorn pe Cărluță, Carp e dispus să dea de două ori pe atât, iar în ceea ce-l privește pe Titu, se vorbește de opt mii de taleri, care, ce-i drept, nu-s ai lui, el fiind un scârțar – nici pe chirurgul englez care-a operat-o pe Clara, nevastă-sa, nu l-a plătit după cum s-a învoit.
Ce să zic, vreau caietul neapărat.
Plecăm, ajungem la Slavici. Ne strecurăm pe lângă uluci, spre debaraua smintitului, clipă în care-mi vine o idee: și dac-am face din Emin poetul nostru național? Dacă i-am face portrete, dacă l-am preda la școală, la Academie? N-ar fi greu, la ce literatură avem – vă dați seama că și despre mine se zice că sunt scriitor? În fine, dă-l naibii, până una-alta bag de seamă că Szöke e îngălată: florile din curte sunt ciufulite, iarba e neîngrijită, asta chiar *e* unguroaică? La un moment dat, Szöke zbiară, înghețându-mi sângele-n vine: „La tine nimic nu convine!“ Iar Emin, răcnind din fundul bojocilor: „Ce să-mi convină? Vă știu pe voi, papistașii! Primiți un deget și luați toată mâna! O să-ți dărâm casa, o să-i pun foc! Dau foc la toată mahalaua!“
Dar vecinii: „Mai bine dă-i foc la pizdă! Fute-o și lasă-ne să dormim!“
„Ce zis? Ce zis?“ face Szöke în șoaptă. Și Emin, furios: „Nu schimba vorba! Când am zis că pun foc, pun foc!“
„*Ceroule*, ești *nébun*!“ face Szöke cu glas scăzut, dar Emin a scăpat caii: „Nebun, dar cinstit!“ țipă și bang-bang-bang, dă în ceva. Iar Trică: „A luat conu’ Slavici un talger de bronz din Obor, ăla bubuie așa“. „*Nébunule*! *Volah schirțan* și *nébun*!“ zice Szöke cu grijă, numai că poetul e un pachet de nervi: „M-ați înnebunit! M-ați înnebunit!“
„Ce facem?“ mă ia Trică.
„Nimic. Dacă Titu e om de cuvânt, îl oprește el pe Emin.“ Deîndată ce-o zic, mă ia cu frig: Carp e supărat pe Titu, care, deși are influență asupra poetului, nu-i închide gura odată, mai ales că austriecii și nemții au draci după ce Grădișteanu i-a sugerat lui Cărluță să ceară Ardealul, Banatul și Bucovina; Von Mayr a anunțat că Viena rupe legăturile cu Bucureștiul, iar Saurma a amenințat că Berlinul vrea să ne invadeze, săturat fiind de fițele

noastre. De ce mai negociați, întreabă ambasadorii, dacă tolerați circul zevzecului de Emin și acțiunile subversive ale Societății Carpații? De ce nu băgați cenzura? Ce-i aia, să alipiți Transilvania la Patria-Mumă? Dacă vă credeți tari, de ce nu porniți un război sau, dacă nu vreți alianța cu noi, de ce nu semnați un tratat cu masonii (!), să vă scoată *ei* din rahat? Sunteți singura țară care construiți în jos, nu în sus, voi faceți bordeie, nu case, și-atunci, *de ce nu aranjați cu presa* să zugrăvească o realitate bucolică, o potemkiniadă, ceva, ca să aveți motiv să ignorați mâna pe care v-o întindem?

Lumina unui reflector se târăște prin Amzei. E aerostatul de Moscova, lunecă peste oraș ca o barză lipsită de aripi. În case se sforăie, câinii latră a pustiu, iar de pe bulevardul Colței se aud autotractatele lăptarilor: troca-troca, troca-troca. Emin vorbește mai încet și Szöke, speriată, răspunde cu da și nu. Să fie el totuși nebun? Nu cred. Ce-i drept, Titu zice în cerc restrâns că poetul se *deteriorează*, dar dacă la mijloc e planul lui Carp, după cum bănuiește Firfirică? Dacă a aranjat Carp cu Hansa ca Emin să „înnebunească", pentru ca apoi să stingă focul cu mâna lui și să dea *el* bine în fața Împăratului și a Cancelarului? Dacă-i iese tratatul secret cu Germania Mare, Carp poate să-și propună orice; ce te faci însă dacă are *alte* intenții, deși e greu de înțeles cum ar putea să se înțeleagă cu Peter B., care visează altfel de geografii, altfel de societăți omenești, după cum mi-a mărturisit Junker, viclean. Pe de altă parte, dacă *Herr* Carp vrea doar caietul poetului? Dacă tot ce-l interesează e să vadă ce a scris smintitul acolo?

Brusc, Emin urlă. Szöke nu mai are rezerve și tace, dar sar vecinii: vor liniște, c-abia acum, pe răcoare, au adormit. Se crapă de ziuă, iar eu degeaba m-am dat jos din pat; bine măcar c-am aflat că nu-i Slavici acasă! S-o fi dus *direct* la Viena, nemernicul!

„Nu mai avem ce face aici", zic. Îl trimit pe Trică să se culce și plec la Titu.

Casa lui e la o aruncătură de băț, pe strada Mercur. N-o să intru la el, că nu-s prost, cu atât mai mult cu cât văd că un ins trage *și el* cu ochiul la casa lui Slavici, învârtindu-se printre țăranii ce dorm în piață. Ca să nu-i dau de bănuit, merg la sinagogă și-l trezesc pe rabin. El are ochii cârpiți, eu îmi cer scuze, el e simțit și-mi spune că nu face nimic, eu scriu un bilet care trebuie să ajungă *schnell* la conul Titu și-mi văd de drum. Iscoada o ia după mine, de când m-o fi urmărind? Mă rog, merg acasă, mă aranjez, pun feciorul să cheme o birjă (nu o autotractată, insist) și fug la Bancă. Oh, când o să mai văd un cer *atât* de înstelat ca azi-noapte?

Intru în birou. Cafea. *Croissants*. Trabuc. Discut cu Pandele, secretarul, despre emisia unor obligațiuni. La șapte, Trică apare din nou: „E nebunie, coane!" Are ochii roșii de nesomn, semn că-i trebuie ajutoare, cu atât mai mult cu cât, din ce spune, s-au precipitat lucrurile: *L'Indépendence Roumaine* a fost interzisă, iar Berlinul și Viena i-au trimis azi-noapte lui Sturdza, ministrul de Externe, note amenințătoare. Cică Sturdza e îngrozit și vrea să se sfătuiască cu mine, înainte să dea ochi cu *notre cher* Cărluță, *le roi*.

„Pune-ți oamenii să împânzească orașul!" îi poruncesc lui Pandele. „Într-o oră vreau să știu ce poftesc ambasadorii, ce e cu *L'Indépendence Roumaine*, unde e Slavici; vreau să știu tot! Și aveți grijă cu Emin! Nu care cumva să calce în redacție, că ne-am ars!" Pandele dă să plece cu ei, că-i place să iscodească, dar n-am altul mai bun ca să țină lumea la ușă și-i zic să rămână. „Iar tu," îl bat pe Trică pe umăr, „du-te de te culcă! O să am nevoie de tine *întreg* cât de curând."

„Te-ai hotărât, coane, *julim* caietul?" mă întreabă el în șoaptă.

Nu-i răspund. Pe la opt, capăt primele vești: aflu că Galli, directorul de la *L'Indépendence Roumaine*, a fost expulzat. Acum e la Giurgiu, în drum spre Stanbul. Între timp, Poliția și Biroul II au descins la sediul Societății Carpații, în Știrbei Vodă, iar asta e rău, căci n-am scos de acolo tot ce are legătură cu noi, cei ce luptăm pentru țară. Colac peste pupăză, rabinul îmi dă de știre că n-a găsit pe nimeni la Titu acasă, ceea ce complică lucrurile, căci îi scrisesem lui Titu să nu scape din ochi documentele ascunse în sediu.

„Și Emin?" întreb. „Unde e Emin?"

L-a luat dracul, nu știe nimeni nimic. Nu trece mult și Pandele bagă capul pe ușă: cică Theo Rosetti vrea să mă vadă. Îi dau afară pe toți și-l primesc.

Rosettachi tremură tot. „Ce zi e asta?" începe el, înghițind în sec.

„Ce vrei să spui?" fac pe niznaiul.

Iar el: „Ziare închise, jurnaliști în surghiun, și – îți dai seama? – un mandat de arestare pe numele lui Emin".
„Ce mandat? Ce-i cu brașoavele astea?" Rosettachi zice că tocmai i-a scris Titu, îngrozit, după ce Biroul II percheziționase sediul Societății de parcă ar fi vrut să-l dărâme. „Titu de unde ți-a scris?" întreb. Rosettachi se miră: cum de unde? De la el de acasă, îi trimisese biletul prin bubosul ăla de fecior al lui.
E Titu acasă? M-a mințit rabinul? Mai că-mi vine să-l trezesc pe Trică, să meargă să vadă ce s-a întâmplat, numai că Rosetti mă încinge, zicându-mi că Titu primise dimineață, la șase, un bilet de la Szöke: „Domnul Emin a înnebunit. Vă rog faceți ceva să mă scap de el că foarte reu". Dacă mă iau după Rosettachi, Titu i-a scris și lui Kremnitz, ca să-l pună la curent cu situația. „Cu situația lui Emin?" mă interesez, știind că Kremnitz îl urmărea pe Emin din pricini conjugale. „Nu numai," zice Rosetti, „i-a scris și despre Galli, și despre ruperea legăturilor diplomatice... Nu-mi spune că nu știi nimic!"
N-apuc să răspund, căci mă pomenesc cu un bilet de la o iscoadă de-ale lui Trică. Cică Emin s-a dus la Titu *imediat* după ce am plecat de la Slavici, care Titu era împreună cu Chibici, amicul poetului și, totodată, membru al Societății Carpații. Titu sărise apoi cu Chibici într-o birjă, dând fuga la sanatoriul lui Suțu, unde a negociat internarea lui Emin contra unei plăți de trei sute de lei pe lună.
În clipa aia, Sturdza, ministrul de Externe, dă buzna, trecând *prin* secretar: „Ce-ai făcut, Oigăn? De ce nu mi-ai spus nimic? Mereu aflu ultimul!"
„Al dracu' să fie ăla care-a făcut ceva! Acum am auzit și eu." Îl întreb dacă l-a anunțat pe rege de grozăvia situației și aflu că-l rugase pe Candiano s-o facă, fiindcă el, Sturdza, n-avea timp de rege, domnia-sa trebuia să scrie răspunsurile oficiale către ambasade. „L-am mințit pe Rex, înțelegi?" se smiorcăie Sturdza. „Toți îl mințim", zic. Dar Rosettachi: „Noi îl mințim, *aber das Kraut* se prinde".
„Aseară nu s-a prins singur," îi ies ochii lui Sturdza din cap, „știți cine l-a pus la curent? Știți?" „Uimește-ne", zic, iar răspunsul lui îmi ia aerul: „Junker, jurnalistul! El și W, grădinarul de la Sinaia, i-au spus tot".
„Să-i fut în cur!" îi scapă lui Pandele.
Îi iscodesc pe Sturdza și pe Rosettachi: habar n-au de Peter B. și de Hansă, deci habar n-au cine *e* Junker, de fapt, și cu atât mai puțin că e vrăjmașul lui W. „Aduceți-l pe Junker", le cer, dar Sturdza îmi spune că ticălosul a luat aerostatul de azi-dimineață spre Moscova. „Dacă Junker a plecat, îl vreau pe grădinar", zic. La care Rosetti: „W a șters-o la Sinaia cu noaptea-n cap".
„Nevoia mă-sii de treabă!", înjur eu moale, ca Emin. *Hansa a pus focul ăsta!* îmi spun. E vina lui Firfirică, el e convins că Hansa e un fel de masonerie și că, prin urmare, vom găsi calea spre inima ei. Adevărul e că doar Carp pricepe epoca asta, în care dușmanii își dau mâna fără preaviz: nimeni nu mă crede când spun că lumea se întoarce cu fundu-n sus. Și, ca și cum tot ce aflasem nu era de ajuns, mă trezesc în birou cu un polițist de pe ștatele mele de plată, care-mi zice că Emin a șters-o de pe Știrbei Vodă (când naiba ajunsese acolo?), căci Slavici i-a dat un bilet (deci Slavici nu plecase la Halle?) cu indicația de a-l înmâna lui Titu.
„Emin s-a întâlnit cu Slavici?" întreb. „Da, la Societatea Carpații", se jură polițistul pe mă-sa și, ca să mă zăpăcească de tot, adaugă că Emin avea un pistol. Din ce zice, reiese că Titu *habar n-avea* unde era Emin, fiindcă i-a trimis un bilet la redacția *Timpului*, poruncindu-i să se ducă la Societatea Carpații, ca s-ascundă dosarele, și apoi la Suțu, cu care aranjase apele, toate astea însemnând că nebunia poetului a fost pusă la cale în amănunt, după cum bănuiam.
Și Sturdza, nepricepând nimic: „Dăm de dracu', Oigăn, dăm de dracu'".
Ia să scap de el! Îl iau după umeri, șoptindu-i să se ducă la rege, ca să-l informeze care-i situația și, cu aceeași ocazie, să-l asigure de loialitatea noastră, a liberalilor. Luat la sentiment, Sturdza se înmoaie, cu atât mai mult cu cât vede că Rosettachi se înverzește de ciudă că am secrete cu el. Știu, Sturdza e descreierat, n-o să am trai cu el; de altfel, capăt dovada pe loc, căci, după ce termin, mă amenință vag: „Dacă-ți bați joc de mine..." „Doamne-Dumnezeule," îmi fac cruce pe nemâncate, „mă bizui pe tine, coane, zău!"
Sturdza răsuflă ușurat și-i dă cu tifla lui Rosettachi (cu mine a vorbit venerabilul la ureche, nu cu tine!), după care face o plecăciune, gata să iasă, dar dă nas în nas cu Pandele, care-mi zice, afanisit: „Domnule Consilier, Cărluță a intrat în Banca Națională!"

„Care Cărluță?“ tresare vițelul de Sturdza. „Regele“, zic. „Cum îți permiți? E regele, ce Cărluță?!“ îi scapără ochii lui Sturdza, dar n-am timp de prostiile lui. Trebuie s-o șterg: în primul rând, nu-l suport pe rege, iar în al doilea, mi-e rușine de el, fiindcă am vrut să-l dau jos de pe tron.

„Uite că ți l-am adus pe Cărluță la Banca Națională,“ îi zic lui Sturdza, „dă-i raportul aici. Și nu care cumva să-i spui că m-ai văzut, că te popesc! Stai cu ochii pe el,“ îi poruncesc secretarului, „vezi să vorbească frumos!“

Ies cu Rosettachi prin spate, o luăm pe Smârdan. Trecem de taraba cu crenvurști din colț, și, când să intrăm pe ulicioara ce duce la Stavropoleos, pac, Trică. „Ce-i cu tine, nu dormi?“ îl întreb. „Coane, e groasă!“ mă ia. „Știu“, zic și-i povestesc despre Slavici, care n-a plecat nicăieri, semn că-i vârât până-n gât în afacere, cu atât mai mult cu cât a fost și la sediul Societății Carpații. Iar Trică: „Al dracu’ boanghen, e omul Vienei!“ Rosettachi înghite în sec, iar eu îi trag lui Trică un ghiont: „N-ai dovezi pentru asta“, îi spun. Dar el: „N-am, dar āia, la Berlin și Viena, știu tot ce facem. Dacă nu Slavici, atunci Titu ne toarnă. Toată ziua e bot în bot cu von Mayr și Saurma“.

„Trică!“ strig la el.

Trică tace și ne trage după el pe pasarela de peste Gara Constantin Vodă, ca să-i fie ușor să vadă cine ne ia urma. Pe când urcăm, îi dau sarcină să-l găsească pe Slavici: dacă n-a plecat, unde se ascunde? Rosetti sughite, iar sirena unei locomotive îl face să tresară ca electrocutat. „Nu-mi vine să cred,“ zice, proptindu-se de balustradă, „Slavici, Titu, Viena, Berlin... Ce se întâmplă? De unde și până unde am ajuns noi, românii, atât de importanți?“

„Ei, ți se pare,“ zic, „așa lucrează occidentalii, dau senzația că se agită“.

„Coane, nu vorbi așa“, mă ia Rosettachi tușind, căci o locomotivă revarsă tone de aburi sub noi: clănțănind, iese din gară, ducându-se spre nodul feroviar de la Procopoaia. Miroase a cărbune, pasarela vibrează, niște ciori își iau zborul de pe Mănăstirea Stavropoleos, dispărând în pâcla alburie de peste oraș. E caniculă, turnul pentru aerostate din Dealul Spirii lucește de-ți ia ochii și Dâmbovița duhnește a hoit – iar o s-avem holeră, fir-ar al naibii!

„Măi, Rosettachi, măi“, îl iau după umeri și, îmbrățișați ca doi idioți, pornim pe deasupra caselor negustorești de pe Chei.

Când să coborâm la Spitalul Brâncovenesc, îl vedem pe Corneanu, argeșeanul care și-a făcut observator astronomic la culă. E cu Canta, vechilul lui, și cu Sanderval, franțuzul; acesta din urmă știe, vai, care e treaba, căci e de-ai Hansei. „Eu dispar,“ face Trică, „nu-i bine să ne vadă împreună“. „Ba bine că nu, lasă-i să afle în ce viespar au intrat!“

„Of,“ se fandosește Trică, „se duce dracului acoperirea mea“.

Asta așa e, căci, nu mai departe de ieri, surprinsese o discuție între Emin Sanderval, Chibici și Bánnfy (ei, da!), la birtul lui Gaftoi din Delea Veche. Stăteau sub bolta de viță, se afionaseră și vorbeau fără grijă, crezând că-n jur sunt doar mitocani, numai că Trică, înțolit ca un parlagiu, făcea pe bețivul și trăgea cu urechea la ei.

Ecuatoria e perfectă zicea Emin, susținând că regiunea e bogată în cupru și fier și că localnicii, Massaii și Chiga, sunt capabili să devină cetățeni în două-trei generații. Învață-i să citească și să socotească până-n o sută, proletarizează-i *omenește*, dă-le căi ferate, școli și spitale, cumpără-le șefii sau fă-i părtași și gata: erau taman buni să devină un popor socialmente virgin, fără prejudecăți politice, apt de a coagula (atenție!) o țară nouă, Sionul, după cum o numeau ei.

La început, Trică n-a fost în stare să-i urmărească, el pricepându-se să te bată, să te fileze sau să-ți ia banii din buzunar. N-a trecut mult însă și, prinzând șpilul, i s-a părut că și românii se potriveau modelului african: și noi aveam ieșire la mare, după cum era lăudată Ecuatoria, și noi aveam un fluviu măreț, Dunărea, și noi aveam o câmpie întinsă și, dacă n-aveam Massai sau Chiga, aveam țigani, bulgari, sârbi, turcalești, ca să nu vorbim de evrei, drept care nu era *cazul* să învățăm calculele până-n o sută, căci ne scuteau evreii de chin; în fond, la noi e un Babilon: avem șmecheri, frecangii, pămpălăi care taie frunză la câini, dar să nu uităm că lenea e motorul progresului! Și atunci, s-a supărat Trică, de ce nu fac Sionul în România? De ce nu suntem buni pentru Hansă? Era nervos, căci nicicând nu spionase niște bețivi atât de cretini, care-n loc să vorbească despre femei, băteau câmpii apropo de țări inexistente. Eu, unul, nu-s de acord cu Hansa, visul meu politic arată altfel, dar nu pot spune că Peter și ai lui nu au viziune; fac această digresiune ca s-arăt că unui om simplu, ca Trică, o să i se pară

oricând că un proiect grandios e o herghelie de cai verzi pe pereți. Pare straniu ca un liberal să gândească așa, dar eu cred că trebuie să-i ducem pe cetățeni unde știm *noi* că-i bine, condiția fiind ca cei ce conduc să fie plămădiți dintr-un aliaj nobil, Cato cel Bătrân plus Cristos, de pildă, care să se sprijine pe niște diavoli ca *mine*. A face o țară e un fel de cosmogonie, ai nevoie de demiurgi, combinatori, intelectuali, bufoni, tembeli, visători, hoți, bașca atleți ai libertății; e o dumnezeire ce nu se sustrage mitologiei, orice-ar zice Lasalle, Marx, Kascei și alți anarhiști.

Revenind la birtul lui Gaftoi, numele pe care le-a auzit Trică l-au făcut să înghețe: Sanderval i-a pomenit pe Radetzky și Benz, de care Trică știa de la mine, iar aceștia nu doar c-aveau capital, dar puteau să-i atragă pe Rothschilzi și Montefiori în antrepriză. Cu toate astea, lui Bánnfy nu-i plăcea Africa: el prefera, ca și Kascei, Siberia, numai că fluviile de acolo, l-a contrazis Emin, erau o problemă, căci se vărsau prostește în Oceanul Înghețat, neavând potențialul comercial al Nilului. „Da, dar ne-ar fi mai ușor cu *cetățenii*," insista contele, „căci siberienii cunosc Biblia, în timp ce triburile Bantu n-au înscrisuri cu credințele lor". „Ești eurocentrist," l-a contrat Sanderval, argumentând că siberienii au nevoie de un tătic social, spre deosebire de africani, care sunt efervescenți, au imaginația și voința intacte, fiind buni să pună osul la treabă: „N-au trecut, deci au viitor, sunt stofa de care avem nevoie", a zis, adăugând că și densitatea populației era optimă în Africa: teritorii întinse, oameni puțini. „Și-n Siberia e densitate scăzută, și-acolo e loc pentru nou-veniți", a replicat Bánnfy, precizând totodată că se temea de individualismul negrilor: „Cum să faci din ei un popor? Sunt nedisciplinați, în timp ce siberienii nu-ți ies din cuvânt; vreau să zic că ne-ar fi mai ușor să le dăm siberienilor legi". Dar Sanderval: „Ei, hai că nici africanii nu fac tot ce le trăsnește prin cap". „Doar nu vrei să-i lăsăm să se conducă după legile lor!" a simțit Bánnfy pericolul. „De ce nu? Să nu facem greșeala de a-i împila cu o legislație ce n-are legătură cu ei. Nimeni, nicăieri, nu încurajează crima, hoția, adulterul, fiecare popor a găsit căi naturale să *conțină* fărădelegea. Să le lăsăm băștinașilor legile lor, să le strângem frumos într-un cod și să facem din ei cetățeni. Noi nu vrem supuși inerți, nu de-asta visăm la o țară nouă? În plus, la vest de Ecuatoria vom planta cauciuc! Unde crești cauciuc în Siberia? Curând, toată industria o să se bazeze pe cauciucul pe care noi o să-l avem în Africa din belșug."

„Of, în Africa sunt canibali", nu s-a lăsat contele.

„*M'enfin, ce sont des bons sauvages*", a simțit Chibici nevoia să-i țină partea lui Sanderval.

„*Il nous coûte trop, votre Rousseau*", s-a înfuriat Bánnfy, după care, scuzându-se, i-a atras atenția lui Sanderval că, fiind francez, e atras de formă, nu de fond: „Preferați o metaforă reușită în locul realității", i-a spus, ambetat.

„Cauciucul nu-i o metaforă, conte", s-a opus Sanderval, amintind de Peter, care vorbise de atâtea ori despre necesitatea unei clime omogene în țara aleasă. În Siberia e când prea frig, când prea cald, în timp ce Ecuatoria are un regim termic superior chiar și ofertei europene.

La care Emin: „Poate c-ar merita să ținem cont și de Țara de Foc. Are un canal navigabil ce leagă două oceane, are rezerve minerale, pampasul e bun pentru creșterea ovinelor... Unde mai pui că-n Siberia am intra în conflict cu Țarul, pe când în Țara de Foc, cu cine să te ciocnești?"

„Cu englezii, cu francezii, cu nemții, cu spaniolii", a replicat Bánnfy nervos.

Și tot așa, căci cine să-i asculte în Delea Veche, la Gaftoi? Acum însă, Sanderval o să-l recunoască pe Trică și o să-și dea seama că discuția lor a ajuns la urechile mele. Ei, și? Îl iau pe Trică de gât și coborâm de pe pasarelă, îndreptându-ne spre Corneanu, Sanderval și malacul de Canta. Rosetti se ia, împiedicându-se, după noi; n-o fi știind el de Hansă, dar instinctul îi spune că întâlnirea nu-i a bună: „Aș pleca", îmi șoptește. „Căcăciosule", îi fac cu ochiul, și-l târăsc după mine.

Ne salutăm cu cei trei. Sanderval se uită lung la Trică și, furios că Galli a fost expulzat, mă ia direct: Emin, interzicerea ziarelor etc. Politicos, îi zic ce-am aflat, dar el îmi răspunde, pufnind, ca și cum mi-ar face o mare favoare: „Aflați că Emin s-a dus acasă la Titu cu un bilet pe care i l-a dat Slavici la sediul Societății Carpații". În timp ce-o zice, rânjește la Trică, de parcă l-ar întreba: pe-asta o știi? Trică face pe prostul, dar Rosettachi mă privește ca un câine bătut.

„Îi cunoașteți atât de bine pe Emin?" întreb.

„*Monsieur Trică peut vous le confirmer*," surâde Sanderval, „știe că sunt prietenul dumnealui. Mda... Poetul e *coincé aujourd'hui*, ceea ce mă face să cred că liberalii români nu sunt cu adevărat liberali. *De toute façon*, încep să pricep temerile pe care Emin mi le-a împărtășit *récemment*".

„Ei, lăsați, că și dânsul e prea *hardi* câteodată."

„Știu eu? Nu pot decât să sper că și pentru dumneavoastră *les idées sont tout ce qu'il y a de plus précieux*. Ideile există pentru ca noi să le cercetăm, indiferent cât de destrăbălate ne par. *Mais*, *en avoir peur pour des opinions*, să te simți nesigur pe viață, când ești criticat pentru actul banal de a raționa... Înțeleg frica lui Emin, o înțeleg chiar prea bine."

„De-aia umblă cu un pistol?" întreb.

Sanderval tresare și-mi zice că Emin nu se desparte de pistolul cu pricina de când au fost eliberați atentatorii lui Firfirică, pe care poetul i-a făcut cu ou și oțet în *Timpul*. Apoi schimbă vorba, povestindu-mi ce s-a întâmplat la Titu, azi-dimineață, căci el și Corneanu au fost de față. Titu i-a arătat lui Emin statueta de prost gust din salon, o reproducere după Venus din Milo, cumpărată din Bad Ischl, la care Emin i-a zis, ca de pe altă lume: „Las' că va reînvia arta antică!", ceea ce nu poate să însemne decât c-au vorbit cifrat. Rosettachi simte boarea ucigătoare a secretelor ce aleargă în valizele curierilor diplomatici de la Paris, Berlin și Viena, așa că dă s-o șteargă, fără să-și ia la revedere.

„Stai locului, ce te bâțâi așa?" îl ia Corneanu.

„Coane," face Rosetti, „văd că discutați probleme de partid".

Corneanu pufnește: „Și nu vrei să le afli? I le zici lui Titu și gata, te bagă-n Guvern... Hai, că Saurma, nemțoteiul, te place!"

Nu-l place, îi e doar indiferent, Corneanu exagerează. În fine, Sanderval mai spune că Titu i-a zis lui Emin să se ducă cu Chibici pe Știrbei Vodă și să scape de documentele de la sediul Societății Carpații, căci un necunoscut raporta la Viena ce se vorbea acolo, cine conspira, și tot așa. Rosetti pălește, căci a fost la ultimele întruniri, când s-au cântat imnuri revoluționare și s-au înălțat drapelele roșii ale *pronunciamento*-ului mondial. Sanderval nu-l bagă în seamă, îi dă înainte, pretinzând că Emin i-a promis lui Titu că „zboară" la sediu, numai că n-avea bani de birjă.

Povestea nu seamănă cu ce am auzit noi, iar blegul de Rosettachi e gata să-l contrazică pe Sanderval, numai că pe Trică îl apucă strănutul, așa că Rosetti nu mai zice nimic. Și Corneanu: „Titu i-a dat trei lei lui Emin pentru birjă". „Ba cinci", îl corectează Sanderval, iar Corneanu nu insistă, căci are grad mai mărunt decât franțuzul în Hansă.

„Deci Emin," zic, „n-a scăpat de documentele de la sediu". Sanderval spune că nu, și dă vina pe Slavici: cică el a încurcat borcanele, căci îl trimisese pe Emin înapoi la Titu cu biletul de care ne-a spus, înainte să rezolve problema dosarelor.

„Dar... of, ce naiba i-o fi scris Slavici lui Titu în bilet?"

„Cine știe?" oftează și Sanderval. „În fond, domnia-sa e ofițer austriac."

„Pfuai, povestea se încurcă", se înnegrește Trică.

La care Sanderval, zâmbind ca un rus: „*C'est dur, hein*?"

C'est dur pour toi, mă gândesc, căci, din ce a vorbit, reiese că franțuzul n-are habar că Emin îl caută ca orbetele pe un oarecare Max. Sanderval e om de bază în Hansă și, dacă n-a auzit de Max, mă întreb: s-a rupt Hansa în două? Oare Peter și Emin umblă cu șoalda față de colegii lor? Hm, ia să-l activez pe Trică, că poate dă el de Max sau de celălalt individ, Igel... Or fi evrei? Așa par, după nume.

O luăm pe Chei. Rosettachi dă s-o șteargă, dar nu-l las, îmi place să-l văd cum se perpelește. E molatec, ca toți din partidul lui; n-o să pricep niciodată cum de-și imaginează conservatorii că fac politică, din moment ce n-au sânge în vene, ci iaurt; la fel, nu pricep nici cum de s-a băgat Carp cu ei, căci Carp se duelează și dă cu pumnul, cât despre istețimea lui, nu mai vorbesc.

Ei, și cum ne plimbam, iată că-l vedem pe Titu intrând la Curtea de Casație. Ne salutăm. El ne spune că are proces. Mă bucur că-i vede pe Rosetti și Corneanu cu mine, fiindcă din cauza asta n-o să aibă liniște două-trei

ore.
În fine, îmi iau la revedere și mă întorc la Bancă. Cărluță și nebunul de Sturdza plecaseră fără să se întâlnească, iar Pandele mă aștepta cu ochii scoși: „Nu pricep nimic," zice, „ne-au venit trei oameni din târg și nu spun doi aceeași poveste. Lăsați-mă să ies pe stradă să văd ce se întâmplă". Îi zic să șadă blând, căci, cu el sau fără el, evenimentele se porniseră. La care Pandele: „Cred că Titu, Carp sau naiba știe cine ne joacă pe degete. Ia poftiți de ascultați", spune și-l introduce pe cel dintâi ins întors din târg.
Omul povestește că Emin a fost săltat de niște haidamaci, în Știrbei Vodă, din fața sediului Societății Carpații, sub privirile calme ale lui Chibici, amicul său. Poetul s-a zbătut ca un leu, dar huidumele l-au răzbit, l-au urcat într-un camion Benz și l-au dus la Suțu, în Plantelor. Iscoada spune că era la „doar un scuipat depărtare", pitit după un salcâm, și că l-a auzit pe Chibici cum îi zicea unui necunoscut, care vorbea prost românește: „Fac asta doar pentru că m-ați asigurat că e-n joc soarta țării mele", la care celălalt i-ar fi spus: „Nu-i vuorba di sărișoara dumiitale, îi vuorba di puolitica Ioropei".
„Ce accent avea?" întreb, iar iscoada zice că, cel mai probabil, rusesc. „Rusesc?" mă mir. Fir-ar să fie, ia să vină Egorov, secretarul de legație al Rusiei! Acesta, locuind peste drum, se înfățișează pe loc și se jură că n-are de-a face cu ce s-a petrecut în Știrbei Vodă, la care eu fac pe prostul și-l întreb dacă nu cumva Junker știe mai multe, căci se îmbată adesea cu rușii. Egorov zice c-a fugit puiul cu ața (mi-o zice chiar așa, pe românește), căci Junker plecase dis-de-dimineață la Moscova cu aerostatul. Omul e diplomat, mai e și rus, așa că schimbă foaia și-mi plânge pe umăr: știe ce vânzoleală e în oraș, știe c-au fost expulzați ziariști și c-am închis jurnale, știe că Germania și Austria ne amenință, așa că poate c-a sosit momentul să ne reconsiderăm alianța cu ei, cu *pănimaiții*, după care-mi strecoară la ureche, ca o chivuță, că sursele lui i-au transmis că englezoiul, Mazar Pașa, e și el pe urmele caietului lui Emin. „Cât despre Junker," reia Egorov, „să știți că e foarte periculos. Vă fac o destăinuire: n-avem încredere în el, de-aia îl îmbătăm, e ordin de la Ohrană. Părerea mea e că Junker lucrează pentru Perfidul Albion. De altfel, el nu e doar jurnalist, ci și biolog, iar eu vă întreb: ce om serios are încredere în biologi?"
Iau cu precauție ce-mi spune, fiindcă, unu, Țarul se are ca sarea-n ochi cu Victoria, regina Perfizilor, și doi, Junker e omul lui Bismarck. Egorov se prinde c-am terminat cu el și se retrage, iar eu chem a doua iscoadă trimisă în oraș. Deîndată ce începe să ciripească, simt nevoia să iau câteva picături de laudanum, căci îmi dă altă variantă a zilei. Cică odată ajuns la Titu, pe Emin l-au apucat pandaliile și a cerut să fie dus la băile Mitrașevski, pe Chei. Prin urmare, Titu a chemat o birjă, iar muscalul, îngrozit de circul pe care-l făcea poetul, a dat bice cailor, doar-doar ar ajunge mai repede la băi.
„Ai văzut asta cu ochii tăi?" întreb. Și iscoada: „Păi, cum! Am luat și eu o birjă și m-am dus după ei. Muscalul mâna *așa iute*, c-a dat peste niște zarzavagii, pe Schitu Măgureanu, să-i omoare și alta nu! Nu s-a oprit decât la Mitrașevski, unde Emin era așteptat de un ins îngrozitor de urât, ziceai că-i cerșetor, al naibii, și mai stâlcea și cuvintele..."
„Cum adică, stâlcea cuvintele?"
„Păi, vorbea ca un neamț. Iavol, niht, bruhaha – d-astea... Emin a intrat cu el la Mitrașevski și de-acolo nu mai știu nimic, c-am dat fuga încoa'."
Chem prima iscoadă, o confrunt cu cea de-a doua, fiecare ține cu dinții de povestea lui. Secretarul se repede să-i ia la palme, dar cei doi nu se dezic, drept care îl chem pe al treilea om trimis în oraș. Ăsta zice că Emin a plecat de la Titu pe jos și că, ajuns în strada Episcopiei, s-a întâlnit cu un ins care „vorbea ca un francez", și că s-a dus cu el la Armurierul Regal de lângă Palat, de unde și-a cumpărat un pistol.
„Încă un pistol?" casc ochii. „Nu știu dac-avea altul", zice iscoada, adăugând că cel ce l-a sfătuit *ce* să cumpere a fost franțuzul și că, mai mult, s-au dus în grădina din spate a armurierului, unde Emin a tras într-o buturugă, ca să se învețe cu arma (un Smith & Wesson). Apoi Emin și franțuzul au luat-o pe jos pe Calea Victoriei, ducându-se către Chei.
„Tu," îl țintuiesc pe primul ins trimis în oraș, „te duci la Mitrașevski și vezi dacă Emin e acolo. Tu," mă uit la al doilea, „te duci la Suțu, la sanatoriu, și întrebi de Emin, iar tu," mă apropii de secretar, „vezi dacă Emin e pe Calea Victoriei. Vreau să știu precis unde e, înțeles? Cât despre tine," îi zic celei de-a treia iscoade, „fă-mi o cafea,

să stea linguriţa dreaptă în ea!“
Cad în fotoliu. Care dracu’ e Emin dintre cei trei de care vorbesc iscoadele? Chibici trebuie că ştie mai multe, îmi zic, el şi Titu *trebuie* să ştie. Îl pun pe Trică să afle când iese Titu de la proces, dar, când să plece, ajutorul lui Pandele bagă capul pe uşă şi-mi zice că Sir Lakeman, Mazar Paşa, e în anticameră. Îl scot pe Trică prin spate şi-l invit pe Mazar înăuntru.
„Eu ţi-am zis,“ începe englezoiul, „că gazetarul de la *Timpul* e ţicnit“. I-o retez: „În primul rând, Emin e poet, nu gazetar, iar în al doilea, nu e ţicnit“. Mă opresc însă, căci Mazar şopteşte la două urechi: la Londra şi la Stanbul. „Ah, deci are mintea întreagă,“ surâde el, „şi eu, care mă aşteptam să-l toci după câte a scris despre tine!“ Dar eu: „Şi-ai venit ca să-l tocăm împreună? Că şi despre tine a scris“. „Îl înţeleg, e naţionalist, crede că sunt un imperialist împuţit, iar asta, ţine cont, deşi sunt căsătorit cu o boieroaică de-ale voastre. *Anyway*, mi se pare *fair enough* ca Emin să mă facă cum îi vine la gură.“ „E valabil şi-n ceea ce mă priveşte,“ zic, „căci m-am luptat să-i împământenim pe evrei: prin urmare, Emin e *obligat* să mă calce-n picioare“.
„Ciudat“, zice Mazar, „Hansa are *altfel* de scopuri, numai naţionalistă nu e; cu toate astea, Emin joacă această carte. Oare de ce?“ „Habar n-am, nici eu nu pricep. Eu cred că noii revoluţionari nu ştiu pe ce lume sunt: fac gură, imaginându-şi că n-au cum să încaseze pumni; poate de-aia vor să creeze ţări unde a înţărcat mutul iapa.“ La care Mazar: „Îi invidiezi, *dear*. Voi, liberalii, nu v-aţi gândit nicicând la asemenea soluţii radicale. Să faci o ţară din nimic, *it’s so bloody wunderbar. Well*, treaba e că, orice ai spune, Emin a înnebunit. Ce crezi că făcea acum câteva minute, la Capşa?“ Ridic din umeri, iar Mazar îmi zice că Emin a intrat în restaurant, a scos un pistol (un Browning) şi l-a agitat prin faţa ochilor îngroziţi ai coanei Capşa, ameninţându-l pe Cărluţă, care merita să fie împuşcat măcar în genunchi, întru propăşirea patriei. „Rex ne transformă în şerbii Austriei, face din noi iobagii Vienei,“ cică striga Emin, „hai să-l schilodim sau să-l omorâm! În genunchi sau în cap, în genunchi sau în cap!“ îmi relatează englezul, atrăgându-mi atenţia că poetul comitea o gravă eroare: „Nu veţi fi iobagii Vienei, ci băieţii de casă ai lui Bismarck. Cum ziceţi voi? Slugi?“
Ca să-i arăt că am încredere în el, trimit un om la Capşa, pe urma poetului. Cu toate astea, nu pot să nu-i spun (în fond, el ne-a făcut partid) că, din ce ştiu, Emin poate fi şi-n alte părţi ale oraşului. Mazar dă ochii peste cap: „Nu mă serveşti cu un ceai?“ mă întreabă, după care-mi povesteşte cum e îmbrăcat Emin, pe unde a trecut înainte de Capşa (tot pe la Armurierul Regal), prevenindu-mă totodată că e însoţit de un mizerabil, care, în opinia lui, e din Rumelia: aşa îl arată mimica, accentul şi felul de a fi, căci se preface că vrea să-l oprească pe Emin, nefiind convingător, acesta fiind tiparul comportamental al Rumelioţilor musulmani. „E ca un derviş rotitor, ce mai tura-vura“, conchide Mazar, adăugând: „Ştii că mă pricep la turci, nu? Sunt prieten de ani de zile cu ei“.
„Şi cum de n-ai aflat ce caută turcul ăsta aici?“
„Unu, n-am avut timp. Doi, sunt multe feluri de turci, iar ăsta nu e de-ai mei.“ „Turc!“ zic. „Turc!“ insistă Mazar, privindu-mă în ochi şi luând prima gură de ceai, moment în care zevzecul de Sturdza dă buzna: „Emin a înnebunit! A fost la Capşa şi de acolo a plecat la Cotroceni, ca să-l împuşte pe rege!“
Mazar se uită la mine. „Vezi?“ pare a-mi spune, lăsându-mă să înţeleg că nu i-ar displăcea dacă Emin l-ar omorî pe Cărluţă, căci tratatul secret cu nemţii s-ar duce de râpă, iar Bismarck ar rămâne cu deştiul în gură. „După cum vezi,“ face Mazar pe neprihănitul, „un gest simplu *at the right moment* poate să taie un nod gordian“. Nu mă uit la el, căci se uită Sturdza la mine şi, fie el cât de cretin, s-ar prinde că pe undeva sunt de acord cu Mazar. Of, nu era mai bine să fi angajat un american pentru treaba asta? Vreau să zic că, dacă unul ca Emin ar duce la bun sfârşit un atentat antimonarhic, ne-ar râde şi curcile, plus că ne-ar invada toţi, doar ca să asigure ordinea într-o ţară de căzuţi în cap.
Mă rog. Sturdza povesteşte că cel ce-l conduce pe Emin la Cotroceni ca să *tragă* în Cărluţă e Grigore Ventura. Ventura e un idiot, n-ar călca o furnică, şi tocmai de-aia mi-e teamă: laşii fac ravagii când se trezesc cu pistoale în mâini. Mazar ştie şi el asta, dar e relaxat, căci ţara lui e departe.
Deodată, apare o iscoadă care luase urma lui Emin şi a lui Ventura spre Cotroceni. Mă linişteşte, cică Ventura a fost neaşteptat de abil la Capşa, ceea ce e uimitor – în fond, Caragiale l-a făcut personaj: Ventura e Rică

Venturiano. Ventura cel viu, cretinul, adică, face critică muzicală, dar e un ins *malefic*, după cum ne-a învățat Charcot la Paris, când ne-a vorbit despre impotenții care fac revoluții. „Uitați de Freud," ne zicea, „*il parle, il parle, il parle*... Curând, o să spună că revoluțiile sunt o formă de isterie colectivă cauzată de eșecuri sexuale. Oare câte canapele o să-i trebuiască dacă și-i face pacienți pe toți ieșiți în stradă? Noi facem medicină, nu figuri de stil".

În sfârșit, treaba e că Ventura, cu care Emin avusese clenciuri jurnalistice, a avut prezență de spirit și s-a băgat între Emin și coana Capșa, luându-l pe poet ca la carte: „Ai dreptate, Carol merită glonțul". Iar Emin: „Ne trădează, și când nu ne trădează, e molâu, acest Rapsint Îngăduitorul!" a răcnit, slobozind un foc de armă în lustră. „Au!" și-a revenit coana Capșa când lustra s-a făcut țăndări: „E sticlă de Murano, știi cât costă?" La care Emin: „Doar la bani vă e gândul! Pe toți o să vă trec în caiet! Pe toți!" a zbierat privind la mușterii și zicându-le pe nume celor pe care-i știa: „Garabet, cu crama cu vin contrafăcut, din Fierăstrău, Voinea, cu cirezile lui de vite bolnave de TBC, Ventura, cu articolele lui muzicale cretine!" Le zicea numele și-i trecea în caiet pe loc. Ventura nu și-a pierdut cumpătul: „Hai mai bine să-l împușcăm pe rege!" l-a încurajat. Emin nu prea avea încredere, dar pe Venturiano îl mâna dracul (e și el un fel de artist) și, ce mai încoace și-ncolo, a ieșit cu Emin de la Capșa, a oprit un Benz și-au dat fuga la Cotroceni. Cică însoțitorul lui Emin, turc, francuz, rus, ce-o fi fost, voise și el să sară în Benz, dar Ventura, îmbătat de mișcare, l-a îmbrâncit: „Du-te, bre, în pula mea!" i-ar fi zis.

„Cheamă birja și hai la Cotroceni!" poruncesc. Mi-e frică să nu scape boul de Ventura situația din mână; n-aș vrea ca Emin să-l împuște pe Cărluță, căci eu îmi doresc doar să se *înțeleagă* că regele merită glonțul. Nu mai zic că, dacă Emin reușește *ce coup formidable*, o s-ajung la mititica, căci, cel mai probabil, Biroul II a pus deja mâna pe documentele din Știrbei Vodă.

Ies din birou, iar Sturdza, care se poticnește în urma mea, mă roagă ca, dacă tot mă duc la Cotroceni, să-i zic regelui că Germania vrea să ne declare război și că Austria a suspendat legăturile diplomatice. Auzindu-l, îmi vine să pic din picioare, căci Mazar e pe urmele noastre și aude tot. „Vreți să spuneți," îl ia el pe Sturdza, „că încă nu v-ați anunțat suveranul de criză?"

„Când s-o fac? N-am vrut să-l trezesc azi-noapte, iar acum... uitați-vă și dumneavoastră. Nu-mi văd capul de treburi!"

„Zău că-mi vine să-l anunț eu", face Mazar.

„Pune mâna pe el," strig la paznicul de la intrare, „închide-l în seif!" i-l arăt pe Mazar. „Domnule consilier... Oigăn... Am băut împreună..." bleștе Mazar ochii. Dar paznicul, fost dorobanț: „Nu te mai cocoli, că nu-i rău în seif. E curat, dăm și cafea". „Sunt trimisul Majestății Sale, Regina Victoria!" tună Mazar. „Nu-l asculta," strig la paznic, „e bărbatul Bujorencei!" Iar cretinul de Sturdza, râzând ca bulgarii: „Dă-i ceai, dacă se crede englez!" Mazar e săltat pe sus, se zbate: „Am fost camarad de arme cu tac-tu în Crimea, boule!" zbiară la Sturdza, „m-am luptat cu neamul xhosa, în Africa de Sud! Sunt pașă!"

Dă-l în mă-sa! Sar în birjă și zbor la Cotroceni. La Procopoaia, lângă nodul de cale ferată, mă petrec cu Bánnfy; e într-un Daimler nou-nouț, că doar unul ca el n-o să meargă cu un Benz. Se face că nu mă vede. Ajuns la Cotroceni, dau peste Pandele care-mi zice că, văzându-l pe Emin cu părul vâlvoi și agitând pistolul în aer, i-a zis că Vodă e dus la dracu' și că, prin urmare, n-are pe cine împușca. Ventura, cică, era numai lapte și miere, îl ruga pe Emin să se care de-acolo, îl mângâia, îi zicea că-i plăcuse chestia cu „*vremea-ncearcă în zadar, din goluri să se nască*", așa că, până la urmă, plecaseră amândoi alene spre Chei.

„În schimb, m-am pomenit cu boul ăsta", mi-l arată Pandele pe unul care dă ture prin fața grădinilor. „Cine e dobitocul?" întreb. „Habar n-am, dar Ventura a strigat la el: «Nici aici nu scap, bre, de tine?»"

O iau spre omul cu pricina, dar el o șterge: se repede în crângul de lângă gârlă, îndreptându-se spre depoul aerostatelor Radetzky din Cărămidari. Ce să fac? Îl trimit pe Pandele la bancă și mă duc la muscalul meu. Dobitocul moțăie. „Ia-o pe Chei", îl trezesc și pornim spre Dâmbovița ușurel, ca să pot reflecta la situație. S-a încălzit rău. Nu-ș' ce-i cu căldura asta, dar ne omoară. Curios, l-am întrebat ce se întâmplă pe însuși Lahovary, de la Societatea de Geografie, iar el, ca un om de știință ce e, mi-a zis că-i fie din cauza soarelui, fie din cauza activității magmatice, fie din cauza locomotivelor, care, slobozind fum, împiedică circulația curenților

atmosferici. Vreau să spun că savanții nu s-au pus de acord și c-o să murim toți ca proștii, deshidratați. Uite, de-aia mă ia cu bâzdâc când mă gândesc că tot niște savanți pun la cale și un Sion.
Pe Chei, mai sus de Ilie Gorgani, dau peste Caragiale, stă sub platanul de la poarta lui Vasile, cel ce împarte ziare între Procopoaia și Gara Constantin Vodă. Caragiale stă pe bordură, de parc-ar cânta la violoncel, și-și dă cu batista udă pe față. Se uită la mine urât, așa că-i zic muscalului să oprească. Iar Caragiale: „L-ați înnebunit, mă, l-ați înnebunit! Ce mama dracului i-ați făcut?“
„Nimic, coane Iancule, pe cuvânt de onoare.“
„Du-te, bre, de-aici! Titu mi-a zis că Emin s-a smintit.“
Îi spun că nu cred până nu văd cu ochii mei: ce, el, Caragiale, l-a văzut pe Emin? Nu, nu l-a văzut, cică doar s-a luat după zvonuri și a ajuns la băile Mitrașevski, dar poetul nu era acolo, conul Iancu verificase. „Nu știu un' s-a dus și nu mai sunt în stare să-l caut, mă topește căldura“, zice.
Simt că are un dinte împotriva mea – și când te gândești că-n tinerețe a fost republican de-ai mei! A fost cu Candiano la revoluția din Ploiești și, dacă nu i-ar fi ascuns mă-sa pantofii, ar fi ieșit prefect, consilier, chiar dacă numai pentru trei zile. De ce naiba s-o fi schimbat? Ce i-am făcut noi, liberalii, de l-am dezamăgit în asemenea hal?
„Află că și eu tot după Emin umblu“, dau să-l îmbunez, dar n-apucăm să vorbim mai mult, căci apare cel pe care l-am trimis la Mitrașevski după poet. Curg apele pe el. „Doamne, cât de nebun să fii să faci băi fierbinți pe arșița asta?“ începe și-mi povestește că a cotrobăit prin cabine, pe la dușuri și pe la căzi, cu un polițist, deranjând tot soiul de geanabeți care zăceau în apă clocotită, *fără să dea însă de Emin*. Iar Caragiale, cu o vână bătându-i-se pe gât: „Ce-aveți, mă, de-l căutați toți? Nu v-ajunge c-ați scăpat de Galli, c-ați suspendat trei gazete și c-ați închis Societatea Carpații? Ce, tot nu i-ați împăcat pe popârțaideri?“
„Se întâmplă niște lucruri ciudate“, zic.
„Coane, te rog, e cald!“ face Caragiale, ducându-se să-și înmoaie batista la cișmeaua de lângă poarta lui Vasile.
„Ba e ciudat, crede-mă“, zic, după care-mi întreb omul: „Dar polițistul cum de-a venit după Emin la băi? De unde știa c-ar putea fi acolo?“
Iscoada ridică din umeri, face pe prostul, nu vrea s-audă Caragiale ceva. Grecul are ochiul format: „Dacă vreți să vorbiți, cărați-vă. Eu nu mă mișc de sub pomul ăsta. Mor de cald“.
Urc în birjă, iar omul meu, hop, lângă mine. „Te las undeva?“ strig la conul Iancu. „Poate la locul de veci“, zice, făcându-și vânt cu batista.
Plecăm. Și iscoada: „Ventura l-a dat pe Emin în gât! L-a dus mai întâi la Mitrașevski, că poetului nu-i mai tăcea gura, voia musai o baie fierbinte, după care el, Ventura, s-a dus la Poliție și l-a turnat pe Emin că vrea să-l împuște pe Vodă. Cică are la el un Colt 45“.
„Deci, bagi mâna-n foc că Emin *nu* e la Mitrașevski.“
„Nu e, să moară mama!“
„Și-atunci, unde e? Unde naiba s-a dus de la băi?“
„Dracu' știe... Jupâne, jupâne,“ se sperie el, când îmi iau capul în mâini, „ce-ai pățit?“
Ce să pățesc, nu înțeleg mai nimic și mă doare prostata. Trimit iscoada în Știrbei Vodă, după noutăți, și mă duc la bancă. Cum ajung, cum mă ia în primire Dinu Brătianu, care se flocăia prin birou: „Ce aveți, mă, cu Emin? Vă bateți joc de oameni, i-am zis și lui Firfirică, păi, ce libertăți sunt astea, domnule?“
„Nu-mi bat joc de nimeni“, zic prăbușindu-mă în fotoliu și-i povestesc ce-am aflat, numai că, ajungând la episodul Mitrașevski, odată-l văd pe Dinu că se înverzește, privindu-mă cu ochi răi: „Ticălosule,“ îmi suflă printre dinți, „cum zici, mă, că Emin *nu* era la Mitrașevski, când Poliția l-a săltat de acolo de juma' de ceas? Amărâtul striga ajutor, ajutor, dar comisarii erau neînduplecați. Ce vreți, mă? Tot după caiet umblați? Altceva nu mai știți?“
Și iese, lăsându-mă paf. Pandele vine și se așază pe un scăunel, lângă mine. „Ce facem, șefu'?“ întreabă.
Habar n-am. Caietul, mda, caietul, toți alergăm după el. „Vezi pe cine avem de serviciu la Poliție,“ zic, „să-mi spună odată unde e Emin. Și vreau *și* toate documentele lui. Găsește-mi un vulpoi de comisar care să salte tot, că

dracu' ne ia!"
„Deci vreți documentele de la Slavici de acasă și cele din Știrbei Vodă", notează Pandele într-un carnețel. „Vreau tot," zbier, „și dă-i zor, că ne-o iau alții înainte. Of, Titule, Titule," zic, după ce iese Pandele, „te joci cu mine, Titule".
Și dacă cel ce se joacă e Carp? Sau Bánnfy? Sau însuși Emin?
Trec orele. Între timp, aflu că Sturdza a fost însărcinat de Cărluță să prezinte explicații legațiilor Austriei și Germaniei, arătând că, unu, ne-am achitat de sarcini, după cum am promis, adică am expulzat gazetari, am suspendat ziare și am închis „societăți care tulbură liniștea publică", și doi, că suntem gata să reluăm negocierile. Păi, da, înghițim gălușca, spre bucuria lui Carp și a lui Titu – așa să facem, n-avem de ales! Masonii, *les amis de Firfirică et de moi-même*, au fost dați cu gaibele-n sus, cu rușii n-ai cum să te înțelegi, turcii-s în moarte clinică, cât despre englezi, am zis-o mereu: ei sau America, totuna, fiindcă-s prea departe.
Pandele se întoarce. Cică Emin e-n custodia Poliției, iar în privința hârtiilor, s-a descurcat: le-a scos p-alea care ne compromiteau pe mine, pe Firfirică și pe liberalii de vază. Din păcate, n-a reușit nimic apropo de caiet, căci Poliția și Biroul II au ridicat toate documentele de la Societate – acestea erau atât de multe, că Pandele pur și simplu n-a avut cum să vadă caietul ăla nenorocit. Mda, și când te gândești că-n filele lui apar Heinrich al Prusiei, ca viitor rege al Ruteniei, tânărul Karl von Urach, ca viitor rege al Lituaniei, Adolf Friedrich, ca viitor guvernator al coloniilor africane, micuțul Wilhelm de Wied, pregătit din fașă să preia principatul Albaniei, arhiducele Karl Stefan, care viza Polonia și Ucraina. Se pregătește o înscăunare teutonică generală, se vrea o germanizare *ad astra per aspera*; Cărluță al nostru e și el în caiet, iar dispariția lui prematură, printr-un atentat comis de un poet, s-ar fi asortat teribil cu zgâlțâielile ce vor urma: comploturi, trădări, războaie și pribegii.
Revenind la Societatea Carpații, Pandele e îngrijorat, căci doi secretari ai societății trecuseră pe la sediu, în Știrbei Vodă, scotocind prin documente *înaintea* organelor de anchetă. Cică lăsaseră pe *cineva* într-o birjă acoperită (pe vipia asta!), iar acel cineva i-a trimis înapoi în clădire, să mai caute, după ce se întorseseră cu mâinile goale. Cât despre lada cu hârtii de la Slavici de acasă, fusese cercetată pe fugă, căci nu putea fi scoasă din debaraua în care locuia Emin: nici chiar Biroul II n-avea voie să salte documentele unui individ nepus încă sub interdicție.
„Vreau să vorbesc cu Titu", zic. Secretarul pufnește: „N-a ieșit de la Curtea de Casație, și-n două ore are tren. Pleacă-n vacanță, în Germania". „În Germania? Ah, ne-a târât prin făină, ne-a târât prin făină..."
Sar în birjă, fug la Casație și-l prind pe Titu pe scări. Lângă el e căcănarul de Rosettachi. „Fii liniștit, nu facem Guvern", îmi rânjește Titu. „Și-atunci," mă înfoi, „de ce-ați întors Bucureștiul cu fundu-n sus?" Titu ridică din umeri, cic-a stat la proces toată ziua, nu știe ce-a fost în oraș. Cu toate astea, deschide subiectul Emin: „Bietul de el, ai auzit c-a înnebunit?" „Nu-i mai nebun ca de obicei," zic, „dar, mă-ntreb: de ce-a umblat chendela pe străzi, amenințând lumea cu pistolul?" Rosetti pălește, iar Titu se înnegurează: „Săracul! Un om atât de fin, un cunoscător atât de subtil al treburilor sufletești, o persoană citită, un filozof, un germanist și, mai nou, iată, un indianist; acum, uite, s-a țicnit! Doar vaca de Micle e de vină, ea l-a zăpăcit!" Porc ești, Titule, îmi spun, o urăști pe Micle fiindcă a depus mărturie împotriva ta, după ce-ai regulat-o pe eleva aia, la căminul de fete... Mă rog, nu pot să-i zic așa ceva, deci tac. „Of," găsește el puterea să verse o lacrimă, „îți dai seama că pe canicula asta Emin s-a închis în baie la Mitrașevski?" Casc ochii, gata, nu mai rezist, sunt gata să-i spun că n-am văzut un ipocrit mai mare ca el, dar Titu reia, lasându-mă mască: „Ventura mi-a zis că Emin e și-acum în cuptorul din baie! O scăpa viu?" Mă clatin, nu-mi vine să cred, ce naiba se întâmplă, una aflu eu, alta află ceilalți și cine știe ce se întâmplă, de fapt. Iar Titu: „Secretarii *fostei Societăți Carpații*, Siderescu și Ocășanu, s-au dus să-l scoată de-acolo cu forța."
„Singuri?!"
„Ei, singuri! Cu Poliția, coane..."
Mă ia cu leșin. Orașul fierbe. Urlând din sirene, garniturile ies din Gara Constantin Vodă, fumul locomotivelor se revarsă pe Chei. Îl întreb pe Titu dacă se vede cu Carp înainte să plece, el îmi zice că nu e sigur, eu îi urez drum bun, el îmi strânge mâna. Rosettachi mi-o strânge și el, dar nu mă privește în ochi. Un Daimler trage la scară, cei doi urcă, autotractata dispare în aglomerație. Când să mă duc la muscalul meu (iar doarme pe capră), dau nas în nas cu Canta, vechilul lui Corneanu. Se uită în jur, vede că nu i-a luat nimeni urma și-mi zice: „S-a

ales praful, coane“.
„Vrei un șvarț?“ spun. „Da“, face el și sărim în birjă. Mergem în liniște. N-am chef de nimic. Regele a scăpat fără să i se spargă nici geamul de la WC, iar eu n-am dat de caiet. „Mor de cald!“ zice Canta la un moment dat, cu aerul ăla al lui politicos și aiurit în egală măsură.
Ajungem la bancă, ne ducem în cabinet. Mai bine mă făceam faraon, aș fi chemat sclavele să-mi facă vânt cu cozi de păun. Canta e și el stors.
Vine Pandele. Sper să-mi spună că m-așteaptă plutonul de execuție, dar nu: el își cere iertare că mi-a dat informații aiurea și-mi zice că Emin a fost săltat de la Mitrașevski *abia* de-un sfert de oră. Cic-au avut loc parlamentări la intrarea în cabină, care-au durat un ceas, și că-n cele din urmă Emin a fost de acord să-i deschidă lui Siderescu, secretarul Societății Carpații, care-i adusese perechea de „pantaloni negri, negri de tot“, ceruți de poet. După aceea Poliția îl dusese la sanatoriul lui Suțu, în strada Plantelor.
„Mă, ești sigur?“ întreb. „C-am auzit de nu-știu-câte ori că Emin a fost dus în Plantelor.“
„Acum e sigur. Cel ce scrie procesul-verbal e comisarul nostru.“
„Doar de-atâta-i bun“, zic. Și, întorcându-mă la Canta: „Încă mai sper să obțin caietul ăla cu însemnări despre Peter B...“ „... și despre Swinburne, Benz, Cézanne, Radetzky, Mendeleev și Koch“, se enervează Canta. Iar apoi, explodând: „Am rămas cu mâinile goale, coane! Ce carte joacă Emin? Junker pe cine slujește? E al Victoriței, al lui Bismarck, al Țarului? Iar Bánnfy? Cu cine se pupă Bánnfy pe bot? Ce se-ntâmplă, coane, ce se *în-tâm-plă*?“
„Hai să ne vedem de-ale noastre“, îl potolesc, „hai să vorbim cu comisarul, hai să vedem ce e cu lăzile alea cu documente, de la Poliție, de la Biroul II, de la Slavici de-acasă, de unde or fi. Pe ceva-ceva punem mâna și noi.“
„Fii serios,“ se tuflește Canta, „suntem în România, mai speri ceva?“
Pandele înțelege ce vreau și dispare, în timp ce Canta repetă ca un mecanism: „Suntem pierduți, suntem pierduți...“ Îi mai dau un șvarț și-i torn două-trei picături de laudanum în el.
După un sfert de oră, Pandele revine cu Baroane, comisarul care a redactat procesul-verbal, care tremură ca lovit de dambla. Îi dau și lui un șvarț cu laudanum – în ritmul ăsta, până mâine droghez tot orașul.
„Ei, cum a fost cu Emin?“ îl întreb.
El mă ia pe departe, cică azi nu s-a întâmplat doar chestia cu Emin, dar nu-l las să bată câmpii și-i zic că *tot* ce-a avut loc azi e legat de Emin. Baroane se grăbește să-mi dea dreptate și-mi povestește ziua așa cum a văzut-o un comisar de poliție care-i dă șperț unui ministru pus de noi, liberalii, fiindcă n-avem altul mai bun. Varianta lui e cea cu Emin scos de la Mitrașevski „în pantalonii negri, negri de tot“, și cu ducerea lui la Suțu, în Plantelor.
Întreb dacă s-au purtat frumos cu el, iar Baroane îmi zice că nu l-au bătut mai mult decât trebuia: un șut în cur, un capac și-o băscuță după ceafă, na, ca pentru poeți, iar asta pentru că n-au avut încotro, Emin fiind nebun furios: „Știți ce forță are? Știți ce capete-n gură dă? A fost nevoie de trei oameni ca să-l punem jos! Se zbătea, mușca, urla că-i e dator lui Teclu că-l învățase *atletisme* d-astea... Cine-i Teclu, dom' șef?“
„E profesorul de chimie de la Universitate... A fost coleg cu Emin la Viena. Făcea sport cu studenții români.“
„Și i-a învățat să dea capete-n gură, ca tătarii?“
„Lasă prostiile! Cu documentele ce-ai făcut?“
„Ce documente?“ mă minte el din priviri. Îi reamintesc de șpăgi, îi spun cum l-am ajutat să-și ia gradele, dar Baroane continuă să întrebe, ca un dobitoc: „Ce documente, dom' șef?“
„Alea din lada de la sediu.“
„Păi,“ întinde el coarda, „n-am percheziționat și redacția *Timpului*“.
„Nu de redacție vorbesc, imbecilule, ci de sediul Societății Carpații! Ai fost acolo?“ „Am fost!“ face el ca peștele pe uscat. „Și?“ mă răstesc. Pe Baroane îl trec apele: „Am copii“, zice. „Mă cac pe copiii tăi!“ bat cu pumnul în masă și gata, rezolv; cu românii, până nu vorbești cu „fut“ și „căcat“, nu iese nimic. Baroane scâncește, cică însuși ministrul (omul meu, omul meu, îmi plâng de milă) i-a dat un însoțitor care a scotocit în ladă, înainte să plece înjurând, semn că nu găsise ce căuta. „Și cine-i însoțitorul ăla?“ întreb. „Al naibii să fiu dacă știu, dar l-am văzut la ministru când i-am dat raportul. Erau nervoși amândoi.“ „Cum să nu-l știi, dobitocule, ești comisar sau cârlig de rufe?“ „Să n-am parte de copii dacă-l știu! Nici măcar nu e român, e englez, că vorbea pe nas.“

Mă uit la secretar, la Canta, la Trică – de la boul de comisar nu mai avem ce afla. Pe la unsprezece, plec spre casă. Îl iau și pe Canta cu mine și dăm o raită prin Plantelor. Ne uităm, fără vorbă, la sanatoriul lui Șuțu: e cufundat în tăcere. „Praf ne-au făcut!“ o ține Canta pe-a lui. De astă dată îi dau dreptate.

A doua zi e liniște până ce ies gazetele. Poetul o fi el pus la popreală, dar încă glăsuiește: *Timpul* se deschide cu editorialul lui, întins pe două coloane și șapte rânduri. Nu se dezminte: scrie despre presa ținută sub obroc, se ia de Regim pentru expulzarea lui Galli de la *L'Indépendence Roumaine*. Canta citește odată cu mine și-mi zice: „Coane, zău dacă pricep! Emin scrie de parc-ai fi matale: libertatea presei, închiderea gurii opoziției, că de ce ne luăm de străini...“ „Scrie și el, na... Măcar de n-ar pune gaz pe foc.“

În rest, la gazetă, fleacuri: epidemia de holeră din Egipt, întoarcerea reginei de la Neuwied la București și o veste bună de la Viena: Franț Iosif e satisfăcut după ce Sturdza l-a notificat pe von Mayr că guvernul condamnă discursul nefericit al lui Grădișteanu, cel cu nestematele coroanei României. Boii! Parcă n-am ști că nătăfletul de Grădișteanu a făcut sluj la Hofburg în fața Împăratului! Cât despre articolul ce discută ofensiva Papismului în România, tonul a scăzut simțitor și e pus în josul paginii, să nu-l vadă nimeni.

Îl chem pe Sturdza la mine. El trimite vorbă că nu poate veni, așa că mă duc eu la el, învățându-l ce are de zis de azi înainte. Sturdza, deși zevzec, e bun român și pricepe. Când să plec, aflăm că von Mayr a dat buzna în anticameră, așa c-abia am timp să m-ascund *dans le garderobe de monsieur le Ministre*. „Mi-ați dat asigurări că s-a isprăvit cu Emin“, începe austriacul, tremurând din barbeți. Sturdza nu se pierde cu firea și-i explică de ce a apărut azi articolul: presa noastră antedatează gazetele cu o zi, deci ce a citit von Mayr azi e, de fapt, articolul lui Emin de *ieri*. Lămuririle îl buimăcesc pe ambasador, care, fiind neamț, caută o logică în toate, drept care Sturdza profită și-l asigură c-o să aibă liniște de-aci înainte, dat fiind că poetul e în stabiliment, la Șuțu, de unde n-o să iasă curând.

Dar von Mayr, zbierând: „Pentru mine, Emin nu e poet, e doar un gazetar care dă cu noroi în Imperiu“. Auzindu-l, mă înfurii până și eu, deși i-aș scoate ochii poetului, cu atât mai mult cu cât ambasadorul îi cere lui Sturdza și alte asigurări: „Documentele Societății Carpații sunt la loc sigur?“ Sunt. „România o să-i aresteze pe cei ce îndeamnă la alipirea Ardealului?“ O să-i aresteze, mama lor de nenorociți! „România o să aibă grijă ca articolele potrivnice Austriei să fie cenzurate?“ Aici, Sturdza pur și simplu mă uimește: zice că *la noi* libertatea presei e garantată prin Constituție și că n-a fost promulgată vreo lege marțială care să permită cenzura. La sfârșit înmoaie mesajul: câtă vreme gazetarii de teapa lui Emin nu mai scriu, cine dracu' să se ia de Austria? Iar apoi, pesemne cuprins de nervi: „V-am dat toate dovezile de loialitate pe care le-ați solicitat! Sper că voiți să ne aliem ca prieteni, nu ca iobagi!“

Pfuai, o să-l fac Prim-ministru! Von Mayr își dă seama c-a sărit calul, dar, la ce putere e-n spatele lui, își permite să schimbe subiectul, fără să-și ceară scuze. Cu toate astea, la terminarea întrevederii, dă un avertisment: „*Herr* Majoresku m-a asigurat c-o să închidă vermina asta plină de turbulenți!“ minte el cu nerușinare, azvârlind pe masă ultimul număr din *Timpul*.

Mă întorc la bancă. Când trec prin fața Pasajului Român, mă văd cu Sanderval „Nu te lași, nu te lași,“ zice, „ai fost la Sturdza“, mă amenință el în joacă. Îi zic că m-aș lăsa, dar mi-e teamă să nu se strice canavaua cu care mă chinuiesc de atâta vreme, drept care el zice c-o să scăpăm cu bine doar dacă ne arătăm colții fără să mușcăm. Se dovedește că și lui îi e teamă de Emin, căci, fiind poet, nu se poate abține: pentru el, politica e la fel de lipsită de constrângeri ca arta. Mă privește țintă când spune asta, dar și eu mă chiorăsc la el: să vezi, îmi zic, că știe unde e caietul și, ca semn c-așa e, Sanderval mă întreabă: „Ai auzit că Peter B. e în România?“

„Nu știu despre cine vorbești“, fac pe niznaiul.

„De fapt,“ rânjește el „cred că n-am spus nimic“.

Am avut prilejul să constat că atunci când dai peste ceva pe nepusă masă, acel ceva îți dă apoi ghes, ca și cum ar vrea să te tragă de mânecă. Dovada? Deîndată ce am ajuns la bancă, Pandele mi-a înmânat un bilet pe care scria: „Uite-te pe fereastră. Ale tale dintru ale tale, *sieur* Oigăn!“

Îl dau pe Pandele afară și mă duc la geam. Solomonarul e pe Lipscani, cerșește. Deschid fereastra și, când să-l strig, odată îl văd c-o ia spre Sfântul Gheorghe Nou. Ies, fug după el, sunt gata să-l prind la Hanul cu Tei, numai

că derbedeul sare într-o autotractată. Mă uit după o birjă, găsesc una, pornesc pe urmele lui; trecem peste Bucureștioara, o luăm pe Caimatei, traversăm mahalalele, viile și tot așa până în Obor. Autotractata oprește, solomonarul coboară, îmi surâde, intră într-un magazin de haine vechi. Îl știu pe proprietar, e un evreu, unul Dessner – mare toptangiu. Și el mă știe, căci dă mușteriii afară și închide ușa după ce intru. Solomonarul se duce în beci. Eu, după el.

„Ale tale dintru ale tale", îi zic, odată ajuns între sacii cu haine. La care solomonarul: „Azi-noapte l-am văzut pe amicul nostru". „Și?" întreb. „Și! Scuipă, urlă, se dă cu capul de pereți." „Mă bucur s-aud", spun. Dar el: „Nu te bucura, că nu ție ți-a dat caietul. În plus, Peter e aici". „În București?" „Oh, nu, la Sinaia! Acolo e și caietul. Ți-e ciudă că n-ai pus mâna pe el?" Recunosc că da. Și solomonarul: „Să vezi ciudă pe Junker că nu l-a înhățat! Ale tale dintru ale tale, *sieur* Oigăn", mai zice și iese din beci. Mai stau preț de o țigară și plec și eu.

Trec lunile. Emin rezistă la Suțu – știam eu că e de o încrâncenare fără margini. Când se întoarce Titu din vacanță, îl prind la Rosettachi, la un bal, și-l întreb de documentele din lăzi. El, cum altfel, zice că habar n-are despre ce vorbesc, deși știu c-a umblat în lada de la Slavici de acasă, ușurându-l pe Emin de ceasul primit cadou de la taică-său. Așadar, Titu nu-mi zice nimic, dar nu pentru c-ar fi furat ceasul, ca să-și acopere paguba cu internarea lui Emin la Suțu, după cum zic unii, ci pentru că n-are cum să admită că și ei, conservatorii, umblă cu ochii scoși după caiet.

Viața merge înainte. Cărluță se vede cu Bismarck, îi zice că n-avea ce face când cu nestematele coroanei („Dădusem mâna cu toți, cum să nu dau *și* cu Grădișteanu?"), iar Bismarck se face că-l crede, fiindcă e mai convenabil așa. În consecință, semnăm tratatul cu toți nemții ăia (austrieci, prusaci, bavarezi, saxoni *et des miettes*), îl semnăm în secret. Nici măcar eu nu-i știu conținutul, dar Cărluță, Firfirică și Carp îl cunosc. Asta nu mă liniștește deloc.

Ei, și deîndată ce semnăm tratatul, Emin e scos de la Suțu. Nebunul, tot nebun: se zbate, zgârie, vorbește în doi peri. L-am văzut cu ochii mei cum a zbierat la Titu după ce l-au urcat în *coupé*, la Gara Constantin Vodă: „Argus, Argus!" urla de la geam, scuipând lumea de pe peron. Nimeni n-a observat că mi-a făcut cu ochiul, complice, după ce amicul lui, Chibici, a închis fereastra *coupé*-ului. După acest episod, Chibici ne-a rugat să nu mai dezbatem dacă Emin a fost nebun sau nu, căci, ca să-l citez, „Europa are nevoie de pace".

Eu știu însă că atunci când a plecat la Viena, Emin era sănătos tun. De altfel, mi-a scris după o lună, dar misiva nu mi-a rămas: solomonarul a stat cu mine cât timp am citit-o și apoi a pus-o pe foc. N-o să amintesc din ea decât o întrebare: „Coane Oigăn, ții minte cum, în ziua aia dementă, m-ai luat cu Pandele de la Cotroceni și m-ai dus la Mitrașevski?" Nu-mi aminteam, iar poetul o știa, căci adăugase: „Nu-ți face griji dacă ai uitat, c-am trecut pățania în scrisori. Nu te teme nici pentru celelalte *fire*, cum ar fi cel din care-ți scriu acum, căci cineva le scrie și pe dânsele, chiar în aceste clipe. Ale tale dintru ale tale, coane Oigăn! P.S.(1): Ai reușit să dai de Max și de Igel? P.S.(2): Nu-ți face griji cu documentele internării mele de la Viena. *Sieur* Freud le-a furat și mi le-a trimis pachet".

39. Lui Max i se arată pisica

Max e în celulă, povestește cum a golit conturi fără știrea titularilor: șmecheria era să înmulțească banii rapid, să facă profit și să plombeze conturile golite înainte ca titularii să se prindă că i-a călcat. I-a mers până n-a mai reușit să pună toți banii la loc, căci lansase prea multe suveici deodată. „Ca să scap, trebuia ca o zi să nu aibă douăj'patru de ore, ci patruzeci-patruj'două", glumește el cu ceilalți deținuți.
Firește, simplifică. Mai mult, nu spune *cine* a profitat de sarabanda în care banii zburau între conturi, afaceri și iarăși conturi, de parcă intraseră în circuitul apei în natură. În schimb, susține că beneficiarii suveicilor l-au uitat: Sache și Gala le cer ajutorul, dar ăia se dau ocupați, în timp ce pe el îl pasc cinci ani cu suspendare sau opt cu executare, nimeni nu știe cât; oricum, prea mult pentru un *hold up* fără seifuri sparte și împușcături: tunul lui aduce mai degrabă cu o ședință de teambuilding cu vegane și limfatici bărboși.
Max intră la tinetă, trage perdeaua după el. Lumina intră în celulă printr-un oberliht de deasupra tinetei, drept care, când îți faci nevoile, colegii rămân pe întuneric, căci perdeaua e neagră. Pe lângă lumină, și mirosul e o problemă: ai drept la duș doar o dată pe săptămână, iar deținuții (numai *white collars* stătuți) dau gaze de la tocană, transpiră, plus că habar n-au să trăiască în comun. Tinerii, în special, sunt *snowflakes*: apa rece îi sperie, ai naibii pufoși! „Două lucruri bune ne-a dat comunismul," strigă Macu de pe WC, „școala și armata obligatorie, dar s-a ales praful. Am ajuns niște beșnițe".
Altfel, n-o duce rău: uite, primește presa. Ziarele pe hârtie au dispărut, așa că Gala și Ina (vin separat) îi aduc printuri din cretinosfera online, care se întrec în *bad news*. Până mai ieri, Sovietele și Crucile Întrețesute nu se băteau la noi, ziceai că România era Elveția crahului politic contemporan, numai că acum se omoară și în București; așadar, Guvernul strânge șurubul pe blat, ca în Vest. Interesant e că Emin a analizat chestiuni similare *en pleine belle époque*: cuplase războiul ruso-japonez din 1905 cu prăbușirea recoltei de grâu rusesc, după care, arătând că exportul britanic de oțel intra în coliziune cu creșterea productivității germane, conchidea că pacea lumii se ținea într-un fir. Primul semn rău? SUA, un stat progresist, tampona Imperiul German în Maroc.
Nicio diferență față de ziua de azi. Ca și atunci, presa filtrează: tace mâlc apropo de Sutanele Negre, dar îl scoate în față pe Bismut, care apare la GigaNews în compania Cantropului, un jurnalist de asalt. Cantropul e activ și pe Facebook, organul justițiarilor care nu riscă pumni în gură, unde-l laudă pe Bismut ca pe nemuritorul Troțki; tot pe Facebook postează și Bismut, scriind despre bunătatea funciară a omului, pe care o demonstrează cu citate din Emin și Timothy Leary. Cu toate astea, el nu scrie despre LSD și popor; dimpotrivă, se ia de *prafuri* și de naționalism, iar pe poet îl detestă. Totodată, se pretinde ecologist și-i invită pe verzii din toată lumea să-și țină congresul la București. Bismut e singurul politic care spune ceva nou, deși susține că nu face politică.
Max nu îl crede, știe că Bismut e pe cai mari și într-o zi îi spune lui Paisie, venit la vorbitor: „Vezi că zeloții o să iasă la bătaie înaintea Sutanelor".
„Păi, de ce crezi că-s aici?" face Paisie. „Scrie-mi pe o hârtiuță ce avem de făcut."
„Nu-ți scriu nimic. Zi-le alor noștri să mă scoată afară."
„Sache e non-stop cu gura pe ei."
Sunt multe pe capul lui Sache, căci, dacă Max nu scapă, el trebuie să *dispară*. *Te pomenești că trebuie să dispar și eu*, se gândește Max, căci gașca pare să-l uite (asta dacă nu vor să-l facă uitat), iar zeloții, clar, n-o să-l ierte nicicând. Că Bismut nu-l iartă, înțelege, n-au chefuit și nici rude nu sunt, tradiția fiind ca cei ce contează să se grupeze în funcție de veri, cumnați și cumetri comuni. Ce se întâmplă totuși cu Radu? De ce îl urăște? Cei doi au îngropat securea războiului, ba, mai mult, Radu știe că, într-un fel sau altul, tot te intersectezi cu dușmanul: sau i-a dat maică-sa un pumn de cireșe lui văr-tu', sau i-ai furat tu lui unchi-su' niște prune din curte; doar viața ne face liberali, conservatori, comuniști și, mai nou, SRI-ști, procurori, anarhiști. Să fi uitat Radu că el și Max au desenat pe tablă, la școală, în plin comunism, harta Debarcării din Normandia? A uitat că le-a fost frică că-i duce proful la cancelarie, târându-i de urechi? Bine, n-a fost așa, iar proful, uluitor pentru acei ani, le predase *D-Day*, amânându-l pe Mihai Viteazul, dar pericolul existase. Cu toate astea, Radu a uitat de Max, acum e tovarăș cu

Bismut.
Bismut e din Argeș. Într-un timp, Max dorise să ajungă la el prin Canta, care-i știa pe ai lui, dar moșul i-a zis să-și vadă de treabă: avea rezerve față de ei, umblaseră cu fofârlica în anii ’50. Ciudat, căci tatăl lui Bismut, un prof de mate, fusese acceptat în facultate cu greu, comuniștii neavând cum să-l ierte, căci provenea dintr-o stirpe de boiernași. Nici căsătoria maică-sii cu un sărăcan nu-l salvase pentru că sărăcanul (bunicul lui Bismut) învățase pe rupte, avea doctorat la Viena, fusese inginer-șef la Malaxa, deci era suspect din start pentru proletari; pe de altă parte, nici socrii nu-l înghițeau, dat fiind faptul că frații lui le erau argați, iar el era la a doua căsătorie. Cu alte cuvinte, bunicul lui Bismut era prins într-un clește social imposibil, între comuniști și familie, așa că, înainte să i-o tragă partidul, a încasat-o sistematic acasă. La masă, cel puțin, îl nenoroceau: cum ținea coatele?, dar ceașca?, cum băga lingura în gură: cu vârful, nemțește, sau cu latul, englezește? De-al naibii, el clefăia, se bâțâia, fuma între feluri, deși, altfel, săruta mâna exemplar: ciocnea călcâiele și se înclina, nimerind din prima vârful degetelor femeiești, fără să lase pic de salivă.
Bunicul lui Bismut a avut doi băieți, născuți la douăzeci de ani diferență. Cel din prima căsătorie a participat la ultima epopee a Armatei Române ca tânăr comandant de batalion: în Caucaz, a despresurat o unitate germană, fiind citat prin ordin de zi de mareșalul von Manstein, după care a angajat o divizie bolșevică într-o luptă cumplită: a tras cu pușca, cu mitraliera, și-a tăiat dușmanii cu baioneta și le-a zdrobit creierii cu lopata, alături de subordonați (bucătari și furieri inclusiv), într-o efuziune romantic-mortală, care a ținut două săptămâni. Bismut se întreabă și acum de ce din bătălia lor nu s-a scos un film gen *Black Hawk Down*, întrebare valabilă și în ce privește peripețiile unchiului după ce s-a întors de pe front; se știe însă că românii iau bravura în râs, preferând eticheta de mămăligari. Păi, cum să nu te dai mare cu unchiul lui Bismut care, intrat în grupul Arnăuțoiu, s-a bătut doisprezece ani pe versanții sudici ai Făgărașilor, așteptându-i pe americani? Ăia de peste Ocean le dădeau speranțe la radio, îi asigurau că vin să-i elibereze, că aruncă atomica peste Kremlin dar, în rest, nimic! Ultima încleștare a grupului Arnăuțoiu a avut loc la câțiva kilometri de Corbii de Piatră, într-o vale cu arini, numai că n-o ține minte nimeni, nici chiar americanii care îi întârâtaseră.
Iată de ce tatăl lui Bismut, frate vitreg de partizan și nepot de boieri mărunți, și-a falsificat actele ca să intre la facultate; adevărul e că într-o țară care face ceva pe arhive, îți poți anula trecutul, totul e să ai cui da mită. Așadar, tatăl lui Bismut n-a mai avut rude cu probleme *în acte*, dar, ca să sufle în iaurt, s-a făcut șef la UGSR, sindicatul fără motiv al epocii, deși bârfea regimul alături de alții care, aidoma lui, renunțaseră la frați, tați, mame, copii (de-aia nu-l plăcea Canta). După 1989, critica lor pe la colțuri, pe care și-o certificau reciproc în fața societății deschise și a noii conduceri de stat, s-a revărsat asupra progeniturilor: așa și-a căpătat Bismut *his credentials*, plecând la studii afară. Spre deosebire de comuniști, care mergeau la Moscova, el s-a dus la Basel, drept care se auto compara cu pașoptiștii când posta pe Facebook: ca ei, studiase în Occident din dorința de a moderniza România.
Se deschide ușa celulei. Max crede c-au venit să-l ducă la comandant: dobitocul își pregătea doctoratul și-i dăduse de lucru ca *ghost-writer*.
„Aveți vorbitor“, zice gardianul.
„Mai bine așa“, răsuflă Max ușurat.
Iese sub privirile invidioase ale colegilor de detenție; o să le dea din pachetul lui, așa face mereu. Se duce la vorbitor. Nu-l trece nimeni pe niciun catastif, căci are loc ceva ilegal. Când intră în sală, Max îngheață: Miha, fiica cea mică, e acolo. Nu e singură, e cu Ristache, iar ăsta e semn rău. Ristache zâmbește, fata se abține să nu izbucnească în plâns, Max simte o gheară în inimă.
„Tati“, scâncește Miha.
Și i-am zis Inei să fugă cu fetele din țară, își spune Max, dar nu întreabă decât: „Ce faci, fetițo?“ L-ar omorî pe Ristache, i-ar îndesa pe gât folia de diazepam, pe care o păstrează pentru cazuri extreme – de ce a adus-o pe-asta mică aici? Ristache e versat, îi strecoară: „Nu te lăsăm, Macule“. Porcul ține în mână un tabloid pe care se vede o poză cu Sobek. Încă face valuri documentarul pe care burtosul l-a difuzat la TV, cel despre un București blocat de revoluție.

„Nu trebuia să vii, Miha“, începe Macu.
„Și altfel cum să te văd, tati?“
„Nu mai veni niciodată aici! Las’ c-o să ies, o să mă vezi atunci.“
„Când te-au arestat, mami a zis că n-o să te țină mult, dar au trecut două luni. Cică nici n-au voie să te țină atât.“
„Ei, suntem în România, se mișcă hârtiile greu... Ce mai faci?“
Miha se liniștește. Povestește despre școală, despre vacanța de vară, despre pudelul pe care i l-a cumpărat Ina. Și apoi: „N-o mai sufăr pe Anca“.
„Miha, nu vorbi așa.“
„Ba da. O urăsc, i-am și zis!“
„E sora ta, cum s-o urăști? Dacă eu am ajuns aici pentru că m-am certat cu Erika? Dacă plătesc pentru scandalul cu ea?“
„Buni te-a iertat, zice c-acum ține cu tine.“
„Păi, vezi? Iart-o și tu pe Anca.“
„Mai văd, dar pe Radu nu-l iert. Buni zice că el te-a băgat aici.“
Fir-ai al naibii, Radule, își spune Max, dar, când Miha zice că vrea să învețe să tragă cu pușca, schimbă vorba grăbit: ce face buni, dacă se ține Ina de dietă, dacă s-au gândit să dreseze pudelul. La un moment dat, fetița spune că vrea să meargă la un concert la Berlin, numai că nu poate să-și ia bilete, căci le-au cumpărat unii angro și fac speculă: cer două mii pe un bilet de două sute cincizeci. Cică-s niște englezi din Elveția, iar Ina a zis că Max e acuzat *tot* de așa ceva; și-atunci, pe el de ce l-au închis și pe ăia nu? Max e încurcat, nu știe ce să răspundă, nu e-n stare să spună decât că e nedrept ce se întâmplă. Se uită apoi lung la Ristache, iar acesta oftează, obișnuit cu slăbiciunile omenești. „Auzi,“ îl întreabă Max, „îl știi pe Sahib, doctorul?“ „Normal“, rânjește Ristache. Și Max: „Vreau să-l văd. Nu mă simt bine“. Ristache dă din cap: „S-a marcat“.
Of, Miha o să plece. Max îi suflă lui Ristache: „N-o mai aduce aici!“ Dar Ristache: „Promiți că dăm de tine oricând?“ Max clipește scurt, semn că da, și se lasă pe vine, îmbrățișându-și fiica. „Hai c-o să mergi la concertul ăla, îți jur“, zice strângând-o în brațe. Iar ea: „*Merci*, dar tot o să învăț să trag cu pușca“.

40. Louise, Canta, Rușinaru. Un dejun în patru

Plouă. Louise urcă printre picături pe scara Parcului Romniceanu, ajunge în strada Vitzu: de acolo, de sus, se vede o bună parte din București. Marele Mall Medical e departe, în stânga, Interul se ridică spre nord, cupola de sticlă a Palatului CEC pare o turelă de submarin ieșind din ocean. Cea din urmă, abia ghicită printre norii coborâți, plini de apă, o pune pe Louise pe gânduri, dar mai bine lasă baltă orașul din visul de azi-noapte.
Se aud chelălăituri. Deși toarnă de rupe, doi câini se *omoară* într-un scuar. „Îl face al meu p-al tău!“ urlă o tipă.
Louise dă să filmeze faza, dar îngheață când câinele învingător îl scutură de beregată pe înfrânt și-o ia la fugă, târându-l de gât în zbieretele privitorilor. Stăpânul câinelui mort îi întinde tipei o mână de bancnote mototolite.
„Ți-am zis, mă, că ți-l bagă-n pământ?“ rânjește aia.
Louisei îi vine să verse; se îndepărtează cu pași mari, glasurile celor din scuar se sting. Nu trece mult și primește un sms: „Vrei să vezi bărbați și femei care se bat la fel? Hai, că știi drumul acolo!“
Du-te în mă-ta! își zice ea și o ia din loc. Se duce la Hanul Voievozilor, restaurantul cu pâine fără gluten și colesterol *fake*.
„Domnișoara Louise?“ îi iese în întâmpinare un chelner.
„Domnișoara *Baghiu*“, îl corectează ea.
Chelnerul o cântărește din ochi. Nu-i poate ghici *țâțele* sub bluza șleampătă și, deconcertat, o conduce la masa lui Rușinaru.
Moșul poartă jeanși și bluză de polo, iar alături de el, poftim, e Canta: „Nu vă așteptați să mă găsiți aici“, zice.
„Sincer, nu“, face ea. Cei doi se ridică, îi sărută mâna. „Vă supărați c-am venit?“ întreabă Canta. „Nu, sunt doar surprinsă“, se foiește Louise, încurcată de gestul lor desuet.
„E vina mea,“ se scuză Rușinaru, „eu l-am chemat pe Teo după ce ai insistat să vină și Slav. Iartă-mă, nu-l înghit pe Slav“.
Louise a priceput-o de când a aranjat întâlnirea. Ar fi venit singură, dar Slav o rugase să fie de față, motivând cu un interes pe care doar Rușinaru i-l putea rezolva. „Să știți că Slav nu-i așa de fioros“, spune ea.
„E grețos, nicidecum fioros“, zice Rușinaru. „Are și el o prietenă?“
„E căsătorit, are și copil. Dar, dac-ar trăi singur, care-ar fi problema?“
„Slav? Copil? Ce Dumnezeu a făcut, l-a înfiat?“
Louise dă ochii peste cap. „Hei,“ o ia Canta râzând, „Rușinaru a glumit“.
„Nu cred“, zice ea.
„Corect, n-am glumit“, spune Rușinaru.
„Sst!“ îi face atenți Canta, „hai să ne potolim, uite-l c-a venit“.
Dar Rușinaru: „Poți să-i spui ce cred despre el,“ îi zice Louisei, „n-o să neg nicio iotă. Vreau să-l văd cum îi cade fața“.
Slav navighează printre mese cu papionul la gât. Moșii se ridică, se fac prezentările. „Credeam că ne vedem doar cu domnul Rușinaru“, mormăie Slav spre Louise a reproș. Și Rușinaru: „M-am gândit că dacă voi sunteți doi, să fim și noi doi“. La care Slav, ca și cum ar adulmeca: „Doamne, parc-am vorbi peste baricade“. „Păi, ce ați vrea să facem după ce-ați tăbărât pe Max ca hienele?“
„Ei, asta-i acum: Max o merita cu vârf și îndesat! E un escroc.“
„Să înțeleg că s-a judecat procesul? I-ați dat sentința în redacție sau cum?“
Slav dă să răspundă, dar Louise îl oprește: „Asta e întâlnirea *mea*! Tu ești aici doar pentru că m-ai rugat, bine?“
Și Canta: „Nu gustăm ceva? Pe burta plină ești mai concesiv“.
„Ți-am zis că vor concesii, Louise“, rânjește Slav.
„Auzi, Teo?“ îl ia Rușinaru pe Canta. „Nu te duci cu Slav la altă masă? N-aș vrea s-o punem pe Louise în situație delicată.“
„Domnilor, am venit pentru că trebuie să vorbim“, îi atrage atenția Slav.

„Las' că vorbim după", spune Rușinaru.
„Am venit cu un steag alb din partea lui Școlici", insistă Slav.
„Cu Școlici n-avem nimic de împărțit", i-o taie Canta.
„Ei, nu", face Slav.
Louise i-ar crăpa capul, iar pe moși i-ar călca în picioare; noroc că apare chelnerul. Ea cere un ceai și anunță că plătește separat.
Și Rușinaru, pufnind: „Domnișoară, crezi că-mi rămâi datoare pentru un ceai? Hai să ne liniștim... Mi-ai zis că vrei să mai afli câte ceva. Ce anume?"
Louise își drege glasul și începe ca jurnalistele de doi lei: „Cum era Max în tinerețe, muncea mult?"
Rușinaru cască ochii, dar se prinde că tânăra face pe naiva ca să depășească momentul jenant. În schimb, Slav râde înfundat, drept care Canta îl strânge de braț – are senzația că apucă un copan și-l strânge mai tare, nevenindu-i să creadă că distinsul culturnic e atât de fragil.
„Louise, dă-o naibii de muncă," face Rușinaru pe supăratul, „nu de-asta ai vrut să vorbim. Și dă-l naibii și pe Slav, cui îi pasă de el?"
Slav e gata să dea replica, dar Rușinaru îi întoarce spatele și i se adresează Louisei: cică Max venise la Banca Agricolă odată cu Radu, „actual membru de bază al Căii Drepte" nu pierde el ocazia să-l gratuleze, numai că joburile lor erau o acoperire; de fapt, Max avea treabă la Grădiștea și la Cabinetul 2 RSR, în timp ce Radu făcea drumuri cu mașina la unchi-su', Vuia, la Teheran, alimentând din mers și făcând pipi în pungă ca să nu-l atace kurzii din Turcia. Ce-i drept, Max lucra câteodată *și* pentru bancă, uneori până noaptea târziu, chestie la care Radu nu se băga nici mort. Una peste alta, erau diferiți: Radu era mai degrabă nepăsător, un șmecheraș cu imaginație, în timp ce Max se înhăma la muncă ori de câte ori era cazul. Singurul lui punct slab era Ina: „Era gelos, ți-am mai povestit", îi amintește Rușinaru Louisei.
Și Canta, ca nuca-n perete: „Ina s-a îngrășat ca o vacă".
Louise i-o trage pe loc: nu-i e rușine să vorbească așa? Canta, ciudat, se înroșește. Și Rușinaru, privind șugubăț la Louise: „Știi că Ina a fost amanta lui Radu? Avea *plus*". „Plus?" se miră Louise. „Plus! Max pretindea că nu-i pasă, găsea tot soiul de justificări, ba că *Flower Power*, ba că sexul e una și *feeling*-ul alta, dar situația, îți dai seama, îl măcina."
„Nu asta voiam să aflu, domnule Rușinaru..." se încruntă Louise. Slav râde în barbă. „Ce interesant, ce interesant", face el amuzat.
Rușinaru pufnește și trece la alta: „Ei, după revoluție, Max a lucrat la BERD. Acolo și-a dat drumul... A făcut circ la un moment dat: a blocat construcția Autostrăzii Soarelui după ce s-a prins că firmele de construcții furau".
„El?!" cască ochii Louise. „El i-a prins pe *alții* că furau?"
Păi, da, firmele își trimiteau inginerii la Max, ca să-i ceară bani, Max le solicita explicații, iar ăia, neștiind că vorbeau cu un fost șantierist, pretindeau că relieful le băga bețe-n roate. „*Care* relief? Acolo e teren plat!" se mira Max, dar inginerii susțineau ba c-au dat peste o râpă neconsemnată pe hartă, ba că terenul era mlăștinos, ba c-au ajuns la o albie secată de râu. Voiau bani, bani, bani, așa că Max și-a chemat șoferul și i-a zis: „Alege cea mai janghinoasă Dacie din parcul de mașini, mâine mergem pe șantier". A doua zi, s-a ascuns într-un crâng, notând câte basculante și betoniere veneau, cronometrându-i pe muncitori, făcând poze. După o săptămână, când firmele au venit din nou după bani, Max a scos notițele și a citit: „În data cutare, din opșpe' basculante cu pietriș, s-au descărcat cinci și treișpe' s-au dus la *dracu'*. Din zece betoniere, șase s-au golit în câmp, pentru c-au frecat-o pe drum și betonul nu mai era bun de nimic. Cât despre muncitori..."
Nu doar că nu le-a mai dat niciun leu, dar s-a dus și la șefii lui, pledând pentru sistarea lucrării, fiindcă banii băncii erau azvârliți pe fereastră.
„Era fericit că i-a *făcut*", îi râd ochii lui Rușinaru. „A venit la mine și mi-a zis tot. Atunci am văzut că-l evită pe Radu și m-am prins că știa de amantlâcul nevesti-sii; nici prin cap nu-mi dădea c-o să-i mai facă Inei o fată."
Rușinaru se oprește, își drege glasul, întreabă: „Louise, scuze că dau cu parul, de ce nu te măriți?" Ea râde, zice că nu crede în căsătorie. În plus, căsătoria înseamnă copii, iar s-aduci copii pe lume într-o epocă idioată, ca cea de

azi...
Și Rușinaru: „Hei, nu mă duci. De ce nu te-ai măritat până *acum*?“ „Chiar trebuia s-o întrebați asta?“ face Slav. Dar Rușinaru, cu ochi scăpărând: „Chiar trebuia să-mi aduceți un steag alb de la Școlici?“
„Mă lași să răspund?“ îl ia Louise pe Slav. Și apoi, lui Rușinaru, lăsând garda jos, naiba știe de ce: „E încurcat cu căsătoria, familia și celelalte... Uneori cred că femeile sunt hale de făcut copii. Știu, e *freaky*, dar nu scap de gândul ăsta. Pe de altă parte, un copil te leagă“. „Te leagă?“ se miră Rușinaru. Louisei nu-i place unde a ajuns discuția, vrea să scape de ea: „Ei, nu poți să te miști ca înainte; ideea e că mai stau așa“. „Păcat, timpul trece“, face Rușinaru și schimbă vorba: „Am auzit că le știi pe fetele lui Max“. „Doar pe Anca.“ La care Canta, de parcă pândea: „Și ce părere ai de faptul că Max e în arest, în timp ce Anca și Miha...“ „Vă rog, nu e vina mea“, i-o taie Louise. „Știm, știm,“ face Rușinaru, „însă tonul face muzica, iar tonul vostru, la Calea Dreaptă, e... cum să zic... vehement“.
„Nu e vehement, e intransigent. Românii fac prea multe concesii, de-aia am ajuns în halul în care am ajuns.“
„Concesii față de cine?“
„Unde bateți?“ se bagă Slav.
„OK, reformulez: cu cine suntem concesivi? Cu noi sau cu cei de afară?“
„Sunteți naționalist?“ se strâmbă Slav.
„Află că nu gust orice banc“, face Rușinaru pe supăratul, vorbind pe nas, de parcă anunța mersul trenurilor, și începe să râdă cu Teo Canta; spre uimirea lor, Louise și Slav nu li se alătură. Rușinaru redevine serios: „Nu mai vorbiți cu atâta patos despre intransigență; și comuniștii au fost intransigenți în anii ’50“.
„Vedeți că nici eu nu gust orice banc“, zice Slav. „Nu m-a acuzat nimeni de comunism până acum.“
„Uite c-o fac eu!“ i-o trage Rușinaru. Și apoi, Louisei: „Ți-am spus că sunt supărat pe Max, dar prea v-ați înverșunat împotriva lui. Și, crede-mă, n-o zic din solidaritate de breaslă; apropo, Bismut e și el finanțist, nu?“
„Nu mai e.“
„Ei, nu! A făcut finanțe la Basel, ce Dumnezeu... Că Max s-a băgat în mizerii e una, că tu ai scris despre porcăriile lui e OK, dar că articolul tău condamnă proceduri predate la Basel ce zici? Lumea finanțelor e mică, Bismut a studiat cu Auerbach, prietenul meu, iar la Köln i-a aplicat teoriile. De ce o teorie e bună acolo și la noi nu? Mă așteptam ca Bismut să te îndrume pe parte economică, nu să te lase să condamni fără să știi ce condamni. De pildă, chestia cu Bursa...“
„Louise, hai să plecăm“, face Slav.
„Tu ai vrut să vii, nu te-am chemat eu“, zice ea.
Simțind că spiritele s-au încins, Rușinaru își cere scuze c-a fost abrupt și admite că Max trebuie să plătească. În rest, nu dă înapoi: de unde și până unde atâta *intransigență*, încât să răstălmăcești științele economice? Nu e și asta o manipulare? De ce Bismut condamnă practici pe care le-a folosit în Germania?
„Bismut a plecat de la Köln tocmai fiindcă nu era de acord cu ce se întâmpla acolo“, îl apără Louise. „De fapt, a fost presat să plece, din cauza unei afaceri veroase. Oli-Papainoage avea un *deal* cu directorul, iar cel care i-a făcut lipeala a fost fiul dumneavoastră.“
„*Eu* i-am recomandat lui fi-miu să-l ajute pe Oli pe lângă Fugger, președintele de la Köln. Fugger îl știa pe unul la Lloyd’s care putea să-i acorde lui Oli un credit.“
„Ăsta e trafic de influență.“
„Ba e trafic de încredere și încrederea e motorul afacerilor.“
„Haideți, domnule Rușinaru, toată lumea știe că Oli e un golan!“
„Golan-golan, dar afacerea *aia* a fost corectă. Vă deranjează afacerile? De-aia a plecat Bismut de la Köln? Are o problemă cu afacerile, în general?“
„Cu afacerile nemernicilor, da.“
„Cu afacerea aia știu c-a avut o *mare* problemă“, se bagă Canta. „I-a enervat pe toți, au ajuns să spună că Bismut prizează capitalismul de stat. Ce părere aveți, domnule Slav? Nu e ciudat să vă acuzați oponenții de comunism și dumneavoastră să iubiți capitalismul de stat?“

„Plecăm?“ dă să se ridice Slav.
Dar Rușinaru: „Hai s-o lăsăm așa, că nu ne rezolvăm acum divergențele... Ei, Louise”, schimbă el vorba, „chiar îți plac poveștile cu Emin?“
„Dacă-s adevărate, da“, oftează ea.
Slav face mutre, dar Rușinaru îl ignoră și-i pune jurnalistei o întrebare năstrușnică: „Tu știi că politica e vânătoare de struți?“
Cică așa îi spusese Max odată, demult, după ce dăduse o tură prin lume ca Secretar de Stat la Economie. Cunoscuse finanțiști, miniștri, șefi de conglomerate, printre care și Fugger, cel ce avea să-i fie șef lui Bismut la Köln, care Fugger zicea despre Max că „putea să facă și socialismul rentabil“. Ei, și pe când Max povestea cum decursese călătoria, un SPP-ist a dat buzna în birou: cică ministerul era plin de tipi care vorbeau în gulere și că accesul la etaj fusese blocat. Max a întrebat cine vine, iar SPP-istul a spus tulburat că nu știe. În scurt timp, misterul s-a dezlegat: șeful Camerei de Comerț din Roma venise *impromptu*, se înscrisese în audiență, ca un om de rând, și aștepta singur în hol, pe o canapea. Citea ziarul.
Don Simone, căci așa îl chema, a fost introdus în birou. Inițial a vorbit despre vreme, despre liniile aeriene, despre România în general – cunoștea bine țara, o vizitase de multe ori, ultima oară trecuse pe-aici în 1989.
„Ați fost la noi în ’89?“ s-a mirat Macu. „*Si,* am stat cinci luni, n-am plecat decât în 19 decembrie.“ Rușinaru era uimit că nu-l cunoscuse, căci îi știa pe mai toți comersanții care făceau afaceri cu noi, numai că italianul a mărturisit că pe atunci nu era comersant, și a spus-o cu atâta franchețe, c-au râs toți trei. „*Tempi passati*“, a comentat don Simone, după care a trecut la subiect.
Atunci a bătut Max palma pentru poșirca luată în vrac și plimbată prin lume, înainte de a fi readusă în țară sub forma unui *cru* de excepție, iar după câteva luni, s-a înscris la un congres pe teme financiare. Congresul avea loc la Lausanne, fiind patronat de însuși Auerbach. Ca să nu-i iasă vorbe, Max a suportat cheltuielile din buzunar și și-a luat concediu. Oficial, nimeni nu știa unde merge.
Cu o săptămână înainte să plece, s-a pomenit că-l sună don Simone: îl invita la Roma. Max i-a zis că are treabă la Lausanne, dar italianul era la curent: „La Lausanne trebuie să fiți marți. Eu vă propun să veniți vineri la noi (am luat deja bilete de avion) și sâmbătă să țineți o conferință de presă la Bursă“. Max s-a opus, însă don Simone nu l-a slăbit: „Aș dori să *amplificăm* legăturile cu România, iar dumneavoastră ne puteți ajuta. Țineți conferința de presă, mai stați două zile (Roma e tare plăcută acum) și apoi vă duceți la Lausanne“.
OK, a zis tânărul Max, încântat. A fi acolo, cu acei oameni care aflau despre tine lucruri pe care nu le spuneai nici amantei, a participa la conferințe de presă organizate în folosul tău, a fi plimbat în Italia cu mașina altuia: iată unde duc afacerile discutate bărbătește. Cine nu riscă, nu deschide șampania.
Don Simone l-a întâmpinat la Fiumicino și l-a dus la o vilă, în Castel Gandolfo, la douăzeci și cinci de kilometri de Roma. Acolo, surpriză: vila aparținea familiei Brazza, care dăduse un lăstar faimos în persoana lui Pierre Savorgnan, explorator al Africii în contul Franței și întemeietor al orașului Brazzaville. „Vă cunosc pasiunea pentru Emin,“ i-a mărturisit don Simone lui Max, cu glas coborât, „un poet nedrept de puțin cunoscut. Ei, bine, Pierre de Brazza e unul dintre fericiții care au avut norocul să-l cunoască pe acest surprinzător literat. Episodul s-a petrecut în Congo, unde cei doi au avut de rezolvat o problemă bizară, dar sunt sigur că știți mai mult decât mine despre misiunea domniilor-lor“.
Don Simone l-a plimbat pe Max prin vilă, i-a aprins un trabuc în camera în care se născuse Pierre, a scos la iveală inelul cu piatră de tanzanit al aceluiași Pierre, cu deviza Hansei, *Omnia in mundo*, înscrisă la interior, i-a arătat jurnalul exploratorului, după care au mâncat stridii și *foie gras*. La finele ospățului, don Simone i-a propus lui Max să participe la un chef cu niște țigani, urmat de un *event* clandestin organizat de Fisnik, *un albanese*.
Așa a cunoscut-o Max pe Asineta, cea pe care avea s-o cheme Gala. Ar fi vrut s-o aducă imediat la Castel Gandolfo, dar n-a fost posibil, huiduma fiind obligată să se interneze în spital. Atunci, don Simone i-a promis că Asineta va fi doar a lui – unde o prefera? La București sau la Roma?
„O mai las aici“, a hotărât Max. „La București nu sunt asemenea *event*-uri.“
„Și nici asemenea nunți țigănești“, a râs don Simone.

Soarele răsărea peste Lago Albano, dimineața era răcoroasă, grădina vilei mirosea a iarbă proaspăt cosită. În curtea Palatului Papal din apropiere cânta un cor de copii. Cerul era senin. Nedormit, surescitat, Max s-a pregătit de conferința de presă. Obișnuit cu belelele de ziariști de la noi, s-a interesat ce întrebări delicate i s-ar putea pune. „Întrebări delicate?" a tresărit don Simone. „Sunteți invitatul meu, vă cunosc demult, cum să vă las pe mâna guguștiucilor din presă? Veți primi întrebări civilizate, o să vedeți."

A venit limuzina și au plecat. Sala de conferințe era plină ochi, iar Max, temător că lucrurile puteau ieși rău, a luat un diazepam. Nu s-a liniștit decât când a fost prezentat publicului: don Simone a început prin a spune că a vizitat România, sora mică a Italiei, *con il suo amico*, *dottore* Murgescu, după care a continuat zicând că oportunitățile de afaceri din spațiul carpato-danubian erau fantastice, că românii împărtășeau cu italienii un latinism feroce, că trăiau după aceleași cutume, verificate în timp, asta ca să nu amintească de pregătirea lor ce desfidea logica: pe scurt, erau un popor de profesioniști sadea. A vorbit despre industria ușoară, despre agricultură și combinate de fibre sintetice (erau anii '90), după care i-a dat cuvântul lui Max, un tânăr ministru excepțional, integru, cu perspective uluitoare ș.c.l.

Max a băgat și el cu istoria, cu turiștii italieni ce ne vizitaseră pe vremea lui Ceaușescu, a vorbit și despre *femeia română*, apropiată soțului, ființă tradițională, cuminte, după care a trecut la cereale, gaze naturale, Marea Neagră, presărând discursul cu truisme motivaționale ce dau încredere publicului. „Oare n-ar fi un simbol," a încheiat el patetic, „ca azi, într-o Europă liberă, Italia să fie prima parteneră de afaceri a României? În antichitate ne-a unit civilizația daco-romană (hopa!), de ce nu ne-ar uni și acum, la cumpăna dintre milenii (ah!), prosperitatea? Doamnelor, domnilor, suntem latini ca dumneavoastră!"

Aplauze, strigăte, lume ridicată în picioare; până și Casamonica, *il gran mafioso*, aflat la fața locului, a belit ochii, năucit de discurs. Bun, s-au pus primele întrebări. Erau servite, iar Macu a livrat relaxat, făcând jocuri de cuvinte în engleză și bâlbâindu-se, când și când, sugerând buna-cuviință. La un moment dat s-a ridicat un ziarist în blugi rupți, plin de coșuri, cu un *walkman* ce-i urla în urechi. Don Simone s-a încruntat, i-a făcut semn lui Casamonica și doi gealați au luat-o agale spre tip. Prea târziu, omul vorbea: „Cu tot respectul, aș vrea ca domnul Secretar de Stat să ne spună cum a ajuns în posesia următoarelor fabrici: Mefin Sinaia, Oțelul Târgoviște..." și urma o înșiruire care l-a făcut pe Macu să turbeze. „Oțelul Târgoviște e echipă de fotbal, nu fabrică", a încercat el să pareze, dar don Simone i-a strecurat: „Ești între prieteni, nu-i răspunde imbecilului".

Oricum, Max nu mai avea *cum* să se facă auzit, căci gealații îl înșfăcaseră pe descreierat. Ăla răcnea, invoca libertatea presei, dreptul la informare, folosind non-stop termenul *FOI*, ceea ce i-a făcut pe mulți să spună că măgarul era plătit de progresiștii americani, dar gealații i-au smuls căștile din urechi (asculta Nirvana, dobitocul) și l-au luat pe sus, pe când ceilalți ziariști zbierau la el din adâncul rărunchilor: „Ne faci tagma de râs, *vaffanculo*! Din cauza cretinilor ca tine nu mai are lumea încredere în presă! *Stronzo, idiota*!" Insul se tăvălea, se ținea de scaune, urla: „*Criminali, figli din putana*! Moarte marelui capital, moarte globaliștilor!"

La care don Simone: „Un activist! Aveți noroc, voi, românii: încă n-aveți așa ceva. Știe el ce înseamnă munca? Toată ziua taie frunză la câini, uită-te la el cum se scălămbăie, *é cattivo gusto*, e de prost gust!"

„Poftim," a constatat Macu, „și-a pierdut și-un pantof!"

„Asta spune tot," a zis don Simone, „cum să porți pantofi clasici la blugi?"

Nimeni nu l-a mai băgat în seamă pe neghiob, iar conferința de presă s-a încheiat cu bufet suedez. Evenimentul ieșise perfect: Max a apărut în presa scrisă italiană, a făcut obiectul unui insert TV la o oră de maximă audiență, iar ministrul de la București l-a felicitat, ceea ce era bizar, căci nu-l suporta. Don Simone, însă, a mărturisit că relațiile lui ajungeau cu mult deasupra acelui prăpădit: „E doar e un comunist *ieftin*", a comentat el printre dinți, de parc-ar fi scuipat.

Spre seară, Max s-a dus la spital, la Asineta (de la Ana, mătușă-sa, nu-i mai bătuse inima astfel, anticipând vederea unei femei), după care s-a întors la Castel Gandolfo, unde a chefuit cu don Simone și cu un bancher de la Vatican. A doua zi, i-a făcut o vizită lui Casamonica („Aud că ne-o mai lași pe Asineta," i-a spus acesta, „bravo, romînca e *bănoasă*!"), o alta la spital și apoi a plecat la Lausanne într-un Bentley, unde a găsit un plic gros pe bancheta din spate. Reîntors în Capitală, a fost primit triumfal la ședința de Guvern. Ministrul l-a lăudat din

nou, la îndemnul lui Alioșa, care s-a dovedit a-l cunoaște *foarte* bine pe don Simone.
După efuziunile de bun venit, Max a trecut pe la Ina. Pe atunci, ea nu-l mai regula pe Radu, așa că foștii soți se întâlneau când și când. Ea avea chef să discute sex, el nu s-a opus, drept care și-au povestit raidurile prin așternutul numit București. Ina avusese un liberal care făcea ca hamsterul la orgasm, iar Max a vrut să se dea mare cu Gala (deja o botezase în sinea sa), dar malaca nu era încă a lui. În schimb, a amintit-o pe amanta *en titre*, o avocată, colegă cu Ina, îndrăgostită de *new age* și de limitele trupești: urla ca tibetanii la penetrare, zbârnâind din laringe de vibrau geamurile, și pronunța „UUU" când o luai pe la spate, ca să nu facă pietre la rinichi și să-și *dilate* conștiința. Totodată, exersa șpagatul în *missionary position*, căci, pe lângă făcălețul lui Max, năzuia să absoarbă undele remanente ale Big Bang-ului, chestie care, se știe, va vindeca lumea de foamete. Treaba asta o preocupa în asemenea hal, încât se crăcea progresiv de la o partidă de sex la alta, ceea ce-l enerva pe Max, fiindcă femeia nu era atentă la el: scopul ei era să-și forțeze picioarele să ajungă la o deschidere de o sută optzeci de grade.
„Celsius?" a râs Ina.
„Nu, de alcool", a făcut Max un banc prost și, dracu' să-l ia, a reluat relația cu fosta soție. În fond, Gala putea să-l aștepte, iar avocata mai bine se masturba în timp ce făcea *stretching*, căci Ina Ivanciuk gemea femeiește. Dacă n-ar fi fost întâlnirea cu pricina, Miha nu s-ar fi născut sau ar fi fost alta și totul ar fi fost diferit: poate că Max ar fi ajuns iar în pat cu Alioșa, poate că Louise nu l-ar fi investigat, poate că Băligărescu-Cocârț n-ar fi devenit președinte, poate că Putin s-ar fi înecat în râurile Republicii Tuva; orice s-ar fi întâmplat, însă, Miha era o copilă ițită din frustrările sexuale ale părinților ei.
A doua zi, Max a dat fuga la Rușinaru și au vorbit în șoaptă, ca-n anii '80. Max a mărturisit c-o mai încearcă pe Ina o tură, iar Rușinaru a ridicat din umeri, preferând să discute de-ale lor: don Simone, plicul, Lausanne, afacerile.
„Politica e vânătoare de struți", i-a spus Macu din nou.
„Struți pe dracu'," s-a enervat Rușinaru, „dacă *struții* ar fi adevărați, italienii n-ar trebui să pună mâna pe agricultura noastră".
„Păi, eu ce zic? Dăm întâi agricultura, fiindc-așa vrea don Simone, și pe urmă facem cadou gurile Dunării, exact cum a scris Emin!"
„Mă lași? Ai o dambla: Emin, Emin, Emin!"
„Nu e nicio dambla, a auzit și don Simone de el. De fapt, a auzit și de Hansă... Of, știți bine c-așa a fost și acum o sută cincizeci de ani; pentru noi, românii, nu s-a schimbat nimic: capitalul autohton pierde. Scrie și-n caietul ăla, pe cuvânt."
Rușinaru făcea ceva pe caiet. I-a și zis-o lui Max, motivând că, așa cum aflase de congresul de la Lausanne, don Simone auzise și de pasiunea lui pernicioasă pentru poet. „S-a jucat cu tine, un ministru tânăr care amestecă geniul financiar cu naivitatea", a încheiat el.
Același lucru i-l zice și Louisei, azi, la Hanul Voievozilor.
„Deci, nu credeți în caiet", zice ea.
„Poate că ai avut dreptate data trecută", observă Rușinaru. „Dacă nenorocitul de caiet e invenția lui Max? Oricum, Emin e un idiot, a stricat tot. Nu mă contrazice, că știu ce zic!" se uită el la Canta, chiorâș.
„Doamne, am auzit-o și pe-asta!" sare Slav din scaun, strângându-i mâna lui Rușinaru. „Unul de-ai voștri îmi dă dreptate. Aveți dreptate, Emin e un idiot!"
„Vezi că asta nu ne face prieteni", se încruntă Rușinaru. „Una-i una, alta-i alta, alte guri, aceeași gamă! Ia zi: ce-i cu steagul ăla alb de la Școlici?"
„Ei, știți că dânsul are cea mai tare editură *kult* de la noi", spune Slav. „Așa, și?" „Păi, a aflat că v-ați scris memoriile și ar fi interesat, dacă ați dori..." „Zi-i să-și pună pofta-n cui," i-o taie Rușinaru, „fi-miu' mi-a zis că există și net pe lumea asta; n-am nevoie de drepturile voastre de autor, pricepi?"
„Băi, lăsați prostiile!" îi ia Canta deodată. Clienții se opriseră din mâncat și se holbau în plasmele de pe pereți: se vedea o deflagrație, o stradă plină de fum, oameni fugind dintr-o casă în potopul de afară, o mașină în flăcări, un

ins vorbind la mobil... „E la voi, la Calea Dreaptă“, zice Canta. „Ați încasat un atentat!“

41. Louise vs. Emin

Jurnalist în România? Ha! „Sunt paisprezece zile de când nimeni nu mai vine pe la redacția *Timpului*," scria Slavici, „încât singuri, doi inși, eu și Pompilian, trebuie să-i umplem coloanele (vorbim de patru pagini a câte cinci coloane). Grandea lucrează la *Răsboiul*, fiindcă la *Timpul* nimeni nu-l plătește și omul vrea să trăiască. Nici eu n-am luat de trei luni de zile bani. [...] Trăiesc numai eu știu cum: corecturi, reviste externe, notițe prin ziare..."

Nemaiputând îndura, Slavici l-a chemat în ajutor pe Emin, care era la Iași. „Dacă m-ar hotărî cineva să viu la București," i-a scris el lui Slavici, „ai fi tocmai tu, dar eu nu am cu ce veni. Asta m-a făcut să-mi țiu gura până acum: o sută de franci am pe lună, din ce dracu' să plec? Am și bagaje: cărți, manuscripte, cioboate vechi, lăzi cu șoareci și molii".

În cele din urmă, Emin a venit, dar a tras mâța de coadă, căci, scria Slavici, „ordinul de zi e rezerva". De ce? În primul rând că patronii *Timpului* nu alocau ziarului bani. În al doilea rând, situația era încordată pentru că: a) aveam război cu turcii, b) rușii ne erau aliați, dar treceau prin țară de parc-ar fi fost gubernia lor, c) în șeptelul nostru dăduse molima. Așadar, apele erau tulburi, însă presa tăcea, ca să nu slăbească moralul trupelor de la Plevna.

A trecut mai bine de un veac, dar presa a rămas la fel. Când Louise s-a angajat, jurnalul tipărit era exilat online, iar absența paginilor de hârtie o avertiza că nici la cur nu mai puteai să te ștergi cu un ziar. În plus, ea făcea jurnalism cultural, deci un moft, așa că a migrat spre nișa de unde-și imagina că poate să schimbe *ceva*. Aidoma lui Emin, a dezvăluit escrocherii și matrapazlâcuri, numai că, spre deosebire de articolele lui, ale ei se năclăiau în magma putridă a mileniului III: ițite sub forma unor *headlines* efemere în telefoane și PC-uri, se răspândeau ca ciuma până-n pauza de *brunch*, după care decădeau în Alzheimer public, făcând-o să se întrebe: *De ce se înfurie* subiecții *dezvăluirilor mele? Doar unu la sută dintre ei sunt judecați și, chiar și așa, nu pierd bani, căci corupția e o investiție: doi-trei ani de bulău contra unei averi pentru tine și tot neamul tău. Puterea presei e în cădere liberă*, se înfuria ea, cu atât mai mult cu cât publicul, nefiind idiot, simțea că nu mai primea informații, ci șopârlele patronilor din mass-media, boșii narativului general.

Cum-necum, articolele au făcut-o faimoasă în bula ei, jurnalismul nefiind artă pentru artă, ci batalion de șoc ce-și motiva cruciații. Așadar, nicio diferență între ea și Emin, căci amândoi au făcut *breaking news* și au clătinat guverne. Caii lui de bătaie erau liberalii roșii, ai ei sunt socialiștii ciumei roșii, dar, așa cum el n-a fost pe de-a întregul conservator, nici ea nu e totalmente corectă politic, iar asta costă, căci publicul nu dorește idei, ci combustibil ca să ia foc. În plus, cei doi trebuiau să plătească pentru că umblau cu ochii scoși după Max.

42. Bucegi. Piatra Arsă

E ceață. Câțiva plimbăreți ies din hotel, o iau agale printre jnepenii plini de condens: picături rotunde, mărunte, curate. Pe jos e noroi. Sobek mărește pasul, vrea să-i prindă din urmă pe Canta și Rușinaru. Nu e-n apele lui: s-a distrat azi-noapte cu secretara lui Garfield, după care, neputând să adoarmă, a ascultat „Nutshell" cu Alice in Chains. Acum, piesa nu-i mai iese din cap, discuțiile de ieri i se par idioate, iar pe Rușinaru și Canta îi vede așa cum sunt: doi moși plicticoși.

Ei îl așteaptă. „Fi-ți-ar burta a naibii!" îl ia Rușinaru râzând. Hotelul Piatra Arsă nu se mai vede, s-a afundat în pâclă. La o sută de metri în față, trecând de un marcaj, Garfield-Vomit și Schmuck, ambasadorul UE, se plimbă braț la braț. Șalăul-Fritz îi urmează ca un cățeluș. Viermii! – Sobek le-ar turna carbid pe gât.

„Ce chin pe Ristache," face Rușinaru, „îți dai seama că ne ascultă pe toți?" „Ei, se descurcă", observă Canta. Dar Sobek: „Ristache are chestii mai grele pe cap, e mesagerul lui Max. Pentru el a venit Schmuck în creierii munților".

Ete, na, fac moșii, *noi* l-am adus pe Schmuck! Prietenii din Köln i-au rugat să-i ajute cu achiziția unui program de recunoaștere facială, pe care nemții nu-l au, căci nu le dă voie legea. Românii nu doar că-l au, dar îi doare-n cot *și* de lege, deci îi pot sprijini, culmea, pe nemți, să scape de zeloții lor, de-aia e Schmuck aici.

„Ce tâmpenie!" spune Sobek. „Păi, ne-a ajutat recunoașterea facială când cu bomba din mașina lui Bismut?"

„Corect", râde Canta. „Ne ajungea un microfon la Rahova, în arest."

„Doar nu crezi că Max are legătură cu bomba", zice Rușinaru.

„Ei, glumeam, Max bagă bățul prin gard, nu pune bombe. Oricum, nu în Analistan!" face Canta cu ochiul, adăugând că, după ce Ristache a fost la Rahova, Guvernul a dat ordonanța ce obliga ONG-urile să-și declare sursele de venit. Bismut și Vuia au înnebunit, dar nu le-au sărit în ajutor decât activiștii, căci lumea prinsese frica Martirilor Apusului, care, spuneau zvonurile lansate de Max, spălau bani prin organizații civice. Pe de altă parte, mulți voiau să se strângă șurubul apropo de libertatea persoanei, căci cuvântul *revoluție* era clamat tot mai des de Sovieți, zeloți și Cruci Întrețesute, dându-le fiori reci pe spinare celor ca Schmuck.

„Mare nemernic chelul de Schmuck," pufnește Rușinaru, „niciodată nu știi ce vrea". Scârbit, se uită la ambasador și la cei doi șefi de partid cum se plimbă pe pășunea alpină. Sus pe munte zici că-i pace mereu.

Rușinaru trece la alta: aseară dăduse o căruță de bani pe un top de buletine de vot pentru noră-sa, ea candidând într-un sat numit Făcăieni, Fasolești, gen, unde Rușinaru cel tânăr avea un conac. Pe lângă banii ăia, bătrânul Rușinaru avea să dea și o sută cincizeci de lei pe cap de votant, plus c-o să le împartă cincizeci de telefoane copiilor din comună. O să organizeze o tombolă, mda, avea binecuvântarea Șalăului.

„Plătești marfa de două ori", râde Sobek, dar mintea îi zboară la Alice in Chains. *Câți ani au trecut de la „Nutshell"? Ce visam atunci? Acum, poftim, stau de vorbă cu doi moși insipizi.* Rușinaru se plânge că votul îl costă prea mult, Canta zice că manevra miroase a necinste, însă Rușinaru constată că necinstea e relativă, căci uite, Schmuck a chefuit gratis la Piatra Arsă, cot la cot cu ei. Și Sobek, rânjind: „Ce te faci dacă Louise te află c-ai *cumpărat* voturi, după ce i-ai ținut teorii? I-ai explicat că încrederea e motorul afacerilor și acum..."

Rușinaru se așază pe un dâmb. Rupe un fir de iarbă, îl adulmecă. „Bă," îi ia pe ceilalți, „voi s'teți siguri că Bismut o regulează pe fata asta?"

„Fii serios, e homo!" face Canta.

„Nu e homo," hăhăie Sobek, „e doar impotent".

Preț de un minut, o toacă toți trei pe Louise: cum are sânii, picioarele (sunt doar presupuneri), cum se uită la tine, cât e de dată naibii. După ce-și golesc glanda, Rușinaru conchide: „Eu cumpăr voturi, ea vinde iluzii".

„Nu trebuia s-o înghesui", observă Sobek. „Ai stârnit-o."

Ei, și? Zeloții au draci oricum, fiindcă nu sunt ei la butoane. Nu e clar că, dac-ar fi la putere, ar *da niște legi* ca să disculpe aranjamente de tipul celor făcute de Max? Ei vor ca ce e azi ilegal, mâine să fie legal, deci bine că Louise e stârnită! Nu s-a dat mare cu intransigența ei? Nu s-a capsat, aflând că Radu i-a pus coarne lui Max? Îi pute

orice, ce dac-o să-l bănuiască pe Vuia? În fond, Vuia a fost general de Secu și ea s-ar putea întreba: dacă l-a racolat pe Bismut? În plus, ce-o să-și spună când va afla că însuși Fugger i-a zis la Köln, fiului lui Rușinaru, că-l bănuiește de obediențe informative pe junele finanțist din Malul cu Flori? Ce, ei cred că degeaba i-a vândut Rușinaru Louisei atâtea povești?

Și Sobek, hlizindu-se: „Cam mulți securiști la ei... Auziți, ce-ar fi ca zeloții să fie sinceri? Dacă fac scandal din patriotism? Știți, nu, că Radu se mândrește că e patriot, deși, pe partea cealaltă, se laudă că-i evreu...“

„Nu râde,“ face Rușinaru, „c-o fi evreu, dar e mai patriot decât mulți români. Cu Vuia am dubii. N-are el treabă cu patriotismul, nu-ș' ce l-a apucat să se facă mare revoluționar la bătrânețe“.

Dar Canta: „Revoluționar nu e. Orientat, da, revoluționar, nu! Ții minte,“ îl ia pe Rușinaru, „ce spunea în anii '90? Tu l-ai luat cu Foucault și cu Sartre și el ți-a sărit la gât: «Ia să ne mai lase franțujii cu filozofia de cafenea, că din cafenele au plecat Ciu En Lai și Pol Pot și au băgat în pământ milioane de oameni»“.

„Ei, vorbea și el... Se săturase de tămbălău, ca noi toți. Ce, Radu nu era potolit? Regula în dreapta și-n stânga, ca omul, dar, altfel, ziceai că-i filatelist.“

„Mda, tipi bizari“, face Canta, amintind cât de pompos a fost Vuia când a recunoscut că e evreu. „Îmi declin public *evreitatea*“, zisese, adăugând că ipocrizia nu-și avea locul în chestiunea cu pricina. A fost o ieșire de neînțeles, căci autoritățile se lăudau cu filosemitismul de stat, iar cunoscuților nu le păsa nici cât negru sub unghie că Vuia era evreu.

Și Sobek: „Te pomenești că de-aia e interesat de caiet. O fi vrând să vadă ce a scris Emin despre ai lui. Radu, în schimb, face mișto de caiet“.

Rușinaru îl contrazice, spune că Radu se *preface* că nu-l interesează caietul. Odată, Radu îi aranjase unui tip din Israel, unul Itik, o întâlnire cu Rușinaru, care Itik, atenție, se născuse în Fălticeni, de unde, coincidență sau nu, se trăgea și Louise. Când Radu l-a luat pe Itik de la hotel, l-a găsit în pantaloni ce făceau genunchi și într-un sacou ros în coate: „Ce-i, bă, cu tine,“ l-a întrebat, „mergem la bancă, te-ai tâmpit?“ Și Itik: „N-ai tu treabă, *mă*, ăsta-i costumul meu de *bisniis*“. Pe drum, Itik i-a spus că dacă punea pe el rufe scumpe, Rușinaru n-o să lase la preț, părerea lui fiind că în afaceri trebuie să fii îngrijit, dar, în rest, lumea să te creadă sărac. Când l-a văzut, Rușinaru a râs: „O, Itik a venit în costumul de *bisniis*! Frate, și eu sunt din Fălticeni! Am avut vecini evrei în față, în spate, la stânga, la dreapta, crezi că nu știu cum *faceți* afaceri?“ După ce au bătut palma, Itik, spre uluiala lui Rușinaru, a întrebat de caiet. Auzise de el când era mic, de la Dessneri, ceasornicarii din Fălticeni, și, dacă tot stătea la masă cu unul din Fălticeni...

„Și tu ce-ai zis?“ cască ochii Canta. „Ce să zic? Că nu știu nimic! Noroc că Itik habar n-avea care e treaba, doar auzise câte ceva de la Oli, care era tot din Fălticeni, și care zicea că...“ Dar Canta: „Dă-te, bă, încolo, vrei să spui că Fălticeniul e buricul României?“ Și Rușinaru: „Pe dracu', Fălticeni e buricul lumii!“

Canta și Rușinaru râd ca moșnegii. „Ei,“ reia Rușinaru, „și cum vorbeam noi așa, Radu s-a luat de Itik: «Ce dracu' aveți, mă, cu caietul? Emin ne făcea carne de mici, asta scrie-n caiet!» Dar Itik: «Prostule, tu nu știi că lui Emin i s-a tras de la frații Iancovici? Ăla mic o plăcea pe Steluța Wexler, dar ea a greșit cu poetul, că ridica piciorul ușor. După aia, a fost nevoie doar de un pic de *fum* din partea lui Bleichröder, bancherul de la Berlin, care zicea că-n caiet scrie despre deportarea evreilor în Africa, iar frații Iancovici au luat foc și au zis tot ce au zis despre Emin. Oli mi-a zis că Bleichröder avea interesele lui și că de-aia a pus un om să nu-l slăbească din ochi pe poet...» Atunci, Radu a înnebunit: «Fir-ar al dracu' de caiet, trebuie să-l văd și eu, căci din ce aud de la voi și din ce mi-a zis Macu...»“

„Hei!“ îl oprește Canta. „Garfield și Schmuck se întorc. Nu mergem și noi?“

Să vezi că vor să-i pun pilă lui Max, își dă seama Sobek. Într-adevăr, Canta se apropie de el și-l întreabă dacă nu vrea să-i dea vechiului lor prieten o mână de ajutor. Sobek îi zice c-ar face-o, numai că Garfield n-o să se bage, căci speră ca scandalul din jurul lui Max să-l termine definitiv pe Alioșa. Moșii știu însă că Sobek e amic cu Alioșa, ceea ce înseamnă c-ar putea avea un *interes* ca să-l scape pe Max din încleștare; așadar, cresc presiunea: „Ideea e să se respecte legea“, zice Canta. „În fond, Max e reținut ilegal.“

Sobek știe, dar ce să facă? O fi el amic cu Alioșa, dar nici pe Garfield nu vrea să-l expună, căci i-ar da combustibil

lui Cocârț, prezidentul, și ăla atât aștepta.
„Măcar tatonează-l pe Garfield," insistă Canta, „ce naiba, Max ți-e prieten!"
Sobek se înfurie: „Mi-e prieten, dar nu mă mai futeți la cap că el n-a furat și că ăia de la Calea Dreaptă o să facă la fel!"
„Și dacă Max a furat, ce? Avem nevoie de el!" zice Rușinaru.
„Uite-l că face treabă și de la Rahova, din arest!" încearcă Sobek să scape.
„Face pe dracu'!" pufnește Canta. Și apoi: „Ascultă, Sobek, tu mai ești om? De ce i-ai pus poprire pe bani?"
„*Eu*? Dar ce, Gaftoi e al meu?" Celor doi li se pare că Sobek se clatină, vor să stăruie, numai că pe Sobek îl năpădește din nou Alice in Chains și dă în clocot: „Terminați! Sunteți..." nu găsește cuvântul, nu vrea să-i jignească, „sunteți *grăbiți*!" zice. Și Rușinaru: „Tu cum crezi că-i e lui Max la bulău?" „Dar voi cum credeți că mi-e mie pe căcatul ăsta de munte? Vi se pare că-mi place să stau cu voi, cu Șalăul, cu Schmuck? Ce știți voi cum îmi e?" i se strâmbă lui gura, în timp ce în minte îi răsună chitara din „Nutshell". *Ce naiba fac?* se întreabă. *Ce voiam* eu *să fac și ce am ajuns să fac? De ce nu pictez? De ce? Fi-mi-ar expresionismul al dracului, totul e formă, culoare, și eu pierd timpul cu doi moși și cu SRI-ul lor de rahat!* I se îngustează privirea, ochii îi cad pe un bolovan, îi vine să-l salte și să dea cu el de pământ: „Mă futeți la cap cu Macu al *vostru*, mă bârâiți cu bancurile *voastre* cretine! Dar ce vreau eu, vă întrebați? Poate vreau altceva, nu să merg ca măgarul prin ceața Bucegilor, pișa-m-aș pe ea! Macu și Bismut, Macu și Bismut! Știți că Bismut n-așteaptă decât să-l transformați voi în martir? Un martir idiot, cum sunt toți în zilele noastre, de *atât* are nevoie! Macu i-a și zis lui Ristache că mai bine i-ar fi fost cu Bismut, că într-o lună scotea din el un Iisus gata de pus pe cruce și dădea de-a dura cu voi".
„Măi, Sobek," se înfoaie Rușinaru, „noi nu suntem proștii tăi!"
„Nici eu nu-s prostul vostru! Altfel," spune, „faza cu Făcăieni, Pizdeni sau cum s-o numi ți-a ieșit, nu? Nici mersi nu mi-ai zis că te-am băgat la Șalău".
În clipa aia, Garfield îl strigă pe Sobek. Are glas de copil. Schmuck îl strigă și el, ca tembelul, lansând yodlere. Deși i-ar lua pe cei doi politici la șuturi, Sobek surâde larg. S-a dus Alice in Chains, gata, s-a dus. Iar Canta: „Nu știu de ce te-ai supărat. Ceva trebuie să facem, nu-s doar banii lui Macu la mijloc".
„Dacă vrei să-l ajut ca să scape Oli basma curată, las-o așa!"
„De Oli mă doare-n cot. Eu vorbesc de Alioșa, care te-a făcut om."
Și Sobek, luând-o spre Garfield: „Terminați cu prostiile. Vine răscoala, nu vedeți? Cineva a aruncat în aer mașina lui Bismut ca să încingă lumea, că nu doar Max bagă bățul prin gard! Vine răscoala, voi nu v-ați prins?"

43. Mama Louisei. Un pictor spune o poveste

Louise, Andrei și cei doi jurnaliști sunt într-un Devaux *vintage* tunat, cu motor electric. Mașina lunecă fără zgomot printre lanurile de grâu împestrițate cu maci. E înnorat. Poate c-o să plouă.
„Cu site-ul de *media literacy* cum a fost?“ se interesează tânărul jurnalist.
Louise nu răspunde, se uită la holde, îi amintesc de cele pe lângă care trecea în copilărie, în drum spre mare.
„Unde ai zis că mergem?“ îl întreabă pe Andrei.
„La Mogoșoaia. N-ai spus că ai chef de un lac?“
„Auzi? Hai la Palatul Știrbei, că și acolo e un lac. Pe malul lui m-am cuplat cu taică-tău, la un concert cu The National.“
E agasată, încă nu-și dă seama ce vor jurnaliștii; bănuiește ceva, dar nu e sigură. Dă playerul mai tare, însă ascultă în gol: „I should live in Salts“ nu-i mai place ca în tinerețe. De fapt, nicio *muzică* nu-i mai spune nimic, nu-i găsește rost decât ca zgomot de fond – urechile, creierul, inima i s-au tăbăcit.
„Site-ul ăla,“ îi răspunde în sfârșit tânărului, „se numea *Awareness*. Ai fost pe el?“ Nu, n-a fost. „Mai bine, era un site idiot“, face Louise. Cică înainte să-l pună pe net se pomenise cu o schiță trimisă de Max din arest: patru poligoane ce închipuiau Rusia, EU, USA și China. China avea extensie spre Africa, USA spre America de Sud, iar USA, UE și Rusia se intersectau în Europa de Est; așa îi arăta Max Louisei că geopolitica rupea România în trei. „El credea că singura diferență pentru români față de când scrisese Emin era că în locul Franței ne-am pomenit cu USA pe cap. În rest, țara funcționa tot între ciocanul rusesc și nicovala germană. Azi cum mai e?“
„Azi Huawei-Nanospore e mai tare decât China“, râde jurnalistul.
„Serios? Și mai tare decât USA cine e?“
„Integrated Cloud Apps. Dar ce legătura are schița lui Max cu *Awareness*?“
„Păi, *Awareness* a pățit ce a prezis el României; de fapt, tuturor țărilor: a crăpat. Forțe centrifuge, pricepi? Eu voiam să-i învăț pe useri să recunoască *fake news* și m-am trezit pe site cu ruși, chinezi, atei, bigoți, tehnoreligioși, comuniști, libertarieni, inși reali, inși inexistenți. Unii erau deștepți și aveau păreri idioate, alții erau cretini, dar aveau opinii OK; în plus, oamenii nu-s doar buni sau răi... Necazul era că discutam doar online: *face to face* mai găsești o cale de mijloc, mai zâmbești, mai arăți că ai draci, dar pe net te enervezi imediat: n-ai acces la *body language*, n-auzi tonul vocii, iar ecranul te face invincibil, dai *block*, cenzurezi, ucizi avataruri. Ce să dezbați în condițiile astea? În sfârșit, după șase luni, nu mai știam nici eu să deosebesc ce e *fake* de ce e real.“
„Ah, păi nu s-au schimbat prea multe de atunci.“
„Și ți se pare corect?“
„Nu știu. Dumneavoastră ce-ați făcut cu *Awareness*?“
„L-am transformat în site de atac: l-am ascuns pe GloomNet și le-am dat ținte unor useri pe care știam cum să-i iau. I-am manipulat, ce să fac?”
Mașina ajunge la Palatul Știrbei. Louise e obosită, îi pare rău c-a venit. În fond, ce-i ăla un lac? Văzuse zeci, dacă nu sute de lacuri, la ce bun să mai vadă unul? Ce senzații atât de puternice putea să-i trezească, încât să uite că-i *convenea* să răcească, de pildă? Nu-i plăcea, doar îi *convenea*, fiindcă frisona și se simțea nu-știu-cum când se înfofolea; ei, putea văzutul unui lac să bată chestia asta?
Andrei parchează lângă Palat. Louise se dă jos. Parcă-i e frig. Se chiorăște la un vitraliu aflat deasupra unei parcele ce miroase a trandafiri, nu-l vede bine. Mda, o să-și mai comande fiole egiptene.
„Și? Ce atacuri ați dat cu *Awareness*?“ întreabă jurnalistul.
„Cele mai sinistre“, râde ea. „Am lansat idei. Am discutat până și despre caietul lui Emin, iar pe Sovieți și pe ăia de la Crucile Întrețesute i-am tocat mărunt. Mi-am văzut de-ale mele, dintru ale mele, ca să zic așa.“
„Amenințări ați primit?“
„Primesc și acum. Atunci însă mi-era frică.“ Se așază pe o bancă. *Simte* apa, e nemișcată, nu bate pic de vânt. Stă câteva clipe pe gânduri și reia: „După ce m-am văzut cu Rușinaru și Canta la restaurant, ei s-au dus la o întâlnire

de taină la Piatra Arsă. În afară de faptul că au cumpărat voturi pentru niște alegeri care n-au mai avut loc, despre ce credeți c-au vorbit? Despre *poligoanele* lui Max! Era acolo și Schmuck, trimisul EU, mi-a luat mult timp să aflu că el... Ei, avea oarece control pe Calea Dreaptă. Ideea e că explicațiile lui despre poligoanele alea nenorocite erau *copy-paste* după ale lui Max. Similitudinea m-a scos din minți, căci Bismut discuta zilnic cu Schmuck, numai că nu mi-a spus că dezbăteau aspecte geopolitice care n-aveau legătură cu Calea Dreaptă. Adevărul l-am aflat de la taică-tău," se uită Louise la Andrei, „fiindcă a fost și el la Piatra Arsă. Bine, nu mi-a zis pe loc, pentru că mă culcam cu Bismut, iar Bismut era șeful. Deci: Bismut și taică-tău n-au zis nimic, eu *simțeam* că politicii își dădeau mâna peste noi, dar am mers înainte, cu ceilalți, deoarece aveam idealuri și-l creditam pe Schmuck cu bunătate omenească. Ce tâmpită, Schmuck și bunătatea..."

Pe când avea loc întrunirea de la Piatra Arsă, Louise bătea orașul pe urma dârei de frică iscată de arestarea lui Max. Alioșa tăcea mâlc, pentru că Max îi știa afacerile pe dinafară, Oli se lăuda că e ca și scăpat, căci nu le scăpa din ochi pe „Murgeștile alea mici", Anderco, liberalul, se căznea să-i transmită lui Max c-o să-i dea orice dacă-și pune fermoar la gură. Tot alergând încoace și-ncolo, Louise a aflat că Max o să aibă vorbitor cu un pictor, unul Iovik. Auzise de el de la Erika, când îi povestise faza de la Mangalia; în plus, Radu zicea că Iovik era vărul unui medic rugat de Ristache să-l examineze pe Max în arest, iar alții dădeau ca sigur că pictorul îi onora lui Sobek comenzi de grafică pe computer.

Așadar, Louise a sunat la Iovik, a fixat o întâlnire la atelierul lui de lângă Mănăstirea Antim și a dat fuga la sediu. Polițiștii terminaseră cercetările apropo de explozie; de-acum, ridicau resturile mașinii lui Bismut și le puneau pe o platformă. Viața revenea la normal: niște curieri duceau în biroul lui Vuia două paravane persane, din lemn de calembec negru, lucios, aromat. Vizavi, angajații Băncii Tranzit stăteau la geam și comentau în gura mare: „Securist-securist, da' ia uite ce mobilă-și trage!" Auzindu-i, Louise a pufnit în râs și a intrat în clădire. Se aștepta să-i găsească pe zeloți făcând curat, numai că a picat în plin scandal: Școlici și Slav perorau printre geamuri sparte și ziduri înnegrite de fum, plângându-se c-au fost *bombardați*, în timp ce tinerii, care în ultima vreme nu fuseseră onorați cu prezența șefilor la proteste, forfoteau pe culoare, acuzând conducerea că nu iese din bulă; degeaba s-a dat foc în oraș, strigau ei, degeaba voia Calea Dreaptă să-i aducă pe toți verzii din lume la București. Louise știa că de vină era nehotărârea lui Vuia și a lui Bismut: bun, ieșim în stradă, ziceau, dar ce facem după?, cât o ținem așa? Mai mult, Garfield și Cocârț nu ripostau, jandarmii nu reacționau, iar cetățenii erau inerți, și atunci, se întrebau cei doi, dacă protestele o să ruleze în buclă, între manifestanți, presa de casă și mediul online, dându-le dreptate celor ce spuneau că zeloții *se reformau între ei*, fără să obțină nimic? Pe de altă parte, membrii de rând *știau* că celelalte grupuri de presiune stradală erau tot mai active.

„Ce ne ține-n birouri? De ce nu ocupăm bulevardele?" dădea glas Doru supărării generale. „Sutanele Negre defilează, se aliază cu Crucile Întrețesute, Max se vede în arest cu toți ticăloșii, iar noi? Noi batem pasul pe loc!"

Așa e, așa e, zbiera lumea. În ciuda furiei, toți aveau chipuri festive, pătrunse de beția implicării, ziceai că se pregăteau de un cataclism. Printre noii veniți, un lungan pletos, în blugi și în ie. Era Chimir, șeful *squaturilor* anarhiste, cel ce-și pusese ciracii să planteze soia, ciuperci și andive în subsolul clădirilor ocupate ilegal, ca să capete autarhie alimentară. Cantropul, jurnalistul, îi prevestise cândva apariția: era sigur că în România pândea un ins nici prea tânăr, ca să-l crezi ușuratic, nici prea bătrân, ca să-l crezi ipocrit, înalt, cu ochi preferabil albaștri, capabil de gesturi mari, cum ar fi să pălmuiască un șef de partid la o emisiune în direct. Chimir nu doar că se potrivea portretului, ci îl depășea, căci n-avea o parteneră (de partener nu se punea problema), ceea ce-i adăuga un ceva cu priză la public, un fel de sfințenie sau dăruire, cu atât mai bulversantă cu cât se ținea departe de *social media* și de presă. Cu toate acestea, vocea lui șunta mijloacele de comunicare, ajungând la urechile tuturor: „Vino în subteran," zicea el, „în subteran n-avem taxe! În subteran nu ești sub nimeni, nimeni nu e sub tine și îți descoperi adevărații dușmani: banksterii, politicii și lacheii consiliilor de administrație! Subteranul e talpa, mai jos de-atât n-ai unde ajunge!"

Era prima oară când Chimir venea la sediu și, după cum presimțise Cantropul, răsturna totul cu fundul în sus: „Ce *se* așteaptă?" scanda el, ducându-se de la unul la altul. „Porcii de guvernanți zăpăcesc lumea, orașul se zdruncină, oamenii sărăcesc, voi nu vedeți?"

Vuia stătea în ușa biroului său (singura încăpere intactă după explozie), încerca să potolească zavera, dar mai rău punea gaz pe foc. Bismut, în schimb, era liniștit: „Ne trebuie un plan, degeaba ne enervăm", zicea, cu aerul că se aștepta de mult la iureșul ce lua sediul pe sus.
„Ce plan, frate?" l-a luat Chimir. „Hai s-arătăm cine suntem! Strada zice c-așteptați ordine de la nu știu cine și că ordinele nu mai vin. Ce? Sunteți și voi ca politicii? Nu știți unde să vă duceți s-o sugeți? La Berlin, la Paris, la *Iașington*?"
„Dar dumneavoastră cine sunteți, de ne luați așa?" s-a înfuriat Școlici.
„Corect," a zis Anca, „te-ai dat pe lângă noi ani de zile și dup-aia ai dispărut! Unde ai fost când am pus pe picioare site-ul, când am organizat petiții online, când am ieșit prima oară în piețe..."
Dar Chimir: „Ciocu' mic, păsărică! Ești fata lui Murgescu, ce cauți aici?"
„Îmi vorbești așa fiindcă-s femeie singură? Misoginule! Profiți că n-am *momentan* un bărbat care să te pună la punct?" Simțind clipa, Școlici s-a apropiat de Chimir: „Nu sunteți singură, domnișoară!" A mai făcut un pas, aproape atingându-l pe nesăbuit: „Cum *îndrăzniți* să vă luați de colega noastră? Noi nu suntem ca ei," a făcut el un gest amplu, „noi nu ținem cont de rude, ca ticăloșii de comuniști! Garantez *eu* pentru ea, pentru dumneavoastră cine garantează?"
Chimir și-a regăsit aplombul, căci una era să te iei în bețe cu o femeie și alta să-i ții piept unui mascul, fie el Școlici: „Ar trebui să garantați dumneavoastră," a zis, „că io-s ocupat să vă păzesc curul, dom' Școlici! Hai să acționăm, naibii, că ne ia mama dracului!"
Privirile s-au întors către Bismut. „Fără un plan," a zâmbit el plictisit, „nu mișc niciun deget."
„Frate, știi că strada spune că nu mai e timp de pierdut? Știi că strada spune că fața asta," a arătat-o Chimir pe Anca, „n-are ce căuta aici?"
„Nu vă permit!" a făcut Școlici.
„Nu-mi permiteți, dar cine se udă ciuciulete în piață? Eu sau voi? Vreți un plan, dar până îl faceți, *jar* mâncăm, nu vedeți?"
Vlad, cel ce avea să fie soțul Louisei, tăcea. Era fotoreporter, de regulă o ardea pe stradă, și era la fel de nervos ca nou-veniții. Se uita la Louise, dar, văzând-o cum îi fug ochii de la unul la altul, s-a prins că dac-ar fi zis și el ceva, le-ar fi dat foc tuturor.
S-a lăsat cu o ședință ad-hoc, s-au aprins țigări, s-a ridicat tonul, s-a strigat. Louise nu comenta, *încă* avea încredere în Bismut, pe când Chimir o scârbea cu bătutul lui din picior. Era nevoie de un plan, iar planurile se făceau în liniște, nu cum voia exaltatul ăsta. Era gata s-o spună, dar, când să se bage în dispută, a sunat-o maică-sa. Era speriată și vorbea atât de repede, încât Louise n-a avut încotro: s-a scuzat, i-a cerut lui Doru cheile de la mașina lui și s-a cărat. Oricum, la sediu nu mai era nimic de făcut.
Intrând la maică-sa în apartament, Louise găsește totul răvășit: haine azvârlite pe jos, hârtii răscolite, sertare deschise aiurea. În bucătărie, o bucată de brânză e pusă la desărat într-o cratiță plină cu apă, lângă aragazul ce arde în gol. *Ăsta o fi locul?* se trezește Louise că se întreabă. *Sunt unde trebuie?* o ia pe sus un gând absurd. Preț de câteva clipe, stă nemișcată. *Acum, parcă* trebuia *să miroasă a rufe proaspăt spălate*, își spune, dar nu, aerul din apartament e stătut. *Unde-i mama?* își revine brusc. E la baie, în fața oglinzii – în chiloți, cu părul despletit, cu o bluză de pijama cu mânecă scurtă. E plină de spumă de ras pe coate, pe genunchi, pe picioare.
„Ce-ai pățit?!" cască Louise ochii.
„Am *comis* o greșeală. Am uitat ce zi e azi și am luat medicamentele de trei ori."
„Și cu spuma de ras ce faci?"
„O folosesc ca emolient. Dacă mor? Vrei să mă vadă ăia de la pompe funebre cu pielea crăpată? Tu știi cum am călcâiele?" întreabă mama cu răutate.
În clipa aia, se clatină, gata să cadă grămadă.
Louise o cară în pat. În dormitor e beznă, draperiile sunt trase. Mama sughiță, varsă pe covor: „Nu mai pot", spune. „Întinde-te", zice Louise și dă fuga să deschidă fereastra. „Las-o așa," face mama, „ai uitat că nu suport lumina? Tu chiar nu ții minte nimic?" ridică ea glasul, revenindu-și treptat.

„Unde-i Ion?“
„Unde! Nu mai dă pe aici... E la fel ca tine, la fel!“
„El aici locuiește“, se enervează Louise.
„Locuiește pe naiba, s-a dus la Igel, iubitul lui. M-a lăsat singură.“
Louise aude foșnete din bucătărie. E pisica, ce dracu’ face? Și mama: „Moare de foame, că Ion ne-a lăsat singure. El a adus în casă pisica asta nenorocită și mi-a lăsat-o mie pe cap! Umblă cu perversul de Igel... Îți place? Îți place?“
„Lasă-mă, te rog, să deschid geamul“, dă Louise s-o îmbuneze.
„Iar începi? Iar începi?“
„Când eram mică, ziceai că dacă nu intră soarele în casă, intră doctorul.“
„Când erai mică, nu știam c-o să rămân singură! Nu știam că fi-miu o să aibă un bărbat în loc de nevastă și nu știam că fiică-mea o să-i țină partea! Eu ți-am spus – ți-am spus! – că nu suport să-i știu ce fac în camera în care ați crescut voi, ca niște oameni normali, dar tu, în loc să m-ajuți, i-ai dat nas pederastului, ca să ți-l toarne pe Max Murgescu! Îți place acum?“
„Ce are una cu alta, mamă?“
„Are, că i-ai semnat un cec în alb poponarului, să-i facă ce-i face lui frate-tău! Ți-am zis să nu tragi draperiile!“ se ridică ea în capul oaselor.
„Voiam să închid televizorul“, se apără Louise.
„Lasă-l! Trăiesc singură, *singură*! Dacă vine vreunul să mă tâlhărească, măcar să creadă că-i lume în casă!“ zice și-și varsă iar mațele.
Louise fuge în bucătărie, caută rețeta mamei – cine știe ce medicamente a luat? Se împiedică de pisică și abia atunci simte că apartamentul duhnește a hoit: să vezi că mâța și-a făcut nevoile undeva, dar unde?
„Unde ai pus rețeta?“ strigă la mamă, dar mama a uitat. Între timp, dăduse televizorul tare. Și Louise: „Prinde alt post, te rog“.
„De ce? Oricum nu-s atentă, ce, ’s proastă, să cred ce zic ziariștii?“
Louise se repede în sufragerie. Se uită în sertare, caută rețeta, dar găsește doar culcușul pisicii: e umed, plin de fecale, pute de te îndoaie. Ah, Louise o să facă curat, dar, înainte de toate, îi trebuie *rețeta*!
În sfârșit, o găsește. Dă s-o citească, dar nu pricepe scrisul; deodată, își amintește că maică-sa avea un tabel cu medicamente scris citeț, ăla unde o fi? Răscolește, deschide chiar și barul cel vechi, umblă și-n dulapul cu argintărie, nu găsește nimic.
Se aude ușa de la intrare. E Ion, zici că a venit de pe front: ciufulit, îi cad ochii-n gură și se holbează în telefon.
„Salut,“ spune, „știi că-n clipa asta trece un avion fix pe deasupra noastră? Zboară de la Bahrain la Dallas, fără escală. Cinșpe’ ore, Louise, îți dai seama? N-am mai văzut până acum!“
„Dobitocule! Du-te la mama!“
„A pățit ceva?“ se sperie Ion. I se plimbă limba-n gură de beat.
„A luat medicamentele greșit. Unde e tabelul cu medicamente?“
„De un’ să știu? Ce, ’s medicamentele mele?“
„Tâmpitule! Ai băut, ai tras pe nas, ce dracu-ai făcut?“
„Sunt un om liber! Și cu medicamentele întreab-o pe mama! Nu știi că pune totul la loc? Eu n-am mai fost în sufragerie de-o săptămână.“
Louise se duce în bucătărie, îi vine să dea de pământ cu căni, cu pahare, cu farfurii. Tabelul, nicăieri. Ion se ciondănește cu pisica. Maică-sa îl strigă: „Unde-ai fost, unde-ai fost?“, însă el nu-i răspunde. Oh, uite tabelul, e în fructieră, e pătat, dar scrisul se înțelege. „Fă și tu curat la pisică!“ îl ia Louise pe Ion și sună la un doctor pe care-l știe, numai că ăla zice că e ocupat cu un pacient – n-ar fi mai bine ca Louise să vină cu maică-sa la o consultație?
„E lată în pat“, explică Louise.
„Atunci, chemați ambulanța. Nu dau consultații prin telefon.“
Și închide. *Futu-l în cap, futu-l în cap*, se enervează Louise. Sună la alt doctor, dar ăsta vorbește în doi peri. În

fine, se înmoaie, o pune pe Louise să-i ia mamei tensiunea și pulsul și să-l sune înapoi.
„Formidabil," face Ion în timp ce Louise îi ia tensiunea maică-sii, „avionul care trece acum pe deasupra noastră zboară de la Paris la Bangkok! E un Airbus 380 cu coada violet".
„Ai făcut curat la pisică?"
„Asta fac, nu m-auzi?" Și apoi: „Sor-meo, știi că Igel e înspăimântat?"
„De ce?" face Louise. „Ai tensiunea bună", îi spune maică-sii.
„D-aia, că-l urmăresc unii. E halit de când a vorbit cu tine. Când stăm pe mobil, se aude mereu un ecou... Mersi, sor-meo, ne-ai făcut viața interesantă. Dacă era *tati* viu, nu-ți mergea! Nu te lăsa să ne păcălești!"
„Asta dacă se trezea din beție", scrâșnește Louise. Sună înapoi la doctor. Ăla întreabă cum respiră bătrâna, dar Louise nu-l aude, fiindcă Ion se bate cu pisica sau așa ceva. Mda, e tărăboi, până și mama urlă din pat. „Pacienta strigă așa?" face medicul. „După *glas*, îmi vine să cred că n-are nimic."
„Dar medicamentele..." încearcă Louise.
„E-n regulă, vă spun!" i-o taie doctorul. „Puneți bine tabelul ăla!"
Ce să însemne asta? Că medicamentele n-au efect? se gândește Louise, transcriind tabelul. *Pe bune, a luat medicația pe trei zile și n-are nimic?*
„Fac pe mine," zice mama, „fac pe mine de la furosemid".
Louise se repede în dormitor, o saltă pe mamă, o târăște la baie. „Ajută-mă," strigă la Ion, „nu vezi că mă chinui?"
„Mi-ai zis să fac curat la pisică."
Mama termină de urinat, Louise o duce în dormitor. Își dă seama că n-a curățat covorul de vomă și se apucă de el: găleată, cârpă, detergent. Cât timp freacă, apare Ion. „Auzi," zice, „Igel are o neliniște". Și Louise: „Ce neliniște?" Ion se codește, dar în cele din urmă întreabă: „Unde se duce sufletul după moarte? Igel se tot întreabă chestia asta de când se ascunde".
„Unde se ascunde?" încearcă Louise să câștige timp.
„Da' ce-s prost să-ți spun? Nu-ți ajunge ce ne-ai făcut? Și eu am probleme după ce Igel ți-a zis care-i treaba cu Max."
„Ești sigur că-l urmărește cineva?"
„Și pe mine mă urmărește, sor-meo! Până azi nu m-a întrebat nimeni de unde am certificat de revoluționar și ce fac cu casa pe care-am primit-o."
„N-o meritai, escrocule" prinde glas mama, „n-ai fost la nicio revoluție!" Ion pune capul în pământ, strânge pumnii. Dar mama: „Și cu casa aia... Ce chirie le-ai pus, mă, amărâților? Crezi că nu știu? Crezi că nu știu că-i sperii că-i dai afară? Las' că știu eu cum te îmboldește pidosnicul de Igel..."
„Mamă!" zbiară Ion. „Mereu ai fost... *ați* fost contra mea", se corectează, privindu-le pe amândouă. „Sor'mea făcea porcării și eu o încasam! Ea o făcea latră și eu luam palme, așa a fost mereu, dar n-am comentat, n-am comentat! Știi de ce, Louise, nu?" Louise nu răspunde, freacă pe jos. „Uite-te la tine cum taci," reia Ion, „nu-ți pasă de nimeni, cum să-ți pese de Igel? O dată te-am întrebat și eu ceva pentru el și tu nimic! Îi e frică, înțelegi, e îngrozit c-o să moară!"
Louise ridică găleata de pe covor. Se duce la baie: „De unde să știu ce face sufletul după moarte?"
„Mă gândeam," se calmează Ion, „că legea conservării masei e valabilă și pentru suflet. Igel, adică, așa speră. El crede că reîncarnarea ar fi o șansă, dar nu-și dă seama cum o să-și amintească cine e după ce se naște din nou".
Louise se uită pe brațele lui, îl caută de înțepături. Nu vede niciuna. Și Ion: „Cu toate astea, Igel e fericit că te-a ajutat. Să prinzi un asemenea nenorocit, îți dai seama..." Iar apoi: „Îți fac o cafea?"
Nu, Louise nu vrea cafea. De altfel, trebuie să plece, are întâlnire cu Iovik. Înainte însă, fotografiază lista cu medicamente și-l întreabă pe Ion dacă se poate baza pe el c-o să aibă grijă de mamă. Ion nu promite nimic: Igel i se pare într-un pericol mai mare, iar vina e a lui, a lui Ion. În definitiv, el l-a convins să stea de vorbă cu Louise, căci mereu și-a ajutat sora, mereu și-a pus curul la bătaie *pentru ea*, Louise a uitat? „Nu, n-am uitat", privește ea în altă parte.

În drum spre mănăstirea Antim, Louise vede puhoaie de oameni pe bulevard. La Universitate sunt trei-patru proteste, mulțimea se revarsă din străzile învecinate, jandarmii cu greu țin grupările separate.
„Ăștia au ce au unii cu alții, nu cu Guvernul!“ îi zice Louise lui Bismut la telefon. Și el, chicotind: „Perfect, avem nevoie de capete înfierbântate! Of, de-ai ști cât l-am așteptat pe Chimir! De mult voiam o interfață cu strada“.
Louisei nu-i vine să creadă că aude așa ceva: „Pe bune?“ întreabă. „L-ai *așteptat* pe Chimir? De ce?“ „Ca să ne scape de Sutane.“ „Și după ce ne scapă de Sutane, pe noi cine ne scapă de el?“
Louise închide. O ia cu călduri, se întreabă ce e cu Bismut, căci apariția lui Chimir l-a luat, clar, pe nepregătite. Pe de altă parte, dacă totuși l-a așteptat, înseamnă că e un... Caută un cuvânt și, negăsind altul mai bun, își zice că e un *combinator*, căci nu vorbise nicicând despre un *back-up* de acest gen: o interfață cu strada, ah...
Louise îi dă gaz, intră în Piața Unirii, plină de draci. Vede cum ploaia acoperă Turnul Litvak cu un luciu metalic, întunecat și, brusc, înlemnește: *se întâmplă iar*, își zice. Așa simțise și ieri, când i s-a părut că becul din baie nu trebuia să se aprindă progresiv, după cum o făcea, numai că acum e mai rău: bulevardul e prea îngust, asfaltul e prea negru, Fântânile de la Unirii aruncă apa prea sus, de parcă s-ar bate cu ploaia. După care își dă seama că toate-s la locul lor, că nimic nu s-a schimbat și, când s-o ia spre Piața Coșbuc, se pomenește cu un postgând ce-o pândise de *sub halucinația* aia sau ce naiba era: *Fă un post de radio clandestin! Clandestinitatea convinge, are un aer serios, de urgență; fă un post de radio clandestin, fă un post clandestin*, nu-i mai iese din cap.
O ia la dreapta, intră pe străduțele pline de gropi de lângă Antim și ajunge la atelierul lui Iovik: o dărăpănătură, la doi pași de un restaurant cu ștaif. Mai încolo e arestul din Rahova. De plouat, plouă.
Iovik e un slăbănog cu barbă, parcă-i Lenin remixat cu Iisus. Când vorbește, dă impresia că se uită în zare. „Ați scăpat vie și nevătămată“, o întâmpină. „Cum așa?“ se miră Louise. „Ziceau la TV,“ face el, „c-a curs sânge gârlă la Universitate. M-aș fi dus și eu dacă nu veneați“. Dar ea: „Am trecut pe la Universitate, nici vorbă de sânge! Or fi exagerat jurnaliștii“. „Ah, colegii dumneavoastră“, remarcă Iovik. Louise se scutură: „Ăia nu-s colegii mei“.
Pictorul dispare în spatele unei planșe ce reprezintă o pasăre topindu-se în zbor: penele, ghearele, ciocul lasă dâre în aer și pe turla unei biserici. Pe Louise o irită cromatica: pasărea e mov ca pilulele maică-sii, cerul e ocru ca o miriște de noiembrie, biserica e roșie ca bolșevismul. Aude un sfârâit. Iovik face cafea la nisip. Pic-pic-pic, ploaia răpăie pe acoperișul de tablă.
„Scuze, n-am pășit cu dreptul“, face el, venind cu cafelele. „Fiți liniștit,“ surâde Louise, „nici eu nu-i iubesc pe toți jurnaliștii“. Soarbe din cafea, e bună, bună de tot și, dându-și seama că n-are sens să întindă pelteaua, îl întreabă pe Iovik de când se știe cu Max. Cică de mici, plus că-n studenție se văzuseră la Vama Veche. „Era locul de refugiu al inteligheției, acum l-au luat corpocrații“, se lamentează el. „Nu vă plac?“ face Louise. Și Iovik: „Corpocrații? Mă cac pe ei. Au luat locul proletarilor de pe vremuri“.
Râd amândoi, apoi el zice că cel mai bine l-a cunoscut pe Max la Sankt Petersburg, cu ocazia unei beții. „La Sankt Petersburg?“ cască ochii Louise. Da, de fapt, la Leningrad, c-așa i se spunea pe atunci. Iovik venise la o expoziție de grup românească, Max era cu Rușinaru într-o delegație, așa că n-a fost greu să eșueze cu el la un chef. Iovik avea veri acolo, iar când ăia au apărut la hotel, să-l invite, l-au văzut cum se pupă cu Max, ca doi români idioți întâlnindu-se în străinătate, și i-au chemat pe amândoi la petrecere.
„Ei, și întârziem noi o oră, c-așa e la București, șmecherii se lasă așteptați, doar proștii vin la timp. Când ajungem, îi găsim pe veri îmbufnați. «De ce n-ați început, fraților?» îi întreb. Ei mă privesc uimiți: cum să înceapă când lipsea invitatul de onoare, care invitat nu doar că era pictor (prețuiau chestia asta), dar venea de la București, care, pe atunci, era Occident curat pentru ruși. Mă cuprinde rușinea și dau vina ca porcul pe Max, cică *el* avusese treabă, d-aia întârziasem. El, uluitor, se lansează în rusă: vorbea literar, habar n-aveam că știe să vorbească așa de frumos. Băiat-salon, ia vina asupra lui și, când ăia îl află că lucrează la o bancă, înnebunesc: îl îmbrățișează și-l pupă, deși îl vedeau pentru prima oară.
«Plânge masa!» face Ilia, gazda. «Hai să-i dăm drumul!»
Ne pomenim cu căni pline cu vodcă în față. «Bine-ați venit!» strigă Ilia și, sărind în picioare, bâldâbâc, stinge cana dintr-o înghițitură. Eu și Macu sorbim un gâtuț. Cască ăia ochii la noi, iar Ilia se supără: «Ce-aveți, fraților? Vă e rău? Dați-o de dușcă!» Mă uit la Macu, el se uită la mine și-o dăm de dușcă: am avut senzația că suntem

niște *case* din Tom și Jerry, când le sar cărămizile, și ne-am repezit să stingem focul: am băgat în noi lingură după lingură din salata de *boeuf*, până ne-am prins că verii stăteau cu ochii pe noi.
«Ce e?» întreb. «Vă e foame?» face Ilia. «Nu, stingem vodca», zic. «Bine, mâncați», oftează Ilia. «Păi, voi nu mâncați?» îl întreb. «Da' ce, am băut, ca să mâncăm?» face el și brusc ne umplu ăia iar cănile. Pfuai, dăm la o parte salata, ne ridicăm. Gazdele izbucnesc în urale, stabilim că bem pentru toți leningrădenii în viață în secunda aia și, bâldâbâc, dăm vodca peste cap.
«Acum mâncăm?» întreb.
«Iovik, ce-i cu tine? Cum să mâncăm? N-am băut!»
Macu, mai mititel, cum e el, deja se clătina, dar nici eu nu eram prea bine.
«Fraților,» zic, «am băut jumătate de kil de vodcă».
Ilia nu răspunde, doar deschide ușa de la balcon și-mi arată un metru pătrat de sticle puse la rece, că era mijlocul lui februarie.
«Ce-ar fi să ținem un toast?» mă ia Macu pe nepregătite.
Dau să-l înjur, dar n-apuc, căci gazdele se ridică: să bem pentru toți pictorii din București și, bâldâbâc, ajungem la trei litre de vodcă. Eu pic în scaun și Max se proptește cu mâinile în salata de *boeuf*, gata să cadă pe masă. Depășim momentul, ăia ne lasă să mâncăm *foarte* puțin și tăbară iarăși pe noi, căci sosise clipa să bem pentru pictorii ruși care expuseseră tablouri «libere» în nu-ș'-ce pădure, la Petrodvoreț. Băgaseră artă disritmică, experimentală, de neînțeles, însă iubită de popor, fiindcă era un protest. Noroc că-n artele plastice, comentau verii, relația pictor-consumator se desfășoară în câteva clipe, nu e ca-n proză, unde opera implică ore-n șir de contact și-n care experimentul cere nervi, efort, cititori calificați.
Auzindu-le teoriile, Macu sare-n sus și bate cu pumnul în masă: mai vrea o vodcă! Ăia se încing, bem pentru pictorii dizidenți, iar Macu, pornit, intonează primele măsuri din *Oci Ciornâi*, numai că verii mei îl opresc: era prea devreme să cânte, mai aveam de băut.
Îi fac semn lui Macu să mănânce *mult*, că e jale, iar el zice că s-a prins și că vrea să câștige timp. Prin urmare, lansează o discuție: o ia cu Dostoievski și, trecând prin Tolstoi, debușează în plin Isaak Babel, după care trece la istorie, vorbind despre viteazul Ermak, cazacul care-i făcuse praf pe inuiții ăia, sau ce naiba erau, din frumoasa Siberie. Verii mei sunt cam încurcați, fiindcă idiotul de Max vorbește de treburi de-ale lor, pe care ei nu le știu *foarte* bine; e unul, însă, care-i ține piept, știa și de Babel, și de Ermak, iar Max, simțind că-i rost de bătaie, contraatacă cu negustorul Afanasi Nikitin, cel ce s-a dus în India, dar nici rusnacul nu se lasă și-i dă o replică de bețiv, cu Spătarul Milescu – când te apuci de un chef cu ruși, habar n-ai unde ajungi! Ne montăm, verii se uită la culturnicul lor, eu îl încurajez pe Macu în românește, iar Ilia se șifonează: cică ce avem de vorbit, ca să ne ascundem de *ei*? Nu e clar că a început o luptă dreaptă între Max și Volodea? E un caft parte în parte, de ce mă bag? Am simțit că iau foc: «Păi, noi suntem doi și voi zece! Așa ne faceți tot timpul, așa ne-ați luat Basarabia!»
Dar Ilia: «Mă piș pe Basarabia voastră, n-am nevoie de ea!»
«Păi, dă-ne-o înapoi!» zic, iar pe ceilalți îi apucă râsul, vin pe rând, ne iau în brațe, ne bat pe spate, ne pupă. Unul mă întreabă: «Auzi, bă, Iovik, dar tu de ce ții cu românii? Nu ești pe jumate' rus, frate?» «Ba-s pe jumate' ucrainean, *blya*" zic, «ce te faci că nu știi? »
Atât i-a trebuit lui Macu! Auzind de Ucraina, atacă (murdar!) cu Șolohov și Bulgakov, drept care tâlharul de Volodea îi dă o replică cruntă: ne izbește cu Hajdeu, care a făcut universitatea la Harkov; nemernicul de Volodea știa și povestea cu Tăblițele de la Sinaia, contrafăcute de același Hajdeu, numai că lui Macu îi ies ochii din cap, bombardând, decisiv, după cum mi se pare, tocându-l pe Soljenițân, așa cum procedase *și* Șolohov la Uniunea Scriitorilor Sovietici.
Chestia asta îi clatină pe verii mei, se uită unii la alții buimaci, iar Max le dă (crede el) *nucleara*, povestindu-le de cneazul Vladimir și de botezul în masă de lângă Kiev: «Ești ucrainean, dar tot un fel de rus ești!» îmi zice scârbit, pasămite, demonstrând calități diplomatice care mă lasă mască.
Volodea nu e atins: «Dar de *măgarul* de Mazar Pașa ce spui?»
Habar n-am cine-i ăsta. De fapt, nimeni din cameră n-auzise de el, cu excepția lui Macu, dar atacul l-a zăpăcit,

plus că Volodea se dezlănțuie, zice despre Mazar tot ce știe, c-a fost coleg de pașalâc cu un Sturdza, că i-a sprijinit pe turci în Războiul Crimeei, c-a fondat PNL-ul și, mai ales, c-a fost atacat de poetul nostru național, faimosul Mihail Gheorghevici, pe nedrept numit Emin, căci îl chema Eminovici, numai că i-am zis noi Emin, după ce l-am preschimbat în bun public.
«Minciună!» tună Max, turbat de avalanșa informațională a lui Volodea.
«Minciună?» răcnește Volodea. «Dar de faptul că Emin, când a fugit din România, s-a dus în Africa, de asta ce zici?»
Max înțepenește: «De unde ai auzit așa ceva, frate?»
Dar eu: «Aaah, p-asta până și eu o știam! S-a dus mai întâi la Sinaia și după aia, paaac, în Africaaa...»
«V-ați vorbit!» sare Macu în sus. «V-ați vorbit între voi!»
«Al dracu' să fie ăla care a vorbit!» zic. Mă uit la Volodea și-l chem în ajutor: «Spune și tu ceva, Macu e nebun, nu mă crede».
«Nu te cred», face Macu.
«Crede-l!» urlă Volodea.
«Să bem!» zbiară gazda. «Să bem pentru Emin și pentru călătoria lui africană! Auzi,» îmi suflă el la ureche, «e vreo sculă Emin ăsta?»
«Așa se zice, cică-i un fel de Pușkin român.»
«Și el e mulatru?!» cască Ilia ochii uimit.
«Mulatră e mă-ta!» țipă Volodea la Ilia. «Controversa m-a întărâtat; să bem!»
«Să bem, să bem!»
Volodea nu-l slăbește pe Max, îl privește cu ochi galbeni, de lup. «Să-ți mai zic ceva,» lovește el nemilos, «după ce a murit, Emin s-a dus la Berlin și de acolo în Ecuatoria, unde umblau câini cu covrigi în coadă!»
«Lasă-mă, frate,» bate Max cu pumnul în masă, «*care* Ecuatorie?»
«Lei, hipopotami, gazele!» tună Volodea. «*Acea* Ecuatorie!»
«Așaaa?»
«Așaaa...»
Dar gazda: «Taci, Volodea! Tu-i ții de vorbă și ei nu beau».
«Nu mai pot, sunt *full*», se apără Macu.
«Iar eu sunt beat mort», zic.
«Cui pe cui se scoate!» se înfoaie Ilia. «Dați-le să bea!»
«Nu vreau!» țip.
«Ajutați-i, fraților, că nu știu ce vorbesc, păcătoșii!»
Sar ăia pe noi, noi ne zbatem, dar ei sunt ruși, sunt mai mulți, ca de obicei. Ne sucesc mâinile, ne fixează căpățânile, ne cască gurile ca la gâscani și, bâldâbâc, ne toarnă vodca pe beregate. Simt că mor, dar în câteva clipe lumea se limpezește: simt că-s tot eu, cel de acum trei ore, când nu pusesem picătură de alcool în gură. Îmi recapăt controlul, redobândesc certitudine pe genunchi, văd bine de tot.
«Mi-a trecut,» zic, «al naibii să fiu dacă nu mi-a trecut!»
«Și mie!» se uită Max la mine, uimit.
Și, uite-așa, am ținut-o până dimineață, căzând lați și trezindu-ne *fresh* după fiecare litru de vodcă. Verii, drăguți, ne-au dus la hotel, deși noi nu și nu, că mergem și singuri, numai că ei ne-au zis că n-aveam *cum* să ajungem, am fi căzut în nămeții de februarie și gerul ne-ar fi răpus, asta în situația fericită în care nu ne ducea Miliția la spital, ca să ne scoată din comă, ceea ce *costa*: amendă, tratament, ras, tuns, frezat, călcat de haine, ce mai, *all inclusive*. Mda, o lună mi-a luat să-mi revin, o lună în care n-am simțit niciun gust: vodca mi-a rașchetat papilele gustative. Puteam să mănânc și sârmă ghimpată, nu m-ar fi deranjat."
Și Louise, amuzată: „Sunteți amic bun cu Max". Iovik neagă, spune că s-au întâlnit episodic. La care ea: „Ei, hai că știați de marota lui cu Emin!"
„De știut, știam, dar habar n-aveam că e o obsesie. Doar la Leningrad m-am prins cât de mult îl preocupa. De

altfel, în drum spre hotel, mi-a zis: «Doamne, nu scap. Oriunde mă duc, Emin mă trage de mânecă».“
„Și dumneavoastră cum ați aflat... De fapt, care e treaba cu Sinaia?“
„Înainte să plec la Leningrad, o doamnă din Sinaia m-a rugat să evaluez niște planșe entomologice. M-am dus să le văd (erau artă curată!) și, pe când le examinam, am aflat că le-a admirat și Emin. Uimit de lucrările alea perfecte, am comentat că arta se îndepărtează de meșteșug, iar gazda mi-a zis o chestie care m-a lăsat mască: «Arta s-a *mamonizat*, domnule!» Ca să mi-o demonstreze, mi-a dat niște versuri scrise de Emin în casa cu pricina și, când le-am citit, să pic jos! Nu doar că făceau referire la călătoria în Africa, dar, la data trecută sub poezie, poetul era mort și-ngropat. Ciudat e că Volodea a venit în România acum trei ani, iar atunci...“
„Volodea? Cel de la chef?“
„El, el... Are post la ambasadă. E-n București.“
„Foarte tare“, cască Louise ochii. „Și ce s-a întâmplat acum trei ani?“
„Ce să se întâmple? Iar l-a tras Emin pe Max de mânecă“, râde Iovik. „Am fost în casa de la Sinaia Volodea, Max și eu. A fost și Sobek cu noi.“
„Pe bune?“
„E vreo problemă?“ se încruntă Iovik.
Dar Louise: „Auziți? De ce vreți să vă duceți la Max la Rahova?“
Iovik e încurcat. „Ei,“ zice, „voiam să văd cum e în arest.“
„Nu vă cred“, face Louise.
„Păi, nu vă forțați,“ surâde Iovik, „că nu mă mai duc“.
„Eu bănuiam,“ spune ea, „că voiați să-i faceți un serviciu lui Sobek“.
„Oh, nu“, dă Iovik din cap. „Oricum, azi a fost alt văr de-al meu la Max. O să-mi povestească el cum e pe acolo, asta-i tot ce mă interesează. Artiștii fug de riscuri,“ adaugă pictorul, „le plac doar experimentele de atelier“.
Și Louise: „Deci vărul dumneavoastră a fost la Max...“
„Păi, da. E doctor. A fost prieten cu Max în copilărie și s-a dus să-l consulte. Max suferă cu inima, nu știați?“

44. Înmormântarea lui Emin. Fuga

Emin se bagă în mulțimea strânsă la Sfântul Gheorghe Nou: elevi, studenți, politicieni, gazetari, vagabonzi, câini de pripas. De frică să nu fie recunoscut, stă cu ochii în pământ, deși omul lui W de la Teatrul Național l-a machiat exemplar. Doar Titu îl privește mai lung, dar, în cele din urmă, se uită în altă parte.

Făcându-și loc prin aglomerație, Emin intră în biserică. Numără coroanele din jurul sicriului: poftim, sunt doar șapte. Academia și jurnalele făcuseră chetă, dar n-au scos decât șapte coroane, cânta-le-ar stâlpii la cap!, recriminează poetul în sinea lui. Oh, iat-o și pe Micle, a venit cu un buchețel de nu-mă-uita. Lui Emin îi dau lacrimile văzând-o cum pune florile lângă mort, alături de volumul de *Poesii*, patronat de Titu, cu greșeli de tipar și modificări de care nu-l întrebase. *Rușine să-ți fie, Titule!*

Slujba se întinde, Emin iese în curte. Plouă. Din biserică se ridică glasul lui Grigore Ventura – culmea, el ține necrologul. O întoarce frumos din condei, dar Emin tot își zice: *Măgarul, nici aici nu scap de el*.

Poetul își face o cruce domnească, până-n pământ, și se duce pe Covaci, la cafenea, lângă fosta redacție a *Timpului*. Ia un șvarț, fumează, se uită la mușterii: numai lichele! După un ceas iese, prinzând cortegiul din urmă când face stânga de pe Lipscani pe Calea Victoriei. Titu bârfește cu Kogălniceanu, cică Oigăn, urmărind convoiul de la balconul Băncii Naționale, se înclinase, plin de respect, descumpănindu-i pe amândoi. Emin știe că, dacă-și pune în minte, Oigăn se lasă emoționat și de un păduche cu piciorușul scrântit, și mai știe că ticălosul vrea să se dea bine cu Hansa. *Ei, asta e*, își zice alăturându-se cortegiului. Fanfara cântă gros. Tubele sună precum tunurile cu vibrații ale lui Siemens, gata să sfarme clădiri. Theo Rosetti și Catargiu vorbesc despre cuvântările din biserică, făcându-l cu ou și cu oțet pe Ventura; în schimb, l-au plăcut pe Laurian, fostul președinte al Societății Carpații, intrată în adormire de șase ani.

Peter, Peter, chiar trebuia să fac asta? îl ia pe Emin mila de sine. Suferă tot alaiul, numai că lui i se *rupe* inima. *Sunt viu, dar iată-mă mort, și lumea o să țină minte că am murit nebun.* Îi trece însă, merge la pas după convoi. Se plictisește, dar ar fi lipsit de bun simț să nu participe la ceremonie până-n ultima clipă.

Ajuns la Bellu, îl vede îngropat pe amărâtul ce-i ține locul. Ar fuma, dar nu se face. Bulgării de pământ bubuie pe sicriu; Emin tresare, de parcă l-ar izbi în piept. *Să-mi fie țărâna ușoară*, își spune și face stânga împrejur, se duce în ascunzătoare, în subteran. Între timp, s-a pornit o ploaie cumplită.

După câteva săptămâni e la Sinaia, la W, stau de vorbă la umbra fagilor din spatele casei. W, un ins cu chip pătrățos și ochi scrutători, e la curent cu detaliile înmormântării: Oigăn i-a relatat-o pe larg, doar-doar ar fi aflat câte ceva despre Peter, numai că, bineînțeles, nu s-a ales cu nimic. Acum, W, mai degrabă nervos, îl descoase pe Emin: cât de bine semăna mortul cu el?, ce au scris ziarele?, cine a fost la ceremonie? După ce ascultă răspunsurile, îl ia pe poet la refec: „Ai greșit! În primul rând, nu trebuia să scoți capul, Peter ți-a zis *clar* să nu ieși din subteran nici măcar la înmormântare! În al doilea rând, de ce te-ai luat la ziar de guvernul Vernescu? Admit, aveai argumente, dar asta am vrut noi? Să se comenteze că demența ta e o făcătură? Dacă doar se preface nebun, întreba lumea, dacă vrea să ne dea în cap cu un nou caz Warschawsky? Iar o să ne împuie mințile cu șpăgile ce se împart la Guvern? Iar dă-n gât vreun ministru care se anchetează pe sine însuși pentru corupție? Ce naiba," se înfoaie W, „nu te-ai săturat să fii etichetat ca antisemit?" Și Emin: „Vernescu nu e evreu". Dar W: „Una vorbim, alta ne înțelegem! Să-ți mai zic c-ai greșit și la sanatoriu, înainte să *mori*? Te-ai purtat normal când te-a vizitat gazetarul Popescu, știi că le-a zis tuturor că ești sănătos tun și că poate tăia lemne pe tine?"

„Cum, Doamne iartă-mă, să *nu* mă creadă nebun? Scriam pe pereți cu mucuri de țigară, ziceam că frunzele-s bani, că Poenaru mă împușcă cu gloanțe de diamant... Ce naiba, n-a fost de ajuns?"

„Uite că n-a fost", face W, amintindu-i că făcuse și alte greșeli: de pildă, de ce i-a trimis lui Algernon atâtea scrisori? Nu s-a gândit că *ăia* îi umblă în corespondență?

„Păi, le-am trimis prin conul Iancu."

Exasperat, W își plesnește palmele: „Conul Iancu, alt aiurit! Of, și i-am zis lui Peter că aduce în Hansă prea mulți artiști. Nouă ne trebuie oameni cu picioarele pe pământ!" Emin observă că și artiștii au picioarele pe pământ, dar

W, scăpat viu dintr-o revoluție, îl întreabă plin de sictir: „Când pleci?“ „Mâine. Nu stau pe capul tău.“
W reia cu întârziere, după tipic nemțesc: „Stai la mine cât vrei. Ai fost la propria-ți înmormântare, sunt sigur că nu ți-e ușor“. Emin se mâțâie, cică vrea să plece rapid, l-au speriat scrisorile lui Algernon, animate de gânduri prea negre. În plus, l-au pus pe jar mesajele lui Peter, despre care W nu știe nimic.
Din vale se aude Expresul Euroasiatic. „La fix“, zice W privind la ceas. Și apoi: „*Meine Lieber*, te rog, nu mai improviza. Îți dai seama că Junker i-a raportat lui Otto, tocmai din Africa, ce-ai făcut în ultimii ani? Îți dai seama c-a aflat de legende? *Bitte*, fii discret, ai răbdare până te uită lumea“. După care, scoțând la iveală un plic: „Ai aici bani și un ausvais. Când vrei, iei trenul și hop, la Berlin! Acolo iei legătura *doar* cu Benz, te îndrumă el mai departe. Peter zice c-au intrat zilele în sac, iar eu, sincer, îi dau dreptate. E iureș în Africa, curând n-o să mai ai unde să scrii *Hic sunt leones*. O să ne ciocnim de imperii, dragule“.
S-o crezi tu, își zice Emin. Deschide plicul, numără banii. Și W, amuzat: „Ce zici, mergem la Peleș? Dacă vrei, îți arăt unde s-au descoperit tăblițele alea contrafăcute“. Emin râde: „Hajdeu e o fiară aparte. Și el scrie legende“.
„Mda, e un tip enervant... Deci, mergem la palat?“
„Nu. Mâine mă scol devreme, o iau prin Bucegi și după aia dispar.“
„Prin Bucegi? Cu ce treburi, mă rog?“
„Vreau să văd stâncile lui Densușianu.“
„*Mein Gott*, nu pot să cred!“
„Vreau să le văd. Știi c-am fost și de-a lungul Brazdei lui Novac? Dacă Densușianu are dreptate, cu legendele lui?“
W se întreabă dacă nu-i mai bine să tacă: are niscaiva bănuieli și n-ar vrea ca poetul să-și dea seama de ele, prin vreo vorbă scăpată aiurea sau printr-o mimică nu știu cum. Cu toate astea, nu se abține, căci poate reușește să afle ceva: „*Herr* Emin,“ zice, „*tu* scrii legendele, nu Densușianu! Tu le scrii, eu le redactez, Algernon le înflorește, Paul le pictează și Peter le dă mai departe. Așa am făcut și cu legenda Bucegilor, dinainte s-o fi inventat Densușianu, care, spre deosebire de noi, habar n-are ce să facă cu ea. Să-ți amintesc că noi *plăsmuim* țări și că suntem grăbiți? Ce ți-a zis Peter? Dar Algernon, ce ți-a scris? Ți-au spus că se termină geografia; și-atunci, de ce-ți arde de Densușianu? Ia vino!“ îl duce W pe poet în *Wunderkammer* și-i arată o planșă. „Uite ce tardigrad superb“, spune, numai că făptura cenușie, ca un minuscul sac ponosit, îi întoarce lui Emin stomacul pe dos: „E un blestemat de vierme,“ zice, „e un nenorocit de vierme scârbos“. Dar W: „Ei, și? Nu moare nici dacă-l îngheți, nici dacă-l usuci. Noi n-am moștenit nimic, dragul meu, noi nu suntem Habsburgii, regina Victoria sau Țarul. Noi suntem ca tardigrazii, rezistăm orice-ar fi, iar pe cei ca Densușianu îi ignorăm. Ai înțeles?“
Înainte să se bage în pat, Emin scoate din bibliotecă *Sutra Yoga*, de Patanjali. O frunzărește (citește greu în franceză) și, după un timp, simte demonul. Alunecă din imagine în miros, din miros în sunet, din sunet în amintiri și, uitând de el, scoate caietul și scrie visul pe care-l trăiește cu ochii deschiși. I se pare c-a găsit, în sfârșit, calea să-i dea semn lui Max.
A doua zi, la cafea, înjgheabă o poezie și i-o arată lui W. Grădinarul crede că Emin vrea să se dea bine pe lângă el, dar arta e nefastă, îl prinde în mrejele ei: mintea lui W zboară la Africa leilor și a hipopotamilor, la Nil, la aur, la fildeș, la teritoriul lipsit de orașe, drumuri și școli, dar cu *negri*, mulți negri, necontaminați de cuvântul scris, de industrie și de credite. „Dacă dăm greș în Africa,“ zice W când termină de citit, „avem o geografie de schimb. Cum a scris Algernon? «*The green land's name that a charm encloses was never writ in the traveller's chart*.» Păcat că versurile n-ajung ca să clădim un Sion. Legendele, în schimb... Mai bine tac, căci ți-ai lua-o în cap“.
„Adevărul e,“ îi cântă Emin în strună, „că pe mine m-a convins Benz, cu motorul cu explozie, nu Algernon, cu poeziile lui“.
„Nu vinde castraveți grădinarului, c-o să cred că-mi ascunzi ceva.“
Râzând mânzește, Emin scoate fâșiile de hârtie pe care i le-a dat Bánnfy cu ani în urmă, la cheful de la Dinu de acasă: „Cu astea ce fac?“ W ridică din umeri: „Peter zice că trebuie să ajungă la cineva care se pricepe să vadă *nepotriviri*“. Emin se preface că nu înțelege, făcându-l pe grădinar să pufnească: nici el nu s-a dumirit, dar Peter, se știe, e câteodată cam sibilinic.
Emin pleacă la drum. W îl însoțește până pe platou. Când să-și ia rămas bun, îi reamintește: „La Berlin nu-l cauți

decât pe Benz!“ „Bine“, zice poetul și, scoțând tanzanitul primit de la Peter, îl aruncă într-o viroagă; pas să-l mai găsești. „Ce te-a apucat?“ se sperie W. Dar Emin: „Vreau să verific ceva. Să ne vedem sănătoși!“
Trece valea, ajunge pe Drumul Grănicerilor, o ia spre Omu. Privind de departe la Sfinx, se gândește că Densușianu s-a jucat cu vorbele când și-a scris legenda, în timp ce el, Emin, a fost mai dibaci. După două ore, poposește la poalele Bucurei, despre care același Densușianu pretindea că e Kogaionul, muntele-piramidă al lui Zamolxis, numai că Bucura e un vârf de doi bani, de unde și până unde să fie o piramidă? Ciudat, tare ciudat: ce-o fi vrut bietul Densușianu cu legenda lui? N-a simțit că s-a terminat cu misterele, că știința le-a dat peste cap? N-a văzut că totul se schimbă, că nici el nu mai e tânărul visător de la Blaj? Păi, uite-te la Emin: s-a dus la Viena dorind ca românii să propășească, pe drum s-a trezit că vrea să fie poet, după niște ani i s-a părut că e bun de filozof, pe urmă și-a propus să devină dascăl pentru neamul lui de *analfabeți*, iar în final a murit cu eticheta de gazetar nebun pusă pe frunte. Cât despre credința în Țară, îi e și frică să se gândească la ea, căci dacă el, cel de la optsprezece ani, l-ar întâlni pe cel de acum, i-ar tăia beregata; îl doare sufletul, dar ceea ce-l încântă ieri, azi nu-i spune nimic, trecutul se îneacă, abia mai suflă, asta dacă nu e cu desăvârșire mort. Și în rest? În rest are un copil din flori care nu-i poartă numele, n-a fost însurat, n-a sădit niciun pom, iar plăsmuirile lui pentru Hansă n-o să aibă nicicând autor.
Brusc, aude glasuri: e o patrulă de grăniceri. Emin se așterne din nou la drum. Trecând de Bucura, zărește Vârful Omu, piatra lui Saturn, după Densușianu, nod energetic, după poet, și actual marcaj al graniței cu Austro-Ungaria. În fața stâncii e o cabană din lemn cu pridvor, în care stau grănicerii români, iar în spate e căsuța de piatră a grănicerilor unguri. De altfel, o patrulă maghiară se vede de cealaltă parte a văii, urcând pe poteca ce vine din Bran.
Se aude un nechezat. Niște cai pasc lângă stâncă. Ai cui or fi? Ai românilor? Ai ungurilor?
Sunt ai românilor: un răcan iese din cabana de lemn și-i fluieră, chemându-i în patria mumă. Din spate se ridică zgomot de pași. Patrula merge întins.
„Hai, că ne-o iau bozgorii înainte!“ scrâșnește comandantul plutonului.
De cealaltă parte a văii, încep și ungurii să alerge. Emin se dă la o parte, lăsându-i pe grănicerii români să treacă.
„N-ajung înaintea noastră, șefu’!“ zice un soldat.
„Taci și mână! Nu vă-nmuiați, nu vă-nmuiați!“
„Hai, hai, hai“, strigă tovarășii lor, ieșiți din cabană. Se uită când la ai noștri, când la ungurii care se opintesc pe partea cealaltă a văii. Din spatele stâncii se aud încurajări: „*Gyerünk, gyerünk*! Mai repede, mai repede!“
„Băăă, soacră-mea-i mai frumoasă ca limba maghiară!“ hăhăie unul de-ai noștri. „Mână, băăă!“
Românii ajung primii, se îmbrățișează cu tovarășii lor, se bagă mai toți în cabană. Afară rămâne un singur soldat. Se uită lung la Emin, dar, în cele din urmă, intră și el în coșmelie. „Ăștia-s ungurași de pustă, nu fac față“, se aude dinăuntru. „Austriecii-s periculoși, dar ăștia, vai mama lor!“
În două-trei minute, ajung și maghiarii. Cad lați pe partea lor de frontieră. Se uită și ei la Emin. Unul își adună puterile și scuipă spre el.
Emin dă în clocot când scuipatul pică de partea noastră a graniței. *Sau o fi la ei?* dă el să se liniștească, clipă în care ofițerul maghiar strigă la cel ce scuipase: „*Miért hülye vagy*? De ce ești idiot?“ Ăla zice ceva, iar Emin se uită în altă parte, se gândește că cine știe ce prostie se poate isca dintr-o flegmă. Între timp, ungurii așază puștile ordonat, în piramidă. Ai noștri le lăsaseră care cum apucase, pe o băncuță de lemn, nepăzite, iar ai dracu’ maghiari, parcă știau: unul se apropie de marginea stâncii, se apleacă din șale, ca să nu violeze teritoriul românesc, și se zgâiește la puștile alor noștri: sunt la cel mult doi metri, iar el dă semn c-ar vrea să ia una.
Ofițerul maghiar își încrucișează privirea cu a lui Emin. Îi zâmbește. Cel ce trage cu ochiul la puști zice ceva, iar ceilalți se uită râzând la Emin. În cele din urmă, Emin îi surâde și el ofițerului. Apoi intră în cabană.
Înăuntru e o sală în care n-ai loc să te răsucești, cu patru măsuțe de brad negeluit, un chepeng și o bucătărie de campanie. Grănicerii mănâncă pe rupte. Miroase a ciorbă de lobodă și a tocană.
„Bună ziua!“ face Emin.
„Bună să fie, de unde veniți?“

„Din Sinaia.“
Grănicerii se opresc din mâncat. „Aveți acte?“ întreabă unul.
Emin scoate *aușvaisul*. Grănicerul îl parcurge: mda, e în regulă. Ceilalți se uită lung la Emin, dar lui nu-i pasă, le urează poftă bună și iese. Aruncă o privire spre puști. Sunt la locul lor, numai că ungurul încă trage cu ochiul la ele. Emin n-ar dori să se bage unde nu-i fierbe oala, dar se întoarce în cabană: „Ungurii,“ zice, „se uită la puștile voastre“.
Și grănicerii, hohotind: „Păi, noi de ce le lăsăm acolo?“ Iar unul mai scund: „Eu v-am spus să le lăsăm mai aproape de ei, v-am spus!“
„Data viitoare,“ face ofițerul, „le punem lângă stâncă, să le iasă ochii din cap“. Răcanii râd mai tare. Și ofițerul, privind la Emin: „N-au, domne, curaj, să le ia. Nu trec ei granița“.
Se pun din nou pe mâncat. Emin iese, scoate *aușvaisul*. Numele nu i se potrivește, dar ce să facă? Oricum, grănicerii habar n-au cu cine vorbesc, așa că mai bine se uită la capul închipuit de Vârful Omu: ce chestie, oriunde s-ar duce, stânca nu seamănă cu un om. Niște capre negre trec granița, pasc fără grijă. Dinspre Ardeal se adună norii. Poetul se îndepărtează, privește din nou stânca, dar tot i se pare că n-aduce a om; în schimb, vede cum maghiarii, profitând că ofițerul se îndepărtase, se aliniaseră, își lăsaseră pantalonii în vine și se pișau peste graniță.
„Mă, ce faceți acolo?“ Ăia, nimic, se pișă cu icnete. „Bă, pișați-vă la voi!“
Dar ungurii: „*Miért Wallach hülye*!“
„ți-ai naibii de nesimțiți“, se înfurie Emin și dă fuga-n cabană: „Bă, se pișă bozgorii la noi!“
„Cum, la noi? Au trecut granița?“
„Nu știu, da’ se pișă *spre* noi.“
Ai noștri ies fuga. Maghiarii îi întâmpină cu hohote, care încheindu-se la prohab, care scuturându-și socoteala, care pișându-se cu ultimele puteri. Ai noștri rămân stană de piatră.
„S-or fi pișat la noi?“ face unul. „Cam cât de tare se pișau?” se uită ei la Emin, „c-așa cum stau, sunt la vreun metru de frontieră“.
Emin ridică din umeri. Locotenentul se apropie de graniță, încercând să se prindă: să fi ajuns udătura la noi?
Ungurii nu-i pierd din ochi, își dau coate, privirile le lucesc. Dar locotenentul nostru:
„Bă, Puchi, ia vino-ncoa’!“
Puchi e unul mic, vine fuga: „Ordonați!“
„Poți, mă, să le tragi o salvă?“
„Dom’ *locotinent*, s’teți sigur?“ Ăla e sigur. „Biiine“, face Puchi și se apucă să *înfulece* aer, după care, punându-și mâinile-n șold, își arcuiește trupul și trage un râgâit sinistru, stârnind ecouri.
„Bă, zici că-i cutremur!“ râde unul.
Ungurii se scălâmbăie: „Bravo, bravo!“ Numai șeful lor se apropie în fugă, cu arma scoasă din teacă: „Ce s-a întâmplat?“ strigă, cu ochii beliți.
„L-au azvârlit în luptă pe Puchi. E putred valahul!“ râd oamenii lui.
Ofițerul maghiar pune pistolul în toc. Râde și el. Iar apoi, întorcându-se la ai săi: „Ei, noi ce facem?“ Ăia se uită de la unul la altul, iar Puchi profită și dă o râgâitură de se clatină cabanele.
„Zici că se rupe în două“, face un maghiar. Iar ofițerul lor, cu ochii ieșiți din orbite: „*Istenem, Iste*... Voi nu puteți, mă, să faceți nimic?“ Dar unul de-ai lor: „Valahii mănâncă pâine, de-aia râgâie așa. La noi, doar țăranii mănâncă pâine“. La care Puchi: „Da’ voi ce mâncați, bă?“ „Cartofi“, zice unul. Și Puchi: „La noi doar porcii *meninche* cartofi“.
Emin îngheață. A scris el rău despre unguri, dar i se strânge inima când îi vede pe grănicerii de dincolo că devin stacojii. Trebuie să facă ceva, să zică *ceva*; maghiarii nu pricep poantele astea, nu-s zeflemiști, ca românii.
„Și noi mâncăm cartofi, da-i mâncăm cu coajă cu tot!“ face el un banc idiot, însă Puchi și restul trupei parc-atât așteptau ca să se pună pe râs: „Cu coajă, bă, cu coajă! Ăștia suntem, al dracu’ să fiu dacă nu s’tem așa, cu coajă, ca proștii, bă!“ Ofițerul maghiar își drege glasul, pufnește și el, iar râsul trece frontiera molipsindu-i pe unguri.

Numai locotenentul nostru nu râde: e roșu la față, i-ar trage lui Emin o scatoalcă. Cu toate astea, face stânga împrejur spre cabană. „Marș înăuntru!“ strigă la ai noștri.
„Ai belit-o!“ îi strecoară Puchi lui Emin.
„De ce s-a supărat?“ îl întreabă ofițerul maghiar pe Emin.
Poetul ridică din umeri.
„Ești un dobitoc“, îi zice locotenentul lui Emin, când intră în cabană. „Ți-ai făcut țara de râs! Ce trebuia să te bagi? Boanghenii au început!“
„Am crezut că glumiți“, se apără Emin. „Astea-s glume?“ pufnește locotenentul. Emin i-ar răspunde, dar Puchi îi face semn s-o lase baltă.
Emin dă să plece. Își ia la revedere, dar nimeni nu-i răspunde. Doar Puchi iese la țigară pe tăpșanul din fața cabanei și-l învață cum s-o ia spre Bușteni. „Să știi că n-am vrut să fac pe nimeni de râs“, îi zice Emin. „Nu pune la suflet,“ face Puchi, „una e milităria și alta e să mori prost“.
Emin ajunge în Bușteni pe seară. Trage la han, mănâncă o ciorbă și hangiul îi pune apă la încălzit într-un poloboc așezat cu schepsis la fereastra dinspre munte.
Emin se îmbăiază. De afară vine parfum amărui de mușcate. Doi bărbați merg pe drum, vorbesc potolit. Clopotele Bisericii Domnești bat rar, apoi iute, iar din înalt coboară un fâșâit: un aerostat plutește spre nord, peste munți. Dă un șuier prelung de sirenă, acoperind dangătul clopotelor, dar clopotarul e meseriaș, se folosește de ecourile reflectate de stânci. Nu trece mult și sunetul clopotelor și al sirenei se amestecă, devin una, călăresc imaginea brazilor, mirosul mușcatelor, glasurile din curți, fierbințeala apei din poloboc, duhoarea hainelor lui Emin. *Toate sunt haos, doar dangătul clopotelor face dezordinea utilizabilă*, i se pare poetului, dar, amintindu-și de Micle, cum îi punea la cap bucheţelul de nu-mă-uita, i se face milă de ea, iar mila, își dă seama, e mai tare decât clopotele, căci pune ordine în tot.
A doua zi, Emin ia Expresul Euroasiatic spre Berlin.

45. Un podcast

Plouă cu spume, iar mașina lui Doru e *kaputt*: se înecă motorul. *Băga-mi-aș*, își spune Louise. Plină de draci, își pune rucsacul pe cap și pleacă de la Iovik pe jos. Mergând spre Unirii, i se pare c-o ia cu frig; totodată, resimte bizar ruperea de nori, de parcă ea ar fi alta și ar avea senzația unei *altfel* de umezeli.
Aversa se întețește. De la Parlament se aud lozinci: „Cocârț e mort; mort, mort, mort!“ „Crucea, crucea, ia-lala! Crucea, crucea, ia-lala!“ *Până și sunetele se aud diferit, parcă-s mai înfundate*, se gândește Louise, dându-și seama că nici tramvaiul ce trece pe bulevard nu e ca tramvaiele pe care le știe – tot roșu e, numai că e un roșu aprins, lucitor.
Brusc, cineva o strigă de pe trotuarul de vizavi: „Nenorocito! Curvo ce *ești*!“ E Gala. N-are umbrelă, merge cu pași apăsați, nu-i pasă că plouă torențial. „Ce ți-a făcut Macu? De ce scrii minciuni? Cin’ te plătește ca să *minți*?“ Câțiva trecători se opresc. Louise tace: cum să discute în contradictoriu peste bulevard? În plus, îi e milă de Gala în aceeași măsură în care se teme de ea, căci starostele din canale o îngrozise cu poveștile lui. *Fir-ar al naibii*! își spune, grăbind pasul. Se uită după taxiuri, dar nu vede niciunul.
„Unde fugi, curvo? Vrei să scapi?“
Louise dă peste un polițist, îi cere ajutorul. „E nebună, don’șoară,“ face ăla, „nu vă stresați“. „Dar nu vedeți că face scandal?“ Polițistul pufnește în râs: „S-o fi răstind la niște vedenii, știu eu?“ „Domnule, încalcă liniștea publică!“ mai încearcă Louise. La care polițistul: „Sunteți cumva comunistă?“ Și Gala: „De ce l-ai băgat pe Macu la zdup? Ți-e ciudă că nu ți-a *pus-o*?“
Apare un taxi, Louise sare-n el. Să meargă acasă? Mai bine se duce la sediu, numai că pe drum primește sms de la Bismut: „Unde ești? Hai, că ne-am strâns“.
Ce naiba? se întreabă Louise. Îl sună pe Bismut, iar el îi spune agitat că lumea s-a strâns la Club Rockweiller și că doar ea lipsea de la Seara Deschisă, la care trebuia să vorbească. Louise îngheață, nu-și amintește de nicio Seară Deschisă, îl bănuiește pe Bismut de un *prank* idiot.
„Nu-mi spune c-ai uitat“, face el. „Hai odată, că ne facem de râs!
„La Club Rockweiller“, îi spune Louise taximetristului. Și Bismut: „Băi, ți-ai scris în telefon, nu ții minte? Hai, c-au venit dușmanii, Lică și-ai lui sunt aici“.
Louise nu folosește agenda din telefon, dar o deschide *reflex* și găsește un memento despre Seara Deschisă, trecut după interviul cu Iovik; își amintește cum l-a scris, se vede la masă, în bucătărie, tastând în timp ce mânca o bucată rece de pizza, îi e tot mai *clar* că a plănuit cu Clara, șefa clubului, pe cine să invite, ce idei să atace.
Treptat, o cuprinde un trecut vast, ca o ambuscadă domoală: o discuție cu Silvana, strănepoata lui W, care-i vânduse lui Canta vila grădinarului, aluziile lui Pârșu apropo de grupul teozofic de la Sinaia, o mențiune a tanzanitului într-o conversație, la cafea, cu Radu – își amintește gusturi, mirosuri, sunete noi, întâmplări discret defazate și, cel mai îngrijorător, se vede pe sine însăși cum asculta piesa muzicală pe care, până acum, în taxi, habar n-avea unde și când o auzise: să fi avut opt-nouă ani, era într-o vilă, la munte, își închipuia că joacă într-un film și... Taxiul ajunge în Unirii. Toarnă de rupe, se merge bară la bară, iar Sutanele Negre, cu flamurile desfășurate în ploaie, defilează spre Magheru, cu Paisie în frunte, călugărul ăla nebun. Jandarmii, ca de obicei, nu se bagă peste protestatari.
Taxiul scapă din piață, o ia pe Călărași, târându-se după un tramvai, face stânga spre biserica Sfântul Ștefan. Ce chestie: Cocârț e lângă club, pe trotuar, alături de doi haidamaci (unul îi ține umbrela) și de niște politici cu care discută aprins.
Club Rockweiller e pe Popa Soare, vizavi de un hostel dărăpănat, într-o casă boierească, înconjurată de platani. În curte, lume ciopor, fumează mai toți în ploaie, iar când o văd pe Louise, izbucnesc în urale. Cuprinsă de jenă, ea le zice pe fugă: „Scuze, am luat un interviu care s-a prelungit; scuze, scuze, scuze!“
Printre cei ieșiți la țigară, Lică – nemernicul se uită ostentativ la ceas. „N-avea frică,“ o ia Chimir pe Louise, „îl înmoi dacă face figuri“.

„Bă, ăla de-acolo nu e Băligărescu?“ întreabă cineva.
„Ba da!“
„Huooo, huooo“, strigă toți, Licăși susținătorii Louisei inclusiv. „Ce faci, Băligărescule? Ai ieșit la furat? Cotroceniul nu-ți mai ajunge?“
Gorilele președintelui se agită, vorbesc în gulere, dar Cocârț le face semn să înceteze. „Bă, stimați români,“ îi ia pe scandalagii, „dacă-mi mai ziceți Băligărescu, dați-mi și-un miel! Huooo!“ le strigă înapoi.
„Terminați!“ ridică Louise vocea la ai ei și intră în club.
„Ce naiba ai întârziat?“ o ia Bismut. Ca s-o scurteze, ea dă vina pe Gala, care făcuse ca trenul pe bulevard. Bismut ridică sprânceana: „De unde-a știut Gala să te găsească?“
„Asta mă întreb și eu“, se încruntă Louise.
Intră într-o sală înaltă, care aduce a salon de bal. Alături, o expoziție de fotografie: fabrici abandonate, barăci ruginite, femei în capoate rupte, bețivi fără dinți. Artiștii dramatizaseră cadrele, ziceai c-au pândit special zile înnorate ca să pozeze drumuri desfundate, bălți și gropi de gunoi.
„Vine cineva la expoziția asta?“ se interesează Licăapropiindu-se de Louise.
„Cum să nu? Doi dintre fotografi sunt premiați la Veneția.“
„Eu eram curios dacă se uită careva la *poze*. Ție-ți plac?“
„Normal, eu le-am selecționat.“
„Las-o în pace“, se aude Sobek de lângă ei.
Și Louise, uimită să-l vadă: „Mă descurc singură, mulțumesc“.
„Vă cred,“ spune Sobek, „dar sunteți invitata mea. Cum să vă las singură cu hăitașul ăsta bătrân?“
Louise și Bismut încremenesc. Se uită la Clara. Ea ridică din umeri: „Sobek a avut ideea unei Seri Deschise cu tine și, na, mi s-a părut super“.
„Și nu puteai să-mi zici și mie?“ se înfurie Louise. Nervoasă, o ia spre scenă, așezându-se în fața gheridonului Vallin, de unde mai vorbiseră Pârșu, Șalăul-Fritz, generalul Șoltic, de la SRI, și mulți alții.
Dar Licăvenit fuga după ea: „Dacă vreți, plec“.
„Ca să pretindeți că refuz controversele?“
Licăse înclină, se duce în sală. Ascuns în spatele unei perdele, Bismut vorbește la telefon: „Dați sfoară pe Facebook că se lasă cu sânge. E Licăaici!“
Cu sânge? tresare Louise. *De unde și până unde?* „Aș putea,“ se apleacă Chimir la urechea ei, „să am grijă de Licăă“. Îl aude un tip masiv, creț, care rânjește la el: „Facem ca pe 13-15 iunie, dom’ Chimir, sau ca la protestul contra experimentelor CERN?“
„Îmi pare rău c-am venit“, o ia Louise pe Clara. Dar crețul: „O s-avem grijă să nu iasă tărăboi, domnișoară. Cu dânsul suntem cei mai atenți,“ face semn spre Chimir, „c-a protestat și contra găurilor negre, acum un an“.
Chimir se îmbârzoiază, dar Sobek îi suflă: „Taci! Am venit ca să ascultăm argumente, tâmpitule!“
„Pot să vă citez?“ se izmenește Chimir. „Asta cu *tâmpitule* e bună.“
„Citeaz-o și pe-asta: marș, imbecilule!“
„Băi, eu mă car“, face Louise, dar Bismut o roagă să stea, căci mii de zeloți așteaptă podcastul. Louise ia foc: *cum am intrat în rahatul ăsta?, în puii mei, ce mă fac?* „Puteai să-mi zici de Sobek, puteai să-mi zici!“ îi șoptește Clarei.
„E doar o Seară Deschisă. Nu-i datorezi nimic.“
„Las’ că-i bine,“ o încurajează Bismut, „o să se vadă că nu vorbim doar în bulă.“
„Pe banii lui Sobek?“ scapără ochii Louisei.
Dar Clara: „Faci din țânțar armăsar“.
„Pe bune? Unde e Slav?“ își amintește Louise că vorbise *și* cu el despre Club Rockweiller. „El de ce nu mi-a spus nimic? De ce nu-i aici?“
„Slav... eh... nu vine. Fiul lui e... în spital.“
„În spital?“
Și crețul, făcând pe mâhnitul: „O supradoză, veșnica lui problemă“. „Vedeți să nu vă apuce plânsul“, scrâșnește

Louise. Dar crețul: „Numai părinte să nu fii! Vă dați seama ce nenorocire pe bietul Slav? Cum s-o fi simțind ca tată de drogat?“
„Jigodia, îl rezolv“, suflă Chimir.
„Nu mai spune!“ face crețul. „Și-o să ceri ordin scris, ca-n 13-15 iunie?“
Chimir dă să sară la creț. „Hai, dă,“ îl așteaptă ăla cu mâinile la spate, „dă, că suntem în direct pe Facebook, nu e ca-n ’90, când doar tu vorbeai cu ai tăi de la SRI“.
„Aveam șase ani în ’90,“ strigă Chimir, „ce tot bagi strâmbe?“
„Gata!“ se interpune Clara între ei. „Hai că începem.“
Dar crețul, zădărându-l pe Chimir: „Crezi că nu știu ce-ați făcut, tu și cu șefii tăi? Noi am mâncat bătaie în stradă și voi v-ați apucat de comerț cu arme!“ „Arme?“ cască Louise ochii. Dar Chimir: „Nu-l asculta! Aveam șase ani, ce comerț cu arme?“ La care crețul: „Întreabă-l pe Radu, Louise, întreabă-l pe el, dacă nu mă crezi!“
„Vorbești despre frate-meu, nu despre mine!“ înnebunește Chimir.
„Înseamnă că tu n-ai protestat decât împotriva bosonului Higgs. Ești mai prost decât credeam, nu-ș’ de ce se sperie lumea când aude de tine.“
„Frate-tău face comerț cu arme?!“ se uita Clara la Chimir.
Lui Chimir îi ies ochii din cap, se jură că crețul e omul lui Garfield, dar crețul îi dă cu huo și-l face lepră: mai ține minte cum a adus jandarmii în Parlament? „I-am adus fiindc-ați furat voturi!“ zbiară Chimir. „Da’ ce, voi nu băgați procese ca Gestapoul?“ urlă crețul. „Boilor, nu mai scăpăm de voi!“ răcnește Chimir.
„Ne facem de cacao“, îi strecoară Louise lui Bismut. Noroc cu Clara, care bate în microfon, amenințând c-aduce *ea* jandarmii la club, ce naiba, s-au țăcănit? Ca prin minune, se face liniște, iar Louise se pomenește cu un bilet în poală: „Cine te plătește? De unde are bani Calea Dreaptă, neterminato?“
Nimeni nu știe ce e cu biletul. Bismut îl pozează, cere ajutor pe Facebook. În fine, începe podcastul: Clara îi pune Louisei primele întrebări despre Max. Louise recunoaște că „a mers la pont“ (sare peste Igel și Chupka), face aluzii la niște amenințări pe mobil, după care *îl povestește* pe Max: olimpic la mate, detașat la Grădiștea, Secretar de Stat și așa mai departe, ajungând în cele din urmă la cartelurile din socialism, când unul ca Rușinaru (nu dă nume) primea telefon de la un director care voia opt tone de *țeavă*, de pildă, iar Rușinaru suna zece tovarăși de șpriț, care fiecare suna la alți zece, astfel încât Rușinaru punea în mișcare o țară întreagă cu *un singur* telefon și nimeni nu plătea cele opt tone de țeavă, căci erau livrate tovărășește. Louise spune că ăsta a fost talentul lui Max: a translatat în capitalism sistemul comunist de relații, făcând bani cot la cot cu politicii, fără să riște un sfanț.
„Nu relații a translatat, ci un mod de încredere“, strigă Lică din spate.
Dar Louise: „Nu un mod de încredere, ci o mafie“. (Râsete.)
„Mafie? Credeți că suntem în stare să ne împușcăm?“ (Iarăși râsete.)
„Las’ că ne învață rușii să tragem“, face Louise. (Râsete și mai mari.)
Povestea ajunge în zilele noastre, la cei ce s-au trezit că nu mai aveau acces la banii lor, căci îi folosea Max în suveica lui, la firme băgate în faliment ca să fie cumpărate pe nimic, la ordonanțe ce suspendau taxele două-trei săptămâni, pentru produse importate de amicii lui Max, „... acestea fiind afaceri bazate pe încredere, după cum ne-a explicat domnul Lică, aici de față“.
La care Lică: „Cu Max ați vorbit înainte să publicați materialul?“ Louise spune că da, numai că el a refuzat s-o întâlnească. „Aha“, face Lică, grăbindu-se s-o înghesuie: „Sunteți prietenă bună cu fiica lui Max, ea v-a dat informații despre tatăl ei?“ „Nu“, zice Louise. Lică se prinde că ea a întârziat cu răspunsul, dar nu spune decât: „Înseamnă că altcineva l-a vândut“.
„Sper că nu vreți să vă dezvălui sursele.“
„Dumnezeule, nu, dar mă întreb cum vă simțiți după ce-ați scris ce-ați scris despre tatăl celei mai bune prietene.“
„Anca a știut tot timpul ce fac!“
„Corect, *fiat justitia pereat mundus*... Întrebarea e: ați face publice date similare despre, să zicem, *fratele* dumneavoastră?“

„Sugerați să tăcem dacă cei implicați au legătură cu noi?“
„Voiam să-mi satisfac o curiozitate.“
„Ți-ai satisfăcut-o“, se bagă Chimir. „Altceva?“
„Ei, dacă vă jenează întrebările, tac.“
Louise zice că n-are probleme cu întrebările, numai că Lică le formulează cu rea credință; în plus, ea știe c-ar stârni suspiciuni dacă s-ar apăra, așa că Lică să nu se mire dac-o să-i răspundă tăios. El o asigură că nu cu ea are ce are, dar îl miră *viteza* cu care a reacționat Gaftoi la articolele ei: să aibă Calea Dreaptă alianțe incompatibile? Cum se cheamă legătura dintre presă și Parchet? Nu e tot o formă de corupție? Pe de altă parte, de ce Parchetul n-a anchetat și alte cazuri cu aceeași celeritate, de ce n-a dat curs, de exemplu, dezvăluirilor lui Lică? Iar în ceea ce-l privește pe Gaftoi (știți c-a fost și el la Grădiștea, nu?), cum se face că a declanșat ancheta *imediat* după ce Louise a publicat materialul despre malversațiunile lui Max?
„Sugerați că Gaftoi mi-a îndrumat ancheta?“ se înfoaie Louise.
„Nu, dar nu pricep de ce v-ați ocupat tocmai de Max.“
„Asta-i bună! Dumneavoastră de ce ați scris despre podurile plătite din bani publici, care n-au fost făcute decât pe hârtie?“
„Dați-le încolo de poduri, Max e un subiect mai *amplu*. Nu v-a fost teamă că n-o să puteți scrie tot ce aflați? Bismut și Vuia nu v-au avertizat?“
Louise dă ochii peste cap: „Ba da, mi-au zis că corupția e nesfârșită“.
„Deci nu știți cu ce altceva se ocupă Max“, conchide Lică. Cei din sală nu-și dau seama ce a vrut să insinueze și strigă la el. Nepăsător, Lică reia: „Admit, corupția e în trend. Păcat c-o căutați numai la socialiști“. „Nu e adevărat“, îl contrazice Louise și-l trimite pe site-ul Căii Drepte: „Chiar azi, Doru a dezvăluit că Anderco, un liberal, a vândut zăcămintele de gaz din Marea Neagră, *înainte* ca România să capete drepturi în zonă.“
„Ei,“ se fasolește Lică, „Anderco e non-stop atacat de când exploatează gaze de șist. Nu s-a luat și Bismut de el?“
„Și nu era normal să se ia? Gazele de șist sunt un dezastru ecologic.“
„De-aia nu știm cine finanțează ONG-ul lui Bismut?“
„Cam *whatabout* felul în care vorbiți, dar vă răspund: ONG-urile nu fac profit, deci n-au de ce să dea socoteală nimănui pentru bani“.
„Nici chiar sponsorilor, căci oengistul care dă bine din gură nu dă faliment. Acum însă, n-aveți ce face, veți fi auditați, s-a dat o hotărâre de Guvern în acest sens“.
„Am atacat-o în instanță!“ iese Bismut din spatele perdelei. „Statul s-a luat de noi abuziv, uitând că ONG-urile pun osul la treabă când miniștrii își văd de afacerile personale.“
„Ce faceți, citiți de pe prompter?“ pufnește Lică. Lumea îl huiduie, dar el nu se lasă: „Într-un fel, aveți dreptate: când am cercetat afacerea podurilor neconstruite, am aflat că dumneavoastră ați făcut poduri pe bune lângă zăcămintele de gaze de șist. Să spun și de heliporturile pe care le construiți *acolo*?“
„E o zonă defavorizată, răspundem unor cerințe firești. Heliporturile vor permite transportul pacienților la spitalele mari.“
„Ce chestie... deci pe cerințe firești câștigați mai bine decât la Köln!“
„De unde știți cât câștig?“
„Treaba mea! Problema e că n-ar trebui să știu doar eu, corect ar fi să vă faceți public bilanțul, ca să nu se mai întrebe nimeni de unde vă vin banii. Să fie de la o firmă petrolieră cu sediul la Amsterdam?“
„Iar placa asta, cu străinii care ne fac și ne dreg?“ ripostează Louise.
Dar Lică: „Eu îi iubesc pe străini. Fi-miu e un pămpălău, dar străinii au făcut om din el: s-a dus la Paris, s-a tras cu mitraliera în bistrouri; s-a dus la Berlin, s-a intrat cu camioane în mulțime; s-a dus la Bruxelles, a început războiul civil“.
„Credeam,“ zice Bismut, „c-ați venit să vorbim serios. Vă luați de banii mei, atacați firme din Amsterdam, îl susțineți pe Anderco cu gazele lui de șist... Sunteți un banal *naționalist*, domnule...“
„... la fel ca americanii care se bat cu *rușii* din Amsterdam,“ i-o întoarce Lică, „care ruși n-au chef să exploatăm

gaze de șist. Apropo, n-ați răspuns: cine vă dă bani pentru campania anti-gaze de șist?“
„În niciun caz cei care le plătesc școli în Elveția copiilor unor jurnaliști,“ i-o trage Louise, clipă în care auditoriul se pornește din nou: „Huo, du-te, lasă-ne!“
„Eu nu vorbeam despre jurnaliști,“ zâmbește Lică strâmb, „ci despre Bismut, care pretinde că e mare manager pe banii altora. Nu riscați niciun sfanț personal, domnule, tot ce faceți e să recitați narativul primit în plic!“
„Băi, comunistule!“ strigă Chimir.
„Termină,“ îi suflă Louise, „abia aștept să vorbim despre fratele tău“.
„Și eu despre al tău,“ se schimbă Chimir la față.
Louise are un moment de descumpănire (*deci Chimir știe*, își zice), dar e mai enervată de Bismut, care nu-l pune pe Lică la punct. *Ei, și?, las' că-l atac eu!* „Aveți cumva afaceri cu Max? De ce v-a deranjat ancheta mea despre el?“
„Pe bune că nu m-a deranjat“, râde Lică. „Dac-ați fi lucrat pentru mine, vă băgam pe prima pagină și, la ora asta, erați deja pe urmele lui Cocârț.“
„Liniștiți-vă: deja îl investigăm.“
„Și o să publicați ce aflați? Eu cred că n-o să dați drumul nici la tot ce aveți despre Max. Adevărul e,“ se înmoaie el, „că nici eu n-aș publica o anchetă contra Șalăului-Fritz!“ (Râsete.)
„Dacă aveți ceva despre el,“ face Louise, „vă dau o mână de ajutor, bine?“
„Mă mai gândesc“, se amuză Lică.
Deodată, se ridică un umflat, care o întreabă pe Louise, cu glas pierit: „Credeți că procesul lui Murgescu va desființa corupția?“
„Nu,“ zice ea, „dar ăsta nu e un motiv ca să tăcem“.
„Uitați, eu fac afaceri“, reia umflatul. „Pentru mine, UE e protecționism curat pentru occidentali. Tema asta ați ancheta-o?“
Lumea strigă la el. Dar Louise: „Nu știu ce fel de afaceri faceți dacă puneți problema așa. În fine, dacă tot vorbiți despre Occident, aflați că cel mai mult și mai mult aș investiga datoriile Germaniei către România din al Doilea Război Mondial. Nici până azi nu ne-au plătit petrolul și cerealele“.
Se face liniște. „Se vede că l-ați anchetat pe Max“, spune Lică. „Cum așa?“ „Păi, asta e ideea lui Oli-Papainoage, tovarășul lui. Voia ca Guvernul s-o folosească în negocierile cu Germania.“
„S-a gândit prostul de Papainoage la așa ceva?“ se ridică o rumoare în jur. Tâlharul ăla? Nu e idiot, mă, e doar șulfă... Ce idee, se mai pot obține bani pe tema asta? Normal, nemții abia au stins datoriile către englezi din Primul Război Mondial, așa că nouă de ce nu ni le-ar da pe cele din Războiul al Doilea?
„Păcat că s-a gândit și Oli la așa ceva“, se pleoștește Louise, ignorându-l pe Bismut, care-i trimite sms după sms, sfătuind-o să schimbe subiectul.
Și Lică, profitând de armistițiu: „Vedeți că respectabilitatea profesiei noastre, câtă mai e, e-n mâinile dumneavoastră, domnișoară Baghiu“.
Se termină podcastul. Lumea iese în curte la cocktail. Nu mai plouă. „Ce îndârjit sunteți!“ îl ia Louise pe Lică. El zice că nu e nici socialist, nici neocon, nici progresist, și își permite. Pe de altă parte, adaugă el, corupția n-o să se termine în veci, e fiziologică, ține de natura umană; ce o face pe Louise atât de sigură c-o s-o șteargă de pe fața pământului?
„Și de ce n-aș fi sigură?“ pufnește ea. „Of, n-aveți copii, n-aveți cum să înțelegeți“, se întristează Lică. Și apoi: „Auziți, aveți idee în contul cui scrieți?“ „Ce vreți să spuneți?“ se zburlește Louise. „Uitați,“ face el, „mă macină o chestie: cât la sută din ce scrieți e convingere și cât e mimetism? Personal, cred că scrieți din convingere, dar mă tot întreb: cum ați ajuns la aceste păreri?, *cine* v-a influențat?, de unde și până unde aveți certitudinea că sunteți corectă?“
Louise cască ochii: „Chiar nu-s tembelă, să știți!“ Iar Lică, râzând: „Vă cred, vă cred... Ia spuneți, despre Portul Agigea ați scrie ceva? Am niște informații pentru care pun mâna-n foc! Din chestia asta poate să iasă un dosar de corupție u-ri-aș!“ Dezvoltă ideea, dar nu mult, căci Bismut, răsărit brusc lângă ei, îl ia prin surprindere: „Sunteți tăios, domnule“, îi zice. Lică aprinde o țigară: „Da. Sau nu“, spune și pleacă, salutând-o doar pe Louise.

„Ce arogant“, face Bismut.
„Dacă-i arogant, de ce nu i-ai dat peste bot?“
„N-am vrut să mă cobor la nivelul lui, dar las’ că-l bușesc pe Facebook.“
„Data viitoare, bușește-l pe loc“, nu-l iartă Louise. „Știi că mi-a propus o anchetă despre Portul Agigea? Cic-ar investi unii acolo.“
„Cine să dea bani pe mormanul ăla de fier vechi?“
„Chinezii. Lică pretinde că dac-am moderniza Agigea, mărfurile din Asia ar ajunge în Europa Centrală mai repede cu o săptămână.“
Și Bismut: „Asta e o manevră anti UE, precis e băgat Max“.
Louise rămâne pe gânduri: o deranjează ceva la Bismut, dar nu știe ce. Se uită în telefon, e târziu. Mda, s-ar cam căra de la club, numai că Sobek se apropie de ea, ca un bondar scos din miere: „*What’s a nice kid like you doing in a place like this?*“ îi cântă ca Sammy Davis Jr. „*I’m not that nice*“, face Louise, clipă în care din vârful Turnului Litvak țâșnește un evantai de lumină. „Fir-ar să fie“, se strâmbă ea scârbită.
Și Sobek, râzând: „Ce naiba ai cu Turnul? Niciodată, dar niciodată nu ți-a plăcut“. Louise dă să-l întrebe de unde știe ce nu-i place ei, dar își dă seama că acum *trebuia să răspundă că nu-l înghite pe misoginul de Litvak*. „Ei?“ îi joacă lui Sobek ochii, iar tânăra, ca să scape de replica pe care nu vrea s-o dea, fuge la bufet și aruncă un shot de vodcă pe gât.

46. Azilul. Louisei i se pare că are noroc

Medicul crește debitul injectomatului: „Cum e?“ o întreabă pe Louise.
Bătrâna închide ochii, numără până la o sută, deschide ochii din nou. „E mai bine“, zice. „După voce, n-aș fi zis că sunteți blond.“
„Cei mai mulți mă cred chel“, râde medicul. „V-am citit contractul. Sunteți sigură că doriți să continuăm procedura?“
E sigură, da. Ar fi vrut un contract mai avantajos, dar nu primise acces deplin. „Amintirile dumneavoastră ne pot face rău“, se justificase agentul Enclavei, „suntem o comunitate mică, de cinci sute de mii de membri, iar la o masă de difuzie atât de restrânsă, un nou venit ne parazitează ușor. Până ne facem o opinie în ce vă privește, nu vă oferim decât acces parțial. De acord?“ Louise a fost de acord: orice, numai să scape de marele tot.
„Domnii din hol mai pot aștepta cinci minute?“ întreabă medicul.
„Normal“, zice ea. Medicul îi aplică electrozii, o conectează, e gata să-i citească instrucțiunile, dar Louise știe ce se vrea de la ea: se plimbă prin cameră, își lasă corpul liber, să-l *perceapă* toți din rețea, să-i simtă ochii, oasele, mușchii. Merge greu, își calculează pașii, se uită îngrijorată în jur. Cu toate astea, i se pare reconfortant să fie iscodită de cinci sute de mii de sisteme nervoase ce-i împrumută *know-how*-ul lor trupesc, îndelung exersat.
„Nu vă grăbiți“, face medicul. „Nu plănuiți *tot*, trupul e mai deștept decât credeți. La mers, cel puțin, e mai priceput decât dumneavoastră.“
„Și dac-o să cad?“
„Sunt aici, nu vă temeți.“
Medicul e douăzeci și cinci la sută simpatic. Louisei îi vine să chiuie când își dă seama că vede ca-n tinerețe, dar nu spune decât: „Băi, e marfă!“ „Și n-am ajuns decât la șaizeci la sută din potențial“, observă medicul, zâmbitor, adăugând c-ar putea să le dea mușchilor *un mic brânci*, numai că nu vrea să solicite cordul. „Prefer,“ zice, „să exersați și să vă amorsați funcția cardiacă de una singură. De acord?“
„La vârsta mea ești de acord cu orice.“
„Totul e să nu mă dați în judecată peste o lună“, se amuză el. „Oricum, asta e politica Enclavei: pas cu pas.“
Medicul termină procedura. I-a luat cu zece minute mai mult decât a promis, așa că le cere scuze celor din hol, dar lor nu le pasă. Nici lui, de altfel. E mirat când află că doi dintre ei sunt jurnaliști, îi privește ca și cum jobul lor e pe ducă, remarcând totodată că Enclava n-are nevoie de jurnaliști. Louise zice însă că jurnaliștii ar avea rost în Enclavă, căci nu toți oamenii sunt dispuși să ofere sută la sută acces în mintea/sufletul lor. Cu alte cuvinte, mai e loc de bârfă.
„Ah, clar!“ zice medicul, dându-și seama că Louise n-ar oferi nici moartă acces sută la sută. „Știți ce mă întreb,“ reia ea, „procedura asta...“ „Are o denumire pretențioasă,“ o întrerupe medicul, „i se spune *acordare*“. *Ce prostie*, se gândește Louise, dar, fiind vorba de viața ei, lasă cârteala: „Dacă am înțeles bine, *acordarea* e un fel de transfer, nu?“ „Transfer, corect,“ admite doctorul, „transfer în rețeaua Enclavei“. „Întrebarea e,“ îl ia Louise, „cât din *mine* ajunge în Enclavă? Doar cea care voi fi de-aici înainte? În cazul ăsta, parcele întregi din Louise Baghiu vor rămâne pe dinafară“.
„Nu știu să vă răspund, eu sunt doar călăuza“, zâmbește doctorul, adăugând că nu e membrul Enclavei, ci doar un extern. Louise nu-l întreabă de ce n-a intrat în Enclavă, poate doar să spere că nu-i plac ființele colective: când vezi cu un milion de ochi, când gândești cu o jumătate de milion de creiere și când ai la dispoziție tot atâtea trupuri *refurbișabile* capeți o putere cumplită, dar nu mai ești tu.
Până una-alta, bătrâna se bucură de beneficiile venite la pachet cu Enclava: coboară scările singură. Dacă nu i-ar fi jenă, ar țopăi. Iese în grădină, se uită la copacul cu frunze mari, lătărețe (nu e cireș!), și se așază pe banca pe care stă de vorbă de obicei. Ar putea să iasă din curte, dar mai bine se bucură de umbra copacului cu nume necunoscut. Oricum, preferă să se concentreze asupra tânărului jurnalist – poftim, are o barbă teribil de deasă și un păr atât de lung și de creț, că te miri cum de reușește să-l pieptene.

„Ei, și după confruntarea cu Lică ce s-a întâmplat?“ o întreabă Andrei.
„Te-au angajat domnii?“ face ea, privind șugubăț la cei doi jurnaliști.
Se râde, clipa e perfectă, nu poți vârî în ea nici un ac. Voioasă, Louise povestește: după ce lumea a plecat de la Seara Deschisă, Lică s-a dus la ziar și a scris un articol (avea stil, șpăgarul!) despre cei pe care îi considera „castrați social, generatori de haos, ucigași ai temelor arzătoare, filtre ale dublei măsuri, dictatori ai narativului general. O stafie bântuie Occidentul, un Stalin cu geometrie variabilă, oscilând între un *shemale* negru drogat și o lesbiană răsfățată care trage de fiare: el/ea e zelotul!“ A doua zi, a lipit un afiș pe ușa fumoarului din redacție: „E PREFERABIL CA HOMOSEXUALII ȘI CÂINII SĂ NU INTRE AICI“, drept care comunitatea LGBT a reacționat imediat, dându-i motiv să răspundă, după cum plănuise: „Pe afiș nu apar interdicții,“ a postat Lică pe Facebook, „eu n-am vrut decât să-i protejez pe membrii mișcării LGBT. Din câte știu, ei/ele nu fumează tutun, ci doar *mariejeanne*“.
Peste o oră, l-a amendat Comisia anti-Discriminare. A dat banii pe loc și s-a oferit să sponsorizeze Comisia, dar i s-a zis pas. Atunci, a făcut o donație Catedralei Sfânta Parascheva din Iași (el fiind ateu), ca să-i zădăre pe zeloți, după care a acceptat o invitație la GigaNews, portavocea televizată a Căii Drepte. Ajuns în platou, l-a făcut albie de porci pe Max, scoțându-i din minți pe Vuia și Bismut, căci le fura retorica fără pic de rușine. Când moderatoarea l-a întrebat de ce îl critică pe Max, deși până atunci i-a luat apărarea, Lică a replicat: „Citiți transcriptul de la Club Rockweiller și arătați-mi *unde* i-am luat apărarea lui Max! Pricepeți că nu doar cu corupții am treabă, ci și cu apostolii dublei măsuri de la Calea Dreaptă!“
Moderatoarea mai-mai să-l dea afară, iar Lică i-a zis că, dacă-i pe-așa, pleacă singur, căci n-avea chef să fie văzut în compania unei bioleniniste care nu accepta alte păreri. Ce? O deranja diversitatea opiniilor? Nervoasă, ea s-a luat de afișul cu homosexualii și câinii, iar Lică a răspuns, mimând uluiala: „Știam că luptați pentru bunăstarea câțeilor vagabonzi. Vreți să-i expunem *la fum* de țigară? Ce-aveți cu bietele animale? N-ați auzit că sunt țări gata să pună semnul egal între oameni și câini? Ce-i drept, ei nu grăiesc, *latră*, dar, chiar și-așa, sunt ființe non-umane, au drepturi, sunt tot un fel de cetățeni“.
„Deci refuzați să admiteți că aveți ceva cu homosexualii“, l-a încolțit moderatoarea, îmboldită de *handler* prin căști.
„N-am nimic cu ei, dar prefer femeile: nu-mi plac ființele omenești cu păr pe picioare“, s-a prostit Lică, ceea ce s-a lăsat cu altă amendă, pe care aveau s-o plătească sponsorii lui. „Pe mine,“ a adăugat el, „mă pedepsește Anti-Discriminarea pentru hărțuire a comunității LGBT, dar pe zeloți de ce nu-i articulează pentru articolele anti musulmane publicate pe vremea războiului din Afganistan? Nu vă miră volta lor de o sută op'zeci de grade? Când au fost corecți politic? Atunci sau acum?“ Moderatoarea a vrut să-l oprească, însă Lică prinsese elan: „De ce Max e închis și alții sunt liberi? El e arestat fiindcă a intrat în banii unor persoane *fizice*, pe când alții au atacat rezerva de combustibili fosili a *țării* și, cu toate astea, nu i-a întrebat nimeni de sănătate. Să amintesc de absurdul aritmetic, conform căruia Max e acuzat de prejudicii de două miliarde, deși capitalul Băncii Tranzit e de doar șase sute de milioane? Procurorul Gaftoi n-a făcut clasele I–IV? Cum să furi două miliarde din șase sute de milioane? Păi, ăsta-i rechizitoriu?“
„Aha,“ s-a frichinit gazda, „deci îi *luați* apărarea lui Max!“ „Ba-l bag pe zelotul-șef la apă!“ s-a frichinit Lică, scoțând cópii după actele ce dovedeau că Bismut primea donații de la GigaNews. „*Fake news*!“ a strigat moderatoarea și, după ce-a tras aer în piept, a zis că „marșul spre democrație (!) e inevitabil“, Lică răspunzând că „e inevitabil ca viitorul să nu fie inevitabil“, ceea ce s-a lăsat cu o clipă de neînțelegere în platou.
Ajunsă aici, Louise se prinde că iar a luat-o gura pe dinainte și-i întreabă pe cei trei: „Am mai mult aplomb, este?“ Andrei zice că da. El, unul, se bucură că maică-sa a semnat cu Enclava, căci, după ce se va întrema, o să se poată întoarce acasă. Ea însă îi spune că n-are unde: vânduse *tot* ca să semneze contractul.
„Oh,“ exclamă jurnalistul tânăr, „îi țineți p-*ăia* din Enclavă cu banii de-o viață!“ Dar ea: „Ei, și?“ Jurnaliștii evită să-l privească pe Andrei, au senzația că maică-sa l-a dezmoștenit, numai că el face semn că nu-i pasă, moment în care slăbănogul revine la ale lor: „Și Max ce făcea în timpul ăsta?“
„Era la Rahova, se plângea de dureri de inimă. Auzisem că-l vizitase un doctor, dar ăla, unul Sahib, nu era

cardiolog; în schimb, era nepotul lui Canta și-l știa *și* pe Rușinaru, așa că l-am vizitat. El a crezut c-am venit pe chestiuni sindicale, că se ocupa și de așa ceva, și a turuit ca o moară stricată. Doamne, ce tip arogant: se purta ca Bismut, voia să ți se bage sub piele."

„Suntem la curent cu povestea lui", o întrerupe mustăcioară, cam prea grăbit.

„Și eu," face Louise înțepată, „nu-mi zice că te sperie!"

„Vai, nu, doar mă mir de oamenii de atunci. Erau... *aiuriți*?"

„Și eu tot de atunci sunt", face Louise. „Ei, dumneavoastră ați fost altfel." „Și-acum sunt altfel. Cine-mi dă o țigară?" Primește una, o aprinde, trage cu sete un fum și reia: „Mă rog, Sahib nu știa mare lucru și, când i-am zis lui Gaftoi despre vizita lui la arest, m-a sfătuit să uit tot. Cică serviciile îi transmiseseră lui Max prin Sahib să se dea bătut". Deodată, Louise se ridică.

„Tot aud niște focuri de armă venind dintr-acolo", arată ea peste un crâng de salcâmi.

„E un stand de tir pentru VIP-uri", zice jurnalistul cel tânăr.

„Fiicei mai mici a lui Macu îi plăcea tirul", observă Louise. „Și mie îmi plăcea, mai ales talerele aruncate din turn. Au și așa ceva?"

„Ar trebui", zice tânărul, intrând pe site-ul clubului de tir.

„Păi, hai acolo! Mor de plăcere când văd talere spulberate. Iar dacă văd și-un accident de tir cu VIP-uri, e mai mult ca perfect."

47. Arestul din Rahova. Un mesaj

Cabinetul medical din arest aduce a CAP: gratii verzi la ferestre, pereți scorojiți, o mușama căcănie pe canapeaua de consultații. Medicul, un avorton palid și exoftalmic, vorbește mâncând mare parte dintre vocale: „S' tr'ț, dm doctr", îl întâmpină pe Sahib, invitându-l să ia loc pe canapea. Mai e un scaun în fața biroului, dar îi e rezervat lui Max. „S' v-dc 'n scun și dumnvstr?" „Nu, *merci*."

Preț de câteva clipe, cei doi medici se privesc în tăcere. La un moment dat, gazda își cere scuze, spune că n-are încotro și c-o să asiste la consultație; știe că se duce naibii dreptul la intimitate al pacientului, dar unde am ajunge dacă pușcăriabilii ar avea drepturi ca toată lumea?

„Nicio problemă", face Sahib.

Nu trece mult și apare Max. Zâmbitor, se îmbrățișează strâns cu Sahib: „Băi, tot slăbănog ai rămas!" zice. Și Sahib, hlizindu-se: „Tu, în schimb, te-ai făcut un grăsan". Nu-i spune însă că-i căzuseră și doi dinți din față și că avea păr năclăit.

Max e relaxat, se așază picior peste picior și cere o țigară. Avortonul îi atrage atenția că e „cu inima", dar Murgescu insistă: vrea o țigară. Sahib îi aprinde una și-i întinde valiza de la fosta nevastă. Avortonul se uită lung la valiză, însă nu spune nimic.

„Te-ai văzut cu Gala?" întreabă Max. Sahib se miră: „Care Gala?" „Ah", face Max, privind la Sahib. Acesta e încurcat, vrea să-l consulte, dar zici c-a uitat toată medicina în arest. În sfârșit, o ia cu anamneza, că ce-l supără pe Max, de când a început...

Murgescu sare ca ars: „De când a *început*?! De *când* nu mai au dreptul să mă țină închis! Legea spune că, fără acuzații clare, n-ai voie să ții un om în arest mai mult de treizeci de zile, or eu sunt aici de trei luni! Mă rog," coboară el glasul, privind la medicul închisorii, „cei de-aici n-au nicio vină..." „N'-vem! P' b'ne!" face avortonul. „... ascultă ordinele," continuă Max, „comandantul mi-a zis: «Macule, ordinu-i ordin, băga-mi-aș picioarele!» Mda, bine măcar că nu pierd timpul: m-am apucat de arabă, iar Gala (cum de n-ai întâlnit-o?), mi-a trimis o lucrare despre Emin. Credeam că știu tot despre el și, poftim!, încă aflu chestii uluitoare. Știai c-a fost la Danzig după Primul Război Mondial?"

Vorbește mult. Avortonul îi atrage atenția că are la dispoziție doar o oră și că rămâne neconsultat, numai că Murgescu nu-l bagă în seamă: „N-am *Lebensraum*, nu pot să mă spăl! Voiam să m-apuc de flotări, abdomene, dar unde? Doar mănânc și nu fac *pic* de mișcare, cum să nu mă ia inima? În închisoare te îngrași și transpiri, te îngrași și transpiri! Plus nervii! Tu știi pe câți i-am ajutat eu? Tone de politici, tone de afaceriști! Le-am dat credite să-și ia vile, să-și plimbe pițipoancele la Monaco, și *unul* n-a venit să mă vadă! Ina a bătut Parlamentul, Gala s-a dus la firmele pe care le-am scos din rahat, dar toți m-au uitat! Și-a venit el," îi explică Max avortonului, „a venit Sahib, căruia nu i-am dat niciodată nimic!" Avortonul ridică din umeri: deh, oamenii, pare să zică, fiind atent ca deținutul să nu scrumeze pe jos. „Să mai spun că habar n-au de ce să m-acuze? Eu știu ce-am făcut, sunt dispus să plătesc; mi-a luat Dumnezeu mințile, scriitorii au dreptate, *toată literatura* are dreptate: cum dai de bani, cum joci lumea pe degete, zici că ai o țară a ta, îi scrii Constituție, norme de conviețuire, tot! Gagici, chefuri, întâlniri la nivel înalt, putere: așa iese la suprafață gunoiul lui Freud! Ei," schimbă vorba, „știi că Kruger, Nobelul pe economie, mi-a făcut cadou o carte cu autograf? Ei, bine, acum doar el, Ina și Gala mai știu de mine, ei trei și cu tine, patru proști! Kruger a intervenit pentru *mandea* la Ministrul Justiției, numai că nici lui (îți vine să crezi?), nu i-au răspuns în termen legal".

„Și totuși, durerile tale de inimă..." dă Sahib să îndrepte discuția pe un făgaș medical, însă Max o ține pe-a lui: „Știi cum decurge ancheta? Nu doar că habar n-au *unde* să mă încadreze, căci pentru boii ăștia orice operațiune cu bani *e* ilegală, dar ei vor de fapt altceva. Am un procuror serios, cult, i-am explicat ce e marea finanță, numai că el are ordin: «Dă-mi nume, Macule, *nume*», îmi spune, «c-altminteri fac ăștia *altfel* de anchetă». «Cum adică *altfel*?» întreb, «păi, nu ți-am arătat cum poți să mă faci? Dă drumul la rechizitoriu, hai să isprăvim bâlciul!» Mai e însă un procuror, unul rău, îl știu demult, boul, îl cheamă Gaftoi. Ei, și mă duc ei într-o bună zi, cu girofar, cu

avocat, cu procuror bun, cu cățel, cu purcel, la Gaftoi. Băi, și-ncepe ăla ca la colectivizare: dă cu pumnu-n masă, zbiară, se face roșu la față. Avocatul meu, *maître* Banu, dă să-l pondereze, dar n-ai cu cine: lui Gaftoi i se bate o vână pe frunte, zici că face atac de dambla. La un moment dat, mă întreabă: «Ce-i cu cei cinci mii de dolari care în carnetul tău figurează la pagina o sută douăzeci și patru ca fiind dați lui Nini? *Cine* mama naibii e Nini?» Și-atunci mă înfurii și eu: «Păi, dac-ai ajuns la pagina o sută douăzeci și patru, înseamnă c-ai trecut de pagina o sută șaptesprezece, unde nu e vorba de dolari, ci de euro, și nu de cinci mii, ci de un *milion*: p-ăia nu i-ai văzut? I-am dat doamnei U.E., iar în prescurtările mele, U.E. nu înseamnă Uniunea Europeană, ci tipa aia de care am auzit toți! Bagă-mă în beci, taie-mi sula, dar nu mă crede tâmpit! Crezi că nu știu după *ce* bani umbli? Cu Guevara te mai vezi?» Ei, și când termin, ce crezi că făcea Gaftoi? Sforăia! Mirat, mă uit în jur, dispăruseră toți. *Ce pizda măsii?* Ies în hol, dau peste *maître* Banu: bietul om căuta paracetamol în servietă, că-l luase durerea de cap, și, ține cont, nu e sclifosit, i-a fost avocat lui Ceașcă cel mic, iar acum îl reprezintă pe maidanezul care a ucis un tip într-un hol de bloc. Mă duc atunci după Odăgescu, procurorul cel bun, și-l găsesc cu capul în mâini. «Ce faceți, domne', zic, «eu torn și voi dați bir cu fugiții! Și el: «Ce să facem, Macule, când *proferezi* asemenea nume? Pe unii-i ia durerea de cap, pe alții-i ia somnul. Eu, unul, n-am auzit ce-ai spus, că n-am fost de față». Treaba e," se uită Max la cei doi medici, triumfător, „treaba e că mai am *un* carnet, nu știu de el decât doi-trei inși, de ce credeți c-a intervenit Kruger pentru mandea? Iar Kruger, să știți, e ăla care zice că globalizarea duce la inechități financiare, e ăla care a scris despre capcana lichidităților, adică ceea ce trăim azi din cauza politicii BNR. Moare Fănel când aude de Kruger, moare!"

„Fănel..." face Sahib, „adică..."

„Adică *gubernatorul*!" îi ies lui Max ochii din cap. „I-am scris doctoratul, futu-l în cur! Mi-a fost coleg de birou. Politica lui ne-a dus în plină capcană a lichidităților, că retardul n-a ținut cont de Kruger!"

„Serios?" face Sahib, fără să înțeleagă nimic.

„Da! Da! Da! Și tot el, Kruger, m-a întrebat când am fost pe Wall Street dacă mi se pare corect că Germania n-a avut colonii în Africa. I-am zis că da, futu-i în cap de naziști, dar Kruger mi-a râs în nas: «Mai bine aveau, fiindc-acum își trag colonii în Europa!»" Medicul arestului înghite în sec, dar nu îndrăznește să-l oprească pe Max, care reia: „Eh, de fapt, e mâna lui Oli, el m-a vândut! Când am simțit că se strânge lațul, i-am spus Inei: «Ia fetele și cărați-vă!» Știam că vine un tsunami, căci Oli n-are scrupule, vrea să fie personaj de roman, vrea să ne dea muie din eternitate, nu *doar* de pe prima pagină a ziarelor, numai că Ina și fetele n-au plecat și eu n-am poziție solidă de negociere cu ele aici. Dacă le face Oli ceva? Și apoi, vreau să scap *și eu* din rahat! Îți dai seama," îl ia pe Sahib, „că am în carnet niște intrări cu inițialele A.N.? Iar la mine în carnet A.N. nu înseamnă Autor Necunoscut, ca la voi!" întoarce Macu privirea spre avorton.

„*Maître*," face Sahib, „de ce nu cazi la pace cu Oli? Ai scăpa de-o grijă".

Aplecând ușor capul, Max clipește o dată, ca sovieticii. „Auzi," zice, „carnetul al doilea e pus bine, pricepi?" Sahib pricepe, iar medicul arestului pricepe și el: a avut loc un schimb de mesaje. Macu se lasă în scaun și, știind că Sahib stă tot în blocul lor din Titan, întreabă ce e pe acolo. Ce fac vechii prieteni? Dar gutuiul plantat de Macu, la scara trei, gutuiul ăla ce *paștele* mă-sii făcea? Gutuiul era bine, își parca cineva BMW-ul la umbra lui. Max se bucură să audă asta, mereu i-a plăcut dulceața de gutui, au avut o copilărie mișto, este? Ah, dar de amicul lor, Litvak, ce știe? Cică s-a băgat în industria operei, nu mai ridică monumente urbane, iar Max zice că bine a făcut: nu-i plac lucrările lui Litvak, Turnul din Unirii i se pare un kitsch. Sahib îi dă dreptate, zice că Turnul e o tâmpenie nemaivăzută, dar poate c-o spune ca să-l îmbuneze pe Macu și să-l consulte, numai că Macu bufnește, îl face pe Gaftoi cum îi vine la gură: cică porcul i-a promis că, dacă i-l dă în gât pe tânărul Rușinaru, organele vor face uz de „dreptul lor la clemență".

„Și tu vrei să cooperez cu boii ăștia," face Max, „care-mi cer să torn! Păi, în ritmul ăsta, ne turnăm unii pe alții până închidem cercul; vrei iarăși în comunism? Cum să-i fac asta *bătrânului* Rușinaru? Știi ce om e? A avut el un subaltern, care-și regula secretara la Băneasa, la camping. Subalternul, puriu; secretara, junică. Ei, și întinde moșul copita pe când *pompa* (avortonul izbucnește în râs, se bate cu palma pe coapse), iar secretara, văzându-l mort, l-a dat jos de pe ea, s-a dus la un telefon public și l-a sunat pe Rușinaru. Ce credeți c-a făcut Rușinaru atunci?" se

uită Max la cei doi. Ăia îl sorb din ochi. „A trimis Dacia băncii la Băneasa, iar secretara și șoferul au pus mortu-n mașină și l-au adus în oraș. Ăla cădea la frâne, dar femeia și-a scos ciorapii, l-a legat de banchetă și-au ajuns cu bine la bancă. Cum scoți însă mortul din Dacie, pe Magheru, la oră de vârf? Ei, bine, Rușinaru a dat ordin să fie stropit cu spirt, ca să se creadă că-i beat. După aia l-au dus în birou, iar Rușinaru i-a sunat nevasta și i-a zis că soțul decedase în cursul programului. Ei? Cum să-l dau în gât pe fiul unui asemenea om?“

„N-av'ți cm, d'm Mac', n-av'ți cm!“ turbează avortonul. „E p'r și s'mplu in'dmisbl! Ei, dr'cia dr'cului!“ izbește el cu pumnul în masă. „O p'rcrie, d'm Macu, o p'rcrie!“

„Poftim, dom' doctor e siderat!“ îl ia Max martor pe Sahib. „Treaba e că bestia de Gaftoi vrea să se folosească de acest episod din altă eră ca să-i surpe credibilitatea lui Rușinaru cel tânăr. Ce ziceți de asta?“

Avortonul rămâne cu gura căscată. Cum să te folosești, domne', de un deces survenit în plin coit, ca să-l *faci* pe unul care nici măcar n-o regulase pe secretară?

„Dar cum s-au aflat toate astea?“ se enervează Sahib. Uitând de consultație, îi servește pe ceilalți doi cu țigări. „Ei, cum,“ pufnește Macu, „e o jurnalistă, una Louise, care a aflat tot. Ea m-a dat pe mâna lui Gaftoi“.

„N-mi v'ne s' crd!“ îi cad brațele avortonului.

„Vita!“ face Sahib. „A fost și la mine.“

„Vită? Puțin spus“, zice Max devenit brusc visător, după care comentează posomorât: „La mine n-a fost“. Și Sahib, pufnind în râs: „Nu-mi zice c-o placi“. Max râde mânzește. Iar Sahib: „Auzi, cine e Gala?“

„E... hm... *prietena* mea. Nu e dusă la biserică. I-a zis Louisei verde-n față *tot* ce crede despre ea.“

„Bine i-a făcut!“ exclamă Sahib. „Jurnaliștii au impresia că totul le e permis. Cine e Louise asta de-și permite să se substituie organelor de anchetă?“

„Ast'i ilegl!“ se înfurie avortonul.

„Ilegal, corect!“ zice și Sahib.

„Ei, nici așa“, se înmoaie Max. „Adevărul e că pe jurnaliști trebuie să-i plătești ca pe procurori, ca să nu pună botul... Sunt și ei oameni, vor o pâine pe masă, vor vara la Amalfi, vor să mănânce bifteck... Păi, atunci, dă-le bani, domne', ca să nu mănânce *căcat*, trompetele dracului! Louise, însă... ea e altfel.“ Cei doi se ascund în spatele fumului de țigară, se gândesc că cine știe ce-i trece prin cap unui arestat preventiv. Asemenea inși, singuri între patru pereți, nu sunt ca noi, restul lumii; nu sunt nici ca ei înșiși, cei dinainte. Iar Max: „Într-un fel, măi Sahib, Louise e cum am fost noi când eram tineri: speră! Dumneavoastră sperați?“ îl ia pe avorton prin surprindere. Iar ăla: „Tot t'mpl, d'm M'cu, tot t'mpl!“

„Poftim, și dom' doctor speră! În ce o privește pe Louise, am făcut cercetări. E ceva, cum să spun... Sunt momente când cred că *cineva* are un plan cu mine.“

„Vezi c-o iei pe miriște!“ râde Sahib. „Nu mai suntem copii.“

„Of,“ se înnegurează Max, „tu crezi că eu vreau să fiu așa? Crezi că-mi place?“ Îmbătat de vorbe, e gata să amintească de Igel, care îl turnase pe el Louisei și pe ea lui Max; în fond, Max îi procurase plăceri prăpăditului, ca să-l aducă pe calea cea bună. Cu toate astea, nu zice decât: „Tu nu vezi, Sahib, ce se întâmplă? Explică-mi cum, dintre toți ziariștii, m-am ales tocmai cu Louise, care, atenție, e urmașa biologică a lui Emin? De unde și până unde mă leagă atâtea coincidențe de el? Vă place Emin?“ se uită Macu la avorton.

Și ăla, ridicându-se: „«M'hnea înc'lecă, c'lul său tr'p'tă, f'ge c' v'ntl...»“

Max și Sahib cască ochii, uimiți. Medicul arestului surâde, mândru de el, dar Max îi taie macaroana: „Ăsta-i Bolintineanu! Emin e ăla cu «Tu ești Mircea? Da-mpărate!»“ Problema e că, odată pornit, avortonul nu poate fi oprit: „«Fug legi'nle, zb'ră c'valele» – v'rsuri p'triotce, url' R'mnia în m'ne!“ le zice celor doi.

„Bine, bine,“ îl potolește Macu, „eu vorbeam de altceva. Emin m-a măcinat toată viața... Vi se pare întâmplător că cea care m-a făcut praf are legătură cu pasiunea mea? Vi se pare întâmplător că străbunica ei a fost... *fertilizată* de poetul național?“

„Frtiliz'tî?“ cască ochii medicul închisorii.

„Adică a lăsat-o *grea*!“ pufnește Sahib.

„Ct dî grea?“ face avortonul.

Dar Sahib, alegând să nu se enerveze: „Băi, Macule, ești sigur că Louise asta... că străbunică-sa...“ Macu rânjește: „Sunt sigur! Să-ți spun că Louise a fost și la unchi-tu', la Teo, ba chiar și la văr-tu', Iovik, ca să afle mai multe? Să-ți zic că știe de casa lui W și de caietul lui Emin?“

„Te-ai țăcănit!“ face Sahib. Și Macu: „Știu, d-aia fac greșeli“ râde, clipă în care medicul o ia de la capăt: „«Cer'l s-nt'necă, mnții s' cl'tnă, Mhnea tr'sre»“. „Poftim,“ deschide Macu brațele, „ce școală, pe vremuri! Cum de l-ați ținut minte pe Bolintineanu?“ „Z'ci c'-i rap“, îi lucesc medicului ochii.

„Rap, frate, rap, *that's my story*“, face Max cu ochiul. „Să vă mai zic despre Louise? O știu pe dinafară.“ Și le spune cum au chinuit-o ai ei când era mică, cum ta-su' (un bețiv!) a pus etichete pe care scria Sandra și Modern Talking pe casete cu Genesis și King Crimson, căci nu suporta ca fiică-sa să asculte *bubble gum rock*, motiv pentru care ea s-a făcut de râs la școală, fiindcă nu înțelegea de ce Modern Talking sunau în halul ăla când o ascultau colegii; Max știe și că ea îl considera laș pe ta-su' fiindc-a dat înapoi în cursul unui scandal („Nu-l bate și p-ăsta, nu-l bate!“ strigase soția agresorului), ceea ce a lăsat urme în sufletul ei de copil, asta ca să nu amintească porcăria că ai ei n-o lăsau cu băieții, că nu-i dădeau voie la petreceri, în tabere... Tâmpiții! Mergeau la mare la sfârșit de septembrie, ca să facă economii, ziceau că e plaja liberă, că nu faci insolație, că nu te arzi... „*Biata* Louise,“ încheie Macu, „a mâncat și ea rahatul pe care ni l-au turnat ai noștri pe gât! După aia, a făcut școli înalte, s-a îndrăgostit buștean de profu ei de investigații jurnalistice (eh, recupera adolescența!), apoi a lucrat la revista lui Pârșu și, uite-așa, ținută departe de iureșul vieții, a ajuns să-l investigheze pe *moi*“.

„Măi, Macule,“ se miră Sahib, „dar de unde știe ea să facă anchete, dacă n-a lucrat decât la foaia lui Pârșu?“

„La cum se fac anchetele azi, totul e să fii dat dracului, nu să știi ce să faci.“ Și avortonul: „Daaa, t'tul e s fii d't draclui, c'rect... Nu v'deți c' nmeni nu-i g'nește p d'mnstranții dn piețe? Ăia se c'că p noi, i'r ș'fii, n'mc, n'mc, p'ntru c-ăia-s dți drclui“. Și Max: „Domn doctor e înțelept. Tu n-ai observat,“ îl ia el pe Sahib, „că autoritățile se uită la protestatari ca iepurii în farul braconierilor?“

Sahib tace. Avortonul se uită la ceas: cic-a trecut ora. Max își saltă valiza. „Mamă, ce grea,“ se miră, „cum a cărat-o Ina?“ Sahib ridică din umeri. Și Max: „Noroc că s-a făcut mai voinică, ai văzut, nu?“ râde el la Sahib, în timp ce o ia spre ieșire. Întrebat fiind dacă n-are chef totuși de o consultație, Max zice că nu: cică discuția i-a luat durerea cu mâna.

Pe culoar, nimeni. Doar o șapcă stă pe capul unui trup în uniformă. Macu dispare în Beciul Domnesc, iar mâinile omului ataşat şepcii trag uşa zăbrelită, pun lacătul și, la sfârșit, verifică dacă a încuiat bine: zdrang!

„Salve“, strigă Macu peste umăr. Iar apoi, dispărând în întuneric: „Să știți de la mine că Louise e deosebită: să vedeți circ când o s-ajungă la Guevara!“

Dar medicul închisorii: „«El are c'p d' taur și ghe'rî dî strgoi» – om tre dștept, prten'l dumnv'str, c'lega. Îi scrie dctr'atul lu' ș'ful 'n drpt pnal!“

48. Agapia. Un tablou genetic

Străbunica Louisei era din stirpea Haidamacilor din Liteni. Soțul ei, Costache Pogoranu, un boiernaș, se înrudea cu Pogorenii din Oltenia, un neam putred de bogat, cu nasul pe sus. Ei ni l-au dat pe ministrul care, leșinând la semnarea Dictatului de la Viena, a fost stropit de Ribbentrop cu apa dintr-o carafă, ca să-și revină. Leșinul ca leșinul, dar faptul că nimeni nu i-a crăpat neamțului capul ne arată că Pogorenii, indiferent cât de tari se credeau, se rătăciseră printre femeile Haidamacilor, căci oricare dintre ele l-ar fi trăsnit pe nazist cu carafa.

Pe străbunică o chema Agapia. După măritiș, s-a dus în casa bărbatului, lângă Fălticeni, unde Pogorenii aveau păduri și islazuri, numai că însurăței n-au stat mult împreună: începuse al Doilea Război Balcanic și Costache a fost concentrat. Nici el, nici ceilalți militari nu știau de ce merg la război, dar atunci lumea era proastă, nu punea întrebări.

În iulie, armata română a trecut Dunărea. Bulgarii n-au făcut față, dar ce n-au izbutit ei, a izbutit o boală: românii au eșuat în latrine, puși jos de ultima epidemie de holeră europeană. Se murea în asemenea hal, că doctorul Cantacuzino, care studiase vibrionul holeric la Paris, s-a dus pe front să le dea trupeților lecții de igienă. Printre altele, i-a învățat să fiarbă apa înainte s-o bea. Auzindu-l, un colonel a luat foc: „Ce-i prostia asta? Beau apă de când mă știu și sunt sănătos tun!“ a tunat el și, ca să dea exemplu, a turnat pe gât o cană de apă rece, proaspăt scoasă din puț. După două săptămâni, colonelul murea într-un pat specific molimelor de holeră, cu gaură la cur și cu găleată sub gaură. Holericul are douăzeci-treizeci de scaune pe zi, iar una dintre puținele alinări pe care le putea primi era să nu zacă în propria-i diaree.

Pe un asemenea pat (de fapt, erau două *blăni* puse pe bulumaci, căci nu mai erau paturi) a ajuns străbunicul Louisei. Nu se știe cum de-a aflat Agapia de boala lui tocmai din Fălticeni, dar cert e c-a luat doi săcotei cu ierburi de leac și c-a urcat în căruță, traversând Moldova, Muntenia și jumătate din Bulgaria, până la tabăra de holerici de la Novacene, la poalele Starei Planina.

Acolo, duhoare, muscoi, doctori buimaci și sute de oameni zăcând de-a valma în hambare, curți și printre crucile cimitirului. Agapiei i-a luat o zi ca să dea de *omul* ei, care delira într-un grajd cu acoperișul smuls, căcându-se de la jumătate de metru înălțime în mâlul comun al rahatului său și al camarazilor lui. Furioasă, le-a zis sanitarilor: „Îmi trimiteți bărbatul pe lumea cealaltă pe ușa din dos! Io-l iau de-aici!“

Ăia n-au vrut s-audă, cică-l aveau în evidențe, ce știa ea? Prin urmare, Agapia s-a dus la comandantul taberei și, în loc de bună ziua, i-a dat cincizeci de coroane crăiești. De banii ăia, comandantul putea să-și ia un costum nou-nouț; în schimb, trebuia să-l declare mort pe Costache și să-l scoată din catastife.

„Femeie,“ a zis comandantul, „bărbat-to’ e viu!“

„Ba e mort. L-am văzut.“

Comandantul a sărit din scaun, dar Agapia i-a mai dat douăzeci de coroane. Deși număra banii din ochi, comandantul făcea fițe: dădea vina pe regulament, spunea c-o să-l mustre conștiința (hait!), drept care Agapia i-a azvârlit încă zece coroane. Avea să plătească mulți oameni la viața ei, acum doar se antrena.

„Bine“, s-a lăsat ăla, și a șters monedele cu alcool înainte să le muște, ca să vadă dacă nu-s false. „Poate-i mai *just* așa,“ a mai zis, „aici oricum murea“.

Agapia a mulțumit frumos și s-a dus să-și ia bărbatul din grajd. Acolo, altă belea: deși pe trei sferturi mort, Costache nu voia să plece fără tovarășul lui; nu-i știa numele, habar n-avea cine era, știa doar că împărțiseră apa și merindele înainte ca celălalt să intre în comă.

„E mort, măi Costache“, a zis Agapia. Dar Costache, cu ochii dați peste cap: „Nu plec... fără el... am făcut... legământ...“

Agapia s-a uitat la tovarășul lui. Era ditamai lunganul, i se subțiase nasul și abia sufla. Cum să se descurce cu el? „Cine-i măgădăul ăsta?“ a întrebat.

Nu-l știa nimeni, măgădăul nici uniformă n-avea: lac de sudoare, zăcea gol pușcă sub un cearșaf. Părea totuși avut, fiindcă lângă el era o pereche de cizme înalte, moi ca mănușile. Și Agapia: „Măi, Costache, poate nici nu-i

român“. Dar Costache: „Ba e... am făcut... legământ... cu el...“
Agapia a oftat, s-a uitat în teșcherea și s-a dus la sanitar. Văzând-o de departe, nemernicul s-a dat ocupat, se făcea că scrie într-un terfelog.
„Hai că ți-a mai murit unul“, a început Agapia. „Serios?“ s-a mirat sanitarul, grăbindu-se să vadă ce e cu tovarășul lui Costache: „Păi, e viu, suflă!“ a zis. „Ba e mort“, a făcut Agapia, strecurându-i cinci coroane în palmă. „Ba e viu!“ a spus sanitarul, dând să se uite în palmă, dar n-a apucat, căci Agapia a ridicat o bardă de jos: „Stai așa!“ i-a zis. I-a luat moneda, a pus-o pe un bulumac și haț, a tăiat-o în două și i-a dat înapoi jumătate. „Nu meriți decât atât, dacă-i viu. Dacă-i mort, primești restul.“
Sanitarul a mormăit, dar Agapia avea barda în mână și-l privea nu-știu-cum. Apoi, pe nepusă masă, i-a mai dat un pol, rugându-l s-o ajute să-i urce pe cei doi în căruță.
Și, uite-așa, a luat-o spre Fălticeni. Pe omul de care a tras Costache îl chema Loghin și avea să se încuscrească cu Pogorenii, fiul lui luând-o de nevastă pe fiica lor mare, Victoria. Cât despre Costache, *ales bules*, n-a mai fost bun de nimic. Boala l-a zăpăcit în asemenea hal, încât i-a lăsat Agapiei cârma gospodăriei, iar ea, femeie dibace, a intrat în afaceri cu evreii, vânzându-le cherestea pentru chibuțuri și ce-și mai ridicau ei în Palestina.
Agapia a făcut bani frumoși: le-a vândut evreilor cherestea, a semnat un contract cu armata în timpul Primului Război Mondial (pentru lână și in), iar după Unire s-a extins, cumpărând gatere, vite și vii. A avut trei copii: Victoria, viitoarea nevastă a lui Loghin, Raluca, cea din care avea să se tragă Louise, și un băiat, pe nume Mihai. Pe când era la liceu, Mihai a intrat în Legiune, ceea ce nu rima cu legăturile de afaceri ale Agapiei, numai că vărul lui din Oltenia, Barbi Pogoranu, precum și unul dintre fiii lui Loghin l-au atras în Frățiile de Cruce în mare secret.
În timpul puterii legionare, Agapia și-a arătat iar cerbicia. Oamenii lui Horia Sima voiau să românizeze Fălticenii și s-a lăsat cu bătăi, violuri și tâlhării: un fel de *Kristallnacht* românească, nesistematizată, după cum a dat Dumnezeu. Cu toate acestea, tot o *Kristallnacht* era, iar evreii au vrut să fugă. Cum să fugi, însă, când legionarii întinseseră plasa de jur-împrejur? Văzând că se îngroașă gluma, Agapia și-a ascuns tovarășii de afaceri în beci, dar legionarii i-au aflat și au venit după ei.
Agapia îi aștepta în pridvor: „Ce căutați, mă, așa fioroși?“
„Ai jidani în beci, coană Agapie!“
„Ei, și?“
„Scoate-i de-acolo! Cum s-ascunzi matale jidani când ești os din osul lui Emin, patronul nostru spiritual?“
„Ce patron, mă? Ce tot bălmăjiți?“
„Pogoranco, scoate jidanii!“
Ea însă a scos pușca: „Care vii primul?“ i-a luat. Și apoi: „Nu vă e, mă, rușine? V-ați jucat cu ei când erați mici, ați fost colegi... Ție,“ s-a uitat la unul, „ție-ți sufla Leiba la ore, crezi că nu știu? Mergeați la pescuit, mă, iar doftorul Silbermann v-a moșit pe toți! Pe tac-tu,“ l-a luat pe altul, „l-a adus înapoi din morți, ai uitat?“ S-a mai uitat la ei și l-a ochit pe un al treilea: „Tu te-ai dus cu Iancovici ăl mic la femei și-acu vrei să-l omori? Hai, veniți, să v-arăt ce creștină iubitoare de aproapele sunt!“
Ăia se codeau. Dar șeful lor: „Auzi, conul Costache unde e?“
„Conul Costache nu vrea să te vadă-n ochi! Cu ce bani ți-ai pus, mă, șindrilă pe casă? Cu banii lu' conu' Costache! Cine s-a făcut, mă, c-a uitat de datorii, ca să nu-ți plouă peste copii? Conul Costache! Ia, hai, marș de-aici!“
Ăia au plecat bombănind. Norocul Agapiei a fost că Loghin, cel de la Novacene, era mare legionar, căci gardiștii puseseră ochii pe ea. Oricum, în aceeași seară, Agapia i-a zis lui fi-su', Mihai, că dacă n-o rupe cu „fătălăii ăia“, cu Barbi, văr-su', inclusiv, să nu mai vină pe-acasă. Ascultător, el a respectat cerințele clandestinității, chiar și față de ea, ceea ce avea să-l ajute peste ani, când comuniștii aveau să se ocupe cum știau ei și de legionari, și de restul lumii.
În 1944, Agapia și Costache au fugit de ruși în Oltenia, la Pogorenii care ni-l dăduseră pe ministru (Viena, leșinul, apa). Ăia aveau un conac lângă Dunăre, cu mobilier *Second Empire*, cu hipopotam împăiat în fumoar, cu

grădină și helești; acolo s-au refugiat Agapia, Costache și nepoțica lor de opt ani, alături de Eliane Pogoranu, stăpâna casei. Loghin, tatăl fetiței, era pe front, iar fiicele Agapiei plecaseră la București cu bătrânul Pogoranu, un avocat suficient de naiv ca să creadă c-o să coabiteze alături de comuniști. Ca fapt divers, Raluca, fiica mai mică a Agapiei și viitoarea bunică a Louisei, studia medicina. Semn rău!

Într-o dimineață, un fecior din vecini i-a zis Agapiei că rușii făcuseră comandament în apropiere, la Maglavit. N-a trecut mult și în curte a venit o femeie călare. Avea chipiu cu stea roșie și-i atârna o *balalaică* de gât, adică un Spaghin cu încărcător circular; era o nenorocită de bolșevică, călărea ca șefa pe sub stejarii din jurul conacului. Văzând-o, bietul Costache (se stricase rău la cap) a fugit în latrina servitorilor. Agapia însă, nimic: era în bucătăria de vară și învârtea într-un ceaun cu ciorbă, prefăcându-se că nu-i pasă. Lângă ea era Eliane.

Obișnuită cu inși ce se căciuleau, rusoaica s-a răstit la Agapia. Nepoțica era în casă și, auzind tărăboiul, a deschis geamul și a tulit-o spre Dunăre, de-a dreptul prin helești. Voia să meargă cu barca pe insula pe care bunicii ei înălțaseră o bisericuță, dar ia barca de unde nu-i! Cum scandalul se întețea, fetița s-a pitit în păpuriș. Rusoaica a simțit-o, a dat roată conacului și, văzând fereastra deschisă, cu perdelele agitate de boarea dimineții, a zbierat ca apucata, numai că nici Agapia, nici Eliane nu știau rusește.

„Nu vă înțelegem, *doamnă*“, i-a zis Eliane, zâmbind.

Rusoaica s-a înfuriat, a pus mâna pe *balalaică*, dar Agapia n-a stat pe gânduri: a luat ceaunul de pe foc și a azvârlit ciorba clocotită pe cal, făcându-l să salte bezmetic și să dea de pământ cu rusoaica.

„Agapio!“ s-a speriat stăpâna casei, în timp ce rusoaica, vânătă de draci, se întindea după *balalaică*. „Ce faci, Agapio?“

„Uite, asta!“ a izbit-o Agapia cu ceaunul în cap pe rusoaică, lăsând-o moartă pe loc.

Eliane a căzut în genunchi. Și Agapia tremura, dar și-a revenit repede: l-a scos pe Costache din latrină, a strigat la stăpâna casei să-și vină în fire și, cu chiu, cu vai, au târât-o pe rusoaică la Dunăre. Pe drum, ăleia i-a alunecat o cizmă din picior, iar Agapia a căscat ochii văzând că rusoaica trăsese pe ea, unii peste alții, cinci perechi de ciorapi de mătase.

„Și dacă nu-i moartă?“ a făcut Costache. „Doar n-o s-o înecăm!“

„Aoleu, nu-i moartă?“ s-a îngrozit Eliane.

Agapiei i s-a părut și ei că pieptul rusoaicei mișcă, dar frica era mai mare. „Moartă-nemoartă, dă-o naibii!“ a zis și pleosc, a rostogolit-o în apă. Erau la trei azvârlituri de piatră de insula pe care se înălța bisericuța Domnul Iisus dintre Ape, ctitoria ei și a Loghinilor.

„Doamne apără și păzește!“ s-a închinat Eliane, în timp ce Costache vărsa micul dejun. Niței mai încolo, calul rusoaicei păștea. „Hai că-i moartă“, i-a împăcat Agapia pe cei doi, văzând că bolșevica plutea cu fața în jos. Ghinion însă, trupul i s-a înfipt într-o răgălie. „Costache, adă-i cizma, s-o aruncăm în gârlă“, a făcut Agapia, intrând în apă ca s-o desfacă pe rusoaică din rădăcinile ițite din mal. A smucit-o, i-a tras câteva șuturi și cadavrul a prins să plutească lin ca un plaur. „E moartă,“ a răsuflat Agapia ușurată, „hai la conac“.

La care stăpâna casei: „Unde-i aia mică?“

Aia mică a scos capul din păpuriș, clănțănind. Agapia a privit-o cum știa ea: „N-ai văzut nimic, bine?” i-a spus. Fetița a făcut semn că nu, nu văzuse nimic, dar Agapia știa ce știa și i-a dat înainte: „Dacă fac rușii anchetă, află c-avem legionari în familie și ne omoară pe toți. Ai înțeles?“ Nepoțica a zis c-a înțeles, cum să nu?

Dar Costache: „Cu calul ce facem?“

Pfuai, bidiviul era în mijlocul curții, scâncea ca un om. Costache l-a mângâiat, nepoata i-a adus mere, bietul cal le-a mâncat. Agapia s-a dat lângă el, atentă să n-o copiteze, dar telegarul sau n-avea ținere de minte, sau nu-i păsa de opăreală, căci n-a sărit la ea. A scotocit ea prin coburi, n-a găsit mai nimic. S-a uitat la șa, a văzut că era ștanțată cu trei litere rusești și o cifră. A ridicat pătura de sub șa – mda, era o bucată de postav militar, răpănos. *Bun, și-acum, ce naiba fac?* s-a întrebat. În timp ce-și scormonea mintea, Costache a început cu vaietele: „Of, căluțule, ce-mi place de tine! Nu rămâi la noi?“ Nevastă-sa i-a vorbit ca unui copil, zicându-i că nu-i calul lor, dar pas să-l faci să înțeleagă: mintea i-o luase razna, gândurile lui se afundau într-un hău. „Da-i frumos, Agapie, mamă,“ dădea el s-o îmbuneze, „ce-o să se facă singur, bietul căluț?“

„Măi, Costache," a zis ea, simțind că ochii i se umplu de lacrimi, „noi suntem oameni cinstiți. Ducem calul la postul de jandarmi, spunem că ne-am pomenit cu el în curte și gata. Până atunci, să-l lăsăm liber. Poate pleacă singur".

A doua zi dimineață li s-a părut c-au scăpat de cal, numai că, pe când își beau cafeaua, l-au auzit nechezând pe malul Dunării. Săracul se dusese la apă și se uita spre bisericuță, fornăind când și când. Costache, Eliane și nepoata n-au îndrăznit să se uite unii la alții, dar Agapia n-a stat pe gânduri: a luat calul de dârlogi și s-a dus la post.

Pe drum îi iese în cale o arătare. Era un bărbos ca vai de el, cu păr încâlcit și cu niște ochi lucitori. În plus, avea toporișcă la brâu.

„Tu cine ești, Gheorghe-Dracul?" l-a luat ea. Dar el: „Eu sunt ăla care a văzut că Emin ți-a dat pietricica". Pe Agapia au cuprins-o fiorii: „Cum așa?" „Păi, eram de față când bunică-ta ți-a spus că el e bunică-tu adevărat." Și ea: „De ce minți, scârnăvie? Eram singuri, bunica, bunicul și eu". „Ba era și Iancovici, trăgea cu urechea de alături. Să-ți mai *hozam* cum plângea bunică-tu că totul a fost în zadar? Că nu mai credea în *nuțchii* lui, Peter și Benz? Că bunică-ta i-a zis că n-a văzut *mura* zevzec ca el? Ce-i aia o țară nouă, îl întreba, la ce bun să faci una?"

Agapia s-a prefăcut că se uită la opăreala de pe crupa calului; mda, parcă făcea puroi... Și apoi: „Crezi că mă sperii?" „Ai făcut moarte de om, Agapio, cin' te mai sperie? Dar na, știu eu ce-o să alegi? Dacă te duci la jăndari, rușii o să facă *braha* în tot județul, dacă te duci la ruși, o să faci ceea ce-n viața ta n-ai făcut, iar dac-alungi calul, o să-i ia rușii urma și vă fac praf conacul. Dar, ia zi, unde-i pietricica?" Agapia a râs: „Păi, nu le știi tu pe toate?" Și arătarea, hlizindu-se: „Voiam să-ți spun că ce-o să faci tu cu calul o să trimită pietricica într-o parte sau alta". După care, privind la cerul senin: „Vrei să vină furtuna?" a întrebat-o.

„Mai bine zi-mi ce să fac cu calul, solomonarule", l-a rugat Agapia.

„Degeaba ți-aș zice", i-a răspuns ăla, și a dispărut în pădure.

Agapia a rămas locului. Fir-ar a dracu' de pietricică! O ținea ca să aibă ce basm să le spună nepoților; ba nu, nu nepoților, ci *nepoatelor*, căci bărbații, văzuse ea, o rasoleau. S-a întrebat apoi ce-i de făcut cu calul, a întors problema pe toate fețele și, până la urmă (dă-l naibii de solomonar!), l-a dus în sat, după cum hotărâse din prima.

„Aoleu," a căscat ochii jandarmul, „ăsta-i cal rusesc! Unde-i călărețul?"

„Habar n-am, eu m-am pomenit cu calul în curte. E rănit, săracul."

„Mda, e opărit," a constatat jandarmul. „Pfuai, ce ne facem?"

„De un' să știu eu? Eu ți-am adus calul, că nu-i al meu."

„Hai să-l ascundem", a zis jandarmul.

Dar Agapia: „Mai bine-l *duceți* la ruși".

Între timp, se adunase tot satul. Oamenilor le era teamă: cum de-au avut *tocmai* ei ghinionul ăsta? Ce-o să facă rușii când o s-audă de cal? O să întrebe de călăreț, o să facă urgie, o să-i belească. Agapia însă o ținea pe-a ei, că să le dea rușilor calul, c-așa e cinstit, de unde să știe *ei* ce-i cu el?

„Hai să-l facem pierdut," a zis un moș, „cu rușii nu te joci, ne dau foc".

Tot mai mulți îi dădeau ascultare, iar Agapia, ce să facă, s-a întors la conac.

După amiază, calul era înapoi. Costache s-a bucurat, nepoata la fel, numai Eliane s-a înnegrit. Iar Agapia, în gând: *Doar n-o să omor și calul, fir-ai al dracului de solomonar! Să-l ascund? Să nu fac nimic? Să-l duc la ruși?* Nu se putea hotărî, așa c-a plecat la gârlă, să vadă dacă n-au lăsat urme.

A doua zi, s-a sculat cu noaptea-n cap și a făcut ce știa cel mai bine: a ieșit la atac, drept care s-a dus la ruși și le-a zis că s-a trezit cu un cal sovietic în curte. Ăia au întrebat-o de ce n-a adus și calul cu ea, iar ea le-a zis că de frică – dacă lumea credea că umblă cu cai de furat?

„Da-n afară de cal... n-a mai fost nimeni?" s-a interesat politrucul, care vorbea românește, al naibii.

Agapia a ridicat din umeri: ea, una, nu văzuse pe nimeni.

Au venit rușii cu ea la conac și au dat peste un bătrân zevzec și peste o femeie speriată. „Ăștia sunteți toți?" a întrebat politrucul. „Unde-s bărbații?"

Păi, zevzecul era soțul ei (*Prostul, ce femeie are!* s-a enervat politrucul), iar bărbatul celeilalte femei era la București, era prieten cu rușii. Momentan, Agapia nu-și dădea seama unde era nepoata, pesemne că se ascunsese din nou, dar n-a zis nimic, fiindcă rușii nu întrebaseră decât de bărbați. „Servitori n-aveți?“ s-a uitat politrucul lung la conac. „Nu, la ce bun?“ a făcut Agapia. „Dar vecinii, ei n-au văzut nimic?“ Or fi văzut, dar Agapia nu stătea de vorbă cu ei.

Caută rușii, scotocesc prin grajduri, prin acareturi, răscolesc casa, cască ochii când văd hipopotamul împăiat, se uită sub paturi, dau buzna-n beci, dau cep la vin. Agapia stătea cu ochii pe ei, c-auzise că mai muriseră unii, înecați în butii, iar de plătit, plătiseră stăpânii beciului: rușii îi băgaseră la diversioniști.

În timpul forfotei, Agapia și-a dat seama că politrucul se uita lung la ea. Știa ce înseamnă asta, dar habar n-avea ce să facă. La un moment dat, un soldat cu păr cânepiu a început să urle: umbla capiu, izbea, trântea. „Calul avea o călăreață,“ a explicat politrucul, „iar călăreața îl avea pe Serghei“. „Bietul Serghei!“ a luat-o pe Agapia cu leșin. „Și călăreața?“ a întrebat ea. „Ei,“ s-a înnegrit politrucul, „de Marusia nu știm nimic“.

Agapia a strâns buzele. S-a uitat la politruc: era tânăr și nici urât nu era, dar era rus, și ei nu-i plăceau rușii. Ăla a aprins o țigară, Serghei bubuia în bibliotecă, răvășea cărțile, le trăgea șuturi. Agapia a oftat. Nu-și amintea cum arăta Marusia, totul se petrecuse prea repede, dar acum, iată, din furia lui Serghei își dădea seama *cât* de vie fusese.

„Vă rog,“ i-a zis Agapia politrucului, „cărțile alea...“ a început ea, dar n-a fost în stare să termine: *Am ucis, am ucis*, se gândea. „Ce spuneați?“ s-a dat lângă ea politrucul, fir-ar al naibii, fiindcă glasul lui blând, la care se adăugau gândurile ei practice, cum că mai bine se opreau ăia din căutat, căci cine știe ce puteau să găsească; ei, bine, când le aduna...

Agapia a închis ușa. Nu era timp de pierdut, o știau amândoi, căci el lua parte la cel de-al Doilea Război Mondial, iar ea la nesfârșitul război româno-român, așa că și-au făcut loc cumva pe fotoliu. Agapia nu mai era tânără, o țineau șalele, dar politrucul era june, o suplinea, așa că ea și-a acoperit gura, să n-o audă Serghei din bibliotecă. Se căznea să-i țină piept politrucului, însă ăla era atât de pornit, c-o împingea, cu tot cu fotoliu, spre hipopotamul împăiat. Odată ajunși acolo, s-au regulat ca doi necunoscuți din orice război, numai că-n cazul lor, contrele le dădea un hipopotam mort de o sută de ani.

„Nu-l strica, nu-l strica!“ i-a suflat Agapia politrucului în ureche, „Of, de ce nu ești tânără, vreau să mă îndrăgostesc de tine“, a zis el nemilos, ca un bolșevic. „Porcule, nu-s atât de bătrână“, a găsit Agapia un reflex nebănuit de cochetărie și s-a agățat de comunistul ăla, dându-și seama că n-o să se poată abține și-o să slobozească vreun strigăt, vreun icnet, dar nu, politrucul a depus primul armele, ceea ce a fost un mare noroc pentru hipopotam.

Rușii au părăsit curtea cu tot cu cal. N-au lăsat mare dezastru, doar au spart trei butii cu vin, au bramburit cărțile și-au furat două ceasuri, din prostia lui Costache, care, în timp ce nevastă-sa tresărea în fotoliu, negocia cu un rus. Ăla îi săltase ceasul nemțesc de pe noptieră, iar Costache, crezându-se deștept, a vrut să-i dea în loc un vechi ceas CFR, așa că rusul le confiscase pe amândouă.

Bolșevicii au mai venit de câteva ori, dar au plecat cu buza umflată (cu excepția politrucului), după care, într-o bună zi s-au cărat cu Armata Roșie în *Mitteleuropa*. N-a trecut mult și, spre bucuria lui Costache, calul s-a întors. Bătrânul se înțelegea cu el mai bine decât cu oamenii, iar când Pogorenii s-au dus înapoi la Fălticeni au luat și calul cu ei, spre ciuda Agapiei, căreia bidiviul îi amintea zi de zi c-a făcut moarte de om și că și-a înșelat soțul. De-acum, Costache nu se mai despărțea de cal: îl ducea la pârâul din spatele casei, îl țesăla și-i vorbea cu orele, de i s-a dus buhul că se tâmpise de tot. În 1947 calul a fost rechiziționat, după ce s-a aflat că în preajma Fălticenilor se adăpostea gruparea anticomunistă a lui Toma Odaie. Securiștii au dat iama în beci, au luat slană, brânză și țuică, săltând la plecare și calul.

„Cu voi mai am de vorbit“, i-a amenințat șeful plutonului, un puștan care lucrase la un gater de-al Agapiei în timpul războiului.

După câteva zile, grupul Odaie a fost prins în Codrul Voronei. Printre prizonieri, uluitor, era și un Loghin, cumnatul fiicei Agapiei și prietenul lui Mihai: pe el l-au azvârlit, ca să dea un exemplu, în fața trenului, pe linia

Fălticeni-Dolhasca. În aceeași seară, Loghin bătrânul, legionarul, a apărut la ușa din dos a Pogorenilor: abia ținându-se pe picioare, căra în spate un tânăr din care curgea sânge gârlă. „În tine mi-e toată speranța, Agapie", a zis.

Costache zâmbea moldovenește și se uita mai mult în pământ, de parcă doar ar fi tras cu urechea la discuția ce se purta lângă el.

Și Agapia: „Băiatul e de-ai lui Odaie?"

Loghin a zis că da. Îl chema Baghiu, era prof de istorie și fusese cel mai bun prieten al fiului său mort, dar și al fiului ei viu, Mihai. „Te rog, fă ceva pentru el," a zis Loghin, „mai ales acum, după ce... după ce *băiețelul* meu..."

S-a așezat și-a bufnit în plâns. Agapia nu știa cum să se împartă, căci Loghin scâncea pe scaun, iar tânărul Baghiu era mai mult mort decât viu. Pe cel din urmă l-a întins pe laviță, iar bătrânului i-a dat o țuică de pere.

„Auzi, tinere," s-a băgat Costache în vorbă, „calul meu, n-ai văzut calul meu în timpul luptei?" „Ce cal?" a căscat Baghiu ochii. Și Costache: „Unul opărit pe crupă, c-a dat Agapia cu ciorbă fiartă pe el".

„Hai să-ți fac un ceai de sunătoare, Costache", a zis Agapia. „Iar voi," i-a luat pe cei doi, „hai în beci". I-a condus, a luat pături, de-ale gurii, apă. Și apoi: „Îl știi pe fi-miu'?" l-a întrebat pe Baghiu în șoaptă. Ăla a zis că da. „Mihai nu s-a dezis niciodată de voi, nu-i așa?" a reluat ea.

Baghiu nu știa cum s-o dea. Fiind din altă parte a țării, nu venise la Pogoreni după jidanii din beci, dar auzise povestea, știa că Agapia îi făcuse lui fi-su' un tărăboi de pomină.

„Ce era să facă Mihai, coană Agapie?" a zis el într-un târziu, de parcă-și cerea iertare. „Eram între ruși, nemți și unguri. Cum să ne lase?"

„Mihai știe și-acum de voi, ăștia, ai lui Odaie, nu-i așa?"

Știa unde se ascund, știa cine-i căuta, cine-i turna la Securitate, cine-i aproviziona, știa unde să-i trimită în caz de belea. Ținuse mereu aproape, prin Loghin, mortul călcat de tren, cumnatul lui. În clipa aia a apărut Costache: „Chiar n-ai văzut calul meu?" a întrebat cu lacrimi în ochi. Și Agapia: „Stai cuminte, puiule, las' că luăm altul din târg".

A doua zi, Agapia s-a sculat la cinci, s-a făcut frumoasă ca pe vremea când vindea cherestea și a luat rata de Suceava. S-a dus direct la Securitate, la tov colonel Iancovici, șeful regional.

„Bună ziua, coană Agapie!" a întâmpinat-o Iancovici vesel. Dar ea: „Bună să fie, dar hai la cofetărie, că-s moartă de sete. M-am încins pe drum".

Iancovici a urmat-o fără să comenteze. În fond, și el se pitise în beciul ei. Au luat un *mazagrain*, ea și-a zis păsul, iar el a fumat țigară de la țigară.

„Și zici că-i rănit în burtă Baghiu ăla?" a întrebat-o la un moment dat.

„Da, glonțul n-a ieșit. Moare dacă mai stă la mine."

Iancovici a învățat-o să se ducă la București, la vărul lui, Tuly, chirurg la Spitalul Poștelor, lângă Mănăstirea Stavropoleos. Tuly era coleg cu nepotul Patriarhului, chirurg și el, care Patriarh l-a ascuns pe tov Dej în ilegalitate. „Tuly știe ce să facă", a zis Iancovici, dându-i Agapiei un bilet pentru văr-su. Ea însă n-a mulțumit, semn că mai voia ceva, drept care Iancovici a pufnit în râs: „Se vede c-ai făcut afaceri cu frate-meu", i-a zis. „Bine. Mâine dimineață, la patru, să fii pregătită, cu Baghiu cu tot. Hai că mă ocup eu."

„Și mai e ceva," a făcut ea, „mă înnebunește Costache cu calul ăla de l-ați rechiziționat". Dar Iancovici: „Te rog, coană Agapie, dă-l naibii de cal".

După aceea, Baghiu a ajuns la Spitalul Poștelor și Tuly l-a operat, scoțându-i glonțul din burtă sub diagnosticul de apendicită perforată cu peritonită. L-a ținut internat opt luni. Dat fiind că spitalizarea a fost lungă, Agapia s-a speriat: dacă se prinde Partidul?, dacă Securitatea își dă seama de aranjament și, odată cu Tuly, pică și pacientul Baghiu, și fiul ei, care ajunsese maior? Îndărătul lor era o întreagă rețea, ținută în picioare de Loghin, cel aruncat în fața trenului, de la care se putea ajunge cu ușurință la fiica Agapiei, cumnata aceluiași Loghin, și la restul familiei. Tuly însă o liniștea. Zicea că nici cu pistolul la tâmplă n-ar face altceva decât ceea ce face, chiar și pentru un legionar ca Baghiu, în contul a ceea ce făcuse Agapia pentru ai lui; și nu, nu se referea doar la faptul că pitise evrei în beci, dar și la casele din kibuțuri și moșave, ridicate din cheresteaua ei.

După doi ani, Baghiu s-a căsătorit cu Raluca, fiica mai mică a Agapiei, care ieșise între timp doctoriță. Și Iancovici, venit la nuntă, la Fălticeni: „Coană Agapie, cazul Odaie a fost închis, iar numele Alecu Baghiu și Mihai Pogoranu n-apar nicăieri". Agapia a sărit să-l pupe, dar Iancovici a oprit-o: „Of, totul are un preț. N-am putut să fac treburile astea de unul singur. Sunt oameni..." a zis el și, cine știe de ce, i-au dat lacrimile, „... sunt oameni care se întreabă de ce Baghiu și Pogoranu n-apar în dosar. De ce tocmai ei au scăpat? M-am gândit că e bine s-o știi".

După câteva zile, într-o dimineață de toamnă, a apărut în fața curții un cal. A pus botul pe gard, s-a uitat spre casă, n-a făcut nimic altceva. Era, bineînțeles, calul rechiziționat de Securitate, se întorsese după doi ani. Costache se stricase de tot, iar ziua în care s-a întors calul l-a prins cu valiza înțesată cu pulovere, ciorapi, flanele, galoși, căci se pregătea „pentru când vin *ăia* să-l salte". Degeaba a încercat Agapia să-l încânte cu vestea că i s-a întors calul, căci Costache n-a pus decât întrebări tehnice: pe unde o fi fost bidiviul?, câți kilometri a parcurs?, cum a găsit drumul înapoi? Nu pricepea, în ruptul capului, logica acestei întoarceri. Nici măcar nu l-a plâns când, după zece zile, bietul cal a murit, bolnav, târându-le după el pe lumea cealaltă, ca printr-o vrajă rea, pe mai toate rudele Agapiei: Costache, fiii și fiicele, ginerii, nora... Toți, absolut toți, au dispărut într-o sorb tuberculos, care a durat trei ani, nelăsându-l în viață decât pe nepotul Agapiei, fiul doctoriței și al lui Baghiu. Nepotul a plecat însă la București, la facultate, ca să învețe să construiască avioane, și a lăsat-o pe bunică-sa singură în casa din Fălticeni.

Ultimul zvâcnet al Agapiei a avut loc în anii '60, după amnistierea luptătorilor anticomuniști, din care făcuseră parte Mihai, fiul ei, un James Bond pripășit la Statul Major al Armatei, și Baghiu, ginerele ei. Relaxarea subită, cuplată cu politica naționalistă, le-a suflat vânt în pânze acelor Pogoreni ce se înrudeau cu fostul ministru (Viena, leșinul, apa), care și-au amintit că Agapia făcuse afaceri cu evreii, că Mihai a avut legături discutabile cu lichidarea lui Toma Odaie (pe cine sprijinise, de fapt?) și că-n spatele conacului de lângă Dunăre murise o rusoaică îmbrăcată în cinci perechi de ciorapi. Au făcut tărăboi: cum de-a rămas Agapia cu casa din Fălticeni, în timp ce conacul lor a fost luat de CAP? Cine avea drept asupra casei din Fălticeni, din moment ce fostul ministru garantase cumpărarea ei cu un credit ce nu a fost stins? Numai dacă adunai penalitățile aferente creditului, ramura oltenească a Pogorenilor putea să fie din nou bogată, fapt imposibil în comunism, dar care deschidea o cale de atac pentru a pune mâna *măcar* pe casa din Fălticeni, cea de care, cu cincizeci de ani înainte, le era silă.

Luând foc, Agapia s-a dus la ei, găsindu-i în casa servitorilor de lângă fostul conac, actual sediu CAP. A dat buzna în bucătărie sub privirile lor uimite și s-a băgat sub aragaz: ceaunul era acolo, normal. L-a umplut cu apă, a dat drumul la butelie și l-a pus pe foc. „Vrei să mă oprești, ca pe cal?" a întrebat-o Eliane. Dar Agapia: „Să-ți citesc ceva. Termin până dă apa-n clocot".

A scos din poșetă o hârtie: era sentința dată fostului ministru, care, deși mort, fusese judecat în absență și condamnat la cinșpe' ani de închisoare silnică, zece ani de suspendare a drepturilor civile, precum și la *confiscarea întregii averi*. „Nici măcar casa servitorilor nu e a voastră," a încheiat Agapia, „cât despre casa mea, să fie clar: e a lui nepotă-miu'! Dacă vă prind vreodată că vreți să puneți mâna pe ea, vă jur (și-mi fac și cruce!) că v-amestec pe *toți* cu pământul! Mă cheamă Pogoranu, fiindcă-l respect pe Costache, dar sunt din neamul Haidamac!" le-a mai zis și, de-a naibii, a răsturnat ceaunul, stingând focul de pe aragaz.

Odată ajunsă la Fălticeni, i-a vândut tot lui Iancovici și s-a mutat la nepot, în București. Capitala nu i-a plăcut. Oamenii erau grăbiți și nu se țineau de cuvânt, așa că doar nașterea Louisei i-a bucurat zilele. Prea târziu însă: o fi fost Agapia longevivă, dar anii își spuneau cuvântul chiar și pentru una ca ea. Când a simțit c-o lasă puterile, i-a zis lui Baghiu cu limbă de moarte: „Toți ce am eu e al fetei. Nu care cumva s-aud, de-acolo, de Sus, că Louise ajunge la cheremul cuiva!"

Dorința i-a fost respectată, și nu pentru că inginerul s-ar fi temut de blestemul ei, ci pentru că o iubea atât de mult pe Louise, încât, venindu-i și lui sorocul, nu se gândea decât cum să moară pentru ca fiică-sa, femeie în toată firea de acum, cu job și povești de amor neîmplinite, să tragă învățăminte. El spera într-un deces nici prea-prea, nici foarte-foarte, ceva demn, concretizat într-o vorbă de duh, numai că a murit fără figuri de stil, în fața televizorului, uluit de haka celor de la All Blacks. Așa s-a ales Louise cu apartamentul din Militari, de lângă Port,

și cu basmul despre Emin primit în copilărie.
Cât despre tanzanit, Agapia nu i l-a dat Louisei. Până și ea se temea de ceva.

49. Un raport (V)

„... comisarul i-a descoperit pe Chupka și Igel într-o înregistrare: se sorbeau din ochi într-un fast-food pe Lipscani. Vă amintesc că așa-zisul Chupka a lăsat puține urme ale trecerii sale prin viață și că a fost ucis prin înjunghiere în față; așadar, era o provocare să-l identifici, cu atât mai mult cu cât amprentele și ADN-ul lui nu figurau în nicio bază de date. Înregistrarea, însă, a lămurit lucrurile, arătând că prezumtivul jurnalist era un oarecare Ali Rauf, fost student al Politehnicii bucureștene, anchetat pentru trafic de droguri, emigrat în Germania, unde a participat la revolta Martirilor Apusului, aliați cu Sovietul din Köln. Comisarul crede că, după înăbușirea revoltei, Rauf a revenit în România și a jucat rolul lui Chupka în schimbul imunității oferite de serviciile de *aici*. Bănuiala lui se bazează pe cuvintele pe care i le-a citit pe buze în înregistrare, din care nu citez decât o întrebare: «Ești sigur că drogat nu auzit de Vuia și că Louise nu căutat tanzanit la Max?» Subliniez că doar întâmplarea a făcut posibilă recunoașterea lui Rauf, comisarul fiind implicat în ancheta pentru trafic de droguri, amintită mai sus.

Până să priceapă ce e cu tanzanitul, comisarul a dorit să confirme identitatea lui Rauf; așa a aflat că dosarul acestuia dispăruse și că rămășițele pământești i-au fost arse la crematoriul Vitan, după un ritual musulman de mântuială, cum se face mai totul în București. Furios, a raportat că „cineva îi pune bețe în roate“ și a solicitat actele ce au permis cremațiunea lui Chupka. Comandantul, însă, i-a zis: «Cazul e clasat, nu-ți mai băga nasul! Vrei să te zbor?» Adevărul e că serviciile acestei țări sunt scăpate din mână: de la gradul de colonel (sau echivalentul) în sus, fiecare își organizează o miliție personală, care acționează independent de regulamente și de politica forului tutelar, generând o anarhie indescriptibilă. *Aici*, nu țara are servicii, ci serviciile au țara. Prin urmare, simțind că a încălcat o linie roșie, comisarul n-a mai cerut nici un act. A căutat-o în schimb pe Louise. Cei doi s-au întâlnit la Muzeul Aerului, lângă vechiul turn pentru aerostate din Cotroceni. Comisarul a informat-o pe jurnalistă că se va duce la ascunzătoarea lui Igel ca să obțină amprente și probe de ADN (dacă se mai putea), intenția lui fiind să ia legătura cu colegii germani, pentru a proba că Chupka e totuna cu traficantul Ali Rauf, întors de serviciile române în folosul lor.

Simțind că Ion și Igel sunt în pericol, Louise a bătut palma cu comisarul, promițând că-l ajută să-i contacteze pe nemți pe filiera presei independente. Chestionată în legătură cu tanzanitul, ea a întrebat ce e ăla, dar, evident, juca teatru. Speranța mea e că jurnalista a aflat de tanzanit din fișele lui Chupka și nu de la Emin, care, trebuie s-o spun, devine incontrolabil: astfel, nu doar că încearcă să dea de Max, dar, la Berlin, de față cu membrii Hansei, a afirmat că «egalitatea e o anomalie prin care credem că ordonăm societatea» și că «libertatea e mai presus de echitate», cuvinte ce l-au scos pe Peter din minți. În context, menționez că Bismarck, iritat de jocul dublu al lui Peter, a pus Hansa sub urmărire.

Situația s-a înrăutățit, iar eu nu pot s-o contracarez, căci decizia Hansei de a întemeia Sionul l-a determinat pe Cancelar să mă trimită în Ecuatoria. Poetul, știm, va veni aici, numai că, spre deosebire de firele precedente, când nu-mi era clar cum se articulează evenimentele, de astă dată sunt pregătit: în primul rând, o să-l pricopsesc cu o boală de piele chinuitoare, în al doilea, îi voi sustrage semnele de recunoaștere menționate în corespondență, iar în al treilea, o să fac tot posibilul ca să-l stric cu Steluța Wexler, al cărei rol, din păcate, a căpătat o amploare neconsemnată în corespondență. N-o să vă vină să credeți, dar această femeie (are prezență de spirit și e fluentă în șase limbi) l-a răscolit pe Lord Milner, care îi scrie frecvent, Kristol extrăgând informații din misivele lui, pe care le vinde Ohranei. Rămâne de văzut cum se leagă această situație cu filmările efectuate de fiul lui Kristol în Ucraina, filmări în care apar Emin și Nestor Mahno.

În altă ordine de idei, nu am noutăți despre Sossa. Aparent, ea locuiește în Trinidad (își plătește taxele în Port of Spain), dar oamenii mei nu au descoperit-o, deși au bătut insula în lung și în lat. Afecțiunea pe care i-o poartă Max e de rău augur, căci îl îndepărtează de Louise, motiv pentru care o voi instrumenta pe aceasta din urmă, folosindu-mă de Paisie pentru a-l zădărî pe Chimir, căci, dacă Chimir va fi mai energic, o va înfrâna pe Louise, iar riscul ca Emin să aibă motiv să ia legătura cu ea va scădea (găsiți în anexă schema condiționărilor lor

reciproce). Totodată, am vorbit cu *sieur* Canta, care, prin mijlocirea lui *sieur* Rușinaru, va face din Max o persoană mai comestibilă pentru unii zeloți."

50. București. Strada Columb. Un plan

În biroul lui Vuia e multă lume, Louise nu-i știe pe toți. Plictisită, dă să se uite afară, dar geamurile s-au aburit din cauza ploii și nu vede nimic. *Ce-ar fi*, se întreabă ea la un moment dat, *ca dosarul lui Max să fi fost redactat în acest birou?*

Ca să-i treacă timpul, îl urmărește pe Chimir și, profitând de o pauză în discuții, îl ia pe nepregătite: „Auzi? De unde-l știi tu pe Licǎ?“

Chimir se încruntă: „Ce importanță are?“

Și ea: „Ți-e așa de greu să-mi răspunzi? Ce e între voi?“

„Ne-am cunoscut acum zece ani“, lasă Chimir de la el. „Dezbăteam protestele din anii ’90...“

Mănâncă rahat, dar cum să admită că discutau *politica mizeră a Marelui Capital*? Complexul PR-bancar, susținea Chimir pe atunci, îi mâna pe cetățeni într-o sclavie *soft*, cu presă *glossy* și bunuri de larg consum, în timp ce creditele făceau din ei *yesmeni*, căci cum să cârâi când plătești rate la casă, la mașină, la studii? Paradoxal, Licǎ gândea la fel, dar, între timp, el dăduse de bani, nu mai voia să vindece lumea.

„... ca jurnalistă,“ mai spune Chimir, „trebuia să fi știut că dezbaterile alea sunt tot ce mă leagă de Licǎ“.

Și Louise: „De-aia te-a acuzat Licǎ la Club Rockweiller de legături cu Securitatea?“

„Minte! De când îl știu, minte! Nu înțelegi că-n ’90 aveam șase ani?“

„Louise, hai să lăsăm lucrurile cum au picat“, face Vuia.

„De ce să le las? Ca să mă plesnească Licǎ din nou, ca la podcast?“

„Și crezi că dacă te certi cu mine,“ o ia Chimir, „nu ți-o mai trage? O să ți-o tragă din nou, o să bage zâzanie, atât știe un securist ca el“.

„Dacă era securist, de ce te întâlneai cu el?“

„Băi, tată, pe atunci nu se știa că e securist.“

„Și tu când ai aflat? După ce s-a apucat de vizite la ambasada SUA? După ce a scris că șefii protestelor din ’90 aveau legături cu Securitatea?“

„Ce naiba, Louise,“ se bagă Doru, „Licǎ a lansat mereu perdele de fum“.

„Nu de la el știu toate astea, nu de la el!“

Dar Vuia: „Louise, te iei după zvonuri...“

„Dați-mi explicații valabile și nu mă mai iau după nimic, pe cuvânt.“

„Frate, cum o suporți?“ se uită Doru la Bismut. „Mereu e așa susceptibilă?“

„Da,“ răspunde Louise peste Bismut, „ai o problemă cu asta? Nici de tine nu-s sigură! Tu ce-ai căutat cu Teo Canta la Chișinău?“

„Hei...“ dă Bismut s-o potolească.

„Mă lași?“ îl contrează ea. „Nu pricep ce se întâmplă, nu pricep de ce se ceartă Chimir al nostru cu Licǎ al lor, deși-s porniți amândoi pe servicii, nu pricep de ce s-a dus Doru al nostru cu Teo Canta al lor, ca să se vadă cu un om de-al lui Putin. Ce-mi scapă, pentru *cine* luptăm?“

„Lumea se schimbă“, face Bismut.

„Înseamnă că și noi ne schimbăm. Ca mâine-poimâine, o să ținem cu Max!“

„Apropo, l-au eliberat“, zice Chimir. Dar ea: „Nu schimba vorba!“ „Ei, asta-i acum!“ face Chimir. Și Louise: „Fix asta e! Crezi că nu știu că te duceai cu Paisie în procesiune la crucea lui Zelea? Crezi că nu știu că-i păzeai ușa, când era mare IT-ist? De ce vrei să ocupăm strada? Așa vrea frate-tău, comerciantul de arme? Așa vrea Paisie, care e acuzat *și el* de legături cu Securitatea?“

„Louise, despre *care* Securitate vorbești?“ întreabă Vuia.

„Cum despre *care*? Nu zicem noi: «Nu comunism, Nu Rusia, Nu Securitate»? Vreți să-mi spuneți c-a fost și o Securitate OK?“

„Prea vezi totul în alb-negru.“

„Și e mai bun griul? Când vreți să ocupăm strada e alb-negru sau gri? Când vreți să dăm jos Guvernul, tot gri e?“ Și Vuia: „Află că Securitatea, nu altcineva, l-a dat jos pe Ceaușescu. Mă rog, parte din ea.“
„Păi, o fi și Macu la fel, poate doar parte din el e rea.“
„Lasă-mă cu sofismele“, se supără moșul. „Știai de la bun început c-am fost securist. De fapt, ce vrem noi, tu și cu mine? De ce ne întâlnim în strada Columb? Simplu: vrem să terminăm cu corupția și cu nesfârșitul trafic de influență din țară. Cu alte cuvinte, dăm șah puterii și, dacă tot vorbim de putere, cum vrei s-o controlăm dacă nu punem mâna pe ea?“
„Poftim?“
„Draga mea, suntem grupul cel mai bine structurat de pe piață și, ține cont, n-am dărâmat statui, n-am spart geamuri, n-am anulat scriitori... Am folosit doar cuvinte, pricepi? De-acum însă, nimeni nu mișcă fără să întrebe: ce vrea Calea Dreaptă?, ce a zis Bismut?, ce scrie Louise? Să nu ne dăm după deget, ăștia suntem acum!“ le face Vuia cu ochiul celor strânși în birou.
Ca la un semn, zeloții chiuie: așa e, așa e, are dreptate, i-am spart! Se strigă, se râde, se aplaudă, iar Louise simte că, în doar câteva clipe, Vuia a răsturnat totul cu fundul în sus. „Ați făcut treabă bună,“ reia el, „ne știe lumea de *frică*. Când vrei puterea, asta-i tot ce contează“.
Puterea? dă să se răscoale Louise, dar ceilalți sunt de neoprit, Vuia îi agită din ochi, ca și cum i-ar mâna cu un bici catifelat, nevăzut. Până și Bismut e fascinat, îi pune Louisei mâna pe umăr – într-un gest de apropiere?, încercând s-o încurajeze?, ca s-o pună în gardă? Ea s-ar smuci, numai că, văzând că o privesc toți, se abține. *Dumnezeule, tac!* își dă seama. *Am plecat de la un pseudojurnalist mort, uite unde-am ajuns și eu tac!* „Să nu fim naivi,“ n-o lasă Bismut să se dezmeticească, „noi sau ei, așa se pune problema“. Și Vuia: „Louise, România e mică. Ne adaptăm sau ne mănâncă alții. Cum crezi c-am rezistat atâta timp?“
„Suntem aici de două mii de ani, umblând de-a surda prin Balcani“, se prostește Chimir. „Fii bătăioasă, Louise, dar nu cu noi!“
„Ei, principiile o fac câteodată cam sceptică“, o scuză Bismut.
„Află că pentru principiile astea mi-aș pune capul pe butuc!“ explodează ea.
„Ce vorbe-s astea?“ se îndreaptă Bismut de spate. „Noi judecăm, nu ne punem capul pe butuc. Asta ne deosebește de ceilalți.“
Ce ton stupid, ia foc Louise, amintindu-și că Erika îl întrebase dacă „mai știe să vorbească normal“; asta l-ar întreba și ea, dar n-apucă, căci Vuia îi bagă în viteză, nu-i lasă să răsufle, deschide subiect după subiect: congresul mondial al verzilor, Sutanele Negre, atragerea de partea Căii Drepte a celorlalte grupări de protestatari. Discuția se lăbărțează, e presărată cu exclamații, când și când se pronunță cuvântul „putere“ și, dacă nu e pronunțat, e subînțeles. Louise se trezește că-i aprobă pe ceilalți, *reflex*: *sunt lașă*, își zice, dar nici să *se ia* de zeloți nu e-n stare, cum să scuipe unde a lins? Oare ar trebui să fie politicoasă, ca Bismut? Să dea naibii intransigența, după cum i-a sugerat Canta? Să râdă, ca Anca, prietena ei care cerșește aprobarea în ochii lui Radu, cel ce i-a pus coarne lui taică-său? Se prinde însă că ceilalți o iscodesc, că vor să se asigure că e de-ale lor și, ca să scape, le spune că „nu e indispensabilă“, dar mai mult îi stârnește: cum să ne lași?, hai să vedem *împreună*: „ce facem?“, „cum protestăm?“ o înghesuie toți, în timp ce Vuia îi patronează, zâmbind părintește.
Și, uite-așa, din prietenie, loialitate și jenă, Louise redactează primul apel la *răzmeriță*. Are dubii că procedează OK, dar exuberanța celorlalți o îmbată, nu-și mai aparține, e totuna cu gașca, plutește, trage marele joint. Nu-și dă seama că le ia aproape o oră ca să găsească titlul apelului, stând pe scaunele incomode din biroul lui Vuia: refuză cuvântul „revoluție“, deși toți o doresc, căci „revoluție“ li se pare de stânga, nu vor nici cuvântul „protest“, fiindcă e prea slab, dar nici cel de „revoltă“, deoarece le dă senzația de zădărnicie, așa că primul manifest al Căii Drepte nu primește un titlu, ci un slogan: „Vino cu noi!“
Cam slab, se gândește Louise, *nu e prea percutant*; bine ar fi, totodată, să se poziționeze cumva, să dea oarece explicații, dar Slav zice că nu au de ce: e îndeajuns să le arate zeloților că sunt gata de luptă. Bismut îi dă dreptate, spune că nu ideologia contează, cel puțin nu acum, lucru susținut și de Vuia, care, până una-alta, vrea doar să pună paie pe foc.

Toate astea nu-i cad bine Louisei, dar nu face altceva decât să întrebe: „OK, *unde* chem lumea?“ „Deocamdată excită-i, atât!“ zice Slav încântat. Și Louise: „Îi excit de juma’ de an! Oamenii vor să știe ce, când și unde o facem?“

„Lasă-i, că mai rezistă două-trei zile“, o asigură Vuia.

Școlici are ideea unei conferințe premergătoare acțiunii, dar Vuia se zbârlește: „Nu e momentul democrației. La conferințe îți faci nervi și nu tragi concluzii“. Pufnind, Louise comentează: „Noi și Lenin...“, însă Vuia îi ia vorba din zbor: „... și Danton, și Robespierre“, adaugă el prețios, așa că ea n-are încotro, redactează apelul. I se face greață de lexic, de topică, de banalitatea mesajului, dar politica e politică, scopul scuză mijloacele, futu-i:

„N-ai pe cine vota! Vino și spune Prezent!

Ești furat 24/7! Vino și spune Prezent!

N-ai școli și spitale! Vino și spune Prezent!

De azi înainte, toți spunem Prezent!“

Pfuai, super! Bismut va lansa apelul pe Facebook și va face publice locul, ora și programul acțiunii, prin care Calea Dreaptă își va asuma rolul de lider pe piața protestelor. În plus, vor trimite invitații speciale cățeilor din *mainstream media* și, mai mult, vor *lipi* apelul bătrânește pe pereți, stâlpi, mașini și autobuze, căci, spune Vuia, „orice hârtie ce poate fi ruptă catalizează publicul“.

„Vezi că nu-i greu?“ o bate pe Louise pe umăr. „Bun, și-acum hai să vedem ce facem cu Max. Când l-au eliberat?“ Încep alte discuții. E trecut de miezul nopții, s-a întețit ploaia, rafale de apă izbesc ferestrele. Louise e stoarsă, nu mai are chef de nimic. Deschide Google Maps, scanează Piața Victoriei, glisează spre Universitate, plutește peste Cișmigiu, peste Gara Constantin Vodă, peste Piața Unirii și, în final ochii îi cad pe Parcul Izvor, vizavi de șinele suspendate urbane. *Cum de nu m-am gândit până acum?* se întreabă, dându-și seama că, spre deosebire de Vuia, *ea* va ținti Parlamentul. *Las’ că le arăt eu*, își zice, simțind dulceața vorbelor pe care le va pune în gurile tuturor, făcându-i să vrea ceea ce nu bănuiesc.

51. Max. Președintele. O întâlnire la Pădurea Băneasa

Max și tovarășii lui au închiriat un sediu cu vedere spre Universitate, la mansarda clădirii de la Coada Calului: trei camere lungi, înguste, dispuse de-a lungul unui culoar arcuit, o baie cu cabină de duș și o chicinetă care dă spre grădina Palatului Suțu. Au acolo computere, telefoane, topuri de hârtie, o imprimantă, un frigider.
De venit, vine fiecare când vrea, importantă e doar ședința de prânz. Max, în schimb, stă toată ziua la sediu. Când se apropie ora ședinței, se duce la fereastră și se uită la buchiniștii din stradă, dar azi plouă torențial, tarabele sunt acoperite cu folii de plastic. Cu toate astea, se uită afară și acum. „Chestia cu «spune prezent»," zice la un moment dat, fluturând flyerul Căii Drepte, „pică la fix. La pariu că evreii o să-și amintească de Zelea și că Paisie o să spună primul prezent?"
Crezând că Louise a scris apelul noaptea, și-o imaginează iluminată de laptop în tonuri violet; textul e, evident, idiot, dar proletarii de transnațională vor pune botul în masă. *Of*, își spune Max trist, *începe să-ți placă, Louise*. Și de ce să nu-i placă? Zeloții sunt niște pușți care se cred oameni mari, niște jucători de *solitaire* care se visează șahiști; ei vor un imperiu-aplicație, o republică-megacont pentru patronii lor nevăzuți. Max îi acuză că-s rupți de realitate, nu dă o ceapă degerată pe ei, căci el e *finanțist*, e sarea pământului, motorul vieții dintotdeauna. El știe că hârciogii dosesc provizii în subteran, că leoparzii ascund cadavre în copaci, că virusurile manipulează celule și că toate astea, plus altele, *mii și milioane de altele*, sunt semințe de credit, zigoți, embrioni, din care s-a născut scrisul, războiul, agricultura, revoluția industrială, imigrația, delocalizarea producției – pământul, aerul, apa, pentru Max totul e credit, combustibil, mortar, n-are de-a face cu visul schimonosit al zeloților.
Se uită la ceas: douăsprezece și cinci. Colegii s-au strâns la sediu, apelul Louisei i-a pus pe jar. Sunt agitați, se foiesc în jurul lui Max, întreabă ce au de făcut. „Păi," zice el, „Paisie trebuie să spună prezent". OK, râd ei, Paisie o să spună prezent; noi, însă, ce facem?
Păi, ce să facă? Să-i sune pe Garfield și pe Șalăul-Fritz. Cei doi au majoritate în Parlament, o să le fie ușor să treacă *încă* o ordonanță, ca să le dea peste nas ONG-urilor. Ideea e să le verifice dacă își cheltuiesc fondurile pentru proiectele asumate; în definitiv, oengiștii predică transparența, n-ar avea de ce să se supere dacă Guvernul înființează o Agenție a Carității, după cum a numit-o Max, un organism independent, cu puterea de a scotoci în tranzacțiile lor. Găselnița cea mai mișto e că din *board*-ul Agenției vor face parte *și* oengiști, ONG-urile fiind cele ce vor negocia între ele ce delegați să trimită – Dumnezeule, să vezi ce scandal!
„Macule," zice Ristache, „Șalăul are amici oengiști, dacă n-o să te susțină?"
Dar Macu: „Șalăul i-a vândut buletine de vot bătrânului Rușinaru. Roagă-l pe Rușinaru să-l sune și să-i spună ce vreau, iar eu o să am grijă de Garfield".
„Bine, *boss*, cum vrei tu, *boss*", se fandosește Ristache.
„Lasă gargara! Stai pe telefon, că-n curând o să mă sune Anderco."
„Of, coane, cât ne-ai lipsit!" devine Ristache brusc serios.
Max nu-l bagă în seamă. Abia aștepta să se descotorosească de cei din jur, căci, de câteva ore încoace, nu scăpa de imaginea Sossei. De ce-l ia cu tremur și acum când se gândește la ea? OK, el vrea să fie așa, dar ce mecanism îl face să *vrea*? Nu pricepe de ce ea încă îl bântuie, știe doar că nu poate să spună nimic nimănui, căci l-ar râde și curcile. Pe de altă parte, de ce-i dă Louise ghes? De ce i se pare c-*ar trebui* să-i ia locul Sossei, din moment ce nu există două femei mai deosebite una de alta decât ele? *Ce stupid*, pune el punct, cuprins de un sentiment penibil. Îl cheamă pe Sache la el. Șușotesc. Lui Max nu-i place ce aude, zice că o asemenea idioțenie nu *trebuia* să se întâmple. Sache își cere iertare, spune că nu-i vina lui. „Numai de asta n-aveam nevoie acum", se supără Max, vorbind pe nas, ca un copil răsfățat.
„Numai de asta n-aveam nevoie acum", zice Cocârț a doua zi, privind cu ochi zbanghii cum plouă în grădina Palatului Cotroceni. În birou, miros de Chanel N°5, o roză a vânturilor, statuia lui Antigoon, uriașul ce patronează Anversul, un săculeț cu smaralde fațetate de evreii din același oraș și o diplomă de onoare, oferită de tătarii din Bahcisarai, Crimeea; pe pervaz, un buchet proaspăt de trandafiri.

„Nu înghit ONG-urile," reia președintele, „dar ne ridicăm Europa în cap. De ce-o fi dezgropat Max securea războiului?" Consilierul n-ar dori să-l irite, dar n-are încotro, îi amintește că zeloții au început: de două zile amenință că ies în stradă ca să protesteze împotriva eliberării lui Max. „Fii serios," pufnește Cocârț, „au mirosit că-i mai paște o ordonanță. Of, de ce-o fi stârnind Max ONG-urile? O să-l încurce *și* pe Anderco, cu care abia a bătut palma. Îți dai seama că acum trebuie să vorbesc cu Șalăul? Doamne, cum de-am ajuns la mâna unui adormit?"

Șalăul o fi adormit, însă e capsat. Va susține ordonanța dacă, după cum se aude, anumite ONG-uri sug bani degeaba, angajând proiecte de ochii lumii. În plus, dacă Garfield le oferă liberalilor un post de secretar de stat la Finanțe, Șalăul n-o să stea la discuții, o să dea Parlamentul cu *roatele-n sus*. Păcat că Max e în anchetă, adaugă el, căci *lui* i-ar da postul de secretar de stat.

„Păi, Max," observă Cocârț, „e omul lui Oli, și Oli vă sapă".

„Știu eu dacă mai e omul lui?" chicotește Șalăul. „Oricum, eu cu Max o să mă sfătuiesc pe probleme financiare. Ați văzut ce agitație e pe piața petrolului..."

„Măi, Fritz, stai în banca ta, că iar o s-ajungi la mâna lui Anderco..."

„Vă rog, domnule președinte. Vremurile acelea au trecut."

Cocârț închide. „Să vezi," zice, „că Max l-a lăsat pe Oli cu ochii în soare și că s-a dat cu Anderco. Dacă-i așa, zeloții o să iasă în stradă". Și consilierul, mimând uluiala: „Nu înțeleg de ce nu pune Garfield jandarmii pe protestatari. Dac-ar intra în ei, scandalul s-ar stinge pe loc". La care Cocârț: „Garfield se folosește de tărăboi ca să mă frăgezească. Ia, caută-l pe Vuia, că el știe cum să-l țină-n frâu pe Șalău".

Consilierul bănuiește ce vrea Cocârț: de o lună se vorbește despre un film licențios cu Șalăul în rol principal. Pare incredibil, dar se pare că scena a fost înregistrată în canalele de sub oraș, printre declasați și aurolaci.

„Păi," face consilierul pe niznaiul, „nu-s prieteni, Vuia cu Șalăul?"

„Tu sună-l pe Vuia!" îl repede Cocârț și o sună pe doamna U.E.

Pe seară, în strada Columb, Vuia îi cheamă pe tineri la el în birou: „Max s-a aliat cu Anderco, dușmanul lui Oli. Asta înseamnă că ne mai paște o ordonanță, căci Max vrea să lovească, iar Anderco o să tragă pentru el sforile la Guvern, folosindu-se de Șalău". Auzindu-l, zeloții înnebunesc; poftim, nu scăpau nici de prima ordonanță și se mai pomeneau cu una pe cap. Louisei îi ajunsese zvonul la urechi de dimineață și scria un articol pe tema asta, arătând că statul n-avea resurse *fizice* ca să controleze ONG-urile și că manevra lui Max o să se înece în birocrație. În plus, argumenta ea, o asemenea ordonanță își bătea joc de dreptul la *privacy*: cum să faci liste cu participanții la *crowdfunding*?, ce-i aia să arăți pe cine sprijină ONG-urile?; în fond, beneficiarii proiectelor sunt persoane marginalizate, cu probleme, cum să le transformi în subiect de audit?

„Ține-o tot așa", mormăie Vuia, aruncându-și ochii pe material. E supărat: pe lângă faptul că-l enervează situația, îl dor șalele din cauza ploii, iar aseară a sughițat ore-n șir. Dacă-i bolnav? Brusc, îi vine o idee și-i adună din nou pe zeloți în birou, avertizându-i că, din moment ce statul cade în mâna unor persoane private, după cum e cazul acum, decizia trebuie să se mute în stradă. Altfel spus, s-a ajuns într-o *stare preinsurecțională*, după cum scrie în literatura de specialitate, pe care a studiat-o în tinerețe, drept care singura salvare e protestul masiv, mai ales că autoritățile dau semne de *noncombat*.

A doua zi, Calea Dreaptă iese în oraș. Norocul le surâde, s-a înmuiat ploaia; mai mult, jandarmii sunt amicali. Demonstranții transplantează Vama Veche în Piața Victoriei: ridică un bar pe carosabil, pun umbreluțe, un gard de stuf și, descărcând un camion cu nisip, fac o plajă pe trotuar, lângă girafa de la Antipa. Lumea se plimbă ca pe faleză, Pârșu și Slav conversează *à batons rompus*, Vuia numără câți au răspuns la apel. E liniște, dar când Bismut urcă pe podium, Sutanele se revarsă, valuri-valuri, de pe străzile învecinate.

Zeloții se neliniștesc, deși nou-veniții sunt calmi, flanează în pelerinele lor lungi și negre, comandă bere la barul ad-hoc, iar Paisie, culmea, se îmbrățișează cu Chimir. Clac-poza, clac-poza, îi fotografiază corul sclavilor din presa *mainstream*.

La care Louise: „Parcă voiai un Chimir care să fie interfață cu strada, nu cu Sutanele Negre", îi reproșează lui Bismut.

Bismut dă să răspundă, dar Vuia îi ia vorba din gură: „Sutanele și Chimir... Mda, trebuia să m-aștept...“ Și apoi, lui Radu: „Auzi? Ia ridică drona, să văd câți suntem“. După câteva clipe, urmărind imaginile culese de la înălțime, ia foc: e obligat să-i numere pe demonstranți om cu om, căci Sutanele și zeloții s-au amestecat peste tot în Piață.

Bismut își începe discursul: vorbește la obiect, sigur pe el, critică atacul lui Max contra ONG-urilor: o subminare a libertăților civile, prin care un bancher vrea să-i transforme pe cetățeni în clienți, împiedicându-i să se asocieze cu cei ce-i ajută pe gratis, dar la ce să te aștepți de la un cleptocrat? În fond, Max își vede de marșul totalitar spre o societate bazată pe mafii, monopolism toxic, tâlhării. La finele cuvântării, îl aplaudă toți, Sutanele inclusiv, numai că aceștia, bizar, vor un bis: „Mai zi o dată cum a adus Max *antipiața* în România“, strigă câțiva. Printre ei, un slăbănog în anteriu mizer, târând un picior, mișcându-se sacadat; e Petrache-Ologul, nebunul orașului, care își face veacul în Delta Bucureștiului, groapa de gunoi ridicată la rang de rezervație naturală. Ajuns lângă podium, Petrache îl stropește pe Bismut cu mir. „Anti? Anti? Anti?“ îl întreabă, înainte să zbiere: „Sunt regele Malorusiei și al Cisnistriei, iar Max e vasalul meu! Max, face rața, Max-Max, Max-Max!“ țipă el pe nas. Piața izbucnește în râs, strigă, țopăie, iar Bismut coboară, zâmbind mânzește, locul fiindu-i luat de Radu, care vorbește despre *notgeld*, moneda Căii Drepte. Petrache-Ologul pune ochii în pământ, Sutanele ascultă în liniște și, când Radu își expune proiectul de a promova România în reviste gratuite, abandonate în aeroporturile lumii, ca să le ducă turiștii de colo-colo, oamenii lui Paisie desfășoară flamurile, scandând lozinca zeloților: „Corupția ucide! Corupția ucide!“ Slav și Pârșu nu știu cum să reacționeze; în schimb, Școlici merge de la om la om: „Nu-i provocați. Fără violență, vă rog!“ zice, ceea ce dă cum nu se poate mai rău.

„Asta-i mâna lui Max, uite-i ce ne fac!“ comentează Louise. Bismut o contrazice: spune că barul, plaja și mulțimea din piață sunt mult mai convingătoare decât Sutanele, cel puțin pentru cei aflați în fața televizoarelor. „Mă lași?“ răbufnește Louise. „Ne-am făcut de cacao. N-ai auzit cum râdea lumea când a zbierat Petrache-Ologul?“

Slav dă să urce pe podium, dar Paisie, sprinten, i-o ia înainte. Preț de câteva clipe, privește peste Piață și, ca la un semn, Sutanele îngenunchează. Până și cei de la bar pun halbele pe asfalt, în ploaie, și se roagă la unison, în timp ce călugărul, uitându-se turbat pe deasupra mulțimii, strigă în microfon:

„Ce sunteți voi? Computere, ca să ascultați de programatori? *Zombies*, ca să vă bage pe gât coduri niște tocilari pirpirii, ca să vă învețe ce să cinstiți, ce *să vă amintiți*? Sunteți vii, dobitocilor, iar deasupra e Domnul, atât! Iisus nu e binar, Sfântul Duh nu e *da* și *nu*, Maica Domnului nu e surogat!“ Ici-colo se mormăie, unii blesteamă, alții se ridică în picioare, dar Paisie îi trăsnește: „Mucles, afurisiților! Credeți că n-aveți păcat? Doamne,“ ridică el ochii spre cer, „puchinoșii Tăi Te-au uitat! Câți Îți urmează Cuvântul? L-au preacurvit, L-au batjocorit, au făcut din El unealtă păgână! Ei, trufași ai tabelelor în Excel, ei, îngâmfați ai *haștagurilor* cu care se *tăguiesc ca pe vite*, ei, care prăznuiesc tastatura *s-au întrupat în roboți*! Hai, dați capetele pe spate, pui de crescătorie ce sunteți: înghițiți cod-mașina, procleților, căci vouă vă dau viață cărțile de identitate și voucherele de intrare în club! Sodomii, crime, scârba ce vă topește când sunteți singuri, copii ce-și alungă părinții din suflete, părinți ce-și trimit copiii de acasă, asta ați pus în locul Regatului lui Iisus! Sunteți oameni numai cu numele, n-aveți nici măcar amintiri!“

„Îți place, nu? Suntem convingători, nu?“ îl ia Louise pe Bismut, aproape strigând, ca să acopere predica furibundă a lui Paisie.

Dar Vuia: „Louise, stai pe coada ta“.

„De ce să stau pe coada mea? Pe nemernicul ăsta de popă Max l-a inventat!“

„O fi Paisie omul lui Max, dar are și el nevoile lui, înțelegi ce-ți spun?“

Louise i-ar răspunde, dar primește sms de la Ion: „Igel a dat drumul la gaz și s-a aruncat în aer. Mama e naspa și a chemat Salvarea“.

„Plec“, anunță Louise.

Sare într-un taxi. Iese din Piață cu greu, căci Sutanele tălăzuiesc, vuiesc, iar Petrache-Ologul zbiară din adâncul rărunchilor: „Sunt regele Malorusiei și al Cisnistrieeei...“ Când să intre pe bulevardul Lascăr, Louise îl zărește pe bătrânul Guevara în capătul Căii Victoriei: filma manifestația pe telefon. N-are timp de el, îl îmboldește pe șofer

să gonească, iar ăla, după ce ajunge la destinație, se laudă c-a bătut un record. Odată intrată în apartament, Louise înlemnește: mama și Ion stau liniștiți în sufragerie, se uită la fotbal. Mama e veselă, râde, iar Ion strigă la un atacant de culoare: „Craaa, craaa, Drogba, sparge-i, dă-le gol!“

„Dă-te la o parte, că nu văd!“ îl repede maică-sa din fotoliu.

Sunt amândoi plini de nerv, urlă, încurajează echipele. Furioasă, Louise le închide televizorul. „De ce m-ai chemat?“ îl ia pe Ion.

„Să știi că *vroiam* să văd meciul“, zice mama, luând-o spre dormitor.

Și Ion, plecând în bucătărie: „Când îți spun că nu-ți pasă, nu vrei să mă crezi! Acum îți place? Îți place? Zât, morții mă-tii!“ îi suflă pisicii.

„Ce să-mi placă?“ face Louise, ducându-se după maică-sa în dormitor.

„Cum *ce*? *L-au* sinucis pe Igel!“ urlă Ion din bucătărie.

Și-i spune cum a sărit Igel în aer în casa pe care trebuia s-o ia el, Ion, după moartea proprietăresei, o babă. „Ce babă, ce casă?“ face Louise și află că Ion avea un aranjament: îngrijea o bătrână care avea să-i lase casa după deces. Noroc că n-a murit și baba în deflagrație, căci Ion ar fi fost pe lista suspecților. Mă rog, n-a scăpat de tot, poliția anchetează încă.

„Ești nebun?“ cade Louise într-un scaun.

„Nu vorbi așa! Totul a început după ce-ai scris tu despre Max! De ce crezi că s-a ascuns Igel la babă acasă? După ce c-a fost obligat să-și abandoneze familia, acum a dat ortul popii, da?“

Dar mama: „Ce familie și-a abandonat, prostule? Și-a găsit un cuib ca să se tăvălească cu tine! Bine c-a făcut aripi!“

„Tu de ce-ai chemat Salvarea?“ o ia Louise pe mamă.

„Pentru c-am amețit, da? Am amețit!“

„Ba te-ai speriat când ai auzit că vine poliția după mine!“ strigă Ion.

„Ei, na, asta m-a bucurat! Amețeala, însă... Of, a fost cumplită!“

Și Louise: „Amețești fiindcă stai pe întuneric“.

Dar mama: „Nu pricepi că mă deranjează lumina?“

„Afară de când n-ai mai fost?“

„Îți zic eu,“ zbiară Ion, „de o lună!“

„Și tu de ce n-o scoți din casă? Ți se pare normal s-o lași să zacă în pat?“

„Poate mă scoate acum,“ zice mama, „că tot i-a murit amantul“.

Ion vine în dormitor și, de-al naibii, aprinde lumina: „Igel e mort, mamă! Iar tu,“ strigă la Louise, „fă cumva să nu mai dai vina pe mine! Nu e și mama ta?“

„Louise e ocupată, *are servici*!“ rânjește bătrâna.

„Și Igel avea pân’ s-o întâlnească pe sor-mea.“

Louisei îi dau lacrimile: de ciudă?, pentru că viața maică-sii se destramă și ea, Louise, nu e alături de ea?, pentru că nu știe dacă Igel n-a murit din cauza ei?

Sună la Vuia, îi zice de Igel, dar ăla o liniștește, cică a auzit de *pățanie*, de ce-și face Louise probleme? La finalul convorbirii, o sfătuiește să vină să discute între patru ochi, nu la telefon, și închide.

„Facem program“, îi spune Louise lui Ion. „O să trec mai des pe aici, dar scoate-o pe mama din casă. Nu vezi ce palidă e?“

„Nu-s palidă, analizele mi-au ieșit bine“, bombănește mama.

„O auzi?“ face Ion. „N-are nimic.“

„Ei, n-am! S-a ales praful de toate. Stau cât e ziua de lungă în pat, cu perdelele trase. Nu suport nimic altceva.“

„Mâine vin și te scot afară, mami“, se înmoaie Louise. Dar Ion: „Te dai pe lângă ea ca să-ți lase casa? Vezi că-s’ și eu pe aici“. „Taci, homălaule!“ strigă mama, făcând-o pe Louise să caște ochii, înainte să fie luată la rost: „De ce mi-ai zis *mami*? În viața ta nu mi-ai zis *mami*! Nu mă lua pe mine cu *mami*!“

Ce zi! face Louise, numai că, furată de răpăitul ploii în geam, simte din nou chestia *aia*: apartamentul în care

crescuse, mobila pe care o știa, patul în care a fost concepută, parc-ar fi altfel. Colțul noptierei e mai rotunjit, oglinda, mai înaltă, tabloul din hol, mai afumat. Până și mama e schimbată, ea nu vorbea urât, cum să-i zică lui Ion *homălăule*? Să fie vârsta de vină? Brusc, Louise își amintește că la întâlnirea cu comisarul au vorbit despre pericolul ce-i dădea roată lui Igel, iar acum, iată, Igel e mort.

„Mâine vin la prima oră și te scot afară", zice ea, ieșind val-vârtej.

Acasă, Bismut are chef de un *quickie*. Ea se lasă, deși venise doar pentru un duș, înainte să se ducă la sediu. Ciudat, Bismut *o ia* în bucătărie, printre cutiile cu pește prăjit de la Nordsee, făcând-o să-și spună că dacă are orgasm, bine, dacă nu, se masturbează ea mai târziu. Ziua continuă să fie infectă: Bismut tremură ca un parkinsonian (*nu de-asta îl plac, nu de-asta!* își zice ea) și un post TV îl dă, culmea, pe Lică: nemernicul are draci, cică se simte ca-n anii '80, numai că azi nu-l cenzurează comuniștii, ci grupările civice. „Am făcut o *experiență*," explica el, „am folosit ideile Căii Drepte într-un articol, iar zeloții m-au făcut albie de porci. Spuneți-mi (în studio e și Doru) dacă vi se pare OK". Doru e sigur că zeloții i-au simțit falsitatea și că de-aia l-au bubuit, drept care Lică întreabă dacă zeloții mai citesc ceva sau pur și simplu atacă fiindcă *adoră* distrugerea, după cum au făcut și cu Ina Ivanciuk, ex-soția lui Max: „El e toval," zice Lică, „a rezistat în arest luni de zile, dar ce vină are fosta lui nevastă?"

„Dumnezeule, ești atentă la *televizor*?" se prinde Bismut.

„L-ai dat prea tare, iar boul de Lică urlă", face Louise.

„... de când a fost eliberat Max," continua Lică, „toată presa a năvălit pe biata femeie, pe tema legăturii ei cu Radu, nepotul generalului Vuia".

„Iar ne mănâncă de cur", mormăie Bismut.

Dar Louise: „Cine s-a luat de Ina?" „Tabloidele", zice Bismut scârbit, numai că Lică face aluzii la lucruri pe care ea a promis că le ține departe de public, nu le puteai afla decât dacă-i umblai în notițe. „Mi-a spart cineva computerul!" izbucnește ea. „Cin' să-l spargă?" o întreabă Bismut zâmbind.

„Plec la sediu", se înfurie Louise și dă fuga la duș.

Odată ajunsă în strada Columb, Vuia o cheamă în birou. Ea tace, îl așteaptă să-i zică ce știe de Igel, după cum a promis.

„Ce ți-e și cu oamenii," începe Vuia, „tatăl tău a introdus tehnica de calcul în aviație, a proiectat avionul *Șoim*..." Încruntat, face o pauză. Louise se întreabă dacă o să-i spună de bețiile tatălui ei, dar moșul are altă temă: „De mama ta," reia el, „nu mai zic, am fost colegi la organizația de partid. De străbunică-ta, știe toată lumea, iar tu ești dincolo de orice bănuială. Cu toate astea, Ion ți-e frate... N-am nimic cu orientarea lui sexuală; după mine, să se împerecheze și cu o macara, dar în rest... Cum de-a ajuns unul ca el în familia ta? Și-a tras certificat fals de revoluționar, a primit casă gratis, are pensie, deși n-a muncit o secundă, ce-i trebuia *înc*-o casă? De ce a dus-o pe baba aia la notar, de ce și-a făcut acte pe apartamentul ei, de ce nu i-a dat niciun leu? O lescaie nu i-a dat, un sufertaș cu ciorbă nu i-a dus! Casa însă era ca și-a lui, iar Igel, informatorul tău și *iubitul* lui Ion, a explodat în bucătăria babei și n-a mai rămas nimic din el. Îți dai seama ce belea?"

„Vreți să ziceți că Igel a murit, fiindcă mi-a spus prea multe?"

„Of, Louise, tu și suspiciunile tale", se supără Vuia.

Are chipul inert, iar ea își dă seama că asta e tot ce dorise să-i spună. I-a dat un avertisment?, un semn de prietenie? Dracu' știe și, tot dracu' știe de ce, Louise îi zice: „Am o idee. Hai să nu ne mai strângem în Piața Victoriei, ci în Parcul Izvor. O să fie mai bine așa". Apoi se grăbește să iasă, lăsându-l pe Vuia paf.

Se duce în birou, frunzărește notițele, deschide computerul și... *Futu-i, futu-i, futu-i*, vrea să spargă, să țipe și, deși nu e atât de naivă, încât să aibă încredere în Whatsapp, e nerăbdătoare să-i scrie lui Bismut că, de azi înainte, o să-și lase semne în birou. Nu mai are dubii: cineva i-a umblat în documente.

Stinge lumina. Așteaptă să plece Vuia, n-are chef să dea ochi cu el. Fiind târziu, îl sună pe Bismut, spunându-i că nu vine acasă, fără să-și dea seama de ce i-o spune în felul în care i-o spune și de ce ascultă cu nesaț liniștea din telefon, când el nu-și găsește cuvintele.

A doua zi dimineață, îl ia pe Chimir direct: cine a umblat în computerul ei? El face fițe, se uită la ea de sus, o

sfătuiește, ironic, să-l întrebe pe Max. Vuia și Doru pică în plină ceartă, iar Chimir le spune, pufnind: „Louise a scăpat caii". Apare și Bismut, care, prinzând disputa din zbor, ridică vocea la ei: „N-o mai bârâiți, știți că are probleme cu maică-sa". Dar ea, ca de obicei: „*Merci*, mă descurc singură". Deodată, își dă seama că Vlad, fotoreporterul, o privește lung. *Să vezi că știe cine mi-a umblat în computer*, își zice, moment în care apare și Radu, iar Vuia îi cheamă pe toți în birou. *Gașca noastră*, se gândește Louise, *începe să semene cam* prea mult *a armată*.

Vorbindu-le, Vuia zâmbește din colțul gurii: „Hei, copii, copii, copii... Max nu mai are răbdare! Azi-noapte am aflat din surse înalte că Șalăul va sprijini ordonanța anti ONG. Nu c-am avea probleme, Șalăul e un țâști-bâști, dar vreau să lovim primii! Ieșim în stradă!" proclamă el. „Și acum," îi înflorește lui chipul, „să vă spun ce problemă are Louise".

Ea îngheață, crede că Vuia o să aducă vorba de Ion, dar el, nescăpând-o din ochi, o laudă pentru ideea de a muta protestele în Parcul Izvor. Sugestia e *excelentă*, căci parcul e lângă Fosa Septică, deci simbolistica mitingurilor va fi mai puternică; totodată, acolo e mai mult loc de desfășurare, plus că, atunci când Guvernul va ieși din prostrație și se va lua de protestatari, va avea nevoie de un pretext, cum ar fi că activiștii perturbă traficul, numai că ce trafic să perturbi în Parcul Izvor?

Radu exclamă: „Poftim, oul lui Columb!" Ceilalți râd, ideea li se pare *genială*, așa vor face, cad ei de acord. Vuia e și el vesel, dar și-a deschis laptopul, nu mai e atent la ei. Tinerii se potolesc, înțeleg că trebuie să iasă din birou. Louise pleacă ultima. Vlad se foia pe hol, așteptând-o.

„Întreabă unii de tine la poliție", îi zice în șoaptă.

„Bănuiam", se pleoștește ea. „Ce vor?"

„Nu mi-e clar... Uf, cred că cineva îți umblă în computer."

Louise își drege glasul. „Ieșim?" îi propune lui Vlad, zicându-și că poate chiar el i-a umblat în computer și că i-a spus ce i-a spus ca să-i adoarmă încrederea, dar, hei, se gândește: *Ce fac? Nu mă mai bazez chiar pe nimeni?*

Se urcă cu el în mașină. O iau pe Dorobanți și la un semafor Louise își ia inima-n dinți și-l întreabă: „Ce zici, e greu să facem un post de radio clandestin?"

Vlad înlemnește. Semaforul trece pe verde, dar el rămâne pe loc, stârnind un cor de claxoane. „Se poate", răspunde într-un târziu. „Cine mai știe de asta?"

„Doar tu."

„Bismut ce părere are?"

„Ți-am spus, doar tu știi de asta."

Vlad o ia pe străduțele dintre Piața Confederației și Statuia Aviatorilor. „O să vorbesc cu cineva", promite. „Sigur nu vrei să știe nimeni dintre ai noștri?"

„E prea mult că știi tu", râde Louise.

A doua zi, pe seară, Calea Dreaptă scoate iar lumea în stradă. De astă dată, li se alătură ecologiști din toată lumea; dați cu funingine pe față și prefăcându-se că tușesc în cor, defilează pe trotinete electrice, cu andrele și sculuri de lână atârnate de gât. S-au întâmplat multe de ieri până azi: unu, s-a aflat că Igel lucrase pentru servicii, doi, netul s-a umplut cu poze în care Max îi făcea felații fostului său subaltern, trei, se zvonea că însăși Louise a diseminat pozele, ca *să-l facă* pe Max, și că asta l-a costat viața pe Igel. Mai mult, ea dăduse foc pe Facebook și Twitter: „Ce-ar fi", lansase un *thread*, „dacă disputele parlamentare s-ar muta online? Democrația înseamnă participare și cum altfel s-o *practicăm* decât aprobând și respingând legi ori de câte ori e nevoie? Tehnic, ideea e realizabilă, avem aplicații pentru *huge data*; trebuie doar să punem la punct un set de proceduri care să permită publicului să dezbată și să voteze *in real time*, iar noi să securizăm informația".

Așa se face că, la protest, Louise își trage șapca pe ochi, ca să n-o recunoască lumea, care fie o înjură, în contul morții lui Igel, fie o ridică în slăvi pentru votul online. Bizar: în afara manifestanților obișnuiți, Calea Victoriei e plină de cerșetori, pensionari, inși fugiți de la job; toți strigă, amenință când trec pe lângă clădirile oficiale, îi blestemă pe politici pentru scumpirile din ultima vreme, vorbesc de penuria alimentară ce va veni negreșit, prefațată de cozile tot mai frecvente de la supermarketuri. Louise are câteva momente de buimăceală, nu e la

curent cu aspectele astea, i se par din alt film. S-a scumpit viața? Cu cât? De când? De ce? Mergând cu demonstranții, se uită în vitrine, dar n-are termen de comparație: când vrea ceva, cumpără, nu se uită la bani; ce-i drept, ea nu-și ia adidași cu cristale Swarovski, *terrine de foie gras* sau ceasuri U-Boot, dintre cele etalate în magazinele din fața Blocului Adriatica. Uită de toate, însă, când alte mase de oameni se alătură marșului; gata, nu mai poți arunca un ac pe Calea Victoriei. Ce naiba, sunt prea mulți, sunt *mult mai mulți* decât trebuie, Bucureștiul n-are *atâția* locuitori. De unde au venit? Unde au fost până acum?

Mulțimea se revarsă pe esplanada de la Universitate. Louise o zărește în aglomerație pe Anca; e cu noul ei prieten, unul care aduce cu un cocostârc. Pesemne că o urmăreau, căci, deîndată ce li se încrucișează privirile, Anca vine spre ea și o invită, înțepată, la o cafea. Vor să se ducă la barul de la Litere, dar, când s-o ia într-acolo, piuie telefonul Louisei. E Ion: „Mama nu mă mai recunoaște," zice, „ce faci, nu vii? Ai promis!"

Anca și cocostârcul se uită unul la altul, au impresia că Louise a inventat scuza ca să scape de ei. Doru și Radu se ambalează când o aud că pleacă („Mai stai o oră măcar", face Doru), iar supărarea lor crește când Bismut le spune că o va însoți pe Louise. Cei doi iau mașina lui Doru, iar pe drum ei i se pare că Bismut e prea îndatoritor, drept care, când vrea și el să urce la maică-sa, îl refuză abrupt, ca să nu-i dea ocazia să insiste.

De cum deschide ușa, o izbește mirosul de urină din casă. În secunda doi, mama strigă din dormitor: „N-am nimic. Nu-mi spune că iar te-a chemat Ion!"

„Las-o jos că măcăne, mamă!" face el. „Dimineață nu știai cine sunt."

„Abia mă trezisem. Sunt bătrână, ce vrei? Sunt bătrână!"

Ion se enervează, îi reproșează Louisei că n-a venit de la prima oră, iar mama țipă la el, făcându-l în fel și chip. Louise se duce în dormitor (*Doamne, cum pute*!) și-i lasă să zbiere, c-așa învățase la sediu: când unii se ceartă, lasă-i să-și verse veninul, bagă-te doar după ce le piere elanul.

Ochii îi cad pe o fotografie de când Ion și ea erau mici. Îl face mama pe Ion *homălău*, dar e și vina ei, căci, în poză, frate-său poartă rochiță și ciorapi cu chilot, ca dresurile. *Bietul de el!* Louise și-l amintește cum o urmărea în ascuns, cum mânca bătaie în contul prostiilor făcute de ea, pentru ca apoi s-o îmbrățișeze: „Te-am apărat, surioară", zicea, după care o privea în felul *ăla*, de parcă se uita la ea pe gaura cheii. Mă rog, nu asta e treaba cu poza, ci c-a fost făcută lângă un conac de care Louise nu știe nimic; are o seră magnifică, cu geamuri înguste fixate cu vergele de bronz, ferestre ce se deschid din guri uriașe, un basorelief reprezentând un hipopotam deasupra intrării și cariatide de jur-împrejur, sub forma unor femei cu aripi ce le înfașă trupul: seamănă cu statuia de la Canta de acasă, numai că, evident, sunt la altă scară. Dincolo de conac, un troleibuz, un ceas public cu mecanism vizibil și un bărbos, care zâmbea ca să nu strice poza, deși era un necunoscut. *L-am mai văzut, dar unde?* se întreabă Louise.

„Ne lași să ne certăm singuri?" o aduce mama cu picioarele pe pământ.

Dar Louise: „Nu-mi amintesc poza asta."

„Ce să-ți amintești," face Ion, „nu vezi ce mică erai?"

„Unde am făcut-o?" întreabă Louise.

„Cum unde?" se strică mama de râs. „La Haidamaci, în Delea Veche." „Delea Veche, aha", dă Louise din cap (*mai bine nu întrebam*, se gândește). Și mama: „Le-au luat-o comuniștii, au făcut bibliotecă în ea; dar ce-ți spun eu ție, v-am dus acolo de atâtea ori. Cărțile din bibliotecă," înăsprește ea glasul, „s-au lipit doar de tine, fiindcă Ion bătea mingea pe stradă cu derbedeii..."

„... și nici nu era cine știe ce fotbalist", se simte Louise luată pe sus de întâmplările vechi, de mirosul conacului, de drumurile făcute într-acolo, de urletele lui Ion când luau troleibuzul. De altfel, Ion face mutre și acum: „Nu suportam mizeria din Delea Veche", zice. „Totdeauna ai fost tolomac", pufnește mama.

S-au potolit. Louise lasă baltă poza, o enervează trecutul ăsta recuperat pe bucăți; ea are pe cap o răzmeriță și maică-sa *se scapă* pe ea, ce contează un conac de care abia își amintește? Bun, hai s-o ia treptat: cum o rezolvă pe mamă? E clar că-i merge rău în apartament; bine ar fi s-o ducă la Fălticeni, la Iancovici, sau la Liteni, că tot a venit vorba de Haidamaci, numai că mamei nu-i plac Iancovicii, cât despre Haidamaci, sunt cu nasul pe sus; în plus, ce dracu' să faci în Codrul Voronei? Și Ion ar duce-o pe mamă la țară, dar să se hotărască odată, căci el,

unul, e ocupat, îl veghează pe Igel, care e depus în beciurile triste și răcoroase ale crematoriului din Vitan. Louise zice că și ea are treabă și, uitându-se la ceas, realizează că nu mai are cum s-o prindă pe Anca. O sună, se scuză (mama, Ion, dezastrul din casă) și încasează o replică cruntă: „Eram sigură că n-o să te întorci". „Și eu", repetă cocostârcul, în plan secund. Louise vrea să-și dovedească buna credință, dar Ion strigă din nou la mamă, zicându-i că nu l-a recunoscut, în timp ce mama îi spune s-aducă pe cine vrea el, că ea recunoaște pe oricine. Ca să scape de explicații, Louisei îi dă prin minte s-o lase pe Anca să asculte cearta pe speaker, dar o cuprinde jena. „Îți jur că nu pot să vin!" zice în telefon. „Te sun mâine, și eu vreau să vorbim!"

„S-o văd și pe-asta!" face Anca.

Louise închide, dar se pomenește c-o sună Radu. Îl respinge. Se bagă între Ion și maică-sa, care maică-sa, ca să demonstreze că nu s-a stricat la cap, numără de-a-ndăratelea de la o sută, din trei în trei, zice că știe că e-n douăș'cinci august, că-și amintește cum îl cheamă pe boul din fruntea Sutanelor. „Cum?" face Ion. „Paisie!" strigă mama. „Îl ții minte," spune Ion, „fiindcă are nume exotic". „Exotic pe naiba, e din Buzău." Discuția nu se mai termină, Louisei i se pare că Ion a inventat amnezia mamei ca s-o bage pe ea în viteză, dar e și vina ei: n-a venit de la prima oră, după cum a promis. I se strânge inima când vede că ploaia se întețește și că nu mai poate s-o scoată pe mamă afară. Se ridică, se dezmorțește, dar pe Ion îl apucă groaza: „Ce faci? Pleci?" „Nu plec, hai să discutăm chestia asta *pe deasupra*", se trezește ea că traduce *let's talk this over*. Mobilul sună neîncetat (e tot Radu), ea îl respinge iar și iar. OK, n-o s-o ducă pe mamă la Liteni, dar pot s-o ducă la Breaza, are nevoie de aer curat, ei nu-și dau seama cum pute-n casă? De ce nu aerisesc? De ce nu trag perdelele? De ce Ion n-o spală pe mamă? „Cu ce s-o spăl?" izbucnește el. „Boii au oprit apa caldă! Azi-noapte s-a luat și curentul... Voi demonstrați și cretinii ne țin pe întuneric... Dați-i dracului jos dacă tot faceți scandal! Ce? Tu ai apă caldă? Tu ai curent?"

„Mizeria asta nu-i de ieri, de alaltăieri, puteai să încălzești apă, da?"

„Să încălzești tu," strigă el, „că mama nu-mi lasă mie casa! Asta n-o să fie casa mea niciodată!"

Cineva bate la ușă. E Bismut, cică trebuie să fugă la sediu: Louise vine sau nu? „Vin, vin, ai răbdare", scrâșnește ea. Și Ion: „Vrei să fugi, asta ai pus-o la cale expres cu cordaciul tău!"

„Eu ți-am zis să n-o deranjezi", se bagă mama. „Nu vezi că e ocupată?"

„Și cu Igel ce fac?" strigă Ion. „E singur, la crematoriu."

„E mort, s-aștepte!" ia Louise foc. Și apoi, întorcându-se la Bismut: „Ai picat prost, stai și tu undeva. Ion, cere-ți scuze!" Fratele ei face un gest scurt spre Bismut: „Scuze". Bismut e om de lume, acceptă scuzele și se duce în sufragerie. Louise și Ion, după el. Ion deschide televizorul: prinde un meci de fotbal, normal.

„Vă place fotbalul?" face Bismut. „Urmăresc echipa Marocului," se luminează Ion, „joacă excelent". Îi zâmbește lui Bismut, nu știe ce să-i spună după ce l-a făcut cordaci, așa că scoate telefonul: „Ia uitați ce avion trece pe deasupra noastră: Houston – Dubai, fantastic, fantastic!"

Bismut surâde politicos, dar adulmecă des, ca un setter. Louise intră-n pământ: mirosul de urină din dormitor ajunge în sufragerie, naiba să-l ia! Se duce la maică-sa, deschide geamul și pune o pernă în ramă, ca să rămână deschis. Vorbește cu mama, ea o ține pe-a ei, spune că-n pat se simte perfect și că n-are chef de nicio Breaza. Din sufragerie se aude Ion plângând după Igel: Calea Dreaptă o să-i dedice vreun articol, ceva? În fond, Igel li l-a dat pe Macu pe tavă, insistă el, drept care Bismut se vede obligat să-l asigure că ei nu uită pe nimeni. Între timp, Louise o spală pe mamă cu apă rece și apoi, îmboldită de o emoție căreia altfel nu i-ar da curs, o sărută și-o roagă să-i dea poza din Delea Veche. Mama i-o dă, iar Louise și Bismut părăsesc apartamentul în fugă, de parc-ar fi fost la furat.

„Porcul de Max e la CroTV," face Bismut pe drum, „l-a invitat Crăcănata". Dar Louise: „Nu știu ce să fac cu mama". La care Bismut: „Are nevoie de o instituție specializată". „Tu i-ai duce pe-ai tăi la azil?" întreabă Louise, însă el spune că ai lui sunt întregi.

Ajung la sediu. Emisiunea s-a terminat, dar Doru a înregistrat-o. Între timp, zeloții au trecut la contraatac: unii montează un clip caustic despre Max, alții fac trimiteri la viața lui personală (felația lui Igel nu e uitată), câțiva atacă relația lui cu Guvernul Ugandei, iar influencerii grei scriu despre zăcămintele din Marea Neagră, pe care Murgescu și Anderco le-au vândut pe sub mână, cu ani de zile în urmă, când a pus Bismut ochii pe ei. Nici

oamenii lui Max nu stau cu mâinile în sân: postează documente despre banca din Köln la care a lucrat Bismut, susținând că Fugger, președintele ei, l-a sprijinit pe Oli în afaceri (de intervenția fiului lui Rușinaru nu amintesc nimic). Elita financiară și corupția se înfrățesc *cu necesitate*, politicii sunt lacheii marelui capital, comentează postacii lui Max, mimând un discurs de stânga, care o pune pe Louise pe gânduri. Subversivi, ei afirmă că s-a terminat cu concentrările de angajați, că muncitorii s-au împuținat, că au fost înlocuiți cu roboți, că nu mai au cum să facă greve ca să-și obțină drepturile. „Cum să-i lovim pe marii patroni când lucrăm câte zece-doisprezece într-o firmă și nici nu ne știm între noi?" curg întrebările, după care revin iarăși la Bismut, omul de casă al bancherului Fugger din Köln.

„Porcii," scrâșnește Bismut, „n-am mai fost la Köln de trei ani, iar cu Fugger m-am certat urât când l-a ajutat pe Oli să-și ia creditul".

„Ia-o ușor," îl împacă Louise, „hai să vedem ce-a zis Max".

Radu pune înregistrarea. Lui Max îi prinsese bine pârnaia, se îngrășase, era plin de nerv: privea ca viezurele, de parcă îi lua martori pe cameramanii și tehnicienii din studio că n-are cum să greșească. Una peste alta, acuza Calea Dreaptă că forța o „emasculare socială" ce ducea la o criză fără precedent. „Cum adică, emasculare socială?" s-a mirat Crăcănata, iar Max a rânjit, căci primise o servită: „Ei, cum... Pe vremuri, lumea *dorea* până și luna de pe cer, dar acum nu mai vrea nimeni nimic, toți sunt sătui; *atât* de sătui, încât doar gândul la criză îi face să-și umple congelatoarele, ca nu care cumva să nu zacă între munți de mâncare! Ghiorțanii! Fac mofturi în magazine, se cazează prin Airbnb, burțile le plesnesc; vă dați seama că din cauza lor a apărut și ofensiva *metoo*?" „Cu *metoo* ce aveți?" a surâs Crăcănata (avea s-o coste!). Și Max: „Ce să am? Mă mai lasă *metoo* să flirtez sau mă obligă la fertilizare *in vitro*? Cum îi spun unei femei că o plac? Dacă mă acuză de microagresiuni? Bine, dac-o pipăi și ea nu vrea, corect, să mă calce în picioare, să mă bage în tribunal, dar cum fac ca să-mi exprim... o plăcere estetică? Nu mai am voie să dau glas încântării, asta-mi face *metoo*!" Căscând ochii, Crăcănata a zis că *metoo* ataca altceva, și anume condiționarea propășirii sociale prin contact sexual nedorit (aha!), drept care Max i-a cerut definiția violului, semn că cei doi exersaseră în prealabil. „Vă faceți că nu pricepeți," l-a luat moderatoarea cu blândețe, „bietele actrițe de la Hollywood au acceptat partide de sex fiindcă altfel nu căpătau roluri". „Dacă sexul le-a pus pe generic," a tunat el, „înseamnă că ne-am căptușit cu o generație de actrițe tembele! Ce-au căutat noaptea în camerele de hotel ale producătorilor? Cine le-a pus să se ducă? Își imaginau c-o să discute Hegel și Kant?" Crăcănata l-a amenințat cu degetul: „Vă prefaceți că albul e negru". „Nicidecum, vreau să știu dacă mai am drept la *coit* consensual sau doar la montă, căci, dacă-i pe-așa, hai să industrializăm coitul, hai să investim în plantații pentru gravide și progenitură! Întrebarea e: ce ne facem cu muzele? Mai avem voie să fim inspirați de muze?" Crăcănata îl contrazice, îi spune că încurcă marfa cu ambalajul, dar el nu se lasă, pretinde că *metoo* e dirijată de milionare convertite *postfactum* în victime: „Admit, Weinsteen e *mai urât decât mine*, își merită rolul în care-l distribuie mass-media, dar, fir-ar să fie, Elena din Troia a provocat un *război* pentru că s-a oploșit pe lângă un Weinsteen! Și-atunci, vă întreb: cine a fost victima? Ea? Să spun și de alți Weinsteeni? Uite, Iuliu Cezar: din cauza lui a apărut vorba cu nasul Cleopatrei; păi, faraoana aia a schimbat lumea, ce victimă a fost ea? De ce nu înțelegeți că între bărbați și femei are loc un *foreplay* nesfârșit?" încheie el șarja, moment în care Crăcănata trece la bani: „Ziceați că cei ce se iau de Weinsteen fac parte din aceeași, vă citez, *gașcă* cu cei ce v-au atacat. Pe de altă parte, vorbiți despre sex consensual. Și atunci, nu era mai OK să fi acordat credite pe baza unei soluții *consensuale* cu cei cărora le-ați golit conturile?"

„Recunosc, am greșit", pune Max ochii-n pământ. „Voi plăti pentru asta, dar n-am chef să dau socoteală pentru prejudicii pe care nu le-am adus. Niciunul dintre clienții mei nu și-a pierdut banii."

„Nici cei ce au finanțat jocul piramidal al lui Oli, pentru care ați garantat?"

„Regret, nu pot să răspund. Procesul e în curs. Eu nu sunt zelot, nu fac publice informații ce țin de acțiuni în justiție."

„Măgarul," scrâșnește Louise, „n-am dat nicio informație de la proces!" Dar Crăcănata: „Admiteți, deci, că ați escrocat". „Ba, am speculat ca George Soros când a pus Banca Angliei în genunchi." Crăcănata apasă pe cască, ascultă, contraatacă: „Faceți parte dintre cei pentru care Calea Dreaptă e emanația domnului Soros?" Max se

strâmbă, zice că a făcut o comparație, ca să fie mai bine înțeles. „Hm," îl ia Crăcănata, „deci nu credeți în teoria conspirației legată de acest domn?" „Ei, e *pronunciamento* în tot Vestul, vreun pui de conspirativită oi fi luat și eu. De fapt, situația e la fel ca în *Iliada*, că tot am vorbit mai devreme de ea, numai că, spre deosebire de războiul troian, care viza piața Mediteranei, azi e vizată piața globală. Se zice că societatea contemporană e *rea*; corect, dar trimitem lumea pe piste false, astfel încât eu, cel din stratosferă, să te buzunăresc mai departe pe tine, cel ce te târăști pe asfalt. Cum fac asta? Îți zic că ideologia s-a demodat, iar tu, cel din stradă, rămâi tot un proletar, chit că nu vrei s-o crezi."
„Haide-haide," râde Crăcănata, „despre ce proletari vorbiți? În stradă ies intelectuali, corporatiști, patroni..."
„Spuneți-mi câți din ei *iau* decizii, ca să vă spun câți *nu* sunt proletari. *Workaholismul* i-a transformat în pălmași. Cu toate astea, ați auzit pe cineva să vorbească despre vreun echivalent al luptei de clasă? Hai să discutăm despre rasă, hai să vedem ce sex ne dorim, hai să ne identificăm ca verzi iubitori de gândaci, pe asta batem monedă, ne pulverizăm în zeci de identități, numai în cea de salariat nu... Să amintesc *și* că America deturnează cuvintele? Ce vreau să zic e că n-avem nevoie de chei franceze ca să lucrăm la bandă, tastaturile ne sunt suficiente ca să fim precari."
A doua zi dimineață, Louise o sună pe Anca. Ea îi răspunde în silă: bătălia online de după interviul lui Max ajunsese din nou la maică-sa și o umpluse de draci. „Hai să ne vedem," o roagă Louise cu blândețe, „îți sunt datoare cu explicații". Și Anca, codindu-se: „Nu vin singură". *Ah, îl aduce pe cocostârc*, se gândește Louise. Dar Anca: „Vin cu Rușinaru, mi-a spus că vă știți". *Pe bune?* se miră Louise, dar na, ce să facă, o s-o întâlnească cu Rușinaru cu tot.
Își face un ness. O sună pe maică-sa, dar nu e atentă la ea: după cum vorbește, totul e-n regulă. În fond, pe Louise o macină Vuia, Chimir, viteza în care au intrat toate; poftim, nici nu s-a masturbat după ce s-a culcat cu Bismut! Of, ce plănuiseră amândoi la Berlin? Corupția? La tomberon cu ea! Veselia? Să fim serioși, o să râdem după ce-i bușim pe politici. Relația lor? O tovărășie de drum, până una-alta. Viitorul? *Orașul Soarelui* lui Campanella, *Utopia* lui Morus, *Republica* lui Platon, toate ajurnate, deconstruite, pulverizate, cu egalitarism pe orizontală, de la doctori și arhitecți la lustragii și coafeze, plus echitate istorică, de la pisici și cercopiteci până la inși postumani – *lang lebe* Adorno*, vive* Derrida, *long live* Judith Butler! Pacostea pândea însă, lovea din te miri ce cotloane; de exemplu, prin Max, cârtița ițită din trecut: de ce supraviețuia?, ce-l mâna?, de ce asculta unul ca el Frank Zappa?
Louise caută un clip cu Zappa și dă peste un duet cu Sting. Jazz, sclavi, siciliano-greco-arabi trecuți la anglosaxoni și profi de engleză care fac yoga. Ah, ia să scoată din rucsac poza din Delea Veche! O privește în lumina ploioasă a dimineții: Ion în rochiță, ea în pantalonași. Mda, ai lor încurcaseră borcanele, mai ales lașul de taică-său. Louise își amintește faza cu țigăncușa care i-a înjurat pe stradă când tatăl ei, siderat, a lăsat-o să-i scuipe, să-și pună fustele-n cap. Louise a dat să se smulgă din mâna lui, ca s-o bată pe scârba aia, însă el a oprit-o, clipind des, tremurând din tot trupul. *Lucifer*, strigă Sting la un moment dat, iar Louise își șterge amintirea, nu de tot, că nu poate, dar măcar să n-o încurce acum, când se uită la poză. *Ce femeie* anolvu *sunt*, se surprinde că-și spune, *pot să urăsc, ohoo,* mura varț *să urăsc!* Pune fotografia la loc în rucsac și, trăgând fermoarul, vede că s-a dat cu ojă neagră, ea, care nu-și face unghiile. De fapt, sunt și-acum nefăcute, numai că realitatea se scurge discret, dincolo de orizontul Louisei, mistuindu-se în altă lume. *Nu te mai gândi,* solevad hozar *cu Anca*, își zice și pleacă, repetând cuvintele pe care le înțelege, deși n-are cum, iese privind la degetele ei noi, date cu ojă neagră.
Se întâlnește cu Anca și Rușinaru la Băneasa. Pe o pajiște, niște copii joacă badminton. Din pădure se aud focuri de armă de la clubul de tir.
„Doar nu credeți că nu putem fi ascultați", face Louise pe bățoasa. Rușinaru râde și-i povestește una cu Radu și Vuia. Cică Radu îi oferise lui unchi-su' o carte despre operațiunile Securității. A doua zi, Vuia a zis că era adevărat doar ce scria între paginile șaizeci și opt – optzeci și unu, plus o sută opt – o sută șaptesprezece; în rest, autorul minținse. Atunci, Radu l-a rugat pe Vuia să dicteze tot ce știe într-un reportofon pe care să-l ascundă într-un seif, care seif avea să fie deschis la moartea lui, astfel încât Radu să scrie o carte bazată pe fapte *reale*, fără ca unchi-su' să fie expus. Vuia a înnebunit: „Sunt ofițer al armatei române! Știi cât îți ia să clădești o rețea? Cinșpe' ani pe

puțin! Cum să-ți spun tot ce știu pentru cartea ta de rahat? Vrei să ne pice rețelele?“
„Vuia, însă,“ încheie Rușinaru, „știa că, până la urmă, orice secret se află și că totul e să ai un pas înainte. Ei bine, eu am acel pas“.
„Dacă mă luați așa, plec“, face Louise.
„N-ai de ce. Și tu ai un pas înainte.“
Louise nu înțelege; OK, are și ea un pas înainte, dar înaintea cui? Și Rușinaru: „Vorbește cu Anca. De fapt, tu pe ea voiai s-o vezi“.
Situația e atât de improprie, încât Louise dă să se care. Dar Anca: „Îmi ești datoare, unde te duci?“ zice și dă drumul unui torent de reproșuri, Louise neputând decât s-o asculte, furioasă că Rușinaru aude tot. „Am fost mereu de partea bună a baricadei,“ recriminează Anca, „am protestat, am înființat ONG-uri, am dat cu ouă stricate în *măgarii* care ne conduc... Am trăit corect, mi-am luat examenele pe bune, am lucrat, am făcut activism, am lansat o aplicație pentru hăinuțe de sugari, ca să și le dea părinții de la unii la alții... Viața mea e cum ne-am propus să fie viața tuturor, nici cu mâncarea n-o iau pe alături: atâția carbohidrați, atâtea lipide, atâtea proteine, totul cu creionul în mână! Merg la fitness, fac masaj (am probleme cu cervicala, știi) și am o grădină eco cu cătină și roșii de Singapore, fiindcă așa trebuie să trăim. În plus, ca tine, visez. Acum pricepi de ce ți-am dezvăluit ce mi-a zis tata, la opșpe' ani?“ Și apoi, ridicând tonul: „Ți-am dat din casă, Louise, așa am zis că e bine, dar acum... Acum, mama s-a închis în apartament, femeile o bârfesc și bărbații se întreabă cine dracu' *fute* o grăsană ca ea! Cât despre prietenii ei... Vrei să știi ce spun prietenii ei?“
„Nu“, face Louise neagră la față.
„Nu?“ izbucnește Anca. „Nu vrei să știi prin ce trece mama?“
E ilogică, se gândește Louise, dar nu zice decât: „Eu n-am scris nimic despre mama ta. Alții au făcut mizeria asta“.
„Alții, da, dar cu informații pe care *tu* le-ai dat! Știi *cât* mănâncă mama? Șapte-opt mii de calorii zilnic și, zău, sunt numai carbohidrați! A aruncat telefonul, a spart televizorul, nu mai face nimic, se îngrașă pe bază *nervoasă*! Cât timp a fost tata în arest, mai avea un scop; acum, însă...“
„Anca, nu eu am băgat-o în gura lumii.“
„Nici tu nu te crezi! Chiar nu știai ce-o să iasă? Nu ești în presă de ieri, de alaltăieri, știai cum cresc porcăriile astea. Și vrei să-ți mai zic ceva? Vrei?“ se montează Anca, văzând că ochii Louisei se înecă în lacrimi. „Ești sigură că tata a făcut numai rău?“ Louise se zbârlește, aici poate să-i țină piept, dar Anca n-o lasă: „Din cauza ta, lumea o să-și amintească numai rahatul făcut de el! N-o să rămână din Max Murgescu decât ce-ai scris *tu*! Cine-o să țină minte că tata a înființat Bursa din București? Cine o să vorbească de Fondurile de Investiții pe care le-a clădit din nimic? Nimeni, fiindcă n-ai scris decât ce a vrut Bismut!“
„Mulțumesc“, face Louise buzele pungă. „De-asta ați vrut să fiți de față?“ îl întreabă pe Rușinaru. „Ne-ați înregistrat, sper.“
„Încă țin minte, n-am nevoie de înregistrări. Cât despre motivul venirii mele, iartă-mă, dar Max m-a rugat să-ți transmit ceva.“
Fluieră scurt. Dintre copaci își face apariția un bărbos. Louise tresare: e cel din poza din Delea Veche, insul care zâmbea pe trotuarul de lângă conacul Haidamacilor. Nu se schimbase deloc, doar că acum avea pantofii plini de noroi.
„*Havsi*! *Brandarul* tău a fost mereu *mura braha*“ îi spune el, „Bună, familia ta a fost mereu prea certăreață“. N-o lasă să se dezmeticească și se prezintă: e Vladimir Junker, lucrează la ambasada Rusiei și e vărul lui Iovik, pictorul pe care l-a vizitat Louise deunăzi.
Parte din ea îi zice să fugă, dar rămâne loculuiui, ca să nu se facă de râs.
„Am dat ieri peste o fotografie de care nu-mi aminteam“, îngaimă ea.
„Of, e o poză greșită“, zice Junker. Iar apoi: „Scuze că sunt abrupt, dar n-avem timp de formalități. Max vrea să afle dacă n-ai cumva o piatră de tanzanit“.

52. Un banchet (I)

Impulsionate de Vuia, doamnele din oraș au organizat un banchet ca să-l introducă pe Bismut în *high-life*. Erau curioase: ce fel de om e?, ce spune? Școlici îl lăuda, zicea că are trei clase deasupra ofertei locale, și-atunci nu era cazul ca Bismut să primească un sprijin mai consistent? În fond, Bucureștiul avea de câștigat de pe urma unui tânăr ca el.

Comitetul de organizare o desemnase pe Crăcănată ca șefă de ceremonii. După interviul cu Max însă, ea a fost făcută terci pe Facebook, iar doamnele au vrut s-o dea jos; le enervase circul cu *metoo* și sintagma *lupta de clasă*, supusă cenzurii de mult. Disperată, Crăcănata și-a pus cenușă în cap, în timp ce Vuia a dat zeci de telefoane; opinia lui era că Bismut și realizatoarea TV dădeau bine pe același afiș, deci era preferabil ca scăpările ei să fie trecute cu vederea. Efortul lui a avut succes: Crăcanata a fost iertată, rămânând maestră de ceremonii.

Organizatoarele erau doamnele carburantului românesc (mai puțin soția lui Anderco), consoartele mezelurilor, ale medicamentelor și ale câtorva bănci, plus două-trei artiste oengizate profund. Slav a recomandat închirierea Casei Trubețkoi, de pe Calea Victoriei, ca să confere întrunirii *un je ne sais quoi*; în salon concertase Liszt, Tolstoi dansase acolo, parchetul avea un design inspirat din schițele Reginei Maria, iar pe pereți tronau tablouri de Petrașcu, Vrâneanțu și Iovik.

Max a aflat de aranjament și, sfătuit de Sobek, a organizat un contrabanchet. A ales Casa Vernescu de vizavi și a invitat nume grele, inclusiv ambasadorii acreditați la București. Cei din urmă au căscat ochii, pomenindu-se chemați la două evenimente care aveau loc concomitent, dar ce să facă, emisarii erau de *nerefuzat*.

„Punem banchetul nostru la aceeași *oră* cu zeloții?“ s-a interesat Ristache râzând. Dar Max: „Ai înnebunit? Decalăm cu o oră, ambasadorii trebuie să-și imagineze că pot fi eleganți“.

Banchetul doamnelor începe la șase. Louise și Bismut vor să ajungă la fix, ca să demonstreze că, odată cu ei, s-a schimbat foaia: or fi ei români, dar au fason occidental. Șoferul însă conduce prea repede, așa că Bismut îl roagă să mai dea ture pe străzi, ca să n-ajungă *nici* prea devreme, ca mitocanii.

La șase fără cinci, cei doi se dau jos din Uber. Bismut a ales un costum *corporate*, cu cămașă și cravată standard, dar Louise n-a renunțat la țoalele lălâi și la rucsac. Ca un făcut, ploaia se întețește, obligându-i să se grăbească. Deodată, îi sună Doru: „Mai plimbați-vă, că n-au venit toți“, zice. „Dar s-a făcut ora“, se miră Bismut. Și Doru: „Ce oră, tată, suntem la București. Vă zic eu când să veniți, vreau să vă soarbă toată lumea din ochi“.

Bismut și Louise o iau pe stradă. Îi vede o ziaristă (una dintre cele ce o toacă pe Ina Ivanciuk), îi strigă; ei se prefac că n-aud. Bismut e nervos, căci ploaia îi udă costumul; noroc că Louise scoate o umbrelă din rucsac. Când o deschide, își dă seama că o preocupă ceva, dar nu-i e clar ce.

Doru sună la șase și jumătate: „Hai, e momentul!“ Cei doi fac cale întoarsă, intră în salon (Liszt, Tolstoi, regina Maria) și invitații, care deja se tratau, se opresc din discuții. *Les bonnes dames* cască ochii văzând ținuta Louisei, iar două-trei comentează că tânăra nu se asortează cu Bismut. „Norocul nostru“, observă una mai șmecheră. Mă rog, se aplaudă, se strigă bravo; Crăcănata profită și le iese în cale, sperând ca gestul ei să nu treacă neobservat în *social media*. „Vai, ce tineri și frumoși sunteți!“ exclamă, deși nu pricepe în ruptul capului de ce un tip elegant ca Bismut umblă cu deșelata de Louise.

Le face turul invitaților, se strâng mâini, se spun vorbe de duh. Doar un mocofan zice că nu crede că Louise l-a descusut pe Igel în bârlogul lui Max, în speță la bancă, părerea lui fiind că tânăra a avut alte surse de informație, pe care nu le dezvăluie. Louise i-ar spune vreo două, însă Bismut o strânge de mână. La un moment dat, vine un *garçon* cu șampanie. Louise dă să-l refuze, dar Bismut o strânge de mână din nou. *Uită-te la mine ce fac*, se gândește ea, închinând cupa „pentru schimbare“, după cum toastează Pârșu, moment în care ia cuvântul consoarta unei firme de sucuri. Ea vorbește despre viitor și salvare; cică ori de câte ori românii cred că-i ia dracul, îi scot unii din budă: Cuza, Carol I, Brătienii, iar azi Calea Dreaptă și tinerii din fruntea ei. Pe Bismut îl trec apele, deși face paralele similare pe Facebook, dar acum, lăudat fiind în public, îi vine să intre-n pământ, mai ales când vede că Pârșu, aplaudând-o pe tipa cu sucurile, e studiat în silă de Schmuck-Chelul, ambasadorul UE.

În încheiere, soția sucurilor anunță că s-a înființat un cont pentru Calea Dreaptă: „Să nu-i lăsăm singuri pe acești tineri frumoși, să-i ajutăm din *toate* puterile, să demonstrăm Europei că și noi, românii, avem simț civic, să arătăm că și noi suntem în stare de sacrificii personale!“

„Unde facem subscripțiile?“ se aude un bărbat cu glas ascuțit.

Și doamna sucurilor, râzând cristalin: „Dragul meu, mă ocup eu de tot“.

Lumea se împrăștie. Louise e luată pe sus de ziarista care a strigat-o pe stradă: „Unde naiba v-ați dus?“ „Mă crezi c-am avut o urgență sexuală?“ face Louise. Cele două nu se înghit, dar se hlizesc împreună și-o iau spre pianul la care a concertat Liszt. Acolo s-a strâns cuconetul. Printre ele, Crăcănata care, văzând că Louise se apropie, le lasă de izbeliște pe convive și-i iese înainte, strângându-i mâinile cu un gest ce amestecă familiaritatea cu un fel de supunere – să înțeleagă fiecare ce vrea. „Îți citesc toate articolele“, îi surâde. Și apoi: „M-ai văzut cum l-am *articulat* pe Max la interviu?“ Louise mărturisește că a râs cu lacrimi, bucuroasă de lecția pe care o încasase Murgescu; o spune cu atâta foc, încât Crăcănata nu-și dă seama dacă nu e luată peste picior, dar zâmbetele invidioase ale cuconetului îi arată că a *punctat*, după cum se zice.

În salon intră Junker, îi face Louisei un semn discret. Ambasadorul rus, sosit dinainte, bate cu degetul în ceas: „Ai întârziat, nepricopsitule!“ „Iertați-l, se întâmplă și la case mai mari,“ face Fănel, gubernatorul, „uite, nici Cocârț n-a ajuns“. Dar ambasadorul rus: „*Quod liciet Iovi, nuon liciet buovi!*“ behăie el, numai că Junker constată că președintele n-o să întârzie mult: l-a văzut la volanul Daciei personale, în Piața Victoriei. „*Quelle hypocrisie*“, șoptește consulul francez. Delicat, rusul schimbă subiectul: „Of, deloc nu reușesc să-l fac pe Cocârț să ne placă“. La care neamțul: „*Vielleicht waren Sie zu spät für das osteuropäische Bankett*, poate ați ajuns prea târziu la banchetul est-european“, încearcă el să glumească, însă doar rusul se topește de râs.

Ce naiba caut aici? se întreabă Louise. Între timp, venise și Anca: îi explica actriței cu cei mai lungi sâni din lume ce pățise în Crevedia, la un cămin pentru câini: „... cât pe-aci să-mi rup mașina! Nu mai e de trăit în țara asta; îți dai seama că-n Crevedia nu sunt borduri?“ „Cum să nu fie borduri?“ cască ochii actrița. „Nu sunt! De ce mai ai senzori de marșarier, dacă tâmpiții nu pun borduri? Am dat în spate și ce să vezi? Am intrat într-un șanț!“ Cuconetul e îngrozit. Și cocostârcul, ca ițit din neant: „Era să ne ia dracul! Cât pe-aci să rămânem blocați... Ați fost la Crevedia vreodată?“

Nu, nici nu știu unde e; biata Augusta, cea cu căminul pentru câini, trebuie să se chinuie cumplit în asemenea loc blestemat. Cum să îngrijești câței într-un sat fără borduri? Ce *țară* e asta? Mare noroc pe Anca, pe cocostârc, bine c-au scăpat vii, căci mori cu zile în România! Și Anca: „Aici e Africa Neagră, nu UE... Cât să mai suportăm?“

Louise s-ar căra, dar cuconetul o curtează, îi e jenă să plece. E întrebată cum scrie, de când o face, iar Pârșu se laudă că o cunoaște de mult, că a lucrat cinci ani la revista lui. „Formidabil,“ remarcă o doctoriță mufată la *big pharma*, „eu vă citesc revista și... ah, nu-mi amintesc de domnișoara Baghiu“. „Cum așa?“ face Pârșu, „E prima persoană care a scris despre libertarieni la noi “.

„Despre libertarieni?! *Oh là, là*, ce încântător...“

Pe nesimțite, cuconetul migrează spre trimisul Washingtonului, un burtos cu frunte înaltă și bărbie minusculă, care seamănă cu un cașalot. Individul dezbate cu Bismut justiția românească: „Justiția voastră e o plasă cu ochiuri largi,“ explică el, „e croită special pentru cei ce zic «nu mă întreba de *my first million bucks*»“ „Primul milion? Aici vorbim de prima *sută* de milioane!“ exclamă Bismut. Și rusul, răsărit lângă ei: „Ar trebui să țineți cont de inflație: ce mai e suta de milioane?“ Cașalotul îl privește crunt, gluma e deplasată, căci subiectul de fond e justiția, deci nici mai mult, nici mai puțin decât garanta coeziunii statului care, în aceste zile, ar fi trebuit să dea de pământ cu ordonanțele anti ONG. Spunând asta, îl iscodește pe Bismut. Fusese *debriefat* în legătură cu el, știa de orientarea lui anti stat și-l considera un anarhist apărut într-o Europă sfâșiată între Soviete, Cruci Întreținute și Martiri ai Apusului. De altfel, remarcă: „*Mister* Bismut preferă rețeaua, nu citadela!“ „*En voilà un bon mot*“, comentează francezul. Și Bismut, zâmbind: „Suntem practici; la nevoie, ne adaptăm. Mă rog, degeaba discutăm justiția separat. La noi, răul cel mare e mimarea democrației. N-avem partide, ci carteluri, n-avem cetățeni, ci inși cumpărați. Ce să zic, *die Demokratie beginnt in jeder Partei*, democrația începe în fiecare partid“, încearcă el să-l

atragă pe neamț în discuție.
„Sper că nu doriți," îl împunge rusul, „ca partidele să fie alcătuite doar din vorbeți... Vorba lungă, sărăcia omului, așa spuneți voi".
„Și asta-i adevărat, ne-am săturat de politicii care duc lumea cu vorba."
„Nu puneți la suflet," intervine Junker, „la fel se întâmplă și în Occident".
„Ah, nu, fă roc!" se aprinde ambasadorul german. „Tumneavoastră vorbiți te tiplomație, e cu totul altțeva!" Și rusul: „Serios? Eu cred că politica s-a transformat în diplomație și că diplomația s-a transformat în sporovăială".
„Luați totul în glum," se supără neamțul, „dar suntem la răscruțe, Exțelență, numai te glum n-avem nevoie".
„Așa e," zice Bismut, „trăim vremuri de austeritate. Cu toate astea, românii sunt încurajați de partide să se întindă mai mult decât le e plapuma. Corupție? Lipsa justiției? Atacuri anti ONG? Toate ni se trag de la faptul că vrem mai mult decât ne permitem". „Sunteți budist?" îl ia rusul. Dar neamțul: „Țe budist? *Herr* Bismut are treptate, bine-ar fi să ia toți exemplu te la noi, *das deutsche Volk*. Noi ne înghesuim sub pătur: la Vest nu mai avem Alzația și Lorena, la Est nu mai avem Prusia complet, tar veteți țe bine ne tescurcăm?"
„*Parbleu*," tresare francezul. „nu-mi ziceți c-ați fi preferat să rămâneți cu țara întreagă și să încasați planul Morgenthau. V-ați fi dorit o Germanie agrară?" „Dacă nu v-aș cunoaște," se bagă americanul, „aș zice că sunteți antisemit. Ce-aveți cu Morgenthau?" Și apoi, privind complice la rus: „Cred că Europa e supărată pe țările noastre; oare meritățm această ranchiună?" Dar neamțul, roșu la față, lui Bismut: „L-ați auzit? L-ați auzit? Să nu uitați nițiotat ațest vorbe! Europa, *Herr* Bismut, e problem european, n-are legătură niți cu *Sibirien*, niți cu *The Great Plains*". „Și totuși, gazul nostru..." începe rusnacul, dar glasul i se pierde într-o explozie de urale: actrița cu cei mai lungi sâni din lume se așezase la pian și lovea frenetic în clape. Încerca *Für Elise*, numai că bubuia atonal, căci pianul la care cântase Liszt se dezacordase de mult. Totuși, lumea o îmboldea: cântă, cântă tare de tot, arată-le ce putem!
„Vino puțin", îi șoptește Doru Louisei.
„Doamne," pufnește ea, urmându-l pe Doru pe balcon, „tipa asta habar n-are ce-i ăla un pian!"
Ploaia s-a pornit mai tare. S-a înserat, mașinile au aprins farurile. Miroase a bălți, se aud claxoane non-stop, pietonii înjură când sunt stropiți de mașini. Palatul lui Cantacuzino-Nababul, situat în apropiere, e iluminat *à giorno*. Cineva observă că Nababul, văzând că România se bâlbâia cu proiectele de infrastructură, plătise din buzunar segmentul de cale ferată Comarnic-Sinaia, unde pasagerii erau transbordați cu trăsuri de la o garnitură la alta, pe traseul București-Berlin.
Pe balcon vine și Școlici. Îi sărută mâna Louisei, dar, naiba știe de ce, trage cu ochiul spre salon. Oh, apare Cocârț cu soția și bodyguarzii! Rețeaua de telefonie mobilă cade, cei mai lungi sâni din lume sar de la pian, lumea se repede în jurul lui *Herr Präsident*. Și Școlici: „Scuzați-mă, revin imediat!"
„Tu nu te duci?" îl ia Louise pe Doru. Dar el: „Nu noi avem nevoie de Băligărescu, el are nevoie de noi".
„Corect", face Louise, urmărindu-l pe Bismut când îi e prezentat lui Cocârț; băi, mai bine nu se uita! Nu trece mult și o aude pe Crăcănată zicându-i Ancăi: „Iar mama, de când i-a murit pisica, a început să se simtă pisică. Că zice asta nu e nimic, dar am senzația c-a început să se *poarte* ca o pisică, iar unei prietene i s-a părut pentru o clipă, zărind-o pe stradă, că *vede* o pisică". „Ce drăguuuț!" sticlesc ochii Ancăi. Iar cei mai lungi sâni din lume: „Ginecologul meu iubește pisicile și mi-a zis că nu-s diferențe mari între noi și ele. Cic-avem în comun optzeci și cinci la sută din ADN". Crăcănata dă din cap, încântată: „Aș fi pus mâna-n foc!"
Școlici revine pe balcon. Slav îl urmează și, nici una, nici două, o întreabă pe Louise ce a vorbit la Băneasa cu Rușinaru. *Cine m-o fi turnat*, se întreabă ea, *Anca sau Rușinaru? Dar dacă Vuia a pus să fiu urmărită? Bismut o fi la curent? Dacă da, de ce nu mi-a zis nimic?*
Strâmbându-se, face un rezumat: că Max a vrut să ia legătura cu ea, că i s-a confirmat că Igel a lucrat în servicii, că polițistul care ancheta cazul Chupka a fost dat afară. În scurt timp, se prinde că ceilalți nu știu că la întâlnire participase și Anca, ceea ce e cam ciudat. Nu, nu i-a promis nimic lui Rușinaru. Da, Rușinaru i-a vorbit despre Vuia. Nu, nu era speriat de procurorii porniți pe urmele fiului său. Da, Rușinaru a zis că-l urăște pe Cocârț și, în sfârșit, da, da, da, Rușinaru se vede zilnic cu Max.

„Ei?“ apare și Vuia.
„Macu a aburit-o pe Louise“, râde Slav. „L-a trimis pe Rușinaru ăl bătrân s-o vrăjească.“
„Dumnezeule!“ zice Vuia și, în ciuda vârstei, se scălâmbăie: „Max te-a curentat“, face pe electrocutatul. Râd toți, chiar și Louise, dar Vuia redevine serios: „Rușinaru nu l-a adus în discuție și pe tov Emin?“ „Sunteți în formă,“ observă Slav hohotind, „tov Emin, vai... Mai bine i-ați spune *camaradul* Emin: n-a inspirat el Garda de Fier?“ Vuia îi dă *ignore*: „Și dacă i-ai zice *da* lui Rușinaru?“ o iscodește pe Louise. „Cum adică *da*?“ „Adică să mergi pe mâna lui, să ne bălăcărești, să-i dai prilej să...“ Bătrânul se prinde c-a dat-o în bară și-i face cu ochiul: „Te-ai speriat, este?“ „Ei, m-am prins că glumiți“, răspunde ea, sacadat. „Mda, glumesc“, mormăie Vuia privind gânditor peste Calea Victoriei. Și apoi: „Măi, Radule, ia fii atent la tipul care se învârte în fața Casei Vernescu. Nu-i Sache?“
Radu se zgâiește în ploaie. Din salon se aude Cocârț, comentând amuzat cele două banchete care se desfășoară concomitent: „Unii sunt la putere, alții fac scandal. La cine să merg? m-am întrebat...“ „Și ne-ați ales pe noooi“, se fasolește Crăcănata. „Crezi?“ o întreabă Cocârț serios.
„Nemernicilor, huooo!“ zbiară deodată un bărbos de pe trotuarul de vizavi. Îl însoțesc unii care desfășoară un banner: „JOS CALEA DREAPTĂ! UNDE-S BANI, POLITICA MOARE!“ Printre ei, Petrache-Ologul: șchiopătează, târând prin bălți anteriul lui negru. „Rușine, rușine, rușine!“ răcnește el ascuțit. Cei din jurul lui strigă lozinci, iar bărbosul scoate o portavoce și se lansează într-un discurs.
„Hm“, face Slav. „E idiotul ăla de la Brăila, care ne-a pierdut alegerile.“
„Dă-l naibii!“ zice Radu, și, privind spre bărbatul care se foia la intrarea în Casa Vernescu, îi spune lui Vuia: „Aveți dreptate, e Sache“.
Și Vuia: „Să vezi c-o să apară și Max din moment în moment“.

53. Un banchet (II)

Un Audi se desprinde din cârdul de mașini ce se târăște pe Calea Victoriei, trece de porțile Casei Vernescu, trage la scară. E frig. Ploaia curge șiroaie printre copaci, e baltă în parcare.

„Salve, Sache!“ zice Max ieșind din mașină.

„Să trăiți, șefu’! Hai, că se apropie ora! Anderco e aici, iar acolo,“ face semn din bărbie spre Casa Trubeţkoi, „acolo e Vuia. Stă cu ochii pe noi“.

„Să fie sănătos,“ râde Max. Se apleacă spre Gala: „Ce faci, nu vii?“

Iese și ea din mașină, o ia fuga către intrare. Ploaia îi face leoarcă rochița *fru-fru*. Și Max, prinzând-o din urmă: „Ochiul, fii atentă cu ochiul!“ Gala se înroșește. Merge cu pași mărunți prin holul uriaș, se bagă în primul WC. Revine după un minut.

„E bine?“ întreabă.

„Da. Fir-ar el să fie de ochi, las’ că ți-l schimb! Ăsta începe să facă figuri.“

„Hai, mai repede!“ îi grăbește Sache. Max și Gala o iau pe scara somptuoasă, adusă de la Paris cu căruțele acum două sute de ani. Fac dreapta și, când să intre într-un salon, Sache primește un sms. „Pfuai,“ zice, „nevasta lui Anderco s-a dus la *ăilalți*!“ „A naibii!” face Max, oprindu-se câteva clipe înainte să pătrundă în salon.

Anderco îl așteaptă într-un fotoliu, fumează trabuc. Lângă el, pe o canapea, se lăfăie o pereche de picioare: uite de ce i-o trage nevastă-sa, și-n loc să *bage divorț*, face pact cu dușmanul.

„Ce mai faci, *husere*?“ îl ia Anderco zâmbind.

„Ce să fac, bine. Cum merge?“

„OK, cum să meargă?“

Max se așază, îi face semn Galei să stea și ea undeva. Cei doi bărbați încep să vorbească verzi și uscate, dar Sache îi zorește, zice că nu mai e mult și-o să vină invitații de la banchetul de vizavi. Și Anderco: „Contrabanchetul tău,“ spune, „e o mare găselniță“. Max recunoaște că a fost ideea lui Sobek, după care trece la subiect: „O să vină Cașalotul aici. Fii băiat de comitet, te rog. Cazi la pace cu el“.

Anderco se uită în sus, parc-ar întreba cum stăm cu microfoanele. Sache a avut grijă, dar Anderco strâmbă din nas și trimite afară perechea de picioare ce-l însoțește. Max dă să reia, însă Anderco se uită la Sache și la Gala. Max le zice să iasă.

Rămași singuri, Anderco remarcă: „Ce matahală ți-ai tras! Cam transparentă rochița, o să te cânte toți“. Și Max: „Cât timp nu-mi râd în nas, să mă cânte“. Anderco se miră: poftim, la asta nu s-a gândit. De pe hol se aud glasuri, semn că vin invitații. „Deci?“ reia Max. „E vorba de foarte mulți bani,“ se bosumflă Anderco, „Cașalotul nu e un umanist“. „Și tu ești?“ „Sper“, face Anderco, adăugând că ce vrea Max vine la pachet cu un cost uriaș. Nu-i ajunge c-a sprijinit Agenția Caritații fără să pună întrebări? Max ridică din umeri și-i spune că pe Cașalot îl doare în cot de ONG-uri: el vrea o ofertă pentru amicii lui de peste Ocean; altfel, zăcămintele de gaz de la Est o să pice în mâna altora.

„Am amici și în Est!“ ridică Anderco un deget.

„Da, dar nu-s totuna cu amicii lui Bismut. Doar ăia de peste Ocean pot să se pună cu ei.“

Anderco bombăne, Max nu știe dacă din cauza amenințării voalate sau fiindcă aude râsul spart al Șalăului, pe care Anderco l-a ținut ani de zile pe casă și masă. „Nu pot să-ți răspund pe loc,“ spune el, „trebuie să vorbesc cu ai mei“. „Ai tăi sunt la o aruncătură de băț de ISIS,“ îi atrage atenția Max, „vor să știe cine-i protejează: ăia de peste Ocean sau ăia ai lui Bismut? Ugandezii, și vorbesc de la miniștri în sus, se plâng că transporturile dinspre voi spre Kampala scad de la zi la zi. Partenerul meu de la firma de *ferry* e disperat, cică amicii lui Bismut își bagă peste tot coada. Fac raiduri, îi distrug utilajele...“

„Nu știu de ce crezi că Bismut e atașat de ruși. Face naveta în State, îl stipendiază democrații Cașalotului, e amic cu sumedenie dintre comuniștii ăia ai lor... Și nu mă lua cu Soros, că nu înghit flapsuri.“

„Ești rău“, face Max, întinzându-i un bilețel. Iar Anderco, micșorând ochii în timp ce citește: „Ești sigur pe ce-ai

scris aici?“ „E vorba de conturi, ce Dumnezeu? Și-apoi, am și eu amici printre comuniștii de peste Ocean. Ăia de la Departamentul de Stat or fi buni?“

„Sunt, *husere*, sunt“, rămâne Anderco pe gânduri. „Treaba e că, dacă fac ce vrei tu, îmi pun concurența în cap.“

„Ei, și? Pupă-l pe Cașalot și n-o să-ți facă nimeni nimic.“

„Mda. Uite,“ sare Anderco la alta, „eu știu că Igel a fost măgar, dar lumea vorbește... Cum de-a sărit în aer?“ *Bine că n-a adus vorba de poze*, își zice Max, ridicându-se: „Dacă voiam,“ spune, „îl *făceam* când mă spiona pentru tine și tânărul Rușinaru“. „N-am treabă cu Rușinaru“, se apără Anderco. Și Max: „OK, e o porcărie ce a pățit Igel“. La care Anderco: „Află că Oli se laudă că poate să te înfunde cu el“. „*Merci*!“ face Max. „Cu plăcere!“ surâde Anderco, fluturându-i bilețelul în față. „Mi-e dor,“ reia el, „să petrecem la viloiul tău din Toscana. Încep să înțeleg de ce-o ții pe matahală la tine“. Dar Max: „Hai c-a venit lumea“.

Ies, se bagă printre invitați. Gala și perechea de picioare vorbeau însuflețit, dar, deîndată ce-și văd partenerii, tac mâlc, urmându-i în sala de bal. Încăperea e mare, seamănă cu un catafalc văzut de pe locul mortului. Parchetul scârțâie, mobilierul e vechi, aerul miroase a odorizant – de!, pereții au prins igrasie. Sobek nu s-a lăsat și l-a invitat pe Alioșa, care, nebăgat în seamă, stă într-un colț. Bietul de el, ce dac-a fost prim-ministru? Abia a ieșit de la țuhaus, se *cacă* toată lumea pe el! Lui Max i se strânge inima când îl vede și se duce să-i dea bineț. Alioșa îl scarpină în palmă, ca odinioară, mulțumindu-i că l-a salutat și, mai ales, că nu l-a turnat cât a fost în arest. „Se mai găsește parfum Kouros?“ adulmecă el, uimit. „Nu, e cel de la tine, mă dau rar cu el“, surâde Murgescu. Fostul Premier îl privește melancolic, Max simte că-l ia cu călduri: „Vezi că-i Gala aici“, găsește o scuză. Și Alioșa: „Dă bine din buci? Oh, uite-l pe porcovan!“

Cocârț urca, glumind cu ambasadorul american: „Sper că ăștia au altă firmă de catering. Ăia, la Calea Dreaptă, m-au nenorocit cu mizeria lor de sushi“.

„Vă rog,“ le iese Canta în întâmpinare, „aici mâncăm românește. File de păstrăv, porc împănat, papanași“.

„Papanaaași!“ exclamă Cocârț. Și Canta, făcând cu ochiul: „Zeloții v-au dat semipreparate de la Atelierele Gastronomice“.

Președintele încremenește: „Ce Ateliere, domne’?“

„Alea din halele Danubiana, unde muncesc anarhiștii din *squaturi* cu ziua.“

„Să vezi,“ constată Cocârț, „că i-a făcut Chimir un *discount* lui Vuia“.

Cocârț intră în sală, invitații se calcă-n picioare în jurul lui: Domn Președinte în sus, Domn Președinte în jos, în timp ce nevestele, ministrese și pompadure de Vlașca, își trimit bezele, râd zgomotos, se plâng de aripioare și celulită. Zici că-s venite de la cununii și tăieri de moț, cu sărmăluțele alea montate în coafuri.

Max se învârte prin sală. Anderco a avut dreptate: lumea se zgâiește la Gala, ploaia i-a transformat rochița în furou, huiduma a devenit preparat anatomic. Până și Cocârț se holbează la ea, dar observând că Max se îndreaptă spre el, le întoarce dosul ambasadorilor și se duce la Lică. Mișcarea îi surprinde pe diplomați, dar sunt obișnuiți cu Băligărescu; zâmbind strâmb, caută alți parteneri de discuție.

Cașalotului îi cad ochii asupra lui Max: „*Good evening*, mă bucur să vă revăd. Sper că n-a fost *that awful* la Rahova“.

Și Max: „M-aș fi bucurat să trimiteți Amnesty International după mine. Mă rog, timpul nu e trecut, Gaftoi e în stare să mă bage înapoi în arest“.

„Aveți cam mult problem, *Herr* Murdzescu“, face neamțul. „Noroc cu prezumția te nevinovăție.“

„Vi se pare? M-au ținut trei luni la beci și nu m-au acuzat de nimic.“

„*Oh, mais ça c’est terrible!*“ zice franțuzul.

Dar rusul, făcând cu ochiul „Să zică *merci* că n-a fost închis la noi“.

„*Vous, monsieur, vous êtes terrible aussi!* Și ce-ați făcut în ahrest toată ziua?“

„Eh, am citit Codul lui Napoleon, m-am apucat de arabă...“

„*Ach*,“ râde neamțul, „și-ați înfățat și altțeva decât *salam aleikum*?“

„Cum să nu? *Banzai*, *banzai*, *banzai*!“ se amuză Max.

Ceilalți râd, numai franțuzul se froasează: „*Qu’est-ce que vous voulez insinuer par cela, mon cher?*“

„*Rien du tout, votre Excellence.*“
„*En êtes-vous sûr*?“
Fir-ar a naibii de franceză de bal, normal că Macu e sigur.
„În fine, bine că sunteți sănătos“, zice Cașalotul. „Trei luni de detenție nu-s *a piece of cake*.“
„Știu eu dacă-s sănătos?“ se dă Macu lovit. Se uită după gubernator, dar Fănel e marșrutizat spre Cocârț, trece pe lângă ei fără să-i bage în seamă.
„Știți că-n această clădire,“ face rusul, „a fost comandamentul nostru în timpul Războiului din Crimeea? Pe atunci,“ îi zâmbește Cașalotului, „*noi* eram aliatul strategic al României“.
Dar Cașalotul: „Românii nu prea au de ales când e vorba de aliați“.
„*Quelle remarque hardie!*“ zice franțuzul. Rusul ridică din umeri: „Voiam să spun că Tolstoi a fost de multe ori *și* în această clădire, nu doar în Casa Trubețkoi“. „*Ça va, ça va, il est omniprésent, votre Tolstoï*.“
„Să înțeleg,“ spune Max, „că ați fost la banchetul Căii Drepte?“
„Ei, Calea Dreaptă e vizibilă, ce vreți?“ râde rusul. „Domnii ambasadori au sprijinit vechile partide ani de zile, e normal să-i ajute *și* pe noii veniți. Nu zice poetul dumneavoastră național «s-avem parte egală fiecare și să trăim ca frați»?“
„Facem ce putem“, comentează Cașalotul, privindu-l pe rus. „Investim în democrație, căci capitalul din România e mai degrabă al vostru.“
„N-avem niciun merit,“ observă rusul, „se răzbună geografia pe voi“.
„Te fapt,“ se bagă neamțul, „noi nu *vrem* să ne băgăm mai mult. Țara tumneavoastră,“ se uită la Macu, „iertați-mă c-o spun, nu e sigură pentru investiții. Banii tispar *wie der Esel im Nebel*, tupă cum zițeți aiți“.
„Bine că nu dispar ca evreii, *im Nacht und Nebel*“, hohotește rusul.
Dar Cașalotul: „*Gaspadin* ambasador, *gaspadin* ambasador...“
„*Vous êtes bien malin ce soir*“, se încruntă franțuzul. Și rusul, căscând ochii: „Poate că am ordin să-l fac praf pe *gaspadin* Max. Vă dați seama cât o să se comenteze pe Facebook hohotele mele de râs în prezența domniei-sale? Vă fac un serviciu, domnilor, vă scap de el, nu e o *persona non grata*?“
„*Why are you saying this?*“ se miră Cașalotul. „*Mister* Murgescu e cetățean român. Noi nu ne băgăm în problemele interne ale aliaților noștri.“
„Dar nu mi-aș permite să sugerez așa ceva!“ clatină rusul din cap. „Nici dumneavoastră, nici noi nu procedăm atât de josnic!“
„Vremurile ațest au trecut, tomnilor!“ intervine neamțul. „Totuși, sfaturi putem ta: ceva mai mult rigoare în treburi te stat ar fi te folos țării tumneavoastră, *Herr* Max“, ridică el glasul când vede că Șalăul-Fritz și Garfield-vomit se apropie.
Cei doi dau bună seara. Fritz râde spart, ca de obicei, iar rusul îi ține isonul, fără motiv aparent. „Am auzit,“ spune Garfield, „că Prințul-consort e bolnav. Mă așteptam să vină aici și cuplul regal, dar acum... Aveți idee ce s-a întâmplat?“
„Cancer, se pare“, răsare Lică între ei.
„*Comment ça, cancer*?“ clatină franțuzul din cap. „Prințul-consort nu fumează, nu bea alcool, locuiește *à la campagne...*“
„*Hélàs, Excellence, on ne peut se fier à rien de nos jours*“ remarcă rusul. „Sora mea locuiește la Moscova, la bloc, și știți ce mi-a zis? Că la fiecare etaj e câte un bolnav de cancer și că toți locatarii se așteaptă să facă boala...“
„Iar asta,“ se ambalează neamțul, „în timp țe alții fumează și beau până cat lați, fără să pățesc nimic! Noi țe să înțelegem? Țe instrucțiuni să le tăm țetățenilor?“
„*Mister* Lică, văd că sunteți mai bine informat decât noi“, revine Cașalotul la subiect. „Ce-ați auzit? Sunt șanse pentru Prinț?“
„Sursele mele nu s-au exprimat clar, dar, având în vedere tipul somatic al Alteței-Sale, riscurile sunt u-ri-a-șe.“
„*How sad*, Alteța-Sa e un om dintr-o bucată.“
„*Ach*,“ face neamțul buzele pungă, „iată te țe *Herr* Schmuck n-a fost tecât la banchetul Căii Drepte! Exțelența-Sa

e un apropiat al cuplului regal“.
„Doamne,“ pufnește rusul pe nas, „numai noi știm cât ne-a ajutat Prințul-consort în relația cu China... De socrul dumnealui, regele, nu mai vorbesc: soarta Marelui Război pentru Apărarea Patriei a fost în palma Majestății-Sale la un moment dat. Oare de ce n-am fost anunțați de starea Prințului? Vezi ce poți să afli!“ îi poruncește lui Junker, „Cum de a făcut Alteța-Sa cancer fără să știm?“
Junker se înclină și se pune pe telefoane. Preț de câteva clipe, toți se gândesc la Prințul-consort. Șalăul e cel mai afectat: „Alteța-Sa și Custodele Coroanei sunt ultimii oameni de stat de la noi“, spune el cu glas tare, ca să-l audă Cocârț. „Dac-am fi fost conduși de dumnealor, n-ajungeam în situația îngrozitoare de azi. Doar monarhia, domnilor, are autoritate la români.“
„Vă cret,“ zice neamțul, „te altfel, tocmai ziceam că v-ar trebui puțin mai mult rigoare în afațerile te stat“.
„Bine punctat,“ face Garfield, „afaceri de stat! Sunt convins că la celălalt banchet n-ați discutat despre asta. Calea Dreaptă e anti stat.“
„Și vi se pare,“ dă neamțul din cap, „că tumneavoastră vă comportați ca un stat? Te pildă, explicați-mi, *bitte*, țe se întâmplă în București? Pene de curent, apa calt oprit, gunoi nestrâns... Țe Tumnezeu fațe primar, *Herr* Garfield?“
„Îmi pare rău, nu-i din partidul nostru. E independent.“
„In-te-pen-tent!“ silabisește neamțul, scârbit. „Ziți că a cantitat ca să înfurie țetățeni! Vă plâng, *Herr* Garfield, aveți viață greu, românii preferă rețeaua, nu țitadela.“
„Suntem o democrație tânără,“ deschide premierul brațele, neputincios, „eu, unul, mă bucur că nu dăm erori majore, ca Republica de la Weimar“. Neamțul își rostogolește ochii, dar Garfield nu-l bagă în seamă: „Până una-alta, doar strada face excese. Chiar, cum vi se par zeloții?“
„Lăsați-i să facă bani,“ râde Cașalotul, „și-o să le vină mintea la cap“.
„Credeți?“ face Max. „Părerea mea e că sunt defecți din proiect.“
„*Qu'est-ce que vous voulez dire par cela*?“
„I-ați auzit vorbind despre fizica socială? Vor să cuantifice comportamente, să catalogheze gesturi, să măsoare interacțiunile omenești... Pentru ei, societatea e un mecanism, vor să anuleze liberul arbitru în numele profitului colectiv.“
„*Soyons sérieux*! Sunt doar idealiști.“
„*À mon avis,*“ face Max, „sunt sceleraț. Ministrul Justiției, omul lor, și-a permis să spună că, în zilele noastre, drepturile cetățenești sunt un lux“.
„*Mein Gott*, foarte neferițit afirmație!“ îl aprobă neamțul.
„Corect,“ îi dă Lică dreptate, „să fii ministru și să proferezi o asemenea mizerie... L-ar fi costat scaunul în țările dumneavoastră“, se uită el la ambasadori.
„Afirmația a fost făcută într-o situație specială, am dezbătut-o cu Fritz“, îi potolește Cașalotul.
„Să zicem că asta aș putea să înțeleg, dar cu proprietatea privată ce au?“ face Max aluzie la ultimul articol al lui Doru.
„Vai, nu-mi spuneți că nu v-a emoționat John Lennon în tinerețe!“ exclamă ambasadorul american. „Pe mine *Imagine* m-a dat peste cap.“
„Și pe mine“, tresare neamțul. „Țe vremuri! Și noi am fost năbătăioși, *Herr* Max, țe Tumnezeu, și noi am vrut să schimbăm lumea cânt am avut vârsta lor! Pe te altă part, oamenii tumneavoastră zic lucruri stranii tespre, *ach*, marele capital. Noi, pe Wilhelmstrasse, avem tificultăți să vă urmărim tiscursul. Câteotat, păreți la fel te revoluționar ca ței pe care-i combateți... Țe aveți cu corporațiile?“
„*En tout cas, l'Agence de la Charité est une connerie, vous devez l'admettre, monsieur Murgesco*“ se bagă franțuzul, făcându-l pe Cocârț să ciulească urechea din celălalt capăt al sălii. „E un exces, n-ahre nicio legătuhră cu *la démocratie*. *À propos*, a mai avansat cazul angajatului dumneavoasthră cahre a săhrit în aehr?“
„Mă tem,“ face Macu, „că trebuia să vă interesați la celălalt banchet. Poliția a găsit o chitanță printre actele bietului Igel: se pare că un personaj marcant al Căii Drepte i-a făcut o plată cu o zi înainte de asasinarea lui Chupka. Mda, acest caz se încurcă pe zi ce trece“.

„Nu pot să cret!“ rămâne neamțul cu gura căscată.
„Macule, exagerezi!“ îl ia Șalăul. „Înțeleg, ți-a fost greu în arest, dar de-aici până la a-i amesteca pe zeloți într-o crimă...“
„Hei, am vorbit doar despre o chitanță.“
„Mie-mi spuneți?“ hohotește rusul. „O chitanță, ați auzit? O chitanță!“
Și Garfield, dând-o pe glumă: „Să fim serioși, Calea Dreaptă e necesară, așa avem și noi o opoziție extraparlamentară! Suntem ca voi“, îl bate pe umăr pe ambasadorul neamț, care înghite în sec. Dar rusul: „Sunteți ca ei în ce privește opoziția, dar în rest chitanțele le pitiți sub preș, ca noi“. O zice atât de vesel, încât Băligărescu-Cocârț nu rezistă și se apropie: „Iertați-mă,“ îl ia pe rus, rotind paharul cu whisky, „noi nu semnăm la fel de multe chitanțe“. „Păi, n-aveți cum, că n-aveți atâta petrol! *Am I right?*“ se uită rusul la Cașalot.
„Petrolul n-ar trebui să constituie o problemă“, observă Cașalotul, nesigur.
„Ba da,“ se hlizește rusul, „și-apoi, pe români nu-i ajută nici numărul!“
Ceilalți se uită în lături: iar o să facă rusnacul un banc idiot! Neamțul, însă, e nou la București, n-a apucat să-l cunoască, îi dă apă la moară: „Te vreți să spuneți cu numărul?“ Și rusul: „*Herr Bottschafter*, e adevărat că în Occident ați dat numere părinților?“ „*Klar*.“ „Ei, așa cum nu pricep dacă tatăl meu e părintele unu sau doi, nu pricep nici ce număr are România. Poate această țară să facă ceva sau mai bine așteaptă? E părintele unu sau doi?“
Cocârț i-ar răspunde usturător, dar n-apucă, fiindcă francezul, făcut stacojiu, tabără pe rus: „*Qu'est-ce qu'il se passe, Excellence? Vous êtes impitoyable ce soir! Je sais, Moscou a des difficultés a accepter une société saine, mais, croyez-moi, les numéros des parents sont un gain colossal pour la démocratie*“.
„*Assurément,*“ face rusul, „*je suis même prêt à accepter que les Imamates de Moellenbeck et de Stockholm vous ont apporté le bonheur et c'est justement pour cela que je veux comprendre quel est le numéro de mon père: un où deux?*“
Se lasă o liniște grea. Și Garfield: „Ei, când nu vrei să reglementezi polarizarea averilor, revoluționezi biologia“.
„OK,“ dă rusul din cap, „și atunci cine sunt iacobinii biologiei?“
„*Vous en allez trop loin, monsieur!*“ i-o taie francezul. „Eu nu mi-am pehrmis să aduc în discuție atacul asupra Ucrainei!“
„*I'm afraid he's right, your Excellency,*“ îl ia și Cocârț pe rus, „pur și simplu nu vă recunosc: în seara asta ați fost... cum să zic... excentric?“
„Vreți să ziceți c-am băut prea mult?“ se uită rusul în paharul lui Cocârț.
„*Mein Gott*, ține se iubește se tachinește“, intervine neamțul râzând exagerat din dorința de a destinde atmosfera. Brusc, din stradă se aud sloganuri, strigăte și fluierături. Iar Cocârț, profitând că ambasadorii se duc la ferestre: „Noroc cu idioții de demonstranți, că mai aveam puțin și ne băgam mâna-n gât“.
„'tu-l în cur de rus,“ face Lică, „l-ați văzut cum ne-a luat la mișto?“
Dar Canta: „Nu-l înjura, azi ți-a ținut partea“.
„Ei, și? Dă-l naibii, cu samagonul lui cu tot!“
Larma de afară crește. Sute de inși blochează Calea Victoriei. Șoferii claxonează, motocicliștii sună din goarne, cicliștii țârâie din sonerii – și nu pentru că protestatarii i-ar deranja; din contră, scandează lozinci cot la cot cu ei. Invitații îi privesc, se încruntă: dac-ar fi după cei mai mulți, le-ar da cu napalm. La un moment dat, gubernatorul pune mâna pe telefon și, uitându-se pe fereastră, se lansează într-o discuție animată. „Oh“, cineva o arată pe una care strigă mai abitir decât toți. E soția lui Anderco, face o gălăgie cumplită, fără a fi ridicolă: are un aer distins, poate din felul în care-și ține picioarele drepte, poate pentru că nu-și ia avânt când strigă, poate fiindcă trăsăturile nu i se strâmbă de furie.
„Dacă nu ne sparg geamurile, n-avem probleme“, zice Sobek, îndemnând personalul să le închidă, după care, într-adevăr, aproape că nu se mai aude nimic. „Totul e să nu bage *madame* Anderco o acută. Știți c-a făcut canto, nu?“ observă ambasadorul rus, stârnind râsete.
Între timp, Cașalotul s-a retras cu Anderco într-un *tête à tête*. Văzându-i, gubernatorul oftează și-i șoptește lui Sobek ceva. În scurt timp, Cocârț le face semn să vină la el. Cei trei vorbesc agitat. Gubernatorul e încurcat, iar Sobek, deși nu-l înghite pe Cocârț, pare a-i da de astă dată dreptate.

„Șefu', uite-o Louise", zice Sache.
Max o caută în mulțime: tânăra nu strigă, nu țopăie, doar se uită la el. La un moment dat, îi arată că se strâng tot mai mulți demonstranți, că vin alții și alții. „Iertați-mă că întreb, protestatarii ăștia ce sex au? Unu sau doi?" îl aude Max pe ambasadorul rus. Și neamțul: „Te contează, Excelență? Noi contucem popoare". „Fantastic," face rusul, „Junker, notează vorba asta de duh!"
Gala se dă lângă Max. „Fir-ar să fie," îi zice, „nu-l mai place".
„Ce vrei să spui?" face Max.
„Că Louise nu-l mai place pe Bismut. Se mișcă *altfel*, nu ca la Berlin."
„*I hozar Gala ia vașil*," zice și Junker, „cred că Gala are dreptate". Iar apoi: „Uluitoare această jurnalistă, nu vi se pare?"

54. Tatăl lui Bismut. Louise sare calul. O ceartă cu Vuia

A doua zi, la micul dejun, Bismut e agitat: cică vine taică-său la București, trebuie să-l întâlnească la prânz.
„Pfuai, și-mi spui abia acum? Ce-i punem pe masă?“ se ambalează Louise. Bismut strâmbă din nas, cică nu e cazul să pregătească nimic, dar ea vorbește de o salată cu frunze de valeriană, pere murate și Gorgonzola, puteau s-o comande la Tazz.
„Nu, nu, nu,“ face Bismut, „las’ că mâncăm în oraș, La Mama“.
„La Mama? “ sare Louise ca arsă. Nici vorbă, o să dea comandă la Tazz, și-așa tatăl lui n-a fost nicicând pe la ei.
Bismut nu dă înapoi: o să meargă La Mama, a făcut rezervare.
„Ți-e rușine cu casa noastră?“ o cuprinde pe Louise bănuiala.
Bismut pretinde că nu, dar pufnește, se bâlbâie și când spune c-a reținut un separeu cu intrarea prin spate, Louise cade pe gânduri: i-o fi rușine cu taică-său? Ce-i drept, nici ea nu se simte în largul ei când îi vin rudele de la Fălticeni: au un miros *diferit*, stau pe marginea scaunelor, poartă pulovere croșetate, zici c-au debarcat din alt film.
La prânz, se văd cu tatăl lui Bismut. Poartă blugi și pantofi maro, râde zgomotos și are plete cărunte, cu bretonul și lateralele tunse scurt, ca-n anii ’70, când băieții își ascundeau părul lung sub cămașă, ca să nu-i ia Miliția.
Altfel, e haios: iese des la țigară, știe multe bancuri și după cum spune, „și-a băgat picioarele în pensie“, încă predă matematică la școala din sat. „Copiii nu mai fac carte“, se plânge. „Degeaba mă chinui cu *ai mei*, dacă restul învață probleme pe dinafară. Zece ani s-o mai ținem așa și n-o să ne mai punem întrebarea *de ce*.“ Bismut îi zice că prea vede totul în negru: ce-i aia să nu-ți pui întrebarea *de ce*? A întreba *de ce* e *innate*, comentează el, făcându-l pe taică-său să se uite lung în pahar: „*Innate*?“ se miră. „Adică înnăscut.“ „Acum ar trebui să spun *fuck*, nu?“ zâmbește tatăl din colțul gurii.
Lui Bismut i se pare că taică-său face fițe, dar n-are chef să se certe, mai bine întreabă de maică-sa. „*She’s OK!*“ face tatăl râzând, după care le povestește de ce a venit la oraș: o rudă ucisă de comuniști ascunsese un act de proprietate pe care nu-l mai găsea nici dracu’, iar familia n-avea cum să recupereze ditamai livada și o casă. Tatăl spera că va aranja lucrurile, căci le adusese celor de la retrocedări vechiul cadastru, cópii legalizate, tot soiul de acte, iar ăia l-au asigurat că-l rezolvă. „Ești naiv“, spune Bismut, dar tatăl susține că cel ce i-a promis ajutor e Teo Canta; individul nu doar că are relații și cunoaște situația din județ, dar nici n-a uitat că le-a călcat pragul de atâtea ori, după cum fac bucureștenii ajunși.
Auzind de Canta, Bismut se uită scurt la Louise, dar ea tace, necăjită că Bismut n-a catadicsit niciodată să-i spună că-l știe pe moș. Tatăl le interpretează greșit mimica și, simțind că vestea le-a picat prost, dă peste cap paharul, al șaselea din câte a numărat Bismut.
„Nu-mi mai ține cont la pahare, te rog“, i se umbresc tatălui ochii. „La cinci jumate’ am tren. Fii liniștit: nu scap caii!“
Scuze, priviri în pământ, tatăl care mormăie resemnat. Bismut schimbă vorba: „Și mătușa ce face?“ „Ce să facă? Bine! M-am sfătuit ieri cu ea. Îl știe pe Canta pe dinafară, mi-a zis că-i om serios.“ „Mda... Canta...“ bodogăne Bismut. „Nu te îngrijora,“ îl ia tatăl, „e între mine și el, pe tine nu te-am amestecat, tanti-ta mi-a *zis* că nu v-aveți bine... Mă rog, ea crede că ești prea pornit. Și nu doar cu el“. „Știu, mi-a reproșat-o și mie“, se înnegurează Bismut, gândindu-se la grădina cu pruni a mătușii, în care construise *cazemate* când era puști. „Aș vrea s-o împac,“ adaugă, „dar nu știu cum“. Tatăl ridică din umeri: „Nici eu. Tanti-ta e căpoasă, dar nici cu tine nu mi-e rușine: prea multe vrei! De fapt, prea multe *vreți*“, se uită și la Louise.
Bismut oftează. Și-ar dori să nu-i mai supere pe cei de-acasă. Toți se uită la el cruciș, până și rudele zic că are rahat la nas: ce-are, bă, ăsta cu lumea?, cine *dracu’* e el, de se crede singurul om corect?
„Mai zice mătușa că-s ca ăia de la colectivizare?“ întreabă Bismut.
„Ei, e supărată. Și pe tine e supărată“, se uită tatăl la Louise, ca și cum i-ar atrage atenția că fi-su’ nu face de capul lui tot ce face.

Să vezi c-ai lui zic că l-am stricat, își dă seama ea. *De-aia n-or fi venit niciodată la noi?*
Îl duc pe tată la gară. El pufnește tot drumul, nu suportă Bucureștiul: lumea e țicnită, vorbește urât, parcă te calcă toate mașinile. În plus, a mâncat *hotdogs*: ah, păi să fi văzut crenvurștii din anii '70! Nu se comparau cu mortăciunile din ziua de azi! Unde mai pui că, pe atunci, ouăle nu se spărgeau când le fierbeai – păi, în Paștele mă-sii, ăsta-i progresul? „Nu credeam c-o să zic asta, fir-ar ai naibii de comuniști, dar la crenvurști *vă luau*", îl apucă dracii pe tată înainte să se urce *pe* tren.
Seara, Calea Dreaptă *ocupă* Piața Victoriei. Ecologiștii li se alătură, îndemnând la o lume autonomă: o grădină cu zarzavat, chiar la bloc, nu e greu de ținut, cât despre haine, ce, e greu să tricotezi pulovere și ciorapi? La un moment dat, s-a zvonit că Garfield voia să-i atace cu refugiați din Regie, dar singurii care au venit peste ei au fost Sutanele Negre. Chimir a vrut să sară la bătaie, dar l-a ținut Bismut în frâu: „Europa e plină de capete sparte," i-a spus, „ori noi trebuie să dăm altă impresie; și apoi, ecologiștii au venit la un congres, nu să se omoare pe străzi". Prin urmare, s-a lăsat doar cu îmbrânceli și înjurături, pe care și Paisie le-a dezavuat, invocând simțul creștinesc al Sutanelor, chiar dacă nu-i scotea pe protestatari din degenerați ce loveau tradiția românească. Printre cei veniți cu Paisie fusese și Lică. Îl însoțea un fotoreporter interesat mai mult de *portretele* manifestanților, semn că scopul lui nu era gazetăresc.
Atitudinea pașnică a Căii Drepte a dat roade: netul i-a lăudat. Ce-i drept, după luni de proteste, nimeni nu mai avea chef de violență, toți voiau ca Guvernul să fie dat jos de o grupare fermă, dar potolită. Pe de altă parte, zeloții știau că nu se pot încrede în semnalele online, căci Crucile Întreținute, Sutanele și refugiații nu prizau *social media*; pentru ei, www era un areal blestemat, bun doar pentru strigăte de raliere. Adio, liniște! Societatea se deșira, penele de curent se îndeseau, transportul în comun era varză, prețul carburanților creștea, iar raționalizarea alimentelor bătea la ușă după ce ploile nesfârșite înghenunchează agricultura întregului continent. Lumea, predica Paisie pe străzile acoperite de bălți împuțite, devenise „o Mare Roșie înfuriată ce nu-și găsea un Moise să-i despartă apele".
După protest, zeloții țin ședință la Vuia în birou. Delegații ecologiștilor sunt pentru prima oară aici; printre ei, un puști cu *dreadlocks*, care stă în capul mesei, cu ochii într-un PC, privind când și când la lumea strânsă claie peste grămadă. Toți se foiesc pe taburetele incomode, doar Vuia e liniștit: se uită pe pânza cu primele versuri din Șah-Namé. Fiind în farsi, e singurul care le înțelege: „Înțeleptule, acesta-i locul de-a grăi molcom/ despre cât prețăluiește-nțelepciunea la un om./ Deci vorbește, arată ce e în mintea ta,/ și dă-i merinde în ureche celui ce te-o asculta".
„... în două zile, scoatem în stradă orașele mari," zicea Doru, „Cluj, Timișoara, Iași, Craiova, Brașov. O să facem ordonanțele praf, m-auziți? Praf!"
„La Iași și Craiova nu merge", observă Bismut. „Sunt fiefurile lui Garfield."
Cineva propune să fie trimiși bucureșteni la Craiova, pentru *impresie*, dar Vuia dă din cap: planul ar răsufla, s-ar pomeni atrași în confruntări, ori ei nu vor tărăboi deocamdată. Cu toate astea, afișe vor pune și la Craiova, ca să nu-i lase pe olteni nebifați.
„Hai să ne rezumăm la București, Cluj, Timișoara, unde suntem siguri pe noi", propune Bismut. Unii nu sunt de acord, vor să-i zguduie pe politici peste tot, dar Vuia îi potolește: „Noi nu suntem Guvernul; cum să aruncăm cu bani pe ceva ce nu aduce beneficii? Credeți că dacă la Iași am scoate oameni în stradă, localnicii i-ar urma?"
„OK," face Școlici, „ieșim la București, Cluj, Timișoara. Întrebarea e: cum incităm lumea?"
„Hai să postăm poze cu Max, Garfield și ambasadorul rus la Casa Vernescu", sugerează Slav. „Ai noștri o să ia foc când o să-i vadă împreună."
Louisei nu i se pare OK, căci ea, dac-ar fi Max, ar face publice pozele de la Casa Trubeţkoi, unde Bismut a stat bot în bot cu rusnacul. Mai mult, i se pare stupid să-l păstrezi ca țintă numai pe Max, căci lumea o să ajungă să-l simpatizeze: „Ce-au, domne', cu el," ar întreba, „el e toată corupția de la noi?" Louise tace însă, simte că altcineva o să spună ce nu spune ea și *e mai bine așa*.
Acel altcineva e Școlici. Și lui i se pare că trebuie să se schimbe macazul, părerea lui fiind că e cazul să *se dea* în Anderco, un mizerabil la fel de mare ca Max, care a atacat interesele țării, și anume exploatarea zăcămintelor din

Marea Neagră. „Puțin naționalism e ca sarea-n bucate“, explică el zâmbitor, numai că, auzindu-l, ecologiștii sar ca arși: ei vor să blocheze *orice* afaceri care țin de carburanți, indiferent ce interese naționale sunt la mijloc.
Mai toți le dau dreptate, doar Bismut rămâne stană de piatră. Și Louise, iscodindu-l: „Corect, las' c-o s-avem grijă și de combustibilii fosili!“ Bismut dă să comenteze, dar Vuia îi arată PC-ul celui cu *dreadlocks*, făcându-l să-și înghită cuvintele. „E clar?“ îi șoptește, după care trage concluzia: „Deci, ținta e Anderco, OK?“
„Eu aș da în Sobek“, i-o taie Louise. „Sobek e prieten cu Alioșa, Alioșa i-a fost patron politic lui Max, iar Max i-a dat bani lui Sobek pentru postul TV. Dacă-l lovim pe Sobek, îi lovim pe toți.“
Școlici se opune: pentru el, ținta perfectă rămâne Anderco, cu atât mai mult cu cât acesta i-a oferit lui Fritz o sinecură cândva. Apropo, Louise n-ar putea săpa după sinecura cu pricina? În fond, și Max căutase dosarul medical al lui Bismut (hopa, de ce spune asta?), deci zeloții ar trebui să arate că și ei pot să dezgroape morți.
„Eu nu l-aș slăbi pe Max“, intervine Radu. „Aș profita de campania cu nevastă-sa...“ Louise i-o retează: „Nu ești compatibil cu subiectul!“ Doi-trei râd, Școlici zâmbește larg, bărbătește, dar nu scapă nici el: „Dacă-l vreți cu orice preț pe Anderco,“ i-o trântește Louise, „hai să dăm și în el, și în Sobek“.
Chiar, să dea în amândoi, strigă ceilalți, dar lui Școlici nu-i cade bine: Sobek știe că Pârșu i-a făcut cadou editura și va da combinația în vileag dacă va fi atacat. Când s-o țină pe-a lui însă, Vuia îi arată ecranul celui cu *dreadlocks*.
„Nu pot să cred...“ cască Școlici ochii.
Ce naiba? se întreabă Louise. Se ridică să vadă ecranul. „Nu te căzni“, îi spune ăla cu *dreadlocks*, îndreptând PC-ul spre ea.
În ecran se văd toți cei din birou. Sunt tăguiți și sub imaginea fiecăruia e o bară de progresie, care oscilează între gri sterp și roșu aprins. „*Real-time body language*,“ face puștiul cu ochiul, „vă recunoaște, vă culege firimiturile lăsate pe net și – minune! – vă citește pe loc“.
Louise pufnește de parcă pândise momentul: „Singura problemă, dacă intrăm peste Anderco și Sobek,” le zice celorlalți *en passant*, „e c-o să ne caute ăștia și heroina din vene“.
Slav îngheață, toate barele de progresie din ecran virează la roșu, în timp ce zeloții, știind că fiul lui Slav se droghează, întorc capul la el.
„Ce ai?“ o ia Bismut pe Louise. „Nimic“, face ea. „Ba ai“, insistă el. Dar Chimir: „Las-o! Mai bine să știm ce puncte slabe avem“.
Slav e mut, își spune că ar fi trebuit să se prindă c-o s-o încaseze de la cea care o făcuse pe prietena ei cea mai bună să i-l toarne pe taică-său. Atunci fusese încântat, nu comentase, dar acum, ghinion, îi venise și lui rândul.
Fură o privire spre Școlici, numai că editorul se preface preocupat de mobil, așa că singura ieșire a lui Slav e să ridice miza: „Nu-mi zice,“ o ia pe Louise, „că vrei revoluție“. Și ea: „Nu-mi zice că tu nu vrei! Dacă mai stăm, o să facă Max revoluție... N-ai văzut ce scriu oamenii lui?“
„Să luăm o pauză“, intervine Vuia. „Louise, hai la tine în birou. Veniți și dumneavoastră, domnule Școlici. Voi doi sunteți la curent cu subiectul“, le spune lui Bismut și Slav.
„Ce-i cu tine, Louise?“ face Vuia, odată intrat la ea în birou.
„V-ați supărat c-am zis de revoluție?“
„Nu întinde coarda, vezi că nu-s Slav! Ce-ai cu el?“
„Nimic.“
„Ba ai.“
Louise vrea să se apere, dar Vuia i-o taie: „Ți l-am dat pe Max pe tavă, ți-am oferit vizibilitate, te-am ajutat să-ți construiești o imagine și-acum mă pui în situația tâmpită de a-ți aminti toate astea! De ce nu-mi spui tot ce știi despre Max?“
Louise se înroșește: „Păi, e o aiureală“.
„O aiureală, corect, dar îi interesează pe unii de care trebuie să țin cont.“
„Doar Max mai e activ dintre ei, iar el e pe ducă.“
„Pe bune? Dacă zici Max, zici Junker, dacă zici Junker, zici Canta, iar dacă zici Max, Junker și Canta, zici Emin. De ce te faci că nu știi?“

„Iar Emin?“ sare Școlici în sus. „Domnule Vuia...“
„Domnule Școlici,“ îl întrerupe Vuia, nervos, „aveți habar ce s-a întâmplat la Grădiștea, ultima oară când s-a discutat despre Emin?“
„Of... Cum se spune... Nu mă *aburiți*!“
Dar Vuia: „Ce abureală, domnule? Știți că din cauza caietului lui Emin unitatea Grădiștea a fost desființată? A început cu o beție în sala de propagandă PCR, a continuat cu un concurs de pișat-înălțime...“
„Poftim?“ face Louise.
„... studenții au vrut să vadă cine face pipi mai sus și s-au pișat pe lozinci și pe portretele Ceaușeștilor. Apoi au dat foc și au fugit în dormitoare, beți-praf.“
Louise râde. Dar Școlici: „Și ce legătură are asta cu Emin?“
„Are, fiindcă în aceeași noapte a dispărut caietul ăla nenorocit, iar la anchetă s-a aflat că cineva i-a dus *special* pe studenți în sala de propagandă, unde caietul era ascuns într-un seif.“
„Slav știe povestea asta?“ se încruntă Școlici.
„În amănunt.“
„Ciudat, nu mi-a zis nimic“, se îmbufnează Școlici.
„Și cu Macu ce s-a întâmplat?“ se interesează Louise.
„E singurul care a scăpat cu fața curată. Colegii lui, inclusiv Gaftoi, au primit calificativul *satisfăcător* și au fost trimiși de unde veniseră.“
„Deci Max a ciripit“, conchide Școlici. „N-a fost cazul,“ spune Vuia, „fiindcă l-a sprijinit partidul. Știți că partidul controla Securitatea, nu?“ Școlici se miră: el credea că fusese pe dos. Dar Louise: „L-a ajutat Rușinaru?“ Nu, Rușinaru se zbătea să rămână pe linia de plutire, căci îl luase partidul la ochi. „Canta l-a sprijinit“, mărturisește Vuia.
Și Școlici: „Bun, întreb încă o dată: ce legătură are Emin cu asta?“
„Dacă Louise era drăguță, ne-ar fi spus, dar ea nu ne spune nimic, așa c-o s-o fac eu. Emin a făcut parte dintr-un grup de presiune numit Hansa. Otto von Bismarck a crezut în grupul cu pricina, l-a susținut, le-a oferit membrilor contracte cu statul, chestie care a ținut până când s-a prins că e folosit, după care a pus Hansa sub urmărire... De Steluța Wexler ai auzit?“ o ia pe Louise. Ea tace. „Cum? N-ai auzit de concitadina străbunicii tale, care s-a dus în Argentina după Emin? S-a iubit cu lorzi, cu miniștri, cu administratori coloniali și, după ce n-a mai ajutat-o vârsta, a făcut școală la Hollywood. Filme, chefuri, actorie licențioasă... Eleva ei, sora Vaselina – nu râdeți, domnule Școlici! – era să-l bage în pământ pe Pershing, comandantul armatei americane din Franța în Primul Război Mondial. N-ai auzit de aceste doamne, Louise?“
„De Steluța am auzit,“ răspunde ea cu jumătate de gură, „dar de sora Vaselina, nu“.
„Mare specialistă BDSM“, zice Vuia visător. „Sigur n-ai auzit de ea?“ Louise neagă. Și Vuia: „Ciudat. Starostele din tuneluri te-a plăcut, credeam c-a ajuns cu povestea până la această curvă distinsă. Sau mai încoace“.
Louise și-ar înghiți saliva, dar n-are curaj. *Dacă află că știu de Vaselina*, își zice, *sigur își dă seama că știu și de Gala și de Șalău, iar de-aici până la președintele american e doar un pas...*
„Fainâ poveste, dar care e treaba cu Max?“ întreabă Școlici.
„Max,“ face Vuia, „a fost adus la Grădiștea pentru caietul ăla, în care dumneavoastră nu vreți să credeți. Lumea nu *prea* pricepea ce scria în el, căci amesteca figuri de stil cu trimiteri la viața poetului, greu de înțeles pentru profani. Cu toate astea, Max cunoștea subiectul și a deslușit *intențiile* politice consemnate de Emin, din care unele au efect și azi. Știți câte capete au căzut după ce caietul a dispărut?“
„Cum să nu cadă? Pe atunci, orice pretext era suficient, ce naiba!“
Vuia face un gest de lehamite. „Știți că,“ se uită el lung la Școlici, „după scandalul Grădiștea Canta a deschis o firmă privată, în plin socialism?“
„O fi fost sucursala Securității.“
„Ba bine că nu! Era a lui Canta și a unui prinț saudit și a fost binecuvântată de Ceaușescu. Max a lucrat și la firma cu pricina.“

„Uite, Louise, subiect!“ râde Școlici.
„Degeaba i-l dăm, că ea nu ne spune nimic. Sunt om bun, însă, și-i mai dau niște informații, ca să-și completeze povestea pe care o ține pentru ea. Ceaușescu i-a zis unui *coleg de-al meu* să-i transmită lui Canta că închide ochii apropo de firmă, fiindcă avea nevoie de nemți. Atunci a început *conglomeratul din Köln* să prospecteze zăcămintele de la Marea Neagră, pe-asta o știi, Louise?“ Nu, n-o știa. Și Vuia: „Firma a rezistat trei ani, până ce Canta a fost închis: câștigase tabăra care pierduse la Grădiștea, cea care *nu* voia ca nemții să-și dea mâna cu saudiții prin firma cu pricina. Asta e povestea, Louise, tu ai picat în mijlocul ei și mie nu-mi zici nimic. Credeai că ți l-am dat pe Max de florile mărului?“
„Nu era mai bine să-mi fi spus de la început de ce mi l-ați dat?“
Dar Vuia, oftând: „Știu eu ce relații ai tu cu Hansa, Louise?“
În clipa aia, Slav dă buzna în birou: e agitat, cică Vlad l-a fotografiat pe Lică în magazinul Haine cu trecut și cu viitor, cel în care fusese arestat Max.
Cei patru ies pe culoar. Lumea se bulucea în jurul lui Vlad, care se străduia să țină pasul cu întrebările: spunea că patronul magazinului e un evreu, unul Dessner, că vinde haine *second hand* din Spania și Portugalia, că mai are un bar, în Centrul Vechi, și o ceasornicărie de lux, unde repară ceasuri cu mâna lui; se pare că e foarte priceput și că vine clientelă din toată Europa la el.
E târziu însă. Zeloții sunt obosiți, încet-încet își pierd interesul, cu atât mai mult cu cât habar n-au ce știu Louise și Vuia despre magazin. De altfel, moșul îi bate obrazul tinerei: vezi?, vezi? parcă i-ar spune, lăsându-i pe ceilalți să bată câmpii, înainte să se întoarcă la ale lor. Bismut îi ia deoparte pe ecologiști, plănuind acțiunea de poimâine, Școlici se bagă într-un colț și vorbește în șoaptă cu Vuia, iar Louise simte un nod în gât văzându-l pe Slav cum se gudură pe lângă ultimii doi; totodată, surprinde mina de triumf a lui Chimir, chipul încruntat al lui Bismut, silueta înfiptă a lui Doru și se gândește: *bă, voi umblați după cașcaval! Dintre toți, doar Vlad pare să facă opinie separată.*
„Cum merge?“ îl întreabă. El face mișto, zice că e mare spion, dar ochii îi sunt atât de zglobii, încât Louise se uită pe geam, căci altfel ar râde, iar *la femme qui rit est d'un pied dans le lit*. „Domnu' Vlad,“ se apropie Școlici de ei, stricându-le veselia, „dac-aveați tema făcută, nu ne mai canoneam să vedem ce-l leagă pe Max de Lică. Cum adică evreu? Ce-i aia ceasornicar? Ce face cu magazinul ăla? Câți bani are? E gay, bigot, familist?“ Louise se schimbă la față, dar Școlici îi face cu ochiul: „V-am încercat, porumbițo, v-am încercat! Of, fii mai înțelegătoare cu Vuia, crezi că îi e ușor?“ „Scuze, știu c-am fost scorpie.“ Școlici face un gest vag, cum că n-a pus la suflet, numai c-o roagă să-i spună și lui, când o avea timp, care e treaba cu Hansa, și gata, se îndepărtează.
Și Vlad, uitându-se zâmbitor la ea: „Chestia de care mi-ai zis... Poți să-i dai drumul când vrei“.
„Chiar și acum?“ face Louise, simțind c-o apucă râsul din nou.
„Zi ceva în telefonul meu și-o să se audă în toată lumea.“
Acasă, Louise și Bismut nu-și vorbesc. *O fi el un tip marfă*, își zice ea, *dar n-o să admită nici mort că face activism ca să intre în politică pe ușa din față*. Nenorocirea e că a mai fost intransigentă cu *cineva* și că n-a fost bună de nimic șase luni după aia. „Am fost o nazistă când i-am tras-o lui Slav“, spune spășită.
„Ai fost nazistă cu toți. Cu Școlici ce-ai avut? Nu e un înger, dar e al nostru.“
„A făcut aluzie la depresia ta“, i-ar trânti-o Louise. „Chiar, tu îți mai iei medicația?“ dă să-l întrebe, dar nu spune decât: „Poate că și eu sunt ca Max“.
„Toți avem păcate“, face Bismut pe bătrânul, deși e de vârsta ei. Louise se forțează să rămână zâmbitoare. *Of, se duce, se duce și asta*, își zice. El aruncă o privire la ceas și pleacă în sufragerie; e ora când face băi de mulțime pe Facebook: vorbește cu lumea, se lasă văzut, compune mesaje motivaționale, postează fotografii.
Louise se bagă în pat. Nu poate să adoarmă, simte că-i merge din rău în mai rău, că e prinsă la mijloc, că n-are cu cine vorbi: *ce îl leagă pe Vuia de Chupka?, cât de mult știe Vuia despre Hansă?, și cu caietul ăla, ce e?, dar cu amărâtele de femei din subterane?*
Îi sare somnul. Se proptește în cot, se uită în sufragerie prin ușa întredeschisă. Bismut ascultă Rahmaninov. În Port răsună sirena unui vapor. Un motociclist gonește spre autostradă, poate c-o să doneze organe la noapte. *Ce*

chestie, observă Louise, *sertarul biroului e închis de tot și eu nu-l las așa.*
Dă să-l deschidă. Nu reușește, iar s-a blocat, că de-aia nu-l împinge niciodată până la capăt. Zdrang!, izbutește să-l tragă. Futu-i, înăuntru e vraiște; Louise se gândește la bani, se repede la șifonier: uf, banii-s la loc, dar totul e răvășit. Hainele ei, mai ales chiloții și sutienele, sunt claie peste grămadă. Ciudat, în hainele lui Bismut nu s-a umblat. „Ai căutat ceva în șifonier?" îl întreabă. „Nu, nimic, de ce?" Louise inventează un răspuns, se uită prin cameră, se duce la baie și, simțind pardoseala rece sub tălpi, se întreabă: *unde-mi sunt șlapii?* Caută, scotocește, vede că nici deodorantul nu e la locul lui și că periuța de dinți e pusă aiurea, pe marginea căzii. Și totuși, unde sunt șlapii? Oh, uite-i în debara, zici că-s două urme simetrice în nisip. Ea nu-i bagă niciodată acolo, îi lasă pe unde apucă.
Piuie telefonul, a primit un mesaj. Îl deschide și ochii îi cad pe o fotografie de grup, pe malul Lacului Albert, dacă e să se ia după legenda ce însoțește mesajul. Unul dintre tipii din poză e înconjurat cu roșu. Nu trece mult și primește un alt mesaj, în care individul cu pricina e mărit. *Ce* fake *idiot!* își zice, recunoscându-l pe Junker, numai că se pomenește cu încă un mesaj: „Caută *Plecarea din Ecuatoria* la *National Gallery Online*. P.S.: Scz, n-am avut timp să-ți pun lucrurile la loc".
Bismut dă muzica mai tare. *Chiar îi place Rahmaninov sau vrea să se dea mare?* se enervează Louise scotocindu-l din ochi, la timp ca să-l vadă cum scoate din buzunar o pastilă pe care o înghite furiș, fără apă.

55. Africa. Congo. Bagamoyo

Junker voia să se odihnească o zi-două la Boma, dar, debarcând, a aflat că Yaya plecase pe Congo în sus de o săptămână. Plin de draci, a avut chef de un biftec în sânge înainte s-o ia pe urmele lui, numai că birtul i-a întors stomacul pe dos: mirosea a putreziciune, carnea din farfurie era neagră și-l bâzâiau niște țânțari uriași. Fir-ar al naibii, bănuise c-o să se ajungă aici, după ce Emin scrisese cândva: „Ieri am aflat că Ecuatoria e Noul Sion". Trecuseră șaisprezece ani de atunci. La Berlin, neamțul se ținuse departe de poet, căci Mili, iubita lui, i-l turna zi de zi; la Iași și la București îl intersectase de două-trei ori, cât să afle cu cine se vede, ce plănuiește și să-și lase oameni de încredere în jurul lui. De-acum, îl cunoștea bine, era la curent cu activitățile lui, citise ce scrisese în ascuns, aflase că-l trădase pe Carp, că se întâlnea cu W în secret, că-și mințea colegii din Hansă, împreună cu Peter B. Între timp, războaiele zguduiseră Europa și Junker alergase ca un ogar: Otto i-a bătut pe austrieci, a spulberat Franța și a întemeiat un Imperiu, Rusia a fost cât pe ce să-i distrugă pe Otomani, Anglia urmărea totul din adăpostul ei insular, știind că Țarul și Cancelarul trag cu ochiul la ea; cel dintâi voia să se întindă în Asia, cel de-al doilea îi punea bețe-n roate în Africa.

Pe seară, Junker s-a dus în târg ca să angajeze hamali. Pe când se tocmea, s-a pomenit încolțit de doi funcționari belgieni: ce căuta el, un neamț, în Congo?, de ce nu făcea afaceri în coloniile germane, la Lüderitz sau la Bagamoyo? Noroc că avea acte false, care arătau că era însărcinat să bată Katanga în căutarea unor zone propice pentru plantații de cauciuc. Țința lui, însă (ca și a lui Yaya, de altfel) era Ecuatoria, ordinul lui Otto era clar. Bietul Otto! Visase ani buni alături de Hansă, dar Hansa îl dusese de nas. Ce-i drept, și el dorise să ducă Hansa de nas; își imaginase că, alături de ea, o să ia fața Angliei, dar Peter & co. au fost mai dibaci: ei nu voiau o colonie, ci o societate pe acțiuni, sprijinită de trupe germane, căci cine să le păzească minele, porturile și turnurile pentru aerostate? Totodată, Otto fusese informat că Hansa ura monarhia și se întreba dacă o Ecuatorie de succes, condusă ca o companie, n-avea să clatine tronul; pe de altă parte, nu voia nici să le permită englezilor să se extindă în Ecuatoria, înfiptă în mijlocul Africii, ca un pivot. Așadar, ce să facă? Să-și trimită diviziile unde a înțărcat mutul iapa, sprijinind Hansa? Așa ar fi blocat Londra, dar dacă neamțul de rând prindea gust pentru antrepriza lui Peter și voia s-o importe în Germania în loc de Guvern? Ideile noi puneau stăpânire pe Europa, suceau mințile oamenilor: libertate, egalitate, fraternitate... Prostii! Să fi uitat lumea că revoluțiile duc la războaie? Mă rog, dacă asta se vrea, Bismarck are oțel pentru toți, chiar și pentru Hansă, care-i stârnește pe africani să-și dorească o țară a lor. Ce credea Peter? Că Bismarck nu știa că Hansa l-a trimis în Congo pe Yaya, *le marabout de* Fouta Djalon? Păi, tocmai de-aia i-a poruncit lui Junker să bată Africa după el! Bismarck habar n-avea însă că Junker avea o problemă personală cu emisarul lui Peter și că trebuia să-i ia urma nu doar pentru Cancelar, ci și în propriul lui interes. Din ce se vorbea în Boma, la târg și la cafenea, nu era clar dacă *le marabout* o luase spre Ecuatoria, dar puteai să fii sigur?

De la Boma la Léopoldville Junker a făcut șase săptămâni și a pierdut cinci hamali: trei s-au îmbolnăvit de dizenterie și doi au fugit cu bagaje cu tot. Noroc că în Congo hamalii sunt ieftini, astfel că Junker a angajat unii noi și a ajuns la Léopoldville la termenul prevăzut. În aceeași seară, Bungo, călăuza lui, un *askari* din Kamerun, a aflat de la localnici că Yaya se ducea spre Katanga, cu gând să aprindă răscoala printre triburile regelui Msiri, și că belgienii îi puseseră capul la preț. Bungo se mira însă: cum putea un *marabout* străin de aceste meleaguri să convingă neamurile pădurii să se răzvrătească? Și Junker era sceptic: „Eu cred că Yaya vrea să prindă din urmă expediția lui Stanley, care se îndreaptă spre Ecuatoria. În fond, guvernatorul Ecuatoriei e Emin Pașa, cu care Peter a uneltit la Berlin; ce să caute Yaya în Katanga?"

La care Bungo: „Și-atunci, ce facem, *Mein Herr*? Mai întrebăm de Yaya sau pornim direct către Ecuatoria și-l prindem acolo?"

„Om vedea", a mormăit Junker privind în gol.

Ecuatoria era o provincie egipteană care l-a avut ca guvernator pe generalul Gordon, fost membru în Comisia Dunării de la Galați, fost comandant în China și prieten al lui Mazar Pașa. Gordon a fost ucis în 1885, în timpul

revoltei anti egiptene a lui Mahdi, Ecuatoria fiind condusă ulterior de Isak Schnitzer, alias Emin Pașa, un evreu neamț trecut la Islam care, uluitor, absolvise în tinerețe Universitatea de Medicină din Königsberg. Acesta a continuat războiul cu Mahdi și, deși împresurat undeva în apropierea Lacului Albert, a reușit să trimită la Londra cereri disperate de ajutor. Englezii, impresionați de cerbicia lui, i-au dat exploratorului Stanley câteva sute de oameni și l-au trimis într-o expediție de salvare. Junker știa că Anglia nu organiza misiuni filantropice și mai știa că Emin Pașa nu era un simplu guvernator: el continua munca de cartografiere a soților Baker, după cum stabilise de multă vreme cu Peter B. Iată de ce Junker credea că Stanley și Yaya, împreună sau separat, puteau pecetlui soarta Ecuatoriei, dăruind-o fie Angliei, fie Hansei.

În Congo soarele apune sec, dispărând subit într-o pâclă. De cum s-a înnoptat, Junker l-a luat pe Bungo așa: „Ascultă, ce-ți dorești cel mai mult?" Lui Bungo i-a căzut țigara din gură. „Nimic, *Mein Herr*," a căscat el ochii, „mi-e de ajuns că m-ați întrebat asta". *Dobitocul!* s-a gândit neamțul, dar n-a zis decât: „Totuși, ceva-ceva îți dorești și tu".

„Știu eu ce să spun?" s-a scărpinat Bungo în creștet.

„Nu te sfii!"

„Of, *Mein Herr*! Cel mai mult aș vrea să fiu dumneavoastră!"

„Poftim?!"

„Uite-așa. Vreau să fiu alb."

„Am înțeles", i-a tăiat-o Junker, simțind că discuția devenea intimă. „Ia vezi ce fac hamalii, că mi se pare că scotocesc prin bagaje!"

„*Jawohl, Mein Herr!*" a țâșnit Bungo în poziție de drepți și, cât timp i-a zburătăcit pe hamali, Junker s-a cufundat în gânduri: *Ce-ar face Otto în locul meu? Păi, și-ar zice că nu e mare diferență între minerii din Silezia și hamalii din Congo: pune un miner lângă un negru și-o să vezi că și la culoare-s la fel. Otto i-a potolit pe silezieni cu duminici libere, bani cât să nu moară de foame, doctori și școli, adică un fel de mărgele și sclipici pentru europeni. Întrebarea e: am atâta sclipici și mărgele ca să-i fac viața amară lui Yaya? N-am, deci risc să pierd Ecuatoria, căci Emin Pașa a lucrat cu englezoiul de Gordon, iar noi i-am făcut zile fripte pe când îl chema Schnitzer, retrăgându-i dreptul de practică a medicinei. În plus, individul e un jidan ordinar, așa că n-am de ales, o să merg în Ecuatoria și o să dau piept cu el. Dacă e și Yaya acolo, îi ucid pe amândoi. Despre Stanley, mai văd, iar în ceea ce privește sarcina mea și numai a mea, o să improvizez.*

A doua zi, coloana lui Junker pleca spre Bolobo. Pe drum, la Misiunea Baptistă din Ngombe, Bungo a găsit un vas pitit în mangrove: îl ascunseseră misionarii, după ce Stanley le rechiziționase un vapor. Mica navă se numea *Sutcliff*, iar Junker nu s-a sfiit s-o confiște, urcând bagajele și hamalii la bord.

Au pornit în amonte, iar la Bangala au aflat că Stanley a împărțit expediția în două. De Yaya băștinașii ziceau că nu știu nimic, deși, ciudat, se uitau în lături când îi pronunțau numele. După o săptămână, au început ploile și *Sutcliff* a acostat la Bopoto, unde localnicii pretindeau că Tippo Tip, șeful de trib cu care plecase Stanley la drum, se certase rău cu englezii. Tippo, mare negustor de sclavi, se supărase că Stanley nu l-a sprijinit când a vrut să extermine un trib inamic și-și dusese oamenii pe fluviu în sus, la Șapte Cataracte, lăsând baltă expediția. Alții ziceau că nici pomeneală de așa ceva, cică însuși Stanley îl trimisese pe Tippo la Șapte Cataracte, unde acesta, întâlnindu-l pe Yaya, i-a prezentat omagii. Faptul era incredibil pentru cine-l cunoștea pe bătrânul șef (un tâlhar neînfricat, care se uita la oameni de sus), dar tam-tamurile din junglă spuneau că Tippo era îngrozit de Yaya, căci nu doar că nu-l atingeau săgețile, dar era mereu înconjurat de un stol de colibri din fier, plus că vorbea despre niște porți ce duceau într-un regat subpământean, în care păcătoșii n-aveau acces. Cu aceeași ocazie, Junker a aflat că Stanley atacase satul Yambuya, situat la vărsarea râului Aruwimi în Congo, învingându-i pe localnici cu o armă nemaivăzută, ce azvârlea gloanțele precum ploaia.

„O mitralieră, *ach*", a rânjit Bungo.

„Auzisem că au una cu ei", a zis neamțul. „E un Maxim, e mai rapid decât Nordenfeldt-ul pe care-l știi tu, Bungo."

Dar Bungo: „În junglă, mitraliera nu face cât o călăuză bună, *Mein Herr*!"

Ia uite, și-a spus Junker, *a prins puteri în sălbăticie! Să nu uităm asta.*

Cei din Bopoto au mai zis că Stanley n-a rămas la Yambuya și că, după ce a lăsat în sat zeci de oameni bolnavi, s-a îndreptat spre est, cu gând să-l găsească pe Emin Pașa, un nebun care toca scarabei, fluturi și șerpi ca să-i privească printr-un fel de ochean.

Junker a poruncit ca *Sutcliff* să încingă căldările și a pornit spre vărsarea lui Aruwimi în Congo. Jungla, numai abanos și *lombi* uriași, cu rădăcini precum contraforturile, era împănată cu oamenii lui Stanley, plecați după hrană, obligându-l pe Junker s-o ia pe jos cu câțiva inși, în speranța că se va strecura nevăzut. Drumul a fost cumplit: potecile, late doar cât să treacă un om, erau înțesate cu țepușe pitite sub frunze, furnicile ce picau din copaci te mușcau la sânge, era cald, beznă din cauza coronamentului des, cât despre aer, era atât de umed, încât hainele nu se uscau niciodată. Ca să pună capac la toate, băștinașii le-au ucis cu săgeți otrăvite opt oameni, iar într-o seară, la râu, un crocodil a prins un hamal de picioare și l-a tras în adânc. Când să ajungă în Yambuya, Junker și ai lui au fost nevoiți să se ascundă, căci un ofițer de-ai lui Stanley cumpărase o fetiță de la Tippo Tip, făcând-o cadou unor canibali, ca să consemneze științific cum e mâncată. Gestul i-a scos din minți pe sătenii întorși în Yambuya, care s-au răsculat, numai că Tippo i-a pus cu botul pe labe. Junker a dat să ocolească satul, dar Bungo s-a dus la șeful local, zicându-i că Junker, fiind neamț, n-avea vicii britanice. „E alb, are altele", a replicat șeful. La care Bungo: „Albul meu e dușmanul celor ce v-au atacat". „Atunci," a zis șeful, „să-i ucidă pe englezi". Bungo a spus că n-au venit să facă război: „Poate facem unul mai încolo, dar acum nu".

În cele din urmă, Junker a fost ascuns într-o paiotă, la doi pași de tabăra oamenilor lui Stanley, lângă un crâng în care păștea un fel de girafe corcite cu zebre, numite *okapi*. La miezul nopții, în sat au apărut Yaya și Tippo. Junker i-a iscodit printr-o crăpătură în perete; pe Yaya nu-l mai văzuse de la al doilea Târg Mondial de la Viena, când negrul făcuse pe exponatul alături de alți africani; atunci, Bánnfy pretinsese că vrea să-l cumpere (era o glumă idioată), iar Sanderval fusese cât pe ce să-l provoace la duel. Acum, Yaya stătea de vorbă cu englezii la foc, iar Junker și-a dat seama că întreba de el: „*C'est un barbu mince, un officier allemand*", îl descria *le marabout*. Pe urmă, a schimbat subiectul, povestindu-le băștinașilor de porțile ce duceau spre un rai subpământean, de care se auzise și pe tărâmul omului alb, unde un poet, al cărui nume aducea cu al nebunului de guvernator din Ecuatoria, îl descria de parcă l-ar fi văzut aievea.

Dumnezeule, ăsta-i nemernicul de Emin! și-a dat seama Junker. L-a chemat pe Bungo la el și, deși avea puțini oameni, i-a poruncit să aleagă unul viclean și să-l trimită înapoi cu un bilet – nu la oficiul telegrafic de la Boma sau de la Matadi, ci tocmai la Pointe-Noire, pe malul Atlanticului, unde riscul de a fi depistat de englezi sau de spionii Hansei era minim. Otto trebuia să afle ce povestea ticălosul de Yaya, la mii de leghe de Europa, dovedind că Peter B. și Emin continuau să-și facă de cap. *Ca să vezi cum se brodesc lucrurile*, s-a gândit Junker, *ca să vezi cum interesul meu și al Cancelarului se îngemănează...*

Mesagerul a plecat în zori pe furiș. Peste o oră, Yaya pornea pe Aruwimi în sus, însoțit de un uriaș din garda lui Tippo.

„Blestemat *marabout*!" a observat Bungo. „Nu merge, zboară! Cu toate astea, *Mein Herr*, o să-i luăm urma fără să ne simtă."

„Să fim atenți, Bungo. Netrebnicul știe că-l căutăm."

„Vă dau o călăuză, ca să puneți mâna pe el", le-a zis șeful satului. „Omorâți-l, că-i înnebunește pe tineri cu basmele lui blestemate."

Dând ochi cu călăuza, Junker a înlemnit: omul *nu era negru* și avea haine groase, în ciuda căldurii sufocante: purta o manta grea și era încălțat într-un fel de opinci din blană, prinse cu sfori. Aducea cu un țigan bărbos, numai că avea ochi albaștri, iar la centură îi atârna un toporaș din oțel brumăriu. N-a zis cum îl cheamă și le-a vorbit hamalilor în limba lor, dar, când Junker și Bungo au discutat în germană, s-au prins că bărbosul îi pricepea. Ca și cum asta n-ar fi fost de ajuns, Junker avea impresia că întâmplările spre care se îndrepta se năștea, cumva, din *notele lui zilnice*, plus că amintirile lui căpătau un *ceva* îngrijorător, deosebindu-se de ceea ce ținea minte. De pildă, fiindu-i foame (mâncase pe sponci de când plecase din Boma), se surprindea c-ar dori un gulaș, deși nu suporta gulașul; totodată, avea senzația că pe cel ce-și dorea gulașul nu-l chema Junker, ci Goltz, și

că era doar una dintre nenumăratele sale dubluri. Mai mult, potecile pe care mergea i se păreau ireale, căci ținea minte *și* un drum larg, pietruit, ce ducea spre niște târguri cu străzi, piețe și case albe, cu multe etaje, pe lângă faptul c-avea senzația că atât amintirile, cât și prezentul se multiplicau: i se părea că ploua chiar atunci, deși soarele se întrezărea prin frunziș, ba chiar că era noapte în timpul acelei zile, care, indubitabil, îl scălda în lumina ei. Neliniștea i-a sporit și mai și când l-a surprins pe bărbos că-l privea jucăuș, ca și cum îi ghicea vedeniile, drept care l-a întrebat pe Bungo în șoaptă: „Cine o fi omul ăsta? Parcă l-am mai văzut undeva".

I-a răspuns chiar bărbosul, în nemțește, zicând că nu e de-al locului, dar când Junker a dat să-l descoasă, nu i-a mai spus nimic. *Porcul*, și-a zis Junker, după care, trăgând cu urechea la răcnetul unei maimuțe și lăsându-se pătruns de mirosul unei orhidee, a simțit că lumea din jur redevine din nou una și a luat-o din loc. Pe atunci, încă nu se învățase cu întâmplările, nu prea înțelegea cu *ce* și cu *cine* are de-a face.

Călăuza nu l-a prins pe Yaya din urmă; în schimb, a dus grupul, întreg și nevătămat, la pigmeii Ba Benzele. Satul acestora era înconjurat de copaci doborâți ce alcătuiau un labirint lat de vreun kilometru, prin care ba te cățărai pe trunchiuri căzute, ba o luai târâș-grăpiș pe sub o perdea vegetală. Ajunși în sat, au aflat că Ba Benzele îi uciseseră pe mulți însoțitori de-ai lui Stanley și că tâlhăriseră proviziile expediției; așadar, englezoii mureau de foame, în timp ce pigmeii aveau burțile umflate și râgâiau. Totuși, Stanley reușise să străbată jungla Ituri și apoi savana, ajungând la Lacul Albert, fără a da de Emin Pașa.

„Și nici n-o să dea de el prea curând", a râs călăuza. „Yaya unde e?" i-a întrebat pe pigmei. Ei au făcut semn spre pământ, spunând că Yaya s-a dus pe tărâmul lui strâmb, după care, văzând că bărbosul s-a încruntat, s-au oferit să-i cânte ceva. „Lasă că-mi cântați mâine pe drum", i-a repezit el. Și Junker: „Ce știi tu despre Yaya?" La care bărbosul: „E târziu. Să ne odihnim".

S-au trezit dis-de-dimineață și au plecat însoțiți de corul pigmeilor, care, i se părea lui Junker, amesteca *yodlerele* ritmate cu timbrele zbârnâitoare ale unor mongoli auziți la un chef la Istanbul. Cântul nu i-a lăsat nicio clipă, semn că pigmeii îi petreceau, nevăzuți, prin pădure. La prânz, când grupul a ieșit în savană, călăuza i-a zis lui Junker: „De-aici, mă întorc. Pe meleagurile astea trăiesc negustori de sclavi". „Ți-e frică de ei?" l-a luat Bungo peste picior, dar bărbosul s-a uitat pe cer și, spunând că în curând o să plouă, a tulit-o în junglă.

Junker a mers mai departe. După-amiază, Bungo a zărit prin binoclu un convoi de negri înlănțuiți. Tot atunci s-a pornit și potopul prezis de bărbos, astfel că Junker și ai lui au ajuns ciuciulete în cătunul numit Uggarowwa. Sclavii văzuți mai devreme erau o parte dintre cele patruzeci de mii de suflete expediate anual din Africa în Persia și Oman. Locuitorii Uggarowwei, în cea mai mare parte arabi, erau primitori, dar Bungo nu-i plăcea și le-a zis hamalilor să stea cu ochii pe ei. Mă rog, arabii i-au omenit și au povestit cum Stanley, epuizat de atacurile pigmeilor, le-a dat provizii în schimbul unui adăpost sigur; prin urmare, Junker și-ai lui cinau din merindele *englezoilor*. Stanley plecase apoi spre alt cătun, Ipoto, unde-și lăsase răniții, plătindu-i pe arabii de acolo tot cu mâncare. Părerea gazdelor era că Emin Pașa n-o să cadă la pace cu Stanley, căci, din zvonurile care băteau savana, reieșea că Yaya îi trimisese vorbă guvernatorului să nu-l bage în seamă nici mort pe englez înainte ca el, Yaya, să vină la fața locului.

„Ce chestie!" s-a mirat Junker. „Cum de-i dă Yaya ordine lui Emin Pașa?"

„Păi, e mare vraci, iar pe englezi nu-i iubește. Nici noi nu-i iubim, căci nu ne lasă să vindem sclavi."

„Și-atunci, v-ați alia cu noi?" i-a iscodit Junker.

„Dar voi ne-ați lăsa să vindem sclavi?" l-au întrebat arabii.

Anul Nou l-a prins pe Junker lângă Ipoto. N-a intrat în cătun, căci Stanley se întorsese să-și ia oamenii rămași la refacere. Bungo, în schimb, s-a strecurat la doi pași de englez și, aflând că n-a dat de Emin Pașa, s-a grăbit să-l anunțe pe Junker, care a plecat încă din acea noapte spre Lacul Albert. Voia, bineînțeles, să ajungă la guvernator înaintea lui Stanley, ceea ce s-a și întâmplat, numai că peste două luni, Africa fiind un continent în care totul, absolut totul, se desfășoară mai lent. Poate că acesta a fost motivul pentru care Emin Pașa n-a bătut imediat palma cu Junker, după cum n-avea s-o facă nici cu Stanley, când avea să-l vadă. Discuțiile celor trei (mai bine zis, tratativele) au avut loc pe bastimentul *Kedivul*, iar Emin Pașa, un miop a cărui fragilitate te făcea să crezi că era mai înalt decât în realitate, avea o poziție de negociere solidă, căci *dispunea* de provizii, inclusiv de șampanie și,

cel puțin față de Stanley, ajunsese din prezumtiv salvat, salvator, căci i-a scos expediția din foamete. Așadar, pe englez îl ducea cu vorba, în timp ce lui Junker îi împărtășea observațiile științifice făcute în Ecuatoria. Adevărul e că guvernatorul nu înțelegea de ce trebuia să plece cu Stanley în Zanzibar, după cum nu pricepea nici de ce Junker îi propunea un tratat cu Berlinul.

„Știți că Germania are alt *Kaiser*?" i-a atras atenția într-o după-amiază. „Wilhelm a murit, i-a luat locul Frederick."

„Când? Cum?" a căscat Junker ochii. Iar Emin Pașa: „Wilhelm a murit în ziua în care ne-am cunoscut. Garnizoana din Gondokoro mi-a trimis o depeșă și m-a pus la curent cu situația". „Și Cancelarul?" a înghițit Junker în sec. „De Cancelar nu știu ce să spun," a zâmbit Emin Pașa enigmatic, „dar nu vă faceți probleme, aici el nu înseamnă nimic".

Să vezi că nemernicul ăsta s-a dat cu Hansa, s-a înfuriat Junker, *să vezi că Yaya l-a convins să se țină departe de noi, nemții!*

Pretextând o indigestie, s-a dus pe malul lacului. Un stol de prigorii cu gât verde dădeau roată nuferilor, iar la câțiva metri de țărm, un hipopotam își ținea nemișcat creștetul afară din apă. Soarele se pregătea să apună, aerul era neclintit. *Ce Sion o mai fi și ăsta?* s-a întrebat Junker scârbit. S-a aplecat și a luat în palmă puțin pământ: poftim, semăna cu cel din Pomerania, numai că era roșu, prăfos. Ce agricultură să faci aici, de ce vor toți tărâmul ăsta, la ce țară speră? Negrii nu erau buni de nimic, îi văzuse, până și pe polonezi îi trăgea ața la muncă mai mult. Pe de altă parte, misiunea dată de Otto era clară, Ecuatoria trebuia să devină germană sau, în cel mai rău caz, să nu pună nimeni mâna pe ea, numai că *dieser Idiot* de guvernator n-avea chef de discuții. În ceea ce privea problemele lui, Junker se întreba: *ce scop au Peter B. și poetul, de fapt? Cu ce-i ajută locul ăsta? Dacă e o pistă falsă? Of, unde-i Yaya?* se perpelea, fiind sigur că ticălosul sabota atât interesul lui Otto, cât și misiunea lui secretă, manipulându-l pe miop.

Pe Stanley îl măcinau dubii mai simple, dar, văzând că nu cade la pace cu guvernatorul, a plecat după oamenii rămași la Yambuya. N-a trecut mult și egiptenii s-au revoltat, acuzându-l pe Emin Pașa că negocia soarta Ecuatoriei cu puteri străine, drept care l-au închis într-un fort. Junker a profitat de situație și l-a vizitat, promițându-i că va face presiuni pentru a-l elibera dacă semna un tratat cu Berlinul („Te-ai născut la Oppeln, fiica ta locuiește la Neisse, colegii din Breslau te așteaptă"), numai că nici egiptenii nu stăteau cu mâinile-n sân. „Ecuatoria e a *kedivului* din Cairo," își pledau ei cauza, „e a poporului egiptean". Dar Emin Pașa, uimindu-i pe toți: „Și dac-am face o Ecuatorie independentă, numai a noastră?"

Când a zis asta, din spatele lui a răsărit Yaya. „*Qu'est-ce qu'il fait votre Otto?*" l-a întrebat pe Junker, provocând furia guvernatorului: „Vă rog, nu fiți *superficial* în prezența mea, *Herr* Yaya!" i-a poruncit, invitându-l apoi pe Junker la un lichior de papaya, ca să-l împace.

Junker a sorbit lichiorul cu noduri, după care a trimis un mesaj la Bagamoyo prin Bungo, pentru a fi telegrafiat la Berlin. În așteptarea răspunsului, s-a mutat în arest cu guvernatorul (nu-i era clar ce prizonierat era ăsta), luându-l pe toate părțile, dar, ori de câte ori încerca să-i trezească nostalgia față de *Vaterland*, Emin Pașa îl întreba dacă era sigur că dragostea pentru Ecuatoria se putea șterge cu una, cu două, iar când Junker i-a povestit că Berlinul se schimba de la zi la zi, Emin Pașa i-a arătat un varan cu zale, *Gerrhosaurus major*, care-l uluia tocmai pentru că era neschimbat din Mezozoic. Pe de altă parte, cică și Africa se schimba: de pildă, Lacul Albert „respira", nivelul apei scăzuse sub ochii guvernatorului, iar legendele spuneau că lacul secase și se umpluse la loc de câteva ori de când trăiau oameni aici. Când discuția devenea înfocată, deși Emin Pașa numai înfocat nu era, apărea Yaya, ba cu niște ofițeri, ba cu nevestele lor, care întrebau: cum e cu independența?, cum adică o țară a lor? Ideea îi încânta, era clar că Yaya îi îmbrobodise.

Junker a primit răspuns de la Berlin în ziua în care s-a întors Stanley de la Yambuya, iar cele aflate l-au dat peste cap. În primul rând, murise și *Kaiser*-ul Frederick, în locul lui venind Wilhelm II, prințul cu braț beteag, care-l ura pe Otto, iar în al doilea, Junker trebuia să plece cu Stanley și Emin Pașa la Bagamoyo. La rândul lor, egiptenii au primit și ei instrucțiuni (de fapt, bani) și l-au eliberat pe guvernator în ovații și cânt de fanfară. A doua zi, notabilitățile au făcut o poză de grup pe malul Lacului Albert, după care o coloană uriașă alcătuită din egipteni și

englezi, bașca femei și copii, a luat-o spre sud, cu gând să treacă pe lângă muntele Ruwenzori, cel mereu acoperit de zăpezi. Se duceau spre *Deutsch-Ostafrika*.

Peste trei luni, au făcut un popas mai lung pe țărmul Lacului Victoria, iar într-una din seri, Stanley a făcut aceeași remarcă pe care o făcuse fostul guvernator despre Lacul Albert: apa scăzuse, prilejuindu-le celor doi o discuție înfocată – ce se întâmpla?, se evaporau lacurile sau scădea volumul precipitațiilor?, să fie ăsta semn că se încălzea Africa? Mă rog, apa n-avea cum să dispară, pesemne că se strângea în mări, oceane, nori sau zăpezi, asta dacă nu lua calea altor continente sau, mai știi, a acviferelor din subteran. De aici până la proiectul inteligent ce stăpânea viața a fost doar un pas; în scurt timp, l-au atras și pe Junker în vorbă și au discutat toată noaptea. Cum de știa puiul de crocodil să vâneze, deși nu-l învăța nimeni? De unde știau pelicanii încotro să migreze? Cine le arăta elefanților unde să caute apa în sezonul secetos? Ibișii de ce-și îmbrăcau picioarele în noroi, în caz de fracturi? Toate păreau să facă parte dintr-un plan măreț ce cuprindea instincte, graiuri, politică, descoperiri, războaie, cutremure, minciuni, musoni, arte, obiceiuri, maree... Ce le dirija? O intenție? Hazardul? De ce se năștea mai mulți băieți după războaie? De ce bolile înfrângeau orice medicament care le învinsese înainte? Și-au continuat drumul. După opt săptămâni, le-a ieșit în cale Wissmann, *Reichskommissar*-ul din Bagamoyo, care i-a înmânat lui Junker un mesaj de la Otto. Cancelarul pregătea un tratat cu pederaștii de englezi, dorind de la ei insula Heligoland, din Marea Nordului, în schimbul blestematei de Ecuatorii, care lui, unuia, nu-i arăta decât că „harta Africii e totuna cu a Europei". Prin urmare, Junker trebuia să-l împiedice pe Emin Pașa să bată palma cu Stanley, astfel încât să-i permită Cancelarului să intervină, galant, în favoarea englezilor, ca să le dea un semn de bunăvoință în cursul negocierilor.

„Guvernatorul și Stanley au bătut deja palma", a îngăimat Junker. Dar Wissmann: „Nu vă faceți probleme, Otto își trăiește ultimele zile de Cancelar".

Ajunși la Bagamoyo, Wissmann a anunțat că va da un banchet în cinstea eliberării lui Emin Pașa, un act ce simboliza zorii luminoși ai noilor relații anglo-germane. Totuși, l-a sfătuit pe Junker să păstreze o distanță politicoasă față de Stanley, avertizându-l totodată că la Berlin se știa că Hansa nu a abandonat visul legat de Ecuatoria. Din informațiile Cancelarului, Peter B. se baza pe doi agenți pentru a-și atinge scopul: unul era Yaya, firește, iar al doilea se îmbarcase de la Triest pe un vapor cu destinația Alexandria, de unde intenționa să vină în Africa de Est. „Ideea e că," a conchis Wissmann, „deși lui Otto nu-i pasă de Ecuatoria, noul *Kaiser* o vrea; nu-i pasă nici cât negru sub unghie c-o să scoată Londra din minți. Asta e politica din ziua de azi, *Herr* Junker, avem conducători orgolioși, trebuie să fim pregătiți pentru orice! Așadar, aveți permisiunea de a-i zâmbi când și când lui Stanley, dar nu excesiv!"

Situația însă s-a complicat. Într-o dimineață, Junker a aflat că Yaya s-a văzut la sediul Companiei Germane Est-Africane cu un înalt funcționar, numit Sonntag, după care a dispărut. Bungo a pornit pe urmele lui, dar l-a pierdut în Rubeho Gebirge, Yaya ducându-se, cel mai probabil, spre Tanganyka, pe Drumul Sclavilor ce lega Katanga de Bagamoyo. În ceea ce-l privea pe Sonntag, era un om serios: clădise școli și spitale în colonie, lucru pentru care Wissmann îl aprecia, numai că Junker a fost informat telegrafic că același Sonntag era apropiatul lui Peter B., că se contrazicea sistematic cu superiorii din Biroul Colonial de la Berlin fiind, totodată, și un republican năbădăios, dacă nu chiar socialist sau mai rău.

După câteva zile, în port a acostat vaporul de Alexandria, din care a debarcat, după cum a telegrafiat Junker la Cancelarie, „poetul Emin, asociatul lui Peter și trădător al aliatului nostru, *Herr* Carp. Ce coincidență nefastă: poetul poartă același nume cu guvernatorul Ecuatoriei!" Cancelaria a răspuns pe seară, dând informația neliniștitoare că Emin decedase și că ambasadorul Germaniei la București asistase la ceremonia lui funerară. Cu toate astea, Junker era rugat să găsească pe cineva care să *deseneze* chipul noului venit și să-l trimită la Cairo cu primul vapor. Îngrijorarea lui Junker a crescut când, după o săptămână, s-a pomenit cu Emin la banchetul pe care-l dădea Wissmann. Poetul, prezentat sub numele de Toma Nour, fusese invitat de Sonntag. Cei doi au stat mult de vorbă, Emin plângându-se mai ales de zăduful din Bagamoyo.

„Nu știați cum e clima aici, *Herr* Nour?" s-a băgat Junker între ei.

„Ba bine că nu, dar tot mi se pare cumplită", i-a răspuns poetul, prefăcându-se că nu-l recunoaște. Ce-i drept,

nici el nu voia să fie recunoscut: își lăsase o barbă patriarhală, își schimbase frizura, se vopsise roșcat, se îngrășase cumplit, avea glas mai subțire și făcea cu totul și cu totul altfel de gesturi, mai așezate, de ziceai că nici nu-i român. Junker știa însă ce-i poate pielea lui Peter sau a unuia ca el însuși – nu-ți lua mai mult de o lună ca să-l deprinzi pe un om să pară altcineva. Întrebat fiind de unde știa o germană atât de fluentă, *Herr* Nour a spus că studiase la Universitatea din Königsberg, fapt confirmat de Emin Pașa, absolvent al aceleiași universități, cu care Nour a avut o discuție bogat stropită cu vin. A fost o conversație spumoasă, concretizată în căderea guvernatorului de la etajul doi al clădirii, după ce a confundat o fereastră uriașă cu ieșirea pe balcon.

Până la incidentul cu pricina, Nour a vorbit însuflețit despre civilizația Monomotapa, dezvăluind motivul vizitei sale: venise pe urmele lui Karl Mauch, exploratorul platoului dintre Zambezi și Limpopo. Intenția lui era să caute călăuze și s-o ia spre sud cu prima ocazie.

„*Sie haben mut,* aveți curaj, *Herr* Emin!" l-a testat Junker. Poetul nici n-a clipit, iar de răspuns, a răspuns Emin Pașa: „Abia acum mi-o spui?" a râs el și, arătându-i-l pe poet lui Stanley, i-a zis: „Omul ăsta vrea să exploreze Zambezi, ce sfat îi dai?" „Să învețe să mănânce gândaci", a hohotit englezoiul, adăugând: „Dacă plătiți bine, *sir* Nour, vă car prin toate cotloanele Africii, căci eu sunt faimosul *Bula Matari*, Sfarmă-Piatră. Cât despre Monomotapa, am coborî spre Katanga, iar de acolo..." N-a isprăvit, căci Emin Pașa a deschis fereastra și a căzut în gol.

Junker n-a înghițit gogoașa poetului și, cel mai probabil, poetul s-a prins și el cu cine are de-a face, dar au continuat piesa: nu te știu, nu mă știi. Pe noapte, neamțul a profitat că Emin a rămas să bea la banchet și i-a scotocit camera. N-a găsit mai nimic, cu excepția unor stranii fâșii de hârtie, pe care le-a sustras fără să stea pe gânduri. Nu mai văzuse nicicând ceva atât de fin, atât de plăcut la pipăit – mda, o să le studieze pe îndelete după ce va ajunge înapoi în civilizație. Înainte să plece, i-a lăsat poetului în așternut niște ouă de *Cosum Ectimae*, un parazit purtător de streptococ piogen, ca să nu uite călătoria în Africa.

Peste trei săptămâni, Toma Nour părăsea Bagamoyo cu nouă hamali și un ghid. Suspicios, Junker i-a poruncit lui Bungo să-l urmărească și bine a făcut, căci poetul s-a întâlnit cu Yaya la misiunea presbiteriană din Msata, de unde s-au îndreptat spre Lacul Albert, deci nicidecum spre Zambezi. Pe seară, altă surpriză: Junker, care trimisese portretul lui Nour la Cairo, a primit confirmarea că insul cu pricina era poetul declarat mort. De altfel, la București se vorbea că decesul lui a fost praf aruncat în ochii opiniei publice din motive politice, cel mai fervent colportor al acestor zvonuri fiind Mazar Pașa, care menționa detaliul bizar că Emin avea o piatră de tanzanit, ca semn de recunoaștere pentru cei din Hansă.

Lui Junker mai-mai să-i cadă telegrama din mână: călăuza de la Yambuya avea la gât un tanzanit, Yaya purta un cercel din aceeași piatră, iar el, Junker, nu observase coincidența. *Cum de nu mi-am dat seama?* l-a cuprins ciuda. *Ah, de-aș putea da timpul înapoi*, și-a mai zis, neștiind că dorința lui făcea parte din planul vast despre care vorbise cu Stanley pe malul Lacului Victoria, cu jumătate de an în urmă. Calmându-se, a parcurs telegrama până la capăt, aflând că Mazar era sigur că Emin trebuia să ajungă în Ecuatoria. Informațiile englezului erau că, după falsul deces, poetul a întâlnit-o la Berlin pe Florica Baker, cu care a plănuit cartografierea zonelor din jurul Lacului Albert, a platoului Oubangui și ai îndepărtaților munți Ennedi, din deșertul Tchadului.

Junker a luat foc. Pe Emin Pașa, fiind în comă, n-avea cum să-l interogheze, deci singurul de la care putea să afle ceva era Sonntag. A dat fuga la el, dar pe drum l-a întâlnit pe Wissmann, care i-a zis, tremurând de indignare, că funcționarul a dispărut.

„Ne-au tras pe sfoară!" a strigat Junker. „Plec după ei! Pun eu mâna pe nenorociții ăștia, Excelență, uitați-vă la mine!"

Nu știa că, luând-o pe urma lor, avea să ajungă în Patagonia. Ce-i drept, Junker cel de atunci nu era totuna cu cel de azi.

56. Max își ține prietenii în frâu

Se dă o femeie alcătuită din carne, oase, gesturi și vorbe, iar mie îmi cad cu tronc niște șlapi lăsați alandala. Ideea e că, dacă am reușit să mă îndrăgostesc, m-am îndrăgostit de o Louise absentă, de urmele ei din apartament: periuța de dinți căzută lângă chiuvetă, parfumul azvârlit printre bluze, jeanșii din șifonier.
Și dacă m-am îndrăgostit de felul în care a tocit șlapii? Dacă m-a *uimit* faptul că, aparent, calcă mai apăsat pe piciorul stâng? Dacă aceiași șlapi mi-au sugerat cum stă picior peste picior și asta mi-a vârât-o în suflet?
Bismut nu e ca ea. El ține hainele în ordine, ceea ce e firesc pentru un bancher răspopit. Țoalele lui sunt la linie – oare el și le calcă? Asta ar însemna că detestă haosul, ori politica înseamnă dezordine, deci avantaj eu. Dar dacă rânduielile lui semnalează rigoarea? Ar fi avantaj *el* și mi-ar arăta că vreau să mă îndrăgostesc de Louise din compasiune, fiindcă firea ei năstrușnică se veștejește lângă un tipicar.
În fine, bine că *simt* din nou; mi-e teamă doar că Gala va strica tot dacă se pune de-a bușilea. În fond, n-am nevoie decât de o masă de carne cu potențial lactant, care dă drumul la sânge din când în când... Nu, nu sunt sadic, nici misogin, de vină e Sossa. Chiar, ea ce mai face?
„Te mai gândești mult?“ mă ia Ristache.
„Ne grăbim undeva?“
„Cum adică *ne grăbim undeva*?“ se enervează Ristache și-i încinge pe toți: „Bismut umple străzile, n-ai văzut?”
„Cât să mai stăm așa?” „Porcul l-a băgat și pe Oli în arest cu mincinile lui!“
„Pe Oli l-ați scos afară în două zile“, izbucnesc.
„*Husere*,“ spune Anderco, „acum o lună nu știa nimeni de Bismut, azi vorbesc toți de el!“
„Nu el arestează lumea, ci procurorii lui Garfield.“
„Procurorii nu-s ai lui Garfield, ci-ai lui Cocârț“, mi-o taie Canta.
„Ba-s amestecați!“ tună Rușinaru.
Ristache cere liniște: „Frate,“ îmi zice, „noi nu vrem decât să atragi lumea de partea noastră. Atât“.
„«De partea noastră» adică a cui? A premierului sau a președintelui?“
„Să înțeleg că tu vrei să păstrezi echilibrul sau cum?“
„Pentru tine, echilibrul e Garfield, un socialist care fură pe față.“
„Dar tu pentru ce ești acuzat, *bă*?“ explodează Ristache.
„Voi m-ați vrut“, spun și mă uit la Lică: „Tu de ce taci?“
„Fiindcă nu mi-e clar unde bați.“
„Auzi,“ mă ia Anderco bănuitor, „tu-i dai cumva dreptate lui Bismut?“
„*Husere*, crezi că liberalii tăi și socialiștii lui Ristache n-au nicio vină pentru unde am ajuns?“
„Coane, lasă filozofia,“ se bagă Sobek, „e plină strada de derbedei“.
„Fir-ar al *dracu'*, ce discuție-i asta?“ înnebunește Lică și se apucă să urle, zice că presa e aservită zeloților, că românii, potoliți până mai deunăzi, se organizează și sar la gât. „Ba-s organizați de-afară!“ zbiară Sobek, punând paie pe foc. „Păi, da, îi plătesc corporațiile!“ bate Ristache cu pumnul în masă, în timp ce Anderco dă vina pe ONG-uri, care au ademenit-o *și* pe nevastă-sa, dar las' c-o să vadă ea, *vita*, el a fost un domn și a tot iertat-o, numai că gata, i-a ajuns până-n gât!
Îi las să-și plângă de milă, mă gândesc la Louise. Ea n-are *asset*-urile Galei și e genul mânat de resentimente, că nu degeaba e atât de pornită. Cu toate astea, părul ei... Ba nu: părul ei, oricât ar fi de mișto, nu-mi ajunge dacă vreau să fiu *sigur* că simt din nou ce simțeam cândva. Ca să mă verific, intru pe Facebook, pe pagina Sossei.
O fac și mă ia cu frig.
„...protestatarii sunt tot mai mulți, ceea ce, recunoaște, e o mare problemă“, îl aud pe Sobek, ca din altă lume.
„Foame le e?“ întreb, mai degrabă absent, răsfoind postările Sossei.
Nu pot să cred că văd ceea ce văd.
Dar Ristache: „Ce *foame*? Te uiți la ei când zbiară la mitinguri și vezi că-s bine hrăniți, futu-i în *arípă!*“

„Salarii au?“ îi dau înainte, deși singurul lucru care mă interesează e cine naiba scrie pe pagina Sossei, căci eu n-am mai făcut-o de o săptămână. „Salarii au?“ repet, ca să nu se prindă băieții că înnebunesc aflând că Sossa s-a întors în oraș, că merge la restaurante, că se vede cu X, cu Y, cu Z.
„Cum să n-aibă salarii,“ se ambalează Ristache, „o duc bine, n-au unsoare pe mâini“. „Șomeri sunt?“ întreb, odată ajuns la ultima postare prin care îi dădusem viață Sossei înainte să capete autonomie. „Sunt, bă, șomeri?“ strig. „De unde și până unde șomeri?“ tresar ei.
Închid pagina Sossei. Cine scrie acolo? „Să înțeleg că-s bine îmbrăcați!“ mă montez. Normal, Ristache a fost pe teren, cică mizerabilii fac parte din *middle class*. „Care *middle class*?“ dau în clocot. Și Ristache: „*Vroiam* să zic că-s grași și frumoși“. „Păi, dacă-s grași și frumoși de ce vă speriați?“
Fiindcă-s mulți și Garfield n-are curaj să pună jandarmii pe ei. „De ce să pună jandarmii pe ei?“ ridic vocea. Dar Ristache: „Bă, tu cu cine ții? Porcii fac tărăboi, poți să-i termini cu legea pe care chiar ei o invocă“. „Păi, să-i amendeze“, zic. „Cum adică să-i *amendeze*, mai bine-i bagă-n spital!“ sar ei la mine. „Și voi credeți,“ îi iau, „că Garfield ar trimite jandarmii, numai că-l ține careva de mână?“ Lică mi-o întoarce: din ce știe el, Garfield s-a înțeles în secret cu Cocârț, care are legături cu lumea ieșită în stradă; prin urmare, Garfield n-are cum să pună jandarmii pe protestatari fiindcă aceștia sunt, într-un fel, și ai *lui*.
„Deci noi ne luăm de Cocârț“, conchid.
„Dă-te bă-n puii mei, de-aia am făcut zid în jurul tău? Ca să ne ții teorii?“
„Nu pricep de ce vă e frică. Nu *foamea* i-a scos în stradă!“
„Ei și?“ se răscoală băieții. Ei tot o să facă scandal, tot o să facă fițe pe Facebook, tot o să vrea să ne termine; boii folosesc jargon de stânga și susțin idei neocon, asta când nu-i apucă ecologismele și urlă că trebuie să ținem telefoanele în cutii de plumb, ca să nu facem cancere și infarcte.
„Lasă-i, domne, să urle“, zic.
Dar Ristache: „Bă, se înmulțesc ca gândacii. Hai să băgăm frica-n ei! De ce-ai mai făcut Sutanele, dacă nu le folosim?“
„Fiindcă e prea puțină lume în stradă.“
„Prea *puțină*? Au umplut Piața Victoriei!“
„Și? Au spart vreun geam? Au dat foc la vreo anvelopă? De ce să-mi stric, mă, Sutanele pe fătălăi?“ Bun cuvânt, „fătălăi“, îi face să tacă. Profit de tăcere, mă uit la Anderco și-l rog: „*Husere*, mi-ai promis un tur prin oraș. Hai, că nu i-am mai văzut de mult pe vechii tovarăși“.
Înainte să plecăm, deschid din nou pagina de Facebook a Sossei și-i las un mesaj celui ce scrie acolo de o săptămână. Civilizat, îl anunț că m-am uitat după caietul lui Emin la Louise acasă, numai că nu l-am găsit.

57. Oli-Papainoage. O procuroare. Un nou post de radio

Max s-a dus cu Anderco la Uniunea Patronatelor și au petrecut de minune: whisky cu gust de turbă, trabucuri cubaneze, vită Kobe cu fibre de aur. Convivii erau îngrijorați, ziceau că protestele le încurcă afacerile și că marile corporații, care, culmea, beneficiau de scutiri de impozite, finanțau strada ca să-i spulbere pe patronii mici și mijlocii. Totodată, erau speriați de Parchet: cică procurorii le puneau în cârcă infracțiuni *fake*, târându-i prin tribunale pe cei *neiubiți* la vârf, ca să-i scoată de pe piață. Concluzia? Calea Dreaptă și Parchetul au bătut palma cu stratosfera financiară; iată de ce angajații transnaționalelor îi aclamă pe procurori când intră cu cizmele peste antreprenorii locali.

„În cazul ăsta, hai la Parchet", le-a zis Max. „Le punem afacerile în brațe și le cerem acordul: e voie, bă, să facem cutare biznis sau nu?"

Ăia s-au uitat unii la alții. Ce dracu' vrea Max? L-a *întors* Gaftoi împotriva lor? Cineva a zis că n-are de gând să le ceară voie procurorilor să facă afaceri, că și-așa îi șpăguiește prea mult; din acel moment, nimeni nu s-a mai uitat la Murgescu, așa că s-a ales praful de dezbaterea publică pe care voia s-o provoace, făcând balet la Parchet.

A doua zi, Max s-a dus la o recepție dată de ambasada SUA într-o vilă, pe Kiseleff. Investitorii și politicienii se călcau pe picioare, recepția fiind prilejuită de faptul că, odată cu refugiații din Orientul Mijlociu, se ivise motivul să canalizeze bani europeni în sănătatea publică; mobilul era umanitar, *of course*, dar asta nu însemna că investițiile nu erau profitabile, cu atât mai mult cu cât UE era garant. La întrebările legate de riscuri, investitorii au râs: transnaționalele l-ar spânzura și pe Putin dacă s-ar pune travers, plus că la Bruxelles s-a bătut palma, afacerile o să meargă ca unse, lucru confirmat și de Bismut, care se fâțâia printre invitați. Ca să-i dea peste bot, Max a bârfit cu Cașalotul pe față; acesta a observat că trimisul Germaniei nu venise, supărat că Bayer nu intrase în aranjament. „Încă avem pârghii în Europa", a zis înainte să iasă în întâmpinarea unui întârziat: „*I'm glad you came, Volodya! Everybody knows him*, *right*? *His Excellency comes from an old Russian-German family*", a anunțat el. „*His great-grandfathers settled in Saint Petersburg during Kaiser Wilhelm's reign.*"

Junker, căci de el era vorba, l-a amenințat pe Cașalot în joacă: de ce l-a numit *His Excellency*? O să-l strice cu plenipotențiarul Kremlinului... Dar Cașalotul: „O să-i iei locul curând, crezi că nu știu?" Junker a oftat și a făcut zâmbitor turul celor de față. Profitând de forfotă (de ce a venit rusul și nu neamțul?, de ce ambasada Rusiei și-a trimis doar secretarul?), Bismut s-a uitat lung la Max și, văzând că Junker l-a îmbrățișat călduros, oferindu-i *ceva*, a părăsit recepția, făcându-i pe invitați să-și dea coate. Cu toate astea, zeloții n-au comentat prezența lui Max la cocktail, dar ei nu știau că pe Bismut nu-l iritaseră doar efuziunile dintre el și rusnac, ci, mai ales, fâșiile de hârtie pe care Junker i le oferise lui Max, prinzându-l pe picior greșit.

Azi așa, mâine așa, până când Max, fiind eliberat condiționat, a făcut prezența la Poliție, unde se vedea cu Odăgescu, procurorul cel bun. „Ne plimbăm puțin?" i-a sugerat procurorul. Au ieșit prin spate, au făcut câțiva pași prin curtea secției și au ajuns la un gard de sârmă, dincolo de care parcase un Cielo jegos. La volan, o cucoană – *ce sâni*! a căscat ochii Max. „Doamna procuror lucrează la cazul lui Oli," a zis Odăgescu, „ce spui, o ajuți?" Max se aștepta la așa ceva, dar încă îl proteja pe Oli, deși ticălosul îi trimitea avertismente pretins anonime: „Știu unde-ți stau fetele!", „Știu de unde cumpără Erika pâine!", „Cine vrei să ți-o *crape* pe Gala: un bărbat, o femeie, un negru, un alb, un chinez?"

„Umblă zvonul că Oli vă amenință", l-a luat procuroarea direct. Dar Max, făcând stânga împrejur: „N-am auzit ce ați zis". Odăgescu s-a repezit după el: „Macule, Macule..." „*Vă* rog", a trecut Max la pluralul de politețe, purtându-se, după cum singur și-a spus, ca un mizerabil: se îndepărta fără să-l privească pe omul care-i vorbea, semnalând că discuția s-a încheiat.

A sărit în taxi, l-a schimbat, l-a schimbat încă o dată, s-a dus la o garsonieră în Macaralei. N-a trecut mult și, pac!, Gala. Era îngrozită: „Ne-a umblat cineva prin lucruri", a zis, întărâtându-l pe Max într-un mod neașteptat – a luat-o în hol, ca militarii în permisie. Dă-i, dă-i de-a-n picioarelea, dă-i până cade! „Te mai gândești la *aia*?" făcea ea. „Îți mai pui muzică de-a *ei*?" „N-am cunoscut femeie ca tine", a zis el și *go, go, go*, ca vânătorii de munte.

Gala, deși încinsă, îl studia. „Ce-i?“ s-a încruntat Max. „Nimic“, a trecut ea la munca de jos, după care i-a spus, de parcă recita o manea: „Ți s-au înmulțit dușmanii, Macule, vor să te *facă*, cică i-ai dat pe unii în gât“. Și el: „Bagă-ți mințile-n cap, n-am trădat niciodată“. Totuși, a căzut pe gânduri: cine le scotocise acasă? Oamenii lui Oli, care se temeau că Max o să-l toarne pe șeful lor? Ai lui Gaftoi, care căutau probe ca să-l bage din nou la beci? Ai lui Junker, care voiau să afle ce era cu fâșiile de hârtie furate din plicul Silvanei? Chiar, Junker de unde avea fâșiile de hârtie?

Între timp, orașul lua foc. Lumea se strângea în piețe, făcea tărăboi, țopăia, se veselea, ținea discursuri despre morală și despre uitarea de sine a activiștilor, dar așa s-a întâmplat *și* când a fost decapitat Louis XVI, *și* când a mers Lenin cu trenul blindat, *și* când Obamov a stârnit Primăvara Arabă. În fond, suntem filantropi, trăim pentru alții; altfel spus, Bismut era sincer când cuvânta, dar așa erau și Paisie, și Garfield, și Cocârț, ba chiar și Martirii Apusului când săreau în mulțime cu bombe la brâu.

„Pune Sutanele pe protestatari“, era îmboldit Macu, dar el zicea că nu e momentul. Într-o zi, Anderco i-a pus în vedere că el, unul, își pierde răbdarea; în loc de răspuns, Macu l-a întrebat dacă protestatarilor le era foame, dacă-și luau salariile sau dacă-i *speriase* ceva.

„*Husere*,“ a oftat Anderco, „nu știu dacă ei sunt speriați, dar eu am o nelinișteˮ.

„Dacă-i doar o nelinișteˮ, șezi blând. Eu am nevoie de-un alibi.“ „Dar ce, Bismut are vreunul?“ s-a enervat Canta.

„Are,“ i-a replicat Macu, îndemnându-l să uite de Clausewitz (dacă-l știau), căci războiul, războiul, războiul nu mai erau prelungirea diplomației, ci o treabă de *alibi*. Măiestria era să-ți calci dușmanul pe cap fără a fi înjurat și, în privința asta, Bismut le dădea clasă: era un sfânt ce dezlănțuia haite de *cyberbullies*, în timp ce procurorii îi făceau treaba murdară, ceea ce nici nu era greu, căci Garfield, Cocârț și ei, cei de față, făceau politică cu picioarele. Așadar, afacerea era încurcată, sarcina lui Max fiind să-l facă pe omul de rând să *jinduiască* să-i spargă pe zeloți, numai că, momentan, omul de rând voia să-i spargă pe *ei* – pe Max, pe Garfield, pe Cocârț. „Eu vreau ca picioarele în gură și trasul de păr al protestatarilor să fie primite cu urale, așa că lăsați Calea Dreaptă să dea prima, lăsați-i pe zeloți să dea foc! Voi doar arătați că nu le e foame și că-s bine îmbrăcați. Până lumea nu se convinge că n-au decât fițe în cap, *n-am alibi*!“

„Și nici n-o să ai“, i-a prezis Sobek. „Ăia, la Calea Dreaptă, sunt pașnici.“

„Sunt pașnici fiindcă-s puțini! Lasă-i se se înmulțească, lasă-i să scoată cât mai multă lume în stradă... Cum a fost la mineriadă? *Populația* a umplut cimitirele, nu minerii, *populația* a vrut sânge, nu ăia din șut!“

Plouă torențial, dar vremea infectă nu-i ține în case pe protestatari. Canalele refluează, parcurile bălțesc, dâre de umezeală se preling pe clădiri, metroul duhnește a igrasie, în oraș s-a așternut pâcla; cu toate astea, Bismut scoate pe străzi mii de manifestanți.

„Vezi că Bismut își ia elan,“ i se zice lui Max, „vezi că lumea a început să-l *iubească*“. „Asta-i lume?“ întreabă el. „Eu am nevoie de hoarde; într-o lună, *ele* o să-l sfârtece.“

Bismut e non-violent, e un flower power rătăcit la cinci decenii după parastasul mișcării hippy. Când și când, Max și-l evocă; i se pare că-i un *altfel* de activist, unul care chiar crede în ce spune: politicii ne încalecă, cetățenii sunt carnea de tun a partidelor, viața e un hău mizerabil, vrăjește el demonstranții. Ei îl consideră un „înger ridicat de la firul ierbii“, sunt gata să sară în foc pentru el; mai nou, scot tricouri cu chipul lui și împart brelocuri cu lozincile „Va veni o zi“ și „Monstrul va muri“, căci Bismut le rostește mereu, iar ei așa se salută.

Cine a generat un asemenea activist? Zici că-i un inocent pornit în Cruciada Copiilor, un Iisus care-și semnalează virtutea lansând SOS-uri; of, cum de nu s-a gândit și Max să inventeze un *loser* ca Bismut? Cu doi-trei ca el, convingi pe oricine că Apocalipsa e indispensabilă.

Nu doar Max îl pizmuiește. „Și dacă protestatarii s-ar canibaliza?“ întreabă Cocârț tot mai des. Inițial, el sprijinise Calea Dreaptă, dar, după ce zeloții l-au pus în aceeași oală cu restul politicilor, a vrut să încaiere grupările stradale, după cum se întâmplase la Köln între Cruci și Soviete.

Consilierii sunt sceptici însă. „Vreți să ziceți,“ îi simte Cocârț, „că nu-i spulberăm?“ Unul dintre ei constată că cel mai probabil protestele se vor stinge de la sine, dar președintele face o criză de nervi, așa că ceilalți îi dau dreptate, spun că circumstanțele sunt complexe, că strada e doar vârful aisbergului și că totul pleacă din mediul *online*:

acolo e patria demonstranților, o necunoscută pentru unii ca ei.
„Internetul e un instrument și atât!“ tună Cocârț.
Dar consilierul lui personal: „La mijloc sunt și *altfel* de influențe“, spune el cu glas tare înainte să-i vorbească președintelui la ureche.
Pe seară, Cocârț se retrage în Sala Norvegiană, la Cercul Militar. Acolo se ascunde când ia hotărâri importante. Îi plac lustrele mari, în formă de *drakkar*, îl încântă faptul că încăperea n-are ferestre, acolo își caută inspirația. A doua zi, dă ordin ca activiștii occidentali care vor să intre în „Elveția săracă din Est“ să fie opriți la granițe; în consecință, UE amenință cu blocarea fondurilor europene, iar primele acțiuni care se prăbușesc sunt ale firmelor ce asigură sănătatea refugiaților. Problema e că mulți dintre ei sunt *deja* în România și riscă să rămână în sarcina Bucureștilor, ceea ce provoacă furia lui Cocârț, forțându-l să inițieze negocieri discrete cu X – nu-l suportă, dar bugetul e gol, are nevoie de bani. Deîndată ce informația ajunge la public, zeloții lansează două sloganuri pe afișe create de Iovik: „Dacă-l votezi pe Cocârț, îl alegi pe Garfield“ și „Dacă-l votezi pe Garfield, îl alegi pe Cocârț“.
Odată declanșat potopul de critici, președintele l-a convocat pe Junker, ajuns ambasador între timp, supunându-l unor acuzații nemeritate: „Acum două luni, când NATO ne-a cerut să expulzăm diplomați ruși, n-am dat decât unul afară, iar Putin m-a sunat personal, mulțumindu-mi pentru moderație. I-am zis atunci că știu de agitatorii voștri de aici și l-am rugat ca, în spiritul aceleiași moderații, să-i țină-n frâu, dar nu s-a ținut cont de rugămintea mea. Eu nu cred că e vina domniei-sale și mai cred că voi, *căței*i, faceți exces de zel ca să fiți remarcați. Ce v-a venit cu afișele alea?“ „Vă jur,“ s-a apărat Junker, „că n-avem legătură cu ele. Când și când folosim haosul, dar nu și acum. La ce ne-ar ajuta, de exemplu, imamatele din Moellenbeck și din Stockholm?“ La care Cocârț: „Dați-le încolo de imamate, eu vorbesc de afișele ce au împânzit Bucureștiul!“ Dar Junker: „Nu cred c-aveți pe cine să dați vina. Așa-s vremurile“. „Și-atunci, *dânșii* cu ce se ocupă?“ a scos Cocârț niște dosare. „Pe acești doi domni,“ a indicat Junker două nume, „îi urmărim și noi. De la un timp, lumea vrea prea mulți bani: de ce să lucreze doar pentru unii când și ceilalți sunt dispuși să plătească? Erau mai OK convingerile, te bazai, cât de cât, pe oameni“.
„Hai, lăsați-mă! Acești doi domni, cum le spuneți,“ a bătut Cocârț în dosare, „se văd toată ziua cu Iurievici, atașatul vostru cultural. Îmi pare rău, dar îl expulzez“.
„Nu cred că asta o să vă împace cu Bruxelles-ul.“
„N-am nimic cu Bruxelles-ul! Iurievici și cei doi jurnaliști fac sloganuri în care e vorba de mine, nu de Bruxelles!“
„Vă rog, Excelență, nu turnați gaz pe foc. Uitați, eu o să am grijă de Iurievici, iar dumneavoastră ocupați-vă de jurnaliști. N-am nicio bucurie să-i știu apți de scris. O fi presa un rău necesar, dar pe *freelanceri* n-ai cum să-i ții în frâu.“
„Pe noi ne încurcă cumplit!“ izbucnește Cocârț. „Vă dați seama că din cauza lor UE amenință că ne taie banii? Iar asta când prețul la combustibil crește din zi în zi... Câteodată, cred că v-ați vorbit cu Bruxelles-ul, domnule ambasador.“
Junker deschide brațele: „Nici gând, Excelență! Piața e de vină pentru prețuri; ce-i drept, putem să ne înțelegem cumva...“
„Peste capul pieței?“ face Cocârț pe miratul.
„Of,“ se scutură Junker, „la altceva mă gândeam. Am auzit că un general român în retragere are un filmuleț, să-i zic deochiat, cu un fost președinte american. Noi vrem acel film și, având în vedere că generalul e pensionat și că președintele american e defunct, ne-am gândit c-am putea discuta problema... Un contract avantajos pentru gaze, un aranjament pentru zăcămintele dumneavoastră de la Est... Ce părere aveți?“
După câteva zile, Rușinaru a venit cu noaptea în cap la mansarda de la „coada calului“. Era nebărbierit, mergea nesigur, ochii îi erau injectați. Fiul lui, ditamai viceguvernatorul BNR, fusese arestat în același lot cu un Secretar de Stat de la Finanțe și cu unul de la Fonduri Europene, sub acuzația că au folosit bani comunitari pentru a întări serviciile, ceea ce era, bineînțeles, ilegal. Pe lângă ei, mai erau anchetați doi jurnaliști implicați în aceeași problemă; mai mult, atașatul cultural al ambasadei ruse fusese rechemat la Moscova, dar nu se știa de ce. Era clar că președintele punea presiune pe Bruxelles, căci înalții funcționari erau filoeuropeni înrăiți, cu relații la Comisia Europeană, în timp ce jurnaliștii erau apropiați site-urilor eurocrate, inclusiv Căii Drepte. De altfel, Bruxelles-ul

și-a exprimat indignarea față de măsura Parchetului, lăudând prestația Căii Drepte, care atrăgea sistematic atenția asupra derapajelor românești.
„Mare lucru că n-a fost arestat nimeni de la Calea Dreaptă", a comentat Canta, dar Rușinaru i-a replicat că ăsta-i Băligărescu: îi săltase pe jurnaliști ca să-i arate lui Vuia pisica. „E vina ta, Macule," a conchis, „tu vrei alibiuri, iar Bismut prinde aripi. Dacă-l miruiam la timp, n-apăreau afișele alea și fi-miu' nu era în arest".
„Are dreptate, *husere*," face Anderco, „tu freci menta și Bismut își face de cap. Cocârț stătea pe coada lui dacă nu ieșeau afișele alea nenorocite".
„Bă, nu-i momentul să atacăm", a zis Max.
„Ți-e frică?" l-a întrebat Anderco.
„Nu mi-e frică. Aștept."
Și Rușinaru: „Dar tu nu vezi că se strânge lațul? Ei cresc și noi o-ncasăm".
„În cazul ăsta, acționați, nu mă mai bateți la cap."
„Am acționa, dar nu noi controlăm Sutanele", a spus Anderco.
„Sutanele nu-s Miliția mea!" s-a răstit Max. „Nu mi-i puneți în spinare cum ați făcut cu banca! Vreți să mă încărcați acum și cu belelele din stradă?"
Canta a dat să-i potolească: „Dacă vă face să vă simțiți bine, aflați că și la Bruxelles e tărăboi. Pe Humbert l-au scos din ședință cu targa – i s-a strâmbat gura, cic-a făcut atac cerebral". „Of, Humbert ne era prieten..." s-a pleoștit Rușinaru. *Da*, și-a amintit Max, *era omul meu, i-am dus cândva la hotel două ucrainence*.
Pe seară, Max o scoate pe Gala la Pescăruș, în Herăstrău. La aperitiv se trezesc cu Ina la masă: s-a îngrășat și mai și, ochii ei mari și frumoși rătăcesc în grăsime. Văzând-o, huiduma pune bot, dar Inei nu-i pasă, scoate telefonul și-i arată lui Max niște poze cu fetele lor: sunt surprinse acasă, pe stradă, la club, ba chiar, în câteva cadre, Anca e pozată în pat cu amicul ei, cocostârcul. În final, un mesaj avertiza că Max se pregătea de proces, numărul expeditorului fiind afișat fără jenă. Era un număr pe care Max îl știa de mulți ani pe de rost.
„De când primești mizeriile astea?" se aprinde el. Și Ina: „De o săptămână". „Și de ce nu mi-ai zis până acum?" „De frică! Ne-ai lăsat singure!" izbucnește Ina, privind-o urât pe Gala, care, văzând pozele, tace mâlc. Dar Max: „Dacă-mi ziceai mai repede, aveam timp să acționez". „De *timp* ai nevoie?" „Normal! Am mâine proces, ce pot să mai fac? Oli îmi sucește mâna la spate cu pozele astea." „Oh, ai proces," se fandosește Ina, jucându-și fălcile ca un buldog, „cineva ne urmărește, ne trage în poze, dar tu ai proces, cum de nu m-am prins?"
Lui Max nu-i mai arde de masă, o șterge, cu femei cu tot, lăsându-i mască pe chelnerii care vin cu platourile. În parcare dă peste un cerșetor și, superstițios, îi îndeasă o sută în buzunar. A doua zi, la tribunal, când se duce cu Odăgescu la pisoare, îi arată un bilețel pe care a scris cu pixul „M-AM RĂZGÂNDIT" și-i dă foc imediat.
După-amiază, se vede cu Sache. „Oli mi-a pozat fetele, porcul e cu ochii pe noi", îi zice. Și Sache: „Lasă, șefu', c-o să fim iuți". „Voiam să mă potolesc," face Max, „să stau pe un șezlong, să fie călduț, să n-am treabă..." „Hm, așa a vrut și Casamonica," observă Sache, „și, după două zile, i-a dat Dumnezeu odihnă: l-au apucat hemoroizii și a stat pe burtă trei săptămâni, c-așa i-a spus doctorul".
Seara, Macu se duce la magazinul Haine cu trecut și cu viitor. Se strecoară în spate, în debaraua cu țoale vechi, coboară într-un tunel din cărămidă îngustă, se afundă în galerii, apoi în rețeaua de canalizare, o ia printre niște țevi din care picură apa și se pomenește în fața unei uși de fier. Bate în ea într-un fel anume, i se deschide, dă peste niște inși strânși în jurul unui bec chior. Îi știe, când și când fac afaceri. Ăia-l poftesc la un chef, dar el n-are timp de așa ceva. Atunci, unul înalt, starostele, întreabă ce e pe afară: „E adevărat că plouă în draci?" „Plouă de rupe", admite Max. „Pe la noi de ce vii *așa rar*?" sare ăla la altceva. „Ei, m-am făcut domn." „Domn ai fost mereu," zice starostele, „de-aia ți-am păstrat locul, nu intră nimeni la tine. Pe Marga o ții minte?" „Cum să nu?" râde Max. La care celălalt: „Macule, citesc frica în ochii tăi". Și Max: „Nu-mi spune că vezi ceva pe bezna asta".
„Păi," face starostele, „sunt aici de mult, m-am preschimbat în liliac. S-o aduc pe Marga?" „Nu, că se prinde Gala." „Cum vrei", lasă starostele de la el, după care-l întreabă dacă nu vrea să-l cheme pe cerșetorul cu bardă la brâu. Max rămâne pe gânduri: *Să-l cheme sau nu? Ăla ar ști să-mi spună cum au ajuns fâșiile de hârtie la Junker*.
Starostele îl simte: „Mișelul se laudă că te scapă viu și nevătămat dacă ieși cu el pe partea *ailaltă*". „Voi ați ieșit

vreodată pe acolo?“ „Nu, că nu ne ia nimeni gâtul, unde mai pui că frica e mare.“ „Auzi, dacă tot ai vorbit de frică“, îl ia Max, „zi-mi cum alegi ce-mi spui mie și ce-i spui lui Vuia?“ Starostele bagă un deget în gură și-l ridică în aer: „Văd de unde bate vântul“, zâmbește el. „Bine c-a bătut cum trebuie apropo de Șalău“, observă Max. „Păi,“ zice starostele, „Șalăul a fost comanda ta“. „Dar Gala,“ face Max, „a cui comandă a fost?“ Celălat tace câteva clipe, după care întreabă: „Sigur n-o vrei pe Marga?“ „Nu încă“, se întristează Max. Vine și Sache. „Bun găsit“, îi salută. Starostele îi dă mâna, spune c-a făcut rost de tot ce i s-a cerut, iar Max se duce cu Sache în camera lui secretă. „N-am încredere în *ăștia*“, face Sache. „Îmi sunt credincioși“, spune Max. „Și Gala îți e“, zice Sache cablându-l pe Max, de parc-ar împerechea un laptop cu un transformator. „Vrei să te distrezi?“ îl iscodește. Din tuneluri se aud manele, râsete, mirosul de aurolac și de iarbă ajunge până la ei. „Vreau două fete,“ îi cere Max, „dar n-o aduce pe Marga, că n-am chef de belea“. Sache răsuflă ușurat, iese, îi aduce două netrebnice. Când să plece cu ele, starostele îi ține calea: „Sigur n-ai chef să-l vezi pe solomonar? El *hoz* că doar un gest dacă faci, scapi! Cică dacă *gaii solevar* cu el pe *fista ludel*, o să-ți găsești *nuțchii* vechi“. „Poate cu *ludla ocasion*“, spune Max. Peste zece minute iese cu netrebnicele din magazin. Dessner, patronul, e dezamăgit: „Of, n-ai luat-o pe Marga“ , îi zice.

Pe Calea Moșilor e potop. Mașinile se târăsc pe bulevard printre șirurile de blocuri de zece etaje, trecătorii merg ascunși sub umbrele, pe trotuare sunt bălți. *Parcă nicicând n-a plouat așa*, se gândește Max. De altfel, i se pare că nu doar ploaia e ciudată, ci și oamenii: calcă altfel, cu pași mai lungi, mai întinși, ca într-un vis care nu e vis. Lumina felinarelor cade sub un unghi straniu, iar asta, se prinde el, nu din cauza ploii, ci fiindcă becurile sunt montate *mai jos* și dau o lumină mai *aspră*. „De ce nu ne duci cu mașina? Ne-au spus că ești mare boier“, face una dintre fete. „Păi, sunt“, zice Max, dar nu cheamă taxiul, e mirat de ce vede în oraș. „O să ni se umfle picioarele de atâta mers“, insistă fata, dar Max îi spune că nu mai e mult. Gata, intră în casa din Delea Veche, pe care n-o s-o mai poată folosi ca ascunzătoare, le îmbată pe cele două, le plătește regește și le face *felul* fără să se dezbrace, știe că Oli e cu ochii pe el. Ajuns acasă, Gala îi simte mirosul de canal, dar a auzit de la Sache că-i groasă și nu comentează. Zice doar: „Mi-a spus văr-miu’ că n-ai vrut-o pe Marga. Mulțumesc, Macule, mulțumesc!“ se face ea mică.

Dimineață, îi face o cafea trăsnet. Max o dă peste cap ca pe vodcă și sună la numărul pe care-l știe pe dinafară de atâția ani. „Salutahre, phrietene!“ răspunde Papainoage după ce-l lasă să sune de șapte-opt ori. „Ce chestie,“ spune Macu, „ești la fel de rârâit ca Bismut când are draci“. „Te hrog, nu mă compahra cu toți idioții. Ce mai faci? Mi-a fost dohr de tine.“ Macu așteaptă câteva clipe, cât să aprindă o țigară: „Fac bine, îs acasă“, zice. Papainoage râde gros: „Ești acasă, dahr n-ai fost cuminte! Nu ți-a fost fhrică că iei vhreo boală de la *sechelahrele* alea?“ „Știi c-am ceva la cap“, face Max. Oli știe, dar nu-l înțelege: „Pahrc-ai vhrea să phredai bocancii, Macule... Ce-i cu tine?“

„Am stat trei luni în arest.“

„Ia zi, n-ai chef să lingem ceva? Am un whisky d-ăla.“

Păi, da, Macu are chef de un whisky d-ăla. „Da-mi trimiți mașină, da?“ face. „Păi, nu te-aduce Sache?“ se miră Oli. Și Macu: „E mai bine așa“.

Vine mașina, Macu traversează orașul, se duce la Mogoșoaia. E prima zi însorită de o lună încoace. A bătut vântul, a alungat norii, șoseaua și câmpurile se văd ca într-un ecran 4K. La intrarea în comună, e coadă la sensul giratoriu. Așteptând să scape din el, Max deschide geamul și trage aer în piept. Miroase a verde și a pământ plouat din belșug; dintr-un crâng se aude un cuc, iar niște vrăbii împielițate țopăie pe asfalt, ciugulind semințele scurse dintr-un camion.

Oli stă pe malul lacului, vizavi de Palatul Mogoșoaia, casa lui imită stilul colonial, are coloane înalte ce privesc spre luciul de apă. În grădină e o piscină, dosită într-un labirint vegetal. Pe gazon, într-un fotoliu de rafie, Oli se bucură de soare. „Nu chredeam că ești așa de sonat“, îl întâmpină pe Max. „Ce-ți threbuiau othrepele alea? Înțeleg, ai stat în ahrest, ai suhrplus, dahr îți thrimiteam eu bohrfet: neghru, alb, galben, de cahre voiai“.

„Oli, de ce mi-ai pozat fetele?“

Papainoage îi face cu ochiul: „Făhră pozele astea nu threceai pe la mine. Anul trecut, ehram mehreu bot în bot.

Acum, nici telefon nu-mi mai dai“.
„Oli, de ce *Paștele mă-sii* le-ai pozat?“
Papainoage se uită brusc într-o parte, arătând că e serios. „Of,“ zice, „ne leagă mai mult decât o phrietenie, suntem un pic hrude. După ce ne-am cunoscut la Sinaia...“
„Las-o pe mătușă-mea în pace!“ i-o taie Max.
Dar Oli: „Matuhrizează-te! Pozele sunt un cadou penthru că nu m-ai trădat“.
„Nu te-am trădat, dar asta nu înseamnă c-o să cad la pace cu tine.“
Oli se bucură că Macu e sincer. Având în vedere ce-a spus, însă, trebuie să priceapă că anumite măsuri sunt firești: pe procurori îi doare-n cot de *dreptuhrile* omului, iar presiunile își spun cuvântul oricât de vajnici am fi, deci Max să n-o ia personal, „cu atât mai mult, dhragul meu, cu cât pozele, îți juhr, n-au fost făcute de oamenii mei“.
Și Macu, prefăcându-se că-l crede: „Și-atunci, cine le-a pozat?“ Oli se uită iar într-o parte, semn că nu poate să spună: „Am phromis să păsthrez sechretul. S-a stabilit un echilibhru precahr, n-am cum să-l tulbuhr“. „Și tot ca să nu tulburi echilibrul ăsta precar ai vorbit despre operațiunile noastre?“ „Așa ceva n-am făcut!“ sare Oli în sus.
Nu e clar de ce se înfurie: din cauza acuzației sau a unui zmeu ce plutește peste grădină? Se ridică, vede că zmeul e mânuit de un copil aflat peste lac, în parcul Palatului, și cheamă paza. Bodyguarzii spun că nu sunt probleme, zmeul n-are camere și nu transmite nimic, e doar jucăria unui copil. Papainoage e sceptic. Pufnește, oftează, ia un binoclu, se uită lung la puștan.
Dar Macu, revenind la oile lui: „De unde știa Gaftoi că *tu* ai intervenit pentru A.N.?“ „Chrezi că-s nebun?“ îi ies lui Oli ochii din cap. „Cum să-l dau în gât pe Alioșa?“ „Ei, uite că Gaftoi știa de la cine am luat bani din cont ca să-i virez lui A.N. peste mări și țări.“ „Pe bune?!“ înnebunește Oli. E uluit, operase *doahr* cu oameni *siguhri*, vorbise *pehrsonal* cu fiecare. Nu intervenise el pe lângă cei care s-au prefăcut că nu-și dau seama că li se umblă în conturi? Nu vorbise cu cei care primiseră bani de la aceștia din urmă, șpăguindu-i sub forma unor plăți europene pentru proiecte de care n-auzise nici dracu'? „Cum l-am potolit pe X? Nu i-am zis să tacă fiindcă-și ia pahrtea dacă închide ochii? Dahr pe Y? Nu s-a ales cu un puhrcoi de bani penthru niște drumuhri pe cahre Alioșa nu le-a făcut niciodată?“ „Nu-mi spune mie lucrurile astea,“ zice Max, „întreabă-l pe Gaftoi ce și cum“.
Oli e uimit în asemenea hal, că lui Max i se face teamă că i-a citit dosarul: poate că *știa* că Gaftoi n-a adus vorba despre atari chestiuni. De altfel, ia telefonul și vorbește cu nume sonore, n-ai zice că unii ca ei i-ar răspunde, dar el e *casual*, râde cu ei. Deodată află ceva nasol și înjură: „Pizda mă-tii, fă cum ți-am spus!“ strigă, după care, văzând că zmeul plutește prea jos, dă cu telefonul în el, doborându-l. Vizavi, copilul răcnește. Doi adulți se pun pe zbierat (morți, dumnezei), dar Oli pune să i se aducă Dărâmătorul de Elefanți, cu care vânase în Serengeti, și trage două focuri în aer. Zbieretele încetează.
„Nu chredeam că pe lacul ăsta e ecou“, zice mirat. Și Max, aplecând capul: „Da, bă, e ecou! Mai trage o dată!“
Blam-blam! Luciul apei se cutremură, vizitatorii din parc o iau la sănătoasa. „Aș putea să le fac mizehrii,“ se uită Oli la ei, „să le trimit Poliția pe cap, să-i înthrebe de zmeu. Sunt om bun însă, de amăhrâți nu mă iau“. Râde, îl bate pe Max pe spinare: „Mai ai suhrplus? Am fete măhrețe, cum îți plac ție. N-o schimbi pe Gala? Ți-o aduc pe Mahrga cât ai zice pește“.
„Mai bine nu“, zice Max. Îmbătrânise, până și puchinoasele de aseară au supt măduva din el. De altfel, se miră că n-a paralizat.
„Phrieteni din nou?“ îi întinde Papainoage mâna.
„Prieteni!“ face Macu și dă noroc.
La care Papainoage, dregându-și glasul: „Am văzut-o iehri pe Sossa în față la Muzica“. Max e cât pe ce să caște ochii, dar se abține. „Cum de n-ai pus gheahra pe ea?“ reia Papainoage. „O iubeai phrea mult și nu ți se scula?“
„N-am mai văzut-o în ultima vreme“, face Macu buimac. „Ce mai zicea?“
Oli ridică din umeri, cică nu vorbiseră, fiindcă el era în mașină și ea o ardea pe trotuar.
Iar începe să plouă, norii s-au adunat în zece minute. Cei doi se îmbrățișează și gata, mașina îl ia pe Macu și-l duce acasă: *Sossa, Sossa, ce naiba se întâmplă?* se întreabă el pe drum. Intrând în sufragerie, uită de ea; n-ar trebui,

numai că găsește pe măsuță un plic de la Sache: „Casa e sigură. Caută pe net, vezi că a apărut un post nou de radio. Îi zice Radio Gavagai“.
Max deschide laptopul. Postul dă muzică indie, The National cu „Graceless“. După un timp, cineva bagă sloganuri cu glas filtrat, nu-ți dai seama dacă-i bărbat sau femeie: „De ce plătești taxe? Ca să-și salarizeze statul slujbașii tembeli? Ca s-arunce cu bani pe mizerii de care nu ai nevoie? Mai bine fă-ți insula ta, fii autonom! Pune panouri solare, montează eoliene, învață online! Uită de stat, căci statul te falimentează! Uită de stat, căci statul te fură!“
Of, de ce faci asta, Louise? se pleoștește Max. Se duce la geam și-l sună pe Sache: „Poți să localizezi de unde emite Gavagai?“ Sache se ocupa deja, dar treaba era încurcată, fiindcă emisia avea loc dintr-o mașină în mers. Max îl întreabă dacă oamenii lui sunt tipi de încredere. Sache se necăjește, dar Max se apără spunând că doar el, nu altcineva, trebuie să afle pe unde umblă postul ăla de radio rătăcitor. Și Sache: „O să afli primul, șefu', normal, dar uite, băieții mei... Na, le place ce aud la radio“.
„Ce dracu' le place, că ăia bat câmpii!“
„Cre' că fix asta“, observă Sache.
După o oră, Gala îl cheamă pe Max în oraș. Vrea să reia cina ratată de-acum două seri, cică a găsit un loc fain, mai retras. „Am chef de o masă indiană, cu mâncăruri iuți, iuți de tot“, se hlizește. Și el, pe limba ei: „Ți s-a făcut de răscoteț!“ Gala râde și, cine știe de ce, își amintește de Jurilovca: *uf, ce face mama?* se întreabă. *Mai țese prești de lână, ca să le vândă la târg?*
Se întâlnesc pe Batiștei, vizavi de ambasada Vietnamului, și-o iau pe jos spre Schitul Darvari. Localul e marfă: aflat pe o străduță lăturalnică, într-o casă ascunsă în fundul unei grădini, are mese din lemn masiv, scaune tapisate și chelneri nepalezi care vorbesc românește. Iei foc când mănânci și, pe lângă faptul că poți plăti cincizeci la sută din consumație în *notgeld*, mai are ceva special: din separeul pe care l-a rezervat Gala, Max deschide o ușă și intră într-o cameră cu microfoane, stații, vumetre. Odăgescu e acolo, Sache a venit și el, mai recunoaște doi inși cu care a avut treabă cândva și, oh, înăuntru e și doamna procuror: *chiar* e o brunetă voluptuoasă, cu ochi negri și țoale de bikeriță, numai că atunci când zâmbește te ia cu frig.
Îl despachetează ăia pe Max, îi scot stickul din chiloți și-l înfig într-un laptop. Amuzată, procuroarea comentează apariția noului post de radio: „Anarhiști haioși, câteodată îți pare rău că trebuie să te autosesizezi, bieții copii“.
Sache n-o bagă în seamă, dă jos cablurile de pe Max. Nici ceilalți nu-s interesați, ba chiar unul se strâmbă, cică Gavagai e un flaps, căci „cine mai ascultă azi radioul? Lumea nu se uită nici măcar la TV, stă doar pe Facebook!“
„Păcat, fiindcă revoluțiile de pe Facebook ies prost“, observă Max, făcând-o pe procuroare să râdă.
Tehnicienii descarcă înregistrarea și, după un minut, toți îl ascultă pe Oli: află ce a fost cu A.N./Alioșa, cu X, cu Y, plus discuțiile telefonice purtate de Oli în grădină. „Ce tare,“ dă Max să intre-n vorbă cu procuroarea, „nu credeam că se înregistrează și asta“. Ea îl ignoră, iar el, ce să facă, trage cu ochiul la gleznele ei. Dar un tehnician: „Sunt scule coreene, dacă ne forțăm, îi auzim și p-ăia cu care vorbește boul de Oli. O scutim pe doamna procuror să mai scoată un mandat“.
Ea își drege glasul: „Auziți, pe Carmen o știți?“ îl întreabă pe Max. Carmen era aia care urla ca-n Tibet. „O știu“, spune el. Procuroarea se umanizează subit: „Am fost colege în facultate, cele mai bune prietene“. Max îi privește inelarul: are verighetă, dar se pare că lui Odăgescu nu-i pasă de asta. „Carmen e deșteaptă“, se grăbește să zică Max. Și procuroarea: „*Extrem* de deșteaptă. Păcat că e-n avocatură, c-ajungea departe. Așa, câștigă doar bani. Ca mâine își trage și ea un căsoi în Toscana, ca dumneavoastră“, bagă ea frica-n Max. „Ne vedem după ce scot băieții înregistrarea“, mai zice și-o șterge pe ușa din dos.
Max se întoarce în separeu. Pe de-o parte, i s-a luat un pietroi de pe inimă, pe de alta, se întreabă cum de s-a aflat de vila lui din Toscana. Câți știu de ea? În altă ordine de idei, ce poate să facă? Nimic, așa că bagă sosuri iuți până-l ia transpirația.
„Cum a fost?“ face Gala. „OK“, zice el. Într-un separeu, cineva pune mobilul pe difuzor: „Fă-ți insula ta, fii autonom!“ se aude glasul filtrat. Afară fulgeră, plouă cu spume. Un chelner vorbește în șoaptă, puțin sâsâit, făcând-o pe o doamnă să râdă frumos. Apoi, gata, sună telefonul lui Max. E Sobek: „Vino,“ îi zice, „n-o să-ți vină

să crezi ce s-a întâmplat!“
Max închide. „Nu te răci,“ îi spune Galei, „nu întârzii mult!“ Ea strânge din dinți: „Iar pleci?“ „N-am încotro.“ „De luni de zile mă ții cu n-am încotro! M-am săturat!“ Cei de la masa alăturată întorc ochii la ei. „Mai încet“, face Max. „Nu vreau,“ șuieră Gala, „nu vezi că nu-ți iese? Gata, las-o naibii, hai să ne ducem la Jurilovca!“ „Și din ce-o să trăim la Jurilovca?“ „Nu știu, dar nu mi-ar mai fi frică. Aici mor, Macule, mor!“ „Gala...“ „Nicio Gala! Că stai la zdup sau ești liber, pentru mine-i tot aia! Dă-i dracu’ pe *porcii* ăștia, hai să ne cărăm. Asta nu-i viață!“ Max o împunge: „Ți-era mai bine la Roma?“ „De ce mă iei așa? La Roma eram tânără, da? Să-ți spun ce mi-ai promis când m-ai luat de la Casamonica? C-o să fiu liniștită, c-o să scap de belele... Nu zic că n-a fost așa, dar acum nu mai e, a ieșit un căcat! Nu-s supărată pe tine, dar, *te rog*, hai la Jurilovca, c-acolo n-ar mai suna telefoanele, nu te-ai mai duce la aurolacii ăia ai tăi.“ „Sunt și-ai tăi“, îi atrage Macu atenția. „Tocmai, că-i știu! Crezi că-s proastă? Crezi că nu m-am prins că...?“ „Că *ce*?“ i-o retează el. Și ea: „Macule, te rog, hai să plecăm din orașul ăsta nenorocit, mi-ai zis că-ți place la mine acasă, mi-ai zis c-o să pescuiești...“
Dar el: „Trebuie să fug. Hai că nu întârzii“.
Ba întârzie. Ajuns la mansardă, își dă seama că-i groasă. Îl așteptau toți, erau strânși în jurul lui Rușinaru și se chiorau la niște poze; cică moșul le primise pe mail, le printase dintr-un reflex bătrânesc și le adusese cu el. Într-un set, un tip o fotografia pe Miha la club, la școală, pe stradă; în alt set, același tip o fotografia pe Anca la club, la serviciu, pe stradă.
„Cine-i *ăsta*?“ ia Macu foc recunoscând pozele din telefonul Inei, numai că cele de acum îl prinseseră în cadru *și* pe fotograf.
„*Ăsta*-i colegul lui Bismut de la Basel, din studenție“, i-o trântește Rușinaru.
„Face Bismut d-astea?“
Rușinaru nu știe ce să răspundă, nu-i e clar dacă Bismut nu e mână-n mână cu Oli sau dacă nu cumva Oli l-a infiltrat. Apoi se uită la ceilalți, pe rând, și le dă una în cap, zicând că Junker i-a trimis pozele. „Îl cunoști așa de bine pe Junker?“ le cade lor fața. Rușinaru spune că n-a fost lucrarea lui, ci al lui Canta: prietenul lor îl invitase pe ambasador la Sinaia, la vila pe care o cumpărase recent, la o întâlnire la care participase și trimisul nostru special la Berlin. Naiba știe ce căutase un diplomat român care-i simpatiza pe zeloți la aceeași masă cu emisarul lui Putin, dar cert e că Junker i-a scris lui Rușinaru că i-a oferit pozele la sfatul lui Canta, ca să poată negocia (atenție!) cu Garfield sau cu cine o fi cazul scoaterea din arest a lui fi-su’.
„Poftim,“ face Sobek, „abia l-au pus în scaun și și-a băgat nasul, al naibii!“
„E *ciolovec*, doar nu credeai c-o să stea deoparte“, pufnește Max.
Dar Rușinaru: „Ce zici, Macule? Acum, c-ai văzut pozele, ieși la bătaie?“
„Vi se pare c-a scos Bismut oameni flămânzi în stradă?“
„Corect,“ se scârbește Anderco, „sunt îmbuibați și au haine de firmă, am învățat lecția!“
„Și nu mi-ați dat nici alibiul pe care-l aștept“, adaugă Max.
„Frate, ne înnebunești“, îl ia Sobek. „Gașca lui Bismut crește! Cu câți vrei să ne batem? N-ai auzit că până și niște ortodocși schismatici au bătut palma cu el? Ăștia vor să-l *facă* pe Patriarh, vor reformarea dogmei, futu-i în cap...“
„Ei, să-ți bagi pula!“ se îngrozește Ristache.
Și Max: „De câte ori să vă zic? Lăsați-i pe ei să dea primii, că mai am de aflat niște lucruri... Uite, Paisie le-a dibuit tactica, vreți să știți cum fac? Au trei clustere de postaci care ne asmut pe unii împotriva altora, ei ne îndârjesc, ei recrutează strada, ei creează... zi să-i zic... un *bazin* pentru revoluție“.
„Hai, că și tu vorbești câteodată ca ei...“ se strâmbă Anderco.
„*Husere*, ia fii atent: tu știi ce au în comun zeloții, naziștii și comuniștii? Fac pe altruiștii și folosesc furia oamenilor ca să ia puterea. Ce-i drept, nu le e greu să găsească inși furioși, căci banii sunt distribuiți aiurea, cu bunele practici în mână, alea cu care zeloții ne împuie capul non-stop. Culmea e că au dreptate când spun că sistemul e greșit, numai că nu ne explică de ce... Tu ce mărfuri produci, *husere*? Haine, mașini, blocuri? Nici gând, tu trăiești din chirii, bagi profitul în imobiliare, aștepți să le crească prețul și pândești când să vinzi. Nu te uita la mine, știu c-am făcut la fel, dar ăsta nu-i management, e speculă. Cu toate astea, Bismut nu atinge

subiectul, pentru că ar trebui să admită că și sponsorii lui fac la fel, ba, mai mult, că ei *internalizează* tot potul. Ai uitat cum te-a făcut porcul de Cașalot? Eh, uite-așa, Bismuții ne învață că sărăcia e dată de corupția *concurenței* și că sponsorii lor sunt iubitori de aproapele; de-aia fac pe sfinții, de-aia înlocuiesc dezbaterea cu demonizarea, de-aia iubesc tribunalele: acolo sunt procurorii, *sniperii* lor. De fapt, zeloții sunt niște *racketi*, când spun revoluție, se gândesc la șantaj."

„Și tu," râde Anderco, „ai de gând să faci revoluția aia adevărată?"

„Bă, mă iei la mișto? Eu vreau să fac niște ajustări, ca să nu ne ia dracul. În fine," revine Max la ale lor, „mâine să-mi spuneți pe câți inși ne bazăm".

„Auzi," se încruntă Anderco, „despre ce ajustări vorbești?"

„Despre unele la care o să pui și tu umărul dacă vrei să nu rămâi lefter! Apucă-te să produci, nu mai fi rentier! O să introducem o mare reformă fiscală, o să taxăm speculația, da?"

„Și bani cum mai facem?" se albește Anderco.

„Stai lângă mine, adu-mi voturi, oameni nervoși și mulțimi furioase și-o să faci bani!"

„Băi, Macule, tu vrei să faci un partid!" îi ies ochii lui Anderco din cap.

„Ce partid, *husere*, te-ai tâmpit? Eu doar îi urăsc pe zeloți."

A doua zi, Max se duce la biroul procuroarei, ascultă înregistrarea prelucrată la Parchet. Trece un minut, trec două, vocile se recunosc, dar dialogul e lipsit de sens: una zicea Max, alta răspundea Oli. De pildă, când Max îl întreba dacă l-a pus la curent pe Gaftoi cu manevrele lor, Oli răspundea fără legătură: „Gaftoi a fost cu noi la Grădiștea. El e marinar".

„Nemernicul e aici," strânge procuroarea din dinți, „are oameni aici, la Parchet!" Lui Max nu-i vine să creadă, zice că s-a greșit ceva, c-o fi copia înregistrării aiurea, dar procuroarei îi dau lacrimile: „M-a făcut, m-a făcut!"

Max ia foc, zice c-anunță presa, că are cu cine vorbi, însă un tehnician îl bate pe umăr: „Ne-a spart la noi acasă, ce să faci cu presa?" „Că doar n-o să mergeți la Calea Dreaptă", își varsă procuroarea năduful. Dar Max: „Vouă vă e ușor să vorbiți, însă eu m-am ars".

Fetele, își zice, *mi le bagă Oli în pământ!* Speriat, cu un gol în stomac, și-o amintește pe Miha când a avut varicelă: „Pot să mă scarpin, tati?" îl întreba. „Nu, că-ți faci semne", o mângâia Max și-l luau și pe el mâncărimile. *Nu te scărpina, nu te scărpina*, își spunea, *că dacă tu nu te scarpini, n-o să se scarpine nici Miha*.

Pleacă de la procuroare trântind ușa. Ajuns la mansardă, Ristache îl întâmpină încântat: „Vești bune, coane!"

„Mă piș pe ele!" face Max și dispare cu Rușinaru în chicinetă unde, bufnind și trăsnind, îi spune ce a pățit la Parchet. „Of," se înmoaie bătrânul, „o să am grijă, chiar dacă tu și fi-miu'... chiar dacă voi... De ce v-ați certat, mă, de ce v-ați certat?" Moșul înghite în sec, se uită într-o parte, ca să nu-și dea mâhnirea pe față. „Ei," zice, „o să vorbesc cu Teo, că-i știe pe toți". Mormăie, se întreabă dacă să spună mai mult, în fine, se hotărăște: „Teo a aflat cine l-a mânuit pe Bismut la bun început. Bietul om a murit, era din garda veche". Și Max: „Deci Bismut e de-ai noștri". „Păi, da, Teo a făcut rost de dosarul lui. În sfârșit, tu descurcă mizeria cu Calea Dreaptă și eu te descurc pe tine."

Max mulțumește și se duce în birou. Ristache răsare lângă el, ca un șoricar zglobiu. „Zi-i", îl ia Max plictisit. Și Ristache: „Azi-noapte zeloții au vandalizat Facultatea de Arhitectură. Jandarmii au intrat în ei, dar zeloții erau mai mulți și i-au cotonogit. Au dat foc, au spart geamuri, au scris cu spray pe pereți... Am și clipuri cu acțiunea... Ce zici, ți-am dat un alibi?"

Dar Max: „V-am rugat să-i numărați pe ai noștri. I-ați numărat?"

Ristache atât aștepta: spune câți sunt, în câte grupe sunt împărțiți, ce nume au șefii de grupe, unde-și fac veacul. Iar Max: „Dacă e să înceapă bătaia, suntem pe muchie de cuțit, dar să zicem". Îl sună pe Paisie, îi spune că poate să atace „ca de început", după care îi roagă pe cei din mansardă să facă un tabel cu grupările de suport ale Căii Drepte: vrea să știe ce orientări și obediențe au, cu cine au conexiuni, cum sunt finanțați etc.

Ristache hăhăie: „Sunt negrul tău, Macule", zice și-i întinde tabelele cu pricina pe birou. Max se uită pe ele; la prima vedere, distribuția pare OK: credincioși vs. necredincioși, hetero vs. LGBT, dreapta vs. stânga, ecologiști vs. industrii, neocon vs. anarhiști; mda, nimic nou față de ce-i spusese Paisie. „Păi," face Max, „să le dăm zeloților

două zile de triumf. Sunt și ei oameni, nu? Trebuie să-și împartă prada, să tragă de zgârci: Chimir o să vrea să-i ia fața lui Bismut, Bismut o să se sprijine pe refugiați, ortodocșii o să se înfurie, Doru o să-și amintească de prietenii lui ruși... Să-i lăsăm să-și arate mușchii".

„Iar pierdem timpul?" răbufnește Sobek.

„S-o crezi tu: de azi umplem orașul cu afișe. Pe unele o să scrie «Dacă-l votezi pe Cocârț, îl votezi pe Bismut», iar pe altele, «Dacă-l votezi pe Garfield, îl votezi pe Bismut». De restul se ocupă Paisie". Se uită în jur, se întinde de-i trosnesc oasele, îl strigă pe Sache. „Din clipa asta," îi ordonă, „acoperi geamurile cu pânză de sac, tragi heblul, nu mai lași pe nimeni să intre cu telefonul aici. Aduci sculele lui Casamonica, verifici pereți, tavan, WC, oameni, tot! Mă verifici și pe mine, 'nțeles?"

„Tâmpitule!" îi joacă ochii în cap lui Ristache.

„Băi, ia ascultați o chestie, până nu ne ia Sache telefoanele", zice Lică și pune pe speaker glasul filtrat de la Radio Gavagai. „Ți-ai făcut insula? Ești autonom?" se aude în mansardă.

Max dă să se prefacă surprins, dar se pomenește cu un mesaj trimis de pe telefonul Sossei și fața îi cade fără să fie nevoie de circ. Ar scoate diazepamul din buzunar, însă folia are alt rol.

58. Un raport (VI)

„... ploua cumplit când am ieșit de la recepție, dar i-am dat liber șoferului și am mers pe jos. Eram într-un cartier eclectic: *des villas classiques, appartenant aux grands bourgeois de jadis, côtoyant des bâtiments art déco et des jardins qui s'affaissent sous le poids de la pluie. Rassurez-vous, je ne veux point parler d'urbanisme, car c'est* l'étoffe *de cette cité malsaine qui me hante: rien ne se passe* ici *comme auparavant, les gens et les faits deviennent de plus en plus méconnaissables. De toute façon,* sieur *Max m'éblouit, puisqu'il ne montre aucun signe d'empressement auprés du cahier qu'on lui a volé; on the other hand, if you watch him closely, no puedes evitar his mischievous eyes looking around, as if he was el guardián de un secreto to which us, ordinary mortals, have no access. Did I ever mention to you that he acts as if he was still in control? Ye yatha mam prapadyante tams tathaiva bhajamy aham.*

Așadar, Max e tot cel pe care îl știm: sclipitor, își provoacă dușmanii! Vă dați seama că m-a îmbrățișat când ne-am văzut la recepție, doar ca să-l zădăre pe *sieur* Bismut? În ceea ce-l privește pe cel din urmă, mai are de învățat, căci, realizând că mă am bine cu Max, a plecat *like a petty devil*, *proving that right now, as we speak, he's not useful to the enemy*. *Extraño*: *Max no tiene ningun idea de la desaparición del cadáver de Chupka*, deși, la relațiile lui, trebuia să fie la curent cu situația. I-am spus eu ce și cum și, ca să fiu mai convingător, i-am înapoiat fâșiile de hârtie pe care le oferise solomonarului în vară. Gestul l-a descumpănit, a înțeles că cerșetorul nu face singur legea pe lume și că el, Max, n-are încotro: va trebui să dea un brânci scandalului din oraș. Dacă am calculat bine, va susține o reformă (în sensul dorit de noi), ca să contracareze dinamica de *aici*. În acest scop, îl voi instrumenta și pe Emin, care nu doar că umblă cu ochii scoși după Max, dar, de *astă dată*, a dat semn la Bagamoyo că e gata să se arunce în vâltoarea evenimentelor. E cazul deci să-l învrăjbesc cu Louise.

Pe ea și pe comisar i-am întâlnit pe Popa Savu, parcaseră sub un platan, ca să se adăpostească de ploaie. «*Votre* Bismut,» i-am zis Louisei, «s-a supărat când l-am îmbrățișat pe Max. *You'd better soften him up*». În loc să răspundă, ea a mormăit plictisită. «Și tu ce mai faci?» l-am întrebat pe comisar. «Trag mâța de coadă. Șefii nu mi-au zis nici până azi de ce m-au dat afară.» «Să fi sosit clipa unei alianțe cu Max?» l-am testat. El mi-a zis că Max e un ticălos și că n-o să se alieze cu el nici mort. «*You also need to soften up*», i-am spus. «Poate, dar n-o să fiu părtaș la o trădare de țară», mi-a zis, făcând aluzie la legăturile lui Max cu patria mea de adopție. Atunci l-am întrebat dacă a se sfătui cu mine ca să descâlcească o crimă nu e tot o trădare. Dar el: «Crima e una, ce face Max e alta. Să știi că și cu tine am probleme. Ești un rus cu nume de neamț, adică tot ce-i mai rău pentru un român».

A fost hazliu să-l aud cum recriminează apropo de un fleac – *cât cântărește patriotismul*, m-am întrebat, *în comparație cu ce dorim noi?* Era cât pe-aci să-l ironizez, dar n-am avut loc de Louise: «Ce naționalist!» l-a luat ea. «Ce-i cu voi toți? Sunteți groaznici!» Neavând cum să le spun *cine* sunt cu adevărat, i-am lăsat să se certe: mi s-a părut interesant că tânăra, deși părea că-mi ține partea, mă privea suspicios. Ea a început să priceapă câte ceva, iar eu i-aș fi fredonat, de-al naibii, câteva măsuri din piesa muzicală care o bântuie, ca să-i văd reacția, dar m-am abținut. Lăsând la o parte acest episod, sunt sigur că pe Louise o putem folosi, condiția fiind să nu plece urechea la cuvintele lui Emin.

Îmi permit o sugestie: dacă l-am elimina pe poet, ca să-l privăm pe solomonar de o pârghie? E drept că Emin nu scapă de ectima cu care l-am pricopsit (îl scoate din minți, are momente când e incapabil să ia decizii) și că, totodată, nu mai posedă semnele de recunoaștere, dar, pe de altă parte, e pe cale să plece în Argentina, unde îl așteaptă o Estrellita pregătită de Kristol mai bine ca niciodată. Ce părere aveți, tăiem nodul gordian? Ne asumăm un dezechilibru major, ca să sugrumăm din față o revoluție?"

59. Premierul. Ambasadorul german. Un discurs scapă de sub control.

„Ce faci dimineața după ce te trezești? Te speli, iei micul dejun și te îmbraci, deci plătești niște firme pentru apă, cafea, mâncare și haine. Unde e statul în toate astea? Nicăieri, e doar parazitul care îți ia taxe, deși pe tine te plătesc niște firme, iar tu plătești alte firme ca să trăiești.
Fă-ți insula ta, fii autonom!“
Urma un calup de știri nepreluate de mass-media standard: ciocniri în Edinburgh între separatiștii scoțieni și poliție, blocaje efectuate de Crucile Întreținute pe Dealul Negru, ca să vămuiască TIR-rile turcești, situația refugiaților africani din Spania, care *sclavageau* în serele din Almería.
„Vă place?“ întreabă premierul Garfield închizând telefonul.
E la Predeal, la reședința oficială, se plimbă prin burniță cu ambasadorul german. Din vale se aude tropot de cai.
„Eu v-am spus,“ îi amintește neamțul, „că situația scapă te sub control. *Mein Freund Volodya, von den Russischen Botschaft*, m-a avertizat că asemenea acțiuni se vor înmulți“.
Garfield privește Bucegii înnorați. „Problema e,“ se plânge el, „că nu știm al cui e radioul. Gavagai, vă dați seama ce nume?“ „Ce înseamnă?“ „E imposibilitatea de a deduce ce spune un om a cărui limbă n-o știi. Eu vorbesc într-o limbă necunoscută, vă arăt umbrela și vă zic: «Gavagai!» Dumneavoastră vă gândiți: «Ah, *gavagai* e umbrela», dar poate că eu m-am referit la spițele ei, sau la ploaie, sau la faptul că umbrela poate fi folosită ca armă ad-hoc. Mă rog, ideea e că serviciile noastre susțin că acest radio face parte dintr-o operațiune montată afară. Dumneavoastră ce credeți?“ Neamțul pufnește: ce să creadă? Nimic. Și Garfield: „La fel mi-a răspuns și *gaspadin* Junker. S-a interesat, dar nici ai lui n-au știut ce să spună“.
„Și bănuiați c-aș ști eu mai bine?“ devine neamțul bățos.
„Vai, nu, doar vă ceream o mână de ajutor. Situația noastră, după cum ați binevoit să observați, e neclară. Uitați-vă și la arestările recente: au fost închiși oameni nevinovați.“
Neamțul țuguie buzele: i-ar trânti-o lui Garfield, că-l știe de mincinos, dar acum are dreptate. Arestările par a fi lucrătura președintelui, căci politicienii săltați sunt amicii premierului și, prin urmare, dușmanii celui dintâi, excepție făcând jurnaliștii, care, deși ai lui Cocârț, au fost ridicați ca să nu se uite că nevinovăția e un viciu. Pe de altă parte, chiar dacă neamțul ar fi sigur că arestații sunt ticăloși, n-ar putea să-i închidă gura lui Garfield, căci acesta l-a ajutat să-și ia *eine wunderschöne haus* la Șirnea, în Piatra Craiului, la preț de *dumping*. Totodată, Garfield i-a fost amic, cei doi trăindu-și tinerețea la Paris, în Marais, prinși în zbuciumul și excesele socialiștilor aspiranți, iar un asemenea trecut nu se uită. În altă ordine de idei, își mai zice ambasadorul, românii spun că hoțul neprins e negustor cinstit, dar, nemțește vorbind, asta nu-l face pe hoț mai puțin hoț decât e, cu atât mai mult cu cât până și nemții au hoții lor neprinși. Of, gândurile astea, înlănțuite de la o națiune la alta, îl fac pe ambasador să înnebunească: *ce fac cu vila mea de la Șirnea?* se întreabă, simțind cum o gheară îi scociorăște în stomac.
„E așa te gravă povestea cu radioul... cum i-ați zis? Gavagai?“
„E jale. Patruzeci la sută din șoferii bucureșteni îl ascultă.“
„Asta-i mâna URSS-ului... *Entschuldigung*, voiam să spun Rusia.“
„Ah, deci nu credeți că Sovietul din Köln e amestecat.“
„Ce v-a venit cu Sovietul din Köln? Ațesta e proțedeu rusesc! Totuși, nu cred că *Herr* Junker e la curent cu problema. Îl cunosc, face parte dintre acei ruși care întrevăd viitorul european în cooperare.“
„Mda, un fel de Gerhard Schröder pe dos“, surâde Garfield. „Ca mâine-poimâine îl vedem președinte la Mercedes-Benz.“
„Personal, la Merțedes îl văd pe Lavrov“, râde ambasadorul, grăbindu-se să adauge: „*Es war ein Witz, ich hoffe du verstehst.* E o glumă, sper c-ați înțeles“.
Garfield zâmbește: „Normal că e o glumă, dar nu mă ajută. Cocârț face mizerii, dar bastoanele de la Berlin eu le

încasez".
„Îmi pare rău, *baston* trebuie încasat! Sunt prietenul României, însă țelul european e, vai, uriaș: tepășește interesul național! Te contează un banal conflict personal între un premier și un președinte? Uniunea nu poate fi creată fără dureri, iar eu nădăj... nădăjduiește," se chinuie ambasadorul cu un cuvânt învățat recent, „*nădăjduiesc* c-ați rămas fidel valorilor europene".
„Cum să nu, cum să nu!" face Garfield.
„Și-atunci, te e un baston? Gândiți-vă! Tac-am respecta democrați *zur letzten Konsequenz*, ține știe când am finaliza integrarea, căți, tupă cum vedeți, e imposibil să obținem un acord sută la sută. Noi, nemții, avem experiența Dietei: tacă trimișii burgurilor și ai prințipatelor nu făceau compromis într-o zi, discuțiile se suspendau, emisarii preferând să mențină unitatea Imperiului tecât să alimenteze contradicții steril. Te așa țeva e nevoie și azi, hai să vedem te ne aduce împreună, nu te ne desparte, te parc-am fi *einige* polonezi cârcotași. Să mai zic că, la cum e acum Parlament European, noi, soțialiștii, avem viață grea? Păi, tocmai pentru că suntem soțialiști trebuie să acțeptăm un proiect atât de ambițios: n-am fost noi mai mereu promotorii unui anume fel de internaționalism? Suntem umaniști, ideea jertfei generației actuale pentru un viitor mai bun e parte din gena noastră... Pe te altă part, Occidentul răsplătește *loialitet*. Sunt funcții în Comisie care îi așteaptă pe soțialiștii români: am negociat cu popularii, nu v-am uitat. Veți avea oamenii voștri la Bruxelles și Strasbourg, dați naibii baston!"
„Of," se întristează Garfield, „haideți să vorbim ca odinioară, la *36 Busolles de Marais*..." Dar neamțul: „Tomnule Prim Ministru, nu pot oferi mai mult! Știu că vă e greu cu lumea ieșit în stradă și cu un președinte cu care n-aveți dialog, tar preferați un război țivil? Sau vă bazați, *ach*, pe coleg de peste Oțean, care a scos firma Bayer din cărți în România? Să fim serioși, noi vă suntem vețini, nu Casa Alb! Revenind la post te radio care vă preocupă, vă zic sințer că nu știu te e cu el, deși nu pot să nu constat că e un simptom trist. Fiți ferm, susțineți Bruxelles, nu Beijing, nu Washington! Ați mai trecut peste capul Berlinului și știți te-ați pățit! Puteți să-mi ziceți că niți noi n-am ieșit bine atunci, dar azi nu intenționăm să invadăm Rusia".
„Dumnezeule mare," face Garfield, „așa vorbiți și la Varșovia?"
„București nu e Varșovia! Polonezii sunt de două ori mai mult ca români și n-au niți nebun ca Paisie!"
La ora aceea, Paisie conducea un marș pe Calea Victoriei, alături de un Petrache-Ologul mai bălos ca oricând. Ploua de rupea. Dacă până mai ieri Calea Dreaptă stăpânise mediul online, după ce Paisie și-a lansat postacii, comentariile zeloților au fost înăbușite, Sutanele năvălind în roiuri pe site-uri și forumuri. Pe Max nu-l interesa să se comenteze ceva anume, el voia să *ocupe* paginile, să-și sufoce adversarii prin număr. Useri reali, aplicații și boot-uri s-au infiltrat în toate ungherele netului și, pe când Garfield vorbea la Predeal cu ambasadorul german, Sutanele au ieșit pe străzi, revărsându-se din prea plinul mediului electronic. Desantul lor era cu atât mai înfricoșător cu cât mărșăluiau în tăcere, privind lupește la trecători, *en brandissant des noirs étendards* ce n-aveau legătură cu dulcele anarhism. Ceilalți demonstranți au părăsit bulevardele, iar Louise, cuprinsă de ciudă, a postat un eseu, argumentând naiv (dar corect politic), că a protesta înseamnă să-ți faci cunoscut crezul, nu să-ți îngrozești adversarul.
După un minut, Sutanele au năvălit pe site-ul Căii Drepte. N-au scris nimic, doar au ilustrat materialul Louisei cu poze din timpul marșului: tineri uitându-se ca unul spre Cercul Militar, o femeie cu basca într-o parte zâmbindu-i unui copil zgribulit, un pensionar binecuvântat de Petrache-Ologul cu un crucifix. N-a trecut mult și Paisie a poruncit (acesta a fost termenul oficial) invazia platformelor ce nu-i conveneau: prima țintă a fost Bismut, care s-a pomenit pe pagina de Facebook cu sute de inși ce dezbăteau subiecte religioase, fără legătură cu gazele de șist.
În sediul din strada Columb s-a stârnit tărăboi: se dădeau telefoane, se striga, se trimiteau sms-uri în încercarea de a recăpăta controlul paginii lui Bismut. Colac peste pupăză, Paisie și-a desfășurat hackerii, iar căsuțele de email ale Căii Drepte au căzut una câte una. Mai mult, Vuia a ieșit pe hol, negru de supărare, vorbind la mobil: un consilier de la Cotroceni îl lua la refec, acuzându-l că dă foc străzii: „Ce-i cu radioul ăla? Păi, noi te-am trimis ca să-i ajuți pe tinerii *ăia* și tu ne faci una ca asta? Vezi că sari calul!" Vuia s-a enervat, a zis că serviciile sunt scăpate

din mână, că nu știe dreapta ce face stânga, din moment ce învinuiesc Calea Dreaptă pentru un post de radio de care el, unul, n-are habar. Pe de altă parte, l-au apucat pe el pandaliile, cum să nu pui mâna pe niște idioți care emit, cel mai probabil, dintr-un coteț? Dar consilierul: „Când îți spun că sari calul, sari calul!"
„Țara arde și baba se piaptănă", a zis Vuia după ce a închis telefonul.
Fusese luat ca din oală, nu auzise de Radio Gavagai. Ascultându-l, i s-a părut o tâmpenie: mesaje cretine, muzici tembele, plus știri pe care nu le prelua nicio agenție serioasă de presă. Cine era interesat de o mână de sclavi din Almería? Cine voia să afle că un artist promova avorturile pe pereții Varșoviei? S-a întrebat: *să-i fi cășunat lui Cocârț fiindcă nu i-am dat filmul cu Șalăul și nespălata din canalizare? Sau îmi poartă pică pentru afișele din oraș?*
Nervos, și-a băgat oamenii în ședință, punându-i să vadă cine erau imbecilii cu radioul. „Nu pot să mă ocup *eu* de toate!" bufnea, în timp ce Louise făcea pe mironosița: scria în carnet, conștiincioasă, promițând că se interesează ce e cu Radio Gavagai. Radu a fost singurul care a comentat, zicând că în spatele postului trebuie să fie Max, care ataca de pe un versant anarhist, ca să atragă de partea lui aripa libertariană a Căii Drepte.
„Eu v-am tot lăsat," i-a închis gura Vuia, „dar gata! Lăsați mentalitatea de ONG, hai să fim un partid, că asta *se* cere!" La care Bismut: „Domnule Vuia, noi oferim un alt mod de viață, mai bine lansăm aplicațiile pentru alegeri dinamice... Știu," a ridicat glasul, văzând că Vuia se pregătește să-l contrazică, „știu că se zice că vreau să distrug Parlamentul, dar eu am ce am cu ticăloșii, nu cu Parlamentul în sine. Uitați, aplicațiile ar permite oricui să voteze cu un singur click". Și Vuia: „Dă-le naibii de clickuri, vreau oameni! Deci: de la tine, Louise, aștept un comunicat anti Radio Gavagai, iar de la tine," l-a pironit pe Bismut din ochi, „un material în care să susții *ferm* sistemul parlamentar. Chiar dacă te costă în sinea ta".
Ajunși acasă, cei doi s-au pus pe scris ca niște elevi silitori. La un moment dat, Louise a vrut să comenteze situația, dar a tăcut: dacă trăgea cineva cu urechea la ei, după cum a avertizat-o Junker? Pe de altă parte, putea să-l creadă pe rus? Dacă o manipula? În altă ordine de idei, cum să uite că Vuia i-a oferit niște fișe scrise de un mort dispărut, care n-a fost nici măcar jurnalist?
S-a uitat la Bismut: tasta de zor. Mda, cedaseră amândoi, executau ostășește ordinele lui Vuia. Ce-i drept, ea își mai spăla din păcate, scria mesaje de mână pe bilețele, i le pasa lui Vlad și el le ducea la o Dacie care, cutreierând Bucureștiul, îi lansa ideile în eter: una scria acum pentru Calea Dreaptă și alta va scrie la noapte, pentru ea însăși, numai că, gândind astfel, a luat-o cu frig: ce-ar zice Agapia de chestia asta?, cu ce ochi ar privi-o?
„Ai ascultat Radio Gavagai?" o întreabă Bismut. Și ea: „Ce s-ascult? Mesajele lor n-au mai mult de un minut".
„Să fie Max în spatele postului, cum a zis Radu?" a mai întrebat el. *Radu?* s-a mirat ea. *N-a zis-o Doru? Nu, nu Doru, Radu a zis-o, corect. Și Doru ce-a zis, că parcă nu l-am văzut azi...* Dacă se gândea bine, Louisei i se părea că Doru n-a mai trecut de multișor pe la sediu, dar n-a spus decât: „Max e ocupat să ne-o tragă, n-are timp de Radio Gavagai".
Peste noapte s-a întețit ploaia, temperaturile au scăzut și, preț de câteva zile, știrile meteo le-au înecat pe cele despre proteste. Demonstrațiile n-au încetat, Calea Dreaptă și Sutanele se ciocneau tot mai des, obligându-i pe jandarmi să-i despartă, în timp ce televiziunile nu mai invitau în platouri inși cu păreri diferite, căci nu-i puteau ține în frâu. Cu toate astea, sociologii spuneau că manifestanții reprezentau doar treisprezece-paisprezece la sută din populație; în București, de pildă, lumea se interesa mai mult de *city breaks* decât de politică. Tot atunci s-a semnat Brexitul, dar, ciudat, în UK era aceeași situație: deși activiștii și politicii se încăierau, populația se preocupa mai mult de agenda cotidiană. Louise nu pricepea de ce atât de puțini făceau gură, nu le era clar ce se întâmplă?, nu se prindeau că n-aveau legătură cu deciziile luate în numele lor?
Într-o dimineață, la sediu, a sunat-o fostul iubit. „Ce faci?" a întrebat-o. „Ce se vede", a râs ea. Și el, amuzat: „Vezi că dai foc!" Și ea: „Asta fac de când ai plecat". El era genul care se lua pe sine însuși peste picior și i-a zis că se simte aiurea fiindcă din cauza lui o să înceapă o revoluție. „Și-ți pasă?" l-a repezit ea. „Ce știi tu ce vreau eu? Tu nu mă cunoști, te gândești doar la tine... Băga-mi-aș, mă faci să vorbesc ca o pițipoancă!" a mai spus Louise, înainte să-i închidă în nas. Furioasă, a ieșit pe hol și a schimbat câteva vorbe cu Radu, fiind cât pe-aci să-l întrebe de Doru, căci, pe bune, nu-l mai auzise în ultima vreme, nu-i mai văzuse silueta prelungă și zâmbetul preocupat, în timp ce se plângea de microbii de pe clanțe, WC-uri, hârtii.

„Ce ai?“ s-a prins Radu c-o frământa ceva. „Nimic“, a zis ea și a luat-o prin sediu. A băgat capul în biroul lui Doru și a dat peste o tipă: „Cu ce te ajut?“ a făcut aia. „Scuze, am greșit ușa“, a spus Louise și a pornit pe culoare, chitită să găsească *semne* de-ale colegului dispărut. S-a dus în redacție, a vorbit cu Vuia, cu Anca (ea încă o evita), s-a dus la IT-iști, apoi la contabili, pretinzând că vrea niște bani în avans. Nici urmă de Doru, parcă nu fusese nicicând în clădire. Dând ochi cu Vlad, a dat să-l întrebe dac-o știe el ceva, dar i-a fost jenă.

Zilele au trecut. Louise lansa mesaje tot mai vehemente pe Radio Gavagai: statul ca raptor, statul ca distrugător al ideii de *workaholism*, statul condus de o gașcă de impotenți ce călăreau munca cetățenilor. La finele fiecărui mesaj, își îndemna ascultătorii, cu glas filtrat, dar din ce în ce mai pătrunzător, „să-și facă insula, să devină autonomi“; apoi difuza știri cenzurate de marile agenții de presă. Le primea de la userii de pe Awareness, fostul site de *media literacy*: interviuri cu activiști, proteste ținute sub obroc, podcasturi trase pe blat, ba chiar *breaking news*, care, în vremuri normale, ar fi făcut deliciul televiziunilor; de exemplu, nebunia cu *Albalonga*, petrolierul detonat de Soviete în estuarul Scheldei, blocând portul Anvers.

Era încă toamnă când a căzut prima zăpadă. A nins abundent și ecologiștii au blocat bulevardele, criticând inacțiunea vizavi de încălzirea globală. Alesesră un moment prost: de câteva zile, în București abia se circula. Transportul în comun era în colaps, zloata umplea străzile, plugurile primăriei zăceau în garaje, căci se scumpiseră combustibilii. Dând ochii cu verzii, orășenii au luat foc: urlete, înjurături, bătăi; erau la capătul nervilor, mai ales că se auzea tot mai des de raționalizarea alimentelor, recoltele putrezind pe câmp din cauza precipitațiilor interminabile.

Într-o seară friguroasă, Calea Dreaptă și-a chemat simpatizanții la Sala Palatului. Nu-i speriase vremea rea, dar Vuia voia să joace după reguli consacrate: mediu liniștit, preluări TV, bufet pentru jurnaliști. „Ca mâine intrăm în *establishment*“, l-a luat Louise pe Bismut peste picior, intrând în foaier. Dar el, în șoaptă: „Las’ că schimb foaia!“ „S-o văd și pe-asta!“ a pufnit ea, căci, influențat de Vuia, Bismut se moderase.

Într-o zi, cei doi se plimbaseră prin Pădurea Comana. Ningea, se pusese un strat gros de zăpadă. Au luat-o agale spre luminișul unde fusese ucis, chipurile, Vlad Țepeș. La dreapta, lacul înghețat, plin de stuf, în jur, stejari pârâind în ger, la nord, pe o colină, clădirile fostei școli a Securității din Grădiștea. „Dragul meu,“ a început moșul, „vorbești numai despre computere și aplicații pe telefon... Crezi că așa atragi lumea de partea noastră? Ce-i aia să spui că cipurile ne vor dirija viața? Eu te-aș ruga să fii mai atent, nu-l simți pe Chimir că-ți suflă în ceafă? Nu-i vorbă, el bagă cu averile și cu proprietatea, zici c-abia așteaptă să ne taie pe toți, dar nici tu nu ești mai breaz! Parc-ai fi de gheață, așa vorbești... În fond, ce vrem noi? O societate pentru IT-iști? Una pentru lumpeni? Nici gând! Noi vrem ceva previzibil: familie, job, concediu, pensie... De ce sperii lumea? Chimir ducă-se naibii, dar tu? OK, te excită inteligența artificială; o fi bună, nu zic, dar oamenii n-o pricep, n-au cum, că-s bătuți în cap! Sutanele s-au prins că vorbești la pereți, au *simțit*, ticăloșii, că de-aia urlă în piețe: «Dați-i lui Bismut, bă, un grant la Hollywood, trimiteți-l să-și vadă de SF-urile lui!»“

„Zeloții nu sunt tâmpiți,“ a replicat Bismut, „ei înțeleg tot ce spun“.

Dar Vuia: „Eu îți recomand să fii precaut. Dac-o mai ții așa, pierdem partida. Ce Dumnezeu, vrei să-l *luăm* pe Chimir în brațe?“

La Sala Palatului a venit multă lume, se înghesuiau și pe strapontine. Verzii erau de față, Sovieții trimiseseră o delegație, iar Parlamentul așijderea – comisia pentru minorități, cel puțin, ocupase, în păr, primul rând. „Spuneți-mi George“, și-a început Bismut discursul, făcând-o pe Louise să tresară. Nu-l asociase nicicând cu numele de botez; pentru ea, el era Bismut și basta. Cuvântarea promitea să fie cuminte, cu atât mai mult cu cât spectatorii erau aleși pe sprânceană, dar n-a trecut mult și din public s-au ridicat strigăte și fluierături: „Cin’ te păpușează, bă? Cin’ te plătește? Marș la tine în Analistan!“

Pe când scandalagiii erau dați afară, Bismut a trecut la ironii și atacuri *ad hominem* (călduțe, ce-i drept), după cum îl învățase PR-ul, făcându-i pe zeloții vechi să privească în lături, jenați: păi, ăsta-i discurs?, unde-s alegerile dinamice?, de ce nu zice nimic de banii marilor corporații, care trebuie să se reverse în programe publice?, a uitat că cetățenii sunt adevărații *stakeholders* ai societății?

„E la fel ca ceilalți“, a comentat cineva, în timp ce ici-colo se șoptea: „Gavagai“, „Gavagai“, singurul pol care

alimenta flacăra unei revolte reale.
„Nu-i lua în seamă", i-a șoptit Radu.
Bismut însă, roșu la față, a dat deoparte hârtia pe care-și notase ideile, s-a uitat într-o parte și-n alta, de parcă nu se putea aduna, și brusc a întrebat: „Există vreun *om* printre ticăloșii de la putere? Dacă da, vreau să-l văd. Ei, acolo sus, nu-și *dau* seama că n-avem pe cine vota? Un om, să ne arate un *singur* om, căci am vorbit, am strigat, am protestat, dar n-au ținut cont de nimic!" „Ce faci?" s-a speriat Radu, numai că Bismut s-a pornit și mai și: „Am vrut liniște, am sperat c-o s-o rezolvăm pașnic, dar ne-a ajuns cuțitul la os. Ce cred *ei*? C-o să tăcem la nesfârșit? Că rămânem cu mormăitul? Iar voi credeți cumva că n-avem cum să *dăm* cu ei de pământ? Vă îndo*iți*, vă e fri*că*?" „Nu ne e frică, nu ne îndoim", a vociferat sala, simțind că ia o gură de aer. „Oh," a surâs Bismut, „v-ați săturat! V-a ajuns până peste cap, nu-i așa? Eu v-am spus că va veni o zi când n-o să mai suportați, v-am spus c-o să trebuiască *să-i nimicim*! Ei, bine, acea zi a venit! N-o să ne fie ușor, n-o să schimbăm lumea bătând din palme, dar hai să jurăm, aici și acum, că mergem peste politici și-i *fă-râ-măm*! Noi vrem cinste, ei fură, noi vrem investiții, ei sunt birocrați, noi facem proiecte, ei taie frunză la câini! Vă jur că n-o să am pace până nu le smulgem puterea din mâini, noi, cei ce ne purtăm singuri de grijă, dar care ne uităm și-n jur, la *sărmani*! N-o să am pace până n-o să-i zdrobim, n-o să am *nicio clipă de pace* până nu ne luăm *viitorul înapoi*! Avem insule, suntem autonomi, credeți-mă: o să-i *zdrobim*! Spuneți-mi George, căci sunt dintre voi și-o vă scap de trecut! Spuneți-mi George, căci azi și aici, declar clasei politice războiul total! Monstrul va muri, monstrul va muri!" „Mon-strul va mu-ri! Mon-strul va mu-ri!" a izbucnit publicul țâșnind din scaune, în timp ce Bismut părăsea scena grăbit, ca și cum voia să scape de lumea ce dădea fuga la el. „M-am speriat, am crezut că te-ai stricat și tu," țopăia o poetă în urma lui, „dar ești la fel, ești la fel!"
„Ai înnebunit?" l-a luat Vuia în culise. „Ți-am zis să schimbi foaia, nu să pui foc!" Și Bismut: „Dacă nu vorbeam așa, dispăream ca mișcare". „Bravo, bravo!" l-a îmbrățișat Louise. La care el, în șoaptă: „Vreau să dăm cât mai repede de cei de la Radio Gavagai!" Ea era cât pe ce să-i spună adevărul, dar cum să uite că Bismut și Vuia i-au dat un dosar *fake*? Cum să uite că Igel e mort?
Deîndată ce și-a zis asta, vocile din jur au devenit distincte, de sine stătătoare cumva, ca și cum le auzea cu mii de urechi, atașate la mii de creiere. Aerul se lichefia, mirosurile se prefăceau în ceva *zgrunțuros*, iar două femei care părăseau sala, îmbrăcate în fuste-pantalon cum ea nu văzuse nicicând, i-au lăsat impresia că dispar într-o lume alăturată, târând sute de ani și milioane de oameni pe urmele lor.
Louise s-a dus la cea mai apropiată fereastră: a privit străzile scăldate în ploaia înghețată, lumina lichidă a reclamelor, mașinile și autobuzele împotmolite pe carosabil și, dintre toate semnele pe care i le putea da Bucureștiul, s-a pomenit că-l pierde pe Doru din minte: chipul îi era vag, mersul îi aducea cu al unei fantoșe, glasul i se dilua în flecăreala foștilor prieteni, tovarăși, amici, ba chiar și în încruntarea severă a lui Vuia – unchi, tată, ce i-o fi fost. Orașul îi dădea *delete* pe bucăți, îl deporta din substanța clădirilor și a bulevardelor, făcând loc unui caiet furat și unei poze alb-negru din Delea Veche.
Când Louise s-a reîntors printre tovarășii ei, Slav îi strângea mâna lui Bismut: „Felicitări! Îți place să riști", zicea. „Ne-ai făcut," râdea Chimir, „sigur te cheamă George? Nu cumva Ștrul?" întreba, făcându-l pe Bismut să i-l arate pe Vuia cu coada ochiului, numai că bătrânul n-avea chef de prostii, voia să-i aducă cu picioarele pe pământ: „Toți o să sară pe noi," i-a reproșat lui Bismut, „toți o să ne caute nod în papură după discursul tău! Ce ți-a venit?"
„N-ați văzut că publicul era ca și mort?" a replicat Bismut.
După o săptămână, confruntările au escaladat. Prima mutare a făcut-o Slav, inocent, într-o emisiune *kult*, unde a dezbătut cu Școlici și Pârșu un curent artistic uitat: Bauhaus, școala utilitariștilor de pe vremea Republicii de la Weimar. Înainte să ucidă zeci de progresiști pe insula Utoya, Anders B. scrisese că Bauhaus „a fost un rezervor de marxism, care a subminat Occidentul", așa că Slav & co. au criticat curentul cu pricina, dorind să arate că orientarea lor e de dreapta după ce discursul lui Bismut îi făcuse pe mulți să-i acuze că sunt de stânga. Prin urmare, Slav a susținut că la Bauhaus ideologia bătea utilitarismul, căci, întreba el: „De ce-ai construi acoperișuri plate, care țin umezeala, în Nordul Europei, unde plouă și ninge? O faci ca să semnalezi că înfrunți

masculinitatea și autoritarismul la care trimite acoperișul în pantă!“
Max a sunat în platou și i-a atacat în direct: „Ați și uitat că Bismut i-a citat pe comuniștii de la Radio Gavagai! Să vă amintesc cum a plâns cu lacrimi de crocodil pe umărul *sărmanilor*? De ce Școlici, ca să justifice alegerile dinamice, susține că sumedenie de alegători mor și că, la finele unei legislaturi, Parlamentul e irelevant pentru că reprezintă mii de defuncți? Umblați cu cioara vopsită, domnilor, sunteți neomarxiști!“ „Și dumneavoastră fascist!“ și-a pierdut Școlici cumpătul. „Dacă eram fascist,“ i-a răspuns Max tăios, „mi-ați fi vorbit de pe un pat de spital“. „Domnule Murgescu,“ a intervenit moderatorul, „ce vorbe-s astea?“ „I-am reamintit domnului Școlici ce înseamnă fascismul. Spre deosebire de dânsul, eu nu cochetez cu totalitarismul.“ „Mai bine v-ați vedea de proces,“ s-a băgat Pârșu, „nu vă acuză nimeni de totalitarism, ci de privatizări ilegale“. Și Max, voios: „Credeți că privatizarea unei uzine e diferită de a unei edituri?“
În cinci minute, Facebook a luat foc, zeloții s-au năpustit pe străzi, iar Sutanele s-au strâns în fața postului TV din care Școlici, Slav și Pârșu au fost scoși sub protecția Jandameriei. „Huooo, comuniștilor! Politrucilor! Securiști în blană de oaie, huoooo!“ strigau oamenii lui Paisie.
A doua zi, cu noaptea-n cap, Gaftoi l-a săltat pe Max de la domiciliu, agitând spiritele și mai și. Presa s-a strâns în fața Ministerului Public, orele au trecut, Max nu mai ieșea, presa și *social media* comentau situația în fel și chip. Pe seară, avocații lui Max au prezentat un comunicat sobru, de parc-ar fi fost purtătorii de cuvânt ai unui oficial: „Domnul Murgescu a fost reținut pentru, citățm, «instigare la violență în cursul unei emisiuni TV», după ce Parchetul s-a autosesizat la sintagma «mi-ați fi vorbit de pe un pat de spital». Avem de-a face, bineînțeles, cu un abuz al organelor de anchetă. În ceea ce ne privește, vom contesta cererea de arestare preventivă, deoarece, prin măsura luată, Parchetul îngrădește dreptul la liberă exprimare, intimidându-l nu doar pe clientul nostru, ci întreaga societate“.
N-a trecut mult și Sutanele au pornit în marș către Ministerul Public, cerând eliberarea lui Max, dar nici Calea Dreaptă n-a stat cu mâinile-n sân și a ocupat Parcul Izvor, acuzând „imixtiunile unei organizații extremiste în actul de justiție“. La ora douăzeci și unu, purtătorul de cuvânt al lui Garfield-vomit a pus paie pe foc declarând că Guvernul va da o ordonanță de urgență pe legile justiției, incriminând abuzurile Parchetelor. Firește, zeloții au interpretat că ordonanța îi era dedicată lui Max, drept care n-au mai plecat din Parcul Izvor. „Credeți că ne sperie ninsoarea?“ le râdeau ei în nas jandarmilor. La rândul lor, Sutanele au acuzat Calea Dreaptă de presiuni asupra executivului și n-au mai părăsit piața din fața Ministerului Public, un spațiu în care de regulă se țin concerte de rock și târguri de bere. Până dimineață, grupările, despărțite de o aruncătură de băț, s-au luptat în sloganuri și au sărit când și când la bătaie, numai că Jandarmeria s-a vârât între ei, împiedicând vărsarea de sânge.
A doua zi, șeful ierarhic al lui Gaftoi a constatat că „au fost încălcate dispozițiile legale în ceea ce privește aducerea lui Max Murgescu la Parchet“, punându-l în libertate *înainte* de înfățișarea la judecătorul de drepturi și libertăți. Gaftoi, prins de ziariști în fața Parchetului, n-a comentat – negru de supărare, s-a dus val-vârtej la mașină. La ora aia, încă putea fi oprit tăvălugul, numai că Max (unii zic c-a făcut-o special, ca să scape de proces) a ținut un *speech* pe trotuar, într-o manieră care n-avea cum să *nu* pună pe jar Sutanele Negre: „Slavă Celui de Sus că nu suntem un stat totalitar, după cum vrea Calea Dreaptă!“ și-a făcut el cruce, uimindu-i pe toți. „Slavă Celui de Sus că justiția noastră nu acceptă excesele unor procurori discreționari! Slavă Celui de Sus că cei ce ne trollează viața (hopa!) din tranșee *online* s-au demascat! Jos comunismul, jos fascismul! Doamnelor, domnișoarelor, domnilor: sunt liber! Oare voi, însă, jurnaliștii, veți fi liberi să vă exprimați sau o să vă faceți carte de muncă la Radio Gavagai ca să vă spuneți păsul?“ A mai zis două-trei lucruri, cum ar fi că nu e necesar să fii zelot ca să vezi nedreptățile sau că ipocrizia e direct proporțională cu prețul hainelor pe care le porți (el era în jeanși), după care a plecat relaxat. Sache îl aștepta după colț.
Era o dimineață senină, neobișnuită în ultimul timp. La prânz, cerul s-a făcut roșu aprins, ca un amurg abătut mai devreme peste oraș; unii au dat vina pe o furtună saharianã, care lansase o mare masă de pulbere peste Balcani, dar alții ziceau că nici gând de așa ceva, căci în deșert, surprinzător, era potop, orașul Tamanrasset, de pildă, fiind luat pe sus de viituri cumplite. Mulți au zis că „ni se arată un semn“ și au umplut *social media* cu mesaje alarmiste: veneau vremuri grele, poate chiar un război. Pe seară s-a înseninat, numai că s-a făcut atât de

frig, încât chiciura a îmbrăcat clădirile, carosabilul și copacii. Aerul zăcea, cerul era plin de stele, în oraș domnea o liniște nefirească, până și claxoanele se auzeau ca din studio. La miezul nopții, s-a luat curentul. Ici-colo s-au aprins lumânări la ferestre, pe bulevarde se târau farurile răzlețe ale unor mașini – de-acum, nu Bucureștiul era în Bărăgan, ci Bărăganul conținea un accident geologic: cartiere seci socialiste, înrudite cu frustrarea lui le Corbusier, case neobrâncovenești, art déco, brutaliste, străduțe întortocheate, trasate peste fostele drumuri negustorești, ele însele bătute de-a lungul vechilor poteci ale codrilor, parcurse odinioară de lupi, vulpi, râși și mistreți; Capitala, o geometrie haotică, urma înghețată a unui bocanc gigantesc.
Ascuns în Sala Norvegiană, Cocârț a fost informat că a crescut numărul mașinilor intrate pe la vămile Nădlac, Borș și Porțile de Fier. A doua zi, mai rău: sumedenie de mașini intrau pe la Huși, Sighetul Marmației și Siret. Garfield a primit un raport similar, dar, fiindcă nu-l înghițea pe Cocârț, n-a luat legătura cu el; în schimb, au folosit amândoi canalele la care îi îndrituiau funcțiile, ventilând informația pe căi subterane, ceea ce numai liniște n-a adus. Totuși, străzile au rămas goale mai bine de o săptămână. Mulți au dat vina pe ninsorile abundente declanșate între timp, dar lumea, simțeau toți, aștepta doar un motiv ca să-și dea frâu liber furiei.
Motivul a fost un articol semnat de Lică, intitulat „Până unde se întinde Europa?“ Lică scria că în 1938 Europa se întindea de la Atlantic până în Cehoslovacia, țară abandonată de Anglia și Franța în mâna lui Hitler, de parc-ar fi fost un dominion pentru care nu merita să ții cont de principii. În 1948, Europa ajungea până la Cortina de Fier, dincolo de care dormitau guberniile rusești, iar în anii ’90 Europa a înghițit sateliții URSS, pentru ca apoi, aceeași Europă să încapă pe mâna unor politici „mai tâmpiți decât liberalii și mai răi decât comuniștii, agenții unui postcolonialism ce anula idei, obiceiuri și gusturi. *Enter the neomarxists!*“ clama Lică (îl și vedeai cum rânjea), numai că, scria el, „noii politici habar n-au cu ce se mănâncă Marx, căci, pe lângă tradiții, ei anulează la pachet și istoria. În fond, dânșii nici nu-l citesc pe Marx, căci *Das Kapital* n-are acțiune și efecte speciale, dar ce pretenții să ai de la niște suferinzi de astigmatism social?“. Din cauza lor, observa autorul, conservatorii români visau la victoria unei drepte occidentale *eliberatoare*, ceea ce, atrăgea el atenția, „ne-ar termina, căci ce interes ar avea dreapta Vestică să sprijine Estul? E cineva atât de naiv, încât să creadă că va renunța la *Drang nach Osten*, teza care a mânat-o încoace mereu? În fond, vorbim despre piețe de desfacere, protecționism și guverne cu capul plecat, așteptând ordine de la NATO, o mașină de făcut bani pentru un Stat Unit (sic!) care produce arme și combustibil“.
A doua zi Louise i-a replicat lui Lică pe site-ul Căii Drepte: „Când scrieți despre tradiții, vă referiți la opresiunea endemică de la noi? Când lăudați familia clasică, aveți nostalgia violenței casnice? Apropo, mortalitatea infantilă face parte tot dintre obiceiurile noastre străbune? Terminați cu ipocrizia, căci libertatea după care plângeți e clientelismul de tip românesc, iar drepturile după care tânjiți nu sunt proprietatea comanditarilor dumneavoastră, ci ale tuturor. Câte școli am fi putut construi cu banii furați de politici? Câte spitale am fi putut ridica, dacă nu exista parandărăt? Câți oameni inteligenți am pierdut, pentru că mafiile de partid tronează în capul mesei?
Ah, scuzați-mă! Asta e tradiția noastră verificată în timp!“
După câteva zile, tatăl lui Bismut a reapărut în oraș. După ce și-a rezolvat treburile, a luat masa cu Louise și cu fiul lui la restaurantul La Mama, lângă Ateneu. Era fericit, casa și livada reintraseră în patrimoniul familial. „Nu treceți într-o zi pe la Malul cu Flori?“ a întrebat clipind șugubăț. Louise n-a știut cum s-o ia, dar și-a zis că omul era vesel (îl ajuta și vinul, din care bea pahar după pahar) și a promis că vor veni cu prima ocazie. În contrapartidă, i-a propus: „Rămâneți peste noapte la noi!“ făcându-l atent că prognoza meteo era groaznică. Dar Bismut: „Avem ședință, Louise. Ce faci, îl chemi ca să-l lăsăm singur?“
Tatăl a căscat ochii: „Măi, Ghiță, crezi că-s copil? Ți se pare că nu-s în stare să-mi port singur de grijă?“
Ghiță? s-a mirat Louise. *Ghiță de la Gheorghe*, și-a zis, amintindu-și că, din trei vorbe („Spuneți-mi George“), Bismut își anulase numele real la Sala Palatului. *Și cu taică-său ce-o fi având?* s-a mai întrebat.
„De ce nu vrei să vină la noi?“ a tăbărât ea pe Bismut când tatăl a ieșit să fumeze. A primit un răspuns în doi peri, care a enervat-o în asemenea hal, încât s-a gândit, răutăcioasă, cum ar fi fost dacă Bismut și-ar fi început discursul zicând: „Spuneți-mi Gheorghe!“ *Pe de altă parte,* nu-i ieșea ei din minte, *cum de s-a ajuns de la Gheorghe la*

Bismut?

Întors de la țigară, tatăl i-a liniștit: „Nu rămân la voi, c-am bilet la tren. Maică-ta," i-a surâs el cald lui fi-su', semn că nu-i purta pică, „abia așteaptă să vadă actele pe casă... Și-altfel, ce mai faceți? Tot cu lupta, tot cu lupta?" „Tot cu lupta," a răspuns Bismut rece, „câinii ăștia nu se lasă. Dacă n-am mai avea atâția hoți..." a zis el, dus pe gânduri. Nici taică-său nu-i suporta, numai că, după cum a ținut să remarce, erau hoți și hoți. „De pildă, Canta", l-a taxat Bismut. „Păi, la el mă refeream," a spus tatăl naiv, „am fost curios dac-o să zică ceva despre tine. Ei bine, n-a zis nimic!" „Fiindcă-i uns cu toate alifiile", s-a încins Bismut. Dar tatăl: „Uns-neuns, te-a făcut mai bogat, Ghiță".

Iarăși Ghiță, s-a îmbujorat Bismut. „Nu Canta m-a făcut mai bogat," a izbucnit el, „casa și livada erau ale noastre".

„N-aveai decât ce aveai", i-a atras atenția taică-său. „În România, ce ai nu-i totuna cu ce e al tău."

După ședință, în drum spre casă prin palele viscolului timpuriu, Louise s-a luat *rău* de Bismut. Nu i-a vorbit de joaca de-a numele, în privința asta îl pricepea, deși, cinstită să fie, nu se prindea de ce un nume ca Vasile, să zicem, suna ca dracu la noi, în timp ce-n engleză Basil suna boierește. Ce-i drept, românii disprețuiesc ușor, iar Gheorghe e mai plin de glod decât George, plus c-avem și damblaua că țăranii sunt niște cretini care nu merită respect. Momentan însă, îi reproșa lui Bismut cum se purta cu taică-său, iar el i-a povestit de femei *braconate* la chefuri, înșirate precum cărnurile în frigare (exact astea au fost cuvintele), arătând că supărările lui veneau de mult mai departe, deși, dacă Louise se gândea bine, poate că tocmai sinceritatea lui era semn că umbla cu cioara vopsită. În fond, nu îi dăduse el zâmbind larg, stând alături de Vuia, falsul dosar al lui Chupka?

Disputa nu le-a prins bine. Ajunși acasă, Bismut a rămas în sufragerie, iar ea s-a băgat în dormitor, pregătind mesajul de a doua zi pentru Radio Gavagai:

„Cumpărăm mașini, benzina și taxele de drum le plătim, cumpărăm bilete de tren și de avion. Ce face statul pentru dreptul nostru la deplasare? Nimic! Ne ducem oriunde, cum vrem și când vrem, fără să avem nevoie de stat! Făceți-vă insule, fiți autonomi!"

Trecuse o lună de când nu se mai adresa *indivizilor*: de acum, vorbea de sănătate comunitară, de uniuni agricole, de firme stăpânite de angajați, îndemnându-i pe tineri să trăiască în *squaturi*, iar pe cei între două vârste să-și cumpere case de vacanță în grup. Audiența îi crescuse, s-a scris despre Gavagai pe portalul Microsoft și pe Google News, drept care Max a replicat (cam subțire) prin clusterul lui de pe Facebook, sugerând ca emisiunile radioului să înceapă cu sloganul „Progresiști din toate ospiciile, uniți-vă!".

Dimineață, când Louise s-a văzut cu Vlad, i-a zis că ar trage o tură cu Dacia din care emitea Gavagai. Puștii cu mașina erau precauți însă: treaba mergea brici, de ce să facă breșe în securitate luând-o pe jurnalistă cu ei? Mai bine își punea pofta-n cui decât să riște să atragă Poliția pe urmele lor.

Contrariată, Louise a luat un Uber și a plecat la sediu. Ningea fioros, se circula vraiște. La un semafor i-a mai trecut supărarea, căci și-a auzit glasul filtrat, dat la maximum, dintr-un Volvo. După câteva minute, trecând pe lângă Marele Mall Medical, l-a văzut pe Lică: îndoit de șale, se căznea să scoată dintr-un taxi o femeie palidă, numai piele și os, care abia sufla. Un bodyguard a dat fuga la ei cu un brancard, a băgat în buzunar o bancnotă și a cărat-o pe bolnavă prin zloată. Jurnalistul se uita în jur ca un animal hăituit: nu clipea când fulgii îl loveau peste față și vorbea dând din cap, ca și cum avea Parkinson. La un moment dat, a apărut Sahib, medicul pe care Louise nu-l plăcea, și i-a băgat pe Lică și pe femeie în spital.

„A pățit Lică vreo belea?" s-a interesat Louise, odată ajunsă la sediu. „Are nevastă-sa cancer," a spus Chimir, „de ce întrebi?" Louise a povestit faza de la Marele Mall Medical: o dăduse peste cap imaginea soției lui Lică, „un cadavru viu", după cum zicea. Și Chimir: „Pfuai, să vezi că i-au aprobat ăia de la asigurări tratamentul! Știi cât costă o cură? O sută cinzej' de mii. Ce baftă! Dacă nevas'sa e naspa, animalul ăla o să mai tacă din gură". „Ți se pare că asta e baftă?" i-a reproșat Bismut. La care Chimir, ismenindu-se: „Păi, trimite-i urări de viață lungă – și lui și lui Max".

Ședința de prânz a fost furtunoasă. De o zi se ieșea iar în stradă: Sutanele trecuseră la sumane de blană și-și făcuseră bivuac în Piața Constituției, de unde urlau la zeloții strânși non-stop în Parcul Izvor. Vuia credea că nu

mai era mult și-o să se ajungă la confruntări, cu atât mai mult cu cât nu aflase nimic despre cei care intraseră cu mașinile în țară în urmă cu o săptămână. Unde se ascundeau? Voiau să incite la lupte de stradă, ca-n '89? Îi lega ceva de Radio Gavagai?

„Dacă-i pe-așa," a propus Louise, „hai să ocupăm definitiv Parcul Izvor".

„Pe viscolul ăsta?" a replicat Radu, făcând-o să-și amintească, bizar, de Doru: îi era tot mai greu să-și evoce trăsăturile lui, iar cârtelile lui, neauzite de atâta vreme, dispăreau într-un cor surd, îndepărtat. N-a adus-o cu picioarele pe pământ decât glasul vesel al lui Chimir: „Dă-l încolo de viscol! Ne-mbrăcăm gros. Nu dăm înapoi niciun pas".

Louise a mai venit atunci cu o sugestie: dacă tot ninge *așa* de tare, ce-ar fi să organizeze jocuri de iarnă în Parc? Să facă un patinoar, un *halftube* de snow-board, o scenă pentru muzică *indy*, iar accesul să fie plătit în *notgeld*.

„Te-ai țăcănit?" a întrebat-o Vuia.

„Păi, avem simpatizanți printre ăia cu muzici și sporturi extreme. Lor le-ar plăcea o... Tabără de Iarnă!" a găsit ea un nume.

Pufnind în râs, Vuia a dat înapoi: „Tabără de Iarnă să fie. Dar îmi faci un proiect cum știi tu, bine?" Realizase că Tabăra de Iarnă putea fi un magnet pentru *crowdfunding*. Deși nu mai făcuse așa ceva, Louise s-a pomenit că scoate din ea sumedenie de idei: să monteze corturi de-a lungul a două căi, perpendiculare între ele: una de la gura de metrou spre parcarea Fosei Septice, iar cealaltă între parcul de câini de la Alpha Bank și terenul de sport de lângă Institutul Cantacuzino. Ecologiștii au propus (și așa s-a făcut, din motive de PR) ca la marginea Taberei să se ridice igluuri în care, pretindeau ei, traiul era mai bun decât în cort. Tabăra mai necesita un punct sanitar, o cantină cu bucătărie, un atelier în care să se confecționeze bannere, abțibilduri, brelocuri și obiecte artizanale, ba chiar și un cort-bibliotecă. La ora aia, ei n-o știau, dar Tabăra avea să capete o viață cu mult peste ceea ce își imaginase Louise, care se inspirase din taberele urbane din București (1990), de pe Wall Street (2009), din Piața Taksim (2013) și din Kiev (2013 – 2014).

În aceeași zi, pe seară, lovitură de teatru: Lică a fost invitat la GigaNews, la emisiunea Cantropului, de care-l lega o ură veche; de astă dată era binevenit, căci îl ataca pe Max din toate pozițiile. I-a trecut în revistă trecutul, a povestit cum decurgeau ședințele găștii lui, unde se țineau, cine participa, a amintit de firmele petroliere din Uganda, legate de Federația Rusă, ce mai, a vărsat tot. Cantropul ridica din sprâncene, mima uluiala; la un moment dat, i-a reproșat lui Lică articolul „Până unde se întinde Europa?", dar n-a insistat, căci oaspetele, dorind să arate că s-a întors pe calea cea bună, a plusat cu o dezvăluire șocantă: „La ei, la Securitate, exista un caiet în fondul special, scris de Emin. Știți că Max e expert în caietul cu pricina?" Și Cantropul: „Are Max habar de Emin?" „Emin," a replicat Lică, „era sarcină de serviciu la securiștii de rang înalt. Ciudat e că protestele din ultima vreme au început după ce caietul a dispărut".

„Domnule," s-a frichinit Cantropul, „am spectatori serioși, ce-i cu prostiile astea?"

„Dacă mă credeți, bine, dacă nu, nu, dar asta-i realitatea."

„Păi, ce legătură au protestele cu un amărât de caiet?" și-a jucat Cantropul sprâncenele.

„Nu e orice caiet. Poetul național..." „Lăsați-mă, vă rog, cu poetul național," a întins Cantropul palmele într-un gest de refuz, „poetul național e un slogan fără bază!" Lică a dat din cap, de parcă nu se putea hotărî dacă să-i dea dreptate, și a reluat: „În caiet sunt trimiteri la politica externă germană din secolul XIX, la un *lebensraum avant la lettre*, mai precis".

„Și ce treaba a avut Emin cu așa ceva?" s-a încruntat Cantropul.

„Păi, era germanofob."

„Ba eurofob!" i-au scăpărat ochii Cantropului. „Eurofob, antisemit... Cine să fure caietul unui asemenea... *individ*?"

„Orice naționalist-ortodox. De pildă, Paisie."

„Paisie poate obține caietul oricând. E prieten cu Max."

„Greșiți, sunt doar tovarăși de drum. O să se sfâșie între ei, fiți atent la mine!"

A doua zi, Macu a scos de la naftalină clusterul pregătită pentru televiziuni. Nou-veniții n-aveau multe idei; în

schimb, îi cunoșteau *perfect* pe colegii de platou și, deîndată ce aceștia deschideau gura, trimișii lui Macu ștergeau cu ei pe jos, scoțându-le la iveală trecutul, compromisurile și orice altceva discutabil.
„Începe, nu mai e mult“, a zis Vuia la ședința de seară.
Cei din jur s-au foit, aţâţaţi de îngrijorarea rudă cu veselia ce-i cuprinde pe oameni înainte de acțiune. Louisei însă, i-a sărit în ochi că Vuia privea la Radu cu o duioșie nelalocul ei, de parcă el i-ar fi fost fiu și Doru n-ar fi existat niciodată.

60. Mama Louisei. Lupte de stradă

Intrând în apartamentul mamei, pe Louise o lovește mirosul de urină. În hol, în fața bucătăriei, o vecină se fâțâie cu mâinile în șolduri: „Să știți că nu v-am chemat degeaba!“ o întâmpină pe Louise, cântărind-o din ochi. *Pantalonata*, trebuie că-și spune, *nu dă pe la noi, ăștia bătrâni!*

„Mulțumesc că m-ați sunat“, face Louise. „Ion unde e?“

„Păi, l-a mai văzut careva? Lipsește de-o săptămână.“

În clipa aia, mama începe să zbiere. O luase de dimineață: ieșise în viscol în cămașă de noapte, vecinii o aduseseră înapoi și, odată intrată în casă, se repezise în baie, mușcase dintr-un săpun, apoi se pusese pe spart pahare și farfurii.

„De-ați ști ce putere are!“ face vecina. „N-ai zice când o vezi.“

Louise se duce în dormitor: „Ce-i cu tine, mamă?“

„Curvo“, îi strigă mama. „Curvo, curvo, curvo!“

E-n pat, urlă, înjură, *vrea sex*! Louise se îngălbenește.

„De-o săptămână ne ține așa,“ o toarnă vecina, „a dat peste cap toată *scara*, nu mai putem să dormim“. Și Louise, în timp ce sună la SMURD: „O s-aveți liniște, vă promit“. Vecina se îmbunează: „Măcar de s-ar face bine, biata de ea... Of, dacă era Ion acasă, nu se ajungea aici“, adaugă, ieșind din apartament.

Unde-i Ion? se înfurie Louise. *De ce a trebuit ca vecinii să vadă mizeria asta? Ce-o să zică despre noi, despre mine?* Deodată, o apucă rușinea: *dacă mă gândesc la mine când mama e în halul ăsta, sunt la fel ca Bismut când pretinde că nu-l cheamă Gheorghe.*

Televizorul merge în gol. Moderatorii sunt turbați: lupta care începuse dimineață, pe Chei, se întindea în oraș. *Ce naiba, ieri era liniște*, își zice Louise. Și mama, din pat: „Tu de ce nu ești în stradă cu colegii tăi?“ „Nu lucrez la TV“, răspunde Louise, dându-și seama că maică-sa vorbise normal. „Vorbeam de *cafteală*, nu de TV“, reia mama, ca și cum n-ar fi avut niciodată nimic, dar, brusc, o cuprinde iar furia. Louise se repede în dormitor, dă s-o așeze în pat. „Nu mă-mbrânci,“ urlă mama, „te-am spălat la cur când erai mică, de ce mă bați?, de ce mă bați?“

Sosește ambulanța. Vecina revine în apartament. Doctorița zice că e caz de internare, numai că nu e loc în spitale: din cauza luptelor, camerele de gardă s-au umplut de răniți. „Și noi ce facem,“ strigă vecina, „de-o săptămână nu mai dormim!“ „De ce nu ne-ați chemat până acum?“ o ia doctorița. Și vecina: „Nu era treaba mea! Bătrâna are copii!“ zice și, ieșind, zbiară pe scară, ca s-o audă vecinii: „Dracu’ ne ia, n-au loc la spital“. Louise o întreabă pe doctoriță: „Ce se întâmplă cu mama dacă n-o putem interna?“ „Nu știu“, ridică ea din umeri. O ia totuși pe bătrână cu ambulanța.

Pe străzi, jale: viscol, șleauri, lume alergând printre mașini. Se urlă, se strigă lozinci, se aruncă cu bucăți de gheață, cu pietre. Ambulanțele sună de zor din sirene, mașinile claxonează, paramedicii scot capul pe geam, răcnesc la trecători să se dea la o parte. „Doamne, unde-o s-ajungem?“ face doctorița. Și șoferul: „La balamuc, doamna doctor! Nu ne-ajungeau înfometații din parlament, acum ne-am pomenit *și* cu Sutanele și Calea Dreaptă pe cap! Alți hămesiți!“

Ce dracu’ se întâmplă? se întreabă Louise. *Dimineață era liniște...*

Salvarea ajunge la UPU: tărăboi, capete sparte, răcnete, sânge. „Aici trebuia să venim?“ se miră Louise. „Păi, ăsta-i spitalul de nebuni,“ zice doctorița, „dar au adus răniți și aici. Mai e puțin și-i ducem și la atelierele de croitorie“. Dar mama: „*Ce* ateliere de croitorie? Pe lume nu mai sunt croitori! Auzi, Louise, eu am avut vreun servici, ceva? Cu ce m-am ocupat?“

Doctorița o lasă în grija cuiva, pleacă în fugă: „Gata, vin!“ urlă în stație.

Pe hol, medici, asistente, brancardieri. Răniții zac pe scaune, pe tărgi, pe podea, dar vin alții și alții, s-a spart țeava cu bușiți, sângerânzi și bătuți. Louise îl sună pe Bismut, îi zice că mama s-a mai liniștit, dar că ea, una, își pierde capul așteptând să vină un medic, fiindcă în gardă e o aglomerație de nedescris.

„Și pe străzi e nebunie curată“, spune Bismut. „Sunt mulți răniți la spital?“

„Ca la război. Ce naiba se întâmplă?“
„Război, i-ai zis bine“, zice el și închide.
Din reflex, Louise dă să facă fotografii, dar o asistentă o saltă pe mamă din scaun, o duce în sala de consultații.
Mama face spume la gură, asistenta o trântește într-un pat: „Are epilepsie?“ întreabă. „Nu, e doar agitată“, spune Louise. „Dacă n-are epilepsie, de ce face spume la gură?“ rânjește asistenta. „Nu știu, nu-s medic“, ia foc Louise. „De fapt,“ își amintește ea, „mama a mâncat săpun!“ „Păi, ziceți așa!“ pufnește asistenta.
Apare un medic. E tânăr, vorbește frumos, dar e speriat, face anamneza ghidându-se dintr-un iPhone. Mama se zbate, scuipă, după care, văzând un tip plin de sânge, îi face ochi dulci: „Frumosuleee!“ Și ăla: „Morții mă-tii de hoașcă!“ Louise dă-n clocot, însă maică-sa se descurcă, se ia cu ăla în bețe, iar ăla, normal, o înjură din nou. „Vă rog să vorbiți frumos,“ face Louise, „mama e bolnavă“. „Ea?! Bolnavă?! *Eu* sunt bolnav“, își arată el fața plină de borș, clipă în care se prinde cu cine vorbește: „Aici erai? De ce n-ai ieșit la bătaie? Dai din gură, dar când se lasă cu pumni, nu te bagi! Tu stai în hogeac și noi o furăm pe străzi!“
Ce puii mei se întâmplă? se întreabă Louise. Deschide telefonul, numai că rămăsese pe Radio Gavagai, care vorbea ca din altă lume: „De ce nu-ți alegi școala pe care o dorești? De ce lași statul să-ți educe copiii?“ Brusc, mama se dă jos din pat ca o harpie mânioasă și alunecă într-o baltă de vomă. Asistenta o prinde din zbor, o pune la loc. Louise n-are ce face, îi strecoară o bancnotă în buzunar.
„Ăștia-s bani?“ cască aia ochii. Louise se prinde c-a șpăguit-o cu *notgeld* și scoate o hârtie adevărată. „Nu e nevoie, da’ hai“, face asistenta. „V-aduc eu un doctor bun“, se uită ea în silă la tânărul care se holba în iPhone.
Într-adevăr, aduce unul ca lumea, dar ăsta-i cu fițe și, după consultație, își dă arama pe față: „Mama dumneavoastră nu e o urgență, astea-s urgențele azi!“ face el semn spre salvările ce vin în UPU. „Doamna o să servească un cocktail calmant, punct!“
Mai sosește un vraf de răniți, care reiau caftul de unde l-au lăsat, căci boii cu ambulanțele nu țin cont de tabere, îi aduc la același spital. „Da’ eu de un’ să știu care cu cine ține,“ țipă un pompier, „ce, scrie pe ei?“
Cocktailul o liniștește pe mamă, nu se mai zbate, doar plescăie, lansând priviri vagi. „Vezi?“ zice doctorul. „S-a potolit. O să-i dau o rețetă.“
„Cum s-o duc acasă *așa*?“ se enervează Louise.
„Ce nu-ți convine?“ sare doctorul în sus. „Făcea ca fiara când ai adus-o!“
„Cum vă permiteți s-o faceți fiară?“ se încontrează Louise.
Și ăla: „O s-o ducă ambulanța acasă, punct! Nu vezi că e revoluție?“
Louise se pomenește luată pe sus cu mamă cu tot, sunt aruncate într-o ambulanță cu pereți plini de sânge. Șoferul conduce ca un zevzec, mașina scrâșnește, stația urlă, răniți pe strada cutare, unii căzuți jos, dincolo. La o intersecție, mașina încetinește și cineva dă cu pumnii în ea. „Muie, muieeee...!“
Când Louise intră în apartament, îl găsește pe Ion cu ochii-n TV. „Care-i situația?“ se ridică el din fotoliu, clătinându-se. „Futu-te-n cur!“ face Louise, dar zâmbetul lui încleiat și ochii speriați îi dau semn că vrea vești bune, săracul.
Salviștii o duc pe mamă în dormitor. Viscolul izbește fereastra, camera e cufundată în beznă. Louise trage perdelele, lumina cenușie a ninsorii scoate la iveală covorul dezurzit, pânzele de păianjen, praful gros de pe mobilă. Pe noptieră, o poză alb-negru cu Louise la pian, cu Ion încremenit, nevenindu-i să creadă că soră-sa scotea ceva coerent din clape, cu mama din care se vedea doar capul fericit, ca un pop-up publicitar, și cu tatăl privind cu drag la Louise cum interpreta, cu mâinile pline de cârcei, „Campanella“ lui Liszt.
Louisei îi e rușine de salviști (mizeria din cameră, poza cretină) și-i șpăguiește, atentă să nu le dea *notgeld*. *Tată*, se trezește ea deodată că-și spune, prinsă din urmă de ochii lui din fotografie.
Mama rătăcește în lumea ei chimică. Ion se așază pe pat: „Mi-au zis vecinii c-a făcut urât, dar văd că-i mai bine,“ se bucură el, „nu-i așa că-i mai bine?“ Și Louise, cu rețeta mamei în mână: „Vreau să stăm de vorbă“. Se duce în sufragerie. Ion, după ea. „Mă mut la voi“, zice Louise. „Poftim?“ face Ion.
Din televizor se ridică brusc hărmălaie. Un reporter transmite de sub calea ferată aeriană de la Podul Izvor. Zice că jandarmii i-au despărțit pe bătăuși: Sutanele viermuiesc în nămeții de lângă Teatrul Bulandra, în timp ce

zeloții tropăie dincolo de pod, la gura de metrou. Se strigă, se agită pancarte, se dă cu gheață, cu bolovani. În Parcul Izvor se văd igluuri, corturi, un *halftube*, scena pentru concerte și, într-un colț, biserica circulară a schismaticilor ce susțin Calea Dreaptă. Sunt atâția nemeți în Tabăra de Iarnă, de-ți vine să crezi că zeloții sunt în Laponia și că-l așteaptă pe Santa Noël, cu tot cu renii lui chinezești.

„De ce nu ești acolo?" o ia Ion pe soră-sa, făcând semn spre TV.

„Tu de ce n-ai fost aici?" îl ia și Louise pe el. „Auzi," schimbă ea vorba, „o să stau cu voi până-i găsim loc *lui mami* într-un azil".

„Ce azil? Nu-s eu aici?"

„Mă lași? N-ai fost acasă o săptămână!"

„Asta ți-a zis nemernica de la unu!" se ambalează Ion.

„Te încurcă dacă rămân cu voi?" face Louise.

„Normal! O să-mi amintesc că din cauza ta a murit Igel și că eu, tot din cauza ta... Of, stai cu noi, n-o duce pe mami la azil!" cedează el dintr-odată și, bizar, își descheie pijamaua, examinându-și pieptul scofâlcit, cu fire de păr încărunțite înainte de vreme. „N-o duce la azil", repetă lăcrimând.

Din TV se ridică răcnete. Jandarmii făcuseră baraj pe Podul Izvor, drept care, ca să reia lupta, protestatarii trec Dâmbovița înghețată: au bâte, lanțuri de bicicletă, *robinești* de fontă în pumni. Iureș, urlete, plesnete. Jandarmii vor să-i oprească, dar au pierdut startul, bâtele, lanțurile și robinetții izbesc în plin: *cranț*-borșul! *cranț*-borșul!

„Mișto caft," îi sticlesc ochii lui Ion, „ai pus și tu umărul la el".

„La așa ceva, niciodată", face Louise.

„Ba l-ai pus", n-o iartă Ion.

Louise se îmbracă și dă fuga la farmacie, țopăind prin troiene. *De unde-a ieșit nebunia asta? Ieri era liniște*; *mă rog, nu de tot, dar lumea nu părea gata să se omoare.* Sună la Vuia ca să afle ce s-a întâmplat, numai că nici lui nu-i e clar: știe doar că oamenii lui Paisie au atacat primii.

De la farmacie, Louise ia metroul, se duce acasă, în Militari. Umple o geantă cu schimburi, deodorant, săpun și, odată întoarsă la maică-sa, sună la Bismut. Rahat, telefonia mobilă a căzut, se întâmplă des în ultima vreme. Ciudat însă, Wi-Fi-ul merge: intrând pe Facebook, Louise îl prinde pe Bismut într-un podcast în care deplânge violența în fața a mii de zeloți. Îi lucesc ochii, zici că a luat atropină și, când *proclamă* înființarea unui Comitet de Criză, o face cu propoziții scurte, pline de nerv. Lângă el, Radu e dus pe gânduri. Ceva nu-i convine, poate chiar Bismut, care pare a fi altul de când cu Tabăra de Iarnă. Poruncește, arată ce și cum să se facă, nu scapă niciun detaliu: patinoarul va fi aici și va fi oval, nu dreptunghiular, *halftube*-ul îl punem în mijloc, ca s-avem unde ține adunări pe viscol, nu vă grăbiți cu scena, că vin trei zile de vreme rea. E practic, arată cu degetul și, când îi vorbești, dă senzația că te ascultă, dar te lasă să dai din gură, dacă nu-i convine ceva.

Se simte amenințat? Probabil, căci îl încolțește Chimir. La început, Chimir cuvântase printre corturi, dar acum își mână ciracii în *halftube*, unde ține discursuri cu glas tunător: „Noi înghețăm și politicii stau la căldură! Ei dau legi scelerate și noi o frecăm în ger! Să-i tragem de păr afară din Fosa Septică, nu ne-a ajuns vorbăria?" Într-o seară, a pus muzică la maximum în Tabără. Zeloții s-au distrat, au băgat iarbă și-un basamac din scoarță de copac de-al ecologiștilor, până ce Piața Constituției a intrat în vibrații cu tot cu bivuacul Sutanelor și cu sediul Parchetului. Locatarii din blocurile învecinate au sunat la 112, iar Sutanele, în uniforme ce aduceau cu ale Jandarmeriei, au dat iama printre zeloți; n-a trecut mult și pe Facebook au apărut zeci de clipuri cu pseudo-jandarmi ce călcau lumea în picioare, umplând nemeții de sânge.

Guvernul s-a delimitat de acțiune, Sutanele au pretins că nu sunt dovezi împotriva lor, iar Bismut a dat o declarație dură, invocând arbitrajul lui Cocârț. Acesta l-a acuzat pe premier de joc dublu în favoarea Sutanelor, după care s-a dus în Tabără cu Dacia lui de PR, pozându-se cu zeloții printre munți de zăpadă: mânca șnițel din soia și cartofi fierți, gătiți la cantina ecologiștilor. Din ce zicea Vuia, venise în răspăr, căci nu uitase nici de afișele de acum câteva săptămâni, nici de sloganurile Căii Drepte, care îl puneau la zid, alături de Max și de Papainoage. Louise îi dă mamei medicamentele. Bătrâna deschide gura ca un pui ce-și primește tainul. Louise ar mângâia-o, dar, fiindcă Ion trage cu ochiul, se rezumă să-i spună: „Hai, ia pastilele". „Auzi," face mama, „de banii ăia ai dat?"

„Ce bani?“ „Cum ce bani? Banii după care umblă toți, de la revoluție încoace... Banii Securității, pitiți de Max.“ Mama se oprește, cască de-i trosnesc fălcile. „De ce-s... amețită?“ întreabă ca beată. „Ai avut o zi grea“, zice Ion din ușă. Și bătrâna: „Tare grea! Bine c-ai scăpat... de incendiu... dragule“. „M-au speriat artificiile și-am fugit de la club. Dacă nu era focul ăla,“ râde Ion la Louise, „nu ieșea caft“. „Ce foc?“ dă să se intereseze Louise. Dar mama: „Tu de ce... nu te-ai dus... Louise?“ începe ea o poveste încurcată cu Louise care promisese că vine să-l ia pe Ion la concertul de aseară, din clubul de pe Chei. Nu venise însă, avusese treabă, ca de obicei. „Ei, Louise s-a scuzat, ți-am spus că e ocupată“, îi ține Ion partea. „S-o fi scuzat, nu zic nu“, face mama. „Of... Ce meserie... am avut? Voi știți?“ mai întreabă și gata, pastilele o răpun.

Adoarme. Louise se duce în sufragerie. Dă televizorul încet. Incendiu, club, incendiu, club... Scrie și pe burtiera TV de incendiul de aseară, dar știrea se îneacă în *breaking news*: jandarmii au vrut să împiedice trecerea Dâmboviței și au aruncat gheața în aer, numai c-au făcut-o înainte ca bătăușii să iasă pe mal. Parte dintre ei, ba chiar și niște jandarmi, au fost tăvăliți în explozie; printre alții, Petrache-Ologul, care face mătănii pe Splai. „Rușine, rușine, Analistanul e aici!“ răcnește el ascuțit, anunțând că e regele Malorusiei și al Cisnistriei și c-o să facă prăpăd printre zeloții necredincioși. În scurt timp, burtiera titrează, având zăpoarele Dâmboviței în fundal: opt morți și patru răniți grav umflă bilanțul luptelor de azi-dimineață și ale incendiului de aseară din club. Louise închide televizorul. „Vezi câți morți lași în urmă, surioară?“ o ia Ion. „Ai început cu Igel, iar acum...“ Ochii-i lucesc. Stă nemișcat. N-așteaptă răspuns.

Louise se duce în camera ei. Mama i-a lăsat totul pe loc ca într-un templu de aducere aminte: păpuși, diplome, haine. Un caiet dintr-a X-a, niște blugi turcești cărora le colorase cusăturile în oranj, ca să fie ca Levișii, cățelul de pluș cu care dormea când era mică, un afiș cu The National... Lucrurile astea nu-i mai spun nimic; *sunt moartă*, își zice. Ba nu! Dimineață, venind spre maică-sa, îi zărise pe Max și pe Sossa într-un taxi și se enervase cumplit. Oare de ce? Fiindcă el o privise în felul *ăla* la Berlin? Fiindcă știa că-i intră în casă pe șest? Fiindcă era străinepoata Agapiei și voia să aibă tot sub control?

Mama sforăie. Pesemne că Ion ascultă muzică în căști, căci la un moment dat urlă: „Se *cacă* pe noi Jeff Beck!“ „Mai încet, doarme mama“, îi trimite Louise un sms. *Incendiu, club, incendiu, club*, se gândește, dar mintea nu-i reflectă decât cele două cuvinte, nicidecum o amintire, n-are nici emoții, nici parti-pris. Se bagă în pat, scoate *burner*-ul, intră pe GloomNet, se duce pe Awareness, unde ține un forum pentru cei ce ascultă Radio Gavagai. La prima oră, înainte ca vecina s-o anunțe ce-a pățit mama, dar *după ce aflase de incendiul din club*, realizează ea, în sfârșit, lansase un *thread* delicat: „Războaiele între națiuni au o bază reală sau nu?“

Mulți scriau că *șefii* se războiau, nu națiunile: Temistocle, Marc Antoniu, Flavius Josephus trecuseră dintr-o parte în alta bine-mersi, războindu-se cu ai lor, saducheii evrei uciseseră hașmonei evrei și viceversa, goții se aliaseră cu Roma și-și omorâseră frații, germanii se măcuiseră unii pe alții, venețienii și genovezii se bătuseră ca chiorii, creștinii ambițioși se dăduseră cu Poarta, până și Dumnezeu-Tatăl schimbase taberele de câteva ori, de ziceai că singurele războaie cinstite erau cele civile. „corect,“ scria cineva, „anticii nu puneau botul la tâmpenii, granițele nu contau pe atunci: dinarii romani circulau de la Alep la Londinium fără opreliști, deci n-am inventat noi libera circulație sau moneda comună“. „păi, da,“ comenta altul, „și în Țările Române s-au făcut plăți în taleri, ruble și scuzi când n-am bătut lei, plus că am avut două-trei țări diferite, care s-au războit între ele, fără sentimente de vină“. „națiunile sunt o conspirație,“ scria un al treilea, „conservatorii vor să ne facă să uităm că suntem, în primul rând, oameni. sunt om înainte de a fi român“. „internaționalistule,“ l-a luat cineva la mișto, „cominternul ne-a arătat că suntem rusnaci“. Iar altul: „regilor le dădeam tribut, republicilor le dăm taxe, dar tot sclaveți suntem!“ „bine ar fi să nu mai plătim taxe,“ se bagă Caliban, cârcotașul de serviciu, „numai că, dacă n-o facem, ne bagă statul la zdup“. Și Louise: „dă-l naibii de stat! cuplează ong-urile în rețea, fă o suveică între ele și substituie statul“. Caliban observă că suveicile sunt ilegale, însă Louise i-o taie: „și revoluțiile sunt ilegale. tu fă din ong-uri o rețea independentă de stat“. Caliban nu se lasă: „ca să am datorii la cine bagă bani în rețea?“ „la cine să ai datorii dacă finanțatorii sunt tot ong-uri?“ Caliban afișează un *smile*: „n-am chef să mă trezesc cu andrele în mâini și să-mi croșetez singur ciorapii!“ Louise parcă-i aștepta argumentul: „ecologiștii au insula lor, n-avem treabă cu ei“. „bine măcar că nu ești ecologistă“, scrie Caliban, după care o întreabă: „de ce nu-l cauți pe

max? el șuntează statul ca nimeni altul". „nici gând", pune Louise emoticonul care varsă scârbit, apoi anunță că șterge *thread*-ul și dă *delete*, nu fiindcă s-ar simți mai protejată, ci ca să dea bine pe grup.
Când să se culce, primește un mesaj de la un necunoscut; îl cheamă Rojas y Morenas, după cum afișează fereastra de Mess: „nu știu limba română. folosesc google translate. pot să spun câteva cuvinte?" „cine ești?" întreabă Louise. „sunt un om din rojava." „rojava? enclava libertariană din siria?" „dap", scrie Rojas y Morenas, afișând trei emoticoane ce fac cu ochiul. Și apoi: „ți-am văzut forumul pe gloomnet, nu trebuie să vă grăbiți cât costă!"
Louise dă să scrie că pot texta în engleză, dar Rojas mai trimite un mesaj: „nu cunosc faptele dincolo de mișcarea dvs. și google translate nu mi-a fost permis să înțeleg totul. totuși, simt că trebuie să digerați temeinic evenimentele din țara dvs. te pot ajuta mult, știi? cel mai important e să arătați că puteți susține o astfel de mișcare. o să vă ofer un dispozitiv pentru a le face pe ceilalți să înțeleagă că vă referiți la afaceri". Dar ea: „*you mean that i mean busines*s?" Iar el: „*i supposed you knew english, but i wanted to behave myself, lol. unlike your friends, i think there is a bias tied to your being romanian, english, kurdish, or whatever*". Louise scrie că e atât de supărată, încât ar prefera să fie *whatever*, apoi îi mulțumește pentru buna intenție. El o asigură c-o s-o mai caute, „*... but please, please, please! don't rush! your friends need a proof and i am eager to offer you that!*"
Ăsta de unde a ieșit? se întreabă ea. *Își zice Rojas y Morenas, dar n-o fi vreun Ionescu pus pe urmele mele? N-o fi vreunul care mă aburește, ca să mă tragă de limbă și să mă tăvălească în presa dușmană?*
A doua zi, la TV, isterie: zeci de oameni se zbat între viață și moarte după incendiul din club și luptele din oraș. Textele de pe burtiere arată la fel, zici că toate redacțiile au un unic redactor cretin, care nu e în stare să întrebe decât dacă incendiul a fost provocat și cine a ridicat securea gherilei urbane. De comentat însă, se comentează pe două voci: unii strigă că Sutanele au pus foc și au ieșit la bătaie, încurajate de Garfield, în timp ce alții urlă că zeloții, susținuți de servicii și de Cocârț, au declanșat criza.
La prânz, cade ca trăsnetul știrea că procuroarea care-l cablase pe Max e în comă la Marele Mall Medical. *Tocșourile* nu mai știu ce să dezbată: morții sau procuroarea, cu atât mai mult cu cât se aude că subalternii ei au fost transferați unde se pune harta în cui, la indicația lui Oli. Zvonurile se întețesc, se vorbește de mașinile intrate în țară, iar vinovați sunt, cine alții, politicii, fiindcă n-au luat măsuri. Ca să pună capac la toate, seara se află că a murit un protestatar scos din Dâmbovița după ce jandarmii au aruncat gheața în aer. „Statul ne omoară!" strigă Chimir în Tabăra de Iarnă, iar scurta secvență cu glasul lui disperat e difuzată în *loop* pe toate canalele.
„E un exaltat!" îi zice Bismut Louisei la telefon. „Uită-te la el, uită-te la el!"
Chimir, înalt și încercănat, cu brâu lat și ie bătută de viscol, perorează în *halftube*-ul din Parcul Izvor, la minus opt grade. Pletele îi flutură, ochii îi scapără: „Oamenii nevinovați sunt uciși," glăsuiește el aprig, „iar procuroarea care-l ancheta pe Oli a ajuns o legumă".
„Trebuia să ai grijă de el, nu să-mi spui că l-ai așteptat", îi dă Louise peste nas lui Bismut, amintindu-i ce i-a zis despre Chimir în vară. Dar Bismut: „De Chimir n-ai grijă decât dacă-l omori". „Glumești?" face ea. „Ei," râde el, „era clar că dobitocul o să vrea să-mi ia locul. În sfârșit, dă-l naibii! Cum e mama ta?"
E OK, dar Louise se teme s-o lase singură. Bismut o întreabă dacă a vorbit cu Ion despre azil și ea îi răspunde cu jumătate de gură: „Nu cred că e caz de azil. Pastilele i-au făcut bine".
Când se întunecă, oamenii Căii Drepte o iau prin viscol, ca mii de stafii, spre Marele Mall Medical. Aflând că Sutanele le-au întins o ambuscadă, se regrupează la Operă, așteptându-și aliații din *squaturi*, în timp ce Chimir, urcat pe o camionetă abandonată, clamează: „E zi de doliu național! Ne plângem morții! O să aprindem brichete în fața spitalului, ca să arătăm că suntem alături de cei scoși din *volbura* Dâmboviței, fie că-s ai noștri, fie că-s ai Sutanelor!" Speranța lui e ca Paisie să priceapă că adevărații inamici sunt în Fosa Septică, nu în Tabără, și să încheie îndemnând Sutanele și Calea Dreaptă să uite de războiul lor fratricid: „Ne unesc datoriile la bănci, ne înfrățesc creditele! Monstrul va muri, monstrul va muri!" preia el, nesperat, sloganul lui Bismut.
Louise înlemnește: visase discursul. Dimineață, după ce-i dăduse mamei pastilele, îi sărise în ochi deodorantul pus pe chiuvetă în baie, de parc-ar fi fost singurul obiect din lume ce merita interes. Lung și îngust, nu semăna cu cel luat de acasă, iar ea și-a amintit că și în vis se *gândise* la un deodorant preschimbat, după cum pățiseră o grămadă de lucruri, căci întregul București părea defazat. De pildă, între Operă și Marele Mall Medical se

întindea un labirint inexistent în viața de zi cu zi; acum, însă, acea încrengătură de alei, mărginite de ziduri, apărea pe toate canalele TV și în toate podcasturile.
Louise se duce la maică-sa și, văzând-o că doarme adânc, îl anunță pe Ion că iese în oraș. Cheamă un Uber. Afară e viscol. Pe Călărași nu se circulă, pe Unirii se merge pe o singură bandă, la Hanul lui Manuc e blocat. Mai departe, pe Splai, la fel. Bucureștiul geme de mașini, în ciuda orei târzii.
Louise coboară din Uber pe strada Grădina cu Cai, o ia spre stația PECO de la Facultatea de Drept. Se bagă printre zeloții care pornesc ca o armată rebegită de ger spre Marele Mall Medical, merge cu ei o vreme, apoi intră în labirint. E totuna cu cel visat, aleile lui încep din fața Operei, care aici și acum se află în capătul bulevardului Elisabeta, în timp ce alături e *vechea clădire a Operei*, care, își dă Louise seama, găzduise mereu Teatrul de Operetă.
Atinge zidul labirintului. E înghețat. Își suflă în palme, aburul se răspândește în ger. *Și dacă de celălalt București*, realizează ea, *își amintește o altă Louise, a cărei viață n-o s-o trăiesc nicicând? Dacă* aici *e război, ca în vis?* își amintește de șarja tancurilor T-14, pe Champs-Élysées, pe deasupra cărora zburau în *rassemotte* Suhoiuri, aclamate de parizieni – celebrau o victorie? o eliberare?
Ninsoarea s-a domolit. Biserica Sfântul Elefterie e la locul ei. La fel e și calea ferată suspendată de dincolo de Teatrul de Operetă. Pe străzile adiacente, iluminate oranj de felinare mai joase decât cele știute, forfotesc Sutanele Negre, urmărindu-i în tăcere pe oamenii lui Chimir. În oraș sunt mai mulți trecători decât de obicei, de unde au venit?, cine sunt?

61. O discuție cu Radu. Louise vrea o țigară

Pe strada Columb, totul a rămas la fel: curtea, casa, birourile sunt neschimbate; se ghicește până și havuzul persan, îngropat în troiene. În sediu e cald, vânzoleală, lumea forfotește. Bismut e în birou, nu poate vorbi cu Louise, îl asaltează colegii, telefoanele, e-mailurile, mesajele. Anca iese din WC, intră în redacție:„Tu nu scrii nimic?“ o ia pe Louise. „Coma procuroarei nu-ți *sfâșie* sufletul? Nu iei foc când vezi cum ne omoară ăștia?“
Louise tace. Își amintește de întâlnirea cu ea, cu Rușinaru și Junker de la Pădurea Băneasa; se gândește la Canta, la tatăl lui Bismut, la ea însăși. *Toți umblăm cu șoalda*, își spune.
Radu are ochii roșii de oboseală. „Hai încoa'!“ o cheamă la Vuia în birou. „Vin,“ zice Louise, „numai nu mă pune să stau pe-un scaun d-ăla nenorocit!“ Și el, chicotind: „Cafea?“ „E unșpe' noaptea, n-o să mai dorm.“ „Pfuai, am pierdut șirul,“ se strâmbă Radu, „vrei sau nu?“ „Vreau.“
„Cum e maică-ta?“ „E mai bine azi decât ieri.“ La care el: „Ne toacă Max“. „Da, mulți morți și răniți.“ „Lasă morții, mi-e frică să nu ne rupă-n bucăți. Facțiuni, știi.“ Louise soarbe o gură de cafea: „Fii serios!“ spune. Radu aprinde o țigară: „Vuia zice că n-avem o linie clară. Cică singura soluție e să lovim“.
„Nu-i ajunge câtă lume a murit?“
„Mmm , îl enervează mai mult că n-am alungat Sutanele din Piață.“
„Și noi asta am vrut? Să gonim Sutanele?“
„Convinge-i tu p-ăia din Tabără să se astâmpere. Sutanele i-au tocat, vor să le-o plătească... Vuia zice că furia lor ne vine mănușă.“
„Asta e o tâmpenie.“
„Așa spune și Bismut, așa că va fi pus în discuție.“
„El știe că va fi pus în discuție?“
„I-am zis, dar n-a înțeles. Adevărul e că lumea vrea un șef tare.“
„Adică Chimir“, face Louise.
„Păi, da, un șef care bate, fute și omoară. Și nu mă lua cu pacifismele tale, nu vezi ce-a ieșit?“
„Nu-s atât de fraieră, dacă asta vrei să spui.“
„Eu nu spun decât că Bismut ar face bine să-și păzească curul. Chimir n-o să-l ierte; de fapt, n-o să-l ierte nimeni din Tabără. Dacă vrea să scape neciufulit, trebuie să vină cu o soluție, iar soluția e un partid.“
„*Altul*? Avem zeci de partide.“
„Putem să-i spunem Mișcare, Acțiune, Front...“
„Băga-mi-aș, tot aia e.“
„Nu-i tot aia. Oamenii vor lucruri concrete.“
„*Lucruri* concrete? Eu m-am născut într-o *lume* concretă: UE, NATO, liberalism, grijă față de cei slabi... Ah, și era liniște! Acum, totul s-a dus naibii din cauza nenorocitelor de partide și voi vreți să facem *încă* unul? I-ați spus lui Bismut ce vreți?“
Au făcut-o, dar trebuie luat din mai multe părți, fiindcă el nu se lasă, îi dă lui Chimir *atuuri* ca să-l facă praf. „Și mai e ceva,“ adaugă Radu, „îl știi pe Guevara? Îl acuză pe unchi-miu' că e slab, că din cauza lui ne-am luat-o în cap și că nici până acum n-a găsit nu-ș' ce bani“.
Louise se duce la sertarul în care ține Vuia țigările. „Ce cauți?“ o ia Radu. Și ea: „Mi-ai spus atâtea tâmpenii, că mi s-a făcut de-o țigară“. Dar el: „Păi, *șefu'* nu fumează!“ Ba fumează, ține ea minte, dar Radu o privește atât de ciudat, încât nu poate decât să-i răspundă zâmbind: „Ei, e șef, are el niște țigări în birou“.
Deschide, scotocește, nimic. În schimb, vede o piatră gri-albăstruie pe niște coli vechi, gălbui. *Tanzanitul?* se întreabă, grăbindu-se să închidă sertarul. *Și cu hârtiile alea ce e?*
„Ia de-aici!“ îi întinde Radu țigările lui. Dar ea: „Mai bine îmi iau niște iarbă de la băiatul din colț“. Dă să plece și, când să iasă, întreabă: „Auzi, ți-a povestit Vuia vreodată despre Estrellita, iubita lui Emin?“

62. Patagonia. Emin are un prieten evreu. Tanzanitul

Afară e frig, bate un vânt viforos. Cabana se zgâlțâie, dar înăuntru e cald, pereții de lemn transpiră. Într-un colț duduie un godin, lumina intră prin două ferestre mărunte, lângă perete sunt trei taburete și un pat fără așternut. Stând pe marginea patului, Emin fumează. Vizavi, pe un scaun, e Popper: se uită la poet cu ochi mari: „Ești nebun?“ îl întreabă. „Cum s-arunci tanzanitul?“

„Uite-așa“, face Emin și, mototolind o hârtie, o azvârle în godin. „Mi-am lăsat un semn. Știe Yaya de ce.“

„Nu vorbit așa. Vrut trage rău?“ face *le marabout*.

„Of, Yaya, am scăpat noi din Buenos Aires, ce naiba să mai pățim?“ râde Emin. „Ărș!“ face deodată și veselia îi trece pe loc.

Iar i s-a aprins ectima. De la un timp încoace, îl ia pe nepregătite: acum n-are nimic și, în secunda doi, îl ard picioarele de-l înnebunesc.

„Ărș, ărș, ărș!“ șuieră. Îi dau lacrimile, se întinde în pat. Suflând printre dinți, își ridică pantalonii, privind rugător la indianca ona care trebăluiește prin cameră. Ea s-a învățat cu el: ia unsoare de *drymis winterii*, o amestecă cu grăsime de tuco-tuco, veverița de Patagonia, și-i dă pe gambe. Răbdător, poetul închide ochii; nu poate decât să asculte clănțănitul geamurilor izbite de vânt. Curând, pomada o să-și facă efectul.

„Măi, Iuliule“, îl ia pe Popper într-un târziu. „Tu zici că locul ăsta e numai bun, dar nu ți se pare că-i prea frig?“

„Îți place mai mult Fouta Djalon?“ se supără Popper.

„În Fouta Djalon ploua de rupea, dar măcar era cald. Aici ne omoară frigul și vântul.“

„În locul lui Peter,“ zice Popper, „trimiteam aici încă un martor, unul pe care să nu-l știe nimeni. Nici tu, nici eu“.

„Poate că de-aia e Yaya cu noi“, face cu ochiul Emin.

„*À mon avis, il fait trop froid ici*“, observă *le marabout*.

Popper se strâmbă: „*Ne m'emmerde pas*! Aici e Sionul, locul e numai bun“.

„Ce naiba, Iuliule,“ îl ia Emin, „tu nu vezi cum dârdâi? Sanderval o domnește, face plajă oricând are chef. În plus, e rege, peulii i-au dat voie să bată monedă cu efigia lui“.

„Fir-ar a dracului de Fouta Djalon!“ înjură Popper. „Eu am bătut monedă fără să cer voie și-o să ridic un oraș, i-am găsit și un nume, Ciudad Maximilian, după bietul frate-meu. Ăsta-i Sionul, nu-i loc mai bun.“

„*Peut-être*,“ observă Yaya, „*mais il fait trop froid*“.

„Iuliule, hai să mergem,“ se uită Emin la ceas, „că până hotărâm unde facem Sionul, îți fură chilienii Țara de Foc!“

Yaya și Emin se înfofolesc. Popper, în schimb, iese cu hainele descheiate, deși frigul îl taie până la os. *Ce nu le place aici?* se întreabă. *E pustiu, băștinașii-s puțini, aur e pretutindeni; Patagonia, o pană între două oceane, o balama între lumi: ce loc mai bun ca să faci un stat din nimic? Peter stă la căldură, se uită pe hărți și citește rapoartele lui Emin, habar n-are cum te înnămolești căutând aur, făcând drumuri, case, WC-uri... Știe el să conducă niște colonișt descreierați sau să bage frica-n pitecantropi? Ce-și imaginează că e Sionul? Un dosar? Legenda lui Emin? Futu-l în cap!* se înfurie Popper încălecând.

Se crapă de zi, cerul e cenușiu. Emin se ridică în scări, se uită de jur-mprejur: a plouat cu broaște, cadavrele lor înghețate zac pe acoperișuri, poteci, utilaje; să vezi putoare când s-or dezgheța! Popper strigă, coloniștii și indienii ona se pun în mișcare; în zece minute, vor lăsa în urmă căsuțele din El Paramo, care i-au amintit poetului de cabana grănicerilor de la Omu. Până și mirosul lor e la fel: izul de haine stătute se așterne peste aroma de vin fiert, amestecată cu fum.

Grupul iese în câmp deschis, se îndreaptă spre graniță. Deocamdată se deplasează în liniște, cu capetele vârâte în umeri, să se protejeze de vânt. Yaya, aflat în frunte, merge pe jos. Când și când se apleacă, se uită la ierburi, la pământul înțepenit de ger. Deodată, intră într-un smârc. „Aici fost iscoadă!“ strigă. Popper se enervează, îl face cu ou și cu oțet pe un irlandez. Dar ăla: „Don Julio, îți jur pe ce am mai scump: am patrulat, zău! Nu-i așa,

băieți?“ îi ia martori pe ceilalți.
Începe o discuție: să fi ajuns chilienii aici? Dacă lui Yaya i s-a năzărit c-a văzut urme? În fond, nu-i de-al locului. Auzindu-i, Popper dă-n clocot: chilienii le-au dat târcoale, iar oamenii însărcinați cu paza au băut și au stat la taclale!
Emin le sare în ajutor: „Iartă-i, don Julio! Sunt căutători de aur, nu militari“.
Merg mai departe. Răsare un soare cu dinți. Vântul bate din Est, Atlanticul lucește în zare precum mercurul. În față, ierburi înalte, kaki, împestrițate cu petece de zăpadă murdară. A plouat cu broaște și aici. Lui don Julio i-a trecut supărarea și-l ia peste picior pe Emin, întrebându-l dacă Estrellita s-ar muta în Țara de Foc. Emin strâmbă din nas: pe Estrellita abia o scoți pe Avenida Rivadavia, cum să vină aici? În plus, e cochetă, îi place să-i ia în balon pe bărbați, de cine și-ar mai râde la El Paramo? „Atunci, mulțumește-te cu indiencele ona“, se hlizește Popper. Și Emin, devenit deodată posac: „Mai bine mă mulțumesc singur“.
După trei leghe, ajung la vărsarea râului Santa Maria în Golful Porvenir, într-o parcelă cu băi de aur. Aici e spălătoria lui Duja, albanezul, care scoate patruzeci de grame de aur pe zi cu *motocosecha* inventată de Popper. S-a făcut groaznic de frig, te rupe în două vântul ce coboară din munți.
„*Hola,* don Julio, chilienii au mai deschis două spălătorii“, strigă Duja din poarta cabanei. Și Popper: „Blestemații! Unde sunt?“ „În Golful Inutil. Crapă-le capul, don Julio! E pământul nostru, ce dracu’ fac ăia la Buenos Aires?“ „Sparg semințe“, îi răspunde Popper, ca în Balcani. „Boii! Să trimită armata!“ face Duja. „*El ejército soy yo*“, stabilește Popper, ridicând carabina.
Grupul traversează râul prin vad. De jur-împrejur, numai băi de aur, duduitul pompelor și foșnetul nisipului în site se ridică de peste tot, abia-l acoperă vuietul vântului. „Uite ce bogăție“, îl ia Popper pe Emin. „Dacă aducem și oi, ca-n Malvine, n-avem cum să nu facem o țară *autonomă*, asta să-i spui lui Peter!“ „Măi, Iuliule, nu eu hotărăsc“, se apără Emin, dar Popper se ambalează: „Știi că Benz mi-a citit rapoartele? Mi-a scris că locul e numai bun“. Poetul tace. Și Popper, nervos: „Vrei să zici că Peter n-are încredere în Benz?“ „Iuliule, eu scriu doar un raport. Țara asta, nu zic nu, e interesantă, dar, uite, nu văd copaci“, face Emin, ridicându-se în scări. „Cu ce o să ridici Ciudad Maximilian?“
„Cu piatră, că piatră am din belșug! O să construiesc un oraș în terase, cu viaducte și turnuri pentru aerostate, ca citadela Prenzlauer Berg. Radetzky zice că dirijabilele lui încarcă două sute de oameni, cu tot cu calabalâc, și că pot ajunge fără probleme la El Paramo. Aur și oameni: e nevoie de altceva ca să faci o țară?“
„Bate vântul de înnebunești. Cum o să se descurce aerostatele?“
„O să fac și-un port! Dacă nu merge cu aerostate, merge cu vapoare.“
„E ger, e vânt, e pustiu, o să te înjure toți coloniștii.“ „Ei, asta-i acum, tu vrei și cu sula-n cur, și cu sufletu-n rai! Locul ăsta e *greu*, recunosc, dar ai tu unul mai bun? S-a ocupat tot!“ Și apoi, cu năduf: „Mă tot gândesc la ăia, acasă, care-și ponegresc *țara*; ia s-o ia ei prin lume, să vadă ce-njură“. Și Emin: „Vorbești despre România?“
„Bineînțeles!“ „Păi, de ce nu ridici Ciudad Maximilian în Dobrogea?“
Popper izbucnește în râs: „Întreabă-l pe Peter! Și întreabă-te și pe tine, că-i știi pe-*ai noștri* ce poame sunt... Ți-am citit articolele, ce credeai?“
Emin se oprește. „Când spui *ai noștri*, la cine te referi?“ întreabă, negru la față. Și Popper, frichinindu-se: „La ăia ca mine și ca tine! Noi v-am evreizat, voi ne-ați românizat și a ieșit o ciorbă călâie. Ți-am zis că evreii *mei* au închis școala tatei? Cic-avea programa prea liberală, de-aia am învățat la Paris și am lucrat la Canalul Suez. Auzi,“ schimbă vorba, „dar tu ce-ai cu evreii?“
„Ce am și cu ai mei, numai c-ai tăi fură și speculează mai rău...“ Și, după o pauză: „Mă enervați, mă, mă enervați!“
„Hopaaa! Și-atunci de ce umbli cu mine, că și eu sunt tăiat împrejur?“
„Tu ești prietenul meu“, râde Emin, „Oricum,“ redevine el serios, „să știi că nu m-am gândit niciodată la vreun pogrom. Nu asta-i soluția“.
„Las’, că m-am gândit eu“, face Popper cu ochiul. „La nervi, îți trec multe prostii prin cap... Să-ți zic că ai *mei* i-au închis și ziarul lui tata, tot pe motiv de liberalism? Ziarul se chema *Timpul*, ca ziarul tău, iar liberalii tăi și

conservatorii mei s-au aliat și-au făcut ziarul praf. Știi că jurnaliștii tatei au scris (la fel ca tine!) că dacă exportăm materie primă ca să importăm produse finite transformăm România într-o colonie? Deci, cine-s mai răi? Ai mei sau ai tăi?“

„Mama lor de politicieni!“ mormăie Emin.

„Mama lor, corect; noroc că lumea e mare și e loc pentru toți.“

„Serios? Și nemții din Chile ce zic de asta?“

„Ți se pare că ăia din Buenos Aires sunt mai breji? Cine crezi că-mi pune bețe-n roate la Guvern? Pe Goltz și pe Fulda i-ai cunoscut?“

I-a cunoscut pe dracu’! Doar i-a văzut, a fost cât pe ce să iasă din ascunzătoare și să se bată cu Goltz pentru Estrellita, noroc că l-a ținut Yaya în beci. Nemțălăii le luaseră urma și, tot vizitându-l pe bătrânul Wexler, lui Goltz i-a picat cu tronc Estrellita – Steluța, de fapt, care-i zicea lui Emin: „Nu pune la suflet, nu-l plac*, er ist ein Holzkopf*“.

„Goltz e gură mare“, pufnește Emin.

Popper strâmbă din nas: „Goltz e omul lui Bismarck, de-aia mă sapă“. Și apoi: „Hai mai iute, că dacă ne lăsăm în nădejdea oamenilor mei, n-ajungem nicăieri. Sunt căutători de aur, nu militari, tu ai spus!“

Măresc pasul. *De fapt, ce-o fi urmărind Iuliu?* se întreabă Emin. Se preface că se uită în zare, dar trage cu ochiul la el. Stă drept în șa, are privire pătrunzătoare și mustață de muschetar. E hotărât, neobosit, poetul îl place, e prietenul lui; mda, e ciudat să te împrietenești după vârsta de treizeci de ani. În fine, asta-i situația, nenorocirea e că nici acum nu scapă de neîncredere, de când se știe taie firul în patru: deci, ce-i cu Iuliu? se întreabă din nou. A lucrat la Canalul Suez, la New Orleans, la Havana (canalizări, diguri) și acum caută aur în Patagonia; dacă a venit aici pentru un scop personal?, dacă trage Hansa pe sfoară? *La fel ca noi*, își spune Emin, cu gândul la el și la Peter, numai că el vrea să afle cu ce fel de *om* are de-a face. E cinstit? Se ascunde? Cât de mult pot să-i spun? Zâmbește în sinea sa: *dracu-a știut că Hansa o să-mi slujească într-o zi ca revelator?* Mă rog, avusese aceleași rețineri și față de Sanderval (cu el nu se punea problema prieteniei), care le poruncea peulilor să-i iscodească pe germanii din Togo, de teamă ca blestemații să nu pună gheara pe Fouta Djalon. Peulii erau oricum cu ochii pe nemți, căci aceștia, sub pretext că le studiau fermele *cuuntuje*, trimiteau în zonă nu doar askari din tribul Hausa, desculți, dar în uniforme de *gefreiteri*, ci și funcționari prusaci, aduși să cerceteze permaculturile din colonie. Doi dintre ei, susținea Yaya, n-aveau legătură cu agricultura: făceau relevmente pentru un canal între fluviile Niger și Senegal și pentru o cale ferată ce avea să coboare din munții Loura la Conakry, deși Berlinul n-avea posesiuni în acele ținuturi. Acțiunile lor îl scoteau din minți pe Sanderval, guvernatorul din Fouta Djalon, făcându-l pe Emin să se întrebe: cum rămâne cu *identitatea națională*? Pot membrii Hansei să uite de ea, după cum îi învață Peter? Omul ca mecanism, creierul ca abac, inima calculabilă: până când n-ai prieteni, să tot crezi în așa ceva.

După ce se întâlniseră în Ecuatoria, Emin și Yaya bătuseră Africa cu Junker pe urmele lor, dându-i lui Peter vești din fiecare factorie care avea telegraf. Nu găsiseră teritorii potrivite scopului lor nici lângă Lacul Albert, nici pe platoul Oubangui, nici în munții Ennedi, dar făcuseră hărți, tabele demografice, consemnaseră obiceiuri și vocabulare, ca să aibă de unde alege „dacă va fi cazul“, după cum scria poetul, prudent, la Berlin. Vestea bună era că legenda pusă la cale de el și de Peter prinsese mai peste tot. Multe triburi ajunseseră să creadă în lumea subterană imaginată de ei ca o prefață a Sionului, sub forma unui tărâm fără sclavi și fără stăpâni. Păcătoșii n-aveau drept să pătrundă acolo, fiind trimiși după moarte înapoi, în iadul de pe pământ, și doar cine rezista ispitelor rămânea dedesubt, la curtea unui rege pe care îl numiseră, cinic, Ahzo, după ticul verbal al lui Peter: „*Ach, so, ach, so*“. Ani de zile străbătuse Yaya deșertul și junglele cu învățăceii, răspândind legenda ce prinsese propria-i viață: astfel, în anumite zone, Ahzo avea un frate și era însurat cu o leoaică, în altele nu-l chema Ahzo, ci Songha sau Kenti, dar oricum l-ar fi chemat își cârmuia regatul dintr-un târg cu case albe, înalte, în care păsări uriașe îi aduceau înțelepți pe spinări, gata să-i facă pe plac. Țara subpământeană era denumită cel mai adesea Azania și, cu trecerea anilor, i s-a dus vestea nu doar pentru apele cristaline și șesurile verzi, ci și pentru cum era împărțită dreptatea, astfel că oameni de toate rasele, spuneau vracii, jinduiau să rămână acolo după moarte. Mai mult, se vorbea despre niște *porți* ce duceau în Azania (peșteri, lacuri, vulcani), drept care nenumărați curioși,

împrăștiați între Tombuktu și Kilimanjaro, porniseră în căutarea lor.
Ei, și? se întrebase Emin. *Ce mare brânză am făcut cu legenda? După cum zic cei de la Cooperația Vieții Noi, am* permeat *modul de gândire al africanilor, i-am dus pe nesimțite unde am vrut, n-a fost nici prea greu și nici nu ne-a luat mult. Ce legende merg însă în Europa? Dar în Americi? Cât ar dura să le băgăm în cap francezilor un construct amplu, pe potriva minții lor iscoditoare? Dar unor anglo-saxoni pragmatici sau unor nemți stricți? Pe de altă parte, cum să-i încântăm pe toți oamenii ca să ne urmeze cu trup și suflet? Să le vorbim de selecția naturală, de credința că trebuie să scoatem ce e mai bun din biologie, după cum propun cei de la Viața Nouă? Să-i învățăm că societatea e îndrituită să arbitreze dreptul de a trăi? „Dacă un om e apt de viață, să trăiască în condiții decente, iar dacă nu, să-l* ucidem *decent", spune scriitorul irlandez admirat de Lord Kelvin. „Să pătrundem în presă," mai spune el, „să ne facem loc în cluburile elitei, în sindicate, să facem propagandă la serate dansante, la recepții, la curse de cai; să speculăm libertatea de expresie pentru a ne ademeni semenii, să profităm de politețea lor, de umanismul lor superficial, de rușinea pe care au deprins-o în familie: toate portițele unei societăți libere sunt de folos Cooperației noastre..."*
Te pomenești că am luat-o pe căi greșite, se gândea Emin, *dacă Sionul nu înseamnă productivitate în cine știe ce geografii? Dacă îl construiam mai bine în minți, unde nu costa nimic? Dacă trebuia să declanșăm un război cultural? Pe de altă parte, de ce Cooperația Vieții Noi propune eugenia? De ce vorbește mereu de extincție? Fir-ar a naibii de egalitate, chiar nu poți s-o obții decât dacă înfricoșezi lumea, amenințând-o cu o penurie ucigătoare?Lipsuri, mintea le stă doar la lipsuri: că rămânem cu hambarele goale, că mâine-poimâine se termină fierul, lemnul, inul și cânepa, cărbunele și țițeiul, ba chiar și nou descoperitul cauciuc; tare bine le-ar prinde să citească basmul cu drobul de sare! Ciudat: printre ei îi găsești pe scriitorii care visează la zborul spre Lună, spre Marte sau te miri spre ce lumi; păi, dacă-și imaginează asemenea călătorii, nu le dă prin cap că și acolo există fier, țiței, păduri, ape? Nu-și dau seama că dacă părăsim Pământul (și o vom face!), scăpăm de apocalipsa lor?*
Odată ajunși în Fouta Djalon, Emin și Yaya au lăsat deoparte legende, Sion, revoluții și permeații, căci realitatea i-a luat pe sus. Picaseră în scandalul mocnit dintre francezi și nemți, iar Sanderval i-a cerut ajutorul lui Yaya.
Yaya, un *marabout* sufit, era la curent cu tot ce mișca între Kamerun și Fouta Djalon. Printre altele, știa că în Sebe, capitala coloniei Togo, trăiau treizeci și unu de nemți (din care patru femei), ceea ce-l făcea să se întrebe cum de a potrivit Allah lucrurile astfel încât o mână de albi ce nu suportau căldura să țină în șah mulțimea triburilor Ashanti.
Într-o zi, Emin și Yaya au stat de vorbă lângă cascada unde *le marabout* își aduna învățăceii. Poetul l-a rugat să-i dea o călăuză ca să-l ducă în Togo, să vadă cu ochii lui ce se întâmplă: dacă nemții făceau atât de multe acolo, nu era un loc bun pentru Sion? *Le marabout* s-a scuturat: în fond, ce voia Emin? Să vadă cum fac unii canale și căi ferate sau să descopere ceva ce nu necesita expediții, ci înțelegere? „Eu știut cum gândit Hansa," i-a zis, „și văzut cum gândit oameni în Tennessee, Berlin și Viena. Voi albi, nu crezut în mister, nu crezut că timp e văl pus de Allah pe ochi; unii nu crezut nici în Allah, ceea ce nu e *grand chagrin*, căci El iubit pe noi toți, așa scris în cărțile mele. *D'autre part*, nu întâmplare că tu ești aici, cum nu întâmplare nici că Hansa vrut țară nouă. *Je veux dire* că firul tău, al Hansei și al celor din Togo, cu tot cu legenda pe care tu și Peter gândit, nu împletit aiurea, ci vorbit pentru cine știe privit, și nu zis mie acum de cupru, grâne și aerostate! *Je'n suis pas imbécile, moi!* De-aceea, te rog, *ne sois pas seulement* (cum spus Peter?) *martorul* Hansei, căci n-ai fi decât săpăliga sau cuțitul ei, iar asta e nebunie, căci atunci tu mort viu. Nu uitat, *mon ami*: Peter nu văzut bine fire, el avut nevoie de ochii tăi, căci dacă Sion pe urma căruia trimis pe noi doi e doar un pretext?"
Pretext? a tresărit Emin. *Ce știe Yaya? I-a spus Peter de solomonar?*
Simțindu-i grijile, *le marabout* a zâmbit: „Ia o banană, nu te speria! Dacă vrei dus în Togo, *pas de problème*. Ai chef văzut nemți supărați pe viață? Eu nu certat cu tine dacă ții morțiș să-i cunoști".
A doua zi, Emin i-a zis lui Yaya că nu mai pleacă. N-a făcut-o din înțelepciune: pur și simplu îl mâncau gambele, ectima i se reaprinsese în umezeala din Fouta Djalon. *Le marabout* s-a pus pe un râs cumplit: „Ectima, auzi, ectima", nu se putea el opri din hohotele sale homerice. „O fi întâmplare că mâncat la tine picioarele? Oh, cine-i *plus fort*, Peter, nemții sau ectima?"
Și acum, din nou ectimă, din nou nemți: pe Emin îl mănâncă picioarele, iar Patagonia, Chile și Buenos Aires

sunt pline de nemți.
După o oră, Popper găsește spălătoriile de aur ale chilienilor, fuseseră părăsite în grabă. Poposesc la una dintre ele, îmbucă ceva și țin sfat. Să le arunce în aer? Să pună otravă în cabane, după cum propune un colonist din Vilnius? „Mai bine lăsăm totul așa cum e", hotărăște don Julio. „Curând o să venim noi aici și-o să reluăm exploatarea."
La amiază, ajung la poalele muntelui Carmen Sylva. Popper speră ca numele să-l bucure pe Emin, dar poetul are un gând răutăcios: de ce se laudă Iuliu că dă toponimice din țara în care e un coate-goale? E cât pe-aci să se ia de el, dar, chiar atunci, Yaya le face semn să stea: „*Attendez, s'il vous plaît*". „Iar începi?" râde Popper. Yaya își trece palma prin iarbă, culege niște fire de nisip, le gustă. „Ei fost aici acum două ore," zice, „sunt albi, dar nu călărit ca voi și avut cizme la fel". „Or fi militari?" se interesează Popper. „*On verra bien*", ridică Yaya din umeri.
Grupul reia marșul, ținând-o pe la poalele muntelui. Popper îi arată lui Emin o trecătoare pe care a botezat-o Punta Sinaia. De astă dată, nu mai are scăpare: ciufut, poetul îl întreabă dacă numele ăsta îi spune ceva unui bucureștean de pripas. Popper surâde, crede că Emin a glumit, îl așteaptă să mai zică ceva, numai că Emin își drege glasul, oftează. *Sunt un bou*, se gândește, *ce mi-a cășunat pe Iuliu? Cine-s eu, ca să-l judec? De ce am început să urăsc atât de ușor?*
„Tu când ai fost prima oară la Sinaia, măi Iuliule?" schimbă el foaia.
„Eram mic, m-a dus tata la W. El m-a făcut să vreau să călătoresc."
„W ar fi fericit să știe că există o Punta Sinaia în Țara de Foc."
„Păi," se însuflețește Popper, „i-am scris și s-a bucurat. Nu e ciudat? El e neamț, io-s evreu, tu ești român, dar numai tu strâmbi din nas la numele de aici. Ce naiba au românii de-s mereu nemulțumiți?" Emin face cu ochiul: „Nu știu să-ți spun ce-i cu alții, dar mie mi s-a suit la cap că-s martorul Hansei". „Ba," zice Popper, rânjind, „de vină e Estrellita, doar o femeie are puteri atât de mari".
N-ar fi trebuit să zică așa ceva. Pufnind, Emin dă pinteni calului și-o ia înainte. Aprinde o țigară, se uită în jur: cu ce ochi ar privi Estrellita sălbăticia asta? Doar nu plecase din Fălticeni ca s-ajungă în Țara de Foc! Ea locuise la Pesta, la Triest, la New York, cum să trăiască unde a înțărcat mutul iapa? Ciudată făptură: de ce umblă așa, de ce nu-și găsește locul? *Of, a fost mai deșteaptă Elena, ea nu s-a dus nicăieri*, se gândește Emin, cuprins de alean.
După o oră, Yaya zărește niște *indios*. Vântul bate dinspre ei, n-au cum să-i simtă pe coloniștii ce se strecoară, nevăzuți, prin ierburile înalte. Popper dă să-i pozeze, dar *los indios* îl zăresc în cele din urmă și-o iau la sănătoasa, dispărând în spatele unor tufe de *calafate*. Nu trece mult și dau semnale cu rotocoale de fum: trei mari, două mărunte, apoi unul uriaș. Indienii ona încep să se văicărească.
„Nu-i a bună", face Popper. „Pregătiți-vă!"
Dar Yaya: „*Ne vous dépêchez pas*". Din nou se pune de-a bușilea, din nou gustă nisip și, când se ridică, adulmecă precum un prepelicar. „*Los indios* nu singuri. Ei fost aici cu călăreți cu cizme la fel. *Los indios* mers *aux buissons*, iar călăreți mers colo", arată el un luciu de apă.
„Ăla e Golful Inutil", observă Popper.
Iar Yaya: „*Allons* spre răsărit, vrem prins la ei între noi și golf".
Zis și făcut. Don Julio îi duce la un râu năvalnic și-o ia spre Est, prin apa rece ca gheața. Irlandezul care-o făcuse de oaie țăcăne din gât, ca o pasăre caracara, iar de pe câmpia din spatele râului îi răspunde un țăcănit similar.
„Ce-i asta?" face Emin.
„*Ruse de guerre*", rânjește Yaya.
Don Julio merge cam cinci sute de metri prin apă înainte să iasă pe mal. Țăcăniturile din spate nu contenesc, se apropie: ce chestie, e grecul pitic din El Paramo, călare pe un catâr. Îi asigură că nu e nimeni în spatele lor.
„Hai", își îndeamnă Popper oamenii, iar ei dau jos samarele de pe cai, punând în locul lor niște momâi înțolite în cârpe.
„Crezi că-i fraieresti cu paraliticii ăștia din paie?" râde Emin. Popper se strâmbă: „Ai o idee mai bună?" Dar Yaya: „*Ça ira*".
Bun. Pornesc spre Golful Inutil. Depășesc niște smârcuri, ocolesc o râpă adâncă. Piticul o ia înainte făcând pe iscoada. E după-amiază, vântul a stat, așa-i regula în Patagonia. Într-un sfert de oră, ajung la Rio Ureche, un râu

volburos, care curge printre nenumărate vetre: aici se aciuiază chilienii, trimiși de Montt, președintele lor, ca să-i fure aurul lui Popper. Emin nu știe, dar relațiile dintre Chile și Argentina se vor înrăutăți din pricina asta. Momentan, se uită în zare cu binoclul lui Iuliu și i se pare că degeaba a îmbătrânit: poftim, nu e-n stare să folosească o unealtă simplă ca asta. Imaginea se clatină, e cețoasă, Emin habar n-are să potrivească ocularele alea nenorocite; noroc că nu-i Estrellita aici, să râdă de el.

Yaya le face semn să stea. Iarăși a dat de urme. Vine și piticul: vorbește cu Yaya și cu Popper în șoaptă. Cei trei zâmbesc a proști, ca băieții înainte de caft. Emin pune din nou binocul la ochi, dar tot nu vede nimic. „Un' te uiți," face Popper, „porcii de chilieni sunt în stânga, dincolo de crângul ăla mărunt".

Să te caci în el de binoclu, Emin i-l dă lui don Julio. Grupul înaintează. Yaya nu-i scapă din ochi pe *los indios*: ieșiseră dintre tufele de *calafate*, luând-o pe lângă un șir de coline cafenii. Nu trece mult și Emin vede cu ochiul liber cu cine au de-a face: sunt vreo patruzeci de inși călărind la pas. În fruntea lor, trei bărbați îi privesc cu binoclurile. *Los indios* sunt de nevăzut, însă Yaya știe unde s-au ascuns.

„Nu suntem nici pe jumătate cât ei", observă Emin.

„Nici tu nu-i numeri pe indieni?" râde Popper. „Ei, suntem puțini, dar ăștia-s nemți de birou. Îl vezi p-ăla care a pus binoclul la oblânc? E Junker, l-am cunoscut la Port Saïd. El, Goltz și Fulda mă sapă la Buenos Aires."

„Îl știu pe Junker," zice Emin, „s-a ținut toată Africa după noi". „Fost și la Conakry," prinde Yaya vorba din zbor, „*et Goltz aussi*, ținut minte?" Emin ridică din umeri, nu-și amintește: la Conakry a fost ocupat, s-a iubit cu *mademoiselle* Fadiga, la hanul Le Petit Bateau, de pe Cornișa de Nord, pe când *le marabout* îi păzea spatele.

La semnul lui Popper, grupul coboară într-o văioagă în trap săltat. Momâile stau bine pe cai, dar, odată ajunși la adăpost, coloniștii le mai leagă cu ceva sfoară. Țin sfat. Cu indienii ona nu prea ai ce face, n-au decât niște amărâte de arcuri, dar Popper se bazează pe cincisprezece puști Remington cu repetiție. Emin scoate capul, vede că trupa lui Junker s-a oprit. Și ei stau la sfat.

„Știi să tragi?" îl întreabă Popper.

Nu știe, dar Popper zice că nu e greu: „Pui cătarea pe țintă, îți ții respirația și apeși pe trăgaci. Nu te grăbești, bine?" Popper se întoarce la pitic și-i dă ordin să ia momâile și să-l învăluie pe Junker, „... dar vezi să faci un cerc larg! Iar tu," îl ia pe un ona, „du-te cu ai tăi cât mai aproape de *los indios*. Nu-i ataci până nu trag eu. Fumăm?" îi face cu ochiul lui Emin.

Da' ce, îs proști să nu fumeze? Aprind țigări. Când și când, scot capul și se uită la trupa lui Junker. Ăia bănuiesc ceva și o iau către frontieră, dar nimeresc în smârcuri. N-au spor. Cu toate astea, își văd de drum, făcându-l pe Popper să-și dea ochii peste cap:

„Cum să nu vrei locul ăsta când vezi ce dobitoci ți se pun în cale?"

„Măi, Iuliule, asta e țara reumatismului," pufnește Emin în râs, „e bună pentru eschimoși". Dar Popper: „Să vezi ce filarmonică o să fac la Ciudad Maximilian! Îl aduc pe Dvořák, să dirijeze «Simfonia Lumii Noi», îl plătesc pe Horta, să înalțe o citadelă pe dealuri, și-o să fac cel mai mare port din America, să treacă pe aici toate vapoarele care ocolesc pe la Capul Horn! O să întind căi ferate, o să..."

Se aud strigăte: indienii lui Popper se ridică din mlaștini ca strigoii, repezindu-se spre trupa lui Junker, urlând și trăgând din arcuri.

„Of, ce idioți, dar vezi cum i-am deprins cu războiul? Până să vin eu, se băteau ca țâncii, dar acum, ia-uite-i! Trageți, băieți!"

Plesnește valea de împușcături. Emin trage un foc și-i trage și pușca una în umăr: „Pfuai, don Julio, nu mi-ai zis nimic de recul!" Între timp, piticul cu momâile le pică în flanc dușmanilor, punându-i pe fugă, iar cei de lângă Emin deschid foc de voie. Oamenii lui Junker abia se mișcă în smârcuri, așa că Popper îi scoate pe ai lui din văioagă și se repede la chilienii ăia, nemți, ce-or fi, trăgând glonț după glonț. Le răsar în cale *los indios*, dar îi calcă în picioare; dușmanii n-au de ales, o iau la goană spre munți. Coloniștii, după ei, trag, urlă, pe când momâile bântuie ierburile ca niște duhuri scoase din minți.

Ce vânzoleală! Emin dă pinteni calului. Maaamă, ce *bine* e! Se și vede, de parc-ar fi pasăre în zbor, cum șarjează alături de coloniști, de ona, de momâi, mai-mai că-i înțelege pe oștenii din toate vremurile și zău că-i vine să

împuște un om. Parcă n-ar fi el, parc-ar avea alți ochi, altă minte, totul e altfel, caii-s mai iuți, puștile mai lucioase, strigătele mai ascuțite. Estrellita, *mi amor de hoy*, de ce nu ești aici să mă vezi?

„Pe ei, mă, pe ei!“ strigă Emin, ca atunci când se bătea pe terenul de joacă din Cernăuți. Pe Popper îl umflă râsul: „Pe ei, pe mama lor!“ își aduce și el aminte de mahalaua bucureșteană. Junker și ai lui fug, câțiva cad din șa, Emin ia foc, speră c-a dat și el jos un dușman. Caii chilienilor mai mult se târăsc, boul de neamț nu cunoaște terenul și se trezește cu trupă cu tot în mlaștina de la vărsarea lui Rio Rosetti în Golful Inutil. Acolo, stop, *halt*, se împotmolesc.

„Aruncați armele!“ strigă Popper. „Vă dau cuvântul meu de onoare că ne vom comporta conform uzanțelor militare! Tu,“ îl recunoaște pe un chilian, „tu știi că Julio Popper nu minte!“

„*Carajo*, nu minți, dar ești *un pendejo!*“

„*Muy bien, habibi, soy un pendejo... Te rindes*? Ia trageți câteva săgeți la picioarele cailor“, le poruncește Popper indienilor.

Șfiu-șfiu-șfiu! zboară săgețile prin aerul înghețat. Caii se sperie, doi-trei cad în noroi cu nemți cu tot. Popper și ai lui mai trag câteva focuri în aer, dar Junker reușește să-și ducă telegarul pe pământ tare și-o ia la galop. Fulda și Goltz scapă și ei, iar coloniștii se pun pe o răpăială sinistră, nimerind calul lui Junker, care se rostogolește în ierburi ca o minge uriașă din carne.

„Trageți,“ zbiară Popper, „nu-l lăsați să scape!“

Emin îl ia pe Goltz în cătare: ticălosul s-a întors să-l salte pe Junker pe calul lui. Zdraf, trage Emin. Zdraf-zdraf, trag ceilalți. Goltz călărește ca diavolul și-l culege pe Junker, dar un glonț îl plesnește, se înmoaie ca o cârpă, se scurge din șa. Junker strigă la el, e rândul lui să-l ajute, numai că-n jur zboară săgeți, sfârâie plumbi. „Fugi,“ urlă Goltz „*Rette dich!* Salvează-te!“

Junker se uită cu ochi bulbucați de la Goltz la coloniști. Văzându-l pe Emin, dă un chiot: „Tu?! Aici?!“ Rânjind, scoate din veston fâșiile de hârtie furate la Bagamoyo: „Le cauți?“ îi strigă. „De-acum, sunt ale mele, n-ai ce să dai mai departe“ și, pintenând calul, o ia la sănătoasa. Iar Fulda, care aștepta mai încolo: „N-o să-ți meargă, jidan împuțit!“ zbiară la Popper. „N-o să pui mâna pe Țara de Foc! O să te ucid ca pe un câine, ascultă la mine!“

Cei doi dispar în galop printre ierburile înalte. Coloniștii i-au înconjurat pe chilieni, dar Popper, Emin și Yaya trec de ei și se duc la Goltz. „*Por favor, no dispares*, nu trageți!“ strigă neamțul. „*Me rindo*, mă predau.“

„Ți-am spus că-s nemți de birou?“ se uită Popper la Emin, îmbujorat.

„Ăsta totuși a fost viteaz!“ face Emin.

„Bun călăreț, așa-i... Ia să vedem: și el o să mă facă jidan?“

„*Ach, danke schön*“, zice Goltz. Înghite în sec, respiră iute, are ochii scoși de efort. *Nu e rănit, de ce-o fi căzut din șa?* se întreabă Emin. „*Viele danke*, *viele danke*,“ se uită neamțul de la unul la altul, după care adaugă, lăsându-i paf: „*Omnia in mundo*“. Chipul îi înflorește într-un surâs și-i întinde mâna lui Popper, sub privirile respectuoase ale indienilor ona. Pentru ei, albii sunt niște zei coborâți pe pământ, cu tot cu certurile lor presărate de decese nenaturale. „Sunteți aici, *mein Gott*“, îi spune lui Emin, scoțând din tunică piatra de tanzanit. Uimit, Emin o ia fără vorbă. „Ce iute de picior sunteți,“ reia Goltz, „v-am pierdut urma în Togo. Spuneți-mi, vă rog, ați luat vaporul din Sebe?“ Emin cască ochii, e gata să-i dezvăluie că plecase din Conakry, numai că, cine știe de ce, îl lasă pe Goltz să creadă ce vrea: „Aveți dreptate; ați fost și dumneavoastră la Sebe?“

„*Nein*, Peter mi-a ordonat să merg la Conakry, să lansez zvonul că sunteți acolo. Noroc c-ați plecat din Sebe, căci *Castelnau*, vaporul de la Conakry, s-a scufundat lângă Bahia.“ Emin îngheață. Cum să naufragieze *Castelnau*? Ține minte cabina, micul careu, și-l amintește pe comandant. Dar Goltz: „În sfârșit, iată-vă aici. Trebuia să vă prind, am o scrisoare pentru dumneavoastră“ zice, scoțând din tunică un plic șifonat.

„O scrisoare?“ se miră Emin.

„Mi-a fost înmânată la Conakry. Peter mi-a transmis să v-o dau odată cu tanzanitul.“

Emin deschide misiva, recunoaște scrisul lui Yaya. „*Lisez, s'il vous plaît*“, îi zice *le marabout* zâmbind larg.

„Vezi că făcut alegere bună? Eu trimis pe tine pe cale mai anevoios decât din Conakry, dar asta grande *chance*, căci tu viu! Nu avut teamă că nu ținut minte călătorie peste Ocean, căci e una din multe care fost și vor fi. Fii

liniștit, tu amintit de ele cândva, căci Allah dat ție cheie, iar tu văzut pe ce drum pornit. Vezi ce zis acelei femei, când vorbit, căci ea, nu altcineva, dus pe tine la Max. Ia o banană, nu te speria!
Cu drag, Yaya Boubakar."
„Vă mulțumesc", îi spune Emin lui Goltz și împăturește scrisoarea.
„Cu plăcere", răspunde neamțul. „Aveți grijă de tanzanit. Peter vă omoară dacă-l mai pierdeți o dată".
Am tanzanitul, își zice Emin, *dar fâșiile de hârtie sunt la Junker și eu tot n-am aflat cum să dau de Max.*
Nu mai are ce face aici. Poate doar să scrie legenda pentru Siberia, pe furiș, ca să nu-l mâhnească pe Iuliu: dragul de el, o să moară peste câteva zile, iar Emin n-are cum să-i dea nicio mână de ajutor. I se rupe inima, îi vine să intre în pământ fiindcă l-a jignit azi și, neștiind cum s-o dreagă, îl îmbrățișează, cu atât mai mult cu cât Patagonia n-o să fie nicicând un Sion.

63. Un scandal. Mama Louisei. Un anunț radiofonic

Ninge non-stop. În case se dârdâie, prețul la energie crește, penele de curent se îndesesc. De o săptămână încoace, Sutanele au schimbat calul de bătaie: se duc în Regie, ciomăgesc musulmani și sovieți, îi gonesc în frig și se instalează în locul lor. Prinzând elan, o iau prin sate, împart *flyere* cu Arsenie Boca, conserve cu carne și saci de făină. „O să vă ia pământul!“ strigă ei pe ulițele troienite. „Cine, cine?“ zbiară țăranii. „Zeloții de la Calea Dreaptă!“ se duce vorba.

Într-o seară, Chimir dă buzna în sediu, însoțit de câțiva tineri din Tabără. El poartă suman alb și căciulă mițoasă, ceilalți au *jeanși* și *hoodies*. În primul minut, nou veniții pășesc sfios: sunt plini de zăpadă, nu vor să facă mizerie. Apoi, își revin, își dau coate, se uită la cei din sediu ca la handicapați: „noi ne batem cu ticăloșii și voi stați în lux!“ par să le spună.

Auzind gălăgia, Bismut iese din birou.

„Frate, mi-ai zis să-ți spun George!“ îl ia Chimir. „Eu credeam că George sare la gât; când colo, George doar dă din gură!“

„Uite că, dând din gură, scot oameni în stradă! Tu *ce* faci pentru noi?“

Bismut clocotește. CNN acceptase să filmeze în Tabără, dar totul s-a dus de râpă după ce Chimir a afirmat într-un interviu că ar desființa proprietatea privată. Bismut înnebunise: doar el știa cu ce chin obținuse reportajul cu pricina, își pusese la bătaie toate relațiile de peste Ocean și acum, poftim, tot Chimir face scandal. Zeloții vechi sunt și ei furioși, îi înghesuie pe noii veniți, strigă că ei au ce au cu politicii, nu cu proprietatea privată: „Noi vrem doar insule autonome, chiar nu te-ai prins, băi, Chimir?“

„Aha, deci vă luați de mine fiindc-am pus în discuție proprietatea privată și voi vă bateți pe burtă cu Radio Gavagai! Vreți insule autonome, frumos, frumos...“

„Lasă-ne, domne, în pace!“ îl ia Anca. „Nu pricepi că n-avem chef de revoluția ta?“

„Fătucă, tac-tu e mai radical decât tine! L-ai auzit ce zice? Îți vine să crezi că *el* schimbă lumea, nu noi! Cât mai aveți de gând să ne jucăm de-a Tabăra? Unde-ați mai văzut schimbări sociale cu ski acrobatic și supă la plic?“

„La New York, când cu *Occupy Wall Street*“, face unul.

„Lasă-mă, tată, cu fraierii ăia! Auzi,“ se întoarce Chimir la un pușt care-și face veacul în Tabără, „tu ești fraier?“

„Nu, dom’ Chimir!“ Dar Chimir: „Ce mă domnești? Nu stai cu mine în ger? Ia zi, ce vrem noi, Tabăra?“ Ăla se fâstâcește: „Păi, se știe...“ Iar altul, nervos: „Băi, ciutane,“ îi dă un ghiont puștiului, „noi vrem legea noastră în trei puncte! Jos băncile, jos politicii, jos banii lor de rahat!“

Oamenii lui Chimir se ambalează, tropăie, strigă la vechii zeloți: „Voi nu stați în frig, voi nu vă dați cap în cap cu Sutanele! Voi *numai* scrieți și stați la căldură! Hai, dracului, să acționăm!“ Și unul înalt, mai guraliv decât toți: „Ziceți odată ce politică facem, că m-acuză lumea că-s comunist și nu știu de ce“.

„Asta să i-o spui lui Chimir,“ îl pune Bismut la punct, „că nu eu am adus în discuție proprietatea privată“.

Dar Chimir: „Era vorba de proprietatea de la vârf, nu de a ta sau a mea! Mă rog, eu am venit aici fiindcă mă enervați: nu vă înțeleg, bă, nu vă înțeleg! Voi nu vă întrebați de ce face Max pe reformistul? Nu vedeți că vă dă firimituri ca să păstreze el grosul? Vă credeți tari fiindcă aveți joburi bengoase, dar sunteți sclavi, bă! Sclavi, da, v-au pus boșii contracte în mână și gata, vă credeți jupâni. Ce diferență e, tată, între ce *incentives* vă dau boșii la job și țoalele *second hand*, pe care le primeau sclavii de la stăpâni? Sunteți oi, bă – da, oi! – , vă tund boșii cum vor, fiindcă vă e frică! Vă e frică de revoluție!“

„Mai slăbește-ne!“ îl ia Bismut. „Noi credem în legi și în autonomia comunităților, clar?“

„Uaileu!“ se frichinește Chimir. „Te înregistrezi? Faci *live* pe Facebook?“

Zeloții vechi strigă: „Termină, bă! Ce dracu’ te-a apucat?“ Cei din Tabără îi privesc scârbiți, unii mormăie, alții înjură în barbă. „Auzi,“ îl ia ăla înalt pe Bismut, „alor mei le-au luat comuniștii pământul și mă tot întreabă: de ce vrea Bismut, domne’, s-o rupă cu partidele? Dacă vrea să ne ia și el pământul, ce drac de proprietate om mai avea?“ La care Bismut: „Vezi că mă confunzi cu Chimir. Eu vreau să se confișe *doar* proprietatea dobândită prin

furt“.
„Păi, eu tot despre furt vorbesc,“ se răstește Chimir, „despre furtul cu acte, patronat de bogați... Doamne, voi nu vă dați seama? Suntem într-o clipă de-aia... Suntem mulți, hai să terminăm cu dansul reformelor, hai să terminăm cu *îți dau pâine și circ, numai nu mă întreba de putere!* Putem să blocăm porcăria asta, veche de când lumea, dar tu, George, tu vrei doar niște alegeri din care nu pricepe nimeni nimic“.
„Ba, pricep toți. Nu mai votați escroci, asta le zic oamenilor.“
„Frate, ei au învățat altă lecție: votează-mă și te las să furi!“
„Eu îi învăț ceva mult mai simplu: nu vota hoți și banii-ți rămân ție.“
„Pe bune? Politicii-s organizați până-n ultimul grajd și-i șpăguiesc pe votanți cu bani, cu haleală... Tu ce le dai? Zi-mi ce le dai!“
„Băi, noi suntem *și* înapoiați“, se bagă cocostârcul Ancăi. „Ia să nu mai pună țăranii botul la sacii de făină... Să fie arestați!“
„Au două sute pe lună și tu-i arestezi pentru niște făină?“ face Chimir.
Dar Anca: „Adevărul e că și eu m-am gândit să atragem lumea cu ceva cadouri. Niște *vouchere* culturale ar fi numai bune“.
Cei din Tabără hohotesc: pfuai, copiii de bani gata vor să schimbe lumea! Până și Louise strâmbă din nas auzind de *vouchere* culturale, dar tace, căci Rojas o zăpăcește cu mesajele: „rămâi răcoroși,“ texta el, „nu te opri în argumentul lor. nu râdeți, știu că traducerea pare groaznic, dar vreau să te amuz *until you get my gift. i know what you're going through, but everything's gonna be all right, mark my words!*“ *Ăsta ne ascultă*, se necăjește Louise, în timp ce Rojas bagă emoticoane ce râd cu lacrimi. „*politics is schizophrenia. if you don't split yourself, drop it*“, adaugă el.
Între timp, scandalul lâncezise. De undeva se aude Bullet for my Valentine. Afară ninge, geamurile exterioare sunt înghețate pe sfert. Louise se uită la Anca: abandonase de mult cearta și băga sms-uri la greu, căuta un job nou. Mda, scrie în engleză, o fi găsit ceva bun... *Poftim?* îi cade Louisei fața văzând că Anca schimbă mesaje cu o Popească. Jobul e în București, e o chestie cu mentenanță de ATM-uri și ele își scriu în *engleză*? *Futu-i*, pufnește Louise, trăgând cu urechea la versurile melodiei: „*There's always something different going on/ The path I walk is in the wrong direction*“. Se apucă s-o fredoneze, nescăpându-l din ochi pe Chimir, care îi dădea înainte cu ale lui, dar n-o ține mult, căci o sună Ion: cică mama are din nou o criză.
„Ai chemat Salvarea?“ întreabă Louise în șoaptă.
A chemat-o, dar dispeceratul a zis c-o să întârzie din motiv de nămeți.
„Probleme?“ face Bismut. „Mama“, îi strecoară Louise, luându-și lucrurile. „Ai grijă, sunt minus treișpe' grade“, șoptește Bismut. „O duc eu cu mașina“, face Vlad. Bismut se liniștește: „Mersi, fiți atenți. Eu...“ dă el să se scuze, însă Louise ridică din umeri: „Nu te scuza, ce, nu văd?“ Îl strânge de cot și-i face cu ochiul, deși o irită mutra lui plângăreață, i se pare c-o afișează cam des în ultimul timp.
Mașina e îngropată în troiene lângă Biserica Anglicană, Vlad trebuie s-o hâțâne de câteva ori ca s-o scoată în drum. Au trecut plugurile pe Dionisie Lupu, dar omătul s-a pus din nou, noroc că nu mai e viscol.
„Îmi place liniștea asta“, zice Vlad când oprește la semafor. Louise nu-i răspunde, căci îi piuie telefonul: „*i hope your mom is ok*“, scrie Rojas. Plină de draci, scrie înapoi: „de unde știi care-i treaba?“ Și Rojas: „ți-am hăcuit telefonul, ce crezi? nu închide, nu închide! uite, m-am autohăcuit ca să vezi și tu pe mine“, textează el, iar mobilul ei începe să afișeze documente, clipuri, fișiere audio. „ai răbdare, cadoul vine ca jesus“ adaugă Rojas. I se vede chipul, e un bărbos cu trăsături de hittit. „*hello*,“ îi face semn dintr-un hangar, „*see the small red button below? whenever you want, cut me off!*“
„*that's not fair*“, se răscoală Louise. Dar Rojas: „*you don't know how much help you need! too many messiahs and too few guys near you*. dacă o să aveți vreodată probleme după ce mă alungi, *push the red button and I'll get back to you in a glimpse!*“ „îl apăs acum“, scrie ea și Rojas dispare. „De parcă-aș putea să fiu sigură“, spune cu glas tare, aruncând telefonul în rucsac.
Și Vlad, luându-și inima în dinți: „Știi... Rojas... ei, el ține în spate Radio Gavagai“. Louise dă să strige, numai că

Vlad i-o ia înainte: „Stai, stai, stai! Te rog! Rojas ți-a citit eseurile, zice că ești fix ce trebuie pentru *mișcare*“. Dar ea, ca un tăvălug: „Îți bați joc? De ce nu mi-ai spus nimic? De ce?“ Și Vlad: „N-am știut cum să încep... Eu... uite... îl știu *bine* pe Rojas, când ai zis că vrei un radio așa și pe dincolo, cu el am vorbit“. Louise deschide geamul; e groaznic de frig, orașul a amuțit ca pitit sub o pătură. Vlad intră în Piața Rosetti printre mașini care patinează și se înfig în nămeți. „Bă, ești la fel ca ceilalți,“ spune ea, „toți mergeți pe burtă! Îi trebuia lui Rojas o Mesia puțin feministă, puțin isterică sau cum?“ „Nu, nu, nu“, se apără Vlad. Și apoi, luând-o pe Pache: „Am greșit, iartă-mă!“ „Uită-te-n față, că derapezi dracului!“ pufnește Louise. Dar Vlad: „Nu-ți face griji, am învățat să conduc în Afganistan. Acolo l-am cunoscut pe Rojas“. „Tu? În Afganistan?“ „Dap. Freelancer. Bani buni, meserie marfă, dar am furat-o.“ „Fii liniștit, o s-o furi și-acum. Acolo ce tâmpenii ai mai făcut?“ Nu făcuse nicio tâmpenie, dar i-au murit niște colegi la Jalalabad, nici până azi n-a aflat cine i-a omorât: „Talibanii sau șefii noștri? Mă rog, m-am cărat dup-aia. Atunci s-a tirat și Rojas, s-a dus în Uzbekistan“. „Păi, da, ca să stea acum cu ochii pe mine!“ „Louise, nu-ș’ cum să-ți spun... Rojas nu-i porc...“ „Corect, e și el un Mesia. Mi-a hăcuit telefonul *by default*.“

Gata, ajung la blocul mamei. „Hai sus“, îi zice Louise lui Vlad. „Las’ că stau în mașină“, face el. „O să te plictisești“, spune ea. Dar Vlad: „Asta nu e o mașină obișnuită. Uite, face cafea“.

Când să intre în casă, Louise aude strigăte înfundate. Deschide ușa și mama, placată la sol de Ion și de un vecin, se zvârcolește mutește, sub ochii vicleni ai ăleia de la unu. Mama poartă ochelari de soare, a spart geamul din bucătărie și a dat drumul la apă, inundând toată casa. Înăuntru e ger. Covorul din hol e leoarcă, mai are puțin și îngheață. Pisica miorlăie în debara.

Louise sună la Vlad; el vine și, fără vorbă, ia o pătură și se apucă să caute cuie și ciocan, vrea să acopere fereastra. Cât timp el bocăne prin debara, Louise o potolește pe mamă, o duce în dormitor. Vecina, rămasă în hol, se smiorcăie: „Mi-a stricat zugrăveala, mi-a făcut lac în casă“. Și Ion: „V-am zis că plătesc!“ Dar mama, din pat: „Tu? Să plătești? De unde, *curlandistule*?“

„Asta nu e viață“, zice vecina ieșind. „Face pe nebuna, da-i hoață,“ strigă ea de pe scară, „mă pândește când fac baie, ca să se încălzească apa în țevi. Nu se spală decât când mă spăl eu, profită de mine că-i încălzesc apa!“

„Vaco!“ țipă Ion. Dă un pumn în ușă, vecina o ia la fugă, iar el se repede în dormitor, la mamă, îi potrivește ochelarii de soare pe ochi. „Ce naiba ai?“ face Louise. Și el: „O enervează lumina! I-am pus ochelari ca să stea potolită“.

Mama însă se zbate și așa, drept care Louise îi dă jos ochelarii: „Stai cuminte, stai cuminte“.

În sfârșit, vine Salvarea. I se fac mamei injecții. „E bătrână și, la boala ei, n-o *ia* niciun spital“, zice medicul. „Și-o lăsăm să moară?“ se aprinde Louise. Dar medicul: „Nu e pacientă de spital, e de *hospice*“. „Păi, s-o ducem la *hospice*.“ „Oh, în România nu-s *hospice*-uri“, proclamă medicul.

Vlad bubuie în bucătărie, bate pătura în cuie peste geamul spart. Louise stă lângă maică-sa. Ion se învârte prin casă. Brusc, se întoarce în dormitor: „Ce-ai, mamă, cu mine? De ce m-ai făcut *curlandist*?“ i se gâtuie glasul. Dar mama: „Păi, asta ești: *curlandist*!“ „Voi m-ați făcut așa,“ explodează el, „din cauza voastră-s *gay*! Te-am iubit, Louise, te-am iubit cum nu trebuia, știi, nu? Cum era să scap de tine dacă nu mă făceam *gay*? Cui pe cui se scoate, blestem pe blestem“. Medicul i-o taie: „Vă rog, doamna n-are nevoie de nervi“. „Așa-i,“ spune mama, slobozind un vânt puturos, „n-am nevoie de nervi“. „Doamne, a făcut pe ea“, șoptește Louise. Și medicul, cu reproș: „Făcuse dinainte! Știu, e greu să ai grijă de cineva în situația ei, dar *cum* s-o lăsați așa? E drept că nu mai dau ăștia căldură, dar de spălat, trebuie s-o spălați“. „Scuze, scuze“, se bâlbâie Louise, grăbindu-se s-o șteargă pe maică-sa, numai că nu se pricepe, plus că, agitându-se, e cât pe-aci să-i smulgă perfuzia. Vine și Vlad să ajute și, cum medicul și asistenta s-au apucat deja de treabă, are loc un nesperat moment de cooperare între necunoscuți.

Louise iese din dormitor, umblă-n rucsac după bani: cât să-i dea medicului? Se sfătuiește cu Vlad, dar nici el nu știe. Procedura trebuie să fie însă ca la Kabul, Moscova, Berlin, New York: îi dai omului banii și gata. „Trei sute?“ se uită Louise la Vlad. „Cred că-i OK,“ zice el, „dacă ți-e târșă, îi dau eu“. „Am mai dat, mă descurc,“ spune ea, „tu ai grijă să nu se mai uite Rojas la mine!“

Pleacă salvariștii, Louise se duce în bucătărie. *Ce mă fac cu Vlad?* se întreabă. *M-a ajutat, mi-a dat sfaturi cu șpaga,*

situația a devenit discret conjugală. Noroc că gerul intră prin geamul spart și că poate s-o dea pe chestii concrete: „Acoperă odată fereastra, că mor de frig", se răstește în glumă la Vlad. „Vă certați?" apare Ion în bucătărie. *Oare am folosit un ton aiurea?* se sperie ea și-i zice lui Vlad, cu gând să îndulcească pilula: „Vrei o cafea? Sunt mai priceputã decât mașina ta". I se pare c-o ține din gafă în gafă, cu atât mai mult cu cât Ion o întreabă în gura mare: „El e noul tău *boyfriend*? Pare un tip marfă, dar să n-o pățească *ca* Igel".

Louise pleacă în dormitor. Pisica e lângă pat, își linge lăbuțele. Mama s-a liniștit, dar se uită la Louise ca o bufniță: „Ai deschis caietul?" o întreabă pe neașteptate. „Caietul?" cască ochii Louise. Și mama, plictisită: „Eram sigură! De când te-am văzut cum te uitai la *Herr* Junker, mi-am dat seama că doar gura-i de tine! Of, îl dezamăgim, îl dezamăgim". „Poate că nu," face Louise, simțindu-l pe dracu-n ea, „poate o să mă uit în caiet. Junker e persuasiv". Dar mama: „În primul rând, e un domn! Rar am văzut un om atât de politicos; și când te gândești că-i rus... Parcă-l văd cum stă în sufragerie, explicându-ți hărțile, desenele, lămurindu-te cine sunt personajele... Îți dai seama că nimeni, chiar *nimeni*, nu știe cât știi tu despre caiet? Vezi ce faci", îi mai zice, întorcându-se cu fața la perete. „Vreau să dorm, stinge lumina, te rog."

Caietul, își spune Louise. Se duce în bucătărie, face cafea. Vlad a acoperit fereastra, îi zice lui Ion că pătura e doar o soluție de moment; știe un meseriaș însă, o să-l sune mâine să pună geamul, nu poate acum, că-i târziu. Dar Ion: „După cum ai văzut, sor'mea e cam nebună. Fii atent cu ea, bine?" „Înțeleg că n-ai chef de cafea", îl amenință Louise. „Ba da, ba da, nu ești nebună", se fandosește Ion și se duce cu Vlad în sufragerie. *Caietul*, își zice Louise învârtind linguriță în ibric, *caietul, fir-ar să fie*!

Le duce cafeaua. TV-ul verbigerează, un *breaking news* intră pe post ca expresul în gară: poftim, Bismut & Chimir dau o declarație comună. Deși n-au popcorn, Louise, Ion și Vlad se chiorăsc în ecran ca în familie. Presa mainstream îl scoate pe Bismut la rampă ca pe moaște, iubitul Louisei e *live*, e *resplendissant*, are costum, cravată și ochi blânzi, cabalini.

Declarația a fost redactată în pripă, Louise se prinde că *der berühmte* Chimir a făcut presiuni și că Bismut a înghițit-o. Totuși, mesajul e OK: Bismut e șeful, Chimir e numărul doi, iar verzii din toată lumea le oferă sprijinul lor. Nu se pronunță cuvântul *partid*, dar, dacă s-au delimitat competențele, cam asta a devenit Calea Dreaptă, mai ales că hotărârile se vor lua, democratic, într-un așa-zis Comitet de Criză. Totodată, Bismut e însărcinat să elaboreze un plan de acțiune supervizat de garda veche (Vuia, Pârșu, toți mahării), în timp ce Chimir „va dirija acțiunile de protest și va organiza filialele (insulele) mișcării".

„L-ați făcut secretar de partid pe Chimir", se hlizește mama din dormitor.

„Calea Dreaptă nu e partid", spune Louise, dar e cam tuflită.

„Ei, nu! Junker ți-a zis că ăsta e riscul", zice mama, clipă în care Ion îi șoptește Louisei: „M-am răzgândit. Mama... hai s-o ducem la azil... Dac-o apucă din nou pandaliile?" Louise strânge pumnii: „Să-i mai dăm o șansă..." se roagă ea, numai c-o sună un curier: își cere scuze de oră, dar e-n fața blocului, cic-a adus un colet uriaș. Rojas îi scrie și el pe Whatsapp: „cadoul!" și dispare, mesajul lui ștergându-se instant de pe ecran. Coletul e cât o mașină de spălat. Vlad se uită la el, dă un telefon, se liniștește, despachetează. „Pfuai, o imprimantă 3D!" exclamă. Louise se strâmbă: „Ce naiba să fac cu ea?" Și Vlad: „Rojas spune c-ai scris în eseuri ce-ai face". Frichinindu-se, Ion dă târcoale imprimantei: oare n-ar putea Louise să printeze un Igel mai mic, ca să nu-l uite în veci? „Încetează", îl zgâlțâie ea, după care îi zice lui Vlad: „Mai stai puțin, trebuie să-ți dau biletelul pentru Gavagai".

Se duce în camera ei, scrie: „Vreți o canapea, un telefon, un rinichi? Spuneți și vedem noi de restul. Ei ne domină cu copyright-urile lor blestemate, cu salariile lor blestemate, cu ierarhia lor blestemată, dar voi faceți-vă insula, fiți autonomi! Până atunci, pregătiți-vă de cadouri: zece snow-boarduri personalizate pentru zece ascultători trași la sorți vor ajunge în Tabără! Oferim lucruri moca, fără copyright-uri plătite marilor companii!"

„Bismut o să înnebunească", zice Vlad după ce citește mesajul.

„Să înnebunească, dar imprimanta e a mea, fac ce vreau cu ea! Cu rinichii o să-mi fie mai greu, că plastic pentru snow-boarduri îmi aduci tu!" Louise rămâne câteva clipe pe gânduri, nu-i e clar dacă e bine să facă ce-i dă prin minte: ce-o să zică lumea?, oare nu sare calul? O strânge inima când își închipuie consecințele, dar, până la urmă,

își spune: *dacă tot ai luat-o cu Gavagai, mergi până la capăt!* „Auzi," se uită la Vlad, „Rojas nu vrea să-și mai spele din păcate?"
„Băi, crede-mă, n-a vrut decât să te ajute..."
„Păi, zi-i să mă mai ajute o dată. Zi-i că vreau să facă treaba aia cu banii, o să înțeleagă el... Nu s-a lăudat c-a citit ce-am scris în eseuri pe GloomNet?"

64. Apare un psihiatru

A doua zi, mama are încă o criză: scuipă, strigă, o ia goală prin casă, iar asta cu un străin de față – venise meseriașul lui Vlad, schimba geamul din bucătărie. Louise sună la un psihiatru, unul poreclit Tapirul, zelot și el. Ăla apare rapid: zici că e parașutat din Siberia, are căciulă cu clape și bocanci militari. „Nu te speria," îi spune Louisei, „nu m-am aliat cu Paisie, căca-m-aș pe el!"

După consultație, vine tiptil în sufragerie și dă verdictul: „Îmi pare rău, doamna are nevoie de supraveghere permanentă. Puteți s-aduceți pe cineva să aibă grijă de ea, dar costă", pretinde el că le dă de ales. „Cât?" face Ion. Tapirul îi dă un preț. Of, nu-și permit, așa că psihiatrul se vede obligat să pronunțe cuvântul fatidic, „azil", care, auzit din gura unui străin, o face pe Louise să se surpe în ea însăși. Simțind-o, Tapirul reformulează: „Sunt *așezăminte* curate; costă, firește, dar ieșiți mai ieftin decât îngrijind-o acasă. Mama dumneavoastră ar avea camera ei, baie separată, masă dietetică, program ocupațional..."

Ne descotorosim de ea ca de-o ladă, își zice Louise, *o să se simtă ca dată jos din mărfar la Auschwitz*. Mama simte că i se pregătește ceva: urlă, sare din pat cu o viteză nebănuită, fuge la baie, se încuie. Începe o negociere, Louise și Ion o roagă să le deschidă, în timp ce Tapirul, stând lângă ei, îi asigură, civilizat, c-așa fac toți bătrânii. Mama nu se lasă, ba chiar răsucește cheia încă o dată, anunțând: „O arunc în WC, măgarilor! O curvă și un pidosnic, o curvă și un pidosnic!" strigă din spatele ușii, după care se aude *pluf* și zgomot de apă trasă.

„Băi, a aruncat cheia", bleștește Ion ochii.

„Sparg ușa", zice Louise.

„Stați, aranjez eu", se bagă meseriașul.

Dar psihiatrul: „Ce potriveală, ați venit la momentul oportun... Nu vi s-a părut niciodată," o ia pe Louise, „că lucrurile se așază într-o matcă programată în cele mai mici amănunte?"

„Ce matcă?!" face ea ochii mari.

„Gata", zice meseriașul, deschizând ușa. Mama era încovrigată pe plăcile de gresie, parcă dormea. „Repar și ușa?" face meseriașul. „Vă rog", zice Ion și, zâmbitor, îl ia pe Tapir: „Știu la ce vă referiți cu matca, la noi în familie e ceva curent". „Nu mai spuneți," rămâne psihiatrul *bouche bée*, „să știți că nu-i lucru de șagă," se lansează el în româna veche, „*sincronicitățile* au semnificații adânci". Dar Ion: „Așa zicea și iubitul meu. A lucrat pentru Max Murgescu, îmi spunea că ăla le avea cu *sincronicitățile*. Cic-ar fi niște fracturi în țesătura lucrurilor, care ne arată portalul deschis către..."

„Bun," le-o taie Louise, „ce facem cu mama?"

„Păi, alegeți," zice Tapirul, „*așezământul* sau supraveghere douăzeci și patru din șapte la domiciliu. Acum, iertați-mă, trebuie să plec; sunt solicitat s-o văd pe procuroarea *aceea*," se uită la ei cu înțeles, „o știți, nu? Cea care a avut un aranjament cu... Pfuai," își trage o palmă peste frunte, „cum să nu fi auzit *tocmai* dumneavoastră de ea? Ce *aglomerație* de coincidențe: ticălosul de Max, procuroarea cu care a colaborat tâlharul, jurnalista care l-a dat în faptă pe Max, fratele ei, care l-a avut ca iubit pe angajatul aceluiași Max, și acum un meseriaș minunat, ajuns în această casă la fix!"

„Procuroarea și-a revenit?" se interesează Louise.

„Vai, nu... M-a solicitat un coleg s-o examinez. Eu i-am zis că n-am cum s-ajut, dar el o ține una și bună, că vrea opinia mea", pare să se scuze Tapirul, dând semn că, în ceea ce-l privește, cazul procuroarei e închis.

Pleacă, promițând că până deseară rezolvă cu azilul. Louise îl sună pe Bismut; e în afara ariei de acoperire, dar pesemne că iar s-a bușit rețeaua, căci Radu o sună fără probleme: „Ne certăm din nou", zice. „Tot cu Chimir?"

„Păi, cu cine? Naspa e c-a mai apărut unul, nici nu știm cum îl cheamă. Ăsta-i nebun de-a dreptul, are un *notes* cu rețete pentru cocktailuri Molotov și amestecuri explozive." „Și voi stați de vorbă cu el?" înnebunește Louise.

„Normal, îl susține jumătate din Tabără. E ecologist, îți dai seama? Face parte dintr-un ONG cu nume fițos, *The green grass of home*, gen..."

Louise îi știe, sunt unii pe care i-a plătit Garfield ca să blocheze drumul ce duce la un cartier de vile din pădurea

Băneasa, construit de un amic al Șalăului-Fritz; ONG-ul motivase cu argumente specifice verzilor, numai că, la o oră după ce Garfield s-a aliat cu Șalăul, drumul a fost deblocat. „Să vezi că dobitocul de Chimir ni l-a adus p-ăsta pe cap“, bombăne Louise. Dar Radu: „Află că nici el nu-l place. Buba e c-am dat prea mult frâu liber în Tabără, intră cine vrea și cine nu vrea... Știi c-avem și Sovieți? Până și musulmani ne-au venit; culmea, s-au aciuiat pe lângă bisericoșii ăia schismatici... Vin la noi de frica Sutanelor“.

Tapirul o sună pe seară, cic-a găsit un azil la Snagov, îl ține un coleg de-ai lui și, dacă Louise e de acord, colegul e dispus să trimită o mașină ca s-o ia pe mamă pe loc.

„E prea din scurt“, se sperie Louise, dar, dându-și seama c-a vorbit prea nu-știu-cum, o dă la întors: „Mama doarme atât de liniștit... N-aș trezi-o... Hai să stăm până dimineață, nu te supăra“.

„Nu mă supăr, dar vezi că e un azil căutat. Hotărăște-te!“

„Mâine dimineață, mâine dimineață“, face Louise cu lacrimi în ochi.

Discută cu Ion: așa o să facă, mâine o duc pe mamă la azil. Ca la înmormântări, e bine să fii practic; Louise și Ion uită că vorbesc despre un exil și-și zic unul altuia c-o să-i fie bine mamei acolo, că serviciile private sunt pline de umanism, plus că-s curate și manageriate corect. Doar pisica e agitată: aleargă din dormitor în sufragerie, bezmetică, din nou și din nou.

Înainte să adoarmă, Louise coboară în GloomNet. În casă e liniște. Mama sforăie, iar Louise lansează un nou *thread* pe forum: „Până unde putem să ducem violența dacă avem în vedere un scop nobil?“

65. Mănăstirea Cotroceni. Un președinte. Un ambasador

„*Cool*“, face Cașalotul. E mort de frig, ar dori să continue discuția în Palat, la căldură, dar Cocârț îl îndeamnă să se apropie de pridvorul bisericii. Curios, Cașalotul apasă cu degetul înmănușat într-o coloană. „*This small church*,“ face el pe miratul, „*doesn't compare to Notre-Dame, but it looks more resilient!*“

Și Cocârț, mustăcind: „A ctitorit-o un bun navigator între ape“.

„*Really*? *Who*?“

„Șerban Cantacuzino. A fost la asediul Vienei, numai că le-a pus turcilor bețe-n roate. Dacă nu era el, marele Jan Sobieski n-ar fi avut ce despresura.“

„Și... ah, a scăpat viu, acest Cantacuzino?“

„Ei, a scăpat... L-au băgat ai noștri în pământ.“

Cașalotul pufnește în râs. Ferestrele Palatului Cotroceni îl îmbie cu lumina lor caldă, amintind de bușteni arzând în cămin, dar Cocârț nu-l invită înăuntru.

„Hm, și tot din cauza alor voștri vreți să vorbim în frig?“ face ambasadorul cu ochiul.

Dar Cocârț, fără legătură: „Știți că s-a pus problema ca Șerban Cantacuzino să fie înscăunat la Constantinopol? Cândva, tronul Bizanțului a fost al familiei lui“.

„Bine că familia dumneavoastră n-a avut niciun tron“, zice ambasadorul.

„Mie-mi spuneți?“ râde Cocârț.

Cașalotul se zgribulește, se uită la un geamlâc: „Ce chestie,“ se miră, „parc-ar fi o ambrazură. Mănăstirea a avut și rol militar?“

Cocârț apucă gratiile geamlâcului: le smucește, dar nu se clintesc. „La război,“ spune el bătăios, „până și subsolurile au rol militar. Ați văzut filme despre Berlinul din 1945?“

„Of, Berlinul... Când ne-am dus în Irak, Berlinul era departe și voi ați fost tare drăguți cu noi. Acum, Berlinul e aici; oare de-asta ne bețelesc prietenii dumneavoastră din Tabără?“

„Dacă vorbiți de zeloți, aflați că mai toți au fost *treinuiți* în State.“

„Și talibanii au fost“, observă Cașalotul, oprindu-se lângă un pom acoperit cu folie, ca să fie ferit de ger. „*What's this*?“ „E un smochin, e adus tocmai de la Constantinopol.“ „Adică de la Istanbul.“ „Prefer Constantinopol, la Istanbul se țin cam multe predici în ultima vreme.“ „Și-n București nu se țin? L-ați disperat pe predecesorul meu, îi țineați predici non-stop, nu terminați cu una, că scoteați alta din pălărie. Cică n-a mai văzut oameni care să se sape unii pe alții ca aici. Calcă-l pe cap, calcă-l pe cap, asta auzea mereu.“

„Ei, lăsați, că-i plăcea... Excelența-sa s-a românizat.“

„Eu nu“, punctează Cașalotul. Cocârț îl privește lung, izbucnesc amândoi în râs. Ambasadorul reia: „Nici dumneavoastră nu v-ați americanizat. Cât despre jurnalista aceea din Tabără... Ah, cum o cheamă?“ Președintele ridică din umeri, nu-i e clar la cine se referă. Dar Cașalotul: „Tânăra de la Calea Dreaptă, *scandalagioaica* – pronunț corect?“ „Pronunțați corect, dar nu știu despre cine vorbiți.“ „Ba știți, e cea care a scris despre *that white collar embezzler*, Murgescu. Părea pornită să se americanizeze. Credeți că degeaba i s-a permis să intre în silozul din Bărăgan când a fost războiul cu ISIS? Of, cum o cheamă?“

„Gata, o știu!“ exclamă Cocârț. „Vă deranjează?“

„Pe predecesorul meu l-a deranjat.“

„Predecesorul dumneavoastră a devenit putred de bogat cât a stat la noi. Ce treabă are dumnealui cu o jurnalistă?“

„Bogătașii află multe. De pildă, că tânăra are un forum pe GloomNet, unde redactează o listă cu datornicii la bănci. Ciudat, lista nu are date de identificare, nici chiar sumele datorate de clienți, dar predecesorul meu se întreabă: de ce s-ar chinui cineva să arate că la banca X sunt atâția datornici, că la banca Y sunt nu știu câți și că datoriile cumulate, defalcate pe bănci, au valoarea cutare? Numărul datornicilor din listă crește de la zi la zi, în paralel cu suma datoriilor, iar dumneavoastră știți cât de sensibil e mediul financiar la zvonuri... În plus, tânăra n-

a făcut *training* cu oamenii actualei administrații, iar asta mă îngrijorează pe *mine*, nu pe predecesorul meu."
„*Well*," zice Cocârț, „*democrats... sorry, democracy's full of flaws*".
Ambasadorul ridică din umeri: „De fapt, ce e cu smochinul de la Constantinopol?" Și președintele: „Ne amintește de tronul sultanilor, care i se cuvenea lui Cantacuzino. E o legendă, o las moștenire succesorului meu la fel cum predecesorul dumneavoastră v-a spus una-alta".
„Excelență," se zgribulește Cașalotul, „nu meritam să-mi ziceți așa ceva".
„Scuze, m-a tulburat ce mi-ați spus. Îmi imaginam c-o să discutăm politică și, când colo, m-ați luat cu jurnalista aceea... De ce vă preocupă una ca ea?"
„De ce să *nu* mă preocupe? În fond, Osama era un vagabond care se ascundea în peșteri în 10 septembrie 2001".
„Ah, vă sperie feministele!" o dă Cocârț pe glumă.
Dar ambasadorul: „Mă sperie femeile care fac liste cu datornici: fac deranj și fără a fi feministe".
Cocârț își afundă mâinile în buzunare, o ia pe lângă biserică. *O listă cu datornici*, își zice. *L-o fi având fata aia la mână pe fostul ambasador sau e vorba de un fleac?* Politica, președintele a avut prilej s-o constate, nu e ce crezi că e atunci când nu faci politică. *Eh, om vedea*, se gândește. Se oprește în fața unor troiene. Și lui îi e frig. La un moment dat, vede un punct luminos lunecând pe bolta cerească; oh, e Stația Orbitală, i-o arată Cașalotului, fericit ca un copil. Și apoi: „Cum ați spus că o cheamă pe tânără?"
„N-am spus că o cheamă nicicum, nu-mi amintesc nici mort numele ei. Pot să v-arăt ceva?" face Cașalotul brusc și, fără să aștepte răspunsul, scoate mobilul și i-l pune sub ochi lui Cocârț. „Până unde putem să ducem violența în numele unui scop nobil?" întreba cineva pe un forum. Cei mai mulți răspundeau că oricât de departe, că violența e legitimă în numele libertății, că gata, s-au săturat. „Vă dați seama," reia ambasadorul, „că userii de pe acest forum au pseudonime, ca spionii. Și totuși, predecesorul meu știe cum semnează jurnalista cu pricina".
„Excelență, jurnaliști sunt pe toate drumurile."
„Da, dar cei ce scriu despre națiuni și teritorii sunt rari. Fata asta își spune Gudrun și dezbate *inconsistența* ideii de neam, după cum îi spuneți aici. Până și amicii voștri de la Bruxelles sar ca arși când îi citesc materialele... Mda, face prozeliți, jurnalista *noastră*, și-o ajută și anarhistul ăla din Rojava, kurdul."
„Serios? Mi se părea o fată rezonabilă. Cam agitată, dar rezonabilă."
„Credeți? Citiți mai jos."
Cocârț zgreapță în ecran. „Îmi imaginam," scria Gudrun, „că trebuie să acționăm doar *in self-defence*, dar, de când Sutanele au atacat Tabăra, mă întreb: să escaladăm conflictul? Dacă n-o facem, politicii o să ne încalece, iar dacă o facem... Chiar așa, ce o să se întâmplă dacă o facem?" Nimeni nu i-a răspuns că o replică dură ar duce la vărsare de sânge; de fapt, toți erau iritați că *sângele celorlalți n-a curs suficient*, iar Gudrun comenta că, deși așa ceva aducea a terorism, teroriștii unora erau luptătorii pentru libertate ai celorlalți, după cum se știa. Apoi, s-a lansat într-o diatribă: „Suntem superidioți dacă dăm vina doar pe Hitler pentru al Doilea Război Mondial; dacă ne imaginăm că Adolf e t_0 al dezastrului și că nazismul a apărut ca o generație spontanee, suntem pierduți! Să dea primul cu piatra cel fără de păcat, să nu uităm că zecile de milioane de morți din Primul Război Mondial au fost investiția, iar reparațiile postbelice, profitul, și să nu uităm nici că Franța, pentru a răzbuna înscăunarea *Kaizerului* la Versailles, a vrut să rupă Germania anilor '20 în bucăți! Ce-ar fi, s-au întrebat niște politicieni sumbri de la Paris, dacă am termina odată cu nemții? Ce-ar fi dacă Bavaria s-ar uni cu Austria, ca un Anschluss pe dos, la fix cinci ani de la armistițiu, *pour que le sang abreuve nos sillons*? Ce-ar fi dacă am găsi niște politicieni germani lacomi? Ei bine, i-au găsit, i-au plătit ca să susțină tendințe autonomiste, au întreținut o campanie de presă în acest sens, vorbind despre libertate și autodeterminare locală, i-au încurajat pe bavarezi și austrieci să se ia în brațe, apăsând pe pedala catolicismului împărtășit de München și Viena și tot așa. Puciul de la berărie al bestiei de Adolf a avut loc chiar în acele zile jubiliare pentru francezi și nefaste pentru nemți: de-atunci și-a început nazismul marșul triumfal spre putere, profitând de o Germanie înfometată, călcată în picioare! SS-ul s-a născut dintr-o pace negociată ca un *hostile takeover* venit la pachet cu milioane de șomeri, inflație galopantă, *self esteem* prăbușit; drumul spre Holocaust a fost pavat cu frustrări, trufie engleză, cașexie teutonică, pălării date jos în fața militarilor francezi din Ruhr și antisemitism reaprins. Copii înfometați! Umilință! Speranțe devenite

amintiri fără sens! Depresie socială fără Prozac la îndemână! Pune toate astea într-o eprubetă și-o să rezulte un Hitler!
Întrebarea e: cine urmează? Câți Hitleri se adapă din creditele care ne transformă în șerbi? Câți Adolfi se hrănesc din puterea noastră de cumpărare scăzută? Câți hitlerjugenzi se îngrașă din profitul marilor companii? Câte milioane de inși se pregătesc de avort social? Ce Holocaust urmează? Cine sunt noii evrei?“
Cocârț cască ochii: „Sunteți sigur că-i vorba de *acea* jurnalistă?“
„Așa spune predecesorul meu.“
„Și-l credeți?“
Cașalotul râde: „În România, zvonurile se răspândesc ceva de speriat! Norocul vostru e că, fiind inconstanți, luați lumea prin suprindere“.
„Nație de supraviețuitori,“ se amuză Cocârț, „când n-au fost turcii, au fost tătarii, când n-au fost tătarii, au fost rușii, apoi ungurii, nemții, din nou, rușii...“
„Și azi cine e? Noi? UE? Rușii? China?“
„Azi suntem în NATO.“
„*Right!*“ îl împunge ambasadorul cu degetul. „Fiți atent!“ selectează el altă replică de pe forum. Un oarecare Caliban aducea în discuție ceva bizar, și anume dispariția unui caiet, dispariție care provocase, nici mai mult, nici mai puțin, decât tărăboiul care răvășea Bucureștiul. Că acel caiet îi aparținea lui Emin, Caliban o știa; ceea ce nu știa, însă, era ce scria în el atât de important, încât să precipite asemenea evenimente.
Cocârț izbucnește în râs: „Dumnezeule, sunt nebuni de legat!“
„Tânărul meu coleg rus nu crede asta.“
„*Gaspadin* Junker? Nu ne înțelegem prea bine, dar e om cu scaun la cap.“
„Sunteți sigur? Ia-uitați ce-i scrie tinerei noastre jurnaliste.“
„*Gaspadin* Junker intră pe acest forum?“
„De ce nu? În fond, el și colegul de la Berlin au dirijat intrarea a mii de mașini în România. Știu eu ce codificări folosesc dumnealor? Dacă-și dau de știre despre lucruri la care nu ne gândim? Dacă vor să dea foc unui alt club? În sfârșit, ideea e că *gaspadin* Junker e Caliban.“
„Asta e... asta e...“ face Cocârț, dar Cașalotul nu-l bagă în seamă, trage de document în sus: „ar fi bine,“ scria Caliban, „să vezi cât de multe știe zburătorul despre caiet. îi poți solicita zece minute de conversație *tête à tête*?“
Gudrun îi răspundea că-i e greu să discute despre o sminteală, însă Caliban îi atrăgea atenția că Zburătorul e mai *open minded* decât credea ea. „ok, vorbesc cu el“, a dat Gudrun înapoi, într-un cor de comentarii ironice: ce-i copilăria asta? discutăm revoluții, nu fenomene paranormale! dacă-i pe-așa, întreabă-l pe dumnezeu-tatăl! La care Caliban: „nu glumiți! zburătorul e un *lesser God*, ce credeați?“ S-a lăsat cu emoji-uri haioase, rofl-uri și omfg-uri, numai că Gudrun a comentat: „mi-e târșă să-l atrag într-o conversație aiurită“.
Pe Cocârț îl ia cu frig. „Cine e Zburătorul?“ întreabă. Și Cașalotul: „E Vuia, prietenul dumneavoastră. Se joacă cu focul“. Ca să câștige timp, Cocârț zice că toată Europa se joacă cu focul în ultimul timp. La care ambasadorul, făcând cu ochiul: „Așa e, dar Vuia are ditamai asul în mânecă! Noroc că avem și noi unul“.
Cocârț mormăie. Ar bea un whisky. „Am senzația,“ zice, „că abia acum începem discuția“. „O introducere lungă era necesară“, face ambasadorul. „Cum altfel să vă spun că suntem în posesia unui film cu un domn pe care, în fond, îl stimăm? E vorba de Fritz. Pasiunile lui sunt... ah, rafinate! Am fi dispuși să vă dăm filmul cu pricina sau, mai bine, să vă cerem permisiunea să-l folosim. Excelență! Vrem ca Fritz să trântească un guvern care, știm, vă scoate peri albi. Suntem aliați, dorim să vă ajutăm. Mai mult, intenționăm să vă salvăm din capcana carburanților, căci prețurile scăpate de sub control bagă România în comă. Totodată, preferăm să nu-i fiți datori lui Junker. Domnia-sa v-a înțeles ezitările, știe că sunteți legat de tratate și, după cum ați spus, e om cu scaun la cap; cu alte cuvinte, ne putem *noi* înțelege cu el. În schimb, *vreau* asul lui Vuia. E o chestiune de *national pride*. Sintagma e desuetă, dar, la anii mei, m-aș simți ca un trădător dacă n-aș recupera un film în care *și* președintele Reagan a dat dovadă de rafinament.“
„Mda,“ se întristează Cocârț, „știam că Vuia are filmul ăla nenorocit“.

„E o povară, domnule președinte. Nu vă reproșați că n-ați negociat filmul la maximum de potențial. Iertați-mă, dar sunteți o țară mică."

Cocârț i-ar da Cașalotului una în cap, însă mai bine spune, ca să nu pice cu totul de prost, că nicicând nu i-a fost clar în curtea cui joacă Vuia.

„Vuia e o persoană complexă", îl liniștește ambasadorul. „Habar n-aveți cât de bine-l cunosc. Necazul e că are principii: n-ar da filmul decât în schimbul a ceva extrem, dar *extrem* de valoros! Președintele Reagan... of, a fost mai mult decât crede lumea... Știți c-a fost președinte de sindicat? Știți că le-a pus bețe-n roate comuniștilor de la Hollywood, în timpul mccarthysmului? Știți că și-a dat colegii în gât? Scopul lui era nobil, dar... În sfârșit, mi-e imposibil să las un asemenea subiect să fie scos la iveală de un filmuleț. Totodată, mi-e clar că sunteți singurul care-l poate convinge pe Vuia că un preț bun la petrol face mai mult decât un video de colecție... și decât caietul poetului dumneavoastră național, dacă-mi permiteți."

„Ce treabă are Emin cu povestea asta?" pufnește Cocârț.

„E o legendă la fel de bună ca cea cu smochinul. Ambasadorul Berlinului o aduce des în discuție, mai ales de când i-o toarnă pe Gudrun lui *gaspadin* Junker."

„Of, simt că îngheț... Bem un whisky înăuntru? Despre legenda lui Emin pot să vorbesc liber", râde Cocârț mânzește, luându-l pe Cașalot la braț.

„Aș intra," zice ambasadorul, „dar mai bine rămânem afară. Trimisul Berlinului și-ar da o mână ca să afle ce vorbim despre poetul vostru național! Chiar nu v-a spus nimeni câte ni se trag de la el și de la Estrellita Wexler?"

66. Media mainstream e invitată în strada Columb. Un calcan de casă

Deîndată ce intră în cabinetul lui Sahib, Tapirul dă ochi cu Max: *ce caută ticălosul ăsta aici?* se întreabă. *Dacă mi-a întins o cursă?*

„Potoliți-vă," îl simte Murgescu, „am venit cu procurorul T., soțul pacientei".

Acesta stă într-un colț, își ține capul în mâini și are o barbă de trei zile. „Bună seara, domnule doctor!" îl privește el pe Tapir, cu ochi tulburi.

„Tapirule, e OK!" îl asigură Sahib, încercând să-i adoarmă suspiciunile. Psihiatrul îi întinde o mână moale: „M-ai chemat pentru un caz," zice, „nu ca să cunosc oameni noi... Nu e vorba de dumneavoastră, domnule T.!" precizează și, fără alte comentarii, se duce cu Sahib s-o consulte pe procuroare.

Doamna T. zace într-un salon, Tapirul o examinează neurologic, căci de psihiatrie nu se pune problema. Femeia care-l incitase pe Max e în comă, s-a împuținat, obrajii îi sunt supți, e hrănită cu un furtun. Lângă ea, două fete de vârsta liceului așteaptă o veste bună, dar Tapirul nu știe cum să le spună că nu mai e nimic de făcut. „O să mă sfătuiesc cu niște colegi", le ia el pe departe.

Și una dintre fete: „Voi, doctorii, doar vă sfătuiți între voi".

Tapirul iese și-l ia pe Sahib la refec: „De ce naiba m-ai chemat? Femeia e *pa*, cum s-o ajut?" La care Sahib: „Nu pe ea trebuie s-o ajuți, ci pe bărbat-so'".

Într-adevăr, procurorul îl așteaptă pe Tapir, zâmbind stupid, a speranță: „Ce credeți, domnule doctor?" *Băga-te-aș în pizda mă-tii, Sahib*! se gândește Tapirul, dar nu zice decât: „Sunt un umil psihiatru. Specialitatea mea, din păcate, nu-i e de folos. Nu acum, în orice caz".

„Numai psihiatrii n-au văzut-o până acum", strânge T. din dinți.

„Sahib a crezut că... și-a imaginat..."

„Spuneți-o pe-a dreaptă, domnule doctor! Am auzit de toate de la colegii dumneavoastră."

Tapirul face buzele pungă, e sensibil când vine vorba de doctori. În fond, odată intrat la medicină, își schimbase și mersul: pășea apăsat, gânditor, ca și cum doctoria îl stigmatizase dinainte s-o practice.

„Trebuie să înțelegeți că soția dumneavoastră e într-o situație... ah... dificilă. Colegii mei nu se puteau pronunța fără să nu vă tulbure."

Și Max: „Să-l tulbure? Au fost de-un cinism..."

„Cum cutezați să vorbiți," i-o taie Tapirul, „sunteți responsabil de starea doamnei!"

T. capătă glas: „Domnule doctor, toți m-au lăsat după ce Marta... după ce ea... Când aveau nevoie de noi, eram buni, dar, cum am pățit-o, cum ne-au uitat! Doar Max mi-a fost aproape, spuneți-i-o și lui Bismut!"

„Ce treabă am eu cu Bismut? Sunt independent, domnule procuror! Iar cu Murgescu, fiți precaut, se oploșește pe lângă dumneavoastră, nimic altceva."

„Ce dracu ai, mă?" îl ia Sahib.

„Ce *am*? M-ai pus într-o situație imposibilă! Ce-o să se spună când *se va afla* c-am respirat același aer cu Max Murgescu la tine în cabinet?"

„OK, iartă-mă că mi-am permis să te chem." „Te iert, dar nu uit," se înfoaie Tapirul, „să-mi faci tu mie una ca asta..." „Bine, am fost un cretin." Dar T.: „Să știți că Max a colaborat cu Marta, iar acum, cu necazul, e singurul care *ne-a* sărit în ajutor". Tapirul se uită strâmb la Sahib: „Auzisem eu că te scalzi în ape tulburi! De-asta m-ai chemat? Ca s-aud reproșuri?" Dar Sahib: „Nu *vrei* să stai jos? Nu *vrei* s-auzi ce s-a întâmplat? Nu te-am chemat degeaba". „Eu nu-s sigur că..." „Te rog!" Ce naiba ești *așa câine*? l-ar întreba, dar l-ar jigni pe procuror, care ar pleca imediat dacă n-ar avea de *rezolvat* coma Martei. Iar Max, simțind încărcătura din aer: „Eu ies. Mai mult stric". La care Tapirul: „Nu e cazul, m-ați făcut curios. Și ziceți că," se întoarce la procuror, „ziceți c-ați auzit *de toate* de la colegi... Ce-au zis? Poate v-ajut, ia să vedem..."

„Ia să vedem, ia să vedem", zice și procurorul, prostit de cap. Începe cu cablarea lui Max, ajunge la coma soției, la

preumblările ei din spital în spital. Tapirul nu pricepe de ce e obligat s-audă așa ceva, dar Sahib îl roagă să asculte până la capăt, ca să vadă de ce a fost chemat *tocmai* el. T. îi dă înainte, spune cum o consultau profii pe Marta, cum promiteau c-o fac bine, dar zilele treceau și nimic. Disperat, T. cerea o a doua opinie, o a treia, numai că acestea sunau așa: „La *boul* ăla v-ați dus? O omoară, tembelul, aduceți-o *la mine* urgent!", așa că, după un prof de neuro, a văzut-o unul de infecțioase, care l-a făcut arșice pe ăla de neuro, apoi s-a băgat un toxicolog, care l-a făcut imbecil pe infecționist, după care a apărut un internist, care i-a făcut dobitoci pe toți cei dinainte, acuzându-i că escaladaseră ierarhia universitară dând șpăgi (dacă procurorul voia, internistul avea dovezi!), drept care T. să facă bine s-o aducă pe soție la *el*, ceea ce i-a înfuriat pe ceilalți, care l-au făcut pe internist lichea, fost securist, așa că Max a vorbit cu Sahib, iar Sahib a luat-o pe Marta la el și l-a chemat pe Tapir, cel care, credea el, putea găsi o soluție *omenească*, nu de alt fel, pentru acest caz.

„Nu-mi spuneți nimic nou," îl ia psihiatrul pe T., „unu la mână, *invidia medicorum pessima*, și doi, în zilele noastre, doctorii vor să se pună la adăpost. Un procuror e o umbrelă formidabilă, nu?"

„Bun," se enervează Sahib, „o ajuți pe doamna T. sau nu?"

„N-am cum."

„Ba ai. Vorbește la Calea Dreaptă, că ăia duc pacienți afară." Tapirul ridică un deget: „Te rog! *Ăia*, cum le zici tu, sunt tipi de ispravă!" Și Sahib: „OK! Zi-le tipilor tăi de ispravă s-o ducă pe Marta afară. Niciun doctor din Vest n-o să se pișe pe el pentru că doamna T. l-a anchetat pe Papainoage".

„Și dacă nu scapă nici acolo?"

„Atunci, domnul T. o să știe c-a făcut tot ce-a putut pentru ea."

„Domnule T.," se înmoaie Tapirul, „dar puteați să contactați direct Calea Dreaptă..."

„Am făcut-o și m-au trimis după formulare. Le-am obținut, dar ei... Of, am formularele," dă procurorul să le arate, „dar *unde* mă duc? Pe cine caut *afară*? Vreau s-o scot pe Marta din țară, familia ei zice că nu fac nimic."

Tapirul promite c-o să vorbească la Calea Dreaptă și pleacă. Are draci, nu acceptă ideea că face parte dintr-o poveste care are legătură cu Max. Luând-o spre strada Columb, ajunge la concluzia că, profitând de buimăceala firească a procurorului, porcul de Max manipulase situația astfel încât să-l pună pe Bismut într-o situație delicată. Ajuns la sediu, îi spune lui Radu ce s-a întâmplat, iar acesta îi dă dreptate, zicând că Max putea să intervină la el, indiferent de vrajba ce-i despărțea: în fond, era vorba de o viață.

Auzindu-l, Louise pufnește și, când Radu o întreabă de ce, ea ridică din umeri, n-are chef să se contrazică pe probleme de morală cu el. Și Radu, zâmbind: „Să fie o întâmplare că Max ne dă *semnalul* ăsta fix când am scris despre Marta T.?"

„Ai scris despre ea?" se miră Louise.

„Da. Te deranjează?"

„Nu, mă întreb doar de ce nu ne comportăm ca o redacție, de ce nu știm ce scrie fiecare. Dacă scriam și eu despre Marta T.?"

„*Noi* ne comportăm ca o redacție, dar tu nu mai dai pe-aci", îi reproșează Radu. Și apoi, bătându-l pe Tapir pe spate: „Max te-a manevrat, e clar c-a auzit de articolul meu". „Mda, tehnici specifice școlii lui", râde Bismut, făcându-l pe Vuia să-și dreagă glasul. Și Louise: „Pot să văd ce ai scris?" îl roagă pe Radu. El îi dă printul și, ca să scape de ea, se preface că are ceva de vorbit cu Chimir. Acesta, însă, nu se uită la el, are treabă, Vuia i-a cerut să pună la punct vizita lui Pârșu, Școlici & Slav în Tabără.

„Ce-i cu tine?" o ia Bismut pe Louise odată intrați la ea în birou. „Știu că toată ziua alergi: du-te la maică-ta, vino înapoi, dar nici nouă, aici, nu ne e ușor".

„Mai ai puțin," spune ea, „și-o să zici *oh my God, oh my God*!"

„Ascultă," ridică el vocea, „Garfield trimite jandarmi să ne spargă în Tabără, presa lui ne atacă, Chimir se poartă ca idiotul și ție nu-ți convine că Radu a scris nu-ș' ce articol!" Ea nu-i răspunde: citește materialul și la sfârșit spune că Radu n-a amintit nici în treacăt, măcar, că Max a colaborat cu Marta.

„Ei, și? E timpul propagandei, Louise, tu nu asculți Radio Gavagai?"

„Nu-mi spune că tu îi asculți!"

„De ce nu i-aș asculta? Știi ce mă întreb? Cum de nu dă nimeni de ei? Nu știm cine sunt, cine-i plătește... Mai nou, fac o listă cu datornici la bănci: nu se înțelege mare lucru din ea, dar i-a înnebunit pe bancheri... Și totuși, Gavagaii scapă neprinși, zici că cine știe ce protecție au. Vuia e siderat, crede că-s oamenii lui Max, dar, indiferent ai cui sunt, ne iau fața. Dimineață urlau că profitul corporațiilor crește neîncetat și că salariile bat pasul pe loc, ce dracu' i-a apucat? Au schimbat foaia, nu mai sunt cei de acum o lună, vor altceva."
„Și de-aia vrei să faci propagandă?"
„În locul meu, tu n-ai face?"
„Propagandă faci, propagandă iese!" izbucnește Louise. „Nu-ți dai seama că după articolul lui Radu, fir-ar a naibii de propagandă, numele Martei o să fie târât în noroi? Praful o să se aleagă din munca ei! O să iasă scandal, presa celorlalți o să bată câmpii, o să spună că *știu ei* cum a șpăguit-o Oli pe procuroare, iar lumea o să strige, fericită: uite-i, sunt toți o apă și-un pământ... Radu trebuia să fie corect în articol, să ia în discuție toate aspectele."
„Adică să scrie că Max a colaborat cu justiția? Zău dacă te înțeleg... Tu știi că eu *nu* urăsc, dar lui Max i-aș crăpa capul: el e tot ce-i mai rău, el e puroiul."
Ea dă să-l întrebe ce se întâmplă cu adevărul dacă pui problema așa, dar, căutând o formulare care să nu sune jalnic, o aude pe Anca strigând pe hol: „Paisie e tot ce-i mai rău, el e ciuma", făcând-o să-l repeadă pe Bismut: „Uite, propaganda, uite cum ne dă *copy-paste*!"
Și Bismut, coborând vocea: „Louise, de ce îi iei apărarea lui Max?"
„Ce-ți pasă?" face ea și, când să pună tunurile pe el, Radu deschide ușa: „Ei, ai citit?" întreabă. „Da. Ai un stil bizar." Radu râde mânzește și zice că, de fapt, a venit să-i anunțe că Pârșu, Școlici și Slav vor sosi din moment în moment (e prea frig, nu se mai duc în Tabără) și că ar fi frumos ca Louise și Bismut să-i întâmpine.
Ies tustrei pe hol. E foială, se face curat, căci Școlici are obiceiul idiot să aducă presa mainstream cu el. La un moment dat, Louise o vede pe Anca: *fir-ar să fie, fiecare zi care trece mă îndepărtează de ea. Oare o discuție n-ar lămuri lucrurile?* „Hei, ce mai faci?" o ia cu glas vesel. Dar Anca, privind-o în ochi: „Să știi că n-o să-ți zâmbesc", zice, lăsând-o pe Louise mască.
Apar Școlici, Pârșu și Slav, împreună cu ambasadorul care băuse cu ei la *Die Böse Buben*, sunt plini de zăpadă. În jurul lor, blitzuri, camere de luat vederi, jurnaliști de apartament. Școlici și ambasadorul fac pe neprihăniții, dar Pârșu și Slav sunt jenați, căci ceilalți doi se prefac c-abia acum i-au văzut, deși au venit împreună. Bismut râde ca un bursuc și o ia cu cei patru prin sediu, timp în care ei fac gesturi largi, hohotind când și când (blitz, blitz!).
Deodată, le iese în cale Chimir, ca un mareșal norvegian, gata să invadeze Rusiile pe la Capul Nord, iar Școlici se prostește, băgând un salut cazon, numai că duce mâna stângă la frez㠄
„Auzi," o întreabă Tapirul pe Louise în șoaptă, „crezi că Max s-a folosit de mine?" „Ce te-a apucat?" Tapirul se fâstâcește: „Păi, nu mi-e clar care-i treaba. Domnul T. mi-a atras atenția că Max a schimbat tabăra, am impresia că voia... hm... să-l susținem cumva, numai că noi l-am *lașat*". „Ce-am făcut?" tresare Louise. „E din franceză", zice Tapirul. Dar ea: „*J'ne le sais que trop bien*". Tapirul se pierde și mai și: „Problema e... of, înțeleg, Max a colaborat cu binele, dar dacă m-a folosit?" La care Louise: „Marta scapă sau nu?" Tapirul afișează o morgă tragică, semn că nu. Și ea: „Atunci, măcar să-i *salvăm* soțul. Sunt sigură," se uită la Bismut, „c-o să-l ajutăm cu deplasarea afară".
„Mai încape îndoială?" zâmbește Bismut.
„Pot eu să aranjez," se bagă ambasadorul, „vorbesc cu managerul spitalului *Charité* din Berlin".
„Oh, *notre chère Louise*", se înclină Școlici. „Această tânără jurnalistă are un noroc chior: dă mereu cuiva o mână de ajutor", face el pe aspicul, expunând-o pe Louise camerelor de luat vederi. Blitz, blitz, blitz!
„Vă rog," face ea, „fără poze! Știți ce vă paște, nu?"
„*Ach*, *sie ist unsere Jeanne d'Arc*", se bagă Pârșu mieros. E drăguț, după cum e mereu, dar Louise își dă seama că ceva s-a schimbat la el: ochii îi caută mai iute și, straniu, *trupul lui* pare stingherit de efuziunea din jur. „Ce s-a întâmplat?" îl întreabă cu glas coborât. Pârșu se scutură, privește la Școlici, la ambasador și-i răspunde în șoaptă: „E prea târziu. Am senzația că noi doi, *ca atare*, n-o să ne mai întâlnim niciodată". Nici Slav nu pare mai la îndemână, dar tace – doar Școlici e cel dinainte: „Louise a făcut școală la Calea Dreaptă! Iată, Radu a scris un

articol trăsnet despre procuroare; e încă în comă!“ „Doamne ajută!“ o trântește Pârșu, făcându-i pe cei din jur să-i ia elipsa nefericită drept banc. „Ați auzit? Doamne ajută, Doamne ajută!“ chicotește lumea. În scurt timp, se râde de-a dreptul, o fac și cei ce nu pricep ce și cum, doar Slav drege busuiocul: „Slavă Domnului *că n-a murit*, după cum se aude. Poate are noroc“.

Anca își dă coate cu cocostârcul („Ce *Paisisme* pe șefii!“), iar hohotele se pornesc mai abitir: „Slavă Domnului, șefii sunt în formă,“ se comentează, „Slavă Domnului, Slavă Domnului!“ fac toți cu ochiul, imitându-l pe Petrache-Ologul.

Brusc, ușa de la intrare se dă de perete. În sediu se năpustesc câțiva tipi din Tabără: „A căzut Guvernul!“ strigă ei. „Sutanele sunt în Piața de Gaulle! Paisie și-a adus oamenii din țară! Vor să atace Tabăra!“

Poftim? Cum adică? Strigăte, întrebări, vânzoleală. Ce-i de făcut?

Prin ușa rămasă deschisă, Louise îl zărește în bezna din curte pe solomonar: el îi face semn, o cheamă afară, în ninsoare. „Îmi dai un leu dacă-ți arăt ceva?“ o întreabă și-o iau amândoi grăbiți spre Parcul Ioanid.

67. Un raport (VII)

„... voi relata ce am aflat de la persoane inteligente, cu relații înalte, în atâta amar de ani; domniile lor nu vorbesc doar în limbile de *aici*, ci și în celelalte, și nu exagerează pentru a atrage atenția. Totodată, întâmplările despre care vă scriu sunt consemnate în dări de seamă, articole, cărți, dar și în clipuri de *stand-up comedy* și în podcasturi, ca să nu vorbesc de filme și piese de teatru, cele din urmă conferindu-le o aură suplimentară de adevăr, pentru care pun mâna în foc.

Să revin la fapte: *Mein Herr* a adus în România cinci mii de Cruci Întreţesute, iar eu, doar o mie. Crucile Întreţesute, vă reamintesc, sunt aliații occidentali ai Sutanelor Negre, cu care au constituit așa-numitul Falanster din Câmpulung. În principiu, șase mii de inși ne-ar fi de ajuns, dar, din nenorocire, și Tabăra de Iarnă geme de lume. Pe lângă zeloți, sunt acolo Sovieți, care cred că Radio Gavagai e mâna ce le-a fost întinsă de o facțiune a Taberei, ecologiști, care predică Apocalipsa Climatică (țin cursuri de tricotaj, de reciclarea materialelor, se ocupă de salubritatea locală), o grupare hibridă, care crede că telefoanele provoacă psihoze, cancere, psoriazis și o sectă de ortodocși schismatici, fuzionată cu niște protestanți *off label*, alcătuind Biserica Federată (au un sediu circular, din lemn). În zonă se mai află o mică bibliotecă, un cabinet medical (uman & veterinar), unde se dau consultații pro bono, și un magazin în care se vând hărți ce reprezintă Tabăra, broșuri despre Calea Dreaptă și talismane. În parc e agitație permanentă: au loc concerte, concursuri de snow-board în *halftube*, expoziții de artă; totodată se țin cuvântări, dezbateri și slujbe, în timp ce localnicii cască gura printre corturi și vizitează igluurile, nevenindu-le să creadă că pot fi folosite ca locuințe. Atenție: Tabăra e mai întinsă de atât, căci în București prosperă numeroase *squaturi* anarhiste ce sprijină Calea Dreaptă, găzduite în clădirile abandonate de care orașul e plin (*i.e.* Casa Radio, o construcție faraonică ridicată de comuniști).

În context, *sieur* Canta mi-a zis: «Dragul meu, va ieși iureș, iar vina o să pice pe tine, deși partea lui *Mein Herr* trage mai greu la cântar». «Ce să fac, românii vor Merțane, nu Volgi», i-am răspuns. Hățurile nu s-au scăpat însă din cauza mea sau a lui *Mein Herr*, ci din cauza unui discurs provocat de *sieur* Max. Prietenul nostru a vorbit în secret cu fiica regelui defunct, Custodele Coroanei, (cuvântul «custode» n-are gen feminin), și i-a explicat că țara, slujită cândva exemplar de tatăl ei, se duce de râpă, că UE sărăcește poporul, că oamenii simpli sunt insultați sistematic, că activiștii îi fac tembeli pe bătrâni ș.a.m.d. Alteța-Sa, deja capsată de nenorocirile abătute asupra ei (moartea tatălui, boala soțului, bârfele presei), a plecat furioasă la Forumul de la Davos, unde, inițial, i-a umplut de noroi pe cei pe care-i reprezint ca ambasador. Trimișii UE au râs în barbă, dar Alteța-Sa i-a spurcat și pe ei, azvârlindu-le în față că politicile lor n-au legătură cu democrația, nefiind decât un set de duble măsuri ce privilegiază pătura conducătoare. Discursul ei a devenit viral și, după ce Fritz a trântit Guvernul (m-am opus din răsputeri, dar degeaba), evenimentele au luat turnura care ne sperie *de atâta timp*. Pe scurt, Sutanele au ieșit pe străzi ca să facă ce știu mai bine, adică urgie, ducând la bun sfârșit manipularea inițiată de Max.

În ceea ce privește aspectele minore, vestea rea e că Max a întâlnit-o pe Sossa. Înlesnind acest fapt imposibil, solomonarul ne-a dat o lovitură teribilă, căci armele noastre sunt blânde, apăsarea noastră-i ca puful, în timp ce Sossa îl împinge pe Max pe o secvență defavorabilă nouă. Mai mult, solomonarul i-a arătat Louisei calcanul casei din Parcul Ioanid, cel acoperit cu graffito-ul bineștiut, atrăgând-o de partea lui. Grav, însă, e altceva: nemernicul i-a scos lui Emin în cale vechea pravilă, pe care o credeam pierdută. Din ce am aflat, pravila conține *tot o corespondență*, care l-a făcut pe poet să înțeleagă mecanismul conflictului nostru, arătându-i totodată că bănuielile lui sunt justificate și că bietul de el nu e nebun.

La fel de alarmant e faptul că Estrellita Wexler interferă profund cu interesele noastre. După ce relația ei cu Emin s-a stins la Moisesville, Argentina, Estrellita s-a întors la New York și a reluat legătura cu Kristol. Acesta era un pion important al mafiei locale, răspunzând de conexiunile cu *high-life*-ul monden, politic și cultural. Anii au trecut, secolul s-a schimbat, iar Estrellita și Kristol au căpătat o respectabilitate nemeritată. Cum arta filmului se dezvolta cu pași mari, cei doi s-au lansat în producția cinematografică, sub egida unui club progresist, Cooperația Vieții Noi. Pe de o parte, i-au atras în club pe regizorii David Griffith și Henry Ford, iar pe de alta, au continuat

să importe operatoare sexuale din Europa de Est, grație legăturii cu patronii Rețelei Galițiene. Nu mi-e clar dacă tot ce aud despre ei este adevărat, căci unii pretind că Estrellita și Kristol s-au preocupat ca noua artă să deprecieze marile trăiri omenești (eroism, simț epopeic, respect), transfigurând viața într-o comoditate și îndrumându-i pe căi greșite pe spectatori, adică spre curvăsărie, obscenitate, mod de viață comercial. Din ce mi s-a spus, Cooperația, aristocrația Lumii Noi, dar și *anumiți* evrei (!) și-au propus să distrugă gândirea clasică, sentimentul religios și tradițiile, lovind în concepțiile de bază ale societății. Altfel spus, cinematografia încurajează apariția unor generații de idioți care nu-și dau seama că sunt idioți, dat fiind că sunt învățați că orice om e îndrituit, ba chiar e dator să creadă ce poftește despre orice. Am și argumente împotriva acestor acuzații: n-o să amintesc decât că atari opinii se datorează conspirаționismului inerent ființei umane, care, mixat cu antisemitismul ce pare să nu se șteargă nicicând, duce la blestemul unui Holocaust dosit ca o ciumă latentă în istorie.

Prin urmare, trebuie să-i includem pe Wexler și pe Kristol în arhive, pentru a le studia activitatea în domeniul pornografiei folosite pentru șantaj, activitate care continuă și azi. Astfel, Vuia folosește ca armă un film de acest gen, înregistrat de nepotul lui Kristol (actor principal e un președinte american), în timp ce o altă înregistrare, în care Fritz apare în hub-ul operatoarelor sexuale din București, a fost utilizată pentru a trânti Guvernul. Acțiuni similare au loc peste tot, rezultând în manipularea unor politicieni de vază, dar și în decesele premature ale unor traficanți de imagine. Una peste alta, e necesar să documentăm acțiunile Rețelei Galițiene încă de la apariția ei, pentru a le contracara.

Atenție, însă: dușmanii Rețelei sunt ultranaționaliștii; propaganda lor constă din texte mincinoase, dar cu o penetranță îngrozitoare. Retorica lor constă în generalizarea problematicii, indubitabil nefaste, a Rețelei Galițiene la întreg poporul evreu, ori noi știm unde duc toate astea, știm cât de mulți vor muri, și mai știm și în ce *fel* vor muri. E drept că poetul spune «că îi plângem pe cei ce nu trebuie plânși, că n-a fost nicio vreme când eu, sau tu, sau toți acești oameni să nu fi fost, după cum nu vom înceta vreodată să fim cu toții în viitor», dar mi-e imposibil să nu mă gândesc la cei ce vor pieri, să nu le simt spaima, să nu văd *negura abătându-se asupra lor*; n-am cum să ignor grozăvia unei *cancel life*, chiar dacă e vindecabilă, după cum ne arată corespondența. Cu alte cuvinte, strategia prin care vom «corecta ceea ce s-a făcut și s-a comandat împotriva ordinii și a bunului simț» ne obligă la precauții, pentru a nu declanșa un dezastru mai mare decât cel știut.

Revenind *aici* și *acum*, trebuie să știți că aerul e mai dens, că sunetele sunt mai înfundate și că temperaturile oscilează flagrant. Asta n-ar fi nimic, dar camerele de supraveghere de lângă Port și din Balta Albă (un cartier bucureștean) au surprins haite de lupi la periferie. Să mai spun că magazinele sunt goale, că mâncarea a devenit o problemă, că transportul urban a încetat cu desăvârșire? Să amintesc că singura dovadă că orașul e viu sunt cozile de la supermarketuri, cetățenii așteptând ore în șir pentru a primi bunuri de strictă necesitate? Unica speranță de *aici* e lista datornicilor despre care v-am scris deunăzi: cetățenii cred că hackerii vor ataca băncile ca să-i scape de datorii, drept care simpatiile lor se îndreaptă spre zeloți, cei care, susțin zvonurile, au redactat lista.

P.S.: Aveți în anexă o listă a cuvintelor nou apărute; sunt peste o mie, fac parte din vocabularul curent și mare parte dintre ele nu au echivalent la noi. Un exemplu e «potrem», un joc de cărți, al cărui scop e să asociezi figuri similare (câte două, trei, patru), să obții combinații de două plus trei sau o serie de cinci crescătoare. Un alt cuvânt straniu e «zebră» (plural, «zebre»), acestea fiind niște animale africane, asemănătoare cailor, numai că au dungi albe și negre. Subliniez că n-am văzut *nicio zebră* între Bagamoyo și Conakry, deși, din ce am auzit, aceste făpturi n-ar fi rare. O situație aparte e a cuvântului «vașil», care și-a schimbat sensul de când sunt *aici*. Inițial, «vașil» însemna «corectitudine», dar acum are un sens tehnic, și anume «act de justiție», ceea m-a făcut să mă întreb dacă agitația exagerată din acest fir nu are cumva legătură cu lexicul exuberant, care a indus un mod diferit de gândire.“

68. București. Stare de asediu. Un viscol

Ieșind din metrou la stația Aviatorilor, Vlad și Radu se pomenesc direct în mulțimea strânsă în Piața de Gaulle. Lumea viermuiește, strigă, agită torțe ce ilumineză ninsoarea în tonuri oranj. Spre Parcul Herăstrău e o tribună plină de oameni, iar pe Dorobanți mișună jurnaliști, care de reportaj și jandarmi. Lângă hotelul Helvetia, cinci șenilate ambalează motoarele: sunt ale Falansterului din Câmpulung și au Cruci Întrețesute pe blindaj.
„Hai printre ei", zice Vlad.
Radu strâmbă din nas, dar se bagă cu Vlad în aglomerație, o iau spre tribună. Dinspre Arcul de Triumf se aude bubuit rar de tobe, ca la galere.
„Ăla, de lângă Paisie, nu-i Ristache?" face Vlad. „Ba da", spune Vlad.
Ristache zâmbea ca prostul, în timp ce Paisie răcnea la microfon, terfelindu-l pe Bismut: „*El* ne face pe noi securiști? Cum își permite? Păi, știți cine a fost unchi-su'? A fost șeful securiștilor din Elveția, un *rusofil*, el i-a pus pilă lui Bismut să facă școală la Basel! Banii îi vin însă de la alt unchi, care cumpără petrol de la ruși. De-aia s-a luat Bismut de gazele de șist ale lui Anderco, că-i încurcau parandărătul sovietic al celui de-al doilea unchi!"
„Huooo, mincinosul, jigodia!"
Glăsuind molcom, ardelenește, Vlad o întreabă pe o tipă: „Ce are Sfinția-sa Paisie cu Bismut?" Cei din jur se holbează la el. „Cum adică ce are?" se miră femeia. Dar Vlad: „No, ce-a făcut? La noi, la Cluj..." „Ce-i, bă," îl ia un slăbănog, „voi la Cluj n-ați auzit de Bismut? I-un porc, da? Un porc!" „Aha", zice Vlad și-i spune lui Radu, în gura mare: „Vezi, bă? I-un porc! Sau nu?" o întreabă din nou pe femeie. Dar aia: „Ba-i un porc! I-un *cotonog*!"
Cei din jur râd: „Ardeleni bătuți în cap, auzi tu, nu știu cine-i Bismut..." „Da' ce, bă," sar alții în sus, „noi nu s'tem din Ardeal? Știm ce lepră e Bismut!" „Păi, da," urlă slăbănogul, prinzând momentul, „porcul xeroxează euro ca să ne ia sondele pe nimic și să le dea la străinii lui din Elveția!" Dar ardelenii: „Bă, proștilor! Banii falși nu se xeroxează! Se scoate *di-rect* din imprimantă!" „Ete pula!" face slăbănogul, însă ardelenii au mai multe rude afară decât sudiștii și știu mai multe: de pildă, că Bismut le dă petrol „la *nemți*, nu la elvețieni".
Între timp, luase Ristache cuvântul, zicea de mafia homosexuală din fruntea Țării, numai că manifestanții îl tocau mai departe pe Bismut: „Dă-l, bă-n, pula meaaa! I-un *bankster*!" „Vrea s-aducă bănci arăbești în Țară! Ține cu îmbăsmălații de la Martirii Apusului!" „I-un comunist ordinar, futu-l în cur!"
„Futu-l, că-i place," rage un barosan cu părul plin de fulgi de zăpadă, „a adus Securitatea înapoi, să ne-ncalece iar!" În jur începe să se scandeze: „Noii *se*-curiști! Noii *se*-curiști!" Se tropăie, se sare, se rotesc torțele.
„Bă, Securitatea s-a desființat!" zbiară Vlad. „S-o fi desființat," zice slăbănogul, „da' s-a împuiat! N-auzi că Bismut e plod de securist? Copiii la securiști vrea să ne ia petrolul! Noi muncim și ei ne ia petrolul!" „Pe bune?" face Vlad. Dar Radu, la urechea lui: „Gata, ți-ai făcut damblaua, hai s-o tăiem".
La tribună urcă Sobek. „Și mai e la Calea Dreaptă," începe el, „ziarista aia care... știți voi, ea *îl*... pe Bismut... ea e cocoșul, clar?" Auzindu-l, Petrache-Ologul zvâcnește din șale, sugerând că Louise e partea activă în cuplu.
„Rușineee, rușineee!" urlă schilodul, făcând lumea să chiuie: „Ea-l fute pe Bismut, hă, hăăă! I-o dă la găoz!"
răcnesc unii, pe când Sobek zice că Louise însăilase minciuni pe seama unui „magnet pentru investitorii strategici, mă refer la Max Murgescu, un bun român!" „Și eu îs buuun și rrromâââân! Sunt regele Malorusiei și al Cisnistrieeei!" face Petrache, umplând o portavoce de bale. Se râde în hohote, se zguduie ninsoarea de atâta râs.
„Da' Louise asta ce-a făcut?" se uită Vlad în jur. Radu îl trage de mânecă: „Taci", îi șoptește, numai că Vlad îi dă înainte cu accentul lui de Ardeal: „No, cine-i Louise?" Și slăbănogul: „Mă-nnebunești! I-o foanfă!" strigă el, acoperindu-l pe Sobek. „Foan-fa! Foan-fa!" se apucă lumea să urle, uluindu-l pe Sobek: la cine se referă patrioții?
Se prinde însă că-i vorba de Louise și sare la gât: România, colonia UE, tomberonul Occidentului, Patria pe coji de nucă! Brusc, schimbă registrul, cică la vârf, în Calea Dreaptă, sunt neînțelegeri: „Nu toți sunt năimiți, nu toți scot Țara la mezat! Azi, un șef de-ai lor m-a sunat ca să-mi spună că nu mai poate trăi lângă ei! Nu mai vrea să-și joace Țara în *picioareee*, călcând pe Credința Strămoșească!"
„Cine? Ci-neee?" răcnește lumea.

„Nu spun!“ tună Sobek. „O să-l vedeți singuri, o să se abată *năprasnic* asupra marionetelor trădătoare de Neam! Voi știți că Vuia, unul dintre șefii zeloților, finanțează Tabăra de Iarnă cu bani din afară? Știți că-l plătește *străinătatea*? Știți? Știți?“

„Huooo, blestem, bestiile!“

„Ce mincinos!“ face Vlad. Dar Radu: „Hai să ne cărăm, că ne omoară ăștia“. Vlad însă e cu ochii la Sobek, care, încoțopenit la microfon, strigă că românul se chinuie să muncească, în timp ce Bismut îl dă pe gratis Uniunii Europene, care nu știe decât să-și bată joc de oameni: „De ce a plecat, bă, Anglia din UE? De ce Franța a organizat trei referendumuri, toate *picaaateee*, și a ignorat voința poporului, cedându-și suveranitatea pe sub masă? («Asta cu suveranitatea e cu regii», remarcă slăbănogul.) Dar Norvegia de ce nu vrea, bă, în UE? Și-n plus, cine e UE de-a adus peste noi emigranți? Cine i-a *permis*, mă, să cheme arabi, să *facă califate* printre biserici, pe care, altfel, le *dărâââmăăă*? Și Sovieților cine le-a dat nas? Neterminați ca Louise și ca Bismut, securiștii care ne fac pe noi securiști!“

„De ce minți?“ zbiară Vlad la Sobek. „Și tu ai fost securist! La Grădiștea!“

Sobek nu-l aude, dar lumea s-a prins că cei doi nu-s de-ai lor. „S’teți zeloți?“ îi ia slăbănogul. „Da’ de unde,“ face Vlad, „treaba e că Sobek a fost securist! A lucrat la îmbunătățiri funciare“. „Ce îmbunătățiri, bă?“ îl îmbrâncește slăbănogul. „Vă rog frumos,“ se trage Vlad într-o parte, „eu v-am vorbit civilizat“. „Ce civilizat, bă? Bagi vrajă, crezi că nu știu?“

Radu îl trage pe Vlad de cot, vrea să-l scoată dintre Sutane, dar Vlad se zbate ca pudelul: „Lasă-mă, domne, să vorbesc! Demonstrați-mi,“ îl ia pe slăbănog, „că Sobek n-a fost securist la îmbunătățiri funciare! Întrebați-l dacă n-a lucrat în Teleorman, la transformarea satelor în orașe! Întrebați-l dacă blocurile pe care le-au proiectat subalternii lui aveau WC-uri!“

„Marș, futu-vă-n cap, că vă spânzur de coaie!“ răcnește slăbănogul.

Ghionturi, castane, șuturi: cei doi sunt împinși de la unul la altul până sunt ejectați. „Tâmpitule!“ face Radu. Vlad rânjește, îi vede pe ai lor prin ninsoare, vin pâlcuri-pâlcuri dinspre Statuia Aviatorilor. Iar Radu: „Dacă ne călcau în picioare?“ „Și? Ne-au făcut ceva? Zi, ne-au făcut ceva?“ fornăie Vlad ca un cal nărăvaș.

O iau spre ai lor: pfuai, sunt mulți, mulți de tot. Chimir e în primul rând, arată cu degetul spre Sutane și le zice celorlalți: „Am spioni la ei. Mi-au zis că vor să facă praf Tabăra“. În rândul doi sunt Louise, Bismut și, ciudat, bătrânul Vuia. Îngrijorat, Bismut îi spune lui Chimir: „Bine era să evităm bătălia asta“.

„N-avea frică,“ râde Chimir, „nu-nțelegi c-am spioni la ei?“ „Și ei au spioni la noi,“ face Radu, „Sobek a zis că cineva ne trădează“. La care Vuia: „Vedem mai încolo cum e cu trădarea, deocamdată trebuie să salvăm Tabăra“, zice privind lung la Louise. Dar ea, încrâncenată: „O să ținem de Tabără cu dinții“.

„Așa, Louise, așa“, se bagă ecologistul cu molotoavele, făcându-i cu ochiul. Ea îi zâmbește, dar, deîndată ce poate, îl întreabă pe Vlad: „Ai aflat cine e tipul?“ Vlad zice că nu. Iar ea, privind încoace și-ncolo: „Of, ceva e-n neregulă, o să fie nașpa... Nu, nu mi-e frică“, răspunde întrebării nepuse de Vlad și-și trage gluga pe cap. Mda, bate un vânt tăios, să vezi c-o să vină viscolul.

Paisie ia din nou microfonul: Sutanele aplaudă, se foiesc, tobele răpăie mai tare, mai repede. Se strigă la megafon, lumea se dispune în coloane, se aud vuvuzele, se aprind telefoane mobile. Un tip împrăștie benzină în zăpadă și-i dă foc iluminând noaptea, clipă în care Paisie *poruncește* să se plece. Uraaa, Sutanele se urnesc, pornesc în marș spre Piața Victoriei. Vum! Vum! Vum-vum-vum!

Oamenii Căii Drepte se retrag. Se tot întreabă unii pe alții dacă să atragă Sutanele în Tabără sau să-i atace pe drum, dar nu se pot hotărî. Între timp, oamenii lui Paisie ridicau bannere, steaguri, urlau în megafoane: „Ța-ra ma-xima! Ța-ra ma-xima!“ Cele două grupuri sunt despărțite doar de vreo douăzeci-treizeci de metri și, văzând că-s mai mulți, Sutanele se reped când și când la zeloți, punându-i pe fugă.

Odată ajunsă la Statuia Aviatorilor, mulțimea se împarte în două, tălăzuind de-o parte și de alta a piedestalului uriaș, ca o viitură ce izbește un pilon de pod. „Comuniști, securiști, *bank-steeeri*, *bank-steeeri*!“ strigă Sutanele, silaba *bank* pocnind ca un strănut exploziv. Iar Calea Dreaptă, ca la fotbal: „Hoți! Tâlhari! Eia-la, eia-la! Hoți! Tâlhari! Eia-la, eia-la!“

„Ăla nu-i Macu?“ îl înghiontește Bismut pe Vlad.
Ba da, el e! S-a băgat printre zeloți, e cu Sossa și cu patru inși ce iscodesc ca ulii. Sache e și el acolo, se uită după Anca, o vede cum strigă din răsputeri pe trotuarul de vizavi. O zărește și Max și, răsuflând ușurat, o ia cu Sossa pe lângă un tip cățărat pe nămeții de la marginea bulevardului. Deodată, ăla ia un bulgăre de gheață și, nici una, nici două, dă să-l arunce în Paisie.
„Un provocator!“ strigă Vlad repezindu-se, dar Sache și însoțitorii lui Max sunt mai iuți, îl înconjoară pe tip. Max o ia șontăc după ei și-i strecoară ăluia ceva la ureche, făcându-l să lase bulgărele din mână.
„Ați văzut? Să-l tăvălim, să-l tăvălim!“ îl arată Radu pe Macu.
Dar Vuia, scrâșnind: „Tot ce vreau e să nu-l scapi din ochi, da?“
Gata, lumea ajunge în Piața Victoriei, iar Sutanele țâșnesc pe trotuare, ca să-și prindă dușmanii în clește. Oamenii lui Bismut sunt luați ca din oală, se bulucesc spre Calea Victoriei, numai că sunt încolțiți. Iese o busculadă, se dau primii pumni, jandarmii vor să-i despartă, fluieră, țipă la ei, dar mai mult se hlizesc. „*Bank-steeeri*, *bank-steeeri!*“ urlă Sutanele, dar nici zeloții nu se lasă: „Ciuma Ro-și-e! E URSS! Ciuma Ro-și-e! E URSS!“
„Hai și noi!“ face Vlad, dar, până să se bage, jandarmii fac cordon între bătăuși. Oamenii lui Bismut intră pe Calea Victoriei cu Sutanele suflându-le în ceafă, strigând după ei: „Homălăi promusulmani! Homălăi promusulmani!“ „Procurorii vă așteaptă! Procurorii vă așteaptă!“ răspund cei din Tabără, însă șenilatele se năpustesc pe carosabil și-i pun pe fugă, în timp ce Sutanele se revarsă pe străduțele lăturalnice, ca să-i ia din flancuri. Se *share*-uiesc locații, se trimit poze, se aleargă în draci, câțiva dau fuga la benzinării, umplu peturi și fac molotoave, unii vor să scape, ceilalți vor să-i spargă, minutele trec, începe viscolul, le intră fulgii în ochi, vântul îi taie până la os. Războaiele se opresc când vremea e naspa, dar ei nu, frontul se mută ca o tornadă, cuprinde străzile Sevastopol, Moxa, Iorga, bubuie, crănțăne, scoate fum. Ajunși în dreptul Caselor Trubețkoi și Vernescu, manifestanții le sparg geamurile, le devastează, aruncă mobilierul în stradă, cu tot cu pianul la care a cântat Liszt și parchetul pe care a dansat Tolstoi, după care iarăși se dau cap în cap, iarăși își fărâmă fețele. „Băga-mi-aș, n-am făcut baricade!“ strigă Chimir. „Las’ că-i futem în Tabără!“ urlă ecologistul ăla nebun. Capete-n gură, lume trântită, jandarmi zdupăind, chirăieli; se scot bâte, se rup crăci înghețate, se sparg parbrize, se smulg retrovizoare, ba chiar și-un hidrant: orice e bun ca să crăpi o țeastă! Jandarmii pierd controlul, caftul se extinde, ajunge la Ateneu, se revarsă în Piața Palatului, se scurge, trosnind, în parcul Bisericii Kretzulescu, prin fața hotelului Continental, lunecă pe lângă Cercul Militar precum un torent de lavă, traversează bulevardul Elisabeta, lasă în urmă vitrine sparte, mașini răsturnate, trupuri zvâcnind în troiene, furie, borș, icnete, borâtură.
„Pe ei!“ zbiară Sutanele, împingându-i pe zeloți spre Gara Constantin Vodă. Oamenii lui Bismut își caută scăparea în Centrul Vechi, dar ai lui Paisie pândesc pe Lipscani, pe strada Franceză – dau cu borduri, cu cărămizi, cu piatră cubică. „Pe Chei, pe Chei!“ răcnește Chimir. Încasează un par în cap, dă un șut, îi înmoaie ăluilalt balamalele, bolovanii și gheața zboară de peste tot, din case, curți, ganguri. Sutanele și-au înconjurat vrăjmașii, îi zburătăcesc ca pe vrăbii, îi iau pe sus, iar zeloții n-au de ales: se reped, în mă-sa, spre Splai.
„Ne crapă ăștia capetele!“ zbiară Radu.
„Tai-o spre Chei, fugi – fugi în *pula* mea!“ îl mână Vlad din urmă.
Bismut aleargă urmărit de huidume, Louise e speriată, nu știe încotro s-o ia. Dinspre Chei vin unii din Tabără: „Muie! Ba’-pula-n voi!“ Bufnete, șuturi, colcăiala coboară în Piața Națiunilor Unite, zici că tot orașul e acolo: „Huooo! Moarte Sutanelor!“ „La beci cu Ciuma Roșie!“ „Călcați-i pe cap, călcați-i pe cap!“ Deodată, de pe blocuri zboară ghivece, blocuri de gheață, cataroaie: pică peste Sutanele Negre. „Uraaa,“ răcnește Chimir, „și eu v-am pândit, băăă!“ Ușile clădirilor se deschid și zeci, sute de inși, zeloți și locatari furioși, se reped pe străzi. Sutanele se țin băț, dau cu steaguri, cu ciomege, haidamacii lor se bagă peste gealații celorlalți, dar nu rezistă decât până ce niște Sovieți și Martiri ai Apusului ies din spatele CEC-ului mare, spulberându-i. De pe pasarelele de la Constantin Vodă cad pietre, sticle incendiare, pungi cu pișat; oamenii lui Bismut îi împing pe ai lui Paisie spre Gara Centrală, Louise se pomenește lângă Vlad, Vlad îl plesnește pe unul care dă s-o lovească, altul îi pică în spate, dar pe-ăsta îl miruiește Chimir. Sutanele s-au înmulțit din nou ca prin farmec, Louise se prinde c-ai ei n-au șanse și dă să intre într-un gang, dar n-are cum. „Unde-s ai noștri,“ strigă Radu, „de ce ne-au lăsat aici?“

„Nu te speria!“ aude Louise de deasupra.
Hait, e solomonarul! Pute ca naiba, coboară de pe pasarele, urmat de unii din Tabără: „Suntem aici!“ strigă ăia sărind în iureș. Solomonarul o ia pe Louise după umeri, o ferește, știe să se bată, al naibii, scoate toporișca, urlă rostogolind ochii și băgându-i pe toți în sperieți: „*Braha, braha, teu solevru, fista ludel!*“, da-s’ prea multe Sutane, zeloții fug, trec podul, ajung la Sfântul Spiridon Vechi, unde ai lor sunt mai numeroși: se năpustesc la Sutane, le asomează, le calcă în picioare. E una, o grăsană în roșu, ca o valkirie, smulge steagurile Sutanelor, le rupe, le joacă-n picioare, le dă foc. E bulibășeală, Vlad și Louise se despart de Radu, solomonarul dispare în bezna unor străduțe, Bismut fuge urmărit de Sutane, numai că un pluton condus de ecologistul nebun îl scoate din mâinile lor. În mulțime se vede și Max, bătut de viscol și iluminat de un bec cu halogen, fumează în fața unui notariat, șoptindu-i Sossei ceva la ureche.
„Macule,“ strigă Radu, „cu cine pizda mă-tii ții?“ Dar el: „Unde-i Anca?“ În clipa aia, Vlad e luat pe sus, abia apucă s-o acopere pe Louise, dă un pumn, sunt îmbrânciți amândoi, el mai dă un pumn, dă și ea un șut, așa-i la înghesuială, el încasează una la boașe, dar numai pe jumătate, reușește s-o tragă pe Louise sub porticul bisericii. „Ai pățit ceva?“ face ea. „Nu“, cârâie el, dar nu poate să tragă aer în piept, e îndoit de șale, noroc cu valkiria, că-i pune pe fugă pe ăia care-l bușiseră. „Respiră, mă, respiră!“ strigă Louise la Vlad. Ce chestie, lângă ei e slăbănogul care s-a luat la harță cu Vlad când Sobek proclama că Louise îl fute pe Bismut în cur: tremură, privește ca un iepure hăituit, dă să scoată de la rever sigla Sutanelor, dar nu poate, are degetele înghețate. Îl vede pe Vlad, rupe butoniera, azvârle sigla, i se văd dinții, albul ochilor, șuieră. „Lasă-l!“ strigă Louise la Vlad, care, rupt în două, o ia către slăbănog. „Lasă-l, lasă-l,“ i se ascute ei glasul, „nu vezi ce facem?“ Și Vlad: „Tai-o,“ îi zice slăbănogului, „du-te-n *morții* mă-tii de-aci!“
Slăbănogul o șterge pe Apolodor, numai c-acolo e valkiria, îl dă peste cap ca pe un hopa-mitică (splarc! țeasta), clipă în care din Hanul Berarilor ies niște cheflii chiuind pe urma unui taraf. Îi durea-n cot de bătaia din stradă: țambalagiul și vioristul băgau o sârbă îndrăcită, iar muierile, în rochii lungi și cu pelerine de blană, plus bărbații burtoși, la costum, jucau în viscol, azvârlind din picioare, pocnind din degete, te și mirai cum de nu cădeau pe ghețuș.
„Spre Tabără!“ țipă Chimir.
„Tăiați-le calea,“ zbiară Paisie, „nu-i lăsați să scape! Voi,“ le urlă unora, „ocupați Tribunalul! N-ați auzit cum ne amenințau cu procurorii lor de căcat?“
„Mă, ce faceți aici,“ urlă un chefliu, „Paștele mamii voastre, astăzi și mâine!“ Și dă-i, se bagă și petrecărețiii la caft, cu femei cu tot, încinși de ciocănelele țambalagiului și de ciupeala iute a vioristului. Dusă din pumni și din șuturi, vânzoleala ajunge în fața bisericii. Sutanele o trântesc pe una pe jos, ăia în costum îi sar în ajutor; de sus, dintr-un bloc, se aruncă gunoaie, televizoare stricate, cratițe cu sarmale, borcane cu garniță, mărături.
Louise și Vlad o taie de lângă biserică. „Care-i treaba, frate?“ îi ia un chefliu. „Noi petreceam liniștiți, când...“ N-apucă să termine, căci îl iau unii pe sus, Sutane, zeloți, nu se mai știe. În Tribunal e vacarm, se răcnește, e zgomot de geamuri sparte. „Am învins, am învins!“ strigă unii, în timp ce pe Chei, dinspre Turnul lui Litvak, năvălesc sute de Sutane Negre.
„În Tabără, în Tabără!“ se aude de peste tot.
Louise și Vlad o iau spre Parcul Izvor. Într-un gang, Lică e cu valkiria, care îi arăta cu degetul pe cineva. „Ce ne-am face fără femei? Doar laba!“ zbiară el ca un bou și, cât e de ochelarist, se repede după unul, în hohotele celor din jur. Râde și Louise, numai că brusc se pomenește că se întreabă: *Ce s-o fi întâmplat cu nevastă-sa?* și veselia îi îngheață în gât. Dar Vlad, gâfâind și făcând haz în același timp: „Cine-i împuțitul care ne-a ajutat la gară?“
„Habar n-am,“ minte Louise, „știu doar c-o să iasă naspa“. „*Mai* naspa?“ face Vlad. Și Louise: „Da, am văzut eu“. *A văzut ea, pfuai*, se gândește el. I-ar pune mâna pe umăr, că încă n-are tupeu s-o privească în ochi după cum ar vrea, însă se apropie Sutanele și n-au încotro, o iau la fugă spre Parcul Izvor.
Nu trece mult și oamenii lui Paisie dau buzna în blocuri, vor să-i spargă pe locatarii care, de câteva minute, îi bombardau cu ce nimereau; curând, din apartamente se ridică strigăte, trosnete, bubuieli. Zeloții se năpustesc după ei, intră și în blocurile învecinate, mânați de ecologistul ăla nebun: „Nu-i lăsați să domine Piața, vreau

control pe Piață, vreau control!“ striga el ținând mâinile în șolduri. De undeva, dintre două mașini răsturnate, Bismut zbiera: „Ați înnebunit? Lăsați lumea pașnică în pace!“ „Lasă-mă, domne’, cu lumea ta pașnică,“ urlă ecologistul, „nu vezi că Paisie pune mâna pe clădiri? Războaie au fost, sunt și vor fi mereu!“ și gata, luptele se întind pe scări de bloc și-n apartamente, iar ici-colo, de la ferestre, izbucnesc țipete și primele limbi de foc.
„Hai, hai, hai!“ o îndeamnă Vlad pe Louise și, pe măsură ce se apropie de Tabără, se aude o muzică tot mai puternică: e stupid, dar ciudații de la Vagoane în Zbor lansează un solo bezmetic de chitară peste oraș. Când să iasă în bulevardul Libertății, Louise și Vlad se pomenesc cu Sutanele ieșindu-le în cale. „Ah, n-am un pistol!“ face el. „Asta lipsea!“ zice ea și, chiar atunci, dinspre Fosa Septică se aud focuri de armă. Două Sutane cad în mijlocul străzii, dinspre Chei își fac apariția șenilatele, lucesc sub luminile oranj ale felinarelor, trec peste oameni, lansează lacrimogene, iar în Tabără, fir-ar al dracu’, se *cântă*: chitaristul bagă un vibrato, trage de corzi, zici că le rupe, vaierele Gibsonului fac ecou între blocuri. Bătălia se lăbărțează, ajunge în Tabără, uite: încep urletele și strigătele de ajutor.
Louise și Vlad se preling printre Sutane, sar peste troiene, se împiedică de cablurile corturilor de la marginea Taberei, aleargă printre copacii care se scutură de promoroacă. Pe lângă ei țopăie, claxonând nebunește, un SUV, zburătăcește oameni, câini vagabonzi, veverițe urbane, bașca animalele de companie aduse în parc de zeloți: pechinezi, bișoni, birmaneze, plus colecția de găini pitice a modistei care face tanga pentru bărbați. Se latră, se miaună, se cotcodăcește, dobitoacele fug care încotro, zici c-au capetele tăiate. „Ce naiba?“ zbiară ăia din Tabără. Și Vuia din SUV: „Tâmpiților! A luat foc orașul!“ „Pfuai, și noi am stat la concert!“ dau ei în clocot. Se reped în corturi, scot molotoave, le aruncă în Sutane, dar șenilatele fac zob igluurile de la marginea Taberei. „Zdrobiți Antihristul, faceți-l una cu pământul!” strigă alte Sutane, venind dinspre Fosa Septică. Dau năvală pe scenă, chitaristul îi pocnește cu Gibsonul, bateristul sare ca tigrul, dă cu cinelele-n ei, dar apoi, vai, dinspre Institutul Babeș vin alții și alții, calcă în picioare igluurile, corturile, incendiază scena. Se bagă și jandarmii: ies de sub căile ferate aeriene și se pun cu pulanele pe zeloți.
„Dar mi-au promis,“ belește Vuia ochii, „mi-au promis“, se chiorăște el la jandarmi. „Ce v-au promis?“ face Louise. „Mi-au promis, mi-au promis“, îi dă înainte bătrânul, ca un copil, și, dându-și seama că Louise e acolo, îi zice lui Vlad: „Ia-o de-aici! Ne-au trădat! Unde-i Bismut? *Unde?*“
„Ce v-au promis? Cine ce v-a promis?“ strigă Louise la el.
N-o ascultă nimeni, se uită toți după Bismut, dar cum să-l vezi în iureșul ăla? Ei îi vine să verse, vede sângele curgând valuri (*ce-am făcut?* se întreabă), aude strigăte, icnete, oase pârâind (*ce-am făcut? ce-am făcut?*), o cuprinde frica, i se face ciudă că ei, Calea Dreaptă, pierd, *ah, solomonar împuțit, asta de ce nu mi-ai arătat?*
Dar ecologistul: „Au avut bulan pân-acum. Ia trageți, mă, de țepușe!“
„Ce să facă?!“ îngheață Louise.
„Las’ că vezi! Hai, trageți de țepușe! Ajunge, m-am plictisit!“
Clac. Clac. Clac. Pe aleile Taberei se ridică zeci de țepușe de plastic de un metru jumate’ înălțime. Sunt ca niște litere L și sunt ascuțite la vârf: intră prin haine și sfârtecă. „Ești nebun?“ face Louise. Și ăla: „Îs nebun furios, noroc cu Radio Gavagai!“ Clac-clac-clac! alte țepușe. Clac-clac-clac!
Sutanele dau înapoi. Trece un minut, trec două, se face liniște. Doar Petrache-Ologul zbiară de lângă scena făcută praf: „Rușine! Rușineee!“
Dintr-o șenilată scoate capul un tip: „Tu ești, bă, Bilă, futu-te-n cur?“ Și ecologistul: „Io, bă“. „Te-ai dat cu *luzării*, frate?“ Dar Bilă: „Îmi place caftul, ce vrei?“ Celălalt râde: „’i-al dracu’ de descreierat! Cum plătesc *luzării*, bă?“ Bilă se fasolește, îi face Louisei cu ochiul: „Aici vii din convingere, tati! Noi vrem o revoluție sustenabilă! Hai, marș, că știi ce pot!“
Apare și Paisie: iese dintre atelierele ecologiștilor, vorbește cu ăla din șenilată. Bilă se duce la Chimir, îl ia și pe Vuia cu el. Răsare și Bismut, buimac, dintre ruinele fumegânde ale Bisericii Federate. Louise se grăbește să-i prindă din urmă; hai, că nu mai e mult, le-ar zice ea tuturor, însă tace.
„Mai poți?“ îl întreabă Chimir pe Bilă.
„Normal. Îi fac, și știu și ei asta. Pe boul din șenilată l-am scos de câteva ori din rahat.“

„Mai bine negociez cu Paisie“, zice Bismut.
„A curs sânge, frate“, îl ia Bilă. „Nu da înapoi, c-ai căcat steagul. Îi fac, *înțelege-te* că-i fac!“
„Și totuși, o negociere...“ se bagă Louise.
Dar Bilă: „Fătucă, ei vor să ne gonească, noi vrem să rămânem aici: primul care cere pace bleștе belengherul“.
„Dumnezeule, am încălcat toate legile!“ spune Louise.
„De-acu-s încălcate, ce să mai faci?“ zice Bilă.
Mai discută o vreme și, în cele din urmă, Vuia se pune pe telefoane. Bilă dă ochii peste cap: „Cu cine vreți să vorbiți? A curs sânge!“ Vuia se strâmbă: „Știi tu cum e cu sângele...“ pufnește și sună el știe unde. La care Bilă: „Ăștia-s români, nu americani, ce credeți c-*obțineți* cu telefonul?“
Viscolul se înmoaie. Sutanele au făcut scena țăndări. Bateria e praf, zace în zăpadă, claviaturile sunt fărâmate. Solistul Vagoanelor în Zbor plânge, cic-a pierdut o sută de mii și c-o să piardă încă pe-atât, căci Sutanele țin boxele în șuturi, sar pe stații, smulg cablurile, dau foc instalației. Igluurile de la marginea Taberei sunt una cu nămeții, Biserica Federată arde de tot, peste tot se văd pături sfâșiate, căni și cafetiere făcute bucăți, bocanci, PC-uri, geci, telefoane – na, ce-a adus fiecare pentru o ședere mai lungă în Tabără. WC-urile ecologice sunt sparte, iar de lângă gura de metrou, din depozitul de snow-boarduri, se ridică flăcări pârâitoare.
Ce-am făcut? se uită Louise de jur-împrejur. *Mai bine eram din zăpadă, mai bine mă topeam, mai bine nu mă năsteam.*
„Bilă,“ strigă ăla din șenilată, „ia fii atent!“ Ca la un semn, din sediul Parchetului se aud urale și zboară hârtii, dosare, computere. „Adio procurori, bă!“ face ăla din șenilată. Și apoi: „Ia vezi, GigaNews ce zice?“
Louise prinde Giga pe telefon. Poftim, studioul e plin de Sutane. Într-un colț, Cantropul înghite în sec, iar Paisie i-a luat locul pe scaunul de moderator: „În aceste clipe de cumpănă,“ zice, „noi, adevărații români, ne-am implicat! Cu voia Domnului, vom stârpi Calea Dreaptă, care și-a înfipt gheara în sufletul Neamului“.
„Auzi, da’ tu prinzi CroTV?“ strigă Bilă la ăla din șenilată. „Ce treabă ai tu cu CroTV?“ se miră Louise. La care Bilă: „Întreabă-l pe Bismut! Eu mă descurcam doar cu Gavagai, dar el e băiat serios, vrea *show*-uri, fițe, costume...“
Louise mută pe CroTV și-l vede pe Lică: cu o jumătate de oră în urmă, alerga după Sutane, iar acum cuvânta despre valorile fundamentale ale democrației. Pe Louise o ia amețeala, se uită în jur, caută un cal de bătaie pe care să-și verse nervii: „Zi-mi că știai de CroTV“, îl ia pe Bismut. El scoate telefonul și-i trimite un document pe Whatsapp: e înțelegerea lui cu patronul postului, contrasemnată de Chimir și de Vuia. „Te-ai liniștit?“ o întreabă. Nu, nu s-a liniștit, nu era cazul să-i zică și ei ce și cum? Dar Bismut: „Nici tu nu-mi spui tot“. „Așa, deci? Așa?“ se încinge ea.
Între timp, Bilă parlamenta cu ăla din șenilată: cică aștepta din minut în minut niște curieri cu o comandă angro. „Dacă-i opriți, vă trag una mai tare!“ amenință el. Și ăla din șenilată: „Am ordin să mă retrag cinzej’ de metri, dar dacă tragi una mai tare, al dracu’ să fiu dacă nu-l încalc. V-am înconjurat, bă!“ „Ai înconjurat-o pe mă-ta! Hai, execută-ți ordinul, că n-am timp.“
Sutanele se retrag și în Tabără intră un convoi șerpuind prin nămeți. Aduce primusuri, conserve, petromaxuri, folii termoizolante, cabluri, îngrășăminte (!), deodorante, detergent și un vraf de țevi din plastic, pe care Tabăra n-o să le plătească nicicând – e cadou, sponsorizare, cum vrei să-i zici, de la Radio Gavagai.
„Vreau să-i cunosc pe Gavagai ăștia,“ hăhăie Bilă, „vreau să le zic ce țepușe marfă ies din țevile lor. Poate-mi trimit și niște pistoale scoase la imprimantă, că m-am săturat de bormașinile de la Dedeman“.
Louise înghite în sec: *dar eu n-am cerut niciodată țevi*, se gândește, *eu nu voiam să, eu n-am crezut că... Și dacă ăsta-i aranjamentul lui Vlad cu Rojas? Dacă m-au lucrat?* Se uită la Vlad, dar și el e speriat, fi-i-ar Afganistanul de râs! Apoi, gata, mintea i se spulberă, căci dinspre Labirintul de pe Splai se aud urlete și explozii, în timp ce peste Tabără trece razant o escadrilă de drone. Șenilatele ambalează motoarele, Sutanele se foiesc, strigă, se răsucesc: le-au picat unii în spate, bătălia s-a reluat, fix ca-n nenorocitul de *graffito* din Parcul Ioanid.
Și ăla din șenilată: „Bilă, te-ai aliat cu Martirii, băga-te-aș în mă-ta! Ai uitat, bă, cine ți-a pus pielea pe băț?“ Dar Vuia, pierzându-și cumpătul: „Cine i-a adus pe Martiri, căca-m-aș pe el, cine? Nenorocitule, tu?“ îl scotocește din

ochi pe Bilă. „Ziceai că ești ecologist, dracului, ziceai că ești oengist!“ „Nu e vina lui, dom’ general, eu i-am adus“, se aude un glas. E comisarul care anchetase crima așa-zisului jurnalist francez, născut în Algeria. „Sunt prieten cu Martirii,“ zice, „ei mi-au zis că pe Chupka îl chema Ali Rauf“.
Și-atunci, viscolul s-a potolit brusc, de parcă cineva ar fi tras heblul.

69. Tabăra de Iarnă. O conversație mult-așteptată

Se zice că Crăcănata, necunoscând poziția patronatului CroTV și nedorind să-și bată din nou cuie în talpă, n-a avut curaj să se uite pe geam în timpul bătăliei (biroul ei era pe Calea Victoriei), preferând să discute cu doamna Anderco despre un *coach* de *mindfulness*. Adevărul e că nici GigaNews, nici CroTV n-au făcut publice violențele decât după ce au fost ocupate de zeloți, respectiv de Sutane, iar asta s-a întâmplat târziu, când confruntarea părea că se stinge. Totuși, luptele au continuat în focare rătăcite în oraș: în căminele din Regie, în jurul ruinelor Casei Radio, în fostele hale IMGB, în clădirile unde-și avea Chimir *squat*-urile.

La miezul nopții, apartamentul în care funcționa ONG-ul lui Bismut a fost spulberat; totodată, sediul Căii Drepte din strada Columb a încasat un atac cu sticle incendiare și a ars până la temelie. Nici Sutanele n-au scăpat: zeloții le-au făcut zob cartierul general și au săltat-o pe sora lui Paisie, ducând-o într-o direcție necunoscută. Chimir a *dispus* însă să fie eliberată: „Vina unui dement," a zis el, „nu e a întregii familii. Noi nu suntem teroriști, noi nu suntem Sutanele Negre".

A doua zi, studenții au dat în clocot. Ca să-i pună cu botul pe labe, Paisie a chemat în ajutor refugiați avsakani care, deși musulmani integriști, erau în conflict cu Martirii din Tabără. Aflând că Sutanele au primit întăriri, Licăși-a internat soția în spital, și-a ascuns copiii în comuna Pantelimon și a dispărut în oraș. Se zicea că Paisie avea un tabel cu ținte umane și că Licăera cap de listă, fapt confirmat când apartamentul i-a fost devastat și i s-a dat iama în hârtii. Ce-i drept, Licănu doar că-l trădase pe Max, dar și dăduse jos de pe net articolul „Până unde se întinde Europa?" ca să-i facă lui Bismut pe plac.

Nu e singurul care s-a dat la fund: descinderile violente ale Sutanelor i-au făcut pe mulți să se refugieze în Tabără, îmbrăcați în trei-patru rânduri de haine, cărând rucsaci, târând trollere prin nămeți. Chimir a făcut un live pe Facebook în timp ce-i întâmpina, anunțând că a „declarat stare de asediu", că a ordonat ca Bismut să fie însoțit de gărzi de corp permanente și că a pregătit Tabăra împotriva oricărui fel de atac, cu santinele, puncte de control, camere de supraveghere.

După-amiază, Garfield, rămas premier interimar după căderea Guvernului, s-a întâlnit cu Cocârț. N-au bătut palma: președintele s-a luat de premier pentru că susținea Sutanele, în timp ce Garfield i-a reproșat președintelui că i-a dat jos Guvernul, manipulându-l pe Fritz. Cocârț a replicat că nu-i vina lui că Șalăul s-a lăsat filmat în rețeaua de canalizare (cică regula o matahală) și că, cel mai probabil, la mijloc era mâna lui Max, omul premierului, nu al lui Cocârț.

„Ce importanță are al cui e Max?" s-a enervat Garfield. „V-ați folosit de film ca să-l manevrați pe Șalău, domnule președinte!"

„N-am fost eu!" i-a strigat Cocârț.

„Dar cine? Rusnacii? Amerlocii? Vă place acum ce-a ieșit în oraș?"

Între timp, luptele continuau în surdină, ca între găști de cartier, mai ales în Port și în blocurile din Piața Constituției, dar n-aveai cum să știi ce se întâmplă cu adevărat, căci canalele de știri ori se contraziceau, ori intraseră în *silenzio stampa*. Un singur lucru era clar: după ce s-a întâlnit cu Cocârț, Garfield a șters-o la Uzlina, în Deltă, cu ofițerii loiali din Servicii, care l-au pus la curent cu focul ce cuprindea, doar online pe atunci, întreg continentul.

„Credeți că Garfield o să dea o lovitură de stat?" l-a întrebat un jurnalist pe Cocârț, după ce s-a aflat de plecarea premierului demis. „Păi, el e trei sferturi din stat, ce lovitură să dea?" a hăhăit președintele. „Știm noi? Dacă vă suspendă?" a insistat jurnalistul. La care Cocârț: „Vă dau *scris* că dacă-i vine vreo idee aiurea, nu-l urmează nici dracul! Sutanele îi sapă groapa, ascultați la mine".

Pe seară, Garfield a declarat stare de urgență. Actul era ilegal, căci Guvernul picase, dar interimarul a motivat că n-avea de ales: trebuia să pună punct haosului. Drept răspuns, Cocârț a ordonat Armatei să *nu intervină*, aflând cu surprindere că același lucru îl ceruse *și* Garfield, contrar voinței Marelui Stat Major, care-și punea problema să scoată trupe în stradă, pentru restabilirea autorității de stat. „Nu-i treaba voastră," a strigat Cocârț, „e a

Internelor!“ Când l-a căutat pe ministrul de resort însă, acesta nu i-a răspuns. „Sunați-l până-l prindeți!“ a zbierat Cocârț în Sala Norvegiană, dar ministrul n-a fost găsit niciodată; în locul lui, la telefon, se auzea un mesaj preînregistrat: „Transmiteți-i președintelui că nu-mi văd capul de treburi! Transmiteți-i că Garfield mi-a ordonat să țin situația sub control“.

Noroc că lumea era obișnuită cu balamucul, zarva fiind sarcină de serviciu în București: gunoieri, ambulanțe, șoferi, vânzători, copii, cerșetori, bicicliști, toți zbiară și fac tărăboi. Nici spectatorii ieșiți de la Operă în seara bătăliei *nu au realizat* că are loc o confruntare la doi pași de ei și au profitat că viscolul încetase ca să se plimbe pe bulevardele troienite ca-n basme, în timp ce mii de inși care habar n-aveau ce se întâmplă umpleau mallurile, făcând cumpărături pentru ceea ce se anunța a fi „cel mai sărac Crăciun din ultimii treizeci de ani“. În zilele următoare, s-a mers în cluburi și baruri, iar premiera de la TNB (*Drumul Damascului*, în regia lui Litvak) a strâns crema orașului, revărsată apoi în localuri („cina cea de taină“, se făcea mișto, căci uleiul și făina se cartelaseră), unde a dezbătut niște ciocniri despre care nu se știa mai nimic; mulți ziceau c-au văzut sânge cu ochii lor, dar, la ora aia, sângele nu curgea decât pe TikTok și pe Facebook, făcându-i pe unii să spere că „luptele sunt un *fake*“ sau că, dacă sunt totuși reale, se vor sfârși, dat fiind că oamenii „se războiesc doar în Africa și în Orientul Apropiat“. Bruxelles-ul nu a făcut caz de situația de la București; mai mult, a ignorat și conflictele stradale izbucnite pe continent după ce Tabăra a făcut pui în Occident; singur Rojas a spus ceea ce politicii nu voiau să recunoască, și anume că Radio Gavagai a „declanșat o revoluție tribalizată“. Declarația lui s-a viralizat și a stârnit furia lui Cocârț, care i-a răspuns dur, contrar sfatului ambasadorilor din București, dându-i lui Garfield prilej să-l atace din Deltă, de la Uzlina: „De ce s-a supărat președintele? Nu-i convine că un hacker susține Calea Dreaptă, grupul de presiune al domniei-sale? Se teme că Rojas va da pe față, tocmai din Rojava, cum Cocârț l-a vândut Jandarmeriei pe Zburător, prietenul lui?“

Garfield fusese înregistrat pe malul Dunării înghețate, sub o salcie doldora de polei, lângă un *snowmobil* din care ieșeau aburi. Era roșu-n obraji și dădea din cap, pasămite dezamăgit de parti-pris-ul kurdului. Rojas ieșea online tot mai des: înțolit în negru, cu mască de ski pe chip, perora dintr-un depozit igrasios: „Vrei un Bentley? Fă-ți-l la imprimantă! Vrei o pușcă? Fă-ți una din ceramică! Vrei haine Kenzo? Trage-le la xerox! Jos copyright-urile, luați producția în mâinile voastre! Fabricați, nu cumpărați!“ Mesajele lui aduceau atât de mult cu cele de la Radio Gavagai, că nimeni nu s-a mirat să afle că *dăruia* o mie de bitcoins, hrană și îmbrăcăminte de iarnă radioului clandestin și *revoluționarilor* de la București. „Suntem mutualiști,“ proclama, „azi ajut eu, mâine ajuți tu, poimâine ajutăm toți! Avem insulele noastre, suntem autonomi!“

Paradoxal, primii care și-au declarat autonomia au fost Sutanele, nu zeloții: Paisie a decretat independența Falansterului din Câmpulung, odată cu Zona Liberă Moellenbeck din Bruxelles, din care Crucile îi alungaseră pe Martiri. Lică susținea într-un podcast înregistrat într-o hrubă că situația nu trebuia să surprindă: Sutanele blocaseră TIR-uri, ceruseră taxe de tranzit pe Dealul Negru și cumpăraseră pământ pe care-l administrau în cooperative, prefațând autonomia Falansterului, după cum făcuseră și Crucile Întrețesute, care achiziționaseră sute de hectare la Waterloo. La două ore după anunțul Sutanelor și al Crucilor, Barcelona cădea în mâna Sovieților (ei nu achiziționaseră nimic de la nimeni), iar Rojas lansa un *short squeeze* pe burse: mii de *useri*, răspândiți în lume, au cumpărat acțiunile unei companii pe ducă, sub pretextul că erau subevaluate de marile corporații. Volumul tranzacțiilor a crescut fulgerător, acțiunile companiei pe ducă au urcat la ceruri, fondurile de garantare au secat, acțiunile firmelor mari au intrat în picaj (Starbucks și McDonald’s au mușcat primii țărâna) și, când s-a instalat panica, s-a aflat că *userii* cu pricina nu existau: erau doar niște aplicații ce operaseră cu criptomonede. Prin urmare, criptomonedele s-au apreciat, *notgeld* a primit și el un brânci consistent, agitația a dat pe afară din burse, a cuprins guverne, transnaționale, bănci, a contaminat firme, fabrici și lanțuri de magazine, punând lumea întreagă pe jar. N-a trecut mult și hackerii din Rojava au atacat, spulberând registrele electronice de împrumut pentru persoanele fizice. N-au reușit să fărâme *tot*, dar mii de oameni s-au trezit peste noapte cu datoriile șterse, dimpreună cu recomandările de a tăcea mâlc, dacă voiau să rămână cu banii în buzunar. Bucuria a cuprins orașele, lumea așteptând cu inima cât un purece sms-urile ce anunțau eliberarea din jugul financiar; pe de altă parte, încrederea în autorități s-a dus de râpă și, pe când băncile se străduiau să recapete

controlul, a urmat lovitura de grație: serverele SWIFT de la Londra și Frankfurt au fost puse pe butuci în urma unui atac online concertat, împiedicând orice fel de transferuri de bani. N-a contat că nimeni nu și-a asumat paternitatea atacului, căci lumea înghețase, nu mai mișca nimic, după cum anunța, plin de vervă, Radio Gavagai. În tot acest timp, mass-media standard a tăcut mâlc, dar efectele se vedeau cu ochiul liber: omenirea revenise în paradisul *cash*.

În ultimii douăzeci de ani, muzica s-a schimbat radical. Unii zic că așa a fost mereu: de la crăci lovite ritmic și fluiere de os până la orchestre simfonice și trupe de rock, muzica s-a modificat non-stop. De douăzeci de ani, însă, nu mai e nevoie de virtuoși, acum avem platane, sintetizatoare, vumetre. Caruso? Freddie? Orfeu, Paul Diaconul, Rubinstein, Netrebko, Hendrix? Dă-i naibii: orice DJ aruncă masele în trip colectiv. Noii maeștri fumează pe când dau drumul lucrărilor lor efemere, consultă mobilul, discută pe Mess, timp în care asaltul lor sonic devine extaz.

Ritmul. Melosul. Armonia. Nu mai e chin în spatele lor, nu mai sunt ani de studiu: lumea a îmbrățișat noul demon, cui îi pasă că impresarii, preschimbându-i pe muzicieni în bilanțuri contabile, ne-au dus de la *all is bliss* la *all is fake*? Și totuși, omul dansează. Nu e idiot, doar trăiește la foc mic. Nu știe ce-i moartea: gamingul l-a învățat că eternitatea e la un click depărtare, sunt aici și voi fi mereu, *all is bliss, all is bliss*. Am vrut, deci am. Vreau și o să am.

Max nu s-a adaptat la deriva muzicală: e încă în anii '90. Louise a dat în partea cealaltă, ascultă muzică complicată, distonică, semnalând, cu voie sau nu, sinceră sau de-a naibii, că e altfel decât generația ei. Lui Bismut îi e mai ușor: pentru el, muzica e propagandă.

După bătălie, Louise și Bismut s-au refugiat în Parcul Izvor. Într-un fel, își vedeau visul cu ochii: nu doar că Tabăra era plină de simpatizanți și prieteni, dar s-a și extins, cuprinzând clădirile adiacente Institutului Babeș, plus câteva case vechi, nelocuite, dintre Dâmbovița și Cișmigiu.

„Sediul Căii Drepte a fost pârjolit și ONG-ul lui Bismut a fost devastat. Tabăra însă e *safe*", ziceau cei doi într-un podcast lansat dintr-un cort, în Ajunul Crăciunului. Pe jos, dublând pardoseala de pânză, erau pături de polar gros, un laptop pâlpâia între ei, un petromax dădea o lumină caldă. Din miniboxe se auzea Implant pentru Refuz, cu „Rezistența Continuă". Aveau tacâmuri și veselă din materiale refolosibile, pe pereți atârnau tapiserii hand-made de lână, iar pe o măsuță de camping abureau două porții de supă de la cantina Taberei. „Avem un economat," se lăudau cei doi, „avem material termoizolant, hrană și, cel mai important, trăim printre oameni cu care împărtășim aceleași vise. Suntem ca la Vama Veche, numai că-i ger și ninge. Avem insula noastră, suntem autonomi!"

N-au spus că Bucureștiul se parcela între zeloți și Sutane, după cum n-au comentat nici fenomenul bizar ce stârnise discuții în oraș. Într-o seară, un zumzet a străbătut cerul, păsările s-au ridicat brusc în aer, gheața Dâmboviței, din Port și din lacuri, s-a crăpat din senin. Ciudățenia a durat un minut: cei slabi de înger au zis că e un semn, cei tari s-au întrebat de ce autoritățile nu dădeau explicații și, în concluzie, toți au ajuns să se aștepte la ce e mai rău.

E noapte. În Biserica Federată licăresc flamele aparatelor de sudură; se aude sfârâit de arcuri electrice și bubuit de ciocane. De când lăcașul a ars, preoții slujesc în aer liber, în ger; acum sunt în *halftube*, înconjurați de enoriași și de câțiva Martiri ai Apusului, curioși să asiste la serviciul divin al creștinilor.

„Cum de ne-am amestecat, băi, tată, cu ăștia?" întreabă Bilă de undeva din apropiere. Dar Chimir: „Crezi că pe ei nu-i calcă bogătașii în picioare?"

Câțiva inși trag un cablu spre atelierul ecologiștilor. O garnitură de tren iese din Gara Constantin Vodă, huruie pe șinele aeriene. Nămeții trepidează înfundat, semn că în subteran trece un metrou. Glasurile lui Bilă și Chimir se îndepărtează, e ora când verifică santinelele. Foarte bine! Ieri noapte, Paisie făcuse o diversiune: Petrache-Ologul și niște oameni ai străzii aruncaseră cu petarde militare dinspre Fosa Septică, timp în care un grup de Sutane intrase în Tabără prin zona pentru câini, distrugând igluuri și corturi. Au fost alungați, dar au lăsat dezastru în urmă.

Louise e singură în cort, schimbă mesaje cu Caliban. El scrie că Tabăra n-are cum să fie autonomă, cu tot

notgeldul, punctele sanitare și bucătăria ei, și că autoritățile trebuie că-și spun: la ce bun să te bați cu niște amărâți care stau în ger? Înfometează-i, amintește-le că acasă e cald, atât, nimic altceva. Louise îi dă contraargumente, însă Caliban nu se lasă, îi vârâ ghimpi în suflet: „câți sunteți? câți vă urmează? mutați tot bucureștiul în parcuri? dacă așa cum ne scriem noi doi, își scriu sms-uri și alții? dacă unii ca mine vă fac să vă îndoiți de voi înșivă încet, ușor, dulceag, fluturându-vă prin fața ochilor plăcerile mărunte la care ați renunțat? uite, tu când ai făcut baie ultima oară?“ pune el trei emojiuri care râd în hohote, înainte să schimbe vorba: „ce mai face zburătorul?“ Și ea: „e în tabără, să vezi și să nu crezi“. Dar el: „de ce te miri? se simte în siguranță cu voi după ce cocârț l-a abandonat. ia zi, nu-i vorbești despre caiet?“ „băi, mie mi-e frig și tu ai fost toată seara cam *creepy*“, scrie Louise. Dinspre patinoar se ridică aplauze. Într-un cort vecin, vocalistul Vagoanelor în Zbor înjgheabă un cântec: „Sunt câinele tău, mereu mă îmbrânceși în rahat/ Și apoi mă trimiți după corbii cu aur în plisc“. Acordurile îi aduc aminte Louisei de piesa care o bântuie din copilărie, dar mai bine nu se gândește la ea. Deodată, Chimir bagă capul înăuntru: „Ce faci?“ Și ea: „Stau pe telefon. Pe Vlad l-ai văzut?“ „S-a dus cu Bilă la Casa Radio. Vor s-aducă un transport de ciuperci la economat.“

Chimir trece la altele, cică ninsorile vor înceta, numai că se va înăspri gerul și-o să le fie mai greu; Louise râde, spune că gerul e democratic, vine pentru toți, nu doar pentru cei din Tabără. La un moment dat, se aud pași scârțâind în zăpadă. „Ce faci, tataie?“ îl ia Chimir pe noul venit. Și ăla: „Zi-i Louisei să fie gata de drum“. „Da’ mata cine ești?“ face Chimir. Celălalt nu răspunde, pleacă agale. „Ce handicapat,“ râde Chimir la Louise, „e-un moș în gioarse. Îl știi?“ „Îl știu. Vezi că nu-i moș.“

Chimir o șterge. Telefonul piuie stins, afișează sms-ul lui Caliban: „de ce taci, louise? nu vrei să vorbești cu zburătorul? sau mai bine să-i zic tov vuia?“ Ea scrie că nu-i pasă că Vuia a fost *tov*, căci acum, iată, își ispășește păcatele. Dar Caliban: „păi, dacă și le ispășește, acordă-i puțin respect, stai de vorbă cu el. știi c-a avut o misiune cândva acolo unde se află garfield acum?“ „dacă vorbesc cu el, îmi spui cine ești?“ Caliban bagă un smile: „mă cunoști, ne-am și văzut de câteva ori“.

Să fie Max? se întreabă ea înainte să-l lase baltă. Se mută pe Awareness, unde a lansat o discuție: „Cum de-au ajuns Sutanele să asculte Radio Gavagai?“ Sunt din ce în ce mai multe semne că o fac, se vede după mesajele primite pe site-ul postului. Speranța Louisei e că unii dintre ei ar fi dispuși să treacă de partea zeloților, dar mulți de pe forum nu sunt de acord cu ea.

„poate sutanele ascultă gavagai,“ îi scrie Rojas, „dar ei nu contează. sutanele nu există, calea dreaptă nu există. focul e doar al tău“.

Ce-o fi vrând? se întreabă Louise. Încă nu l-a iertat pentru că a tras cu ochiul la ea și n-ar dori să-i răspundă, numai că nu se poate abține: îi scrie că *are* necazuri, că s-a trezit pe cap cu morți, cu răniți, că nu știe cum să termine cu violența, pe care, n-are cum să se mintă, a stârnit-o și ea. O doare, da? O doare.

Dar Rojas, sec: „sarcina dvs. este de a păstra lucrurile în desfășurare. nu există necazuri, nu există violență. revoluția e mai înțeleaptă decât noi, se rezolvă singură“. Și, nici una, nici două, îi trimite un emoji surâzător, scriind că, spre deosebire de ea, lui îi e cald și bea *Passion Me*, un cocktail cu fructul pasiunii. Apoi, la fel de brusc, redevine serios: „există un vechi prieten al tău lângă mine. de asemenea bea pasiunea mea. sunteți de acord să vorbiți cu el?“ „cine e?“ face Louise, iar Rojas îi scrie, băgând o tonă de smile-uri, că e treaba ei să se prindă.

Se joacă? Ce vrea? Bani? Revoluție? Amândouă? Louise nu e în stare să-l definească: Rojas e împrăștiat, confuz, poate și un pic voyeur, dar, pe de altă parte, a ajutat-o mereu, fără să pună întrebări. *Și atunci, ce am cu el? Omul trăiește în realitatea lui, iar realitatea fiecăruia e tot ce contează, nu de-asta vrem revoluție? Singura problemă (și nu e a lui!) e ce fel de revoluție vrem sau, mai bine zis, câte, dacă fiecare o ține pe-a lui? Ce distrugem? Zidul Berlinului, pe care-l înjura Rușinaru, sau cel de la Ierusalim, pe care-l înjura Rojas când ne scriam des?*

„*are you still here*?“ vine un nou sms. „da“, răspunde ea. Și el: „deci! ești de acord să aveți un *chat* cu vechiul dumneavoastră prieten, care bea pasiunea mea lângă mine?“ „e cumva caliban?“ se interesează Louise. La care Rojas: „prietenul știe calibanul, dar nu e el. hai, e frumos dacă discutați“. „k“, acceptă ea.

„Bună seara, duduie,“ începe necunoscutul, „sunt fericit că v-ați învoit să ne scriem“. *Duduie? Învoit?* se miră ea, și textează înapoi: „sal. rojas zice că suntem prieteni, dar prietenii îmi vorbesc la per tu“. „Vreți să vă tutuiesc?“

afișează ecranul. „de ce nu?“ tastează Louise. Și necunoscutul: „Nu-mi permit. Nu v-am văzut niciodată. Eu n-am manierele lui Caliban“.

Aici trebuia pus un emoji, dacă nu două, dar străinul n-o face. „k,“ lasă Louise de la ea, „despre ce vreți să vorbim? știți ce fac aici, nu?“ scrie, râzând dintr-un emoji. Trece aproape un minut înainte ca celălalt să răspundă: „Eu fac același lucru de mult. Dac-aș fi sigur că nu mă luați peste picior, aș zice că...“ După câteva clipe apare, timid, un emoji mirat-întrebător. „Îmi plac aceste chipuri mărunte,“ comentează străinul, „mă ajută să nu mă rușinez“. *Să nu se rușineze, ah*, își zice Louise, nefiind sigură cum să continue. „sunteți român?“ dă ea glas unei suspiciuni. Și necunoscutul: „Cum să nu? Nu mi-e clar dacă înțelegem același lucru prin român, dar, *im Wesentlichen*, sunt așa ceva“. „bănuiesc că nu puteți să-mi spuneți cine sunteți.“

„Ba da. Sunt cel ce vă scrie acum.“ Louise așteaptă emojiurile: nimic! Celălalt reia: „Sunt aici, cu pretinul dumnevoastră, vă jur că nu e nicio glumă la mijloc“. (*pretinul? o fi un typo?)* „Nu-l plac pe Caliban,“ continuă necunoscutul, „v-a inoportunat ca un burtăverde, însă mă văd obligat să admit că are dreptate. Trebuie să-i vorbiți lui *sieur* Vuia. Dânsul cum arată?“ Louise dă să-l descrie, dar se răzgândește: „rugați-l pe rojas să vi-l arate. sigur găsește o poză pe undeva“. După o vreme, străinul răspunde: „Ciudat, pe *sieur* Vuia nu l-am văzut nicicând. În sfârșit, întrebați-l despre caiet, rogu-vă“. „vă referiți la *acel* caiet?“

„Bineînțeles, ha, ha, ha!“ se înscrie bizar râsul celuilalt pe ecran. „Ca să zic așa, caietul n-a fost când era, dar e când nu e. Of, nu-mi place să insist, însă TREBUIE să-i vorbiți lui Vuia. Făceți-o cât mai iute!“ dă el semn că e agitat. Louise tresare, vrea să-l întrebe de ce atâta grabă, numai că străinul reia: „Scuzați majusculele, *alsayid* Rojas spune că e de prost gust să scrii în halul ăsta aici“. „np,“ face Louise, „nu mă supăr“. Și celălalt: „Mulțumesc. *Sieur* Vuia e departe de dumneavoastră?“ Nu, e la doi pași, numai că nu stă într-un cort, ci într-un iglu, se amuză ea. „Iglu, adică o casă laponească din zăpadă?“ se miră străinul. Chiar așa, scrie Louise căscând ochii, casă laponească, normal. „Mi-a zis Rojas că trăiți vremuri grele“, continuă celălalt, după care tastează: „Dumneavoastră faceți parte dintre cei ce distrug statui și-l cenzurează pe Shakespeare?“ Pe Louise o umflă râsul, scrie înapoi: „Nici gând, românii sunt *too broke to be woke*“. Pauză, necunoscutul nu răspunde mai bine de un minut. Și apoi: „*Was für eine entzauberte Welt*! *Alsayid* Rojas s-a străduit să-mi explice ce ați spus, dar mi-e greu să pricep! N-am înțeles nici cum a făcut vicleșugul cu banii; cu toate astea, m-a încântat să văd cum a clătinat lumea, ha, ha, ha! E un om bun, să nu credeți cumva că-l animă nostalgia bombelor nearuncate!“ „nici prin cap nu-mi trece“ face Louise. „Mulțumesc. Lumea ne judecă, știu, dar, nici dumnealui, nici mie nu ne plac crimele.“ Louise vrea să-i scrie că nu se pune problema, însă celălalt reia, punând un emoji trist: „*Meine liebe* Louise, nu irosiți ocazia deschisă de *alsayid* Rojas! Vorbiți cu *sieur* Vuia, vă rog, căci altfel n-aveți cum să veniți la mine“. „la dvs, adică unde?“ întreabă ea, amintindu-și că solomonarul făcuse aluzie cu câteva minute în urmă la o călătorie. „Aici, unde sunt“, scrie străinul. Și Louise, afișând un smile: „păi, dați-mi un loc de întâlnire, că vin imediat“. Trec secundele, se face un minut. Și celălalt: „Iertați-mă, dumneavoastră știți ce sunt mamuții?“ *Mamuții? Cum adică* mamuții*?* Louise dă fuga pe Google, dar nu găsește nimic. „mă tem că nu“, scrie. „Asta ar trebui să vă dea de gândit“, observă străinul. „Mamuții sunt niște elefanți acoperiți cu blană. Aici au fost mamuți, dar oamenii i-au exterminat.“ „glumiți,“ se supără Louise, „cum să aibă elefanții blană? în africa și india e cald“. Dar celălalt: „Dumnezeule, chiar nu știți ce e cu mamuții... În fine, pe Max îl cunoașteți?“ Louise zice că da, numai că nu se are bine cu el. La care necunoscutul: „Asta ne încurcă și mai și. Of, rogu-vă, vorbiți-i lui *sieur* Vuia! Vă implor, discutați cu domnia-sa despre caiet. Altminteri, vom pierde și acum“.

Caietul, își zice Louise. *Max și caietul, mda.*

Și Rojas: „ascultă-l, gudrun, vorbește cu vuia“. Dar Louise: „cine e prietenul tău?“ „veți afla în curând. acum vorbiți cu vuia. asta e important.“

70. O cină între tovarăși de drum. E vorba și despre Emin

Pe Eremia Grigorescu, colț cu strada Columb, e un restaurant cu circuit închis. Are trei saloane, pereți acoperiți cu tapiserii de secol XVI – XVII (baluri, partide de vânătoare) și un separeu retras, dosit într-un bovindou. În separeul cu pricina obișnuiau să cineze patru bărbați: unul era în floarea vârstei, ceilalți erau mai degrabă bătrâni. A trecut un an de când cei patru nu s-au întâlnit; azi însă n-au avut încotro și au cinat din nou împreună.
„Politica ne-a despărțit, politica ne-a adus înapoi la aceeași masă!“ observă Vuia. Canta, căruia îi sunt adresate cuvintele, tace. Dar *Mein Herr*: „Nu *politik* atus împreună, ci interesul nostru comun: tacă Paisie nu hăcuia telefonul Louisei și tacă nu-i spunea lui *Herr* Canta ce a găsit, nu ne vedeam în această sear“.
„Mda, mare pocinog“, zice Canta.
„*Was ist das*, pocinoc?“
Și Junker, trăgând din țigară: „Pocinog, adică ce ați început dumneavoastră în Occident și v-a explodat în față *aici*, băgându-vă în sperieți“.
Chelnerul apare pe nesimțite, golește scrumierele. „Nu sunt speriat“, zice *Mein Herr*, „e toar *eine Situation* încurcat. Te-aia am acțeptat post la București, am vrut să văd cu ochii mei țe se întâmplă. Altfel, preferam să cinăm ca te obicei, fără bătai te cap“. Chelnerul dispare în liniște. Iar neamțul, urmărindu-l din ochi:
„*Wunderbar*, toar Cuba mai avut serviții de calitat atât de înalt... *Gut*, și-acum că am aflat ce este pocinoc, cum procetăm?“
Canta se uită pe geam. Ninge. Puțini oameni pe stradă: li se văd doar capetele, iscodind temător pe deasupra nămeților. În București, ca mai peste tot, nu doar că au loc lupte de stradă, dar lumea ia cu asalt supermarketurile, face provizii, dă iama în biserici, se roagă, strânge lumânări pentru cazul în care...
Văzând că ceilalți tac, *Mein Herr* începe: „Țe-ar fi să organizăm o întâlnire între opozanți? Conflictul nu tă semn că se liniștește, iar la Berlin, Londra și New York populația a înnebunit. Toți for *autonomi*. Fă tați seama că activiști te la noi au trimis în Tabără telegați? Să-i atucem față în față pe Bismut cu Garfielt, ce spuneți?“
„De ce nu pe Bismut și Paisie?“ întreabă Canta. „Ei sunt cei ce se bat.“
„Mai bine pe Cocârț și pe Garfield“, propune Junker.
„Nu pot să-l expun pe Cocârț“, clatină Vuia din cap.
„Nici după ce te-a vândut?“ îl înțeapă Canta. Vuia se strâmbă. Dar *Mein Herr*, nebăgându-i în seamă: „Pe Paisie să nu-l scoatem în faț, căți printe aripi. El e bun pe partea țealalt, cu Louise. Cret că Bismut și Garfielt sunt mai potriviți“.
„Garfield n-o să discute cu Bismut“, observă Canta.
„Te ce?“
„O vedeți, cumva, pe doamna Cancelar stând la masă cu un anarhist?“
„Proprietarian, *bitte*! Bismut a ținut *ein* tiscurs ieri și și-a clarificat poziția.“
„Timp în care Radio Gavagai a emis mesaje anarhiste.“
„Noi nu suntem Radio Gavagai!“ se zburlește Vuia.
„Știu eu?“ face Canta. „Oricum, doamna Cancelar n-ar negocia cu un ins care doarme în zăpadă în fața Reichstagului.“
„Tar nu e cazul să facă așa ceva, *Herr* Canta, nu e cazul!“
„Nu încă“, se bagă Junker. „Întrebarea e: cum veți reacționa când Sovieții și Martirii vor face bivuac la Berlin?“
„I-ar spulbera Crucile Întrețesute,“ râde Canta, „doamna Cancelar se bazează pe asta“.
„Făceați glum mai bun“, se supără neamțul.
„Aș vrea eu să fie o glumă...“
„Atunți, opriți *diese verdammte Situation*! Focul se întinte *in ganz Europa*!“
Chelnerul vine din nou, se asigură că totul e în regulă. Din salonul central se aude o piesă de jazz – sau e un Debussy cutezător? Un glas plăcut râde, un tip se preumblă prin fața separeului, vorbind la mobil; în rest, clienții

fac planuri pentru Crăciun: unde să meargă? La Poiană, la Rovaniemi, în Alpi?
Canta îl privește pe chelner, care pricepe că n-are sens să mai zăbovească. Afară, un girofar pâlpâie pe deasupra tunelurilor săpate în troiene, o ambulanță lunecă prin ninsoare. Iar neamțul, privind vizavi, la ruina îngropată în omăt a sediului Căii Drepte: „Uitați clătire prieten nostru," clipește el către Vuia, „asta pântește tacă nu facem pace: niște nemernici tat foc! Te ce n-ați vorbit între tumneavoastră, tomnilor?" îi dojenește pe Canta și Vuia. „Vă cunoașteți tin tinereț, *aber*, te cânt a început pocinoc, nu v-ați băgat în seam."
Cei doi tac. Și Junker: „Dar voi de ce n-ați oprit focul în Occident?" îl ia pe *Mein Herr*. Neamțul dă ochii peste cap: „*Bitte*, tin nou vreți să-mi explicați că temocrația zace pe un pat te spital? Nu e atevărat, temocrația e bine-mersi!" „*Otlicino*, și-atunci ce facem?" Iar *Mein Herr*: „Tomniile-lor," se uită la Canta și Vuia, „o să stăvilească foc la București, și tumneavoastră, Excelență," îl scotocește pe Junker din ochi, „o să-i ajutați".
„Cașalotul nu e aici, ce pot să fac singur?" îl înțeapă Junker, rusește.
„*Bitte*, ambasator american e acas," zice *Mein Herr*, „are problem cu extrema stâng! Și ei au o *Situation* imposibil, americani tevenit te-a treptul comuniști".
„Corect, mai ales ONG-urile unde a făcut Bismut *training*", punctează Canta. La care Vuia: „A făcut *training*, n-a furat ca Max!" „Max n-a furat decât în visele lui Gaftoi!" „Nici Bismut nu e comunist!"
„Tomnilor, tomnilor," se înroșește *Mein Herr*, „*bitte*! Avem problem greu pe cap! Tumneavoastră nu spuneți nimic, *Herr* Junker? Faceți presiune asupra apropiaților tumneavoastră, și eu o să fac la fel cu ai mei", se uită el de la Canta la Vuia. „Tacă România se umple cu insule autonome sau mai știu eu ce, se iau și alții tupă ei! Așa ceva trebuie oprit, forbiți-le oamenilor!"
„Discursurile nu rezolvă nimic, azi fiecare înțelege cum vrea același cuvânt", se încruntă Junker.
„*Ja*, teoria lui Berlin!" zice neamțul afanisit, făcându-l pe Junker să-i ia vorba din zbor: „Isaiah Berlin, *genau*! Păi, să ținem cont de sfatul unui evreu, căci, de atâta lingvistică, democrația a luat-o la vale".
„Fă rog! Aveți partea tumneavoastră te vină," îi atrage neamțul atenția, „voi, rușii, sprijinit toate astea. Vreți să spuneți că nu fă plac ape tulburi?"
„Naiba a știut că filozofia o să coboare în stradă în halul ăsta?"
„Trebuia să fi învățat *Lektion* după ce ați văzut ce făcut Stalin cu Marx!"
„Bun, admit, am greșit," lasă Junker de la el, „întrebarea e dacă voi o să faceți ceva ca să opriți acest... *avânt* tineresc".
„*Es fällt mir schwer, selbst zu entscheiden*, mi-e greu să hotărăsc singur," coboară neamțul vocea, „o să cer instrucțiuni".
Dar Junker: „Cereți-le odată! Kremlinul n-o să stea după dumneavoastră!"
Canta pufnește: „Poftim," îl ia pe Vuia, „pe noi nu ne întreabă nimic".
„Mă lași," face Vuia, „dacă erai maleabil, nu ajungeam aici".
„*Eu* să fiu maleabil? Tu ce cusur ai? N-ai stat pe gânduri când l-ai asasinat public pe Max."
„Ah, deci Bucureștiul a luat foc fiindcă am tăbărât eu pe Max!"
„Păi, n-a fost așa? Îl știi de mic, ai fost în vizite cu ai lui și-acum, ce să vezi? L-ai terminat!"
„Ți se pare că l-am terminat? A scos Sutanele în stradă!" izbucnește Vuia.
„Voi l-ați obligat să le scoată, voi ați făcut Sutanele, voi le-ați moșit!"
Mein Herr n-are chef de scandal: „Unte e Max?" întreabă, închizându-le celor doi gura. Nu se știe, iar Junker observă că Max a fost șters de pe piață. „Acum era bun unul ca el," zice, „nici prea hoț, nici prea intransigent. Mă întreb," se uită la Vuia, „de ce a căzut măgăreața pe el, când îi aveați la dispoziție pe Anderco, pe Garfield, ba chiar și pe tov președinte Băligărescu".
Neamțul pufnește în râs: „*Herr* Junker, *bitte*!" Și apoi: „Aș mai bea vin", zice. Trage de șnurul clopoțelului și, până vine chelnerul, face o remarcă temerară: „Mai bine că ambasator american nu e aici. Sunt anumite lucruri pe care toar noi, europenii, le apreției... Și nu-l mai puneți, *bitte*, în *Situation* telicat pe *Herr* Vuia! Are multe pe cap și noi otat cu tânsul. Sper că măcar, *ach*, cealalt problem care ne-a adus laolalt," se uită la Vuia, „e sub control".

„Ce să zic," se strâmbă Vuia, „Louise m-a descusut ieri apropo de caiet; de fapt, nu m-a descusut, m-a *înghesuit*... Am mai atins subiectul ăsta cu ea, numai că acum voia detalii precise, ce scrie în caiet, de ce atâta lume aleargă după el, iar asta deși la discuția precedentă pretindea că povestea i se pare trasă de păr. Când am întrebat-o de ce, s-a răsucit și a dat vina pe un tip de pe net, Caliban. Voi îl știți?" Mesenii ridică din umeri. Iar Vuia: „În fine, n-am avut ce face, i-am spus câteva lucruri, dar m-am rezumat la firul pe care l-a prins ea".

„Și anume?" se încruntă *Mein Herr*.

„Ei, o misiune de-ale mele, din tinerețe. Pe atunci, habar n-aveam că Emin e o chestiune delicată; știam de caiet, de restul mai auzisem câte ceva, dar ce voiau șefii mi se părea o țicneală. Voi nu știți, însă în anii '70 Securitatea dădea atenție... ezoterismului." Junker zice c-așa au pățit și ei în URSS, iar neamțul recunoaște că și-ai lui au avut damblaua asta, în DDR. „În fine," reia Vuia, „am crezut că șefii m-au trimis în Deltă pentru o tâmpenie: voiau o pravilă după care se dusese Emin, la Uzlina, în 1921. Ce să fac, am bătut zona, dar n-am găsit mare lucru; m-am ales doar cu o discuție cu un călugăr, care mi-a zis că pravila era foarte veche, că fusese a unui grec din Halmyris, actual Murighiol, care grec găzduise un chinez trimis în Bizanț ca ambasador acum vreo mie de ani. Chinezul n-a ajuns în Bizanț, dar i-a povestit grecului despre o țară, Azania, undeva pe Nil. Din ce zicea călugărul, grecul credea că era vorba de Țara Punt, așa că s-a rugat de negustorii din Argamum să finanțeze o călătorie acolo, ca s-aducă fildeș și aur. Mă rog, nu istoria asta negustorească îl interesa pe Emin; pe el îl preocupa, știți bine, politica conaționalilor dumneavoastră", îl privește pe *Mein Herr*.

„Mă mir," face neamțul cu parapon, „că nu ne-ați împărtășit până azi ațest poveste. N-am promis că ne spunem tot?"

„Ce era să vă spun? Singurul lucru interesant pe care l-am aflat atunci a fost că Moruzov l-a dus pe Emin la Uzlina, drept care poetul i-a dat caietul în schimb."

„Moruzov?" face *Mein Herr*. „*Wer ist Moruzov?*"

„E fondatorul Serviciului Secret Român. Louise știe că e și el implicat."

„Louise să facă bine să-și vadă de treab!" izbucnește neamțul. „Liniștiți-o, *Herr* Vuia. Nu i-ați spus că ea va fi... cum se zice... că ea va scrie ideile noastre măreț? Are mintea care ne trebuie, face parte din gruparea care trebuie, e *die geliebte verlobte*, iubita logodnică a omului care trebuie. E aleasă deja, va fi o femeie important, potoliți-o!" „E greu să cazi la pace cu ea", remarcă Vuia. Și neamțul: „Greu? Tar tacă ațest caiet tevine public, cât te greu o să fie, *Herr* Vuia? Vă zic eu, o să fie cumplit! Vă tați seama cum o să joațe Max o asemenea carte? O să pună semn egal între al III-lea Reich și Bundesrepublik!" Apare chelnerul, îi umple paharul. Iar *Mein Herr*: „Cine a furat caietul, tomnilor, cine?"

Dar Junker: „Până aflăm, hai să-i convingem pe șefi să ne scape de tineretul ăsta sărit de pe fix. Altfel, Louise n-o să scrie ce ne-am propus noi, ci despre cum zeloții au făcut lumea bucăți".

71. Emin se reîntâlnește cu Moruzov. O vizită în stufăriș

„Tovarăși,
Demonstrați în fața ambasadelor Poloniei din țările voastre! Trimiteți-le rezoluțiile voastre de protest! Recurgeți la măsuri extreme! Proletariatul revoluționar nu trebuie să permită opresiunea bravilor luptători pentru Libertate și Anarhie din închisorile poloneze! Doar intervențiile viguroase ale muncitorilor îl pot salva pe Mahno!
Grupul tinerilor anarhiști din Varșovia“
„Manifestul tău m-a salvat, Mihail Gheorghevici“, face Mahno.
Și Emin, râzând: „Oh, a circulat peste tot. În plus, am lansat zvonul că, dacă nu vei fi eliberat, anarhiștii bulgari o să pună bombe la ambasadele Poloniei din Europa“.
Iureșul începuse când Mahno fugise din România în Polonia: polonezii au pus mâna pe el și l-au trimis înapoi, românii l-au prins și ei și l-au trimis în Polonia, jocul având loc de trei ori până ce polonezii l-au acceptat, numai că l-au închis într-un lagăr.
Pe atunci, Emin făcea propagandă pentru Mahno la Iași. Orașul fierbea, comuniștii și extrema dreaptă se ciocneau zi de zi. Se luaseră de la șepci: dreptacii le luau comuniștilor șepcile bolșevice, făceau din ele mormane și le dădeau foc, iar comuniștii înnebuneau dacă te vedeau fără șapcă. Așa a apărut bancul: „Ai șapcă? De ce-ai, mă, șapcă? N-ai șapcă? De ce n-ai, mă, șapcă?“ De la șicane, s-a ajuns la bătăi: extremiștii lui Zelea atacau redacțiile de stânga și-i aruncau pe evrei din trenuri în mers, comuniștii boicotau Universitatea și provocau lupte de stradă; primii dădeau foc, ceilalți făceau greve și toți, fără excepție, își tocau oponenții. Emin îi scria lui Peter că zarva creștea de la oră la oră, că strica prietenii, dezbina familii, umplea spitalele cu capete sparte și că el, unul, nu mai știa cu cine să se dea. Dimineața ținea cu Zelea, căci internaționalismul bolșevic îi „amenința limba strămoșească“, iar seara, văzând evrei snopiți în bătaie, se simțea atacat „în fibra lui omenească“. Îl scoteau toți din minți, căci cereau ascultare fără crâcnire după lozincile „Mișcarea știe mai bine“ și „Uită de tine pentru binele colectiv!“
„Ăștia ne vor morți de vii“, conchidea Emin, cu obidă, dar Peter i-a scris amuzat: „*Meine lieber*, ține-mă la curent cu ce vezi: nu ești tu solomonarul meu personal? P.S.: Ce noutăți ai despre pravila din Halmyris?“
Na, s-a înfuriat Emin, comuniștii, extrema dreaptă, Hansa, toți te iau în tărbacă: ți-ai împlinit misiunea?, te-ai achitat de sarcini? Pe de altă parte, de unde să știe Peter ce-l măcina pe Emin? Editorialele lui din *Timpul* erau citate după cum voia fiecare: patria în pericol, ne înghit rușii, ziceau oamenii lui Zelea; corupția ne distruge, politicienii își văd doar de interesele lor, ziceau comuniștii; jidanii conduc lumea, așa a scris Emin, proclama dreapta, pe când bolșevicii decretau că *sistema* partidelor e un eșec, după cum susținuse același Emin. La Iași, se trăia între „de la Nistru pân-la Tisa tot românul plânsu-mi-sa“ și „copiii săraci și sceptici ai plebei proletare“; oamenii se luau cu japca pe străzi, studenții își băteau profesorii, țăranii deveniseră fiare, muncitorii zdrobeau; într-o parte se ridicau steaguri roșii, în cealaltă se înălțau cruci. Țara? Hai că vedem mai încolo. Patrioții? Ucideau pentru românism. Curajul? Gașca ținea loc de bravură.
Iar Kristol era acolo și filma tot. Făcea *newsreels* pentru cinematografele lui taică-său din NY și LA.
Într-o seară, Emin a luat trenul și a părăsit Iașii, reușind să scape de Kristol și de camera lui de filmat. La Galați, în gară, îl aștepta grăsanul: „Ce haos,“ își freca el palmele, „îmi place de mor“. La care Emin: „Știi c-au vrut unii să-l arunce pe Yaya din tren?“ Și grăsanul: „Păi, evreii se mai pierd în peisaj, dar Yaya?“
„Mergem?“ i-o taie poetul.
„Mergem, dar ai ce-mi doresc?“
„Poftim“, face Emin și-i dă un caiet. Grasul îl frunzărește: „Of,“ zice privind trist la Yaya, „ce s-a ales, *mon cher*, din visul tău?“ Dar Yaya: „Nu vorbit așa! La mine acasă, dacă vorbit de vis, însemnat că *grande vengeance* pândește la tine“. „Fii serios,“ hăhăie grăsanul, „la mine acasă dorm neîntors“.
Iau ei șalupa și pornesc, târ-târ, târ-târ, spre Murighiol – Lacul Vânăt pe turcește. Ajunși la prima oră a dimineții, o iau pe lângă Sărături, pe pământ tare, se duc la han, îmbucă ceva, iar grasul îi roagă pe cei doi să-l aștepte, căci

are o treabă. Iese, o ia printre bălți, Emin și Yaya nu-l mai zăresc. „E om puternic, dar nu prea puternic," remarcă *le marabout*, „vrei ca eu spus la el cum murit?" „Dă-l naibii, că nu te ascultă", mormăie Emin.
După o vreme, se aud niște focuri de armă. În scurt timp, grăsanul revine. Hangiul, un tătar, își ferește privirea. „Ce e?" îl ia grăsanul. „Nimic", face hangiul. Iar grăsanul: „Să mergem," le spune celor doi, „hai c-am făcut rost de o lotcă și de-un lipovean aprig".
Trec ei brațul Sfântul Gheorghe, o iau pe canale, ajung pe lacul Uzlina, intră-n alte canale, apoi într-o pădure de stejar inundată. Grăsanul îi zice poetului că Mahno a dat de dracu': cică trimitea scrisori după scrisori Guvernului de la Varșovia, Partidului Socialist și mareșalului Pilsudski, cel ce-i alungase pe bolșevici în stepa și izbele lor, și, cu toate astea, nu-l scotea nimeni din lagăr. „Mahno însă e prietenul tău," face grăsanul, „și, dacă tu îl ajuți cu propaganda, o să-l ajut și eu. Pilsudski mi-e dator până-n gât. Anul trecut am aflat că Stalin nu-l înghite pe Tuhacevski și că n-o să-l sprijine în bătălia Varșoviei: asta i-am transmis lui Pilsudski și el a câștigat războiul. Am om în Politburo, ha, ha, ha! Știu *tot* ce plănuiesc bolșevicii, cum crezi c-a aflat Mahno pe unde să treacă Nistrul?"
„Deci vrei să-l îndatorezi și pe Mahno", observă Emin. Și apoi, cu schepsis: „Adevărul e că și noi îți suntem datori pentru chestiunea de azi".
„Nici voi, nici Batko, nu-mi sunteți datori", se încruntă grăsanul. „Iar tu," îl amenință pe Yaya în joacă, „știu ce fel de om ești. Știu că știi ce-mi trece prin cap". Yaya oftează: „Tu nebun. Pe de o parte, cerut caiet, ca să citit vise noastre, pe de alta, zis că ele spulberate. La ce mai trebuit vise atunci?"
„Fac colecție, bre! Seara, la Zebil, stau pe prispă, beau vodcă, mă uit la egrete și mă gândesc cum se fac praf visele unora ca voi. Ce poate fi mai frumos?"
Cei trei coboară din lotcă. E cald, îi omoară țânțarii, iar pe Emin îl apucă mâncărimile de la nenorocita de ectimă – nu mai scăpase de ea din Africa. În jur, păpuriș și bălți pline cu mătasea broaștei. Un fâlfâit de aripi se aude peste copaci.
„Nu te miști de-aci!" îi zice grăsanul lipoveanului și-o ia prin iarba înaltă. Intră în pădure, se bagă în stufăriș pe un taluz abia ghicit, stârnește niște chire mărunte, iese într-un luminiș. „Stați așa!" zice și trage un fluierat ascuțit. Nu trece mult și apare unul cu șapcă de bolșevic. „Pfuai, nu scap de ei nici aici!" exclamă Emin. La care grăsanul, visător: „Mucles, băi, poezie... *Priviet*, Vasia!"
„*Priviet*", face noul venit. Belește ochii la Yaya și-și face cruce. „Ăsta-i om?" întreabă. Și grăsanul: „Da, l-a scos mă-sa mai ars. Mergem?"
O iau printr-un crâng inundat, se înnămolesc, iar pe Emin îl mănâncă pielea din ce în ce, pe bază nervoasă. După un sfert de oră, se simte *miros de bărbați* și, gata, cei patru ajung într-un cătun. Alături e o baltă, în baltă foiesc niște porci, mai încolo e o bisericuță albastră. Un bărbos uriaș iese în întâmpinarea grăsanului și-l îmbrățișează: „Vă e foame?" întreabă. Le e. Uriașul face semn și un pricăjit dă fuga după niște găini, le sucește gâtul din mers. Din colibe își fac apariția alți bărboși, se înghesuie să-i strângă mâna grăsanului. „Care mai e treaba?" îi ia el. Ăia-i spun ce e la Odessa, la Mikolaievsk, la Voznesensk, ba chiar și la Cerkassk. „Bine, să-mi raportați în scris ce și cum", stabilește grăsanul.
„Ai venit după pravilă?" se încruntă uriașul. Grăsanul face semn că da. „Ah", oftează ăla, după care reia: „Am auzit că nemțălăii care băteau grindurile după noi nu mai sunt". Dar grasul: „Ete, na!" „Haide-haide," mormăie uriașul, „ne-a dat tătarul de veste cu porumbeii lui călători".
„Trimite-i porumbeii înapoi și zi-i că-l împușc *și pe el*." Iar apoi: „Nemții o ardeau prin Murighiol și mă enervau. I-am ucis, ce să fac?"
„Foarte bine. Vasea zice însă că erau oamenii tăi."
„Dacă erau oamenii mei, nu trăgeau cu ochiul la voi."
„Și nici n-ar fi căutat pravila", rânjește uriașul.
„S-au crezut șmecheri. Vezi, nu pica în păcatul lor. Cum e dincolo?" face grăsanul semn către miazănoapte.
„Pierdem, coane. Ai dracu' bolșevici se-ntăresc."
„E vremea lor, na. Curând o să trebuiască să nu mai dați pe-aici, să nu se prindă ce hram purtați. Așa-i, Vasea?"

„Așa-i, așa-i...“
„Pân-atunci, beliți-i și tăiați-le sulile! Stau eu de strajă, bine?“
Bărboșii aprobă și, naiba știe de ce, îi umflă râsul. Cel mai tare râd doi, mari și voinici, care se pregătesc să se ducă în ascuns la Cerkassk.
„Bravo, băieți“, zice grăsanul și-i face semn lui Emin să-l urmeze în bisericuță. Ușa e închisă. Și uriașul: „A venit un jeg de om la Solovei și-au băut. Solovei ne-a afurisit și s-a-nchis înăuntru“. „Ete, na“, se încruntă grăsanul și bate la ușă: „Mă, Solovei, îs eu, Mișa! Îs Mișa, mă!“
„Antihristule,“ strigă Solovei dinăuntru, „bine-ai venit!“ Ușa se dă în lături și-apare un călugăr cu părul vâlvoi, plin de paie: „Te-a trimis Satana să mă încerci, ești binevenit, ești binevenit!“ se înclină el. „Ăsta-i omul?“ întinde degetul spre poet. „Ăsta-i“, face Mișa. „Pfuai,“ se miră călugărul, „îl credeam mai înalt. Hai înăuntru, ce stați?“
În bisericuță miroase a usturoi și a cetină. Trec printre scaune desperecheate, ajung la un fel de amvon, iar Emin se întreabă cum de reușește călugărul să predice, căci tavanul e coborât din cale afară. Călugărul face cu ochiul: „Mă căznesc, frățioare, mă *chircesc* când îi mân pe tâlhari pe calea cea dreaptă. Mă fac mic, mic de tot“.
În spatele amvonului zace un jerpelit, sforăie ca un porc. „P-ăsta-l știu“, face Emin. Și grăsanul: „Toți îl știm“. Îi trage un șut în joacă: „Solomonărie, trezește-te! A venit Emin!“
„Dă-l dracu’, că nu se scoală“, zice Solovei. „A băut ca târlanul și nu ține la vodcă. Erau mulți nemții ăia din Murighiol?“ îl ia pe grăsan.
„Preasfințite, vezi-ți de-ale tale!“
„Îmi văd, îmi văd, dar prea mulți dau cu bunghiul după pravilă. Nemți, ’ai? Ce treabă au nemții? Junker cine e? Ce vrea?“
„Du-te naibii, Solovei!“
„Mă duc, mă duc.“ Se apleacă, scotocește într-o ladă. Îl apucă dracii, se duce la altă ladă, scotocește și-n aia. De nervi, strigă la grăsan: „Până găsesc pravila, pun-te-n genunchi! Ai păcătuit, am auzit focurile de pistol“. „Ete, na, cum să le auzi?“ Dar călugărul: „Le-am auzit, le-am auzit! În genunchi, Antihristule, în genunchi, că te spun la coana Mașa!“
„Gata, mă pun“, îngenunchează grăsanul în fața unei icoane. „Nu mișca!“, îi poruncește Solovei. Îi trage și el un șut solomonarului, dar ăla, nimic.
În sfârșit, Solovei găsește ce caută: ditamai cărțoiul. Îl deschide, îl frunzărește și-l ia pe Emin: „Ăsta să fie?“ Emin îi dă paginile. Ah, e în elinește... Scoate o hârtie, compară înscrisurile. „Λοιπόν, σας λέω για τον απεσταλμένο του Αυτοκράτορα του Ουρανού που εμφανίστηκε εδώ, στον Πύτιο, εδώ την άλλη εβδομάδα ...“ – adică: „Așadar, îți spun despre trimisul Împăratului Cerului, care a venit la noi, în Halmyris, la ultima lună nouă...“ „Mda, par a fi unul și același lucru“, zice Emin.
„Mulțumit?“ face călugărul. Iar apoi: „*Smirrrnaaa!*“ zbiară la Mișa, care dă să se scoale. „Am amorțit, părințele“, se smiorcăie grăsanul. „Ei, și?“ se răstește Solovei, după care se ia de Emin: „Ce tot verifici? Asta cauți! Satana e priceput în lucrare, ne folosește pe toți, pe toți!“ strigă el și trage un pumn în pravilă, stârnind colbul din ea.
„Pun-te și tu în genunchi! Mai iute, mai iute!“ îi poruncește poetului. „Hai că v-aștept afară“, zice.
Iese, îi cere vodcă lui Vasea, dar ăla nu-i dă. Se lasă cu harță. „Cât stăm așa?“ îl întreabă Emin pe Mișa în șoaptă. Iar călugărul: „*Smirrrnaaa*, stați pân-vă zic eu! Ia-uite, au adus și-un negru!“ mai zice, apucându-se să stuchească.

72. Fălticeni. O petrecere neașteptată

Seara îi prinde într-o șalupă, navigând spre Galați. Mișa sforăie în cabină, Yaya fumează pe punte, iar Emin e cu mintea la pravilă: scrisorile solomonarului sunt joc de copii pe lângă ce citise în ea. Poetul se rugase de Solovei să i-o dea, dar ăla, nimic; pesemne că grăsanul o voia pentru el, în așteptarea unui cunoscător de sanscrită, care să-i deslușească ultimele pagini.

La Reni șalupa trage la mal. Mirați, marinarii se uită unii la alții, dar căpitanul le face semn să-și vadă de treabă. Mișa urcă pe punte, frecându-și ochii. Târgușorul e cufundat într-o beznă rusească, mare și grea, care ține până la Oceanul Pacific. E liniște, doar un vaporaș descarcă marfă în port.

„Ete c-am ajuns", zice Mișa. „De-aici luăm mașina."

Emin și Yaya s-au obișnuit cu el, mereu schimbă planul în ultima clipă. Coboară de pe șalupă, se văd cu șoferul lui, o iau printre birourile și ale portului, ajung la mașină. E răcoare.

„Du-ne, bre, la Focșani", poruncește Mișa. Emin nu comentează, dar, după ce ies în șosea (fir-ar a naibii, zici că-i din bitum, ca la oraș, nu macadamul pe care-l știa), îi amintește grăsanului că ținta lui e Varșovia și c-ar fi cazul să meargă la Iași ca să ia trenul sau aerostatul, nicidecum la Focșani. Dar Mișa, făcând cu ochiul: „Ce faci, renunți la cadou?" „Ce cadou?" „Unul ca pentru poetul național", suflă Mișa în șoaptă, după care, frunzărind un braț de rapoarte la lumina chioară de pe bancheta din spate, povestește ce-a mai pățit Mahno: cică depusese cerere de plecare la Berlin, numai că polacii nu-i dădeau drumul, deși, culmea, nici în Polonia nu-l doreau. Biata Galina, nevastă-sa, fusese primită *cu curul* la Ministerul de Interne, oficialii imputându-i că bărbat-so' a adus doar belele pe capul polonezilor din Uniunea Sovietică; pentru ei, cel mai bine ar fi fost ca el să *nu existe deloc*. Pe de altă parte, serviciile secrete îl voiau în Polonia, ca să-l alieze cu naționaliștii ucraineni ai lui Petliura.

„Prost e dacă-i ascultă pe bețivii de polonezi", face Mișa și trece la alt raport. Na! Nici bolșevicii nu se potoleau: îl însărcinaseră pe un anarhist să-l convingă pe Batko să conducă insurecția din Galiția. Batko n-a pus botul, dar rușii l-au învățat pe anarhistul cu pricina să „evadeze", ca să-l prindă polacii cu niște documente trimise pasămite de Batko, la ambasada URSS din Varșovia. „Îți zic toate astea ca să știi în ce viespar te bagi, măi, Emin", face Mișa. „Vezi ce mult țin la tine?"

Dar Yaya: „Noi datori toată viața la Măria-sa, Mișa!"

„Îs suflet bun, bre, Yaya! De la tine nu vreau să aflu decât ce fel de musulman ești, că nu semeni cu ăia de-i știu eu."

Grasul parcurge alte rapoarte. Bineînțeles că polacii l-au prins pe anarhist, decodificând mesajul plantat de bolșevici, din care reieșea că Batko și-a dat acordul pentru insurecția roșie din Galiția poloneză. Mesajul conținea și altă trăsnaie, și anume că Batko voia să fugă în Ucraina cu ajutorul bolșevicilor, așa că autoritățile l-au mutat la închisoarea politică Paviac, sub acuzația de subversiune. Și, uite-așa, s-a ajuns la campania libertariană a lui Emin în favoarea lui Batko („Libertarian, îmi place cum sună", face Mișa cu ochiul), drept care polacii s-au înmuiat. Adevărul e că judecătorii de la Varșovia n-au crezut în documentele false ce le-au fost prezentate (scrisoarea *nescrisă* de Mahno), iar în ceea ce-l privește pe anarhist, a fost dovedit ca cekist și deferit presei *libere*.

Mașina ajunge la Focșani înainte să se crape de ziuă. Și grăsanul: „Te mai duci la Varșovia?" Emin zice că așa a promis. Mișa ridică din umeri: „Bine, vezi-ți cadoul și descurcă-te", spune, după care îi destăinuie că diseară e chef lângă Fălticeni și că participă toți Haidamacii, inclusiv Elena, iubita din tinerețe a lui Emin, precum și Irina, fiică-sa. „Petrecerea începe la opt și te-am invitat eu, ha, ha! Nu știu ce-o să te faci cu Yaya, dar las' că-ți vin ție idei."

Pe Emin îl ia amețeala. „Irina, fiică-mea, trebuie să aibă... pfuai, merge pe cincizeci și opt de ani! *Câți* copii o avea?" Dar Mișa: „N-are decât o fată; mă rog, o femeie. Face afaceri cu evreii, le vinde cherestea. Multe chibuțuri s-au ridicat cu lemnul ei, pe Valea Jezreelului".

„Afaceri?! Cu evreii?!"

„Păi, cineva trebuia să spele rușinea pentru ce ai scris!" tună grăsanul.

Dar Emin: „Coane, jur, a fost o chestiune de principiu: articolul 7 din Constituție, pe care Bismarck ni-l băga pe gât ca un porc, deși nu era de acord cu legi similare în Germania, plus că mă enervau și unii evrei, fiindcă, să știi, n-au fost toți ușă de biserică! Despre asta am scris, altminteri am avut și *prieteni* evrei".
„Da, dar ai scris, ce să-ți fac!" zice Mișa. „Te-ai pus cu cine nu trebuia, liberalii-s lichele și azi, chiar nu-i vezi? Unde mai pui că boii lui Zelea te-au răpit în efigie: se laudă că s-au luat după tine, iar tu ești mort, n-ai cum să-i contrazici. Și mai află ceva: crezi că moare vreunul de grija evreilor? Nu, frățioare, doar se folosesc de necazul lor ca să dea în cine au chef – eu cum fac? Bine, și evreii se pretează la asta, că prea-s masochiști."
„Paștele mă-sii!" se enervează Emin, aprinzând o țigară.
„Paștele mă-sii, corect... Eu văd că ai prieten negru și nu cred c-ai avea ceva cu evreii, dar gata, ți-au pus ștampila, ales-bules, dracu' te ia!"
Trece un minut. Iar Emin, schimbând vorba: „Și vine și nepoată-mea la petrecere? Aia cu afaceri în Palestina?"
„Ei, vine... E ocupată, băi, poezie! E femeie vajnică, e mai tare ca voi toți!"
„Cum o cheamă?"
„Auzi? Ia află și singur, dă și tu un semn că te interesează familia!"
„Afaceristă", pufnește Emin în râs. „Pe cine o moșteni?"
„Nu pe tine, fii sigur! Hai, cară-te, că mă emoționez."
Yaya se gândise tot drumul să-i zică lui Mișa cum o să moară, dar pas s-o mai facă acum, după ce i-a vândut lui Emin pontul cu cheful. „Mai bine zi-mi, nu mă lăsa așa", râde grăsanul, arătând că-l ghicise pe Yaya. „Eh, toți murit," bâiguie negrul uimit, „tu om puternic, minte ascuțită, poate eu văzut prost".
„*Hozar na hozam*, eu zic să-mi zici", i-o trântește grăsanul.
„*Solevro fista ludel i ia hozar nortru*, mergem pe lumea cealaltă și-ți zic acolo", face Yaya.
Și Mișa: „Bă, nu-s de-ai voștri!" Iar apoi: „Nu uitați că v-am arătat pravila! Poate o să mă ajutați și voi cândva... Ah, încă ceva," îi zice lui Emin, „vezi că omul pe care-l cauți, Max ăla, băi poezie: e pur și simplu de negăsit! Mi-au sărit capacele căutându-l, dar n-am dat de el, așa că ai grijă, frate, hi, hi, hi..."
Își iau la revedere, grăsanul se urcă în mașina lui, iar Emin și Yaya se suie în limuzina fițoasă pe care le-a lăsat-o grăsanul. Pleacă la Fălticeni.
Ajung pe la șapte seara. Oprit în capătul uliței, șoferul le arată noua casă a Haidamacilor. „Du-te", îl îndeamnă Yaya pe Emin. Dar Emin: „Nu știu dacă pot". Tremură, fumează în draci, îl iau mâncărimile: o să-l recunoască Elena după atâta timp? Of, de ce n-a rămas cu ea? Ani de zile n-a făcut decât să alerge și să imagineze povești pentru Hansă, sperând c-o să dea la o parte vălul ce acoperă lumea. Când colo, făcuse rahatul praf!
Până la urmă, iese, dă târcoale casei. Înăuntru râsete, conversații, cineva cântă la pian. *Ce să fac,* ce *să fac?* îl ia pe Emin cu frig. Se întoarce în limuzină și-l roagă pe șofer să meargă-n oraș, să-l caute (dac-o mai trăi) pe Dessner, ceasornicarul, vărul violonistului care i-a cântat până-n ultima clipă de așa-zisă boală în casa soră-sii, Harieta, la Botoșani.
Are noroc. Ceasornicarul avea un fiu, iar fiul era acasă. Emin îi zice ce vrea, ăla face zâmbre: „Eu cu ce m-aleg?"
„Îți dau orice," îi promite Emin, „bani, un cec, niscaiva bucățele de aur..." Și Dessner: „Aur? Să-l văd!"
Aha, își zice Emin. *Ia să ia aminte liberalii sau ăia care m-au făcut antisemit, să-l analizeze pe Dessner de la înălțimea poziției lor de judecători: păi, fir-ar să fie, eu sunt îndrăgostit buștean de Elena și el vrea aur din Patagonia, nevoia mă-sii de treabă!*
„Am o idee", face Dessner deodată, jucând aurul în palmă. „Rașelo, ia cheam-o pe Safta!"
Safta vine iute. E o țigăncușă frumoasă, are ochi vii, se uită la Emin dintr-o parte. „Ce-i, coane Dessner?"
„Zi-i mă-tii să facă un buchet d-ăla frumos, da' frumos! Să fie... cu ce să fie, boierule?
„Hm, cu trandafiri roșii... Ba nu! Să fie cu hortensii și nu-mă-uita! Dar multe!"
„L-ai auzit? Țuști!" Țigăncușa o șterge. Și Dessner, furând aurul din priviri: „Rașelo, adă hârtie și cele trebuincioase scrisului. Iar tu, boierule, zi-mi ce-i cu aurul ăsta".
Năuc, Emin îi spune de Popper, de Ciudad Maximilian, de Țara de Foc, îi spune de căutătorii de aur, de indienii ona. „Bine, bine," îl ia pe Dessner plictisul, „hai, scrie-ți biletul de amor, c-acu vine țigăncușa. Aur de

Patagonia...“ mormăie el.
Emin scrie în fugă, Dessner pufnește admirativ. Când Emin crede c-a terminat, evreul, care-i citise peste umăr biletul, îi atrage atenția: „Vezi că n-ai chemat-o afară din casă“. „Dumnezeule, nu vreau decât să-i fac un cadou“, zice Emin. „Scoate-o din casă, că n-o s-o mai vezi; scrie, că la asta ești meșter, se simte de la o poștă.“ Pe Emin îl trec apele, dar, în cele din urmă, o întoarce frumos din condei. Între timp, țigăncușa venise cu florile. Dessner îi zice: „Te duci cu boierul acasă la Haidamaci, el o să stea în stradă nițel, *c-așa trebuie*, și tu-i dai biletul ăsta, cu flori cu tot, coanei Elena, doar ei, înțelegi? Doar ei! Să nu te vadă nimeni, pricepi?“
„Dacă nici eu nu pricep...“ dă țigăncușa din cap, gata s-o zbughească.
„Mai încet, Safto, că boierul nu-i tânăr!“
Emin mulțumește, îi zice lui Dessner că nu i-ar fi dat prin cap așa ceva, că el venise doar ca să-i ceară un serviciu mărunt și, când colo... „Mergi, boierule,“ face evreul cu ochiul și-i dă aurul înapoi, „ia-l, nu-mi e de trebuință“. Emin zice că Dessner îl merită cu vârf și-ndesat, Dessner se enervează, ia-ți aurul, ba păstrează-l, cei doi se ceartă, până ce Safta strigă la Emin: „Ia-l, boierule, c-odată se răzgândește Dessner și-l ia!“
Pleacă. Odată ajunși la Haidamaci, Emin scoate tanzanitul pe care dorise să i-l trimită Elenei prin Dessner, îl împăturește în bilețel și ascunde bilețelul în buchetul de flori. „Ai grijă să nu pierzi nimic“, îi spune țigăncușei, strecurându-i un bob de aur în palmă.
Și ea: „Să mă ia dracu’ dac-oi pierde ceva“. Iese din limuzină, intră în curte, se duce pâș-pâș în spatele casei. Nu trece mult și se întoarce: „A zis că-n cinci minute, boierule!“
Emin înghite în sec, se uită la ceas. I-au transpirat palmele. Un minut, două, trei... „Pregătește-te“, îi zice șoferului. Ăla pornește motorul, sfrrr-sfrrr, habitaclul se umple cu miros de petrol. Emin se cufundă în bancheta din piele, inima i-o ia razna, îi aruncă o privire lui Yaya. „Nu greșit, nu greșit“, îl încurajează *le marabout*, dar Emin știe că Yaya îl minte. Ei, și?
Elena iese în pridvor. E adusă de spate, face pași mici, poetului i se pare că șchiopătează nițel. Ce-o fi pățit?
„Mergi încet, încet de tot“, îi zice șoferului. Elena aprinde o țigară (*ia-uite, s-a luat de fumat!*), se uită pe uliță, zărește limuzina. Of, au lăsat-o ochii, fiindcă-și pune ochelari și se apleacă în față ca să vadă mai bine. Limuzina se apropie, Emin lasă jos geamul. „Oprește“, îi zice șoferului.
Elena are părul nins. Se uită la el, îi tremură degetele, obrazul îi e zbârcit, doar zâmbetul i-a rămas la fel. În casă se râde, se cântă la pian, în curte miroase a liliac înflorit. Emin ar zice ceva, ar ruga-o pe Elena să-l învețe cum să dea de Irina, dar ea pune un deget pe buze, trage un fum și pleacă înapoi șchiopătând.
„Parcă trebuia să fie altfel“, îi zice Emin lui Yaya. „Nu trebuia să-mi văd fiica? Nu trebuia să vorbesc cu nepoata?“
Dar *le marabout*: „Ia o banană, nu te speria! Ce amintit tu e în alt fir și ieșit rău, uitat? Tu trebuie doar găsit Max, *ne pense plus aux bagatelles, compris?*“

73. Danzig. Emin. Nestor Mahno

Odată ajuns la Varșovia, Emin află că Batko a fost eliberat și c-a șters-o la Danzig. Bineînțeles că s-a dus după el, dar, sfătuit de Peter, s-a dat la fund până la noi ordine: a închiriat cu Yaya o cameră de hotel, nu ieșea din ea decât ca să ia de-ale gurii și câte-un ziar. Într-o zi, un articol i-a adus vești rele de acasă: Zelea, campionul extremei drepte, îl împușcase pe prefectul poliției, Manciu, în fața Judecătoriei din Iași, aruncând țara în foc. Autorul articolului specula că grăsanul de Moruzov (of, Mișa!) era implicat în crimă, în calitate de șef al spionajului românesc.

„E posibil," i-a scris Emin lui Peter în aceeași seară, „să-ți împărtășesc doar sentimentele mele *feminine* trezite la viață de mizeria petrecută la Iași. Glonțul n-are *niciun* rol în a schimba ideile oamenilor, cât despre revoluție, e un tăvălug ce întinează chiar și un scop *just*, încărcându-l cu poveri de neșters până la următoarea revoluție și tot așa. Crima revoluționară spulberă răul doar pe moment, iar a ucide și a tortura, după cum a făcut Manciu cu extremiștii lui Zelea, dar și extremiștii cu comuniștii, care comuniști fac la fel, nu înseamnă decât că refuzăm să argumentăm. Mă tem însă că de-aici înainte așa ne va fi viața, căci am primit în sfârșit scrisoarea Louisei, iar ce mi-a scris m-a dat peste cap. Să-ți zic că și *acolo*, la ea, e la fel? Să-ți spun că iureșul care ne-a spulberat pe noi i-a luat și ei lumea pe sus? Of, Peter, trebuie s-o văd! O să ne înțelegem, în ciuda anilor și firelor care ne despart, căci oamenii au puține idei, totul e simplu, filozofia e doar vorbăria prin care ne scuzăm pentru că ne hrănim și ne reproducem. Și apoi, am nevoie de ea, vreau să-mi scrie în următoarea epistolă ca *nu care cumva* să nu-ți spun, încă de la întâlnirea noastră de la Bolta Rece, că-l cunosc pe solomonar.

Cât despre Danzig, află că *der Große Krieg* nu s-a isprăvit și că dezastrul nu poate fi oprit prin conferințe de pace. De altfel, Freud susține același lucru, opinia lui fiind că oamenii trebuie să trăiască în țarcuri; e pur și simplu îngrozit că Louise, în București aceia ai ei, nu face altceva decât să prelungească conflictul căruia noi nu-i punem capăt *nici* cu Liga Națiunilor ce veghează pacea Orașului Liber Danzig. Așadar, o fi bine c-am inventat legende și c-am alergat după un Sion negăsit? Cui îi folosește că noi doi știm ce știm, din moment ce evenimentele ne duc înapoi de unde am plecat?"

Peter, aflat cine știe unde, i-a răspuns cu o telegramă seacă: „ia legătura cu batko stop vezi că i s-a reaprins ftizia la plămânul stâng stop nu părăsiți danzigul stop nu luați hotărâri pripite stop sunteți înconjurați de dușmani stop". Păi, da, aflase că bolșevicii aveau o nouă stratagemă: dându-se drept comersanți, doi cekiști l-au contactat pe Mahno, promițându-i un salvconduct către prima patrie comunistă din lume, cea la care, oarecum deviaționist, visase și el. Mahno, însă, șiret, le-a zis că nu le putea da răspuns înainte să se consulte cu tovarășii lui refugiați la Berlin. La ora aia, habar n-avea că Emin și Yaya îi luaseră urma în Danzig.

„Și zi așa," râde Batko, înapoindu-i lui Emin manifestul, „ai scris că bulgarii voiau să pună bombe la ambasade. Cu cine ai pus sperietura asta la cale?"

„Cu amicul Arbore."

„Arbore ți-e amic?" se miră Batko. „Păi, să mă tem de tine, Mihail Gheorghevici! Despre Arbore am auzit doar lucruri ciudate: se întâlnește cu Trotki, îl place pe nebunul de Kascei, face propagandă pentru bolșevici..."

„Las' că și de mine se zice că-s mort", i-o taie Emin aprinzând o țigară. Mahno i-o ia dintre degete, trage un fum și, uite-așa, poștind țigara, îi mărturisește că vrea să se folosească de cei doi rusnaci (*il n'est pas dupe, il sait qu'il sont des tchéquistes*) ca să ajungă la Berlin. Acolo voise s-ajungă de la bun început, dar fusese sfătuit să n-o facă, fiindcă Germania era plină de bolșevici.

„Nu-s mai mulți ca-n Crimeea", comentează Batko sigur pe el, răsucindu-și mustața. La care Emin, îmbufnat: „Știu că ești curajos, dar hai să mai aflăm una-alta". Batko clatină din cap: „Nu înțelegi că vreau la Berlin? Am nevoie de un doctor bun: scuip sânge de câteva zile". Emin se foiește, nu-i mai dă țigara: „Nu mai fuma", zice. Batko se prinde însă că ceva e-n neregulă: „Ce-i cu tine, Mihail Gheorghevici?"

„Nimic, *batiușka*", privește Emin într-o parte.

„Mișa!" se încruntă Mahno, dar Emin tace.

Și Yaya, dregându-și glasul: „Mai bine stat în Danzig, *mon cher*“.
„Dacă stau, mă saltă bolșevicii!“ se înfurie Batko.
La care Emin: „Și dacă te saltă când *pleci*?“
„Fraților,“ face Batko, „de ce țineți morțiș să rămân aici?“
„Pentru c-așa scris în pravilă!“ izbucnește Yaya.
„Fi-v-ar pravila de râs să vă fie, ce-am eu cu ea?“
Dar Emin: „Dacă pleci de-aici, s-ar putea ca eu s-o sfârșesc, iar pentru tine va fi mai rău. Scrie în pravilă că pierzi dacă părăsești Danzigul“.
Uite-te la el, e bătrân și tot îi e frică de moarte, își spune Mahno. *Pe de altă parte, ce treabă are el cu războiul meu?, de ce să-și ia măsuri de coșciug pentru o luptă care nu e a lui?, iar eu, dacă pierd...*
„Ție de ce-ți pasă dacă pierd, Yaya?“ face Batko, micșorând ochii.
„Poate că tu putut făcut Sionul. Tu, Batko!“
„Așa scrie în pravilă? Că dacă țicnitul de Kascei n-a făcut Sionul în Siberia, eu, Nestor Mahno, îl fac la Danzig?“
Prins cu minciuna, Yaya pleacă privirea. Rușinat, schimbă foaia: „Poate încercat totuși ceva, poate vorbit cu Benz *pour aider* Batko“, îi zice lui Emin.
„Benz!“ pufnește Emin. „Benz e dus cu capul, nu l-ai văzut?“
Dar Batko, plin de năduf: „Dus cu capul sau nu, vorbește-i! E prietenul tău, e apropiatul lui Peter... Am cumpărat de la el zeci de autotractate în războiul civil, a făcut o grămadă de bani pe seama mea, să mă scoată, naibii, de aici! Vreau s-o șterg, nu înțelegi?“
Emin și Yaya pleacă îngândurați la hotel. Emin îl sună pe Benz, dar acesta nu-și vede capul de treburi: cică bolșevicii din Stuttgart s-au infiltrat în consiliul lui de administrație și au înființat un blestemat de Soviet. „Și-atunci, ce mă sfătuiești? Să-l sun pe Radetzky?“ face poetul. Benz pufnește nervos, spune că la Berlin e mai rău: spartachiștii, brațul teutonic al URSS-ului, se bat cu Căștile de Oțel, pe care Benz și Radetzky le-ar călca în picioare, numai că, zice el rușinat, „Ne-am aliat cu ei, răul mai mic, căci dacă pe ruși îi ia filoxera, pun mâna pe arme și *se lasă cu gros*. Când vreți să plecați din Danzig?“ Emin zice că într-o zi-două, dar Benz se plânge că e prea din scurt, nu-i poate promite nimic. „Află că nici în Peter nu mai am încredere,“ îi mărturisește, „câteodată cred că e bolșevic“. În fine, fiind vorba de Emin, Yaya și Mahno, zice c-o să se dea peste cap.
Cu toate astea, îi lasă în aer, căci Germania e zguduită de greve, mișcări secesioniste și lupte de stradă. După trei săptămâni, pierzându-și răbdarea, Batko îl roagă pe Emin să-i ceară ajutor grăsanului, cel ce-i înlesnise trecerea Nistrului, numai că, ghinion: a căzut telegraful, Moruzov nu poate fi contactat.
„Plec orice-ar fi“, stabilește Batko atunci, iar Emin și Yaya se hotărăsc să-l însoțească; în fond, dă-o naibii de pravilă, cu tot ce scrie în ea!
A doua zi, pe când fac bagajele, sosește scrisoarea lui Benz. Emin e repezit și-i zice lui Batko că are vești bune, dar, citind misiva, realizează că Benz e mistuit de întrebări ce n-au legătură cu Mahno: „Peter a dispărut! Contele Radetzky face ca toți dracii, iar noi, ceilalți, ne întrebăm: de ce a plecat Peter fără să ne zică nimic? Ce-i drept, vina e numai a noastră, căci nu ne-am îngrijit de urmași, asta ca să nu spun că toată viața am călărit fantasme. Sionul? Statul perfect? Am bâjbâit după un teritoriu așa și pe dincolo și nu ne-am ales (mă refer la unii dintre noi) decât cu oportunități de afaceri: din industriași, iată-ne imperialiști, în timp ce englezii, cu blestemata lor de Cooperație a Vieții Noi, ne-o iau înainte, până și la noi își fac loc: vor, de pildă, să-i ucidă pe handicapați, ceea ce e ciudat pentru niște socialiști... În sfârșit, asta e; întrebarea e unde e Peter? Crezi că mai caută vreun Sion? Dacă planul lui n-a fost decât o eroare de calcul sau, pur și simplu, o joacă? După câte legende ai scris, nu mă îndoiesc că ai priceput că știința înaltă nu te pune la adăpost de naivitate etc...“
Niciun cuvânt, deci, despre Batko. Emin se simte ca dracu’ văzându-și prietenul cum soarbe scrisoarea din ochi, așteptând fuga din Danzig, care, fir-ar să fie, nu e cuprinsă în rândurile ei.
„Benz n-are cum să ne ajute, dar hai să plecăm“, face poetul, negru la față. Batko nu comentează, se apucă să-și strângă lucrurile. La un moment dat, lasă să-i scape: „Fiți dârji! O să-i folosim pe cekiști ca să ieșim din oraș“.
În cinci minute, coboară toți trei. În fața casei e limuzina rusnacilor, nu pleca nici noaptea de acolo. Se urcă

Emin, Batko și Yaya pe bancheta din spate; în fața lor, cu spatele la sensul de mers, sunt cei doi așa-ziși comersanți bolșevici. Se uită la Yaya și-și dau coate râzând ca doi dobitoci. Unul e slab și are o privire de pește prăjit, iar al doilea e însuși Kristol, americanul care filmase odiseea lui Mahno în Ucraina. „Cine-i domnul?" se prostește el privindu-l pe Yaya. „E tovarășul meu, ce te faci că nu știi?" îl înfruntă Batko. Dar Kristol: „Ne-am înțeles pentru o persoană și voi sunteți trei. Negrul să coboare!" „Auzisem că bolșevicii nu țin cont de rasă", se burzuluiește Emin. Rușii se uită unul la altul. Și Kristol: „Tovarășul Lenin nu s-a gândit la negri. Dânsul a scris despre oameni".

Yaya scoate un creion, scrie ceva pe o hârtiuță, i-o dă lui Pește Prăjit: „Aici numele tău. Corect?" Individul se uită pe hârtiuță, o întoarce de pe o parte pe alta. „Știi rusește?" îl întreabă pe Yaya. Și negrul: „Da, învățat în Ucraina". Iar Batko: „Dacă nu-l luați și pe el, mă dau jos". Pește Prăjit îl ignoră și-l testează pe Yaya: „Pe maică-mea cum o cheamă?" „Olga Petrovna." „În cazul ăsta, veniți cu noi," zâmbește Pește Prăjit, „lumea ne vorbește de rău pe noi, bolșevicii, dar, după cum vedeți, se proferează numai minciuni".

„Mergem sau nu?" face Batko.

„Mergem", zice Pește Prăjit ciocănind în geamul despărțitor.

Șoferul dă să plece, când cineva bate în portieră: e Peter, poftim! Emin și Yaya se uită unul la altul, uimiți: ai văzut?, ai văzut? parcă-și spun. Rușii se sperie, dar poetul îi potolește: „E prietenul meu". „Câți mai sunteți?" se enervează Pește Prăjit. Și Batko: „Vreau să-l luăm și pe el". „Bine", face Kristol și-l invită pe Peter B. în mașină.

Of, cât a îmbătrânit, se mâhnește Emin; nu l-a mai văzut de la Mikolaevsk, au trecut ani de atunci, a albit, mustățile nu-i mai stau drepte, are ochi lăcrimoși. Dă să-l întrebe unde a dispărut, de ce nu le-a zis nimic colegilor din Hansă, dar Peter nu se uită la el, se repede să-l sărute pe Mahno: „Ce faci, *batiuşka*?" Cei doi se purtaseră mereu rece unul cu altul, dar Mahno e hârșit, pare fericit că-l revede pe neamț, se pupă cu el pe gură, ca slavii: „Oi, vere," zice, „nu credeam c-ai să mai vii!"

Mașina pornește, o ia pe străduțe. Și *vărul* Peter: „M-am gândit mult la problema noastră", îi șoptește lui Emin în germană. Rusnacii fac pe proștii, dar sunt numai ochi și urechi, în timp ce Batko, educat în închisori, stepe și munți, vâră mâna în buzunar, ca din nebăgare de seamă. „Hai să stabilim niște reguli pentru călătoria asta, că drumul e lung", zice deodată Peter în rusă.

„Păi, da", îl aprobă Emin. „Tu ce părere ai, Batko?"

„Da, niște reguli ar fi numai bune", face Batko, examinându-l pe Peter. Nu prea știe cum să-l ia, dar simte că la el e scăparea și strânge tocul pistolului.

„Reguli?" se miră Pește Prăjit, bătând în geamul despărțitor: „*Bâstroie*, *bâstroie,* mai repede, mai repede! Ce reguli?"

„În primul rând, discuțiile de la Berlin," stabilește Peter, „vor avea loc doar în prezența tovarășului Junker, ambasadorul vostru în Germania". Pește Prăjit zâmbește, chit că nu-i convine ideea. Dar Batko: „Ai dreptate, vere, și eu am încredere în *tavarisci* Junker, chiar dacă m-am omorât cu fi-su' în Crimeea".

„Ce suspicioși", face Kristol. „Că vorbiți cu noi sau cu Junker, totuna."

„Îmi cer scuze, dar noi pe el îl dorim", zice poetul. Face pe nepăsătorul, deși luase foc auzind de Junker.

„Dumneavoastră de ce vă băgați?" face Pește Prăjit. „Mai lipsește să ne învețe și negrul ce-avem de făcut."

„Uite, eu privit în podea", pleacă Yaya capul, spășit.

„Și mai e ceva", adaugă Peter. „Cu Junker nu ne întâlnim decât la această adresă", le întinde rușilor o hârtie.

„Domnia-sa poate să aducă cu dânsul pe cine dorește, dar nu călcăm în ambasada voastră cu niciun chip."

„Unde-i adresa asta?" se strâmbă Pește Prăjit.

„În Citadela Prenzlauer Berg, la casa familiei mele, la doi pași de cascadă."

Rușii se uită unul la altul. Șoferul îi anunță că se apropie de frontieră.

„Sunteți de acord?" face Batko mușcându-și mustața. Pește Prăjit știe din auzite ce înseamnă asta, cât despre Kristol, o văzuse cu ochii lui, în campania din Ucraina.

„Ce condiții stranii!" pufnește Pește Prăjit. „Și dumneavoastră sunteți straniu," se uită el lung la Peter, „ați apărut în ultima clipă și-ați pus paie pe foc".

„Vărul meu mă consiliază pe probleme externe“, observă Batko. „Sunteți de acord să ne vedem cu *tavarisci* Junker la adresa pe care v-a dat-o?“
„Cum spuneați că vă numiți?“ îl întreabă Pește Prăjit pe Peter.
„Numele lui nu spus vouă nimic“, se bagă Yaya.
„Oprește mașina!“ poruncește Pește Prăjit.
Dar Mahno: „Ți-e frică?“ se frichinește, privind la mâna lui Kristol, care șerpuiește în buzunar.
„Batko, Batko, ne știm de atâta vreme“, afișează Kristol un zâmbet larg. „Să nu ne prostim! Cum să fim de acord ca *tavarisci* Junker să se ducă la o adresă necunoscută? Trebuie să-i întrebăm pe șefi. Pân-atunci, nu mergem la niciun Berlin.“
Șoferul trage la bordură. Batko, Emin, Yaya și Peter coboară.
„Sper să ne reîntâlnim“, zice Pește Prăjit. „Tot nu vreți să-mi spuneți cum vă numiți?“ îl întreabă pe Peter. Dar Emin: „Las’ că-ți spun șefii tăi“.
Limuzina pleacă în trombă. Cei patru pornesc spre casă. Batko e încruntat și Emin, nervos, tabără pe Peter: „Ce-a fost asta?“ Iar Peter, privind suspicios în jur: „Voiau să vă ducă în URSS, nu la Berlin. Asta mă încurcă“. Emin se înfurie, îl întreabă ce știe, fiindcă *în pravilă nu scrie așa*, plus că ei s-ar fi descurcat cu cekiștii, dar, neprimind răspuns, îl ia pe Peter cu binișorul, îi zice că i-a speriat pe colegi, că nimeni din Hansă nu știe unde a dispărut. „Benz habar n-are ce să creadă, Radetzky e nervos, cred c-au început să bănuiască... știi tu...“ Peter se uită la Batko cu înțeles (nu vorbim de față cu el) și, ajuns la o intersecție, spune: „Mă bucur că v-am revăzut, *Herr* Mahno. Păcat că n-o să se scrie mai mult despre dumneavoastră. Pentru mine, sunteți o *ocazie* irosită, cel puțin *aici*“.
„Cu puțin noroc,“ se mâțâie Batko, „poate nu vă mai irosesc ocaziile“. Peter ridică din umeri și-o ia pe ulicioara ce duce spre docuri. Iar Batko, lui Emin: „Tot mai scrii în caietele alea pentru el?“ „Da.“ „Ești nebun. Și tu ești nebun“, îi zice lui Yaya. „Of, eu nu vreau decât să plec din Danzig.“
N-ajung ei bine la hotel, că dau buzna niște agenți și-i saltă. Pe Mahno îl duc direct la închisoare, iar pe Emin și pe Yaya îi cară la secție. A doua zi, Peter vine la poliție și garantează pentru cei doi: cel alb e jurnalist român și, după cum se vede, vorbește o germană excelentă, cât despre negru, e sluga lui. Nu, n-au legătură cu anarhiștii sau cu bolșevicii. Ce mai tura-vura, îi scoate din arest, dar nici acum nu dă explicații; îi trimite, în schimb, la hotel, sfătuindu-i să stea în banca lor. Recepționerul le anunțase dispariția și, după o oră, apar alți agenți, care, pentru o declarație, îl scot pe Emin din cada fierbinte în care se relaxa. După plecarea lor, poetul și Yaya încep să discute: nu-și dau seama ce-a pățit Peter, nu le e clar ce dorește. „Poate că trebuie să-l lăsăm baltă“, zice Emin. „Sau poate trebuie primit încă o dată scrisori,“ dă Yaya din cap, „căci văzut ce scris tu demult, în pravila lui Solovei“. Emin ia foc: „*Cum* să fi scris eu în pravilă?“ Iar *le marabout*: „Cine știe cum împletit fire. Ia o banană, nu te speria!“
Pe seară, Emin îi scrie lui Benz că s-a văzut cu Peter, că acesta a refuzat să-i dea explicații, ba-i spune și de casa din Prenzlauer Berg, a cărei adresă n-o știe, căci nu lui i-a fost înmânat bilețelul. Trec câteva zile și, într-o dimineață, Emin primește un răvaș de la Peter. După ce-l citește, se duce la închisoare, la Mahno. Capătă permisiunea să-l vadă, căci, pe lângă aușvaisul de jurnalist, are o hârtiuță semnată de președintele Senatului din Danzig, trimisă de Peter B. în răvaș.
„S-au purtat rău cu tine?“ îl ia pe Mahno, văzându-l tras la față.
„Nț,“ surâde Batko amar, „dar scuip sânge. Aseară m-a luat și cu friguri. Ce mai face Piotr?“
Emin se uită încoace și-ncolo. „El m-a trimis“, zice. „Of, Batko, iubesc poezia, îmi place să citesc, să mă plimb fără grijă; acum, însă, o să ajut niște necunoscuți să te scoată din pușcărie! Peter vrea să te scape.“
Mahno cere o țigară. Emin nu-i dă; în fond, batiuška scuipă sânge. Și Mahno: „Ce vrea Piotr? N-a spus că-s o ocazie irosită?“ Oftând, Emin aprinde o țigară și, na, ce să facă, îi dă și lui Batko un fum. „Nu știu ce vrea,“ zice, „dar îți poartă de grijă“. „Mișa! Ne-au zburat gloanțe prin păr, am stat în frig, ai văzut cum mi-au murit frații, surorile... Dracu’ i-a luat pe copiii Ucrainei Anarhiste și tu ai văzut tot! Ce vrea, domnule, Piotr? Să mă transforme într-o ocazie cu sorți de izbândă?“
Emin tace. Îi lasă o țigară, iese fără vorbă, sare într-o birjă și dă fuga la hotel. Peter e acolo, bea ceai cu Yaya.

„Știi," începe nemțălăul, „am făcut greșeli mari. Poate era mai bine să ne stabilim în Fouta Djalon și să nu ne batem joc de religii". Iar apoi: „Ce face Batko?"
„Scuipă sânge și are friguri."
„Of, poate mai avem o șansă."
„Vorbește omenește, că nu înțeleg nimic! Ce vrei să facem?"
„Uite-așa vorbit și cu mine," mormăie Yaya, „nu priceput nimic".
„Să mergem", face Peter, ca de pe altă lume, și iese cu Emin din hotel.
O șterg în cartierul muncitoresc de lângă docuri. Miroase a heringi fierți și a cărbuni arși în sobă: de la Marea Sinagogă până pe chei duhnește așa. Văzând sinagoga, Emin se întreabă ce-o mai fi făcând Moșe Gaster, care l-a prezentat în *Britannica* drept poet turco-tătar. *Ce răutate*, își spune, *s-o fi supărat c-am scris ce am scris despre ai lui, dar de ce nu mi-a zis nimic?* Se gândește la prietenia ce-l legase de focloristul evreu: Moșe venea la el, studia pergamentele pe care punea mâna Emin, discutau, beau cafea până-i lua dracul și, în rest, adio și-un praz verde, niciun reproș. *Asta e*, conchide poetul și, ajungând la doi pași de Krahntor, bastionul greoi de pe malul Motławei, intră cu Peter în atelierul unui ceasornicar. Ciudat! Deasupra ușii e un basorelief ce închipuie un hipopotam, identic cu cel văzut acasă la W, își amintește Emin.
Odată intrați în atelier, meseriașul pune lupa deoparte și-i duce în spate, unde șapte-opt slăbănogi, ca scoși de pe gârlă, stau la o masă din lemn crăpat. „Ce face Mahno?" întreabă unul. Are accent slav și Emin îi răspunde în rusă: „Scuipă sânge". Dar ăla: „Oi, ăsta-i catarul lui vechi... Tu trebuie să fii Mișa Gheorghevici, Batko mi-a zis de matale. Sigur vrei să te bagi?"
Emin scoate o panglică de român neaoș: cică nu *suportă* să-l știe pe Mahno la închisoare, mai ales că scuipă sânge în halul ăla. La care alt slăbănog: „Să fie catarul, Evgheni Naumovici, sau plumbul încasat la Cerkasî?"
„*Zamovkny*! Gurrra!" face cel dintâi.
„*Bitte*," se bagă Peter, „să lăsăm chestiunile astea... N-avem timp. Bietul Emin, aici de față, nu mai poate sta la hotel. Poliția e pe urmele lui".
„Bine", zice cel dintâi. „Noi îl scoatem pe Batko din pârnaie și voi stați cuminți, că vă văd șubrezi. Câți ani ai, Mihail Gheorghevici?" „Merg pe șaptezeci și cinci." Dar un slăbănog: „Tata s-a căsătorit a treia oară la șaptezeci și trei".
Mă rog. Începe ăia o discuție, cică au la închisoare un doctor care o să-l trimită pe Mahno la spital. „Voi însă," se uită cel dintâi slăbănog la Emin și la Peter, „n-aveți treabă cu asta, voi vă întâlniți cu Puwak, tovarășul nostru. Vine de la Hamburg cu bani. El e biletul lui Batko pentru Germania".
„Dacă mai rămâne Germania", ridică degetul cel de-al doilea slăbănog.
„*Zamovkny*", face al treilea.
Le dau lui Emin și lui Peter parola de recunoaștere, le zic în ce speluncă să-l aștepte pe Puwak; restul îl vor stabili după ce vine ăla cu banii. Între timp, Emin și Yaya aveau să se mute la ceasornicar, într-un fel de debara care aduce cu un pat olandez, din cele încastrate în perete și acoperite cu draperii groase, ca să țină de cald.
În drum spre hotel, Emin îl înghesuie pe Peter: „Ce se întâmplă? Ce interes ai să stau cu Batko în Danzig? De ce nu mi-ai scris nimic atâtea săptămâni?"
„N-am vrut să te expun."
„Serios? Și-acum de ce nu-mi spui ce ai de gând? De ce mi-l bagi pe Junker pe gât?"
„Eu cred că... sper să..." se bâlbâie Peter privind peste umăr la trecători. „Mai avem o șansă! E *minusculă*, nici nu cutez să mă gândesc la ea, de frică să n-o ratăm. Mi-e și rușine să ți-o împărtășesc după atâtea înfrângeri! E povara mea, trebuie s-o port singur."
„Deci nu merit să aflu!" ia foc Emin. „Peter, uite ce e, am îmbătrânit și pot să-ți zic ce-n tinerețe nu ți-aș fi zis! Luna trecută am văzut-o pe singura femeie pe care-am iubit-o; să-ți mai spun că pe fiică-mea n-o cunosc și că doar acum am aflat că am o nepoată? Știu, sunt egoist, trufaș, dar aș fi vrut să le fac cadou o lume care costă cât noi: Elena, Irina și eu... Păi, fir-ar al naibii să fie, m-ai pus să scriu în caiete, să născocesc legende, să mă duc la dracu' cu cărți, dar te-ai gândit vreodată câte poezii puteam să scriu în acești ani? Am notat niște eboșe, am

așteptat ziua când puteam să le rafinez și ce să vezi? Le-a scos Titu neterminate, neșlefuite, ca să-mi facă rost de bani, fiindcă, vezi Doamne, eram nebun! Și știi cum s-a ajuns aici? Știi de ce o să se spună că-s un poet de duzină? Fiindcă am avut încredere în tine." „Mai avem o șansă", face Peter, dar Emin i-o taie: „Nu mă interesează șansele tale! Mă doare că m-ai lăsat de izbelișteși că nu vrei să-mi spui nimic!"

„Te rog, *meine Lieber*, dă-mi voie să mă răscumpăr."

„Peter, nu te mai da fată mare, zi-mi ce se întâmplă!"

„Ce să-ți zic? Că unii dintre noi se dezic? Că Radetzky se vede cu Junker?"

„Și tu vrei să ne vedem cu Junker, iar noi doi (te faci c-ai uitat?) ne-am dezis de toți prietenii noștri. Ani de zile am mințit Hansa."

„Noi doi am avut un plan."

„Ei și? Radetzky are alt plan! Ce dacă se vede cu Junker? Ce poate să facă Junker acum? Îl urăsc, îl urăsc pentru tot ce ne-a făcut, nemernicul, dar azi Junker e rus, patronul lui, Bismarck, e mort și Germania nu mai e ce a fost."

„Nicio țară nu mai e ce a fost, dar Junkerii supraviețuiesc. S-au schimbat doar drapelele, tu nu vezi? De-aia grăsanul de Moruzov îl vrea pe Mahno în Ucraina, de-aia Berlinul îl vrea pe Henric de Prusia pe tronul din Kiev, iar Viena pe Franz Wilhelm... Asta-i lumea pe care o dorești? Un cazinou imperial?"

„Vezi c-ai uitat de solomonar!" i-o trântește Emin simțind că-l iau mâncărimile, fir-ar a naibii de ectimă. „Vezi că și el dorește ceva!"

Ajung la hotel. Emin și Yaya își fac bagajele, se pregătesc să se mute la ceasornicar. Și Peter, ținând-o pe-a lui: „Pe Radetzky l-am văzut de *dincolo* cum se întâlnește cu Junker... Pricepe c-am învățat să mă duc *acolo*, pricepe c-am văzut cum ajung scrisorile de la unii la alții... Și eu am ținut pravila în mână și, dacă vrei să știi, am stat de vorbă cu Max!" Emin își împăturește puținele schimburi, caută prin dulap, ca să nu uite nimic, iar Yaya, tăcut, face același lucru.

„O fi cum spui tu", zice Emin. „Poate că te duci *dincolo*, poate că l-ai văzut pe Max, dar eu vreau să-l scap pe Mahno din Danzig cu orice preț."

„Și dacă l-am duce *dincolo*, ca să nu-l irosim?"

„N-avem cum!" izbucnește Emin. „Degeaba te lauzi cu pravila, fiindcă de scris în ea, *eu* am scris. Nu știu cum, nu știu când, dar asta e! De câte ori să-ți spun de solomonar? De ce nu înțelegi că suntem la mâna lui?"

Peter nu mai zice nimic, doar îi ajută pe cei doi să se mute la bătrânul ceasornicar, după care pleacă fără a-și lua la revedere. Yaya îl ceartă pe Emin: „Poate că Peter greșit, dar ce costat vorbit frumos? Voi doi vechi prieteni".

„Lasă-mă, Yaya! Ai citit și tu în pravilă, știi ce avem de făcut."

Peste o săptămână, Batko a fost trimis de la închisoare în spital. Bolșevicii de la docuri i-au pus la cale răpirea, ca să se dea bine pe lângă șefii lor moscoviți, dar nici comisarul McDonnell, de la Liga Națiunilor, omul forte din Danzig, n-a stat cu mâinile-n sân și a trimis doi agenți în spital. Anarhiștii au fost mai dibaci, însă, și l-au făcut pe Mahno scăpat înainte ca englezii sau comuniștii să ajungă la el. În aceeași zi, Emin și Yaya s-au mutat din nou; n-au avut încotro, căci în jurul casei ceasornicarului forfoteau sumedenie de agenți: pe lângă englezi, apăruseră niște nemți și doi-trei franțuji. În plus, la noua lor locuință aveau să stea cu Mahno. Bietul de el! Era palid, scuipa sânge, dar, neputând sta degeaba, sculpta păsări, cărăbuși și căluți, pe care-i dăruia copiilor gazdei. În ceea ce-l privea pe Emin, se ducea seară de seară în speluncă, să-l aștepte pe Puwak, numai că nemernicul nu dădea nici un semn.

„Parcă m-ar urmări un blestem", se plânge Batko într-o noapte. „*Tavarisci* Volin, de la Berlin, m-a prăduit de șaptezeci și cinci de dolari, pe care-i țineam pentru pașaport. Acum, ce să-i fac lui Volin? Are nevastă, cinci copii și mi-e și prieten. El mi-a mâncat dolarii, eu nu mai am pașaport și Puwak n-apare. Oare Piotr ne-ar putea ajuta cu ceva bani? Iertați-mă că vorbesc despre bani, dar *mor* dacă nu plec de-aici."

„Peter n-o să-ți dea nici o para chioară", se strâmbă Emin.

„Așa hapsân e?"

„Nu, dar crede că dacă te folosești de bani ies lucrurile greșit..."

„Tâlharul! Zici că-i bolșevic... Auzi, pe tine cum te plătește?“
„De ce să mă plătească? Fac ce fac pentru c-așa vreau.“
„Mișa, ești un tâmpit!“
După două zile, apare Puwak. Emin e-n tavernă și-l recunoaște după fularul albastru și botforii roșii. De ce dracu' l-au îmbrăcat așa? Sare în ochi de la un kilometru! În fine, se duce la el, îi spune parola, iar ăla răspunde conform planului. „Am aranjat tot,“ îl asigură pe poet, „am dat trei sute de lire sterline unui marinar ca să ne ducă la Stettin. Zi-i lui Batko să pregătească niște aur. În Germania nu mai sunt bani adevărați. Au *notgeld*, bani de urgență, care se devalorizează de la oră la oră“.
„*Notgeld*, aha“, face Emin. Germania se îneca în inflație, foametea defeca peste disciplină. O fi bine să plece acolo? Mă rog, altă soluție n-au. Stabilește cu Puwak o oră și-un loc de întâlnire și fuge acasă. Îl anunță pe Mahno, îl trezește pe Yaya, își vâră lucrușoarele în traistă și-i scrie lui Peter: „Plec! În Danzig nemții sunt mai bețivi decât polacii, iar polacii sunt mai de cuvânt decât nemții. Află că din cauza acestui Oraș Liber o să fie război; nu doar că e o insulă germană într-o mare polacă, care mare polacă e un stăvilar între nemți și nemți, dar Liga Națiunilor ridică aici un edificiu în aer, care o să se spulbere la prima furtună: Cămășile Brune, Cămășile Brune! Cât despre planul nostru, Peter, ce să-ți zic? De acum, nu mă interesează decât să-l revăd pe solomonar!“
Ies ei din casă cu noaptea-n cap, se duc pe malul Motławei, să se vadă cu Puwak. Ăla avea ochii umflați și era plin de sânge: „Nici apă nu pot să mai beau,“ se tânguia, cu gura încleștată, „mi-a rupt falca, nenorocitul“.
Cică se dusese la marinarul pe care-l plătise ca să-i scoată din Danzig și-l găsise beat mort, lătrând la stele ca boul. Băuse toți banii și, când Puwak i-a zis că luase trei sute de lire, dobitocul îl trosnise. „Păi, n-ai zis că era beat praf?“ izbucnește Emin. „Ba da, dar era cu un cap mai înalt decât mine.“
Se întorc acasă. Batko înjură tot drumul, îl întreabă pe Puwak dacă n-a găsit o cărămidă, ceva, să-i crape capul marinarului, la care Puwak zice că el e contabil, avea la el un creion și a vrut să i-l bage marinarului în ochi, dar n-a reușit.
„Un creion?“ scuipă Mahno în silă. „Fir-ar a naibii de revoluție! Mai e nițel și o să vă bateți doar dacă v-ați parfumat!“
E un pachet de nervi, vrea să scrie un eseu despre portul de armă într-un stat cu adevărat liber, la care Puwak zice c-așa e-n SUA, nu ca-n reumatica Europă. „Taci!“ îi dă Batko un brânci și, văzând că Emin pufnește în râs, îl pune la punct și pe el: „Vezi că nu ești departe de Puwak! Sunteți doi nătângi. Pardon, trei, c-am uitat de Piotr, care nu-ți dă bani ca să nu tulbure realitatea când trece *dincolo*. Bolșevicilor!“ Emin înghite în sec și Batko îi râde în nas: „Ce? Credeai că nu știu ce faci tu cu Piotr? Voi și revoluția voastră cea mare, voi și lumile voastre... Vă credeți poeți, oameni de știință, dar vă jucați ca niște copii! Zevzecilor!“
Bun, iar se carantinează. Puștii se bucură de întoarcerea lui Mahno, dar el nu mai are răbdare, nu mai sculptează jucării. Emin scrie versuri, Yaya se cufundă în tăcere, Puwak se doftoricește: îl tocase mărunt marinarul.
Într-o dimineață, apare Pește Prăjit. E singur, naiba știe unde e Kristol. „Am vorbit la Berlin,“ zice, „tov Junker a fost de acord cu cerințele voastre. Era dispus să vă vedeți în Prenzlauer Berg, numai c-a făcut cercetări: la adresa pe care ne-a dat-o vărul tovarășului Mahno...“ „Nu-s tovarășul tău“, zice Batko. „În regulă, la adresa pe care ne-a dat-o vărul *tău* e un depozit. Tov Junker s-a interesat de locul cu pricina, cică lângă cascadă n-au fost locuințe nicicând.“
Pe Batko îl umflă râsul: „*Sukin sîn*, fac ceva pe amicul tău, Piotr“, îi zice lui Emin, care cască ochii ca jderii. Și Pește Prăjit: „Tov Junker vă transmite c-ar fi încântat să vă revadă“, îi spune lui Emin. „Vă urmărește demult, ne-a încredințat că sunteți un om fascinant.“
„De mine nu spus nimic?“ face Yaya pe prostul.
„Nu“, se înnegurează Pește Prăjit. „Așadar? Veniți la Berlin?“
Mahno zice c-o să-i dea răspuns cât de curând. Mda, trecuseră patruzeci de zile de când fusese scos pe blat din spital, „Putem să punem de-un parastas“, zice deîndată ce pleacă Pește Prăjit. Dar Emin: „Ia mai dă-i naibii pe ruși, că prea des aud de Junker de la o vreme! Hai să plecăm, fie ce-o fi“. Mahno îi face cu ochiul: „Ți-a venit mintea la cap! Problema e că n-avem bani“. „Știi ceva? Fiind băiet, am mers de la Cernăuți la Sibiu mâncând

doar mere pădurețe. Las' că ne descurcăm! Mai bine morți decât asupriți!"
Puwak n-are chef să plece, dar Mahno îl convinge cu o scatoalcă. Emin și Batko se duc la gazdă, spun ce au hotărât, iar ăla scuipă în sân și zice că au nevoie de bani ca să-i ungă pe grăniceri. „Are Yaya ceva pentru ei", îl liniștește Emin. Mahno îl pune să facă o hârtie de mână cu ce-o să dea Yaya, ca să nu rămână dator, iar gazda promite să găsească pe cineva de încredere la porțile Danzigului, pentru la noapte.
După ce se întunecă, se duc la Krahntor, pe cheiul Motławei. Vine și fiul cel mare al ceasornicarului, o ia înainte prin șantierul naval, urmat de fugari. Încotoșmănați și fără bagaje, cei patru evadează din Orașul Liber; le ia optsprezece zile ca s-ajungă la Berlin, traversând trei țări prin mlaștini, câmpii și păduri.
Odată ajuns la Berlin, Emin se duce acasă la Peter, însă nu-l găsește; să fi rămas la Danzig? „Anunțați-l că sunt în oraș", le lasă vorbă vecinilor și pleacă la Benz, numai că acesta e la Stuttgart, supraveghează șantierul noii sale fabrici. Când Emin îi dă telefon, Benz țipă la el: „M-am săturat să fiu luat de prost! Du-te dracului, cu Peter cu tot! Ne-ați mințit ani de zile, porcilor!" Și-i închide în nas.
Emin simte că o ia totul la vale. Se șterge tot ce l-a mânat, se scufundă tot ce l-a făcut să-și pună pielea pe băț: și Hansa dintâi, care voia un Sion, și Hansa ascunsă, a lui, a lui Peter și, mai ales, a solomonarului. Pe de altă parte, Berlinul renaște și, din ce scrie-n ziare, la fel e la Londra, la Paris, ba chiar și la București; pământul e brăzdat de căi ferate și de șosele, cerul e sfâșiat de aerostate și avioane, New York-ul sfârtecă orizontul, Shanghai și Tokyo la fel, până și cuvintele se preschimbă: uite, lumea nu mai zice nici autotractate, nici mașini, ci *automobile*.
Ce-ar mai fi de făcut? se întreabă Emin cu năduf. Cum ce? Să-l vadă pe Radetzky, despre care Peter i-a zis că-i trăda. Nu e primit însă, așa că se duce în Tiergarten și fumează un pachet de țigări pe o bancă, lângă statuia lui Wagner. Koch e mort, Freud e la Viena (nu-l mai interesa Hansa), Yaya s-a reîntors la sufism, Kelvin e mort, la fel sunt Swinburne, Mendeleev, Sanderval, Brazza, Paul-pictorul, W, Popper... Dintre toți, doar Peter și Emin mai au treabă cu ce a fost Hansa odată, *solis relicti in urbe*, numai că Emin n-are acte de om viu.
Ba nu, mai e Graf von Zeppelin, concurentul lui Radetzky, unul dintre cei cu care pornise Hansa la drum. Emin nu-i fusese apropiat; cu toate astea, îi face o vizită la Charlottenburg. Surprinzător, contele îi întinde o masă fastuoasă: bucătăreasa a pregătit *sauerbraten* din spată de cerb, marinată în vin de Mosela, piper de Cayenne și tarhon. Carnea se topește în gură, piureul de castane răspândește aburi amărui, vinul are gust rotund; ce mai încoace și încolo, limbile se dezleagă, iar Zeppelin prinde viață: „O pâclă din *numere* se lasă peste noi", îi prezice poetului. „Ca mâine ne punem copiii în tabele și le spunem progenitură!" Emin îl întreabă de Junker, iar Zeppelin izbucnește în râs: „Pentru Hansă, Junker a fost mai cumplit decât Bismarck. Cineva mai puternic decât Cancelarul l-a mânat contra noastră. Nu mă întreba cine, că n-am aflat". La desert, îl invită pe Emin să rămână la el, dar poetul refuză politicos: o să stea până-n ultima clipă cu Mahno, vrea să-l scape de Junkeri, de bolșevici, de ruși albi, de visători idioți. Și Zeppelin: „Ha! Vezi că trebuie să-l scapi și de Peter... Dar ia zi-mi: ești așa de bun prieten cu Mahno?"
Emin nu e sigur, l-a cunoscut la o vârstă când nu se mai leagă prietenii, dar simte că nu mai e mult și n-o să-l mai vadă pe bietul țăran de care Hansa și-a legat atâtea speranțe. În plus, în afara lui nu are pe nimeni, căci fiică-sa și nepoată-sa nu-l cunosc, asta ca să nu punem la socoteală că, oricum ai lua-o, efigiile naționale n-au o viață a lor.
„Mai bine hai la Paris, Mișa Gheorghevici", îl ia Mahno când se întoarce la hotel.
„Sunt bătrân, Batko, mă pregătesc de *Șambala de gheață*", își amintește Emin poezia pe care a scris-o la Danzig, înainte să fugă:
„Deschide colivia, că dulce-i văzduhul din Mandalay,
Sunt ochii ultimului delfin, sunt copita celei din urmă cămile,
Mă cheamă sipetele cu comori ale marilor zăpezi,
Mă cheamă aerul rece ca gheața,
Țâșnesc, zbor spre Micul Ladakh
Spre Tsaparang, spre Tsaparang!"
Îi plăceau versurile alea, nu semănau cu ce mai scrisese, scăpase din vechiul hău.
După câteva zile, se pomenește cu un plic lăsat la recepție. În plic, un bilet de tren și o notiță. O parcurge de

două-trei ori, cere un șvarț, mai parcurge notița o dată. Își privește mâinile: au pete maronii, pielea îi e uscată și, dacă se gândește bine, nu mai e în puteri – uite, poartă și ochelari. Pe de altă parte, se făcea arșice un *anumit* București, Louise intrase în belea, iar Emin putea să-i scrie de-acum, din câte se pare, la un fel de mașină ce-i trimitea misiva pe loc. Cu alte cuvinte, nu mai era nevoie de corespondența aia nesfârșită ca să ia legătura cu ea. Se duce să-și facă bagajul. Și Batko: „Un' te duci, frate?"

Emin îl îmbrățișează, îi arată biletul de tren: îl plătise cu o viață post-mortem, așa că, cine știe, poate are noroc.

„Frate Emin," îl ia Mahno, „te rog mult, ascultă-mă! La Paris e frumos, artiști sunt pe toate drumurile, în orașul ăla să-ți tot zburde mintea. Revoluționarii nu citesc pravile, ci se plimbă *de boîte en boîte*, ca prin vagoane de tren, cât despre femei..."

„Lăsat în pace la el", se bagă Yaya mohorât. „Cu o moarte tot e dator."

Batko îl conduce la gară. Yaya n-a vrut să-i însoțească. Așadar sunt doar doi proști pe peron și, deși nu se cred prieteni, le dau lacrimile când vine trenul. „Piotr, *sukin sîn*!" strigă Batko mâhnit, când garnitura o ia din loc. Dar Emin: „Și dacă ne vedem *dincolo*? Tu, Peter și cu mine?"

Fumul locomotivei îi desparte. Emin ridică geamul, deschide caietul: „Prima oară am auzit de Batko în 1913, la Peter acasă. Acum suntem în 1922 și, slavă Domnului, Batko nu s-a schimbat: doar o scânteie să scapere și o să-și ducă iar semenii în luptă, căci e din stirpea ce taie noduri în camerele cu minunății".

Se oprește din scris. Se uită pe fereastră: a trecut de Spandau, sub ochi i se așternu câmpuri, copaci răzleți, cerul e cenușiu. *Am scris mii de versuri: n-au ieșit cum am vrut; am visat nopți întregi la Sion: nu l-am găsit; le-am pierdut pe Elena, pe fiică-mea, pe nepoată-mea, și nici pe Iuliu, ultimul meu prieten, nu l-am salvat, deși știam ce-l paște, din pricina ambițiilor mele nemăsurate. Am fugit de oameni, mintea mi-a stat doar la mine, i-am ignorat pe cei din jur, mi-am bătut joc de toți. Acum sunt într-un tren, nu știu unde merg... Doamne, Ți-o jur, azi vreau să cred în Tine, vreau să existi, nu-Ți cer să mă ierți, doar dă-mi voie să mă las în mâna Ta!*

Trenul trecea pe lângă un lac. Se apropia de gara din Nauen.

74. Un hacker din Basel

În cortul Louisei miroase a stătut. Sacii de dormit sunt jilavi, petromaxul emană un damf de alcool. Vlad strâmbă din nas: îi place în Tabără, dar ar vrea câteodată apă curentă – *oare cum se reproduc eschimoșii?* se întreabă tot mai des. O face și acum, pândind un moment potrivit ca să-i dea Louisei vestea cea rea; ea e atentă, însă, la știrile de la Radio Gavagai:

„... Falansterul din Câmpulung fiind prima zonă autonomă *ever* care a inițiat schimburi cu un stat, în speță cu Republica Saha din Federația Rusă, căreia i-a vândut producția de soia de anul trecut. Tranzacția s-a efectuat la o zi după ce insula *Safe Space Napoca* a semnat acordul Soft pentru nutriție aviară contra ouă, cu Asociația Wiklosz din Polonia, o companie privată. (*Jingle:* «Aici Radio Gavagai, Gavagai, Gavagai...»)

Cursul *notgeld* e în creștere. Aseară, la închidere, bursa afișa 5,9097 unități *notgeld* pentru un Euro.

Anunțam acum două zile că o aplicație chinezească a penetrat telefoanele activiștilor europeni. Azi am aflat ce numere din București au fost sparte. Gruparea care a suferit cel mai drastic atac este Calea Dreaptă, membrii ei fiind..."

„Louise, vezi că avem probleme mai mari de atât!" zice Vlad nerăbdător.

„Adică?"

„Adică un hacker ciugulește din Radio Gavagai. Puștii vor să te vadă."

Cei doi ies din cort, se afundă pe cărarea săpată în nămeți. La punctul de control de la marginea Taberei, jandarmii dau mâna cu ei, glumesc, râd. Nu mai ninge; în schimb, e un ger cumplit.

Vlad parcase lângă Teatrul Bulandra. Intră cu Louise în mașină, o ia pe sub calea ferată aeriană, urcă pe Schitu Măgureanu printre munți de zăpadă, ajunge la punctul de control de pe Știrbey Vodă, vizavi de intrarea în Cișmigiu. Oprește în pantă, așteaptă să vină Sutanele să-l verifice și, fiind polei, bagă roata din dreapta față în troienele de pe margine. Dinspre reședința Nunțiului Papal se aud strigăte și pași zdupăind: oamenii lui Chimir de la Casa Radio se ciocnesc cu gealații în negru; păcat că nu se văd din cauza nămeților uriași.

Sutanele ridică bariera: dacă n-ai arme, treci fără probleme. Vlad face dreapta, spre Ateneu. Cârdul de mașini e blocat. O dronă trece ca un bondar pe deasupra străzii, în timp ce o ambulanță cu girofaruri pornite dă să iasă din Luigi Cazzavillan, pe lângă casa care fusese cândva sediul Societății Carpații.

„Suflete nobile-n puii mei!" mormăie Vlad când Sutanele îi înghesuie pe dreapta, făcând loc ambulanței.

Se întâlnesc cu puștii în gangul dintre Ion Câmpineanu și strada Narciselor, sub grafitto-ul *Water L'eau* cu Napoleon. E prânz, e aglomerat, Louise speră să treacă neobservați printre corporatiștii ieșiți la *brunch* din obișnuință, căci în afară de un așa-zis nechezol din cicoare, n-au ce ciuguli.

Puștii intră direct în pâine: cică hackerul îi adulmecă de câteva zile. E profesionist, stă ca păianjenul în țevăria netului, dar i-au luat urma: e din Basel, îi știu și adresa. Are un laptop de asalt, un *burner*, o colecție de cartele *prepay* și le-o trage dintr-o cafenea situată la doi pași de casă. Greșeala lui a fost că, fiind la cafenea, a primit un email și s-a conectat din grabă la rețeaua de acasă, drept care puștii i-au intrat în rețea și în mobilul personal.

„Comanda a primit-o," își drege un puști glasul, „de la șeful de *security* al unui conglomerat din Köln. Ăsta-i conglomeratul", îi întinde Louisei un bilețel scris de mână. „Am intrat în serverul lor și am aflat că *number two* din *board* e la București. Iartă-mă că-ți zic, dar omul ăsta e..."

„Știu cine e", îl oprește Louise. „Și zici că e-n București?"

„Da, i-am luat urma până în camera de hotel. Uite-l", scoate puștiul o poză.

Și Louise: „Gavagai a încasat-o rău?"

Cică nu, deocamdată e *safe*, dar nu se știe pentru cât timp, căci tipul din Basel e ca un buldog, plus că a luat bani să atace până iese fum gros.

Louise o ia către blocul Turn. Vlad și puștanii *emboîtent ses pas*.

„Ați tras cu ochiul și la alții, după ce-ați văzut cine ne-a atacat?"

„Tu ce-ai fi făcut?"

„Și?“
Unul dintre puști se scarpină-n cap. Se uită la Vlad, ăla pune ochii-n pământ. „Zi odată!“ face Louise. Și puștiul: „Lasă-mă să fiu sigur“. Dar ea: „De ce nu-mi spui?“ La care al doilea puști: „Vrem să verificăm. N-avem chef să-i dăm lui Max o poliță-n alb. Nici lui, nici lui Garfield“.
„OK. Unde a tras tipul din Köln?“
„La Inter, în apartamentul prezidențial.“
„Inter e-n zona Sutanelor“, constată Vlad.
„Ei și?“ face Louise.

75. București. O întâlnire și un telefon

Seara îi prinde pe Louise și pe puști dând ture pe la Universitate. Au pufoaice, căciuli cu clape, mănuși. Vlad e singurul care stă la căldură; a parcat la Facultatea de Arhitectură și stă în mașină, ca să nu-i înghețe sculele foto. Deocamdată, trag cu ochiul la Sutanele Negre din Piață, care au un punct de control spre Bulevardul Elisabeta, un altul spre I. C. Brătianu și o baricadă în fața Ministerului Agriculturii, unde au făcut focul într-un butoi de tablă, în jurul căruia beau cu niște fete rezistente la ger.

La un moment dat, tipul din Köln, un tânăr obez, blond, iese din Inter și-o ia spre un Merțan cu motorul pornit. Din Merțan se ivește un moș, cei doi se cunosc: își zâmbesc, dau mâna, vorbesc. Nu, nu se urcă în mașină, o iau prin fața Teatrului Național. Când se apropie de căruța în care zac actorii ăia din bronz, Vlad îi trage în poză de câteva ori, iar Louise îl recunoaște pe moș. E Canta.

Cei doi intră în Pasajul Universității și ies la Palatul Suțu, urmați respectuos de niște Sutane. Louise, aflată în spatele lor, sună la Bismut: îi trântește o minciună, cică e-n drum spre maică-sa, la azil. „Io-s acasă," râde Bismut, „fac baie, c-au dat ăștia apă fierbinte". Și ea: „Abia aștept să fac și eu una. M-am umplut de *rapăn* în Tabără". „De *ce* te-ai umplut?" nu pricepe el. „De *ra-păn*!" dă Louise să-i surâdă din glas, însă se abține în ultima clipă.

Între timp, Vlad s-a postat în gangul ce dă în curtea interioară a Universității. Vizavi, Louise s-ar apropia de cei doi (s-au oprit la „coada calului", la statuia lui Mihai Viteazul), numai că se teme să n-o vadă Canta. Puștii n-au problema asta și o iau spre ei, făcând pe drogații, dar n-aud decât: „... în felul lui, Mihai a fost un european," spunea Canta, „*er hatte enge Kontakte zu Rudolph dem Zweiten*, a avut niscaiva legături cu Rudolf al II-lea". „*Genau, genau*" dă neamțul din cap plictisit.

Cei doi se îndreaptă spre clădirea în care se întâlnesc amicii lui Max. Ușa de la parter se deschide și în cadrul ei apare însuși Manetă, scurt, gras, cu capul cât o minge medicinală, zâmbind românește, cu gura până la urechi. Cât timp îi invită pe cei doi înăuntru, Ristache iese pe lângă ei, în costum Armani și ciocați Ferragamo. Clac-clac-clac: Vlad îi prinde pe toți într-o rafală foto. Unul dintre puști se uită la ceas. E nouă și zece: de regulă, la ora asta nu-i nimeni în clădire, dar la mansardă se văd trei ferestre luminate. Nu trece mult și se mai luminează una. Clac-clac-clac: Vlad e pe fază.

„Ce n-aș da să știu ce-și vorbesc!" face Louise. La care puștiul: „N-am cum să-i ascult, dar pot să văd lista de convorbiri și emailurile ăluia din Köln".

Sună telefonul Louisei: număr necunoscut. Îl respinge, dar telefonul sună insistent: hm, e o avocată. *Avocată?* se miră Louise. Exact, avocată, trebuie să lămurim ceva apropo de succesiune, se aude glasul ei înțepat. „Ce succesiune?" face Louise. Avocata tace câteva clipe, după care întreabă: „Sunteți Louise Baghiu?" „Da eu sunt." Și cealaltă: „E o problemă cu apartamentul mamei". Pe Louise o ia amețeala: „Ce succesiune? Ce apartament?" „Bine c-am sunat", oftează femeia și o anunță pe Louise că maică-sa a murit de *trei* zile.

76. Ion. O minciună. Stare de asediu

E unsprezece noaptea, Louise și Ion sunt în cabinetul avocatei. El se chiorăște în telefon, uluit de zborul Houston – Bahrain, care trece pe deasupra *squatului* lui Chimir din halele Uzinei Faur, fostă 23 August, fostă Malaxa.

„Ce faceți?" îl aduce avocata cu picioarele pe pământ.

„Scuzați-l", îi ia Louise apărarea. „Știți, el, câteodată..."

Se oprește. O fiică normală ar plânge, dar ea n-are cum: *ce* naiba *a făcut Ion?* se întreabă. *Ce a crezut? Că pune mâna pe apartament dacă nu aflu că a murit mama? Să vezi c-a fost* high*, idiotul...*

Și avocata: „V-ați dat acordul ca mama dumneavoastră să fie incinerată?" Louise spune că abia a aflat că maică-sa a murit și că nu i-a cerut nimeni părerea. „De acest document știți ceva?" reia avocata, întinzându-i un document olograf.

E un soi de consimțământ informat, scris de mamă după o ceartă cu Ion. El o rugase să se spele „ca să nu mai pută", ea replicând că fi-su' i-a cerut-o „de-al naibii, fiindcă eu nu puțeam" (schimbul de cuvinte e transcris ca atare), drept care mama își asuma toate riscurile ce decurgeau din ruperea relațiilor cu el. Sublinia, totodată, că asta era voința ei și că Ion n-a exercitat presiuni ca ea să semneze respectivul angajament, care-l exonera de orice responsabilități legate de ea.

„Nu știam nimic de hârtia asta", zice Louise. „De unde ați scos-o?"

„Apartamentul mamei a fost percheziționat. Fratele dumneavoastră n-a vrut să lase poliția să intre, dar exista un mandat."

„Mandat? De ce?"

„Pentru că mama dumneavoastră n-a dorit să vă lase apartamentul niciunuia. L-a donat azilului, iar azilul a făcut demersuri ca să intre în posesiune. Cunosc problema în amănunt, am vorbit cu doamna Baghiu cu câteva zile înainte de deces, când m-a însărcinat să mă ocup de ultimele ei dorințe."

„Corect, era dreptul ei", observă Louise.

„Ce drept?" izbucnește Ion. „Suntem copiii ei, apartamentul e al nostru."

„Al *nostru*?" se miră avocata. „Ați vrut să fiți *singurul* proprietar!"

„Pe mine nu mă interesa", precizează Louise, mai mult iritată decât mâhnită: *poftim discuții când mama a murit!* Ce-i drept, nici *ea* nu se simte pe cât de tristă s-ar cuveni, iar asta o umple de draci. Și dacă nervii i se trag de la boul de Ion, care dorise s-o tragă pe sfoară, sau de la maică-sa, care-i dezmoștenise? Cum să jelești în atare context? În altă ordine de idei, nu *poate* să-l dea naibii pe Ion, căci știe ce-a fost între ei, mai ales strania lui fleblețe?, iubire?, obsesie?, de care ea profitase până în adolescență. „Serios, nu voiam apartamentul", insistă Louise.

„Legea e lege", zice avocata. „Uitați," scoate altă hârtie plină de parafe și semnături, „testamentul care certifică dorința *defunctei* de a lăsa apartamentul azilului". Dar Ion: „De unde știm noi că ăia de la azil n-au omorât-o ca să-i ia casa?" „Domnule Baghiu, raportul medico-legal e ferm, nu s-au identificat semne de violență sau de substanțe toxice. Mai mult, avem depozițiile celorlalți clienți ai azilului: doamna Baghiu le-a urat noapte bună și s-a retras în cameră unde, slavă Ție," ridică ea ochii-n tavan, surprinzându-i pe Louise și pe Ion, „a *decedat* în pace. Dacă dumneavoastră n-ați fi vrut să intrați de unul singur în posesia apartamentului, ceea ce, iertați-mă, a fost o nesăbuință, n-am fi fost acum aici".

„Apartamentul e al meu!" bate Ion din picior. „Spune-i, Louise! Tu ai casa ta, ți-a lăsat Agapia bani, dar eu am nevoie de un acoperiș. Unde o să stau dacă azilul îmi ia apartamentul?"

„Chiar așa", zice Louise. „Îl dați afară din casă?"

„Aș putea, dar nu asta e problema. Problema e că dânsul a făcut fals și uz de fals. A aranjat cu un idiot de notar ca să-i facă acte *pe el*, neștiind că există un testament prin care mama dumneavoastră lăsa apartamentul azilului."

Dar Louise, buimăcită: „Vă rog, n-am chef acum să vorbesc despre asta. N-a trecut decât o oră de când am aflat

c-a murit mama".
„Dacă vă duceați mai des la azil," pufnește avocata, „ați fi aflat în timp *util* că mama a decedat. Nu mai zic că cei de acolo n-au *putut* să ia legătura cu dumneavoastră, căci n-aveau decât telefonul domnului Ion. Pe de altă parte, Doamne, iartă-mă!" se închină ea, oftând, „dânsul a făcut ce-a făcut".
„Și eu cum să v-ajut? Oricum, n-am niciun drept asupra apartamentului."
„Mă uluiți", zice avocata. „Voiam... în fine, speram să găsim o cale de a stinge amiabil problema..."
„Ce problemă? Nu înțeleg."
„Uitați, într-un fel, vă înțeleg fratele. Vreți să scape de acuzații?"
„Poftim?" cască ochii Louise. Și apoi, privindu-l pe Ion: „De ce ai ars-o pe mama?"
„Nu știi c-așa *vroia*?"
„Unde e acum?"
„La columbar, în Vitan. Unde a fost și Igel!" o străpunge el cu privirea.
Louise se ridică, o ia spre ieșire și, pentru câteva clipe, avocata și Ion au senzația c-o să plece fără să-și ia la revedere. Dar ea, din ușă: „Mai vorbim mâine, după ce văd urna mamei. Noapte bună!"
Coboară în stradă. Urcă în mașină, Vlad o ia din loc pe niște străduțe, iese în bulevard. *De ce o fi lăsat mama apartamentul azilului?* se întreabă Louise. *Dă-o naibii de casă, dar cum să* ne *facă așa ceva? Cât de rău i-am greșit?*
Ajuns în Piața Romană, Vlad intră pe Dacia și, când să facă stânga pe Victoriei, oprește la un punct de control al Căii Drepte. Cei de acolo îi recunosc: „Mon-strul va muri! Mon-strul va muri!" îi aclamă, ca niște diavoli iluminați de focul din mijlocul străzii. Vlad le face cu mâna.
Louise deschide din reflex radioul*:* „Toată puterea în mâna zonelor autonome! Banii cetățenilor nu trebuie să ajungă la raptorii de stat! Priviți la *Safe Space Napoca*!" („Prezent!" se aude din fundal) „Priviți la Falansterul Câmpulung!" („Prezent!") „Priviți la Enclava Cristian!" („Prezent!") „Toată puterea în mâna zonelor autonome!"
Urmau știrile. Cursul *notgeld* crescuse cu opt sutimi, iar lista cu telefoanele hăcuite din București se lungea de la oră la oră. Printre cei atacați erau Louise, Bismut și Vuia, drept care zeloții dăduseră în clocot. Nu erau singurii; și în alte capitale europene se întâmpla la fel, autoritățile anunțau peste tot că se așteaptă la tulburări.
Când să intre în Piața Palatului, un grup de Sutane opresc mașina: „Marș, bă, ticăloșilor! Ne vedem mâine în stradă!" strigă, repezindu-se cu pumnii în capotă. În spatele lor, pe trotuar, niște tipi îndeasă saci cu nisip la intrarea în Athénée Palace: „Dați-i, bă, drumul!" zbiară și ăia. Un barosan îi zice lui Vlad: „Știm cine sunteți, 'tu-vă-n gură! Max a pus pe net convorbirile lui Bismut; de ce ne urmăriți, bă? Vreți să ne omorâți, vreți să ne vindeți? Ce vreți, bă, să ne faceți, 're-ați ale *dra*cului de jigodii! *Așa foame* vă e? Marș, c-*acu'* ne urcăm pe voi!"
Vlad întoarce, o ia pe lângă Catedrala Sfântul Iosif, spre Berzei. E forfotă peste tot: pe garduri se întinde sârmă ghimpată, în fața curților se îngrămădesc tomberoane și mobilă veche. „Care-i treaba?" scoate Vlad capul de geam. Și ăia de afară: „Mâine-i omor, frate, n-ai auzit? Sutanele vor să ia orașul pe sus, așa zice Chimir!" Louise sună la Bismut, dar rețeaua de telefonie e căzută. Vlad iese pe Chei, în dreptul tunelului de cale ferată. În ruinele Casei Radio s-au aprins focuri, pe holurile ei vaste pâlpâie aparate de sudură, iar din subsol, dintre culturile de soia, ciuperci și andive, se aude bubuit de picamere. Oamenii lui Chimir se întrezăresc prin ferestrele enorme, lipsite de geamuri, iar jos, printre troiene, un șir de camioane așteaptă să intre în clădirea uriașă și stearpă, care trosnește și emite scântei în ger.
Louise și Vlad sunt opriți la alt punct de control. E unul nou, nu fusese azi dimineață. După un minut, sunt lăsați să plece: „N-o luați spre Academie, că-i blocat", le zice unul. Vlad mulțumește, o ia din loc, vrea să meargă în Tabără. „Te deranjează dacă mă duci acasă?" îl roagă Louise. „Deloc", face el.
Conduce atent, e un polei infernal între Cotroceni și Grădina Botanică. *Ce zi!* își spune Louise. *Mama nu mai e, Ion m-a tras în piept, un hacker bușește radioul, tipul din Köln e la București, niște boi ne sparg telefoanele... Să-i sun pe puști? Să-i întreb dac-au* devenit *siguri că pot să-mi spună ce știu sau să-i rog să tragă cu ochiul în PC-ul lui Bismut?* Și apoi: *A murit mama!* o cuprinde panica în sfârșit, numai că-și dă *shut down*, zicându-și că Agapia ar fi înțeles-o: *Mergi înainte, Louise, las' c-o plângi pe maică-ta după!* Chiar și așa, îi dau lacrimile, e gata să scâncească, dar își încordează gâtul, ține tot în ea. Până să ajungă la Leu, își revine și dă să intre pe Awareness, realizând că i-

ar fi mai ușor să-l roage pe Rojas să-l *hăcuiască* pe Bismut, dar nu, nu, nu: Bismut e povara ei.
În apartament e plăcut: au dat nenorociții căldură. Bismut miroase a lavandă, ca lesbienele din Potsdamer Platz, ochii îi lucesc. Louise nu-i spune de mamă, amână tot, se lasă în voia atmosferei casnice, se preface c-ar bea un vin. Îi e silă, dar nu face nazuri când e dusă în pat, nici nu se spală, suportă desantul trupesc zicându-și că poate mușchii, poate pielea, poate mucoasa vaginală sau cea bucală: ceva tot o s-o țină pe linia de plutire, natura a înzestrat-o cu reflexe perfecte. *Iartă-mă, mamă*! îi dau lacrimile. Bismut îi interpretează greșit plânsul, ia foc, e din carne și oase, *dă din* buci, își zice Louise scabros, *noroc că-s fată*, se uită ea în tavan, *noroc că-s* femeie *și pot să zac în timp ce plâng după mama, în timp ce-l înjur pe Ion, în timp ce mă joc cu un revoluționar prespălat, ras, tuns și frezat.*
„Uitasem cum e", se hlizește el la sfârșit.
Louise se hlizește și ea. Țuști! în baie. Apă, aburi, săpun – pfuai, apă fierbinte! Iese. Bismut îi ia locul în cadă, iar Louise profită și-i intră în PC. Suntem în mileniul III, realitatea e la un click depărtare, hai să vedem ce-a căutat Bismut.
A căutat *teambuilding, Uzlina* și a salvat niște poze cu proprietatea lui Garfield, pe care le-a trimis cuiva pe email. Aceluiași contact i-a trimis și un PDF, niște pagini scrise de mână. *Caietul!* își spune Louise văzând majusculele răsucite elegant, literele înclinate spre dreapta, caligrafia ce se cățăra discret spre capătul rândului: „Heinrich von Preußen (neamț), pregătit pentru tronul Ruteniei Albe, Suprem Comandor al Mării Baltice, care, după ce a forțat Marina Imperială Rusă să se retragă în porturi înainte de Revoluția din Octombrie..." Ah, altă pagină: „Wilhelm *zu* Wied (neamț), nepotul poetei Carmen Sylva, traducătoarea mea regală, care l-a rugat pe *sieur* Take Ionescu să intervină pe lângă Marile Puteri, astfel încât Wilhelm, căpitan emerit de cavalerie, să urce pe tron la Tirana, plan pus la cale de Bismarck, la sfatul lui Junker, încă de la nașterea micuțului Willy la Koblenz. Peter i-a atribuit poziția nouă în tabelul Hansei, considerându-l dovada irefutabilă a politicii de *Lebensraum*, care..."
Louise închide PC-ul, se uită în sertar. Colile gălbui văzute la Vuia în birou sunt acolo, dar n-apucă să se uite pe ele, căci Bismut iese din baie: iată-l în hol, se prostește (ta-daam!), sare în pat. Louise plonjează lângă el, dar, ce să vezi? Bismut primește un telefon. Vorbește în germană, râde, zice că „dacă-i pe așa, ne mișcăm" și, deîndată ce închide, veselia îi trece, ca scos din priză. Louisei i se strânge inima, Bismut cel vechi e încă în sufletul ei, tresare în flashbackuri: ba surâzând, ba privind-o uimit, ba traversând în bermude strada Vasile Lascăr, unde-și avea ONG-ul, ba aruncându-se în luptă, cu trup și suflet, alături de Calea Dreaptă. „Of," zice el la un moment dat, „nu era mai normal s-avem și noi un job? Eu la o bancă, tu într-o redacție, fără să-i avem pe porcii de politici pe cap..."
Și Louise, în sinea ei: *Era mai normal să-ți spun c-a murit mama.*
La șase dimineața o trezește telefonul. E Radu: „Deschide televizorul! A început", strigă el agitat. Louise dă să-l întrebe de ce a sunat-o pe ea și nu pe Bismut, dar, uitându-se la TV, vede rugul ce a cuprins Biserica Rusă și nu mai întreabă nimic. Vâlvătăile se înalță în văzduh, două șenilate ard lângă Palatul Suțu, se aruncă fumigene din Centrul Cultural Cehesc, se urlă, se aleargă. „Bilă și Chimir," reia Radu, „ei au dat foc... A început, a început..."
Stinge televizorul. Nu mai are nevoie de el, căci sub fereastră răsună bubuieli live. Bismut doarme dus. Telefonul sună din nou.
E unul dintre puști, vrea să-i dea numărul la care sunase tipul din Köln (îl cheamă Heinz, ca pe ketchup, cretinul!) după ce ieșise de la întâlnirea cu Max. „La ce oră a sunat?" întreabă Louise. Puștiul îi spune. Și ea: „Te rog, nu-mi trimite nimic". „Ba-ți trimit, ca să ai și tu o dovadă, până nu publică ăștia tot", face puștiul încrâncenat. „Netul e plin de transcripturi de convorbiri telefonice", mai zice el și închide.
Mesajul puștiului ajunge instantaneu, dar Louise nu-l deschide, nu-și spune decât că acum, când e nevoie de el, solomonarul nu dă niciun semn.
Și-atunci aude sirenele ambulanțelor: începea pandemia, boleșnița ce avea să blocheze spitalele, se pornise concurența pentru oxigen între politraume și Covid. Louise a crezut însă că luptele de stradă scăpaseră de sub control și s-a grăbit să-l trezească pe Bismut.

77. Azilul. Revoluția

Louise se trezește la nouă jumătate. *Poftim, dorm ca-n tinerețe*, își zice. Se dă jos din pat și, simțind că genunchii și gleznele n-o mai dor, o ia prin cameră. Ah, și de văzut, *vede* mai limpede decât ieri. *Oare și device-ul intim o fi mai eficient?* chicotește în sinea ei.

Asistenta îi aduce micul dejun. Dar Louise: „Aș mânca în sala de mese". „Sunteți sigură?" *Hm, parcă are alt glas*, se gândește bătrâna. „Sunt sigură," îi răspunde, „vreau să mănânc *mai biiine*", îngroașă ea vocea, ca lupul din Scufița Roșie. Asistenta e tânără însă, nu știe cum se spune povestea: „Deci duc micul dejun jos", se asigură, nepricepând gluma. Și Louise: „Vă rog. Ați fost și ieri aici?" „Vă asist de nouă luni încheiate. Fix cât o sarcină", pufnește asistenta în râs. *OK, dar azi ai alt glas, aș băga mâna-n foc.*

Coborând scările, Louise o lasă s-o sprijine, ca să nu se abată de la regulament, căci, altfel, e ca nou-născută: trupește vorbind, Enclava o protezează perfect. Și asistenta: „Parc-ați fi întinerit. Vi s-a înnegrit părul la vârfuri". Louise se așază la masă. Primește un ou fiert și o feliuță de pâine, dar ea moare de foame, vrea supliment.

„Atenție la colesterol, doamnă!" îi atrage atenția dieteticiana. Și Louise: „Dacă vreți să faceți economii, o să-i zic lui fi-miu' să-mi aducă *trei* ouă!" „Nu-i vorba de bani, ziceam de colesterol", se apără dieteticiana. „Iar eu ziceam că doresc trei ouă. Moi!" stabilește Louise.

Le primește. Le înfulecă, o ia spre camera ei. Face circ când asistenta dă s-o ajute, spune că urcă singură, dar în scurt timp regretă: obosește, n-are antrenament. Totuși, nu se dă bătută, merge fără să se oprească, se chinuie să nu respire mai repede și, odată ajunsă în încăpere, trântește ușa, gândindu-se: *Ia-o ușor, ți se pare c-a dat fericirea peste tine?*

Deschide computerul, intră pe net, o apucă dracii. Tâmpiții! Nici azi nu i-au dat acces *full* în Enclavă. Sunt două luni de când a aplicat, două luni! *Să sparg un geam? Să dau foc azilului?*

Sună fixul. Se uită la ceas, e zece și treizeci și opt, ca azi-noapte, în vis. Ea o să ridice receptorul și cineva o s-o întrebe: „Ce mai faci?"

„Ce mai faci?" aude în receptor. „Mi-e mai bine", se abate Louise de la vis, dar numai puțin, căci tabără pe interlocutor, ca de obicei: „Cine ești?" „Ghici!" se pomenește înapoi la firul din vis.

Trântește receptorul în furcă. *Fir-ar să fie*, își zice, *mereu e la fel. Când eram tânără, aveam enșpe variante din care să aleg, dar azi vreau doar să prind ziua de mâine. Mesele sunt trase la xerox, discuțiile, idem (medicamente, oboseală, dureri), mă plimb prin aceleași locuri, văd aceiași oameni...*

Se uită la ceas. E cazul să se aranjeze. O să vină Andrei și cei doi jurnaliști.

„Pfuai," face Andrei când o vede, „ești ca mârțoaga din basme, zici c-ai mâncat jăratec!" Louise pufnește în râs, iar jurnaliștii se prind că bătrâna râde altfel, că privește altfel, că vorbește altfel: „Iar m-a sunat boul ăla", îi spune ea lui Andrei. Și el: „Să-l ia dracu'!" Iar apoi, arătând spre computer: „Ți-au dat ăștia acces *full*?" Maică-sa izbucnește: „N-au dat nimic! Doar mă amăgesc cu suport metabolic".

„Cred că vor să fie siguri," observă jurnalistul tânăr, „că nu mai aveți niciun rol public".

Și ea, privindu-l în ochi: „Rogu-te, unde-am rămas?"

„La Radio Gavagai, când cu proclamația lui Bismut, care cerea toată puterea pentru zonele autonome."

„Aia a fost o tâmpenie. Proclamația, zic. Drept răspuns, Max și ai lui s-au dus la «coada calului», au ars proclamația, au rupt niște poze cu Bismut și au pus totul pe net, ca să ne provoace. Noi am pus botul, ne-am dus peste ei, dar, ce să vezi? la Universitate ne așteptau Sutanele. Am chemat ajutoare, lumea s-a strâns și, vă dați seama, a ieșit o trosneală cruntă... Ai noștri credeau că într-o oră-două se termină treaba, dar noi nu eram Bilă, nu știam că dacă îl dai jos pe unul, ăla se ridică și-ți sparge capul. «Suntem oameni», a râs Max de mine, când ne-am văzut, «am făcut războaie, am exterminat balene, lei și urși panda; cum de-ați tras concluzia că puterea se lasă din mână»?"

„Deci e adevărat că l-ați întâlnit în acele zile."

„Normal, de mai multe ori."

„Dacă nu vreți, nu menționăm asta“, zice tânărul, îndatoritor.
„Auzi? Ia scrie *tot*! Scrie că l-am văzut pe Max, scrie c-am făcut pe mine după ce-am văzut ce-a ieșit pe străzi, scrie că gherila urbană e *cool* până vezi primul om ucis în bătaie! Calea Dreaptă era majoritară în București și, în plus, eram furioși, așa că ne-am dus peste Sutane, le-am făcut praf punctele de control și am invadat bulevardele. Voi nu știți cum e când ieși cu mulțimea! Inima-ți sare din piept, râzi ca prostul, nu te mai temi de nimic... Ce să spun, am fugărit Sutanele până dincolo de Eva, pe Magheru. În jur, tot soiul de oameni: vânzători, curve, corporatiști, cucoane, artiști, funcționari. Printre ei, Iovik, care, de felul lui, e visător, dar și el avea fața schimonosită de ură. Pe atunci, era un magazin Converse vizavi de McDonald's, de-acolo mă încălțam; ei, când am trecut pe lângă el, ne-am pomenit cu pungi cu apă fiartă în cap. O tipă la vreo șaizeci de ani a răcnit: «De la etajul patru s-a dat! Am văzut eu, am văzut eu!» Lumea s-a repezit spre blocul cu pricina. Ușile au zburat în lături, oamenii s-au năpustit pe scări. Tipa zbiera: «La patru, la patru!», iar cei intrați în bloc țipau și ei: «La patru, bă, la patru!» Până și eu și Bismut urlam, deși *simțeam* c-o să iasă ceva cumplit. N-a trecut mult și lumea l-a scos pe brânci pe un tip cu bărbuță, în pijama și-n ciorapi. Nevastă-sa și copiii strigau de la geam: «Lăsați-l, oameni buni, lăsați-l!» Cel mai tare urla fiică-sa: «Ce-aveți cu tata, ce-aveți cu tata?» Dar tipa aia de șaizeci de ani: «Aia-i fereastra, de acolo s-a dat cu apă!»
«Ce-arunci, bă, cu apă fiartă? Comunist împuțit!» «Crapă-i fața!» «Sparge-l, futu-i mama lui de securist!» «Pe el! *Rupeți*-i capul!»
«Fugi, tati, fugi!» striga fetița, dar bărbatul n-avea scăpare.
L-au doborât. Unii l-au lovit cu bâte, alții l-au luat la șuturi. Ăla nu mai avea nimic de pierdut, a dat și el, deși fiică-sa chirăia: «Nu te bate, tati! Nu mai da, nu mai da!» El nu s-a lăsat și, când n-a mai putut, a urlat: «Muie, bă, muie!», iar ai noștri au continuat să-l *șacalizeze* minute în șir. Am vrut să-i opresc, dar mi-a fost frică. Bismut înțepenise, la fel și alții de-ai noștri, așa ne-am prins că de-acum nu *noi* ne băteam, ci madamele, hipsterii, ăia-n blugi și-n geci de piele: «Moarte, moarte!» zbierau cu ochi goi. «Omorâți-i ca pe gândaci!»
«Ăla pe care l-au ucis era liberal», mi-a zis Vuia. Siderat, se oprise pe carosabil și dădea telefoane. În clipa aia, mi-am amintit de mama: *Vaco*! mi-am spus, *ai promis că mergi să-i vezi urna și-ai ajuns în stradă, la revoluție!* Între timp, lumea începuse să primească adrese: în blocul cutare stă nu-ș' ce *roșu*, pe strada X e unul care se ia de zeloți pe Facebook, patronul magazinului de lângă Simeza îl șpăguiește pe Garfield-vomit. Le-au dat foc mașinilor, au intrat peste ei în apartamente, au spart vitrinele. Ai *showroom* pe Magheru? Deci ești bara-bara cu guvernanții! Ai casă în centru? Deci i-o sugi lui Max! Printre furioși, fostul meu iubit: era un pachet de nervi, împărțea și el justiția populară; *deci n-a fost contra Căii Drepte*, mi-am zis, *a ținut cu binele*, am răsuflat ușurată, că-l mai visam câteodată noaptea, iar în somn (dar numai în somn!) încă-l iubeam. Apoi, l-am văzut că sare la un trecător: dă-i, omoară-l, bușește-l, dar, vai!, se bătea ca un descentrat. De altfel, a alunecat și-a căzut în nămeți după ce-a tras un șut.
Pe la prânz, în plină bubuială, politicii au dat un comunicat: pe de o parte, ne-au chemat la negocieri, pe de alta, ne-au zis că, dacă în *trei* ore nu încetăm lupta, armata iese în stradă. Comunicatul era semnat de președinte și de premierul demis (primul act asumat împreună) și, din ce se auzea, cei doi aveau girul Bruxelles-ului. Porcii! Nu ne-au invitat la discuții doar pe noi și pe Sutane, cei ce contam, au chemat și delegați de-ai Crucilor Întreținute, de-ai Sovietelor și de-ai refugiaților din Orientul Apropiat, bașca pe nemernicii de avsakani, care, în fond, erau mercenari. Era o infamie, voiau să îngroape negocierile, iar asta ne-a stârnit și mai și, cu atât mai mult cu cât Patriarhul, personal, îi adresa lui Paisie un apel la calm și la dragoste de aproapele.
Atunci l-am văzut pe Max.“

78. Neoreacțiunea

Dacă un politic promite ceva, împarte la doi, scade jumătate și aruncă partea bună din rest. Garfield și Cocârț sunt pe toate posturile, le promit manifestanților un răgaz de trei ore, dar, în același timp, din Piața Victoriei se ridică un zornăit de fiare. Tumultul crește, se aude vuiet de motoare grele și, în secunda doi, o masă de aer se abate peste mulțimea din Piața Romană, ca împinsă de un piston uriaș. Sutanele și zeloții îngheață, iar Paisie, urcat cu Petrache-Ologul pe gardul de la ASE, cer liniște. La ora aia, nimeni nu mai lupta.

În cealaltă parte a Pieței, la Colonade, Louise se simte trasă de mânecă. E Max: îmbrăcat în pufoaică și cu fes pe cap, o privește încurcat.

„Ce căutai aseară la «coada calului»?" îl ia ea.

„Condoleanțe, îmi pare rău de mama ta", face el. Surprinsă, Louise mulțumește, iar Max reia, uitându-se în jur: „Ce dracu' ați făcut-o așa de lată?"

În spatele lui e Gala, ochiul ei de sticlă *căuta* într-o parte. Huiduma înghite în sec, respiră grăbit, zici că vrea să-i ceară Louisei ajutor. Deodată, se aude o bubuitură sinistră, urmată de rafale și răcnete.

„Ăsta-i *squatul* de la Casa Radio," constată Max, „îl evacuează jandarmii".

„Porcilor!" scrâșnește Louise. „Ne-ați dat trei ore! Trei ore!"

Max ridică din umeri: „Casa Radio e a statului, sunt evacuați golanii care au ocupat-o ilegal. Și tu l-ai da afară pe cel ce-ți intră fără drept în apartament".

Să vezi că știe ce a făcut Ion! își dă seama Louise, cuprinsă de rușine. Noroc că Max nu e atent la ea, căci îl sună Odăgescu: pe procuror îl doare în cot că orașul a luat foc, el vrea să afle ce se întâmplă cu Marta T., ce zic doctorii, scapă sau nu? Nu mai avea pe cine să întrebe și, auzind că Max e prieten cu medicul la care era internată Marta, și-a spus că...

Max se înnegurează, se gândește la domnul T., amărâtul umblă s-o scape și Odăgescu... În fine, promite că se interesează și dă *delete* tragediei casnice, căci în telefonul lui, ca-n toate celelalte, se revarsă un clip cu măcelul din Casa Radio. Văzându-l, lumea ia foc, urlă, se repede la Sutane, dar oamenii lui Paisie se dau în lături ca la un semn, făcând loc tancurilor ce pătrund zăngănind în Piața Romană.

„Eliberați carosabilul, eliberați carosabilul!" se aude din megafoane.

„Ați văzut cum s-au dat la o parte Sutanele?" zbiară zeloții. „Îs cozile de topor ale lui Garfield! Nu fugiți, stați pe stradă, stați *toți* pe stradă! Mon-strul va *muri*! Mon-strul va *muri*!"

Încet-încet, tancurile ajung pe Magheru. „N-au curaj să treacă peste noi, hai pe stradă, hai pe stradă!" se aud încurajări.

Louise dă să-i urmeze. Dar Max: „Te rog, nu te duce!"

„Sunt pe domeniul public," îi scapără ei ochii, „vreau să mă plimb!"

„Te rog!" se schimbă el la față, speriat.

Acum ar trebui să-i răspund, realizează Louise, *mereu i-am răspuns* când ne-am întânit aici, numai că-și șterge vorbele ce-i năvălesc în minte, gata s-o facă să zică ce trebuia să zică, scoțând-o pe Gala din minți, din ce-și amintea.

„Nu te duce!" repetă Max. „Cât de curând, un tanc o să scape de sub control."

Într-adevăr, tancul din fruntea coloanei se năpustește pe trotuar, rașchetează o vitrină, revine pe carosabil, face un drift, decopertează poleiul cu asfalt cu tot. Lumea urlă, sare în lături, tancul se răsucește, dă jos un stâlp, trântește un snop de cabluri care fac scurtcircuit în zăpadă. Și Max: „E ca naiba, Louise", îi pronunță el numele într-un fel nu-știu-cum și adaugă repede, de parcă ar fi în criză de timp: „Bismut l-a dus ieri pe Heinz la Uzlina, ca să-l cunoască pe Garfield. Mi-e jenă că ți-o spun: e ca și cum..." face el o pauză, privind în altă parte, „e ca și cum aș trișa".

Și dispare cu malaca de Gala în mulțime. În jur se strigă: „Ne-au luat *squatul* de la Casa Radio, ne omoară cu tancurile!" „Ne-au mințit!" „O să-mi fac *squat* la subsol și tot nu mă las," răcnește un puști, „nu mă las, nu mă

las!“
Bismut și Vuia se ivesc lângă Louise. „Ăla n-a fost Max?“ o ia moșul. „Ba da.“ „Și de ce nu ne-ai chemat?“ face Bismut. Dar ea: „Ca să *ce*? Ca să-l duceți și pe el la Uzlina, cu Heinz? Ca să-l omorâm, ca pe ăla din bloc?“ N-așteaptă să vadă cum le cad fețele și dă să se care, însă i se udă chiloții: pfuai, i-a venit ciclul. Ar intra la McDonald’s la WC, dar rămâne pe loc, căci un tip înțepenit în mijlocul străzii face pe chinezul de la Tian An Men. Tancurile frânează, ambalează motoarele, umplu bulevardul cu fum gros de eșapament.
„Dă-te din drum, *mboule*!“ strigă o jumătate de tanchist din turelă. Dar ăla: „Traversam! Ce, n-am voie?“ Dinspre Calea Victoriei vin unii în goană. Sunt cei alungați din Casa Radio, se învârt încoace și-ncolo ca pilitura de fier plimbată de un magnet: „A fost abator, au dat cu gaze, ne-au curentat, ne-au dat foc!“ zbiară ei.
„Eliberați carosabilul!“ se strigă în megafoane. Lumea se retrage în sfârșit pe trotuare. Louise trece pe lângă liberalul ucis mai devreme, fetița lui se repezea de la unul la altul urlând: „Las’ că mă fac eu mare! Pe toți vă *ucid*! Moarte Căii Drepte!“ rostogolea ea ochii. „Făă!“ o ia unul, dar n-apucă s-o lovească, fiindcă Sutanele răsar din ganguri odată cu tancurile ce intră în intersecție. Între timp, la Cărturești s-a încins o horă nebună: „Nu sun-tem siiin-*guri*, nu sun-tem siiin-*guri*! Europa spune *prezent*,“ se strigă în gura mare, „la Viena au făcut Tabără, la Paris a ieșit lumea în stradă din solidaritate cu noi!“
„Nu sun-tem siiin-*guri*! Nu sun-tem siiin-*guri*!“ se întinde zvonul pe bulevard. Zeloții ridică telefoanele, își arată unii altora știri, declarații, clipuri: „*Vive la France!* Mon-strul va mu-ri! Mon-strul va mu-ri!“ Doar ciumecii care dăduseră buzna în supermarket, la Eva, nu băgau în seamă euforia din jur: scoteau prin vitrinele sparte mixere, mașini de spălat, televizoare, pachete cu fleici congelate, carne de mici.
„*Monsieur* Vuia“, se aude un glas subțirel. Ce chestie, manifestanții aclamau Franța, iar consulul Hexagonului era într-o dubă blindată, în mijlocul lor. „*Venez chez moi,*“ zice el, *„y’a point de chance ici! On doit discuter, sinon on s’engouffre! Je vous conjure, c’est pour le salut du continent!*“ Vuia, obișnuit cu patosul galic, îi spune că nu e singur, zice că e însoțit de Louise și de Bismut. „*Vous y êtes tous invités*“, îl asigură consulul.
Sar toți trei în mașină. Șoferul pleacă ușor, *car tout le monde a la gachette facile aujourd’hui*; traversează Magheru printre tancuri, o ia pe străduțe, intră în Piața Amzei și gata, ajunge la ambasadă. *Mein Herr* era acolo, îi aștepta. Se duc într-un salon, la parter. Vuia vorbește la telefon, naiba știe cu cine, căci e roșu la față. Bismut îi mulțumește francezului, care îi invită la misiunea franceză pe capii Căii Drepte, ca să beneficieze *de la sacré protection diplomatique*. Bismut se opune, cică n-ar dezbate *acolo* probleme românești, după cum n-ar dori nici protecție, căci toate astea pot fi intrepretate aiurea de răuvoitori. Consulul se simte *trahi*: în fond, i-a scos pe cei trei din foc, s-a expus unor riscuri cumplite, a ieșit cu mașina (nu-i așa?) într-un oraș în plină insurecție. Pe când perora, apare Cașalotul, însoțit de Guevara, bătrânul revoluționar care îl făcuse om pe Gaftoi. Guevara tace, dar americanul are draci și-l ia pe Bismut: „*You’ve gone too far! Don’t expect me to endorse this shit! What I need here is stability, nothing else!*“ Și Bismut, sumețindu-se: „*Stability? In a country undermined by corruption?*“ Cașalotul râde mânzește: „*Fuck, I forgot that you follow Junker’s advices!*“ „Tin păcate,“ se bagă *Mein Herr*, „Junker n-are cum să-i tea sfaturi, căci are problem. Sovietul din Donețk și-a teclarat independența acum o oră“. „Sfătuiește-l tu atunci,“ strigă americanul, „nu e Bismut omul tău și al lui *gaspadin* Junker?“ Bismut dă să răspundă tăios, dar Cașalotul e de neoprit, sare la Schmuck, ambasadorul UE, care intra turbat în salon: „Ce căutați aici, Excelență? E *Mein Herr* cu noi, nu vă pierdeți timpul!“ Schmuck cască ochii, iar neamțul trece peste lipsa de tact, revenind la firul discuției: în oraș e dezastru, Calea Dreaptă trebuie protejată, dar și el crede că e mai prudent ca protestatarii să se întrunească într-o *locație* neutră, chiar dacă ambasada Franței e mai sigură.
Cât timp se dezbate situația, Louise fuge la toaletă. *Uită-te la mine*, își zice, *mi-a venit ciclul de frică! Ce dracu’ fac cu chiloții?* Îi aruncă și rezolvă restul cu un pumn de hârtie igienică parfumată, adusă prin curier diplomatic de la Paris. Când să iasă, îi vede într-o oglindă pe Vuia și pe cocostârcul Ancăi. Stau într-un colț și șoptesc, pe când ceilalți se retrag într-o cameră la etaj, ca să se bucure de ospitalitatea franceză: *du vin, du fromage et des crêpes bretonnes, voilà*.
„Vă jur, Anca habar n-are unde-i ta’su“, șopocăie cocostârcul. „Îți bați joc de mine?“ face Vuia. Și cocostârcul: „Credeți-mă, șefu’, fac din ea tot ce vreau! Idioata nu știe unde e Max, pe cuvânt!“

Vuia face stânga împrejur, cocostârcul merge spășit pe urmele lui. Louise iese pe hol. O enervează moloștocul de hârtie dintre picioare, dar îl dă naibii; *idioata, idioata*, nu-i iese din minte ce a zis cocostârcul despre Anca. Când s-o ia spre camera de la etaj, o oprește o secretară: „*C'est pour vous*", îi întinde un plic voluminos. „*Un pauvre bougre tout en lambeaux vous l'a apporté... Ne vous en faites pas, Son Excellence, monsieur l'ambassadeur, est au courant.*"

79. Un caz de trădare. Și încă unul

Întrunirea Căii Drepte are loc seara, în clădirea de pe strada Agnita, și începe prost: la TVR, într-un studio plin de invitați, Slav își face autocritica. Privind în pământ, zice că doar ura anticomunistă l-a împins în brațele unei grupări a cărei violență n-o bănuia; susține că l-a îmbătat retorica lor, că dezbaterile cu zeloții l-au însuflețit, numai că, în ultima vreme, a asistat la derapaje hidoase. De pildă, Bismut vrea să instituie un sistem de vot cenzitar, bazat pe IQ-ul alegătorilor, și promovează *fake news*, ca să-și radicalizeze simpatizanții; cât despre convorbirile lui telefonice, pe care acum le poate citi oricine pe net, ce să mai zici? Omul nu e un idealist, acționează la ordin. Mobilul? Puterea, normal. În altă ordine de idei, schimbă Slav subiectul, el, unul, n-are nimic cu comunitatea LGBT, trebuie să se bucure de toate drepturile, dar i se pare suspectă insistența cu care gruparea (n-a spus Calea Dreaptă) capturează cuvinte precum „familie". „Ei practică," devine el brusc vehement, „o discriminare pozitivă în formă continuată! Chiar nu-și dau seama că limbajul e un teritoriu pe care-l *vom* apăra cu prețul vieții?"

„Porcul!" exclamă Chimir când Slav aduce în discuție, prețios, „devenirea cuvintelor", considerând că „familie", că tot vorbise de ea, e un cuvânt cu sens neschimbat de milenii, spre deosebire de „*bully*", care din „iubită" a ajuns să-i denumească pe „agresori" printr-o evoluție naturală, „numai că *ei* răstălmăcesc limbajul, îi dau valențe politice, caută frustrați și-i preschimbă în cenzori ce bat cu pumnul în masă. De ce pretind că sprijină diversitatea, când, de fapt, vor să fim toți la fel? Ce umanism e acela în care visezi la oameni abstracți? Acum, poftim, au dat foc Bisericii Ruse! Nu mă înțelegeți greșit, sunt ateu și nu-l *suport* pe Putin, dar de ce să ataci creștinismul? De ce să-ți bați joc de tradiții? Ce diferență e între teroriștii care pun bombe și acești tovi care urăsc trecutul? Că arunci în aer clădiri sau că anulezi obiceiuri, tot aia e! Da, Inchiziția a fost o mizerie, da, acatistele sunt semn de prostie, da, mulți preoți sunt ipocriți, dar de ce ne prefacem că *nu* din preceptele biblice am învățat iertarea, rușinea, decența de a ne recunoaște slăbiciunile? *Eli, Eli, lama sabachtani*: dacă Iisus a avut smerenia să-și asume neputința, noi de ce nu ne-o acceptăm? De ce ne pasă doar de *we want the world and we want it now*? Cum de-a ajuns un ignar pe nume Chimir să dea foc Bisericii Ruse?"

„Minte," izbucnește Chimir, „n-am dat eu foc!"

„Dar cine?" îl ia Radu. „Ai dat buzna înăuntru, tu și protestanții din Biserica Federată."

„Am fost acolo, dar n-am dat eu foc!"

„N-a dat el foc," îl susține Bilă, „asta-i mâna lui Max!"

Iese hărmălaie: așa e, Max a dat foc, cine altcineva, strigă lumea, deși, dac-ar fi după ei, putea să fi pus foc și Chimir, căci biserica aia, fiind rusească, n-avea decât să ardă *dracului* până la temelie.

Vuia dă în clocot: „V-ați tâmpit? Nu vă dați seama c-am pierdut într-o oră ce-am câștigat într-un an?" În clipa aia, o știre îi buimăcește: Petrache-Ologul a fost călcat în picioare, iar imaginile care arată cum prăpăditul e zdrobit de mulțime trezesc mânia publicului. Toți îi învinuiesc pe zeloți; provincia, mai ales, strânge din dinți când îl evocă pe „bietul amărât, care nu merita s-o termine astfel".

„Dar ei, când ne-au măcelărit la Casa Radio?" explodează Chimir. „De ce nu zice nimeni nimic de violurile la care s-au dedat Sutanele? De ce nu se arată cum au distrus Tabăra, cum ne-au zdrobit corturile, cum au dat jos eolienele, cum au incendiat Biserica Federată și atelierele..."

„Tabăra mai mult ne-a încurcat", face Radu, însă Vuia îl pune la punct: „Tu să taci! N-ai avut nimic de spus când am ridicat-o!" „Păi," zice Radu, „cine a știut că Tabăra o să fie o anexă la Radio Gavagai? Asta-i doar vina ei", o arată cu degetul pe Louise. „Ce treabă are Louise cu Gavagai?" sare Bismut ca ars. Iar Radu: „Poate că-i cazul să recunoască, nu crezi?"

Noroc că le închid gura televiziunile, prezentând declarația prin care UE condamna scoaterea tancurilor pe străzi: „Le reamintim autorităților de la București că valorile europene sunt despre dialog, democrația nu se face cu armele!" Auzind discursul bruxellez, zeloții exultă: „UE nu ne ui-tă, UE nu ne ui-tă!" Vuia îi aduce însă cu picioarele pe pământ: „UE e departe! Ce se întâmplă *aici* e treaba noastră! O să negociem cu Cocârț și cu

Garfield! Nu-mi convine, dar asta e situația, da? Întrebarea e: ce facem după?“
„Ce să facem? Niște ajustări“, observă Bismut.
Louise i-ar da una în cap: păi, pentru *niște* ajustări au răsturnat totul cu fundul în sus? Ea, una, l-ar sprijini pe Chimir, cu atât mai mult cu cât a aflat despre legătura dintre Bismut și Heinz, deși, pe de altă parte, a văzut ce poate Chimir și nu are cum să nu se întrebe: *ce ne facem dacă se umple Bucureștiul cu morți, ca liberalul de la Eva și ca Petrache-Ologul?* „Planul nostru a fost...“ începe ea, dar Bismut o întrerupe: „Nu uit ce ne-a adus împreună, dar nu suntem copți pentru autonomie. N-avem de ales, o să negociem“.
Chimir ia foc: după el, există rezerve pentru *revoluție*, căci în Armată sunt disensiuni, la Interne și în Servicii, la fel, plus că mulți ofițeri tineri sunt de partea zeloților. El ar da o lovitură de stat prin mass-media; în fond, netul și majoritatea posturilor TV sprijină Calea Dreaptă, așa că hai să ocupe televiziunea națională, hai să bombardeze agențiile de presă cu pachetele *lor* de știri, căci UE ține cu ei: nu s-a văzut, cât se poate de clar, că Bruxelles-ul i-a condamnat pe politicii de la București? „Ținem orașul în mână câteva zile, ca și cum am fi un Guvern,“ propune Chimir, cu ochi scăpărând, „umplem netul cu declarațiile noastre, punem UE în fața faptului împlinit și apoi facem ce *știm*: dăm drumul autonomiei“.
„Ești nebun“, face Bismut.
„Frate, ăia, la Bruxelles, o s-o înghită, fii sigur!“
„Dă-i naibii pe ăia de la Bruxelles, oamenii s-au săturat de violențe. Dac-o mai ținem așa, n-o să mai aibă nimeni încredere în noi.“
„Fii serios, lumea o să țină cu noi orice-am face.“
Tabăra și politicii veniți să amușineze noul pol de putere îi dau dreptate lui Chimir, dar Bismut și zeloții vechi o țin pe-a lor: sunt prea puțini, n-au cum să alcătuiască o majoritate, ce Dumnezeu, nu e clar?
„Dar mai lăsați-mă, domne’, cu majoritatea, că noi o inventăm!“ strigă Chimir. „Suntem lideri ca să facem ce trebuie, nu ce vrea mulțimea.“
„Să înțeleg că vrei să pui de o dictatură?“ îl ia Bismut.
„Frate, mă lași? Trăim într-o dictatură de când politicii și-au delegat puterea către bănci și, poftim, a cârâit careva? Hai, te rog, spune cuvintele magice, ține un discurs frumos, cum știi tu, cere să se șteargă datoriile *tuturor* cetățenilor, nu doar ale celor de pe lista de la Radio Gavagai, arată că știi ce-i doare pe oameni și n-o să spună nimeni că ești dictator.“
„Au mai încercat unii chestia asta și a ieșit rău.“
„A ieșit rău fiindcă ăia și-au pierdut mințile! Noi o să facem un act de providență socială, atât! Hai să luăm puterea, crede-mă c-o să iasă bine.“
„Te cred, domnule, te cred: pentru nomenclatură, și comunismul e bun.“
Auzindu-l, cei din Tabără înnebunesc: stop, lăsați vorbăria! Chimir are dreptate, să luăm puterea; uite, corporatiștii sunt gata să ia frâiele-n mâini, că doar n-o fi mai complicată o țară decât o afacere. Zeloții vechi contraatacă: și cu politica socială ce facem? Doar n-o lăsăm pe mâna corporatiștilor? Le răspund ONG-iștii: păi, cine s-a ocupat de societate în ultimii ani? N-am făcut noi scandal, n-am avut grijă de animale și de săraci? Am ținut țara în picioare, ce Dumnezeu... Preț de câteva minute, sala ia foc, oamenii simpli îl susțin pe Chimir, iar cei școliți, pe Bismut; cei dintâi n-au nimic de pierdut și vor să facă praf totul, pe când celorlalți le stă mintea la agoniseală: i-a îngrozit dezastrul din Piața Constituției, unde nu doar că s-a spart și s-a dat foc, dar locatarii au fost bătuți și goniți din apartamente atât de Sutane, cât și de zeloți. La un moment dat, cineva e curios să afle ce părere au Școlici și Pârșu despre situație, însă Vuia face un gest de lehamite: de azi-dimineață, cei doi nu mai răspund la telefon.
„Normal, au dat bir cu fugiții,“ pufnește Chimir, „la plăcinte înainte, la război înapoi! Nenorociții! Au uitat că sângele e motorul revoluției!“
Susținătorii lui Bismut răspund pe loc: ei n-au chef să omoare lumea, dar cei din Tabără îi acuză că-s lași, că totul are un preț. Atunci, cei dintâi urlă că și-așa a curs prea mult sânge, însă oamenii lui Chimir zbiară la ei: „Și ce? Al nostru n-a curs?“

Piuie telefonul Louisei. E Rojas: „nu-l lăsa pe bismut să scape cu asta. fructul e copt". Dar ea: „dacă trec de partea lui chimir, rup calea dreaptă în două". Rojas scrie că poate s-o rupă și-n zece, căci momentul e bun, Louise trebuie doar să *nu-i lase* să se dezmeticească: „împinge-le să lupte! tu ești gavagai, nu ei!" o îndeamnă. Între timp, cei vechi au prins viteză, acuză violența la care și ei au participat: „Uite cum dăm pe sticlă," strigă Gaftoi, „toți spun că noi l-am ucis pe Olog!" Iar Guevara, care până atunci tăcuse: „Nu repetați greșelile noastre! Spre deosebire de noi, stați pe un purcoi de bani", zice, clipind amical către Bismut.
„îi auzi? vorbesc despre bani!" scrie Louise. Și Rojas: „nu mă interesează vorbele lor! louise, uite, există cineva care vrea să vă spună ceva. ascultă-l".
„bine, bine", răspunde ea, în timp ce tărăboiul din sală crește: cei din Tabără îi fac fătălăi pe zeloții vechi, zeloții vechi îi fac habarnişti pe ONG-işti, ONG-iștii acuză Tabăra de lipsă de empatie, Tabăra îi acuză pe corporatiști de lăcomie: se urlă, se țipă, mai e puțin și se iau la bătaie.
„Bună ziua, duduie!" afișează telefonul Louisei. „Îmi cer iertare că dau buzna, dar la dumneavoastră începe focul mult așteptat." „ce foc?" se simte ea băgată în ceață. „Of, trebuia s-o fi aflat până acum", trimite celălalt un emoji trist. „Mă rog, ideea e să vă împotriviți lui Bismut. Grăbiți-vă, că nu știu dacă data viitoare vă mai găsesc. Simt c-o să-mi scăpați printre degete; cât despre *sieur* Max, simt că n-o să mai existe deloc. Știți ce greu mi-a fost să dau de el?" „l-ați văzut?" se miră Louise. „Ei, l-am văzut... L-a scos la iveală *alsayid* Rojas, s-a chinuit rău ca să dea de el. În fine, Max și cu mine ne-am scris, așa cum facem și noi... Hm, nu mă așteptam să fie *ce e*; chiar unul ca el să ne ajute?" „adică ce e? de ce să nu ne ajute?" „Scuze, nu pot să vă spun. Mă tem să nu tulbur firul, care și-așa dă semn că se rupe. Știți cine ne-a încurcat cel mai mult?" Pauză. Și celălalt: „Vuia, duduie, el ne-a încurcat! I-a furat lui Max tanzanitul, sfătuit fiind de Junker". Louise întreabă în ce fel i-a încurcat chestia asta, dar străinul n-o bagă în seamă: „Vă rog, n-avem timp. Luați taurul de coarne!" „vreți să torn gaz pe foc?" se înfurie ea. „N-avem altă ieșire. Dacă n-o faceți, tot efortul dumneavoastră, al lui Peter, al lui Max, al meu, totul se duce de râpă."
Louise îi trimite un emoji roșu la față: „deja ne-am omorât unii cu alții. vreți să ne omorâm mai rău?" Trec câteva clipe. Într-un târziu, celălalt scrie: „Nu vreau să aud de moarte. Nu știu cum s-o interpretez. Ați primit corespondența?" „cred că da", se calmează Louise. Și celălalt: „Înseamnă că v-a venit rândul să scrieți scrisoarea. Lăsați ultima epistolă să vă îndrume, căci discuția de acum trebuie pregătită din timp, e ca o înțelegere venită cu vârsta. Aflați că n-o să putem comunica oricând la fel de ușor. Și mai am o rugăminte la dumneavoastră: scrieți-mi că e obligatoriu să-i spun lui Peter, la Bolta Rece, imediat după jubileul Putnei, că l-am întâlnit pe solomonar. Bine?" Louise n-apucă să răspundă, căci străinul își ia rămas bun, după care telefonul vibrează și întreaga conversație cu Rojas se șterge.
În sală, Vuia bătea cu pumnul în masă: „Deocamdată," zicea, „o să dăm o declarație că negociem cu politicii. («Jegoșii! Boii!» se strigă.) E obligatoriu ca sintagma *benefică pentru toți* să apară în comunicat! În rest, gândiți-vă până mâine ce facem, în seara asta n-o s-ajungem la nicio concluzie. Mergeți și odihniți-vă, că mâine dimineață aștept idei. Vreau să mă uluiți".
„Lucrurile n-o să rămână așa! O să vedeți voi!" amenință Chimir.
„Ești tare drăguț, *merci*", se înclină Vuia în fața lui.
Cei mai mulți pleacă, rămân doar cei ce contează, inclusiv Chimir. În scurt timp, își fac apariția câțiva tipi: plimbă niște senzori pe lângă pereți, o iau pe holuri, intră în WC-uri, bat clădirea în lung și în lat. După o jumătate de oră, unul îi strecoară lui Vuia ceva la ureche, iar moșul le zice celor din jur: „N-au găsit nimic. Și totuși, ticălosul de Max știe tot ce vorbim". „Cine dracu' ne dă-n gât?" mormăie Radu. Vuia ridică din umeri: „După ce ne-a făcut Slav, ce poți să mai spui..."
Când să plece și ei, telefoanele piuie ca la un semn. Sunt alerte pe Facebook, pe Whatsapp, pe Twitter, dau de știre că peste tot apar zone autonome: la Berlin, Stockholm, Portland, Madrid, Buenos Aires, Londra...
Și Chimir, rânjind: „Mai mergem mâine la negocieri?"
„Am zis că ne vedem dimineață", scrâșnește Vuia.
„Vii?" o întreabă Bismut pe Louise.
Nu prea ar vrea. O macină întrebările: de ce l-a dus Bismut pe Heinz la Uzlina?, de când îl știe Bismut pe Vuia?,

despre ce bani a vorbit Guevara?, care a fost treaba cu Chupka?, el, Bismut, știe de tanzanit? *O să ne certăm*, își dă seama și, când să i-o trântească („Nu, nu vin"), *she's feeling lucky*, fix ca pe Google: o sună cineva.
E Lică, dorește s-o vadă. „De ce?" face ea. Și el: „Trebuie să vă arăt ceva". Louise iese pe hol, îl întreabă în șoaptă: „Ce să-mi arătați?" „Ceva ce prietenii dumneavoastră nu vă arată", chicotește Lică, adăugând c-o așteaptă peste o oră la Club Ravaillac, la subsol, unde e voie să fumezi.
Louise strâmbă din nas, dar o înghite și pe-asta și, nelăsând pe nimeni s-o conducă, pleacă pe jos spre Club Ravaillac. În oraș, poliție, bariere, focuri. Începuse din nou ninsoarea, urmele bătăliei de dimineață dispăreau sub zăpada nouă. Louise își ia țigări și tampoane dintr-o stație STB, intră în club, comandă bourbon cu mentă și zahăr pudră, ca-n Louisiana, după care aprinde o țigară. N-a mai fumat de mult.
„V-ați albit la față de la țigară", apare Lică din spatele ei. Și ea: „Ați spus că-mi arătați ceva". El nu întinde pelteaua, așază niște poze pe masă, cu fața în jos. Louise îl lasă să-și facă numărul, pentru că și el o lasă să-l facă pe-al ei: mai cere un bourbon și aprinde înc-o țigară.
„Macu vrea să vă vadă", spune el la un moment dat.
„M-a mai văzut azi."
„Ei, vrea să vă mai vadă o dată. Uite, vă face cadou pozele astea", adaugă și, în sfârșit, le dezvăluie.
În poze sunt Bismut și Heinz, la Uzlina, plus un necunoscut care le arată *și lor* niște poze. Louise tace. Atunci, Lică mai scoate un set, în care necunoscutul e fotografiat cum le pozează pe fiicele lui Max, plus un alt cadru, separat, în care Louise o recunoaște pe Ina, fosta soție a lui Max. Zici că-i o balenă eșuată-n nisip, iar deasupra ei e Radu, la fel de grăsan. Poza a fost făcută acum două zile.
„Dacă-s *fake*-uri?" face Louise.
„Intrați în computerul lui Bismut și-o să vedeți dacă-s *fake*-uri sau nu."
Ea mai aprinde o țigară, începe să-i fie rău. „Pozele astea," zice, „le aveți pe un card?"
Lică atât aștepta, scoate cardul și i-l dă. „Și încă ceva," spune el, „nu de la Max o să înceapă campania cu dumneavoastră, cu Ion, cu apartamentul, cu mama... Adevărul e... cum să zic... Calea Dreaptă trebuie să-și înceteze activitatea".
„Nu-mi spuneți că vă pare rău."
Dar Lică: „Ce-i zic lui Max? Vă vedeți cu el?"
„Mă mai gândesc", face ea.
Iese. Afară e iarna aia tâmpită, ninge ca-n apocalipsa vikingă. Pe străzi e ghețuș. Louisei îi vine să-l sune pe Bismut, să-i ceară socoteală *pe nemâncate*, dar îi e teamă: dacă o s-o mintă?, dacă ea o să înțeleagă, fără dubiu, că el s-a folosit tot timpul de ea? Nu e *fair* să-l țină minte *așa*. Pe de altă parte, să-l sune pe Vlad? Nu, n-are cum, cum să discute cu Vlad când are cardul *ăla* în buzunar? Ar fi ca și cum l-ar trăda pe Bismut înainte să lămurească situația.
Se duce acasă la maică-sa – de fapt, acasă la Ion sau poate la azil, dracu' știe a cui e casa acum... Las' c-o să aibă ea grijă de avocată și de patronii azilului, fir-ar Paștele mă-sii al dracului, dar, până atunci, trebuie să-și care bulendrele cu tot cu afișele, cărțuliile de când era mică și jucăriile ei din pluș, habar n-are ce i-a venit așa, din senin. Își îndeasă lucrurile în rucsac, îl pupă pe Ion și, pac, ia un Uber până în strada Agnita. Se spală, încropește un culcuș din fotolii, se întinde, închide telefonul, lumina, tot. Fumează. Are un pachet întreg.
A doua zi dimineața, se trezește cu lume pe cap. Bismut o privește lung, dar nu comentează. „Puteați să bateți la ușă", îi repede Louise și fuge la baie. „Te-ai luat de fumat?" face Vlad. „Nu-i treaba ta", îi răspunde ea peste umăr.
Bismut și Chimir iar se ceartă. Chimir e tot mai pornit și, ca s-arate că nu vorbește în vânt, a venit însoțit de un general și de un civil, amândoi pântecoși, pe care până și Vuia îi salută cam nu-știu-cum.
„Băbăieți," îi ia generalul, „lăsați supărarea, vedeți-vă de treabă! Ce naiba, țara se duce de râpă!" Și civilul: „Reveniți-vă, domnule Vuia: din câte îmi amintesc eu, sunteți un adevărat patriot". „*Merci*", face Vuia, „dar să știți că vom onora întâlnirea de la Cotroceni. Am promis".
„Mi se pare normal," tună generalul, „*noblesse oblige*". Și apoi, lui Bismut: „Vă felicit! Nu credeam c-o s-aduceți lucrurile pân-aici".

Bismut spune că-i pare rău, dar că el, unul, n-o s-o țină pe linia asta, părerea lui fiind că haosul e trecător și că lucrurile se vor angaja pe căi consacrate istoric. Civilul cască ochii: „Serios?!“
„Sehrios“, face Bismut, graseind ca de fiecare dată când e iritat.
Situația e confuză, toți vorbesc aluziv, zici că iau parte la un complot mesianic. Bizar: niciunul n-o bagă în seamă pe Louise, se uită la ea ca la un gard, deși, când și când, îi cerșesc din priviri aprobarea, mai ales când dezbat lucruri pe care nimeni, dar nimeni, n-ar trebui să le audă. *Taxe?* cască ea ochii. *Patriotism? PIB? Noi, la Calea Dreaptă, vorbim despre zone libere, idioților*, numai că, își dă ea seama, mai toți liderii Căii Drepte sunt de față, discută pe stil vechi despre o mare trădare, cu un general pe care Bismut îl știe bine, iar Vuia și civilul acela...
La un moment dat, generalul îi spune lui Bismut: „Păi, na, dacă nu doriți, nu doriți... Ați făcut și-așa foarte mult. Bănuiesc că vă duceți la Cotroceni, ca să-i aburiți pe expirații ăia, cât timp noi... înțelegeți... ca oameni de acțiune...“
„Domnule genehral,“ îl întrerupe Bismut, „pehrmiteți-mi să nu cred în demehrsul dumneavoastră“. Dar generalul: „Spuneți-i lui Heinz să stea liniștit. O să vă propulsez pe cele mai înalte culmi. Cum se spune culmi în germană?“
„*Berggipfel*.“
„*Berggipfel*? Sună bine!“
Iar civilul: „Serios?“
Gașca se sparge. Vuia și Bismut pleacă falnici la Cotroceni, în timp ce Chimir, civilul și generalul se duc naiba știe unde, făcându-și cu ochiul. *Puști cordiți*, își amintește Louise o vorbă urâtă și se cară și ea, numai că, ieșind, dă din nou peste ei. S-au oprit lângă mașini, au reluat controversa, naiba știe de ce. Bismut sugerează să-i ia la negocieri pe Pârșu și Școlici, căci sunt personalități recunoscute de publicul larg, dar Chimir nu-i înghite și nu e de acord. Până la urmă, tot el găsește soluția: rânjind, propune să se tragă la sorți cine merge, ca să nu dea naștere la invidii. „Și-așa Calea Dreaptă e ruptă în bucăți“, se justifică el.
„Vă urez o zi bună“, le zice Louise. „Să vă dea Domnul gândul cel bun“, adaugă ironic, îndepărtându-se de ei cu pași mari.
Coboară la metrou. O garnitură intră în stație sunând din sirene, cu flamura Sutanelor arborată la prova. Unii aclamă, alții huiduie, dar hoardele de călători se reped laolaltă în vagoane, amestecându-se fără să țină cont de opinii. E înghesuială, sunt trași la față și au chipuri la fel, zici că s-a întors comunismul, că nu se uită unii la alții și sunt îmbrăcați toți în gri.
Acasă, Louise scoate scrisorile din plicul primit la ambasadă. Le răsfoiește. Momentan nu-și pune întrebări și, amintindu-și de sfatul străinului, ia ultima *epistolă*, o citește de câteva ori și se apucă de scris. E ca naiba să scrie de mână, parcă n-ar avea încredere în cuvinte, dar astea sunt instrucțiunile, așa că redă pățanii, discuții, îi descrie pe Max și pe Bismut, îi povestește pe Chupka, Vuia, Chimir, Junker, Gaftoi, evocă lupte, morți și distrugeri, iar la sfârșit, după ce amintește de Peter B., de Emin și de Bolta Rece, printează harta Bucureștiului și-o alătură corespondenței.
Citește apoi scrisorile pe îndelete. Unele sunt arse la colțuri, semn că le-au atins flăcările din sediul de pe strada Columb, iar literele, ah, literele... Primele coli, din pergament, sunt acoperite cu caractere de neînțeles. Nu, nu-s hieroglife, ideograme sau orice altceva mai văzuse ea, sunt doar *altfel*, țin de altfel de *alfabete*, căci nu e unul singur, e sigură. Treptat, apar litere pe care le recunoaște, dar de priceput, nu pricepe nimic, căci textele sunt în limbi moarte. Mai încolo apar foi de hârtie; pe acestea le mai înțelege, dar nu pe *toate*, căci unele sunt scrise în chirilice, altele în variante vechi de engleză, franceză, germană. Pe măsură ce dă paginile, un cuvânt ici, altul colo devine inteligibil, numai că iar se îndesesc filele de pergament, care scârțâie când le frunzărești, și din nou nu înțelege nimic, căci reapar alfabete pe care nimeni, dar *nimeni de-aici* n-ar fi în stare să le citească. După ce trece de jumătatea scrisorilor, predomină foile de hârtie; pe acestea le pricepe, numai că din nou apar file de pergament, care nu-i spun nimic, după care iar urmează unele de hârtie, cu înțeles tot mai limpede. Oh, dar iată scrisul lui Max! Textul e din adolescența lui, de când el și Radu credeau că vor fi prieteni mereu, și o menționează pe Sossa, „sora mea, sora mea“, după cum caligrafiase Max cu dor?, cu jind?, cu nostalgie absurdă?

„So-ssa“, silabisește Louise, de parcă nu i-ar veni să creadă cum sună numele acelei fete, femei, ce-o fi, după care cască ochii văzând că Max însuși a inventat-o, că *el* i-a dat viață din vorbe, minținduși mama, cunoscuții, păcălindu-i pe toți c-avea o iubită așa și pe dincolo, care, cine știe cum, căpătase un suflet al ei în cele din urmă, și unde?, pe Facebook, de unde-i scria lui Max, speriindu-l, sfidându-l, lăudându-se că i-l băgase pe gât pe Emin de-a naibii, căci pățaniile cu poetul național, pe care ea i le-a povestit, n-au avut loc nicicând.
Louise dă paginile repede, ca și cum n-ar avea timp, până ce-și recunoaște caligrafia îmbâcsită, aglomerată. Hârtia pe care a scris ea e verzuie, are o textură fibroasă, seamănă cu pânza de in. Cerneala e de un albastru electric, iar Louise face ochii mici: nu-și amintește textul, deși relatează un episod pe care n-ar fi avut cum să-l uite. Scrisese despre un scandal la sediu, când ea se certase cu Radu și cu un oarecare Doru (fiul lui Vuia?!) apropo de difuzarea subiectului Max. Scrisese apoi despre Canta, despre întâlnirea cu Max, la Berlin, despre discuția cu Erika din blocul ce aparținuse firmei Shell Oil; scrisese și despre prima ei întâlnire cu solomonarul, de parcă și-ar fi lăsat un semn pe care azi nu e-n stare să-l deslușească. Mai mult, scrisese mesajul acum opt luni, iar din el reieșea că zeloții nu protestau, ori ea știe c-o făceau de peste un an: își amintește și-acum de primul *sit in* în fața Guvernului, când profitaseră de uluiala jandarmilor, cărora nu le venea să creadă că circulația din Piața Victoriei era blocată. Despre asta însă n-a scris nimic.
Peste câteva coli dă peste caligrafia puchinoasă, cu litere mărunte, pe care a învățat s-o recunoască în ultimul timp. Emin descria Țara de Foc, povestea despre Popper, relata confruntarea cu Junker; mai încolo scria despre Ecuatoria, despre Yaya, fost sclav în Tennessee, emigrat în Liberia și întâlnit de poet la Berlin, după care urmau din nou pagini scrise de Max: dintre acestea, bizar, cade piatra de tanzanit, ca un semn de carte atipic. Max o descria pe Louise, era grafic, putredul naibii: îi plăcuseră picioarele ei (în special genunchii), cât despre privire și păr, ce să zicem... Îl preocupaseră șlapii ei, blugii, ba chiar și felul în care dormea răstignită pe burtă, după care sărea, pe neașteptate, la un episod în care ea citea scrisorile, așezată la birou, în sufragerie, cu lampa aplecată pe trei sferturi, exact ca acum, cu ochelarii pe care și-i tot scotea și punea la loc, lângă tanzanit, exact ca acum, mușcând cu nesaț dintr-un crenvurșt nefiert, înmuiat în muștar franțuzesc, *exact ca acum*. „Unde ești?“ se întoarce Louise când citește în scrisoare că se întoarce, rostind „Unde ești?“ Trece de textul lui Max și ochii îi cad peste întâmplările ce vor veni cât de curând, le parcurge, neștiind ce să facă: să strângă din dinți?, să-i anunțe pe cei implicați?
Dă paginile și, nu cu mult mai departe, dar după ce trece de alte coli pe care nimeni n-o să le priceapă vreodată, își redescoperă scrisul. Nu e caligrafia ei întrutotul: e mai colțuroasă, mai tremurată, parc-ar rupe hârtia. Textul relatează o întâlnire cu doi jurnaliști, aduși de un oarecare Andrei, nimeni altul decât fiul *ei*, și, când realizează că discuția *va avea* loc într-un azil de bătrâni, se grăbește să pună în plic colile pe care abia le-a scris, cu hartă cu tot. Se răzgândește însă și adaugă la finele scrisorii ei un portativ notat în grabă, ca un fel de post-scriptum, plus un avertisment lansat lui Max, apropo de faptul că Vuia avea să-i fure tanzanitul ascuns în sertarul lui de adolescent. Apoi ia piatra cu pricina și-o bagă în rucsac.
Mai are o țigară. Transformă un șervețel în scrumieră, trage un fum, privește scrisorile; e cea mai lungă corespondență din lume, de-acum știe că e mai voluminoasă decât ultima oară când a primit-o. Se uită pe geam. Nu mai ninge. Cerul e vânăt ca o perlă uriașă văzută dinăuntru. Sute, mii, zeci de mii de ciori sfâșie aerul, ca o flotă de drone cârâitoare ce plutesc spre apus. Deodată, simte o mișcare. Pe perete, de-a lungul plintei, se târăște ceva ce aduce cu un tardigrad. Repede, șervețelul! Louise se repede la scârboșenie, o strivește, dar scârboșenia *scârțâie*, se zbate, scapă, se târăște spre crăpătura de lângă ușă. Se mișcă ciudat, șantaliu, iar când Louise se uită în șervețel, vede că tardigradul a lăsat în urmă o excrescență. Nu curge din ea nicio zeamă; în schimb, se văd două fire, zici că-s lița de la tabloul de siguranță de pe vremuri.
Sună la Vlad. Naiba știe cum de ajunge el atât de repede în Militari, pe nămeții ăia! Louise îi arată rămășița tardigradului din care ies sârme și, fiind la capătul puterilor, îi dă cardul primit de la Lică. Vlad e gata să-l bage-n computer, dar se răzgândește: „Las' că-l deschidem la mine“.
Se urcă amândoi în mașina lui, parcată lângă intrarea în Port, și-și încep excursia prin oraș. Pe drum, el zice: „Nu te băga în povestea cu Chimir și cu generalul“. Dar ea: „Cum să ratez subiectul?“ El tace până la statuia Leului

castrat al Eroilor Neamului, după care-și ia inima-n dinți: „Subiectul ăsta aduce ghinion“, spune. Și ea, fițoasă: „Nu-l public decât în mintea mea, fii liniștit!“
Ajung la el acasă. Vlad se uită la poze: nu, nu-s făcături. La un moment dat, ea întreabă: „Ne uităm la TV?“ „Mai bine nu,“ face el, „mai bine mergem la...“ Mda, își dă seama că n-au unde să meargă, birturile au dat faliment. Cu toate astea, nu deschide televizorul. „Vreau să văd ce-au făcut la Cotroceni“, insistă Louise. „Las’ că-ți fac eu rezumatul. Of,“ începe Vlad cu jumătate de gură, „mi-e milă de... *el*. Știi c-a dat înapoi, nu? Știi c-a picat totul pe tine, nu? Cineva a publicat convorbirile tale telefonice: doar alea care i-au convenit, normal. A ieșit circ cu apartamentul mamei tale, fir-ar să fie...“ Louise ridică din umeri. Și ei îi e un fel de milă de Bismut, o milă de-aia cu care se termină dragostea, dacă ce-a avut ea cu Bismut o fi fost dragoste. A fost mai mult o relație funcțională, dar milă tot îi e.

80. Bismut și Louise

A doua zi, Bismut susține într-un podcast că „a sosit momentul ca noi, Calea Dreaptă, să ne regrupăm". Îi spusese dinainte Louisei ce avea de gând să declare și că intenționa, totodată, să arate cât se poate de clar că nu agrea poziția lui Chimir. Nu, n-o să-l atace, nu era elegant, dar o să facă risipă de *body language* ca să-și exprime dezacordul. „Restul e-n mâinile voastre, ale jurnaliștilor, voi o să-mi amplificați mesajul. Tu, în primul rând." „Adică?" „Hai că-nțelegi," a zâmbit el, „ne-au prins pe picior greșit cu negocierile pe care ni le-au azvârlit în față. De tancurile din stradă, ce să mai zic? Și mai e și povestea cu..." „Cu ce?" i-au scăpărat ei ochii. „Hai s-o lăsăm baltă", a spus el. „De ce s-o lăsăm baltă? Vrei să zici că din cauza mea și-a lui Ion pierdem? Vrei să zici că tencurc? De fapt, vrei să scriu că e cazul să ne potolim, nu-i așa?" Dar el: „Trebuie să ne regrupăm, Louise, asta e". Și tatăl ei se regrupase o viață întreagă, la fel și maică-sa, înainte să înnebunească, ba chiar și Agapia, urmașa lui Emin, și ea se regrupase în cele din urmă. Nu era nicio rușine în asta: în fond, și Hitler se regrupase la sfârșitul războiului, mereu se retrăsese pe poziții convenabile, stabilite în prealabil. Louisei îi pare rău că gândește așa, dar Hitler e primul care-i vine în minte când îl aude pe Bismut că vrea să se regrupeze.

81. Louise. Max. Club Ravaillac (I)

Trec pâș-pâș pe lângă Bismut. Doarme pe canapea, în sufragerie, s-a simțit jignit (da, jignit!) după ce a aflat că am fost acasă la Vlad. E cinci dimineața, ies din casă și, așteptând să vină liftul, sun la Lică: „Max să vină unde ne-am văzut noi", îi șoptesc. Sunt idioată, știu: masculii care urzesc ca să ne răvășească pe noi, pe femei, m-au contaminat cu limbajul lor de puști care se joacă în spatele blocurilor. Nu-s singuri, presa face la fel. Cum spun non-jurnaliștii? Că presa mănâncă rahat de când e ea presă, de la afișele lui Octavian, care răspândeau *fake news* despre Marc Antoniu, până la *flyerele* lui Benjamin Franklin, care-i acuzau pe englezi c-au angajat piei-roșii în timpul Războiului de Independență, ca să-i scalpeze pe americani. Azi, presa o toacă pe Louise Baghiu, activista care a aflat prea târziu c-a murit maică-sa, fiindcă a uitat-o într-un azil. Sus-numita e-n conflict *și* cu drogatul de frat-so', pe casa defunctei, motiv pentru care, din ce se aude pe surse, s-a făcut fals în acte la un notar corupt. Rahat cu perje!

Cobor la Club Ravaillac, în Piața Rosetti. E fum să-l tai cu cuțitul – bine că n-am luat țigări, căci fumez pe gratis. Max e într-un colț. E gras, buhăit, trage un joint: face parte dintr-o generație care se sinucide lent.

„Cum e să te sfâșie colegii?" mă întâmpină. „Și tu ce mai faci?" îl întreb. Dar el: „Îmi place generația ta: luați bani și ascultați de șefi. Nu s-a mai pomenit așa ceva. Te-ai uitat la poze?" „Normal", zic. Și el: „Poze, șantaj, presiuni... Ce-a ajuns politica! Nu s-a mai pomenit așa ceva". „Hai, lasă mișmașul, mi-e nașpa", îi spun. El zice că mă înțelege, fiindc-a avut și el trei luni nașpa la țuhaus, la care-i răspund că, într-un fel, trebuia să plătească, chiar dacă pe vremea lui nu se pomenise așa ceva: ce-i aia să fii judecat pentru corupție?

„Păi, aia e, că n-am fost judecat", zice.

„O să fii."

„Crezi?"

„Bun, ce vrei?" întreb. „Să te văd", zice, într-un fel care mă ia prin suprindere, dar nu de tot, căci am citit scrisorile și ceva-ceva, ca o amintire, mă bântuie și pe mine. Noroc că Max reia firul discuției, readucându-mă pe pământ, la Club Ravaillac, cu pahare în față și fum de jur-mprejur: îmi zice c-o să *renunțe* la parte dintre activele lui, ca să-și răscumpere libertatea sau, mă rog, o bucățică din ea.

„Cui le vinzi?" fac. Și el: „Ți-am zis eu că *vând*? M-am obișnuit la gherlă. Pentru unul ca mine, a sta la zdup e o investiție". Mă schimb la față. La care el, întristat: „Nu vând nimic, Louise, și nici la închisoare n-ajung, indiferent ce mai scrii – asta, dac-o să mai ai vreo cotă de piață". Știe că e nesimțit, dar nu-și cere scuze. „Azi n-ai fumat", adaugă. Mă privește în ochi, clipind des, umplându-mă de celălalt fel de milă, de antipodul celei ce m-a cuprins aseară față de Bismut. „Te rog din suflet," reia, „nu te băga cu Chimir! Și, deși cred că-ți cer imposibilul, ia o pauză de la Bismut. *Tu* ai primit scrisorile, nu el! El doar le-a furat de la mine. Noroc cu solomonarul: știi că lui nu-i scapă nimic, nu-i așa?"

Ar mai spune ceva, dar i se face rușine. La vârsta lui, rușinea are un singur motiv, așa că mă las dusă de un jind inexplicabil: „Am ascultat Zappa," zic, „«Yo Mamma» sună într-un mare fel". Max râde și-mi spune că nu se aștepta la altceva din partea unei anarhiste, adăugând că și el ascultă The National. „Nick Cave însă e groaznic," zice, „își îngroașă vocea ca s-arate că nu e gay". „Hei, nu e gay!" mă răscol. „Pentru mine, e", se prostește el. „Auzi," îl întreb, „tu chiar știi cine-s The National?" Și Max: „După ce te-am văzut la Berlin, i-am gugălit și, când am văzut că Dessnerii se trag din Fălticeni, m-am prins: ah, Louise e cea din scrisori... Băi, ia fii atentă," schimbă vorba deodată, „cine e tipul din insigna pe care o porți? „Cum, cine? (m-am ars, mă trece un fior). Nu mi-ai ținut o predică la Berlin despre el?" Max pufnește în râs, cică făcuse un bluff. „E Hrant Dink," zic, prefăcându-mă că nu-i mare scofală, „un ziarist turc de etnie armeană. A fost ucis pentru că a scris în ce a crezut. Și nici măcar nu era extremist, le recomanda armenilor lui să nu mai vorbească de genocid. Spera într-o reconciliere cu turcii, amărâtul". „Ei, na!" se miră Max și, din felul în care o zice, realizez că degeaba m-am speriat; și Max e un amărât: habar n-are de ce o să port insigna mereu.

Apoi, mi-a vorbit despre mama: a început cu placa cu „te-a iubit mult" și a ajuns la Junker, care profitase de ea,

fiindcă nu mai era întreagă la minte. Noroc cu solomonarul, a spus din nou, după care ne-am despărțit, oarecum stingheri, căci ne aminteam de ceea ce nu ni se întâmplase și acum, căci nu eram cei dinainte. Cred că și trupurile ne erau diferite, deci ce sens avea să spunem vorbe rostite cu alte ocazii, din care unele pe timp de război, dacă țin bine minte?

După o oră, pe când Bismut și Vuia reluau negocierile cu Cocârț și cu Garfield, Chimir a ordonat să se înceapă asaltul. Am strâns din dinți și m-am dus și eu. A fost nașpa să mă bag în mulțime, căci oamenii mă priveau *altfel*; ei, și?, n-aveam nevoie de simpatia lor, doar Gavagai conta pentru mine. La un moment dat, sună Vlad: „Tardigradul ăla sau ce dracu' o fi, cu el te-a ascultat cin' te-a ascultat", zice. Îl întreb dacă i-a anunțat pe puști, iar el îmi spune că da, a făcut-o. Aude apoi hărmălaia din jur și mă ia tare: „Ești pe stradă!" Nu-i răspund. Și el: „Unde ești?" Tac. „Vin să te iau!" zice. Nu-mi cere coordonatele, că-l descurcă puștanii cu GPS-ul din telefonul meu – alt hoțoman și Vlad.

N-ajunge la timp, căci se pornește asaltul. Nu cunosc pe mai nimeni: Calea Dreaptă pleacă la bătălie *under a false flag*. Aflu că, odată cu noi, se aruncă și alții în iureș: la TVR (bietul Sobek!), la Palatul Victoria, la Cotroceni; și nu doar în București, ci peste tot, dacă țin cont de ce-mi scrie Rojas, râzând cu lacrimi din emoji-uri. Mă las dusă pe sus, mă reped prin nămeți, ajung la gardul Fosei Septice, îl sar alături de ceilalți, mă gândesc că iar o să se lase cu morți și răniți, dar sunt o tâmpită: ne deschid unii porțile, iar noi îi dăm de-a berbeleacul pe polițiști și jandarmi, intrând ca-n brânză în Sfânta Sfintelor Parlamentare.

Chiuim, ne luăm în brațe; de undeva se trage, dar cui îi pasă? Din stradă vin alții și alții. Mă despart de ceilalți, o iau pe holuri, urc, mă pierd naibii în clădirea aia uriașă, de califat balcanic. Unde-o fi Bismut? Dar Vuia? Brusc, dau nas în nas cu niște politici: „Ați greșit drumul," zic ei, „vedeți că *ne*-am strâns la etajul doi". Treaba e că nu știu la ce etaj sunt, însă ăia se prind și mă duc într-o sală cât halele de montaj pentru Airbus. Acolo-s numai televiziuni frățești, Crăcănata se ia în brațe cu lumea, se râde, se tropăie, ecologiștii se dau cu trotinete electrice pe culoare, iar unii rapează: „Am piramide, pira-piramide!" Dumnezeule care nu există, urât e triumful! Să mai spun că toți colegii care mă toacă de două'patru de ore îi iau lui Chimir un sincron?

„Oamenii adevărați își iau viața în mână!" proclamă el ca un bou, chestie care, a doua zi, într-o ultimă zvâcnire a politicii clasice, a fost preluată la mișto de Paisie: „A luat-o în mână, a luat-o în mână!" Până a doua zi însă, mai e; deocamdată mă zăresc câțiva jurnaliști. Unii îmi întorc spatele, iar cei simțiți își scot telefoanele din buzunare și se dau ocupați. În rest, am senzația că asist la o partuză cu adventiști și cu lilieci: vocile răsună în gol în clădirea aia defectă, plus că apar unii cu pistoale-mitralieră și cu brasarde, privind în jur cu ochi macho. Pfuai, ce veselie! Îl văd până și pe solomonar: e ars pe mâini, bea vodcă și-mi dă *ignore*. Hai să mă car, că Vlad mă sună ca disperatul.

82. Louise. Max. Club Ravaillac (II)

Acasă, nici urmă de Bismut. Și-a luat haine, computer, tot: nici săpunul pe care l-a început acum două zile nu l-a lăsat în savonieră. Îmi zic c-aș putea să-l chem pe Vlad, dar mai bine nu. Până una-alta, cu Vlad împart doar Radio Gavagai – ba nu!, împart Radio Gavagai cu el, cu Rojas și cu cei ce trag cu ochiul la mine printr-un tardigrad idiot. Max să mi-l fi trimis pe cap? Ce chestie, deîndată ce-mi spun asta, Max mă sună, de parcă n-ar fi trecut doar câteva ore de când ne-am văzut la Club Ravaillac.

„Ai plecat de la chermeza din Fosa Septică?" mă întreabă. Nu-i răspund, iar el crede că mă fraiereşte zicând că, după părerea lui, „s-a născut o punte între noi". Mda, vrea să ne revedem, cică vrea să mă pună la curent cu o „dezvoltare nouă, sigur o să te intereseze". Îi spun că nu mă mai interesează nimic, dar el e căpos, insistă: „Nişte porci ți-au furat revoluția. Am dovezi că-i așa".

Mă duc să-l văd. Când să ies, dau nas în nas cu Vlad. Mă ia tare: că de ce-am închis telefonul, că s-a speriat, c-a bătut orașul pe urmele mele, după care se îmblânzește și-mi spune că s-au petrecut lucruri notabile, Rușinaru cel tânăr a fost scos de la zdup și pus într-o funcție de răspundere, iar Pârșu, Școlici și Slav, care se delimitaseră de zeloți la modul urât, făceau obiectul unei anchete legate de fonduri europene care, oricum, nu mai interesau pe nimeni de când UE respira ca peștele pe uscat. Anderco și Oli au fost puși sub interdicție, în timp ce Garfield și Cocârț, deși își păstrau aparatul (consilieri, miniștri), trebuiau să dea socoteală pentru orice decizie Comitetului de Criză al Căii Drepte. Erau și alte vești bune, și anume că Sutanele au fost scoase în afara legii, că Paisie era dat în urmărire generală și că, cel mai important, despre mine nu se mai comenta prin viu grai. Din ce povestește Vlad, problema *mea* a prilejuit zece minute de dezbateri în Comitetul de Criză, după care, culmea, Chimir a pledat pentru interzicerea subiectului în presa standard. Online însă, treaba mergea rău în ceea ce mă privea.

„Puștii întreabă," trece Vlad la alta, „ce poziție are Radio Gavagai despre situație? Mulți zic că s-a ales praful și că Gavagai a rămas singura speranță".

„Să fie puștii oameni siguri?" întreb.

„Ei țin cu tine", mă asigură Vlad.

„Află atunci că mă văd cu Max. O să mă sfătuiesc cu el despre Gavagai."

Max e stresat, îi e teamă că-l saltă ai noștri. Să vezi c-a vrut să mă vadă ca să mă tragă de limbă, crezând că mai am acces la informații sensibile. Nu-i zic că-s dată deoparte; în schimb, îl întreb dacă poziția lui n-a fost negociată, căci, iată, junele Rușinaru a primit o funcție oficială, iar Garfield și-a păstrat-o pe-a lui. Max spune însă că Teo Canta, protectorul lui, nu-i mai răspunde la telefon. E momentul să-l împac (plânsul pe umăr e *pattern*-ul generației lui), dar nu mă abțin și-i vâr un cui în inimă: „Păi, nu ziceai tu că nu le dai nici bani și că nici nu te duci la țuhaus?"

Dar el: „Una plănuiești, alta pândește la colț: uite ce-a ieșit *și* din revoluția ta. Bismut se dă cu vechii lui amici," îmi întinde un stick, „iar Chimir cu ai lui", îmi dă un al doilea stick. „N-a spus Bismut," îmi amintește el, „că și comunismul e marfă dacă faci parte din nomenclatură?" „La fel și fascismul", i-o întorc. Iar el: „Și fascismul, și fascismul..." Dup-aia îl ia valul și se interesează dacă nu m-am gândit să dispar, fiindcă revoluția n-are sorți de izbândă, n-a fost decât apa tulbure în care au pescuit toți porcii, inclusiv el. Să vezi că nu mai are acces la tardigrad, îmi spun, dar nu întreb decât: „Și dacă revoluția rezistă?" Și el: „Nu rezistă. Dă-te deoparte!" „Dar tu de ce nu dispari?" În loc de răspuns, râde. Și apoi: „Ce mai face Anca?" „E-n Fosa Septică, cu ceilalți. Nu știu mai multe, c-a rupt căruța cu mine."

„Așa e la revoluție", face el pe deșteptul, după care-și ia inima în dinți și-mi zice că m-a visat. Îmi face rău chestia asta, dar îl întreb: „Și cum arătam în visul tău?" El spune că eram mai slabă, c-aveam părul drept, că mă tot săruta, că se căznea să-mi vadă fața; în plus, cic-aveam un șezut (chiar ăsta a fost cuvântul) mai mare decât acum, după *cum se cuvine*; pe de altă parte, însă, semnul meu de pe frunte rămăsese la fel. Nu se oprește decât când îmi citește încurcătura pe chip, dar tot face o aluzie licențioasă, cum că nu poate să-mi spună *chiar* tot.

„Hai taci, că nu pentru noi vorbim", îl potolesc, după care plecăm, numai că el, fiind un derbedeu, îmi mai dă

un sfat: „Lasă-le puștilor Radio Gavagai!“

83. Azilul. Caietul. Tanzanitul. O retragere

Louisei îi dau lacrimile. Andrei o întreabă dacă nu lasă sfârșitul poveștii pe altă dată, dar ea vrea să scape *odată* de cei doi jurnaliști.

„Să v-arăt ce progrese am făcut", se schimbă ea la față deodată și, făcând pe zvăpăiata, coboară în grădină. Se așază pe bancă, se uită în jur, le spune tinerilor ce culoare au crinii, le arată o gânganie care se târăște în iarbă; o ține așa vreun minut. Și apoi: „De ce dracu' nu mă acceptă Enclava cu totul, Andrei?"

„Le-o fi frică, știu eu?"

„Mda. Aș fuma o țigară."

S-au lăsat toți trei de fumat, așa că tânărul jurnalist dă fuga în sat după țigări. Cât timp e ăla plecat, Louise îl întreabă pe mustăcioară dacă-i convine situația actuală – se referă la viață, în general. El zice că da, cică e liniștit, ăsta e beneficiul noii societăți. Nu poate decât să-i mulțumească Louisei pentru că fiecare trăiește liber și nestingherit în ceea ce, pe vremuri, se chema *bula lui*.

„Max," adaugă mustăcioară, „s-a înșelat când v-a zis că revoluția n-are sorți de izbândă. A ieșit OK, fiecare cu pizda mă-sii, ce-i rău în asta?"

„Corect. Eu, una, nu-s supărată decât că nu mă acceptă ai mei înapoi în bulă. Bine, Enclava are grijă de fiziologia mea, dar în rest mă simt exilată."

Vin țigările. Louise fumează cu nesaț. *Ar trebui să fiu fericită*, își zice, *știința, singura politică necesară, mă repară* in real time. *Văd mai bine, merg mai bine, nu mai am palpitații, nu-mi lipsește nimic. Sunt la azil.*

„Atunci v-ați văzut ultima oară cu Max?" întreabă jurnalistul tânăr.

„Ei, ne-am mai văzut. Într-o zi, Bismut a cerut Comitetului de Criză să se întrunească în aer liber, în Tabără; eram între două cocoașe pandemice, ne relaxasem apropo de distanțarea socială, puteam să ne vedem *face to face*, doar măști trebuia să purtăm. Nu știu ce i-a venit lui Bismut, dar a invitat și zeloți de rând la ședință, deși dezbaterile se transmiteau oricum ca podcasturi. O fi vrut să-și arate transparența totală? Habar n-am. În fine, atunci l-a împușcat Radu."

„N-am priceput cum de-a scăpat Radu viu după asta", zice tânărul.

„Păi, de ce să nu scape? Timp de două ore, Chimir a bombardat publicul cu informații ținute sub obroc. A vorbit despre opoziția conglomeratului din Köln față de exploatarea gazelor de șist, despre legăturile conglomeratului cu Kremlinul, despre călătoria pe care Heinz a făcut-o cu Bismut la Uzlina... S-a dovedit că cei din Köln nu voiau ca lucrurile să ajungă atât de departe («Cum adică zone autonome?» zbierau) și că Bismut i-a slujit până-n ultima clipă. În consecință, Chimir l-a învinovățit de defetism în momentele critice ale revoluției, cocostârcul Ancăi l-a acuzat de trădare, iar Radu l-a împușcat, primind milioane de *like*-uri. Lumea era încântată, avusese parte de un proces *live*, cu dovezi prezentate *live*, cu o sentință dusă la capăt, scurt și cuprinzător. După execuție, m-a sunat Max. Mi-a zis că i-a dat instrucțiuni lui Vlad, care o să mă conducă la el *negreșit* – țin minte că m-am gândit că, dacă n-ar fi murit Bismut, cuvântul «negreșit» m-ar fi amuzat, cu atât mai mult cu cât bietul de el murise cu demnitate. El însuși i-a strigat lui Radu să tragă, și a făcut-o cu atâta înverșunare, încât nici n-a clipit când a fost împușcat: glonțul l-a lovit direct în ochi, lăsându-i pleoapa întreagă, doar arsese nițel.

Mă rog. Iau scrisorile, tanzanitul, plec cu Vlad la magazinul Haine cu trecut și cu viitor. Lică ne aștepta, că-l chemase Max și pe el. Rânjea, dobitocul; scrisese un editorial, *Clipele ce ne-au despărțit de hău*, apropo de trădarea lui Bismut și de necesitatea unei justiții expeditive. Cu greu m-am abținut să nu-l scuip! În sfârșit, intrăm în tuneluri și, la fel ca atunci când mai fusesem acolo, m-am dezorientat. Îl iau pe Vlad de mână (țin minte că-i transpiraseră cumplit palmele) și mergem, și mergem... La un moment dat, auzim strigăte, încurajări și un glas care anunță pariuri, după care cineva pune o reluare a execuției din parc: Blam-blam-blam! bubuie focurile trase de Radu. Strigătele se preschimbă în urlete de groază, încurajările se aud mai tare, iar eu îngheț de frică și-i zic lui Vlad: «Hai înapoi!» Dar el: «Nu, c-am ajuns prea departe».

Brusc, strigătele încetează. Cineva zice: «Ia vezi, mai mișcă?» Nu ne-am prins care-i treaba, că, de unde eram noi,

n-aveam ce vedea. «Gata, coane, s-a terminat», auzim, după care se ridică o chiăială de nedescris. Nu trece mult și intrăm într-o încăpere uriașă, cu un policandru de cristal atârnat de tavanul din ciment prost finisat. Duhnea a urină, a fecale, și, mi-am dat seama, a sânge – mă învățasem cu mirosul de când ne bătuserăm pe străzi. În încăpere, ciungi, șchiopi, chiori, ba chiar, mi s-a părut, și leproși, care, de cum ne-au văzut, s-au repezit la noi. «Lăsați-i,» a strigat Max de pe un scaun de plastic, «sunt prietenii mei».
Era îmbrăcat gros, deși în canale era cald de mureai. Lângă el, o malacă – nu, nu era Gala. Arăta ca ea, dar era brunetă și avea amândoi ochii.
«Băi, Lică, băi, Vlade,» începe Max pe tonul nenorociților din tunel, «ia căraţi-vă! Am de vorbit cu Louise».
Lică ascultă, dar taică-tău face fețe-fețe, că ce vrea Max, că ce-a fost cu zbieretele alea, dar eu îi spun că-mi port de grijă și singură, așa că Vlad se cară și el.
«Ți-am zis că scap?» mă ia Max.
Dau să-l întreb despre execuția din Tabără, dar am *simțit* c-aș face o porcărie. Deodată, apare Radu: «Bună,» îmi zice vesel, «noi am cam terminat treaba. Plecăm». «Unde?» întreb. Și Macu: «Avem locul nostru. Vii?» În loc de răspuns, îi întind mâna. El mi-o sărută fițos, numai că mă strânge cam tare. «Hai cu noi,» zice, «dincolo o să-ți amintești tot».
«Mai bine nu,» spun. Și apoi: «Mă gândeam să-ți dau scrisorile, dar m-am răzgândit, vreau să verific ceva. În schimb, poftim tanzanitul». «De ce nu vii?» se mai roagă Macu o dată, cu vocea aia demnă de milă, dar eu sunt câteodată ca mama, care mereu s-a culcat cu tata despărțită de un cearșaf, și i-o tai: «Înțelege că nu vin!» «Bine», mormăie el și, fără o vorbă, îmi întinde trei fâșii de hârtie.
Atunci mi-a dat prin cap că ar fi trebuit să-l pregătesc de călătorie: un pulover de lână era numai bun pentru bestia asta umană, pentru piticul ăsta hirsut care fusese cândva omul meu, după cum se zice, pentru tăiatul meu împrejur care dădea vina pe o fimoză cumplită pentru circumcizia lui din a opta zi. Frica, da, frica, frica.
«Dă-l naibii de pulover,» și-l amintește și el, «că nu mai am loc. Bagajul e plin». În clipa aia, solomonarul scoate capul dintr-un culoar, făcându-le semn lui Max și lui Radu să-l urmeze. Gorila femelă pleacă cu ei, pășind ca un biftec în sânge. În scurt timp, cei patru dispar.
Și Macu, îndepărtându-se: «Întoarceți-vă!» strigă la Lică și Vlad.
Ei dau buzna, Vlad e gata s-o ia după Max, dar starostele din tuneluri îi pune mâna în piept: «Nu fi tâmpit, alta ne-a fost înțelegerea».
Plecăm și noi. Ieșim la lumină. Vlad și Lică, buimaci, mă întreabă de ce a ținut Max morțiș să mă vadă. Le-am zis că a vrut să-și ia rămas bun, după cum fac cei din generația lui. Nu m-au crezut, dar nici eu nu le-am spus nimic altceva“, isprăvește Louise.
„Iar astea-s scrisorile“, scoate ea un plic gros din halat.
I le dă jurnalistului tânăr. Ăla le frunzărește, nu-i vine să creadă că nu-s două la fel. „Pe noi ne interesa,“ spune el, „revoluția. Cu corespondența asta ce fac?“ Dar Louise: „Mi-e frig, vreau în cameră“.
Cei trei o conduc. Se așază în fotolii, vorbesc vrute și nevrute. La un moment dat, jurnalistul tânăr întreabă: „Și? V-a mai căutat Max?“
„Fă cumva și nu te mai prosti, bine?“ i-o taie Louise.
„Bine,“ se crispează el, „numai lăsați-mă să vă fac și eu un cadou. Știți cum am ajuns să vă căutăm? Am găsit un document cumpărat de Max de la strănepoata grădinarului W și am luat-o pe urmele lui. Iată-l, vi-l dăruiesc“.
Louise se preface că-l crede: ia documentul, spune *merci*, se uită la ceas. E ora plecării. Tânărul zice că abia așteaptă să citească scrisorile, iar Louise recunoaște că și ea e curioasă să-și vadă cadoul. „Apropo,“ spune, „îi cunoști pe vreunii care știu greaca veche sau sanscrita?“ Jurnalistul pufnește: cum naiba să nu găsești niște amărâți de specialiști în limbi moarte?
Louise rămâne singură. Se uită la documentul lui W, scoate fâșiile de hârtie. Mda, se potrivesc. Nu-i rămâne decât să aștepte.
După un minut, sună fixul. Răspunde. „*Havno*“, aude în receptor.
„*Havno*. Tot nu vrei să-mi spui cine ești?“

„Asta trebuia s-o fi aflat până acum. Uite, îți dau un indiciu: m-am interesat de piesa care te obsedează, dar n-a auzit-o nimeni aici“, dă străinul semn c-a găsit portativul trecut în scrisoare.
Deja l-a descoperit? Dacă nu sunt unde trebuie? se întreabă Louise.
Ei, și? Pune receptorul în furcă. Aprinde o țigară și, pentru că gândește cu cinci sute de mii de creiere comunizate, cărora vrea să le-o tragă, își spune că n-o mai interesează Enclava. O să recupereze parte din bani, după cum prevede contractul, o să-și ia un pian, o să-și cânte piesa pe care n-o știe nimeni și-o să-i rămână și rest, pentru fiolele egiptene, cât să-i ajungă până la venirea marelui tot.
Scoate telefonul din priză. Se uită la insigna cu Hrant Dink, în care a ascuns tanzanitul lăsat de Agapia. E ora mesei de prânz. Temperatura e potrivită. E liniște în azil.